

Giới thiệu Gửi Cho Anh: You Are My Destiny

Thể loại: ngôn tình hiện đại, teen

Câu chuyện tình yêu bắt đầu từ khi em lên mười sáu tuổi.

Cũng vào mùa xuân năm ấy.. em đã gặp lại anh

Và rồi mùa hạ năm mười sáu tuổi... em ghét anh

Mùa thu năm mười sáu tuổi... em nhớ anh

Mùa đông năm mười sáu tuổi... em yêu anh

Mùa xuân năm mười bảy tuổi... em rời xa anh

Mùa xuân năm em mười sáu tuổi... anh gặp lại em

Mùa hạ năm em mười sáu tuổi... anh nhớ em

Mùa thu năm em mười sáu tuổi... anh thích em

Mùa đông năm em mười sáu tuổi... anh yêu em

Mùa xuân năm em mười bảy tuổi... Anh điên cuồng đi tìm kiếm bóng hình em...

From me to you - Gửi cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Du học sinh

"Chết tôi thật rồi..."

Dựa lưng vào tường, Bảo Anh khẽ thở ra một hơi thật dài. Đã gần ba tiếng đồng hồ kể từ lúc xuống máy bay, cô vẫn chưa thể nào tìm được đường để về nhà của cô chú mình.

Vâng! Đây là cái giá phải trả cho cái lần "kiêu hãnh" của cô mấy ngày trước.

"Không cần đón con đâu ạ! Con có thể tự tìm được nhà của cô chú. Con là chuyên gia mò đường mà..."

Giờ mới biết mình thật sai lầm khi nói ra câu đó, thậm chí là còn rất chắc nịch nữa chứ!

"Đừng là mỗi nước mỗi khác. Đường ở Nhật khó mò thật!". Cô nhìn tờ giấy chỉ dẫn và lẩm bầm.

Bảo Anh được cha mẹ cho qua Nhật học tập và định cư lâu dài. Sở dĩ như vậy, là vì họ quá bận bịu và thường xuyên phải đi công tác ở bên này. Mà dù cho có về Việt Nam cũng rất ít khi về nhà. Cho nên, cho Bảo Anh qua đây quá là một ý tưởng không tồi.

Trước khi sang đây, cô được ba mẹ cho ba năm thực hiện chương trình "giáo huấn" đặc biệt. Bảo Anh bắt đầu lao vào từ vựng, ngữ pháp tiếng Nhật. Giáo tiếp ở nhà cũng phải nói bằng tiếng Nhật. Đến độ cô mèm xù nữa đã quên luôn tiếng mẹ đẻ của mình.

Tất cả các môn học của cô bắt đầu được thay bằng chữ Nhật. Từ toán, lý, hoá cho đến văn học... tất cả đều là Nhật Bản.

"Ba mẹ ác thật đó!"

"Làm như vậy qua bên đó con mới có thể bà tám lý sự với bạn bè được chứ!"

Thế đấy! Cho dù có biện minh và tìm cách trốn cả hàng trăm lần, Bảo Anh cũng không thể nào thoát khỏi được "hạnh vuốt" của ba mẹ.

Nhưng cũng nhờ thế mà cô có thể tin bước xuống máy bay, đi trên những con đường ở xứ Mặt trời mọc này. Cô thể nói, ba mẹ cũng không ác quá...

Bảo Anh kéo va li, tiếp tục bước. "Không biết đến bao lâu mới tìm được đây...?"

"Trời ơi!!!!" - Cô gào lên, thật to, "rúng động" cả các thân cây gần đó.

Đứng... doong...

Bà Nguyễn đang đọc sách thì đột nhiên nghe tiếng chuông. Đứng dậy và đi ra mở cửa, bà giật mình, bật lùi ra sau mấy bước.

"Trời, Nhim! Sao lại ra nông nổi này há con?"

Đứng trước mặt bà là Bảo Anh, người ướt nhẹp, mái tóc rối bù xù, còn gương mặt thì đỏ ửng thiếu sức sống.

"Con... chào... cô Nguyễn!" - Bảo Anh vừa thở vừa nói- "Chuyến dài lắm ạ. Để vào nhà rồi con kể."

Bà Nguyễn đưa cháu mình vào nhà, lấy một cái khăn cho Bảo Anh lau người rồi kêu ông Sơn, chồng bà ra bưng bê "tài sản" của cô vào trong.

"Sao mà con mò đường hay vậy? "- Vừa ngồi xuống ghế, bà Nguyễn đã hỏi ngay.

Bảo Anh chỉnh chu lại mái tóc rối bù xù của mình, cười nhạt. "Đã bảo là con rất giỏi tìm đường mà!"

"Đường ở đây khó đi lắm. Nói cô nghe, con đi tới đây bằng cách nào?"

"Dạ... đi bộ."

Câu trả lời của Bảo Anh khiến cả hai vợ chồng một phen hết hồn. Đi bộ? Từ sân bay đến đây?

"Tại con muốn xem phong cảnh ở Nhật như thế nào. Đi vào ngõ thì bị chó rượt, rồi bị lọt xuống cống. Đi ngang qua nhà một người thì bị nguyên xô nước của chủ nhà làm một cái ào lên cơ thể. Rồi con hỏi một người qua đường, mới biết mình đang đứng trước cửa nhà của cô chú từ nãy giờ."

Bà Nguyễn và ông Sơn nghe tường trình xong thì muốn ngã ngựa xuống ghế. Công nhận cô nàng này cũng thật là gan dạ.

"Chú đã nói là để chú rước mà không chịu." - Ông Sơn trách.

"Con không thích. Với lại chuyến phiêu lưu lúc này cũng vui mà." - Bảo Anh cười tình nghịch.

Hai vợ chồng đã thật sự chịu thua cái độ lì lợm của đứa cháu gái này rồi! Trời ạ...!

Nói thêm nữa thì càng chịu thua thêm, nên cả ba quyết định dừng lại và cho Bảo Anh làm một việc trọng đạo vào lúc này: đi tắm.

Quan trọng thật! Nếu không cô nàng sẽ cảm lạnh mất! Ai mà dại dột lại để cho người ta dội nước vào người trong cái tiết trời mùa xuân lạnh buốt thế này chứ?

Và rồi, nửa tiếng sau...

Bà Nguyễn dẫn Bảo Anh lên phòng của mình. Một căn phòng nhỏ và vô cùng xinh xắn. Có hai cửa sổ, một cái bàn học, một chiếc giường đơn đặt ở góc bên trái. Còn góc bên phải, là một cái tủ sách được làm từ gỗ và một tủ đồ màu trắng. Gần bàn học là một tấm gương lớn. Bảo Anh suyt nữa đã hết lên vì vui sướng. Chưa bao giờ cô được ở trong một căn phòng dễ thương như thế này. Hồi trước, cô chỉ thấy nó trong anime và manga. Còn bây giờ, cô đã thật sự được sở hữu nó.

Chạy lại chiếc giường và thả người xuống đó, Bảo Anh thở ra một cách thật thư thái. Ôi... sự thoải mái là đây!

"Nghỉ ngơi rồi xuống ăn cơm nhé! Tối cô chú sẽ dẫn con đi thăm quan Tokyo."

"Vâng..."- Bảo Anh đáp, đôi mắt nhắm lại, miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Con buồn ngủ ập tới. Dù không muốn, nhưng đôi mắt của Bảo Anh vẫn nhắm nghiền và không chịu mở ra. Cô chìm sâu vào giấc ngủ, giải thoát sự mệt mỏi ra khỏi đầu...

Khi Bảo Anh thức dậy đã là sáu giờ tối. Uể oải đi xuống nhà, cô thấy bà Nguyễn đang chuẩn bị bữa tối.

"A, Nhìn! Con dậy rồi hả?"- Bà ngưng công việc khi thấy cô đang đứng ở trước cửa phòng bếp.

"Dạ..." - Bảo Anh gập một hơi dài.

"Tắm rửa rồi ăn cơm, rồi cô chú dẫn con đi thăm quan thành phố."

Vừa nghe câu này là Bảo Anh tỉnh ngủ hẳn. Cô chạy ù lên phòng, lấy quần áo, phóng thật nhanh vào nhà tắm.

Ăn bữa tối và làm vài chuyện vặt vãnh xong, cả nhà bắt đầu ra ngoài. Đường phố Tokyo buổi tối rực rỡ sắc đèn. Người người đi lại trên phố, dù đã tối nhưng vẫn còn khá đông. Shibuya đông vui nhộn nhịp, Akihabara với nhiều mặt hàng anime, manga đặc sắc, đúng chỗ ưa thích của Bảo Anh - một người cực kỳ yêu thích nền văn hóa đầy thú vị này.

Tháp Tokyo cao chót vót rực rỡ trong ánh đèn. Bảo Anh được dẫn lên đỉnh tháp. Từ đây, cô có thể thấy được toàn cảnh thành phố sầm uất nhất Nhật Bản này. Thật đẹp, thật lung linh...

"Ngày mai là cháu nhập học rồi đấy!"- Bà Nguyễn đưa cho Bảo Anh một lon nước và nói.

"Hả? Nhanh thế sao?"

"Một chút nữa về cháu sẽ được thấy đồng phục."

Bảo Anh bất động. Mấy giây sau, gương mặt của cô trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết, miệng há to ra và...

"Á!!! Vui qu..."

"Shh... Nhỏ tiếng thôi con bé này."

Cô cười hi hi. Thật sự là ngay lúc này cô đang rất rất vui. Vui không thể tả được.

Tối về, nhà của bà Nguyễn là ngôi nhà ồn ào nhất. Tiếng hét của Bảo Anh khiến chó cá xóm sủa ầm trời ầm đất. Cô đã nhận được đồng phục.

Áo sơ mi trắng, nơ đỏ, váy xanh ngắn hơn đầu gối, áo khoác ngoài cùng màu với váy, đồng phục quá hoàn hảo, kể ra Bảo Anh hét lên cũng đúng.

Cô nằm xuống, nhắm mắt lại, mong tới ngày mai thật nhanh...

Những tia nắng đầu ngày bắt đầu chiếu xuống trên thành phố Tokyo. Một ngày xuân mát mẻ và ấm áp. Bảo Anh nhìn lại chính mình trong gương lần cuối, rồi đi xuống nhà.

"Hôm nay con Nhìn nhìn dễ thương quá nha." - Bà Nguyễn nói đùa khi cô vừa ngồi xuống bàn ăn.

"Cô Nguyễn, con đẹp sẵn rồi mà..." - Bảo Anh đùa lại.

Cầm miếng sandwich lên và ăn, cô liên tục tưởng tượng đến chuyện nhập học. Người ta nói rằng cuộc sống cấp ba ở Nhật là một cuộc sống màu hồng. Hoạt động ngoại khóa, các câu lạc bộ vô cùng sôi nổi, cùng với những câu chuyện tình lãng mạn y như trong manga. Mỗi nghĩ tới đó thôi là đủ để cho tâm hồn của Bảo Anh đi tuốt luốt lên mây rồi...

Bà Nguyễn có ý định dẫn Bảo Anh đến trường, nhưng cô từ chối. Cô muốn đi một mình, dù sao thì bà Nguyễn cũng đã hướng dẫn đường cho cô tới qua rồi, nên cô cũng không sợ phải gặp lại cái tình huống "trời đánh" như ngày hôm qua nữa.

Bước ra cửa và chào tạm biệt cô chủ mình, cô bắt đầu bước đi.

"Nhìn ơi! Lộn đường rồi con!!"

"Chết... a~..."

Bây giờ mới bắt đầu đi thật đây.

Bảo Anh bước từng bước một, ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Bầu trời thật trong, không khí thật dễ chịu. Con đường vắng vẻ, ít xe qua lại.

Đi lên một con dốc thoải, Bảo Anh mất trọn tròn lên vì kinh ngạc và thích thú. Một hàng cây hoa anh đào trải dài cả con đường, tất cả đều đang nở. Một cảnh tượng ngập tràn sắc hồng, lãng mạn, nên thơ... Bảo Anh không thể nào dứt mắt ra khỏi chúng. Chẳng quá đẹp. Hoa anh đào, biểu tượng cho sự dũng cảm, một loài hoa nở vào mùa xuân.

Đang ngắm nhìn chúng không chán mắt, thì ở đầu dốc, xuất hiện một thứ chặn ngang sự say mê của Bảo Anh.

Chàng trai ấy lặng im, đưa đôi mắt theo từng cánh hoa đang rơi xuống. Mái tóc nâu bồng bềnh bay theo con gió nhẹ đang thổi. Trong giây phút ấy, Bảo Anh tự hỏi không biết là hoàng tử phương nào đang đứng ở đây. Chàng trai ấy quá hoàn mĩ. Anh toát lên một sự dịu dàng đến khó tả.

Bảo Anh đứng lại, ngắm nhìn anh. Có một sự xúc động rất nhỏ đang dấy lên trong lòng của cô.

Hình như biết được có người đang nhìn mình, chàng trai ấy quay sang. Ánh mắt chạm nhau, trong khoảnh khắc, Bảo Anh thấy tim mình xốn xang, đập liên hồi.

Cả hai người im lặng, không gian dường như cũng ngừng hoạt động.

"Này cô! Mặt tôi không phải là thứ để ngắm miễn phí đâu đấy!"

"Hả?"

Anh ta buông ra một câu làm cho tâm hồn lãng mạn của Bảo Anh đang ở trên mây đột ngột bị kéo một phát rớt xuống mặt đất, ề cả móng.

"Kứ! Đẹp trai mà nói chuyện chẳng ra hồn gì hết vậy?"

Bảo anh hậm hực bước đi. Bọn con trai, đúng là không có tên nào tốt đẹp. Đẹp trai một tí là ngênh mặt làm phách ư? Tên này nghĩ mình là hoàng tử hay thiên thần gì ả?

"Ngắm có một tí mà đã báy đặt... Hấn nghĩ hấn là ai chứ?"

Bảo Anh đâu biết rằng... đây là một trong những cuộc gặp gỡ định mệnh trong cuộc đời cô.

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau... là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Trường mới, bạn mới, địch thủ mới

Lần đầu tiên ta gặp nhau... là dưới một cơn mưa hoa anh đào đang rơi...

Ngôi trường cấp ba mà Bảo Anh học nằm "uy nghi lộng lẫy" trên đỉnh đồi. Học sinh đi vào thật đông đúc. Mặt ai cũng hớn hơ và có bạn bè đi cùng. Phút chốc, cô cảm thấy mình có một chút cô đơn trong lòng. Cũng phải! Một con nhỏ người Việt Nam vừa mới đặt chân xuống Nhật Bản để đi học thì làm gì có bạn?

"Không sao! Mình sẽ ráng hoà nhập! Hoà nhập... hoà nhập... hoà nhập..."

Thở mạnh một hơi, Bảo Anh bước vào cổng trường một cách tự tin nhất có thể. "Mình là Bảo Anh! Không gì có thể khiến mình buồn!"

Việc khó khăn nhất lúc này chính là... chen chân vào cái bảng danh sách xếp lớp học. Tuy nói rằng ở Nhật vẫn hoá xếp hàng là trên hết, nhưng lúc này mà xếp nữa thì chắc học sinh toàn trường sẽ nghỉ học hết vào ngày hôm nay vì trễ giờ mất!

Một sự thật trở trêu là... Bảo Anh đang cố gắng luồn lách qua biển người để có thể đứng lên hàng đầu, nhưng cô đã bị kẹt cứng ở ngay giữa. Lúc này, cô đang bị thiếu Oxi trầm trọng.

"Trời ơi! Chắc chết quá..."

"Xem nào... Chiaki*..."

Sau một hồi "lội ngược dòng nước", cuối cùng Bảo Anh cũng xem được danh sách lớp. Cô học 1 - 3**.

Thoát khỏi đám đông thì toàn thân của Bảo Anh đã đổ mồ hôi nhễ nhại. Cô đứng thở một chút, rồi bước vào trong trường.

Mọi thứ đều mới mẻ với Bảo Anh, thậm chí là có phần lạ lẫm. Lần đầu tiên cô có tú giày riêng, học trong một ngôi trường không có đồng hương. Quá xa lạ, quá cô đơn.

Lần mò một lúc Bảo Anh mới có thể tìm ra được lớp của mình. Cô bước vào trong, ngồi xuống một chiếc bàn ở gần cuối lớp.

Mọi người bắt đầu hướng những ánh nhìn tò mò đan xen cả thú vị về phía Bảo Anh. Học sinh mới, đó là điều mà họ đang nghĩ.

Xét về ngoại hình thì Bảo Anh không hề tầm thường. Cô sở hữu một thân hình khá cao và đầy đặn, nước da trắng đều, đeo kính nhìn khá là tri thức. Mái tóc nhuộm nâu hạt dẻ xoăn gọn và dài quá vai. Nhìn chung, về ngoại của Bảo Anh đã rất ổn, thậm chí là "xinh đẹp". Nhưng cô không bao giờ muốn người ta gắn mình với hai chữ đó, chỉ vì cô chẳng bao giờ thích "yếu điệu thực nữ". Đã là con gái, là phải yếu thì phải mạnh mẽ, để cho bọn con trai biết rằng mình cũng không thua kém gì họ.

Đang ngồi suy tư ở trên mây, thì đột nhiên, một tiếng động rất to vang lên khiến Bảo Anh giật bắn người, muốn bật ngựa khỏi ghế.

"Ohaiyo gozaimasu!!!" (Chào buổi sáng!)

Một cô gái lao đến, ngồi xuống đối diện Bảo Anh, đập bàn một cái và cất giọng thật to để chào cô.

"Xin... xin chào..." - Bảo Anh chào lại.

"Cậu tên gì?" - Cô bạn ấy tiếp tục hỏi.

"Miyamoto... Miyamoto Chiaki." - Bảo Anh ngập ngừng trả lời.

"Miyamoto! Tớ là Hoshino Ayane. Cậu có thể gọi tớ là Ayane. Tớ có thể gọi cậu là Chiaki không?"- Cô ấy nói một lèo.

Bảo Anh vẫn còn đang lớ ngớ, nhưng cũng gật đầu đồng ý. Xem chừng cô nàng kia có vẻ rất hoà đồng và thân thiện.

"Ayane!" - Một cô gái khác đi đến. - "Đây là..." - Cô ta chỉ sang Bảo Anh, bỏ lửng câu nói.

"Bạn tớ mới quen. Là Miyamoto Chiaki."- Ayane trả lời ngay.

Cô gái kia cười nhẹ, cúi đầu chào Bảo Anh. "Xin chào, rất vui được làm quen. Tớ là Nakashima Akiko."

Bảo Anh chào lại, đầy ngỡ ngàng. Lần đầu tiên có người cúi đầu chào hỏi cô nên có một chút xấu hổ.

"Chiaki, cậu từ đâu đến vậy? Trông cậu không giống người ở đây." - Ayane bắt đầu hỏi về lai lịch của Bảo Anh.

"Tớ là người Việt Nam."

Chỉ vừa mới nói xong câu đó thì ngay lập tức, bao nhiêu là tia nhìn tò mò và ngạc nhiên đổ dồn về phía Bảo Anh. Sau đó, là một cuộc náo loạn dành chỗ ngồi của cả lớp để nghe cô kể chuyện.

"Thật sao???" - Ayane ngạc nhiên - "Ồi mẹ ơi! Lớp mình có người nước ngoài này!!!"

"Miyamoto! Kể cho chúng tớ nghe về Việt Nam được không?" - Một người lên tiếng.

"Hì?" - Bảo Anh suy nghĩ một lúc, vì cô chẳng biết nên bắt đầu từ đâu - "Xem nào... Tuy rằng chỉ là một đất nước nhỏ đang phát triển, nhưng có nhiều phong cảnh đẹp và di tích lịch sử lâu đời. Người dân giản dị hoà đồng và thân thiện với khách nước ngoài. Có nhiều tập tục hay và kì lạ..."

"Tớ cũng đã nghe về Việt Nam nhiều, nhưng chưa bao giờ đến đó. Đây là lần đầu tiên tớ thấy người Việt Nam đấy! Công nhận là... xinh thật!" - Ayane hào hứng lên tiếng.

Bảo Anh mỉm cười, rồi tiếp tục kể. Cô kể rất nhiều, về con người, về địa danh, về món ăn của từng miền, cả những tập tục và lịch sử của đất nước. Thật may, lượng kiến thức lịch sử và địa lý đủ để Bảo Anh thuyết trình cho mọi người nghe.

"Còn ai có câu hỏi gì không?" - Bảo Anh hỏi, mọi người im lặng lắng đầu. Nhìn mặt của họ thì cũng đủ để cô hiểu, họ đã biết đủ.

Ngày đầu tiên đi học là để hoàn tất việc nhận lớp. Nhưng một trong những điều mà Bảo Anh thấy thú vị nhất chính là... đăng ký vào một câu lạc bộ nào đó.

Có rất nhiều lựa chọn. Mỗi câu lạc bộ đều rất thú vị, nhưng Bảo Anh đã nhắm sẵn một chỗ từ trước.

Đó là câu lạc bộ Karatedo.

Cô học môn võ này đã gần hai năm và hiện nay đã lên được đai tím***, đủ để vật ngã một tên lưu manh.

Nghĩ là làm, Bảo Anh chạy đến phòng của câu lạc bộ, đăng ký ngay.

"Xin chào! Tôi muốn đăng ký vào câu lạc bộ Karatedo."

"Hãy điền thông tin vào đây."

Đang định cầm bút lên và ghi, thì đột nhiên, Bảo Anh sựng người lại vì nhớ ra điều gì đó.

"Giọng nói này... sao mà quen thế?"

Ngước nhìn người vừa đưa cho mình phiếu thông tin, Bảo Anh suyt chút nữa đã té ngựa. Là anh ta, tên kiêu căng trời đánh lúc sáng.

"Sao thế? Ghi đi chứ?"

Hình như anh ta không nhớ cô.

Bảo Anh cố gắng bình tĩnh, ngồi xuống ghế và ghi.

"Bắt đầu từ ngày mai sẽ tập. Thời gian sẽ là hai giờ chiều, tất cả các ngày trong tuần trừ chủ nhật."

Sau khi điền đầy đủ thông tin, đưa cho anh ta và nghe anh ta dặn dò xong, Bảo Anh vội vã đứng dậy, quay đi thật nhanh.

"Chờ đã!"

Cô sững người, quay lại như một con robot, nhìn anh ta.

"Hình như... tôi gặp cô ở đâu rồi thì phải."- Anh ta nhiu mày, đầy nghi ngờ.

Bảo Anh rất muốn nói huyệt toẹt ra, nhưng tự nghĩ, kiềm chế luôn luôn là một cách tốt nhất.

"Chắc là anh nhầm người rồi. Xin chào, tôi phải đi." - Bảo Anh nói thật nhanh và đi ra khỏi phòng thật lẹ, để cho anh ta chẳng kịp ú ớ thêm tiếng nào.

Cầm tờ phiếu thông tin mà cô gái kỳ lạ lúc nãy vừa đưa, anh chàng đội trưởng câu lạc bộ Karatedo khẽ nở một nụ cười thú vị. Giương mặt đó, làm sao anh quên được? Dưới hàng ngàn cánh hoa anh đào đang rơi vào lúc ấy, cô tựa như một thiên thần vậy.

Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa, thì trong tim anh cũng đã có một bóng hình từ rất lâu, và anh tự nhủ sẽ không có bất cứ người con gái nào có thể thay thế được cô ấy.

Chi có điều... tại sao cô gái này lại giống người ấy đến thế?

"Ê, Gin! Nhớ em nào mà mặt mày ủ dột thế?"

Anh sực tỉnh, nhìn tên bạn thân đang đứng trước mặt.

"Michio, cậu có muốn "bay" nữa không hả?" - Gin giờ nắm đầm lên dọa.

"A không! Tôi đi du lịch đủ rồi." - Anh chẳng کیا xua tay, toát mồ hôi.

Bảo Anh chạy về lớp và ngồi vào chỗ, thờ phào. Thật là xui xẻo! Đáng là ghét của nào trời trao của nấy. Cô đã không muốn gặp lại mà cứ vô tình lù lù ngay trước mặt.

Ngày hôm sau.

Bảo Anh đi tới phòng tập của câu lạc bộ. Nhận đồ và thay xong, cô bước ra và chào những võ sư.

Câu lạc bộ này có bốn võ sư. Nhìn mặt ai nấy đều dữ tợn và trang nghiêm, trừ một người, theo cách nghĩ của Bảo Anh.

Vâng! Đó chính là Gin!

Cô đi tới anh, thực hiện nghi lễ chào. Xong, cô quay 180 độ và bước đi về hàng, chẳng thèm nhìn mặt anh lấy một lần.

Những bài khởi động cũng giống như những gì mà cô đã tập. Cũng là xoay cổ, rồi đá thẳng...

"Đá chân lên và xẹt dọc xuống!"

Đang tập trung chuyên môn thì đột nhiên, Gin đi tới gần, ngồi xuống đối diện Bảo Anh.

"Chào." - Anh lên tiếng, nở một nụ cười đầy thích thú.

"Chào!" - Bảo Anh đáp lại y chang.

"Quay người ra sau!!!" - Tiếng của võ sư ở trên vẫn đều đều.

"Cô là người nước ngoài à?" - Gin tiếp tục hỏi.

"Vâng!" - Bảo Anh đáp gọn lòn.

"Quay ngang!!!"

"Cô tập tốt đấy!"

"Cảm ơn!"

"Có muốn làm đối thủ của tôi không?"

Bảo Anh nhu mày lại khó chịu vì câu hỏi kì quặc đó.

"Không, cảm ơn!"

"Cô vình dự lắm mới được tôi mời đấy. Sợ à? Thì thôi vậy!"

Đến câu này thì máu nóng của Bảo Anh đã dâng lên đến não. Bực mình, cô quát lên: "Ai sợ chứ?"

Ngay lập tức, Bảo Anh trở thành idol trong mười giây.

"Không sợ thì làm đối thủ của tôi." - Gin vẫn tiếp tục cái chủ đề đó.

"Không!" - Bảo Anh vẫn tiếp tục từ chối.

"Vậy là cô sợ rồi!"

"Tôi không sợ!"

"Sợ sao không làm?"

"Tôi không thích!"

"Aiz... sợ thật rồi!"

"Đã nói là..." - Bảo Anh cố gắng kìm nén. Cô nghĩ mình nên đồng ý quách đi cho xong chuyện. Đành vậy! Bảo Anh gật đầu một cái. Cuối cùng cũng thay đổi quyết định.

"Tốt! Cố gắng lên nhé!" - Gin đứng dậy, cười đầy gian xảo và bước đi.

Bảo Anh liếc nhìn anh, thù hận dâng trào. Tự nhiên lại vương vào một rác rưởi không đâu ra đâu.

Học ở trường mới rồi, bạn bè mới cũng có rồi. Bây giờ... lại có một đối thủ mới đáng gờm và đầy kiêu căng. Chẳng biết Bảo Anh có vượt qua nỗi không đây...?

Chú thích: (*)Chiaki: Đây là tên tiếng Nhật của Bảo Anh

(**) 1 - 3: Ở Nhật, hệ thống phân bố khối lớp không giống ở Việt Nam. Năm 1 = lớp 10. Năm 2 = lớp 11. Năm 3 = lớp 12.

(***) Đại tím, một cấp đai trong Karatedo. Các đai trong môn võ này bao gồm: trắng, vàng, cam, xanh lá, xanh dương, đỏ, tím, nâu, đen. (Xem ra Bảo Anh cũng khá giỏi võ rồi nhỉ!)

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Tránh võ dũa, gặp võ dũa!

Giờ tập của câu lạc bộ Karatedo trôi qua thật nhanh, mới đây mà đã bốn giờ chiều. Vậy là đã đến lúc phải về.

Bảo Anh liếc cái thân xác một rệu rã ra khỏi trường. Ánh hoàng hôn màu vàng cam dịu nhẹ chiếu lên người cô, soi rõ bóng dáng uể oải của cô xuống mặt đường. Bảo Anh thầm nguyện rủa tên Gin đáng ghét kia, chỉ vì hấn mà cái cơ thể ngọc ngà này của cô hiện tại cứ y như một con zombie.

“*Hắn nghĩ đai đen là có thể làm phách sao?*”

Toàn thân của Bảo Anh mỗi như. Chỉ mấy tiếng trước, cô còn đang rất sung sức khi nhận lời thách đấu của Gin. Anh đỡ những đòn đâm và đá của cô cực kỳ điêu luyện và chống trả cô cũng thật nguy hiểm. Gin rất biết lựa thời cơ, mà lại còn đánh toàn chỗ độc, khiến Bảo Anh cứ phải quay vòng vòng theo Gin, chẳng biết đường đâu mà lẩn. Kết quả, cô bị anh vật ngã 15 lần, bị trúng đòn 40 lần. Ôi... một kết quả thật “huy hoàng” làm sao...!

Đang đi xuống con dốc, đột nhiên Bảo Anh phát hiện, tên mà cô đang nguyên rủa từ nãy giờ đang đứng trước mặt mình. Giống như lần đầu gặp nhau, Gin đứng lặng im trước một gốc cây hoa anh đào, đôi mắt nhìn theo những cánh hoa đang rơi xuống. Bảo Anh thật sự không hiểu, cả một đoạn đường dài như thế, mà Gin chỉ đứng ở một chỗ này, cứ như nó chính là nơi đây rẩy những kỉ niệm đối với anh vậy.

Bảo Anh cố lơ và bước qua thật nhanh để cho anh không thấy. Nhưng cô đâu biết, Gin đã để ý cô từ nãy giờ, chỉ là giả ngu không biết thôi.

Đội Bảo Anh đã đi ngang qua mình tầm chục bước, Gin mới nhìn theo, toan buông ra một câu nói đùa.

Nhưng miệng của anh đột ngột cứng lại.

Bóng dáng đó của Bảo Anh, thật giống với người con gái ấy. Nó thật mỏng manh, nhỏ nhắn, khiến cho người khác chỉ muốn chạy đến ôm lấy mà che chở. Phút chốc, tim của Gin bỗng dưng lệch nhịp, bóng hình của người con gái năm ấy như đang được tái hiện lại trước mắt anh.

"Thật giống..."

Vừa về đến nhà, Bảo Anh đã leo ngay lên phòng và nằm kênh xuống giường. Thân người cô đau nhức một cách tê tái. "Tên Gin trời đánh. Đồ gần dờ. Tên chánh chọi. Hừ..."

"Nhím! Cô vào được không con?" - Giọng của bà Nguyễn vang lên ở bên ngoài.

"Dạ..." - Bảo Anh ưỡ oái đáp trả. Cô ngồi dậy, 2 hai tay xuống nệm, thờ dãi một cách không thoải mái.

Cửa mở, bà Nguyễn đi vào, trên tay cầm một chiếc hộp to vừa.

"Độ tuổi của con mà không có những thứ này thì chắc chắn sẽ rất buồn tẻ cho mà xem." - Vừa nói, bà vừa mở chiếc hộp ra. Bên trong, là một chiếc điện thoại và một cái laptop mới tinh.

Bảo Anh suốt chút nữa đã là toáng lên vì sung sướng. Tay cô run run nhận lấy món quà, nặng nề nhẹ nhàng như đang cầm một món đồ quý hiếm.

"Cảm ơn cô Nguyễn!!!"

Tối hôm đó, Bảo Anh không thể nào ngủ được. Cô lần mò tìm hiểu hết cái laptop rồi lại tới điện thoại. Kết quả, sáng hôm sau, mắt của cô đã đen thui và thảm quầng chẳng khác gì một con gấu trúc.

Bước chân của Bảo Anh loạng choạng đi trên hành lang y như một người say rượu. Ai đi ngang qua cũng phải để lại một cái nhìn đầy kì quặc vào cô. Lâu lâu trở thành kđol bất đắc dĩ thật chẳng thấy tự hào gì hết tron!

Ngồi vào bàn của mình, Bảo Anh ngay lập tức gục đầu xuống, tay buông thõng. Kì thực, cơ thể cô lúc này phải nói là siêu mệt.

Đang yên lành và sắp sửa chìm vào giấc ngủ yên bình, thì một tiếng động cực to vang lên khiến Bảo Anh giật bắn người.

Rầm!!!

"Aaaa!!! Trời sập.....!!!"

Lại là đập bàn!

Cô thờ hồng hộc ngược nhìn người vừa làm cái chuyện đáng nguyên rủa vừa rồi. Một cô gái tóc xoăn lộn to, đôi môi đánh son hồng, xịt nước hoa thơm phức đang nhìn Bảo Anh với đôi mắt không mấy thiện cảm.

"Xin chào..." - Bảo Anh lịch sự nói, nhìn cô ta với đôi mắt vừa khó hiểu mà cũng vừa khó chịu.

"Cô là học sinh mới?" - Cô ta khoanh tay, hỏi bằng giọng dửng dưng.

"Đúng vậy!" – Bảo Anh bình tĩnh trả lời.

Cặp lông mày thanh mảnh của cô gái kia khẽ nhếch lên, giống như cô ta đang dồn một đồng nghi ngờ vào Bảo Anh vậy! Và cô nàng Bảo Anh cũng đầu chịu thua! Nheo mắt nhìn cô ta như đang âm thầm nhìn kẻ thù không đội trời chung.

Thế đấy! Trận đấu mắt kéo dài tới tận... 15 giây mới chấm dứt. Lúc này, dường như Bảo Anh đã hết kiên nhẫn, cô đánh cùi mặt, cố gắng kiềm chế hết sức có thể. Hít vào... rồi lại thở ra... rồi lại hít vào... rồi lại...!

"Đù rồi! Mình đang làm cái quái gì thế này? Bây giờ đầu phải lúc tập đường sinh?"

"Được rồi! Nãy giờ chúng ta chưa chào hỏi nhau câu nào! (Và tôi đã rất rất không muốn chào hỏi có ngay từ đầu!). Cho nên... tớ xin nói lời trước..." – Bảo Anh hít một hơi thật dài để lấy lại sức sau khi nói hết một lèo câu vừa rồi. Hít vào... rồi thở ra... rồi lại hít vào... rồi... sặc! – "Cậu là ai?"

Cô nàng kia khoanh tay, dửng dưng nhìn Bảo Anh sặc xong rồi... vẫn im lặng! Ôi... dễ thương thật đấy!

"Tôi, là Takahashi Sumire!" – Bảo Anh cảm thấy rung mình dị ứng với cái kiểu giới thiệu đầy về ta đây này – "Cậu là du học sinh từ Việt Nam sang?"

"Đúng vậy!" – Bảo Anh trả lời.

Mặt cô nàng kia lạnh tanh như băng, nhìn chăm chăm Bảo Anh như đang muốn gây sự vậy!

Đột nhiên, cô ta đưa một tay lên, trước con mắt kinh ngạc của Bảo Anh.

"Hân hạnh được làm quen!"

Bảo Anh vẫn còn khá lớ ngớ với cái tình huống bị đảo ngược 180 độ này. Cô cũng lỏng ngóng đưa tay ra, bắt tay với cô nàng kia, mỉm cười, nhưng thực chất là chẳng hiểu gì sất!

"Thứ lỗi vì lúc nãy đã làm cậu thấy căng thẳng. Tính tôi hay thế! Không thể nào tươi cười thoải mái ngay từ lần gặp đầu tiên được. – Tuy giọng điệu của cô ta đã có phần thoải mái hơn hẳn, nhưng độ lạnh trên gương mặt vẫn chẳng vui đi tí nào!

"Ồ... không sao!" – Đến lúc này Bảo Anh mới có thể hiểu được phần nào cô nàng này – "Rất vui được làm quen, Takahashi..."

"Gọi tôi là Sumire được rồi! À... tôi chưa biết tên cậu?" – Phải công nhận cô nàng Sumire này thật sự rất rất thật thà. Mới lúc này còn lạnh lùng đến mức đáng ghét, bây giờ thì cởi mở hòa đồng thấy sợ!

"Chiaki... Miyamoto Chiaki..." – Bảo Anh ngập ngừng trả lời.

"Hmm...!" – Sumire dăm chiêu một lúc, rồi đập tay lên vai của Bảo Anh một cái thật mạnh – "Chiaki, mong rằng chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau. Cho tớ số điện thoại của cậu được không?"

Bảo Anh nhăn mặt xoa vai một cách đau đớn, nhận cái điện thoại từ tay Sumire, bấm số của mình, rồi đưa lại cho cô ta. Cắt điện thoại vào túi xong thì cô nàng đi mất dạng.

Người thì chưa hết đau, bây giờ thêm cái cú đánh trời giáng của cô nàng kia, điệu này mà chiều nay gặp lại tên kia thì chỉ có nước chết chắc.

"Chiaki..." – Tiếng của Ayane vang lên – "Cho tớ số điện thoại với.

"Tớ nữa!" – Akiko chia điện thoại ra.

"Tớ nữa, tớ nữa!!!!" – Vâng! Bây giờ thì Bảo Anh bị bao vây bởi một núi người, trông có y như người nổi tiếng vậy. Không thể không cho họ được, từ chối sẽ rất bất lịch sự. đành chịu!

oOoOo

"Tôi tệ thật..."

Hôm nay Bảo Anh lại phải ra đấu với Gin. Sự mệt mỏi của cô thể hiện ra rất rõ, nhưng xui một điều là chẳng có ai để ý đến điều đó. Thậm chí họ còn cổ vũ, hối thúc cô! Đường lui bị bị kín rồi, giờ chỉ còn nước tiến lên thôi.

Gin đeo găng tay vào, nọ một nụ cười đầy ngạo nghễ nhìn Bảo Anh. Có cái mặt, vừa thấy mệt nhưng cũng vừa tức cái thái độ của tên này.

Trận đấu bắt đầu.

Như nhau một hồi... cuối cùng Bảo Anh vẫn là người thiếu kiên nhẫn, lao vào trước. Cô đã một đòn, Gin né được. Lợi dụng cơ hội, anh đâm một đòn vào bụng Bảo Anh. Ăn điểm!

“Cái tên này... thừa biết là thắng rồi mà vẫn muốn đấu với mình. Bộ buồn ăn đấm của mình lắm sao?”

Bảo Anh tự nhủ lần này không nên hấp tấp nữa. Cô đợi Gin lao vào trước. Nhưng có vẻ như điều đó không thành công. Gin thừa biết cô sẽ làm gì nên chẳng thêm lao vào, chỉ đứng thủ và... chờ.

Đứng thủ một hồi chẳng thấy ai lao vào ai, cộng thêm thời gian lại sắp hết. Bực mình, Bảo Anh bỏ tay xuống, gất lên: “Đủ rồi! Một, là cậu tuyên bố ngừng đấu. Hai, là tôi tuyên bố ngừng đấu. Ba, là trọng tài tuyên bố ngừng đấu. Chọn đi!” – Cộng thêm câu nói đầy biểu cảm của Bảo Anh là một cái liếc mắt đầy sắc bén của cô năng hướng về phía trọng tài. Anh ta rùng mình, nới da gãi, vội vã là lớn tuyên bố kết thúc trận đấu.

“Ồi, tốt quá! Vậy cậu thắng, được chưa? Giờ tôi thay đồ và về đây!” – Nói rồi, Bảo Anh ngay lập tức tháo găng tay, chạy thật nhanh về phòng thay đồ.

Gin cũng bỏ đôi buổi tập, ra về trước. Đơn giản vì đối thủ duy nhất của anh cũng đã bỏ về, ở lại thì chẳng có ai đủ thú vị để xứng đáng làm đối thủ, kể cả những võ sư dai dẳng.

Thay đồ xong xuôi, Bảo Anh vừa đi vừa bật điện thoại lên để kiểm tra. Cô há hốc mồm ra kinh ngạc, đứng sững lại ở giữa hành lang vì... hàng đồng số lạ vừa nhắn tin cho mình. “Cái quái gì thế này? Hai mươi tin nhắn chưa đọc?”

Bảo Anh mở từng tin ra đọc. Toàn bộ đều là số của những người hồi sáng. Dựa lưng vào góc tường, cô bắt đầu lưu số. Quá nhiều, quá mới tay!

“Ồ, cô có điện thoại.”

“Aaaaa!!!”

Đang chăm chú thì giọng nói của Gin khiến Bảo Anh giật bắn người, "hiện tay" quăng luôn cái điện thoại xuống sàn nhà. Gin nhìn cô, rồi lại nhìn cái điện thoại. Anh ngồi xuống, nhặt nó lên, bầm bầm cái gì đó.

“Muốn gì đó?” – Bảo Anh khoanh tay, bực dọc hỏi.

“Lưu số!” – Gin trả lời tỉnh bơ, rồi tiếp tục công việc.

“Cái gì? Chưa có sự đồng ý của tôi mà cậu dám...” – Bảo Anh chưa kịp nói xong câu thì Gin đã đưa lại điện thoại cho cô.

“Xong rồi! Cám ơn. À không, cô phải cám ơn tôi mới đúng chứ?” – Gin lại nở cái nụ cười đều mà Bảo Anh ghét cực ghét, nói một câu cực kỳ khó hiểu khiến “múi lửa” trong cô phun trào, nhưng chưa kịp trào hết thì Gin đã đi mất dạng.

Bảo Anh vội mở điện thoại kiểm tra. Đứng là Gin có lưu số anh thật! “*Tên điên này, hồi nhỏ có bị sét đánh không mà làm càng thế chứ?*”

Đứng ở một góc tường, Gin mở điện thoại, lưu số “đối thủ” của mình vào. Anh nhếch mép, cười đầy thú vị. Miyamoto Chiaki, chưa bao giờ anh gặp cô năng nào ương bướng và ghét anh đến thế.

“*Thú vị rồi đây! Tôi bắt đầu thích cậu rồi đây, Chiaki!*”

Bạn đang đọc truyện *Giới Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: “Gin, đồ Quấy rối!!!”

Ánh mặt trời đang dần dần tắt lịm đi, nhường chỗ cho màn đêm. Bảo Anh sai bước trên đường, bước chân có phần chậm chạp. Buổi tối ở Tokyo thật đa màu sắc. Những bảng hiệu, đèn ô tô, đèn giao thông... chúng cứ thay phiên nhau nhấp nháy. Hòa lẫn vào đó là những tiếng kèn xe, tiếng bước chân, tiếng nói chuyện của những người đi đường. Tất cả như một bức tranh sống động hiện rõ trước mắt Bảo Anh. Chưa bao giờ cô đi chậm trên một con phố ở Tokyo để ngắm nhìn khung cảnh về đêm như thế này. Thật lung linh, thật náo nhiệt!

Vừa về đến nhà là Bảo Anh quăng ngay cái cặp ở cầu thang, chui vào phòng tắm ngay, luôn và liền lập tức. Cô thậm chí chẳng thêm lấy đồ để mặc. Mà giờ cô năng cũng chẳng thêm để ý nữa! Nóng kinh khủng, không thể chịu nổi nữa!

Sau nửa tiếng ngâm mình trong bồn tắm, bấy giờ cô mới thực sự nhớ rằng mình đã quên sạch sành sanh những thứ cần thiết ở bên ngoài. Bảo Anh luống cuống đứng dậy, bước ra khỏi bồn. Rủi một cái mất mũi cô năng lúc ấy chỉ chú ý vớ lấy cái khăn mà bà Nguyễn treo trên giá để quần vào người, còn cái chân ngọc ngà thì cứ thản nhiên đạp vào cục xà phòng nằm ở cái vị trí hoàn hảo dưới sàn. Và kết quả...

Bịch!

Rầm!

“Aaaa!!! Cái móng của tôi!!!”

Bà Nguyễn từ trong bếp nghe thấy tiếng ồn thì liền vội vã chạy tới nhà tắm, mở cửa ra xem. Một cảnh tượng dở khóc dở cười ngay lập tức ập vào mắt bà. Chẳng biết lúc này nên cười hay nên lo lắng cho đứa cháu yêu dấu nữa đây...

Bà đi vào trong, đỡ Bảo Anh dậy, quần lại khấn đàng hoàng cho cô.

“Thật tình, sao lại hậu đậu thế cơ chứ? Mất mũi con để ở đâu vậy?”

Bảo Anh cười trừ, chạy như bay lên phòng, không quên lượm theo cặp.

Cuối cùng thì nhìn Bảo Anh cũng đã “đầu ra đây”. Cô nằm phịch xuống giường, moi móc trong cặp, lôi ra cái điện thoại.

3 tin nhắn mới.

Bảo Anh mở hộp thư đến ra. Đập vào mắt cô là cái tên “Gin” là là xuất hiện đều ở cả ba tin nhắn. Bảo Anh có chút bực bội, cô mở từng tin ra để đọc.

“Hey, đối thủ!”

“Coi nào... Ghét thì cũng phải lịch sự trả lời đi chứ!”

“*Này, người Sắt! =]]]]*”

Vừa đọc xong cái tin nhắn thứ ba, Bảo Anh đã rất muốn gọi điện và “lặng” cho Gin một bài giảng đạo. Nhưng tự nghĩ lại, cô phải thật điềm tĩnh thì mới có thể chiến thắng được cậu ta.

“*Tại sao lại nói tôi là người Sắt hà, tên kia?*”

Bảo Anh nhấn phím gửi đi với một thái độ không – vui – cho – lắm! Chỉ sau cỡ mười giây, tin nhắn của Gin ngay lập tức tới.

“*Cô có biết chỉ vì đá cái lưng của cô mà tôi phải dán cao dán hay không hà? Không phải người Sắt thì là gì đây?*”

Bảo Anh bụm miệng lại cười. Thật không ngờ một tên cứng đầu như anh lại có thể kẻ lè như thế với cô.

“*Cậu than vãn đấy hà? Tự làm thì tự chịu! Không lẽ từ đó giờ cậu chưa từng bị bong gân hay sao? Ráng chịu đi!*”

Bảo Anh cười khoái trá. Mặc dù biết là mình đang cười trên sự đau khổ của người ta, nhưng thật sự lúc này cô không thể nhịn cười được. Cô lăm Gin bị thương! Ôi... một chuyện có nằm mơ cũng chưa chắc đã xảy ra! Nhưng giờ thì nó xảy đến rồi đây.

“*Có hay đấy! Được rồi, để xem tôi sẽ trả thù như thế nào nhé?*”

“*Được thôi! Tôi chờ đây, tên phách lối!*”

Mặt của Bảo Anh lúc này phải nói là đã ngược cao lên tới trời. Cô đang đợi Gin sẽ trả thù mình như thế nào! “*Con trai gì đâu mà... giận dai như con gái vậy?*”

Đêm khuya, cảnh vật yên bình và tĩnh lặng. Cây cối đứng đưa xào xạc theo từng cơn gió thổi qua. Trăng lên cao, tỏa thứ ánh sáng dịu nhẹ xuống mặt đất.

Ring... Ring... Ring...

Bảo Anh trở người, lén qua lộn lại mấy cái gối. Cô toan bó mặc cho cái điện thoại kêu, nhưng khổ cái nó ồn quá mức, khiến cô có muốn ngủ cũng không được.

Hết chịu nổi, cô lấy tay quờ quạng lên thành giường, cầm lấy nó và bắt máy.

“Alo...”

Đầu dây bên kia không có ai trả lời.

Bảo Anh dụi dụi mắt, nhìn màn hình, là... Gin mà! Cậu ta gọi giờ này làm gì?

“Cậu có bị điên không vậy há? 2 giờ sáng! 2 giờ sáng đó. Có gì mai nói không được à?”

Nói rồi, Bảo Anh tắt máy, cầm luôn điện thoại và... ngủ tiếp.

Rینگ... Rینگ... Rینگ...

“Gi nửa đây trời...?” – Giọng của Bảo Anh không thể lè nhè hơn.

“Alo!” – Cô bắt máy.

“Chỉ... a... ki...” – Đầu dây bên kia trả lời với chất giọng... rên rì. Bảo Anh mở hế mắt, rồi lại nhắm lại, miêng thờ dài.

“Gin à... cậu không ngủ được thì cho tôi ngủ phát đi được không vậy há?” – Cô gắt lên, đẩy giận dữ, rồi tắt máy, ngủ tiếp tục.

Rینگ... Rینگ... Rینگ...

Bảo Anh rất rất muốn lờ nó đi, nhưng không thể được. Cái tiếng chuông cứ inh ỏi bên tai khiến cô khó chịu. Sau cùng, cô đành phải ngậm ngùi dả động những ngón tay, bắt máy.

“What?”

“Chương trình truyền ma đêm khuya xin phép được bắt đầu!”

Chỉ mới nghe tới cái từ “truyền ma” là Bảo Anh đã sồn hết da gà. Cô vội vù cúp máy, quăng cái điện thoại lên bàn. Cứ thế, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, khiến Bảo Anh nhà ta sợ hãi không ngủ được cho tới gần sáng. Muốn lờ không được, bắt máy thì sợ sẽ nghe những thứ kỳ quái.

Công nhận... anh chàng Gin này thật sự đáng sợ đấy!

Có một sự thật là, Bảo Anh cảm thấy không – được – khỏe – lắm vào buổi sáng hôm nay. Cũng phải! Hồi đêm cô bị dân tới 4 giờ sáng mới được ngủ yên cơ mà.

“Cái tên trời đánh, nhất định là cậu ta. Hôm nay mình không xì cậu ta thì thế... mình sẽ không phải là Bảo Anh nữa!”

Lời thề được Bảo Anh “khắc cốt ghi tâm” ngay và luôn. Cô gặm bánh mì, chạy thật nhanh ra khỏi nhà, cốt chỉ muốn gặp Gin thật sớm.

“Gin, cậu chết chắc rồi! Đồ quỷ rối!!!”

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Lớp trưởng á!?

“Tức thật...”

Đôi chân của Bảo Anh lê lết trên hành lang, mặc dù đã tới sớm, nhưng cô lại không thể nào gặp được tên Gin đó. Cái này có phải là trời xui không vậy chứ? Không muốn thấy mặt thì cứ lù lù trước mắt, muốn gặp thì lại biến mất như khói.

Mở cửa bước vào lớp, Bảo Anh đi về chỗ và nằm dài xuống bàn. Tới sớm lúc lớp chưa có ai, cô tự hỏi không biết mình có đang mắc chứng gì không nữa...

“Ohayo!!!”

Tiếng nói to quá cỡ của “một ai đó” làm cô nàng Bảo Anh giật mình, bật dậy, cả thân người và cái ghế bật hẳn ra đằng sau và đáp thật “nhẹ nhàng” xuống sàn.

“Chii – chan, cậu không sao chứ?”

Bảo Anh ngồi dậy, xoa đầu, dụi mắt cố gắng ngược nhìn người vừa gây ra cái hành động điên rồ vừa rồi. Là Ayane đấy mà.

“A... Ayane...” – Bảo Anh đứng dậy, dưng ghé lên – “Cậu tới sớm nhì?”

“Cậu cũng vậy mà!” – Ayane cười tươi như mặt trời, vén vài lọn tóc qua mang tai – “Chii – chan!”

“Chi... Chii – chan...?” – Bảo Anh kinh ngạc. Tên cô đã bị thay đổi từ lúc nào thế? Không thể tin nổi!

“Cách gọi thân mật của tớ, cậu thấy sao?” – Ayane hào hứng giải thích. Bảo Anh chỉ thờ dài. Chii – chan... sao mà nghe trẻ con thế nhỉ? Thôi kệ!

Cô ngồi xuống, Ayane cũng vội vù và kéo ghế ngồi vào bàn kế bên. “Nè... hôm nay nghe nói sẽ bầu lớp trưởng đó.”

Bảo Anh không quan tâm mấy đến chuyện này. Lớp trưởng sao? Nó sẽ chiếm hết thời gian của cô nếu cô làm mất. Nhưng cũng thật may, cô mới tới đây cho nên sẽ không ai biết nhiều về năng lực thật sự của cô. Vì thế...

“Tớ đã xin thầy ứng cử cậu đó!”

“Eh?”

Bảo Anh quay mặt sang nhìn Ayane, đôi mắt giãn to ra. Cô đang hy vọng rằng mình nghe lầm. *“Nghe lầm thôi... nghe lầm thôi...”*. Tim cô bắt đầu đập nhanh hơn bình thường.

“Cậu... mới nói...” – Cô ấp úng hỏi lại lần nữa.

“Tớ đã xin thầy ứng cử cậu!” – Ayane hồn nhiên trả lời.

Rắc! Rắc!

Bảo Anh có cảm giác như cả cơ thể mình đang vỡ vụn. What??? Cô nàng Ayane đó...

“Nhưng tớ chỉ mới vào thôi mà, năng... năng lực thực sự là không có nhiều... cho nên...” – Giọng của Bảo Anh giống như gà mắc tóc. Mồ hôi của cô chảy ra, ướt đầm trán. Ôi trời ơi! Đây chắc chắn chỉ là mơ ngủ thôi...

“Tớ thấy cậu có đáng làm lớp trưởng lắm mà! Cậu sẽ làm được thôi, cố lên!” – Ayane nhoeo miệng cười, cô năng đầu biết, nụ cười làm tim của Bảo Anh “tan nát” thành từng mảnh. Cô âm thầm cầu xin, mong rằng những thành viên trong lớp sẽ không bầu cử cô. Chỉ có vậy thôi, thì cô sẽ thoát khỏi cái số kiếp làm lớp trưởng “khốn đốn”.

Cuối cùng, thì cái giờ khắc quyết định cũng tới.

“Nào nào... Bây giờ chúng ta sẽ bầu lớp trưởng.” – Thầy chủ nhiệm đập bàn một cái rõ to, phô trương cái chất giọng vô cùng “thánh thót” của mình, nói ra cái yêu cầu khiến cho không khí của cả cái lớp 1 – 3 đang vui tươi náo nhiệt đột nhiên chùng xuống hẳn.

“Những người ứng cử gồm có: Nakashima Akiko và Miyamoto Chiaki. Được rồi. Bây giờ mọi người sẽ viết phiếu bầu và bỏ vào thùng này nhé!” – Thầy chủ nhiệm để lên bàn giáo viên một cái thùng carton, nhìn xuống cả lớp rồi nói.

“Nakashima...” – Bảo Anh nhìn lên cô rằng cô mái tóc dài màu đen đầy nữ tính ngồi ở bàn thứ ba cùng dãy với mình và khẽ ồ lên một tiếng. Đó là Nakashima Akiko, bạn thân của Ayane đấy mà. Cô nàng đó đúng là có vóc dáng của một vị lãnh đạo tài ba.

Sau một hồi ồn ào náo nhiệt, tranh luận, mất trật tự, cuối cùng, phiếu bầu đã được thu đủ vào thùng. Bảo Anh nằm dài xuống bàn. Cô không biết rồi đời cô sẽ đi về đâu sau đợt bầu cử oái oăm này đây...

“Kết quả, Miyamoto đắc cử!”

Đừng! Đừng!

Bảo Anh tưởng chừng như người cô vừa bị sét đánh chấy khét lệt vậy! Ôi... một kết quả quá ư là “hoàn hảo”. Nó khá hoàn hảo để mà giết chết đời cô.

“Tại sao càng tránh xa thì nó lại càng tới gần chứ?”

“Được rồi! Lớp trưởng đã được bầu cử. Miyamoto, cô gắng nhé!” – Thầy chủ nhiệm cao giọng, vẻ hào hứng.

“Vâng...” – Bảo Anh đứng dậy, mặt mày tối đen thui – “Em sẽ cố gắng, xin mọi người cũng giúp đỡ.”

Cô ngồi xuống, đập mặt xuống bàn. Nào giờ có biết làm lớp trưởng đầu chứ? Mà sao người ta cứ bầu là thế nào?

Giờ nghỉ trưa, Bảo Anh đã được thầy chủ nhiệm giao cho trọng trách quan trọng đầu tiên của một lớp trưởng. Đó là... kiểm tra danh sách dụng cụ cần thiết cho lớp.

“Được rồi... dù sao thì cũng phải cố thôi.”

Ayane và Akiko nói sẽ đợi cho đến khi Bảo Anh xong việc rồi ăn trưa chung. Hiện tại thì bụng cô đã sôi lên rồi đấy! Nhanh làm cho xong thôi.

“Few...”

Sau nửa tiếng vật lộn với đồng giấy tờ, cuối cùng thì Bảo Anh cũng đã có thể ngồi trên sân thượng, cầm hộp bento, thành thoi thờ phào.

“Làm lớp trưởng đôi khi cũng mệt nhỉ?” – Ayane nhìn gương mặt đang uest oài của Bảo Anh, lên tiếng an ủi – “Nhưng chức vụ này cũng có cái thú vị đấy! Cậu sẽ là người biết được những hoạt động của lớp, của trường đầu tiên.”

Bảo Anh gạt gạt đầu, ra vẻ quan tâm. Dù sao thì thử sức làm lớp trưởng ở đây cũng tốt, chỉ có điều hơi tốn thời gian...

“Shinakawa kia!” – Ayane đột nhiên thốt lên trong ngạc nhiên.

“À... đứng là cậu ta rồi!” – Akiko nhìn lên, rồi mỉm cười.

“Là ai thế?” – Bảo Anh cho một miếng trứng vào miệng, tò mò hỏi.

“Đội trưởng câu lạc bộ Karatedo. Vô địch giải Karatedo đối kháng toàn quốc.” – Ayane mắt sáng rỡ, giải thích cho Bảo Anh nghe.

“Nghe quen thể nhì...?”

Bảo Anh nhu mày nghĩ ngợi. Cô đặt hộp bento xuống, suy nghĩ đăm chiêu.

“Lúc nào cậu ta cũng ngồi trên nóc sân thượng, chỗ ngồi độc quyền của cậu ta đấy.”

Bảo Anh nhìn lên hướng mà hai người kia đang dán mắt vào. À vâng... nó thật sự là một bất ngờ vô cùng to lớn với cô nàng, đến nỗi khiến cô xém bật ngửa ra sau.

“Gìn sao???”

Gin đang ngồi hóng gió, miệng ngậm một cây kẹo mút. Gió những ngày xuân mang một chút hơi lạnh, khiến người ta cảm thấy thật thư thái và dễ chịu, thậm chí là buồn ngủ.

Lia đôi mắt mang tia nhìn đầy chán chường xuống dưới, Gin thoáng ngạc nhiên khi thấy cô nàng Chiaki. Anh khẽ nở một nụ cười đầy vẻ thú vị, rồi đứng dậy, nhảy xuống.

Cú chạm đất vô cùng ngoạn mục của Gin khiến mọi người có mặt trên sân thượng đều giật mình nhìn anh. Bảo Anh vừa gói xong hộp bento đã ăn hết lại, ngược lên nhìn, anh đã đứng ngay trước mặt.

“Cái... cái... gì...?” – Cô lắp bắp, đứng dậy, nhu mày dè chừng.

Gin cười cười, cho hai tay vào túi quần, miệng đầy đưa cây kẹo.

“Tôi qua ngui ngon chứ?” – Anh buông ra một câu hỏi khiến cho Bảo Anh tức xì khói. Cô nàng xăn tay áo lên, bước lại gần.

“Sao hả? Muốn trả thù sao?” – Gin ra vẻ bình thản, nhưng thái độ thì bóng đùa đến khó chịu.

Bảo Anh không nói nên lời. Ngay lúc này cô chỉ muốn dẫn Gin một trận nên thân mới thôi. Khổ nỗi, sức của cô không thể nào đo lại anh được.

“Nếu cô muốn, chiều nay tôi sẽ mời nước cô, thế nào?”

“Bộ cậu tưởng làm thế là dụ được tôi tha cho cậu hay sao? Đừng có mơ!”

Thấy thái độ gần gũi của cô nàng vẫn chẳng dịu đi, Gin lại cười. “Thế nhé, tôi đợi cô sau khi tan học đấy!”

Bảo Anh trở lại trạng thái ban đầu, mặt mở to ra nhìn Gin quay người đi. “Cậu ta làm thật à?”

Tốt thôi, đã mời thì sẽ đi. Bảo Anh không bao giờ bỏ lỡ một cơ hội hiếm có như vậy. Cô tự nhủ, chiều nay phải tiêu sạch tiền của Gin thì mới chịu về nhà!

“Đợi đi, Shinakawa Gin.”

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Yankee ư? Bình thường thôi!

Quả thật là cái số kiếp của Bảo Anh chẳng bao giờ có thể gặp may mắn suôn sẻ. Tan học, cô bị thầy chủ nhiệm túm áo lôi lại, bàn việc lớp. Nào là cập nhật chuyến đi du lịch sắp tới, rồi tổng kết điểm số, viết quy định cho lớp... Cô nàng phải ngồi đó tận cả tiếng đồng hồ với đồng giấy tờ.

Sau một hồi tranh luận vật vờ với thầy, cuối cùng thì Bảo Anh cũng có thể về. Cô đi lại tù, thay giày, rồi đi ra ngoài. Trời vẫn còn sáng, mặt trời vẫn còn ửng ửng trên cao.

“Không biết cái tên kia có chờ không... hay là tưởng mình cho leo cây nên bỏ về rồi ta?”

Bảo Anh thở dài đầy tức nướ, vậy là toi một chậu nước miễn phí rồi... Trăm năm mới có một lần mà lại...

"Cô ra trề!"

Cái giọng nói ngông ngồng không thể nhầm vào đâu được! Bảo Anh ngược cái mặt đang ịu xù lên nhìn. Gin đứng dựa lưng vào tường, nở một nụ cười đầy tình quái, nhìn cô.

"Tôi tưởng cậu bỏ về rồi!" - Bảo Anh nghênh mặt, tay khoanh trước ngực, buông ra một câu nói hờ hững.

"Tôi không có thói quen thất hứa với người khác." - Gin cho hai tay vào túi quần, vẻ mặt nghiêm túc - "Với lại... có người chờ chung với tôi nữa mà!"

Bảo Anh hướng đôi mắt tò mò theo hướng ngón tay của Gin và... Tada!!!

"Chii - chan!!!" - Vâng! Là Ayane.

"Miyamoto - san!" - Cả Akiko nữa.

"Yo, Chiaki!" - Cô nàng Sumire cũng ở đây.

"Chào!" - Và...

Nhận ra đôi mắt ngỡ ngàng của cô nàng đang dừng lại ở tên bạn thân của mình, Gin đi lại, khoác vai anh chàng, bắt đầu màn giới thiệu.

"Đây là Kinoshita Michio. Gọi Michio được rồi! Cậu ta là bạn chí cốt, và là osin của tôi." - Bảo Anh bị đứng hình mấy chục giây trước màn giới thiệu tình bơ của Gin. Cái gì mà "osin?"

"Cái tên này! Osin cái gì hả??" - Michio nổi đóa, túm áo Gin, dẫn mặt.

Bảo Anh thờ dài, xua tay gãi tán sự ồn ào. Cuối cùng thì cả đám cũng chịu lên đường.

Tiệm thức ăn nhanh nằm ở một ngã tư. May mắn hơn là nó nằm gần nhà của Bảo Anh. Cô chỉ cần rẽ phải khoảng 100 mét là tới nhà rồi.

Bảo Anh và Gin đi gọi món. Cô đang cân nhắc giữa loại hamburger này với loại hamburger kia. Nhớ lại là mình nhất định phải tiêu sạch tiền của Gin, nên cô không ngại gì mà lựa loại đắt nhất.

"Này, mấy người làm cái gì vậy?" - Tiếng của Michio vang khắp quán ăn. Gin và Bảo Anh vừa nhận đồ ăn thức uống xong, quay lại nhìn thì thấy mấy tên yankee* đang áng ngưỡng trước bàn ăn của cả bọn.

"Cho bọn này mượn ba em đây một chút đi, làm gì ghê vậy?" - Một tên lên tiếng, giọng bông đùa.

"Tránh xa bọn tôi ra, đồ biến thái!" - Ayane dù rất run, tay ôm Akiko cứng ngắc nhưng vẫn mạnh mẽ xua đuổi. Sumire thì im lặng, mắt ầng ầng nước mắt chọt tay áo của Michio.

"À... cô em này gan đấy! Dám nói bọn anh biến thái sao?" - Tên đứng đầu xô Michio xuống đất, lấy tay nâng cằm của Ayane lên.

"Nè mấy tên kia!"

Giọng của Bảo Anh chặn ngang hành động đáng nguyên rủa của bọn chúng.

"Cái gì đây? Thêm một em nữa muốn đi chung với tụi anh sao?"

Bảo Anh im lặng, một tay cầm mũm đồ ăn, tay kia nắm chặt lại thành hình nắm đấm. Lòng mày cô nhũn lại, lộ rõ vẻ tức giận. Cô ghét nhất những tên đùa giỡn, sàm sỡ, nói những lời lẽ không chín chắn với con gái. Mấy tên yankee này hôm nay đụng trúng tam giác quý rồi.

"Không muốn nói gì sao? Em thật là kiêu đấy!" - Một tên đi tới gần, cúi xuống nhìn Bảo Anh. Cô mím môi, đặt cái mũm đồ ăn xuống bàn một cách không nhân nhượng, trừng trừng nhìn tên đó với con mắt "ác quỷ".

"Định làm khò bọn anh đó hả?" Nào, đi..." - Hắn nắm lấy tay Bảo Anh. Nhân cơ hội, cô nắm lại tay hắn, bẻ vặn ra sau, đá chân hắn một phát khiến hắn khụy xuống sàn.

"Này thì chơi!"

Hai tên kia thì bắt đầu hăng máu, lao đầu vào. Bảo Anh chưa kịp ra tay thì...

Bốp! Bịch!

Gin đã cao tay hơn cô, một lúc hai tên thật gọn gàng.

"Tôi định xử luôn, thế mà..." - Cô lăm bằm trong tức tối và tức nuối. Bảo vệ ngay lập tức chạy vào, tổng cổ cả ba tên ra ngoài.

"Cô hay thật đấy! Yankee mà đòi xử luôn..." - Gin khoanh tay, nói với giọng thần phục.

"Bọn đi gây chuyện với người khác thì có gì mà phải sợ? Cậu không hót tay trên thì ba tên đó không thấy đường mà về rồi!" - Lừa trong người Bảo Anh lúc này đã bùng nổ ra ngoài.

Cuối cùng thì cả bọn cũng có một bữa ăn an toàn và vui vẻ. Mọi người trò chuyện, đùa giỡn vô cùng sôi nổi. Bảo Anh cảm thấy mình thật may mắn vì đã gặp được họ.

"Nè, ăn xong tổ có thể về nhà của Chii - chan chơi một lúc không?" - Ayane mắt sáng long lanh, hào hứng hỏi.

"Được thôi..." - Bảo Anh lau miệng, ậm ừ.

"Hay quá!..." - Trông Ayane thật hứng khởi.

"Cô ấy muốn về nhà cậu chơi lâu rồi!" - Akiko dụ giọng - "Nhưng vì ngại nên không dám ngỏ lời."

"Nếu muốn thì cậu về cùng luôn nhé, Nakashima? Cả Sumire nữa!" - Bảo Anh hút một ngụm nước, còi mở nói.

"Đồng ý! Hôm nay tổ khá rảnh..." - Sumire gật đầu ngay và luôn.

Phải diễn tả cảm xúc lúc này của Bảo Anh như thế nào nhỉ? Vui, hào hứng... có lẽ vậy! Từ lúc qua đây một trong những mơ ước của cô là dẫn bạn về nhà chơi và ngồi học nhóm. Cái cảm giác đó... chắc chắn sẽ rất thú vị.

"Tôi đi tỉnh tiền đi. Mọi người chờ nha?" - Gin đứng dậy, nhờ Michio giữ cặp hộ, đi lại quầy thanh toán.

Bảo Anh vừa mừng vừa lo. Mừng vì đã tiêu được "kha khá" tiền của cậu ta. Bữa ăn này "ngốn hết" tầm 1000 yên của cậu ta chứ không ít. Lo vì không biết cậu ta có trả nổi không, hay là bắt cả đám ở lại làm thêm trừ nợ.

"Đi thôi!" - Gin đi lại, lấy cặp.

Cả bọn ngồi ngó người nhìn anh một lúc lâu. Một câu như thế này mà có thể trả đủ sao? Hiện tại thì trong đầu của tất cả đang suy nghĩ về thân thể của Gin... Có một sự nghi ngờ nhẹ ở đây...

"Tôi và Michio về nhà cô chơi được không?" - Gin lên tiếng khiến cả bọn giật mình trở về thực tại. Bảo Anh nhìn anh, gật đầu ậm ừ.

Cả bọn ra khỏi quán ăn, cùng đi về nhà của Bảo Anh. Tất cả đều không ngờ rằng nhà cô lại gần như thế, cách cái tiệm ăn đó chỉ khoảng 100 mét vào nhà!

Bà Nguyễn và ông Sơn đi làm chưa về, chắc hôm nay họ có công việc đột xuất. Bảo Anh mở cửa, mời mọi người vào trong.

"Ngồi chơi nha, tổ đi làm bánh cho mọi người!" - Cô nàng tất tả chạy xuống nhà bếp, mặc tạp dề vào.

"Tổ muốn làm chung!" - Ayane chạy theo, hí hửng.

"Tổ nữa!" - Sumire ôm chặt cổ Bảo Anh, hào hứng nói.

"Tổ cũng muốn làm!" - Akiko dụi dụi cười.

Đành vậy! Bảo Anh thật sự chào thua ba cô gái này rồi. Vậy là chỉ còn hai tên con trai lười nhác đang ngồi phè phỡn trong phòng khách thôi.

"Tôi cũng làm" - Gin từ đầu chúi ra, gãi nhẹ mặt mình, tình bơ nói.

"Biết làm không mà đòi?" - Bảo Anh đập trúng vào tổ, dừng dung hỏi.

"Tôi làm giỏi hơn cô đấy!" - Anh cười nhếch môi, giọng điệu có phần kiêu ngạo khiến Bảo Anh đứng đơ mặt một lúc lâu.

Cô tự nghĩ, không biết tên Gin này... có thứ gì mà cậu ta không biết làm không nhỉ?

*Yankee: Danh từ chỉ những tên du côn ở Nhật Bản.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Chắc chỉ là trùng hợp thôi!

P/s: Bắt đầu từ chương này, cuối chương sẽ có một bản lý lịch nhân vật:3

"Này... nhẹ nhàng thôi mà..."

"Yên nào! Sẽ qua nhanh thôi mà!"

"A... nhẹ thôi! Đau..."

"Được rồi, nhẹ lại này..."

"Trời ạ!!! Vậy mà nhẹ lại á???"

Bảo Anh rút tay lại, là lên oai oái, đồng thời lườm cho Gin một cái sắc lẹm

"Đã nói là ngồi im. Cô cứ ngo nguẩy như sâu thì làm sao tôi làm?" - Gin bình thản, lông mày hơi nhướn lên - "Đưa tay đây, chưa làm xong"

Bảo Anh lắc đầu nguầy nguẩy, thẳng thừng từ chối. Từ lúc này mà trời có sập cô cũng chẳng đưa tay cho anh nữa.

Nói về chuyện này, thì phải tua lại nửa tiếng trước. Cả bọn đang làm bánh rất ngon lành, còn Gin và Bảo Anh thì đứng đó cãi cọ. Con giận lên đỉnh điểm khi Bảo Anh đang cầm dao chuẩn bị cắt số - cô - la, và cứ thế, lưỡi dao vô tình lẻo cứa thân nhiên chạm sâu vào lòng bàn tay trái ngọc ngà.

"Aaaaa!!!" - Tiếng thét của Bảo Anh khiến cánh vật đang vô cùng yên bình đột nhiên náo loạn hết cả lên. Chim chóc gì bay tán loạn tứ tung.

Mọi người một phen giật mình. Máu chảy khá nhiều. Ayane thì luống cuống chạy khắp nhà kiếm khăn giấy cầm máu. Akiko và Sumire thì đi lấy hộp cứu thương. Rốt cuộc, người băng bó và súc thuốc cho Bảo Anh lại chính là anh chàng họ Shinakawa.

"Rồi xong!" - Gin đóng hộp cứu thương lại, nhìn bàn tay trái của Bảo Anh được băng bó một cách đẹp đẽ.

Bảo Anh ôm tay của mình. Đang làm bánh đang dở mà lại... Kiểu này là phải bỏ thôi!

"Yên tâm đi, đề bọn này làm cho." - Ayane hồ hởi lên tiếng khi thấy gương mặt của Bảo Anh ù ụu một đồng.

Chưa kịp đề Bảo Anh gạt đầu, lắc đầu hay lên tiếng, cả bọn đã kéo nhau ra khỏi phòng khách, để cô nàng ở lại một mình với gương mặt dơ không còn chỗ diễn tả.

Sau một hồi ngồi lăm ba chuyện ruồi bu để giết thời gian, không thể chịu nổi sự chán chường này thêm, Bảo Anh muốn làm gì đó. Cô đi lên phòng mình, lôi cây guitar xuống nhà.

Mặc dù biết là tay trái đang băng bó, nhưng đối với Bảo Anh thì nó chẳng nhằm nhò gì. Ngón tay của cô có thể hoạt động bình thường mà!

Gin đang đứng nặn kem, thấy Bảo Anh đi xuống cầu thang, mang theo cây guitar thì có chút ngạc nhiên trong khoảnh khắc. Anh lập tức trở về thái độ bình thường, im lặng tiếp tục làm việc, miệng nở một nụ cười bí hiểm..

Ngồi xuống ghế sofa, Bảo Anh bắt đầu dạo đàn. Cô đàn hết những bài mà mình đã học, say mê đến nỗi mọi người vào hỏi nào cũng không hay.

"Chii - chan!!!" - Ayane la toáng lên - "Cậu đàn hay quá, sugoi*!!!"

Bảo Anh giật mình, tay phải bất giác đánh lệch nốt, khiến âm thanh phát ra thật không dễ nghe mấy...

"Chi là biết chút chút thôi, không hẳn là giỏi đâu!" - Cô nàng gãi nhẹ gò má đang ửng hồng, khiêm tốn nói. - "À... bánh đã xong rồi à?"

Gin mở cửa đi vào, trên tay anh là một cái mâm để đầy đủ đồ ăn và đồ uống. Anh đặt xuống bàn. Sáu cái ly, một bình trà, sáu đĩa bánh.

"Nhìn nhm một bữa ăn nhẹ của Hoàng gia vậy! Có cảm giác mình đang biến thành một công nương xứ Pháp. Ôi..." - Ayane đang bay bổng lơ lửng trôi bồng bềnh trên chín tầng mây. Cô nàng đang tưởng tượng mình đang mặc áo váy của một vị tiểu thư Pháp thế kỷ 19, ngồi trong vườn của lâu đài và ăn bánh, uống trà...

"Hồi thần linh bốn phương tám hướng, xin hãy mang Ayane của con trở về! Con cầu xin người!!!" - Lời "cầu nguyện" của Akiko to đến nỗi muốn nứt luôn tường. Ayane đang ở trên mây thì đột ngột rớt xuống, đập hết mông.

"Aki... cho tớ tưởng tượng một chút nữa thôi mà!" - Ayane phụng phịu.

Mọi người ngồi ăn bánh, uống trà, tám nhảm đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Đã vậy còn tổ chức trò chơi, rù rê nhau lên phòng của Bảo Anh để khám phá.

"Á!!! Lần đầu tiên tớ thấy nhiều manga* và game như vậy đó!!!" - Ayane mắt sáng long lanh, nhìn cái tủ sách của Bảo Anh mà trong lòng cuộn trào hứng khởi.

Gin đứng nhìn dãy ảnh đang được trưng ở trên nóc tủ đồ. Hình của Bảo Anh từ khi cô 3 tuổi cho tới giờ. Lúc cô vào tiểu học, rồi lên cấp hai, rồi...

Đột nhiên, ánh mắt của anh dừng lại, nhìn chăm chăm vào một tấm hình.

Đó là tấm mà Bảo Anh mặc kimono, đứng dưới một cây hoa anh đào.

"Đây là lúc tôi đi lễ hội Hanami*"" - Bảo Anh từ đầu xuất hiện, nhìn tấm hình, nói với giọng như đang hỏi tưởng lại.

"Cô đã từng đi Nhật?" - Gin hỏi với giọng ngạc nhiên.

"Ừ!" - Bảo Anh trả lời, mỉm cười một cái - "Lúc đó là tôi qua nhà cô chú chơi. Thật tình... vậy mà khi tôi đi đây tôi lại không nhớ đường mới đâu. Tôi nhớ là mình có đi dạo quanh, đi lên một con dốc toàn là hoa anh đào. Rồi..."

Bảo Anh đột nhiên ngừng kể, như đang cố lục lại ký ức về cái ngày đó.

"Tôi không nhớ lắm, chỉ biết là lúc đó mình gặp chuyện gì đó rất vui..." - Cô cười dịu dàng, má hơi ửng đỏ lên.

Gin vịn tay lên tủ, nhìn chăm chăm vào tấm hình. Anh đang nghĩ về người con gái ấy...

"Chắc chi là trùng hợp thôi."

Anh nhớ lại ngày đó, cái ngày mà anh thất sự bị rung động bởi một người con gái. Cô ấy ẩn gương mặt mình sau chiếc ô Wagasa***, đứng dưới làn mưa hoa anh đào. Khung cảnh lúc đó thật nhẹ nhàng và bình yên, giống như nụ cười lúc cô nhìn thấy anh vậy.

"Cậu có thích hoa anh đào không?"

Câu hỏi đó... đến giờ anh vẫn chưa thể nào trả lời cho cô ấy biết. Anh yêu hoa anh đào, như chính anh yêu cô...

*Manga: Truyện tranh Nhật Bản.

**Hanami: Lễ hội ngắm hoa anh đào được tổ chức hằng năm từ tháng 3 đến tháng 5 ở Nhật.

***Wagasa: Dù giấy của Nhật Bản.

Lí lịch nhân vật: Bảo Anh - Chiaki.

Tên đầy đủ: Hoàng Ngọc Bảo Anh.

Tên tiếng Nhật: Miyamoto Chiaki.

Tuổi: 16.

Cân nặng: 49 kg Chiều cao: 1m62.

Nhóm máu: AB

Tình trạng hôn nhân: Độc thân (Dĩ nhiên).

Tính cách: Thân thiện, hòa đồng, mạnh mẽ, nhưng cũng có lúc yếu đuối.

Sở trường: Nấu ăn, đàn guitar.

Sở đoản: Hay quên, dễ cáu.

Ưa thích: Xem phim, xem anime, manga, chơi game, nghe nhạc.

Món ăn yêu thích: Omurice (Cơm chiên cuộn trứng), những món cay.

Món ghét ăn: Những món đắng.

Câu hay nói: "Tôi là Bảo Anh! Không có gì có thể khiến tôi buồn!"

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Ai biết được?

Tiệc vui thì cũng có lúc phải tàn. Sau một hồi tung hoành ngang dọc khắp nhà của Bảo Anh, cuối cùng thì đám bạn lớ nhỏ này cũng chịu ra về. Bảo Anh tiễn họ ra cửa, vờn vai một cái, quay vào nhà dọn dẹp, rồi tắm rửa.

“May mà bài tập mình làm trước rồi! Giờ chỉ cần hoàn thành giấy tờ cho thầy thôi!”

Nội dung toàn là chuẩn bị cho chuyến dã ngoại vào ngày mốt. Nào là danh sách các nhóm, rồi vật dụng cần thiết dành cho cả lớp, rồi bữa trưa cho cả lớp (Thật ra thì hai cái này nó nằm chung một tờ). Rồi lịch trình của chuyến dã ngoại, cái này mà làm mất là khỏi biết đường đâu mà đi.

Rìng...

Có tin nhắn.

“Này! Lớp cô sẽ ngồi chung khoang tàu với lớp tôi đấy!”

Là Gin. Nhưng cậu ta nhấn cái gì Bảo Anh cũng chẳng hiểu rõ. Cái gì mà ngồi chung? Khoang tàu? Lớp cô, lớp tôi?

Bảo Anh đọc lại lần nữa. Lần này là hiểu thông rồi, nên mặt cô nàng bắt đầu tối sầm lại, quăng cái điện thoại ra thật xa, bay lên tận giường. Không thể tin được! Cái gì mà đi chung khoang tàu chứ?

Cô nàng lồm cồm bò lại giường, cầm điện thoại lên.

“Sao cậu biết?”

Gửi tin nhắn đi bằng sự tò mò xen lẫn cả một chút khó chịu, Bảo Anh đi lại bàn, tiếp tục hoàn thành công việc của mình.

Rìng...

Tiếng chuông vừa vang lên là cô chớp ngay cái điện thoại, mở tin nhắn ra.

“Ai biết được?”

“Cái đó đâu phải là một câu trả lời?”

“Ai biết được?”

Bảo Anh nắm chặt cái điện thoại, máu nóng cuộn cuộn tuôn trào. Cô tự hỏi tên Gin này đầu óc có vấn đề không vậy chứ? Không muốn nói chứ gì... được thôi!

“Bộ cậu thích nói “ai biết được” lắm hả?”

“Ai biết được?”

Bảo Anh nhăn mặt, miệng lăm lăm gặm gừ gì đó chẳng rõ. Trông cô lúc này như một con sư tử đang bị chọc điên, chọc thêm nữa là sẽ xỏ hết ra ngoài!

“Đồ lập dị!”

“Ai biết được?”

Bảo Anh từ tức giận điên cuồng đột ngột chuyển sang chế độ thờ dài thườn thượt. Tên Gin này chắc hồi nhỏ bị té giếng hay sét đánh đấy mà! Tội thật...

“Cô đang nghĩ xấu tới đấy hả?”

Bảo Anh gạt mình vì cái tin nhắn vô cùng chính xác này của Gin. Cô không hiểu sao mà anh lại biết hay vậy? Bộ cái gián điệp theo dõi hay camera quan sát trong phòng cô sao?

“Làm gì có!”

“Ai biết được?”

“Cậu thôi nói vậy đi được không hả?”

“Tôi thôi nói vậy thì ngày mai cô một trăm cái hít đất.”

Bảo Anh vứt điện thoại lên giường một cách điên tiết. Cô đi xuống nhà, lục tủ lạnh lấy bánh pudding đem lên phòng ăn. Cô không thèm đếm xỉa tới Gin nữa! Việc bây giờ cần làm là phải hoàn thành cái đồng giấy tờ này.

Rìng...

Điện thoại Bảo Anh lại réo lên liên hồi. Cô cố gắng phớt lờ nó, nhưng không thể được. Cuối cùng, không thể chịu đựng được nữa, cô nàng đành phải đi lại giường, cầm nó lên.

Gin gọi. Lại là Gin!!

“What?”

“Khinh người à? Nhắn tin mà không trả lời!”

“Tôi đang bận! Thì sao?”

“Ai biết được? Lỡ cô khinh tôi thì sao?”

Bảo Anh tối sầm mặt. Cô bắt đầu mất kiên nhẫn với cái tên trời đánh này rồi đấy!

“Tôi đang bận! Nói chuyện sau vậy. Tạm biệt! Mai gặp!”

Cô tắt máy, lật đật bỏ nó thật nhanh vào tủ đồ để mình không phải nghe thấy nữa! Lần này thì cô thể yên tâm làm việc rồi!

Gin dựa người vào ghế, mặt ngược lên trần nhà, miệng nở một nụ cười. Anh thích chọc cô nàng đó. Vì sao ư? Anh cũng chẳng rõ lý do để mình làm vậy. Chiaki thật thú vị! Cô không giống với bất cứ người con gái nào từng tiếp xúc với anh trước đây.

“Gin à!”

Anh bật người dậy vì nghe có người gọi mình.

Cánh cửa gỗ trượt sang một bên, một Miko* đứng ngoài cửa, mỉm cười với anh. “Em ra quét sân đền với chị nhé?”

Gin gật đầu, đứng dậy, mặc một chiếc áo khoác và đi ra ngoài.

“Chị lại có chuyện buồn sao, Saori?” – Gin đi đằng sau, lên tiếng.

Saori khẽ mỉm cười. “Đúng là chẳng có gì qua mắt nổi em.”

“Em ở đây từ nhỏ, chẳng lẽ tính chị em không biết sao?”

Saori đưa chổi cho Gin. Hai chị em bắt đầu quét. Trời đã tối hẳn, những ánh sao trên bầu trời ngày một nhiều hơn. Cả ngôi đền đã lên đèn, sáng rực.

“Cha lại nổi giận với chị.” – Saori vừa quét vừa nói.

“Ông ấy lại đánh chị sao?” – Gin dừng quét, ngạc nhiên hỏi. Anh nhìn chăm chăm Saori, một vết đỏ tấy đang in hằn trên má cô.

“Không sao!” – Saori dịu dàng nói – “Chỉ vì chị có lỗi thôi mà!”

Gin im lặng. Từ trước tới nay, Saori làm gì có lỗi là cha cô lại đánh cô. Cô đã phải chịu đựng rất nhiều, nhưng chưa bao giờ cô khóc trước mặt người khác, chỉ mỉm cười và bỏ qua mọi chuyện.

“Đã bao giờ chị sống thật theo cảm xúc của mình chưa?”

Saori ngạc nhiên trước câu hỏi của Gin. Cô khẽ vén mái tóc đang bị gió thổi tung, tay vẫn quét đều đều.

“Chị cũng muốn lắm... nhưng chị không làm được!”

Gin thờ dài. Anh dựng chổi vào góc tường, không quét nữa.

“Cuộc đời ngắn lắm, chị Saori! Sống thật với chính mình thì trong lòng mới thoải mái được!” – Gin nhẹ nhàng nói – “Vậy sao lúc này chị không thử làm điều đó đi?”

Saori dừng quét, đôi mắt bất giác ướt đầm, nước mắt chảy dài. Cô lao tới, ôm lấy Gin, nấc lên từng tiếng.

Gin vòng tay qua, ôm lấy cô, thật nhẹ nhàng. Anh siết nhẹ tay, để cho Saori nằm gọn trong lòng anh, cho cô một cảm giác bình yên để khóc...

Miko: những phục vụ nữ tại đền, thường là con gái của pháp sư quản lý ngôi đền. Trang phục quen thuộc chúng ta thường thấy ở Miko là áo kimono trắng, biểu tượng cho sự thuần khiết. Quần Hakama đó (một loại quần ống rộng truyền thống ở Nhật) và Tabi (một dạng vớ truyền thống của Nhật). Những ai xem manga và anime nhiều chắc biết ha! ^^

Lý lịch nhân vật: Gin.

Tên đầy đủ: Shirakawa Gin.

Tuổi: 16.

Cân nặng: 60kg Chiều cao: 1m78

Nhóm máu: B

Tình trạng hôn nhân: Độc thân (Dĩ nhiên).

Tính cách: Thường hay im lặng quan sát người khác (Bí ẩn lắm cơ!)

Sở trường: Nấu ăn, võ thuật, giải bày tâm sự.

Sở đoản: Chẳng biết có không nữa -_-

Ưa thích: Võ thuật, xem phim võ thuật, liên quan tới võ thuật là thích hết.

Món ăn yêu thích: Sushi, bánh pudding.

Món ghét ăn: Chắc không có đâu!

Câu hay nói: “Ai biết được?” (Chẳng biết đây có phải là một câu không nữa!)

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Kyoto thăng tiến nào! - Akiko! Cậu đẹp trai" quá đi!!

"Nàng Geisha* xinh đẹp, hãy đi hầu rượu cho bọn ta được chứ?" – Một đám samurai đang bao vây lấy một nàng Geisha xinh đẹp, buông ra những lời lẽ trêu ghẹo cợt nhả. Nhưng có vẻ như nàng chẳng hề nao núng dù chỉ là một chút.

"Nếu như các ngài muốn, các ngài có thể vào một quán rượu và mời một geisha khác để hầu rượu. Xin thứ lỗi, nhưng tôi không có nhà hứng hầu hạ các ngài."

"Nói gì thế hả?" – Một tên đi tới, vòng tay qua, ôm ngang eo của nàng – "Dù nàng không muốn thì hôm nay nàng cũng phải đi với bọn ta."

"Xin... xin... xin thứ lỗi..." – Hình như biểu cảm trên gương mặt và lời nói của nàng hoàn toàn... không ăn khớp với nhau. Cuối cùng, cánh tay nhỏ nhắn của nàng nắm chặt lại, gương mặt lộ rõ vẻ tức giận điên cuồng.

"Đồ biến thái!!!"

Báo Anh hét lên, gầm rú cả một khoảng trời gần đó. Cô co gối lên cao, quên luôn cả việc mình đang mặc kimono.

Bốp!!!

Vâng! Một cú Mawashi** cầm thẳng vào mặt của tên "samurai biến thái" kia. Thật ra thì đó là anh chàng Michio.

"Cát!! Chiaki, cậu lại làm lỗi nữa rồi!" – Sunire đứng bên ngoài, lớn tiếng – "Có Geisha nào mà lại đi đá vào mặt người khác không hả???"

"Gomen***!" – Báo Anh cười trừ - "Nhưng tớ không quen với việc bị con trai ôm ấp." – Cô khẽ rung mình, da gà da vịt gì nổi hết cả lên.

"Chắc tớ đóng nhập vai quá thôi! Xin lỗi, Miyamoto!" – Michio cúi đầu, ngượng ngùng nói.

Báo Anh khoanh tay lại. Phải nói lúc này cô vừa xấu hổ mà cũng vừa giận. Đúng là diễn những cái vai yếu điệu thực nữ như geisha thì cô không đời nào làm được!

Akiko xắn tay áo lên, đi lại gần mọi người.

"Phải chi lúc này Nakashima ôm Miyamoto thì tớ không ăn đập rồi!" – Michio nhìn Akiko, ánh mắt có phần trách móc. Nhưng có nàng vẫn "hồn nhiên như bà điên" ý lộn "hồn nhiên như nàng tiên" đứng mỉm cười. Có nàng cũng vào vai samurai, nhưng lại may mắn hơn Michio trong khoản được "thường quà khuyến mãi".

"Tớ muốn cậu test thử cái cú đá của Chiaki. Không phải cậu rất giỏi trong việc chịu đựng đấm đá sao?" – Akiko đưa tay lên cằm, giả vờ suy luận rồi liếc Michio một cái sắc lẹm, miệng cười tóa ra đầy sát khí

Bởi vậy người ta nói, đừng để vẻ ngoài của người khác đánh lừa bạn. Chưa biết chừng bên trong của họ lại là một tâm hồn hoàn toàn khác.

Bảo Anh thờ dài, đi lại bằng ghế, ngồi xuống. Nói về cái việc diễn kịch này thì phải lục lại quá khứ...

Một đồng phút hồi tưởng bắt đầu!

"Quả nhiên là ngồi chung toa tàu!" – Bảo Anh dựa đầu lên kính cửa sổ, đôi mắt bàng quơ nhìn cảnh vật đang bay vèo vèo ở bên ngoài.

"Chứ sao nữa!" – Gìn ngồi ở ghế sau lưng Bảo Anh, lên tiếng với giọng bình thản.

Bảo Anh thờ dài ngao ngán. Mặc kệ đi! Không đáng gì thì sẽ không có rắc rối.

"Nè nè!" – Ayane ngồi đối diện với Bảo Anh, lên tiếng với giọng hồ hởi – "Lát tới đó, lúc vào Công viên phim trường***** ấy! Chúng ta thuê đồ cổ trang mặc đi.

"Hả?" – Gương mặt của Bảo Anh đang chán chường bỗng nhiên vụt sáng lên.

"Đó là một dịch vụ ở Công viên phim trường Kyoto." – Gìn chen vào – "Cho phép khách tham quan được thuê đồ cổ trang và mặc chúng trong suốt quá trình tham quan công viên."

Cả bọn ồ lên, ra vẻ đã hiểu chuyện.

"Chỉ phí thì cũng rẻ thôi! Từ tám nghìn năm trăm đến mười sáu nghìn yên***** một bộ."

Sau câu nói ấy của Gìn. Cả bọn bắt đầu nín hết, mồm miệng ai nấy đều há ra, giống như bị sốc nặng vậy.

Đường như Sunire là người bình tĩnh nhất trong đám. Cô nàng chỉ ngồi khoanh tay, cười cười, vẻ bí hiểm lắm!

"Mọi người ngấm ngầm vào đi! Không thôi mỗi người ăn một con ruồi bây giờ!" – Vừa nói, Sunire vừa vói tay qua người kẻ bên có cái mồm đang há to nhất, đóng nó lại, và dĩ nhiên cái mồm đó là của Bảo Anh nhà ta.

"Tớ có người quen ở công viên đó, chắc chị ấy cũng giúp được tội mình."

Lời nói của Sunire tựa như một làn gió mát ruồi tội ngang qua, khiến cả bọn bùng tỉnh và căng tràn sức sống. (Sao mà giống quảng cáo thế nhỉ?)

"Thật sao??" - Ayane nói mà cứ như muốn hét lên.

"Ừm ừm!" – Sunire gật đầu lia lịa.

Thế là vừa tới khách sạn, thay đồ đẹp đẽ xong xuôi, cả bọn bắt xe buýt, thẳng tiến tới "Công viên phim trường Kyoto."

Sunire có chị làm bên khu thuê trang phục. Tiện lợi ghê đó chứ! Cả bọn được giảm giá thuê đồ xuống một cái giá rất chi là phải chăng.

Michio và Gìn được làm thành viên của Shinsengumi*****. Akko lúc đầu làm Geisha, nhưng không hiểu sao cô nàng lại thích làm samurai hơn.

"Aki oi! Cậu đẹp trai quá đi!!!" – Ayane đỏ hét cả mặt, la toáng lên.

"Đó là một lời khen à?" – Akiko nhỏ nhẹ hỏi, gương mặt vẫn không biến sắc.

"Tớ nhìn mà còn mê đấy!" - Michio cười cười, tẩm tặc khen.

Akiko mặc đồ của Shisengumi, tóc được buộc cao lên, đeo kiếm bên hông, trông ngầu không chịu được! Đến nỗi cô bị một số nữ du khách hiểu lầm, đòi chụp hình chung liên miên. Cô nàng phải đứng đó thanh minh cả chục lần chứ không ít, nhưng người ta cứ ùn ùn kéo đến, lời luôn cả Gìn "vào cuộc".

Tuy Bảo Anh hóa thân thành Geisha, nhưng cô không đánh phấn trắng như Geisha thật, chỉ trang điểm nhẹ nhàng. Tóc thì được búi theo kiểu truyền thống, nhưng cũng rất phá cách. Hai bên mang tai cô xõa mai tóc xuống, dài gần tới cổ. Phải nói là... Bảo Anh lúc này trông như "tiền nữ" vậy.

Còn phải nói! Tất cả khách tham quan đều nhìn chăm chăm Bảo Anh, giống như cô là sinh vật lạ vậy!

Cả bọn đi thăm thú tất cả mọi ngõ ngách của công viên. Sunire đem theo máy quay phim, quay lại tất cả các hoạt động của mọi người. Công nhận là đám bạn lố nhố này đi tới đâu là ồn ào tới đó.

Đi một hồi thì ai nấy đều thấm mệt. Cả đám rủ rê nhau lại một băng ghế gần đó nghỉ ngơi. Thế là, cái ý tưởng diễn kịch bắt đầu này sinh trong đầu của từng đứa một.

Trở lại hiện tại.

Mọi người đang bàn về cảnh tiếp theo sẽ diễn như thế nào. Sôi nổi lắm, xôn xao lắm. Chi có Bảo Anh là ngồi tĩnh queo, chẳng đá động gì tới việc đó.

"Nàng... có thể làm vợ của ta không?"

Bảo Anh đang nhắm mắt thiu thiu ngủ, nghe thấy cái câu đó liền mở mắt ra, nhìn xem kẻ nào đang...

Là Gìn đấy mà! Sao mà trông anh nghiêm túc thế chứ? Chẳng giống thường ngày tí nào! Bảo Anh có một chút ngạc nhiên, nhưng liền lấy lại bình tĩnh, ngồi thẳng dậy.

"Nàng nói đi!" – Gìn nói tiếp tục, khiến Bảo Anh bắt đầu bối rối.

"Nói... nói cái gì?" – Cô nàng líp báp như gà mắc tóc, chẳng hiểu mô tê gì.

"Hãy cho ta câu trả lời..." – Chưa bao giờ cô thấy Gìn nghiêm túc như lúc này – "Nàng có đồng ý... làm vợ ta không?"

Ồi trời! Sao mà cái lời tỏ tình này sến thế không biết!

"Tại sao tự nhiên..." – Bảo Anh hỏi lại, người run bần.

"Mặc dù nàng là một Geisha, mặc dù nàng đã đá vào mặt thuộc hạ của ta, mặc dù cái tướng đi của nàng thật sự là không được đẹp cho lắm..." – Gìn thờ dài thườn thượt – "Nhưng những điều đó ta không quan tâm."

Bảo Anh bắt đầu nóng máu. Cái gì mà tướng đi không được đẹp chứ? Tên ôn thần này! Cô tự hỏi hẳn muốn ăn Lenzoku***** hay Mawashi đây?

"Tôi..." – Nhưng sự tức giận chỉ là gió thoảng qua, cô lập tức trở về sự bối rối.

"Cất!!!" – Giọng Sunire vừa vang lên thì Gìn cũng đứng dậy, đi ra chỗ khác.

Bảo Anh giật mình. Rốt cuộc là sao chứ? Cái quái gì đang diễn ra?

"Tối nay có phim xem rồi nha!" – Ayane nhìn Bảo Anh, cười đầy bí hiểm.

Bảo Anh ngêch nhặt ra một hồi, rồi nhìn Gìn chăm chăm. Anh đang uống nước, thái độ lúc này của anh với cô thật sự là rất khác so với khi nãy. Cô nhìn bên nhóm Ayane. Máy quay, những gương mặt nguy hiểm kia... tất cả đã nổi lên sự thật!

Bảo Anh sùng máu đứng dậy, đi lại chỗ của Gìn, giật lấy chai nước.

"Sao chứ? Muốn uống nước thì từ từ, bộ khát lắm hả?" – Gìn bình thản, cười nửa miệng trông cực kỳ đều.

"Cái gì mà đi tướng không được đẹp, hả???" – Bảo Anh bắt đầu la ầm lên, luyện thuật không ngừng nghỉ - "Tướng đi của tôi làm sao thì mặc kệ tôi, không khiến cậu phải moi nó ra nói. Tôi là tôi không thể chấp nhận được cái chuyện cậu nói vậy đâu nghe chưa? Nói cho mà biết, hôm nay mà tôi không đánh cậu thì tôi sẽ sét đánh tôi ngay bây giờ. Còn nữa... cái gì... bla bla bla..."

Mọi người xung quanh như muốn thôi bay đi vì con lốc giận dữ mang tên "Chiaki" đang đổ bộ vào. Hình như người bình tĩnh nhất là người đứng giữa trung tâm của cơn lốc, Shirakawa Gìn.

Nói một hồi một đợt hồi, nhưng Bảo Anh vẫn chưa chịu dừng lại. Cô tức vì cái thái độ kênh kiệu của Gìn. Tay cô nắm chặt lại, lao tới, nhắm thẳng vào bụng Gìn. Dĩ nhiên là anh giữ lại được! Điều đó quá dễ với một cao thủ Karatedo.

Nhưng có một điều mà Gìn lẫn Bảo Anh đều không ngờ tới.

"Đừng có chồm tới nữa! Tôi sẽ..." – Gin chưa kịp nói hết câu, cả hai đã đổ nhào xuống đất với một tư thế rất chi là đẹp mắt: Nam nằm dưới, nữ nằm trên. Òa! Và còn một chuyện nữa, chai nước trên tay của Bảo Anh "vô tình" (muốn biết có phải vô tình hay không thì hãy hỏi Bảo Anh) rơi hết lên đầu của Gin.

"Té..." – Gin nhăn nhó lăm bằm, nói nốt câu lúc nãy – "... và ướt nhẹp!"

Bảo Anh vội và đứng dậy, chỉnh chu lại đầu tóc và quần áo. Cô nhìn Gin một lúc, rồi vội vã quay đi.

"Đồ đáng ghét! Hắn đáng bị vậy!"

Vô tình quá mức cho phép rồi đấy, Bảo Anh.

Cô đi lại băng ghế, ngồi xuống, cố gắng không quan tâm tới chuyện khi nãy nữa.Nhưng mà cái tính cách của cô không quen lạnh lùng với những việc mình có lỗi.

Gin ngồi xuống một băng ghế cách xa Bảo Anh cả chục mét. Mọi người lại hỏi han anh này nọ, trông giống như một ngôi sao bị fan bao vây vậy.

Mọi người nói đi trả đồ. Gin thì ờ ừ. Phải đợi đó khô mới trả được! Bảo Anh vẫn ngồi lì một chỗ. Cô chẳng biết làm gì lúc này. Không biết xin lỗi bằng cách nào cho phù hợp. Dù sao thì cũng phải thông cảm cho cô... Cứ nghĩ tới mặt Gin là muốn bay vô đám đá rồi!

Gin ngồi hóng gió, gương mặt đỏ đần, mắt nhắm lại. Anh nghĩ chắc còn lâu mới khô được bộ đồ này.

"Nè..."

Tiếng nói cất lên khiến Gin mở mắt ra. Đập vào mắt anh đầu tiên là một cái khăn tay. Ngẩng lên nhìn chủ nhân của nó, là cô nàng Chiaki.

"Lau người đi, sẽ khô nhanh hơn." – Bảo Anh không dám nhìn Gin, ngoà trời ngoắt ngoắt lung tung.

Gin nhận khăn, gương mặt thoáng ngạc nhiên. Càng ngày, anh càng có cảm giác... Chiaki chính là...

"Đừng có cảm ơn nếu như cậu thấy câu đó thật gượng gạo khi cậu nói với tôi." – Bảo Anh lên tiếng, cố giữ giọng sao cho thật bình tĩnh.

Gin thoáng bất động, nhưng rồi nụ cười lại hiện ra trên môi.

"Cảm ơn!"

"Đã nói là..."

"Thật lòng đấy!"

Bảo Anh nín lặng. Cô không thể nói thêm câu nào nữa.

"Chii – chan!!!"

Tiếng của Ayane từ đằng xa vang vọng tới chỗ của hai người. Cô chạy tới nói, thờ hộc hơi.

"May quá... cậu chưa thay đồ!" – Cô vừa thở vừa nói.

"Cậu cũng thế mà!" – Bảo Anh nhướn mày nhìn Ayane – "Mà có chuyện gì sao?"

"Tớ nhớ ra là... chúng ta chưa chụp hình tấm nào!" – Ayane nói, lôi ra một cái máy ảnh.

"Ồ, tớ cũng đem máy theo đây." – Gin giờ cái máy ảnh của mình lên.

"Tốt quá!! Chụp thôi!" – Ayane gọi mọi người lại một cách nhanh chóng.

Giờ tự sướng bắt đầu!

Chụp đủ kiểu, đủ thể loại, đủ tư thế đứng... Bọn lố nhỏ này chắc còn lâu mới về.

"Cảm ồ Wagasa đi Chii – chan!" – Ayane hào hứng.

"Eh? Làm chi thế?" – Mặc dù thắc mắc nhưng Bảo Anh vẫn cầm lấy.

Ayane bắt đầu đứng xa ra và chụp hình Bảo Anh. Cô nàng bị chụp ngại ngùng, vội bung ô ra để che. Còn nàng chụp thì hào hứng hô hào mọi người tránh xa ra để mình có thể chụp có "người mẫu" xinh đẹp kia.

Gin đứng bên mé trái, nhìn chăm chăm Bảo Anh. Quà thật phải nói là cô rất giống với người con gái ấy.

Tay anh bắt gác đưa lên, ngón tay đi đến nút chụp và bấm "tách!"

Buổi đi chơi đầu tiên, mệt rã rồi, nhưng thật là vui! Dã ngoại muốn năm!!!

"Này... cậu chụp lên tôi đấy hả?"

"Nhiều chuyện!"

"Có mà!"

"Ai biết được?"

**Geisha: là một loại hình giải trí truyền thống của Nhật Bản. Geisha là những nghệ sĩ vừa có tài múa hát, vừa có khả năng trò chuyện.*

***Mawashi: Một đòn đá trong Karatedo.*

****Gomen: Xin lỗi!*

*****Công viên phim trường Kyoto: Hay còn được gọi là Toei Uzumasa Eigamura, là một trường quay đồng thời còn là một công viên giải trí hàng đầu. Khách du lịch đến đây có thể tận mắt chứng kiến một buổi quay phim. Phim ở đây hầu hết đều là phim cổ trang, vì bối cảnh là những tòa nhà cổ được xây dựng từ thời Edo (Một giai đoạn trong lịch sử của Nhật Bản, còn gọi là thời kỳ Tokugawa. Bắt đầu từ năm 1603 và kết thúc vào năm 1638. Nó còn được gọi là thời kỳ Tokugawa là vì dòng họ Tokugawa chính là những người nắm quyền hành khắp đất nước trong suốt thời kỳ này)*

******8.500 – 16.000 Yên: tương đương khoảng 1.7 – 3.5 triệu VNĐ*

******Shinsengumi: có thể gọi họ là cảnh sát của thời kỳ Edo. Có trách nhiệm bảo vệ tướng quân và đất nước đang trên đà suy tàn. Shinsen tập hợp rất nhiều nhân tài và anh hùng tài giỏi. (Có ai muốn hiểu hơn thì nói Rei nha! Rei mở mấy anh này nên có một núm từ liệu luôn.)*

******Lenzoku: Một chiêu thức trong Karatedo, còn gọi là đâm liên hoàn.*

Lí lịch nhân vật: Ayane.

Tên đầy đủ: Hoshino Ayane.

Tuổi: 16.

Cân nặng: 48kg Chiều cao: 1m59. (Khiêm tốn nhì (=v=))

Nhóm máu: O

Tình trạng hôn nhân: Độc thân – đương nhiên rồi!

Tính cách: Vui vẻ, hài hước, có hơi trẻ con, mà trẻ con thì phải dễ khóc! (Thế nên đừng có đại mà làm tổn thương nàng ta. Chiều khóc nhè này độc lắm!)

Sở trường: Piano, làm bento.

Sở đoản: Dễ khóc.

Món ăn yêu thích: Mì lạnh.

Món ghét ăn: những món quá cay hoặc quá chua.

Câu hay nói (Tĩnh từ lúc Bảo Anh xuất hiện): "Chi – chan!!!"

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Trúng tiếng sét ái tình rồi!

Bảo Anh nhìn chằm chằm Gin trong sự cảnh giác cao độ. Cô nheo mắt, hết nhìn anh rồi lại nhìn hai lá bài cuối cùng trên tay anh. Lần này mà bốc trúng con Joker là coi như cô phải tốn tiền bao cả đám bạn lũ nhố này một châu nước. Nhưng điều quan trọng ngoài tiền ra, đó là cô không muốn thua tên Gin này một chút nào!

“Rút đi! Lệ lên,” – Giọng của Ayane mang đầy vẻ thúc giục, khiến Bảo Anh đã bối rối lại càng bối rối hơn. Một giọt mồ hôi lăn dài xuống má của cô. Khắp căn phòng ngập tràn không khí căng thẳng tột độ. Không một tiếng động nhỏ, không một tiếng nói nào, tất cả chìm trong im lặng, như đang quan sát nhất cử nhất động của Bảo Anh.

Gin nhìn cánh tay của Bảo Anh đang vươn ra, chạm tới chỗ lá bài, tuyệt nhiên chẳng có một tí cảm xúc nào để cô có thể đoán được. Anh lia đôi mắt lên một chút, dừng lại ở gương mặt của cô. Cô đang rất tập trung, rất tập trung, rất tập trung...

Bảo Anh chạm tới một lá bài, ngay lập tức, hàng lông mày của Gin khẽ nhú lên, vẻ khó chịu. Dù chỉ là thoáng qua, nhưng cô có thể thấy rất rõ. Bảo Anh mừng thầm, cô vội vã bốc quân bài lên, mỗi kẻ nhếch lên, nở một nụ cười đầy ngao ngễ.

“Tôi thắng!” – Gin giờ bài của mình lên cho Bảo Anh và mọi người xem. Ngay lập tức, toàn thân cô bị đơ như đoạn băng video bị “pause” lại. “Nhấn” lại nút “play” cho chính mình, cô nhìn quân bài mình vừa bốc được. Trời đất!! Là con Joker!

“Sao mà cảm xúc của cậu đi sai sự thật vậy hả??” – Bảo Anh sùng lên, cô giờ nắm đầm lên và hét.

“Cái gì? Thua rồi bộ muốn quyết nợ hả? Đi mua nước đi.” – Gin bình thản nói, đôi tay bận bịu xếp lại mấy lá bài đang nằm rải rác trên sàn chiếu tatami*.

“Tôi – sẽ – giết – cậu!” – Bảo Anh lầm bầm, đôi tay lăm le tiến lại gần cái cổ của Gin.

“Chi – chan! Tổ khác nước.” – Ayane chu miệng, chen ngang trong khi đôi tay của Bảo Anh đang chuẩn bị túm lấy cái cổ của Gin. Cô đánh phải tạm gác lại chuyện trả thù, lùi thui đi lại gió đổ lòi vớ ra, đi mua nước.

“Haiz... Tại sao lại phải tốn tiền như thế này chứ? Đáng ghét!!” – Bảo Anh vừa bỏ tiền vào máy bán nước tự động vừa lầm bầm. Cô ần nút chọn thức uống mình muốn mua, bỏ vào bọc rồi lùi thui đi. Tiền ơi... Tại sao...?

Đầy hành lang dài mà tối om, cộng thêm cái tật sợ ma khiến Bảo Anh có phần sợ hãi. Vừa đi mà người cô cứ giật thột liên hồi, như là có cảm giác ai đang đi đằng sau mình vậy. Đúng là vậy mà! Đúng là có người đi đằng sau mà! Làm sao đây... Bảo Anh bấu chặt tay lấy bịch nước, người run run. Chân cô sắp không đi vững nữa rồi.

Cô nằng dừng lại, đứng bất động một lúc. Hình như “cái người kia” cũng đứng lại theo. Lần này nhất định phải làm cho rõ mặt. Là ma hay là người đây?

Bảo Anh quay người lại, thật chậm, thật chậm. Bóng tối vây quanh cả dãy hành lang dài, khiến cô không thể thấy được gương mặt của người đó. Run run móc cái điện thoại ra, cô nằng lập tức bật sáng màn hình, soi về phía đối diện. Là một chàng trai.

“Tướng anh là quý đi đánh cấp linh hồn à?” – Người kia thoáng cười, lên tiếng, khiến gương mặt của Bảo Anh ngay lập tức dần ra, cơ thể cũng bớt run hơn.

“Ồ... thì ra là người.” – Bảo Anh thờ phào nhẹ nhõm, tắt điện thoại đi. – “Xin lỗi, tạm biệt!”

Bảo Anh vội vã quay đi thật nhanh, để anh chàng kia lại trong sự ngỡ ngàng và ngỡ ngác. Sau mấy giây bất động, anh quyết định đi theo. Anh muốn nhìn rõ mặt của cô ấy hơn.

“Xin lỗi vì để mọi người chờ...” – Bảo Anh mở cửa đi vào, ngồi xuống – “Nước đây!”

“Chi – chan là nhất!” – Ayane reo lên vui sướng, với tay lấy một lon nước trái cây.

Bên ngoài hành lang, chàng trai lạ mặt khi nãy mở hé cánh cửa mà Bảo Anh mới bước vào. Anh nhìn xung quanh phòng. Là có gái nào mới được? Vì có tới bốn cô ngồi trong đó. Tức thật!

“Há? Sao con bé kia lại ở trong phòng này?”

“Ai đó?” – Bảo Anh hét lên khi thấy có một bóng đen rình mò trước cửa. Chẳng cần đợi trả lời, cô nhanh chóng đứng dậy, đi lại mở toang cửa ra, khiến “tên lạ mặt” té nhào ra sân.

“Ôi trời ơi! Anh hai.” – Ayane bụm miệng lại, thốt lên trong ngạc nhiên.

“Anh hai?” – Bảo Anh ngạc nhiên, nhu mày lại. – “Anh hai cậu theo dõi ai mà lăm la lăm lét vậy hả?” – Cô khoanh tay lại, hỏi với giọng khó chịu.

“Anh tó không phải là người vậy đâu mà!” – Ayane cười cầu hòa, nói đỡ cho anh mình.

Bảo Anh nhìn kỹ anh trai của Ayane lần nữa. Trông cũng được đấy chứ! Cũng đẹp trai phết, mà lại đi theo dõi người khác.

“Lần đầu tiên thấy hội trưởng làm chuyện này đó.” – Sumire cười cười, đập vai anh chàng kia một cái rõ mạnh.

“Hội trưởng?” – Bảo Anh giật mình một cái, lăm bắm.

“À... Cậu là học sinh mới nên không biết. Anh trai của Ayane, Hoshino Jiro, học sinh lớp 3 – 2, đương kim hội trưởng hội học sinh.” – Sumire tự hào giới thiệu.

Bảo Anh “ồ” lên một tiếng. Thì ra là hội trưởng. Có phải đây là cái người hồi nãy cô gặp ngoài hành lang không nhỉ?

“Anh là cái người già mà già quý hồi nãy đó hả?” – Bảo Anh chẳng ngại ngừng gì, hỏi thẳng như ruột ngựa.

“Thì ra là em sao?” – Jiro ngược mặt lên, nhìn Bảo Anh với đôi mắt mừng rỡ. Cuối cùng anh cũng tìm thấy rồi. Càng nhìn cô, anh lại càng muốn ngắm cô hoài không dứt. Một gương mặt xinh xắn pha nét mạnh mẽ. Một thân thể nhỏ nhắn nhưng cũng không kém phần cứng cỏi. Mặt Jiro thoáng đỏ lên, hình như...

Anh bắt đầu thích cô rồi!

Bảo Anh thấy Jiro cứ nhìn chằm chằm mình hoài nên đành ra có chút ngại ngùng. Cô kiểm soát quay đi, để có thể quên đi điều đó. Bảo Anh, mấy mới tới thôi! Đừng có yêu thằng nào dễ dàng thế chứ? Phải F. A để còn vui chơi thoải mái được. Không được, không được thích!!

Chẳng nói chẳng rằng, cô nằng ngay lập tức nhảy vào nệm, đắp chăn lại.

“Chi – chan! Cậu nói chúng ta sẽ đi dạo mà? Sao ngủ sớm vậy?” – Ayane phồng má đầy trách móc.

“Trúng tiếng sét ái tình rồi đó mà!!” – Sumire cười ha hả, nói với vẻ chắc chắn.

“Cậu mà cười nữa là tớ bắm cậu ra đó!!” – Bảo Anh la lên, khiến Sumire lấy tay che miệng lại, nhưng cô nằng vẫn răng cười thêm mấy cái nữa mới hả dạ.

“Thiệt tình...” – Bảo Anh mặt đỏ bừng bừng, đập chân ỳnh ỳnh lên hồi. Không được! Không được! Mới gặp có lần đầu thôi mà? Sao lại thích được?

“Ne! Sắp khách sạn của người ta là cô đền đồ nha.” – Gin uống một ngụm cà phê lon, bình thản lên tiếng.

“Kệ tôi!!! Đồ nhiều chuyện!!!” – Bảo Anh hét lên, khiến tất cả phải bật chặt tai lại để không bị vào bệnh viện khám tai.

Bảo Anh khó chịu, rất khó chịu. Cái quái gì vậy chứ? Trời ạ! Đồ điên. Đùng là điên thật rồi.

Những tia nắng đầu ngày đã chiếu xuống mặt đất. Hôm nay, lịch trình dã ngoại sẽ đi Sagano, một khu rừng tre ở ngoại ô Kyoto.

Chỉ mới bước vào trong, con người ta đã có thể thấy được sự mát mẻ lan tỏa khắp cơ thể. Những cây tre cao chót vót nối tiếp nhau trải dài đến vô tận. Mặt trời chiếu xuyên qua những tán tre, rớt xuống mặt đất những tia nắng nhỏ, tạo thành những vệt loang lổ sáng bưng trong không gian.

Bảo Anh tách riêng nhóm bạn ra, đi một mình một chút. Có đi lên một cây cầu, một cây cầu nằm giữa rừng tre. Khung cảnh thật đẹp, không còn giống như đang ở giữa cuộc sống xô bồ, chật chội, ồn ào, mà là một nơi thanh bình, vắng vẻ, tới nỗi có thể cảm nhận được mỗi cơn gió thổi qua.

Gin đi theo sau Bảo Anh, cố gắng không cho cô biết. Anh cũng muốn tận hưởng sự yên lặng để thư thái đầu óc.

“Là em à?” – Jiro đã đứng ở giữa cầu từ lúc nào, thấy Bảo Anh đến thì có chút ngạc nhiên.

“Anh Hoshino...” – Bảo Anh nhớ lại chuyện hôm qua, ngại ngùng.

“Gọi anh là Jiro được rồi. À... anh vẫn chưa biết tên em?” – Jiro dịu dàng hỏi.

“Em là Miyamoto Chiaki. Anh gọi em...”

“Là Chiaki được rồi chứ gì?” – Jiro cười thành tiếng, khiến Bảo Anh mặt đỏ phừng phừng như cà chua.

Bảo Anh đứng đó mà chẳng biết nói gì. Lần đầu tiên cô bị đứng hình khi nói chuyện với người mới quen.

“Em nghĩ là... em nên đi thôi!” – Cuối cùng, cô nằng lên tiếng. Như muốn trốn tránh sự ngượng ngùng này, cô bỏ đi thật nhanh, để không phải nhìn thấy Jiro nữa.

“Chiaki! Em... có thể làm bạn gái của anh không?”

Bảo Anh dừng chân, đứng im bất động. Gió thổi tới, làm các nhánh tre đung đưa xào xạc, tựa như lòng cô đang gợn sóng.

Gin đứng dậm chân ở đầu cầu, im lặng theo dõi câu chuyện. Anh khẽ nhếch môi, nở một nụ cười, nhưng nó không phải là nụ cười như mọi lần. Anh không hiểu mình cười vì chuyện gì, chỉ là trong anh, có thứ gì đó, thật lạ. Chính nó bắt anh phải cong môi lên, để che giấu nó.

Bất chợt, Gin muốn chạy ngay tới đó để nắm tay Bảo Anh và rời khỏi đây ngay lập tức.

*Tatami: Một loại chiếu của Nhật

Lí lịch nhân vật: Akiko

Tên đầy đủ: Nakashima Akiko

Tuổi: 16

Cân nặng: 52kg Chiều cao 1m67

Nhóm máu: A.

Tính trạn hôn nhân: Tạm thời đã được đóng dấu chính chủ (Có bạn trai)

Tính cách: Nhu mì, dịu dàng, nguy hiểm ngầm

Sở trường: Violon, vẽ tranh.

Sở đoản: Hay làm khét đồ ăn mình nấu.

Món ăn yêu thích: Mì Ý, gà chiên.

Món ghét ăn: Mù tạt.

Câu hay nói: A, lại nữa rồi! (Câu này trong chap sau sẽ bị nhắc hoài haha *cười như điên*)

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 11: Sở thích không có sự tranh cãi!

“*Chiaki, em có thể làm bạn gái anh không?*”

Cái câu nói đó cứ lẩn quẩn trong đầu Bảo Anh suốt từ lúc đi rừng Sagano cho tới bây giờ. Có ngồi ngoài ban công, đôi mắt mơ màng vô định nhìn lên bầu trời đêm, tâm hồn dường như đã không còn dưới mặt đất. Đám bạn lớ nhỏ bên trong phòng bắt đầu bàn tán dữ dội. Có bị gì thế? Bị đứt dây thần kinh vui vẻ? Bị hội chứng “cuồng ánh trắng”? Bị bla... bla... bla... Nói chung là hàng đồng lý do được đưa ra, nhưng chẳng có cái nào chính đáng để có thể diễn tả được Bảo Anh lúc này. Một Bảo Anh hoàn toàn trầm tư, và ít nói, có phần tự kỷ. Một Bảo Anh rất khác với mọi ngày.

“A... Lại nữa rồi!” – Akiko thốt lên trong bình thần. Cô đang đang may gấu bông tặng người yêu, nhưng khổ cái cứ may ba mũi thì có hai mũi là đâm trúng tay của cô.

“Aki... Cậu may một con tặng Chii – chan đi! Cậu ấy đang buồn kìa...” – Ayane giờ giọng điệu ngây thơ vô số tội ra, nài nỉ.

“Cậu muốn tay tớ nát bấy vì bị kim đâm hay sao?” – Akiko vừa may vừa nói – “A... Lại nữa rồi!”

“Mà Chiaki bị gì thế nhỉ?” – Michio hỏi với giọng điệu hơi lo lắng.

“Tớ nói rồi, cô ấy bị mắc hội chứng cuồng ánh trắng.” – Sunire ngán ngẩm trả lời.

Đám bạn cứ náo náo hết cả lên, nhưng chẳng ai dám ra bắt chuyện hỏi. Họ muốn Bảo Anh ở một mình.

Cô đang đang bị bạn tán tử cứ ngồi im như pho tượng, ngẩn trắng. Mà trắng đêm nay thì có cái quái gì đâu mà ngẩn? Chỉ có một miếng nhỏ xúu như cái mảnh của cái ly cô làm bể hồi chiều khi ăn dưới nhà hàng. Nói vậy thôi, chứ cô đang đầu có ngẩn trắng! Nhìn cái này là một chuyện, nhưng suy nghĩ về cái khác lại là một chuyện. Cứ thế, Bảo Anh cứ ngồi như vậy, ngay cả khi mọi người đã tắt đèn và say nồng trong giấc ngủ.

“E hèm...” – Đang ngồi yên lành, cô nàng chợt nghe thấy tiếng ho nhẹ. Quay sang nhìn rõ mặt, là Gin đấy mà! Anh đã ra đây ngồi từ lúc nào?

Bảo Anh không để ý gì thêm, lững lờ quay thẳng đầu lại, trở về trạng thái như lúc này. Đầu óc cô đang rối tung hết lên rồi, còn tâm trí đâu mà chú lộn với Gin nữa.

“Ăn kẹo không?” – Gìn lên tiếng, nghe giọng có vẻ hơi ngọng ngọng. Bảo Anh quay sang, thấy miếng anh đang ngậm kẹo mút, đẩy đưa, trên tay là một cây khác và nó đang chia ra, hướng về phía cô.

Bảo Anh nhận lấy, bóc vỏ ra và ngậm vào miệng. Kẹo pha lẫn hương sữa ngọt ngào béo ngậy với hương dầu thơm phức, có phần hơi chua. Ngon vậy thảo nào Gin cứ ngậm suốt. Cô nàng tự hỏi không biết anh có bị cuồng kẹo không nữa...(?)

Im lặng kéo đến, khiến thời gian như trôi chậm đi..

“Cô biết gì không?” – Gìn hỏi.

“Ừm... Biết gì?” – Bảo Anh hỏi vặn lại.

“Ngồi với cô một phút mà cứ như sáu mươi giây vừa trôi qua ấy!”

“Đồ điên.”

“Thật mà!”

“Cái đó là chân lý muôn thuở rồi, ông cụ!”

“Nhưng tôi thích nổi thế! Sở thích không có sự tranh cãi.” – Gìn nhủ mảy, nhìn Bảo Anh với vẻ nghiêm túc và có phần trẻ con – “Sao? Muốn tranh cãi với tôi đó hả?”

Bảo Anh nhìn Gìn chăm chăm một lúc, rồi bất giác mỉm cười một cái. Không hiểu sao cô cảm thấy câu nói và thái độ của anh thật rất tức cười.

“Cuối cùng cũng chịu cười!” – Gìn cười, giọng nhẹ hẫng, khiến Bảo Anh chuyển từ chế độ vui về sang ngạc nhiên và có phần xấu hổ.

“Điên à? Cái gì mà “Cuối – cùng – cũng – cũng – chịu – cười?” Tôi cũng hay cười chứ bộ!” – Bảo Anh quay ngoắt mặt đi, bực bội câu nhẫu.

“Thật không? Bây giờ là 0 giờ, và cô đã không cười suốt bảy tiếng đồng hồ rồi. Bộ muốn tập làm người không cảm xúc hả?”

“What the...? Cậu tính luôn cả thời gian à?”

“Đương nhiên, tôi thích thế!”

“Đồ điên!”

“Sở thích không có sự tranh cãi.”

Bảo Anh rơi vào trạng thái vừa bực mình vừa khó hiểu. Cái tên này... Không chộc cho cô “lên con” một ngày là không chịu nổi hay sao vậy? Muốn đánh lộn với cô đến vậy à?

“Cậu còn câu nào có thể chọc điên tôi lên nữa không? Nói ra luôn đi.” – Cô nàng khoanh tay lại, giọng bực dọc.

“Ai biết được?” – Gìn tỉnh bơ.

“Aiz... Cái tên này!” – Bảo Anh buông một câu tức tối.

“Cái gì? Có muốn tôi nói ra những câu làm cho cô “lên con” mà? Đáp ứng nhu cầu rồi lại bực mình là sao?” – Gìn làm ra vẻ ngạc nhiên.

“Ai mà yêu cậu chắc cô ta cũng bị điên ghê lắm.” – Bảo Anh lườm liếc Gìn muốn lé mắt, giọng vừa giễu cợt vừa bực.

“Không phải là điên, mà là không – được – bình – thường, như cô chẳng hạn.”

“Cái gì? Nói lại coi!” – Cô nàng nãy giờ đang điên bấy giờ còn điên hơn trước.

Gìn cười, cười một cách nhanh chóng và thoáng qua, rồi nét mặt anh ngay lập tức nghiêm túc trở lại, như muốn nói với Bảo Anh một chuyện gì đó rất quan trọng.

“Này...” – Giọng anh trầm xuống, khiến Bảo Anh có phần ngạc nhiên.

“Giữ nữa?” – Cô hỏi lại.

Gìn im lặng một lúc lâu, nhìn cô khiến cô chẳng hiểu mô tê gì. Anh nhìn lâu đến mức khiến cô đỏ mặt hết lên, phải quay đi né tránh ánh mắt nghiêm túc đó.

“Có gì thì nói lẹ đi” – Cô ngập ngừng.

“Tôi đi ngủ đây.” – Anh đứng dậy, đi vào phòng.

Bảo Anh nhìn theo, có chút thắc mắc và tò mò. Gìn bỏ dở điều anh muốn nói với cô. Rốt cuộc anh muốn nói gì?

“Chiaaki, em có thể làm bạn gái anh không?”

Câu hỏi kia lại tiếp tục lặp lại trong đầu của Bảo Anh. Cô lấy những ngón tay quẩn nhẹ những lọn tóc, lòng ngập tràn sự bối rối. Anh ấy khiến cô phải suy tư, khiến tim cô đập nhanh mỗi khi gặp anh. Anh mang cho cô sự dịu dàng ấm áp trong tim... Có rất muốn trả lời rằng “Em đồng ý!”, nhưng cô lại không thể. Cô chỉ dón gần nghĩ rằng, cảm giác này đến quá nhanh, nhanh đến mức khiến tim cô không thể đón nhận kịp, để rồi làm nó cứ đập liên hồi khi nhớ đến Jiro...

Bà mẹ cô mà biết cô mới sang đây học đã có người yêu, chắc cô bị cạo đầu vô chùa tu luôn quá!

“Mệt quá! Đi ngủ! Mai tỉnh!” – Bảo Anh đứng dậy, vờn vai một cái. Lúc này thì con buồn ngủ mới thực sự ập tới, khiến cô nàng lảo đảo như vừa mới uống rượu xong.

Đi vào trong, Bảo Anh nhìn cảnh trước mắt mà kinh ngạc, căng mắt ra. Cái đám lỗ nhỏ kia ngủ cái quái gì thế này? Đưa nằm đây, đưa nằm kia. Đưa gác đưa này, đưa ôm đưa nọ. Đưa đắp chăn đưa này, đưa đắp chăn đưa nọ... Trời ạ! Vậy thì chỗ quái nào ngủ được nữa?

Bảo Anh đi tới góc cuối cùng, sát trong tường. Michio đang ôm Gìn và ngủ ngon lành, nhìn như hai tên... mà thôi!

“Tại sao con trai lại ngủ trong phòng con gái thế này?” – Bảo Anh nắm chặt tay lại, mặt tối sầm.

“Tắt cả! Dậy! Dậy hết!!!” – Cô nàng la oang oang, chạy lại bật đèn lên, khiến cả đám giật mình, bật dậy hết.

“Cái gì cái gì? Cháy nhà hả?” – Sumire hốt hoảng.

“Động đất!!!” – Ayane cũng “ảo tưởng” không kém.

Bảo Anh nhìn cái đám bạn của mình nhao nhao một hồi, rồi quát lên một tiếng, khiến cả đám im phăng phắc.

“Hai tên kia, về phòng! Ngủ ở đây đêm khuya giờ trò thì ai mà biết được?” – Bảo Anh bắt đầu “sắp xếp” lại đội hình đội ngũ – “Ayane, Nakashima, Sumire, nằm theo hàng xem nào! Nằm thế thì sao mà ngủ được? Còn nữa, chặn ai người nấy đắp nghe chưa, no lộn xộn, no giật chấn.”

Cả đám làm theo răm rắp, trừ hai tên con trai kia.

“Ngủ đây một đêm không được à?” – Gìn giờ giọng bình thản.

“Một phút cũng không được!” – Bảo Anh trả lời ngay.

“Nhưng tôi thích. Sở thích không có sự tranh cãi nghe chưa?” – Gìn nói, rồi nằm xuống.

Bảo Anh tức! Siêu tức! Tức kinh khủng! Nhưng nói gì giờ? Dù sao thì hai tên đó nhìn cũng không biến thái cho là mấy. Thôi kệ! Ngủ ở đây cũng được.

“Chị – chan! Nằm với tớ đi!” – Ayane lại nũng nịu.

Bảo Anh thở dài, rồi tắt đèn, chui vào giữa Ayane và Akiko, nằm xuống. Nhìn trần nhà trần trụi một lúc lâu, cô mới nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ thật nhẹ nhàng...

.... Một giờ sau..

Tiếng ngáy ngủ, tiếng sột soạt khiến Bảo Anh không sao ngủ được. Nhưng chỉ tại cái tính sự mà mà cô nàng không dám mở mắt ra, chỉ biết ráng chịu, nhắm mắt để đó khi nào ngủ thì thôi.

Cái chân ngọc ngà của “ai đó” bắt đầu giờ lên, nhắm thẳng vào bụng của Bảo Anh và đặt thật mạnh xuống.

“Ặc!!!” – Cô nàng giật mình trợn mắt lên. Trời ơi! Thế này thì làm sao mà ngủ đây... Chết tiệt! Cái quái gì mà nặng thế này!! Cô nàng ráng bỏ cái chân xuống, nhưng nó cứ gác lên rồi lại gác lên.

“Ôi má ơi... Cho con ngủ đi mà trời...”

Một đêm mất ngủ bắt đầu!

Lý lịch nhân vật: Sumire

Họ tên: Takahashi Sumire

Tuổi: 16.

Cân nặng: 53kg Chiều cao: 1m62.

Nhóm máu: O

Tình trạng hôn nhân: Ế dài hạn mặc dù khá là xinh.

Tính cách: Thân thiện, nhưng không dễ lộ nó ra ngoài. (Không biết đây là cố ý hay không biết cách dễ lộ nữa!)

Sở trường: Trang điểm, làm tóc, có thể ăn nhiều nhưng không tăng thêm kí lô nào! (Sở trường độc đáo đó nha!)

Sở đoản: Dễ lạc đường như chơi.

Ưa thích: Những thứ liên quan đến ăn, làm tóc và trang điểm.

Món ăn yêu thích: Gì cũng thích.

Món ghét ăn: Không có!

Câu hay nói: “Ăn, làm tóc và trang điểm là nghệ thuật! Rõ chưa hả?!”

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Lại là Yankee!

“Đi – ăn – đậu – phụ thôi!” – Mới sáng sớm thức dậy, Sumire đã la làng lên và đánh vắn từng chữ một cho mọi người nghe.

“Đậu phụ há?” – Bảo Anh dừng việc xếp nệm lại, ngẩng đầu lên với vẻ ngạc nhiên.

“Ừm ừm!” – Sumire gất gù – “Đã đến Kyoto thì phải ăn những món được chế biến từ đậu phụ và đậu nành chứ! Tớ biết một chỗ ăn rất ngon.” – Cô nàng này hào hứng quá mức cho phép! Đúng là “nữ hoàng ăn uống” có khác!

“Phải ha... Đậu nành và đậu phụ là những món nổi tiếng ở Kyoto mà!”

“Được! Tớ và Gin sẽ về phòng chuẩn bị! Nửa tiếng nữa sẽ gặp mọi người dưới sảnh.” – Michio hỏi, lấy tay đập ngực một phát.

“Lát nữa gặp!” – Chỉ mới nói xong câu đó, anh chàng Gin đã bị thằng bạn thân lôi sấn sệt ra khỏi phòng.

“Vậy chúng ta phải nhanh lên. Để còn đi dạo đây đó nữa chứ!” – Akiko dụ dăng nói. Hôm nay là ngày vui chơi tự do theo nhóm. Tất cả học sinh có thể tùy ý tham quan mọi góc ngách của Kyoto, nhưng phải trở về khách sạn trước tám giờ tối.

“Ai da... Có vẻ như mọi người đang lên một kế hoạch gì đó rất thú vị nhỉ?” – Jiro đứng dựa lưng vào cửa, mỉm cười dụ dăng và hỏi với giọng tò mò.

“Ji... Jiro – senpai...”* – Bảo Anh ngay lập tức hướng ánh nhìn của mình về phía anh, quên luôn cả việc mình đang bê một đồng chân nệm để cắt vào góc phòng.

“A! Chào buổi sáng, Chiaki!” – Jiro trông thấy Bảo Anh thì cứ như thấy mặt trời mọc lần đầu tiên. Anh tiến tới gần, khiến cô nàng giật mình lùi lại vài bước chân, mặt thì đỏ lên ngái ngủ.

“Tuyệt quá đấy. Em có thể bê hết một đồng này luôn sao?”

“Là... là chuyện bình thường thôi ạ.”

Bầu không khí đột ngột trở nên thật kỳ lạ.

Đám bạn tụm lại một góc, nhìn hai cái người kia với đôi mắt cực kỳ “nham hiểm”. Họ đang đợi những tình huống “hồng hường” sắp xảy ra. Suy cho cùng, thì người vui nhất có lẽ là Ayane, cô nàng thấy anh mình và Bảo Anh thân mật thì lấy làm hạnh phúc lắm. Cứ nghĩ tới tương lai sau này, cô sẽ được gọi Bảo Anh là “chị dâu” thì ôi thôi, một cảm giác lâng lâng khó tả đang tràn ngập khắp người rồi!

“Hôm nay mọi người định đi đâu?” – Jiro quay sang chỗ em gái mình đang đứng và hỏi.

“À thì... Tụi em định đi tới nhà hàng nào đó để ăn thử những món làm từ đậu phụ, rồi đi lòng vòng kiếm gì đó vui vui để chơi.” – Ayane chớp chớp mắt, suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng.

Jiro mỉm cười, trong miệng lẩm bầm gì đó chẳng rõ rồi hướng ngay ánh mắt sang Bảo Anh.

“Hôm nay anh muốn đi chung với mọi người, được không?”

“Dạ?” – Bảo Anh kinh ngạc, cao giọng lên.

“Được mà anh hai! Chắc là sẽ vui lắm đấy!” – Ayane hào hứng, múa máy tay chân liên tục.

“Phải phải! Chắc chắn rồi! Đặc biệt là “người nào đó” sẽ là người vui nhất đó nha!” – Nghe Sumire xia xoi mình, Bảo Anh ngay lập tức trừng mắt lên nhìn vì “nhột”. Cô nàng đang rất muốn ném hết cả đồng chân nệm này vào người cô bạn kia ngay lập tức.

“Vậy anh về phòng chuẩn bị một số thứ. Lát nữa gặp mọi người dưới sảnh.”

Bảo Anh quay mặt vào trong góc, thở dài thườn thượt. Đúng là cô vẫn chưa thể nào sẵn sàng để có thể đối mặt và nói rõ cho Jiro biết cảm giác của mình như thế nào... Vẫn còn nhát lăm Bảo Anh ời...!

Mọi người bắt đầu khẩn trương chuẩn bị để ra ngoài. Ayane với Akiko đang bình loạn với nhau nên mặc thứ gì để đi. Sumire thì đang trang điểm, quẹt quẹt qua lại cái cây son màu đỏ cam lên môi. Bảo Anh thì mở valise, kiểm ngay một cái áo len dài gần tới đầu gối, tay áo cũng dài nốt và một cái quần leggings mặc vào. Thế là xong! Vừa đẹp mà vừa giữ ấm được cơ thể.

“Chiaki!”

Nghe có ai đó gọi mình, Bảo Anh tò mò quay mặt sang thì bị nguyên bản tay của Sumire bóp chặt lấy má, tay kia của cô nàng lăm lăm cây son.

“Ra đường thì phải biết điệu một tí chứ cò nương!” – Cô bạn cười hề hề nhìn vô cùng nham hiểm, từ từ đặt cây son lên đôi môi của Bảo Anh, khiến cô chưa kịp nói được tiếng nào thì đã bị quẹt quẹt mấy đường.

“Xong! Xinh như bà diễn, lộn, nằng tẽn!” – Sau một hồi tra tấn dã man cái gương mặt của Bảo Anh, cuối cùng Sumire cũng chịu buông tha.

Bảo Anh lấy gương ra soi cho kỹ. Phải mất hần nẩy giây đứng hình có mới có thể bình tĩnh và lấy tay chạm lên mặt mình. Không tin nổi đây chính là cô, một con nhò chuyên phá hoại ngầm, thích chơi liêu, đấm đá, lúc nào cũng tung tung như bị dưới uoi nấp. Sumire chỉ bôi một tí son, đánh nhẹ một ít phấn lên mặt thôi mà nhìn cô cứ như “lột xác” hoàn toàn.

Khi đám con gái xuống tới sảnh thì đã thấy tụi con trai tụ tập đông đảo. Nói cho nó hoành t–ràng thế thôi chứ thật ra thì chỉ có ba thằng “đực rựa” đứng đợi.

“Ôi chà ôi chà... Sao hội trường cũng đi với bọn này thế?” – Gin giữ cái giọng bình thản tới mức khó chịu ra, hỏi ai thì chỉ có mình Bảo Anh biết.

“Anh ấy muốn đi với chúng ta, không được à?” – Cô nàng móc lại ngay lập tức.

Gìn nhún vai, moi trong tủi ra một cây kẹo mút, bóc vỏ ra và ngậm vào miệng, tiện thể nhìn lại Bảo Anh lần nữa. Đôi mắt anh ánh lên vài tia ngạc nhiên, rồi ngay lập tức trở lại trạng thái ban đầu.

Cả bọn đi theo sự hướng dẫn của Sunire, tới một nhà hàng chuyên nấu những món từ đậu phụ và đậu nành để thưởng thức. Đúng là món do người dân bản địa làm có khác! Rất ngon! Giống như nó đang tan ra trong miệng, không kém phần đậm đà và có một chút gì đó thật thuần khiết. Những miếng đậu phụ trắng tươi, ăn kèm với những món phụ hoặc ăn chay và những miếng Yuba** ăn kèm với nước sốt thật sự đã quyến rũ được những học sinh đến từ Tokyo.

“Oa!! Món Jiro – senpai ăn nhìn hấp dẫn quá đi!” – Bảo Anh hào hứng nhìn đĩa thức ăn được bày biện đẹp mắt đã được ăn quá nửa bởi Jiro.

“À! Là đậu phụ nướng đó. Em có muốn ăn thử không?” – Anh chàng hội trưởng lấy cái nĩa và ghim vào một miếng, bỏ vào miệng của Bảo Anh một cách vô tư khiến mọi người phải đỏ mặt khi chứng kiến.

“A! *Iron – woman*! Có muốn ăn thử của tôi không hả?” – Gìn cũng chen chân vào.

“Lỡ cậu tẩm thuốc gì vào rồi sao đây?” – Bảo Anh lườm anh một cái, trả lời tỉnh queo.

“Quá đáng quá nha *Iron – woman*! Đi tin tưởng một người chỉ mới gặp hai ngày trong khi thấy mình thì lại đi ngủ ngủ.” – Gìn chống khuỷu tay lên bàn, dựa mặt vào lòng bàn tay của mình, cười cười và nói với giọng “tội nghiệp”.

“Thôi gọi tôi là *Iron – woman* được không vậy hà tên biến thái kia?” – Bảo Anh sùng cồ khiến tóc tai dựng ngược hết cả lên.

“Vâng... vâng... Không gọi thế nữa đâu *Iron – woman*!”

“Cậu vừa mới gọi nửa đó tên thích ăn đòn!”

Sau cuộc “đánh lộn bằng miệng” giữa Gìn và Bảo Anh, cuối cùng thì cả đám cũng lên đường trong sự bình yên.

“Shinakawa vừa nói là em “nghỉ ngơi thấy”, không lẽ em ở trong câu lạc bộ Karatedo?” – Jiro đi ngang hàng với Bảo Anh, hỏi với giọng tò mò.

“Dạ... đúng là vậy... Nhưng cậu ta đâu phải thấy em!” – Bảo Anh mỉm cười, trả lời.

“Nhưng cậu ta là người có cấp đai cao nhất trong câu lạc bộ mà?”

“Đối với em, cậu ta là một tên biến thái thích ngậm kẹo mút!”

“Hất xì!” – Gìn đang đi tuốt luốt trên cùng bỗng “nhột”, hất xì một cái phun luôn cả cây kẹo đang ngậm “hở” ra.

“Em linh thật đấy nha!” – Jiro nhìn xuyên lên phía trước, cười phá lên.

Đang đi chậm chậm ngon lành thì cả đám đột nhiên đụng hết vào người nhau, chỉ vì anh chàng Gìn đã dừng lại, phải nói là bị bắt dừng lại.

“Ê thẳng kia! Máy phun kẹo vào giày bỏ mà không biết dừng lại lau à?” – Bảo Anh đi lên đứng trước, khoanh tay chắn ngăn nhìn bọn trước mặt mình. Lại là Yankee! Máy tên này sao mà khoái tò ra nguy hiểm thế nhỉ?

“Tôi đã xin lỗi rồi!” – Gìn bình thân lên tiếng, cái mặt thì vẫn “láo” như thường.

“Xin lỗi thì có làm sạch được giày tao không? Máy có tin là tao---

“Đã là yankee chính hiệu, thì dù có máu giăng hồ tới đâu cũng đừng có bắt người ta làm ba cái chuyện hạ nhục nhân phẩm như vậy chứ.” – Thăng lớn xác kia chưa kịp nói xong đã bị Gìn cướp lời với một nụ cười giễu cợt trên môi khiến hẳn tức điên, mặt tối sầm lại. Những người đi đường không ai dám can ngăn, vì sợ rước họa vào thân mình.

“Tao cho mày ba mươi giây để gọi điện kêu người nhà mày đi mua hòm đó thẳng đánh vỡ mồm.”

“Đề làm cái chuyện vô bổ đó, thì tôi dùng ba mươi giây để tới cửa hàng đăng kia mua kẹo mút ngậm còn hơn.”

“Mày...” – Xem ra Gìn đã chọc cho hắn giận tới đỉnh điểm.

“Mọi người lùi lại đi! Không mấy thẳng dân em lại chơi cái kiểu “bắt con tin” nữa thì mệt lắm.” – Bảo Anh nhỏ giọng nói với đám bạn để họ từ từ lui ra xa.

“Có vẻ như mày thích ăn đòn nhá? Được thôi! Nhưng tụi tao không thích cái kiểu nưòi đánh một. Gọi thêm mấy đứa ra đây, rồi tụi tao đập tụi mày như từ cũng không muộn.” – Tên cầm đầu tự mãn nói.

“Thích thì nhích thôi!” – Gìn cười trông ngầu cực ngầu, rồi quay ra sau, nói to – “*Iron – woman*! Lên đây nào, lên đây nào!”

Bảo Anh tối sầm mặt, người run lên vì giận. “Tôi đã kêu đừng có gọi tôi bằng cái biệt danh đó nữa mà!”

“Cái gì? Mày rù thêm một đứa con gái á? Xin kiểu đi, tụi này không thích đánh con gái đâu.” – Mấy tên đàn em phía sau thẳng lớn xác nhao nhao rồi cười lớn.

Bảo Anh thở dài, rồi tiến tới, nhìn bọn chúng với vẻ bình thản, không nói lời nào.

“Anh cũng muốn tham gia! Trò này nghe vui á!” – Jiro cũng đi lên, cười cười và nói.

“Rồi đó! Đội hình đã sắp xếp xong.” – Gìn bình tĩnh tuyên bố.

Bọn yankee rướn lỏng mày lên và nhìn. Cái chó gì thế? Bà đưa ồm yếu đi đánh nhau với một đám to xác?

“Tụi mày coi thường tao đó hả?” – Tên cầm đầu hét lên, rồi ra lệnh cho đàn em xông hết vào.

Gìn cười nửa miệng đầy tự mãn. Cả ba người đều đứng bất động, chẳng thèm thủ thế khiến bọn chúng cảm thấy mình càng bị xem thường hơn và càng hăng máu hơn trước.

“Trời ạ! Mới ăn xong mà phải tập thể dục rồi!” – Bảo Anh chán nản nói.

“Có gì đâu! Lát nữa tôi mua kẹo mút cho ăn.” – Gìn nhún vai, nói vụn lại.

“Tụi mình khỏi kế hoạch gì gì nhá? Giáp lá cả loạn xạ luôn đi!” – Jiro chen vào giữa.

Chiến tranh đã bùng nổ!

*Senpai: Kính ngữ dùng để chỉ người lớn hơn mình về tuổi tác, hoặc về kinh nghiệm trong một lĩnh vực nào đó.

**Yuba: Phần váng sữa nổi lên trong khi nấu đậu nành. Yuba được chế biến thành những món ăn đường phố rất thơm ngon. Cảm giác béo mịn cứ như đang cắn một miếng phô mát trong miệng nhưng lại không hề làm tăng cân sẽ giúp thực khách có một trải nghiệm tuyệt vời đó! Nếu có dịp, mọi người nhớ ăn thử nha ^^.

Lý lịch nhân vật: Michio

Tên đầy đủ: Kinoshita Michio

Tuổi: 16.

Cân nặng: 53kg Chiều cao: 1m70

Nhóm máu: B

Trình trạng hôn nhân: Độc thân vui tính.

Trình cách: Lạc quan trước mọi chuyện. Thấu hiểu người khác một cách nhanh chóng.

Sở trường: Bỏ lộ ba lá, bà tám lý sự, kể chuyện ma giữa ban ngày và cả giữa ban đêm

Sở đoản: Về siêu xấu, toàn ra ma.

Ưu thích: Phím ma.

Món ăn yêu thích: Mì ramen, mì soba, rau củ ngâm, cơm cà ri. (thích đơn giản nhĩ!)

Món ghét ăn: Những món quá cay hoặc quá nhạt nhẽo.

Câu hay nói: “Ngày xưa ngày xưa...” (Mang ý đồ đen tối!)

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: "Em đồng ý...";

"Gin muôn năm! Chiaki muôn năm! Hội trường muôn năm!"

Michio đứng đằng sau là hét om sòm cổ vũ cho ba người phía trước. Nhìn họ lúc này phải nói là rất phờn. Chỉ việc bước qua bước lại và né những đòn tấn công của mấy tên yankee kia thôi. Cứ như khiêu vũ trên đường phố! Nhìn vô tường đánh lộn mới lạ!

"Mệt chưa?" - Gin dút tay vào túi quần, cười nhếch môi và hỏi.

"Thằng chó chết này..." - Tên cầm đầu to xác găm gờ trong tức giận, yêu cầu bọn đàn em đứng dậy đánh tiếp.

"Vậy giờ tới lượt bọn này nhé?" - Bảo Anh cười đầy sát khí, bẻ tay nghe răng rắc.

"Nhìn cô thấy ghê quá!" - Gin bình thân nói với vẻ đùa cợt.

"Kệ tôi! Đang hăng máu đây nè, đừng có nói nhiều!" - Bảo Anh không thèm nhìn Gin, chế độ kiểm chế của cô đang đang ở mức sắp tắt đèn noi.

Đám yankee bắt đầu xông tới. Một tên vung nắm đấm nhắm thẳng đến mặt Gin. Anh né sang, dùng tay mình nắm lấy tay hắn, nâng gối lên tống thẳng vào bụng hắn một phát. Tiểu đờ một tên! Tên khác thấy đồng bọn mình bị bầm dập thì cũng hung hăng lao vào. Một cú Yokoi đá thẳng vào bụng của Gin khiến hắn muốn nôn mửa. Anh đánh không cần tốn nhiều sức chút nào, chỉ việc ra đòn đúng lúc là trúng phóc.

Nhìn qua bên phía Bảo Anh, cô nàng cũng đang chiến đấu cật lực. Đấm liên hoàn siêu nhanh và siêu kinh khủng, đá thì toàn đòn hiểm hóc và cắm vào những chỗ cũng hiểm hóc! Bên Jiro thì đối thủ đã nằm bẹp đi gần hết. Anh chàng này là tư đẳng huyền đai môn Judo, bọn này không bị thương tích đây mình mới lạ!

"A!!"

Một tên yankee lên lút từ sau lưng Bảo Anh, đâm một nhát dao vào cánh tay cô, miệng mồm cười đầy vẻ tự đắc. Cô nàng la lên một tiếng, rồi ôm lấy tay mình.

"*Chết rồi!*" - Gin nhìn sang, gương mặt anh tái đi, chân anh ngay lập tức chuyển động đi nhanh lại đó.

"Chiaki!" - Jiro hét lên, chạy đến gần.

"Đừng im hết!" - Tên vừa làm chuyện hèn hạ đó giờ dao lên, dọa nạt - "Thằng nào bước tới, tao cắt cổ nó!" - Hắn vòng ra sau, ép sát dao vào cổ của Bảo Anh. Cánh tay của cô máu chảy rất nhiều, ướt hẳn một mảng của chiếc áo len trắng, chảy dài xuống mu bàn tay và nhỏ giọt xuống đất.

"Thằng kia! Cô ấy đang mất máu kia! Thả ra mau, không tao giết mày ngay tại đây đó!" - Giọng của anh chàng hội trường đầy vẻ day nghiêm.

"Vậy hả? Xin lỗi nha, tao không biết!" - Tên kia cười đều cang, hất hàm và nói với giọng xác xược - "Tao đã đâm ai thì chưa bao giờ tao để ý lại họ cả! Thông cảm."

"Chưa bao giờ để ý à?"

"Hả?" - Cả đám đứng đó, kẻ đang lo lắng, kẻ đang khoai trá đều tỏ ra ngạc nhiên khi Bảo Anh lên tiếng.

"Chưa bao giờ để ý? Thật tình... Nói chuyện thì nên cho người khác có cái nhìn như mình là con người đi chứ! Đừng có để người ta coi mình không phải là đồng loại, cái tên súc vật! - Cô nàng cười nửa miệng, mặt tối sầm lại, lăm lăm.

"Cái gì?" - Tên đang cầm dao hết hồn, trong lòng có một chút sợ hãi thoáng qua, nhưng ngay lập tức lấy lại được bình tĩnh. - "Mày mới nói gì đó? Sắp chết rồi mà còn láo nh?"

"Để rồi xem!" - Bảo Anh lại cười. Cô nàng giờ tay trái lên, nắm tay lại thành hình nắm đấm.

Bốp!

Một cú gạt chò sau siêu lực rất đau đớn khiến tên cầm dao loạng choạng. Chưa kịp hoàn hồn, hắn đã bị ăn nguyên một cú Mawashi cầm thẳng vào mặt và ngã xuống đường, nằm chèo queo không còn sức sống.

"Thế nào hả ông anh?" - Bảo Anh ôm cánh tay đang chảy máu của mình, nhìn tên cầm đầu với đôi mắt lạnh tanh - "Muốn chúng tôi xin lỗi đảng hoàng không chịu à? Có muốn "xử" tại này nữa không đây?"

Tên cầm đầu to xác nghe cái câu nói mồm đầy đe dọa ấy thì thoát mồ hôi và xấu hổ tột độ. Vài thằng con lành lặn lui lui dờ mấy tên bị thương lên rồi chạy biến vào trong con hẻm nhỏ gần đó với đại ca của mình.

"Tốt rồi..." - Bảo Anh cười trong nhẹ nhõm.

"Không tốt chút nào hết!!!" - Ayane cao giọng, mắt rung rung - "Chii - chan... Cậu chảy máu nhiều lắm rồi đó!"

Bảo Anh dựa lưng vào tường rồi quay mặt lại nhìn cô nàng mít ướt ấy, khẽ cười. "Tớ không sao..."

"Không sao cái gì hả? Anh sẽ bắt taxi, đưa em đi bệnh viện." - Jiro nói mà cứ như đang hét lên.

Gin đi đến gần, nhìn cô nàng đang bị thương với ánh nhìn đầy khó hiểu. Không bao giờ có người nào có thể đoán được anh đang nghĩ gì, cảm xúc của anh như thể nào qua đôi mắt của anh. Nó luôn bình thản, và thậm chí là vô cảm. Đôi mắt đó đang nhìn Bảo Anh, khiến cho đôi mắt của cô có chút run lên vì tò mò. Đây là lần đầu tiên khi nhìn anh, trong cô đột nhiên bắt gặp tự hỏi...

Rốt cuộc, Shinakawa Gin, là một người như thế nào?

Gin đứng bất động khá lâu. Đột nhiên, anh cúi xuống, bế Bảo Anh lên một cách gọn nhẹ.

"C... Ca... Cậu làm cái gì vậy hả??" - Bảo Anh hết hồn, nhưng giọng nói thì thều thào đầy yếu ớt.

"Tới bệnh viện chắc cô xui từ đời nào rồi quá! Đẳng kia có tiệm thuốc, vào đó tôi sẽ khâu vết thương và băng bó cho." - Gin bình tĩnh nói, rồi chạy đi khiến mọi người ngạc nhiên đứng hình mấy chục giây trước khi hốt hải chạy theo anh.

Bà chủ tiệm thuốc rất ngạc nhiên khi thấy một chàng trai đang bế một cô gái vào trong. Cánh tay của cô gái đang chảy máu, nhỏ giọt xuống nền nhà. Bà vội vã chạy tới, ánh mắt lo lắng xem xét tình hình.

"Vết thương sâu quá! Có ấy đang mất máu rất nhiều!"

"Cháu biết! Cháu cần thuốc sát trùng, thuốc gây tê, kim, chỉ khâu phẫu thuật. Phấn cô được không ạ?" - Gin nói với vẻ gấp rút, đôi tay của anh nhanh nhẹn xấn tay áo của Bảo Anh lên. Vết thương quá sâu, máu vẫn đang chảy ra.

"Đừng nhìn, Ayane!" - Akiko ôm lấy Ayane, vỗ nhẹ đầu của cô. Đám bạn đứng đó, chẳng biết làm gì, chỉ biết đứng nhìn Gin đang làm mọi chuyện trong tâm trạng lo lắng nhưng phải cố kìm nén nó lại.

Gin với tay qua cái khay inox mà bà chủ tiệm thuốc vừa đặt xuống, lấy ra một bịch gang tay y tế, xé nó ra và đeo gang vào.

"Nghe này... Miyamoto!" - Gin gấp gấp gọi Bảo Anh - "Tôi sẽ tiêm thuốc tê. Chịu đau một chút, được chứ?"

"Tối... tôi muốn cắn thứ gì đó... Như vậy... sẽ đỡ đau hơn!" - Bảo Anh thều thào ra đề nghị.

"Cần thứ gì ả...?" - Gin lăm lăm.

Đột nhiên, một cánh tay từ đâu hiện ra trước mắt của Bảo Anh. Cô và Gin ngược lên nhìn trong ngạc nhiên, là Jiro. Anh đang đứng kế bên Gin.

"Cẩn tay của anh này!"

"Nhưng mà... sẽ đau lắm!"

"Đừng nói nhiều! Cẩn đi!"

Bảo Anh miễn cưỡng đưa một tay lên, cầm lấy tay của Jiro. Người cô run lên vì sợ hãi và mất máu nhiều.

"Tôi làm đây!" - Gin nói, rồi từ từ hạ ống tiêm xuống.

Mũi kim đi sâu vào da thịt, nhức nhối và đau đớn! Bảo Anh cắn thật mạnh vào tay của Jiro, cố gắng không để mình phải khóc. Cô không muốn khóc vì con đau còn con này.

Gãy tê đở xong. Bây giờ là tới lúc khâu vết thương lại. Gin chặn chờ một lúc, rồi lấy bàn tay kéo miệng vết thương cho kín lại, lấy kim chỉ phẫu thuật từ tay bà chủ tiệm thuốc.

"Đừng nhìn!" - Anh nói với Bảo Anh khi cô định quay mặt lại.

"Ừ..." - Cô gật đầu, nắm chặt tay của Jiro hơn.

Khâu vết thương mất tới khoảng nửa tiếng vì nó sâu và khá dài. Bảo Anh ngồi đó ngơ ngời trong sự nhẹ nhõm của mọi người trong khi Gin đi tính tiền. Mọi thứ đều được anh trả hết, ngay cả thuốc uống anh cũng mua cho Bảo Anh.

Cả đám phụ bà chủ dọn dẹp cửa tiệm, trừ Gin ra. Anh đi tới và ngồi xuống "bệnh nhân" của mình, đưa bịch thuốc cho cô.

"Đừng để vết thương dính phải nước đấy. Sẽ nhức lắm!"

"Ừm..." - Bảo Anh ậm ừ, gương mặt toát lên vẻ bối rối, như muốn nói gì đó quan trọng.

"Không còn gì để nói à?" - Gin hỏi lại.

"Hả? À... Cảm ơn, vậy thôi!"

Xem chừng bầu không khí có vẻ ngột ngạt, Bảo Anh vội vã đứng dậy, liếc nhìn Gin, rồi chạy về phía Jiro.

"Anh không sao chứ?" - Cô cầm cánh tay vừa bị mình cắn đến rí máu của Jiro và lo lắng hỏi.

"Anh không sao!" - Anh chàng hội trường mỉm cười trả lời, lấy tay kia vuốt nhẹ tóc của cô.

Bảo Anh cảm thấy lòng mình ấm áp đến lạ thường. Cô cười nhẹ, rồi đột ngột ôm lấy Jiro khiến anh kinh ngạc.

"Cảm ơn anh..."

"Không có gì đâu mà..."

Bảo Anh thoáng bối rối một lát, rồi ngập ngừng hỏi trong ngượng ngùng.

"À... Cái câu hỏi hôm trước anh hỏi em ấy... Em có thể... trở thành bạn gái của anh không ấy...?"

"Ừm?" - Jiro hơi ngạc nhiên một chút. Anh không nghĩ rằng Bảo Anh có thể nói chuyện này bất ngờ như vậy.

"Em vẫn còn cơ hội nói đồng ý nếu như anh vẫn còn giữ ý định đó chứ?"

Jiro kinh ngạc, buông Bảo Anh ra và nhìn cô đôi mắt mờ to hết cỡ.

"Em nói vậy có nghĩa là..."

"Em đồng ý..." - Cô cười, nụ cười tỏa nắng trên gương mặt đỏ lên vì ngại ngùng.

Gin ngồi nhìn Bảo Anh với đôi mắt mang ánh nhìn quen thuộc. Anh nhìn nụ cười của cô, nhìn cách cô bối rối, nhìn rất lâu...

Anh quay mặt đi, tự nghĩ rằng mình không nên bắt lịch sự nhìn cảnh tượng lãng mạn đó chăm chăm như vậy.

Nhưng bất chợt anh nhận ra rằng, trong lòng mình đang bắt đầu dậy sóng và dao động. Mặc dù nó chỉ thoáng qua, tìm chỉ khẽ lệch đi một chút, nhưng anh vẫn có thể cảm thấy rất rõ...

Lí lịch nhân vật: Jiro

Tên đầy đủ: Hoshino Jiro

Tuổi: 17.

Cân nặng: 60kg Chiều cao: 1m78

Nhóm máu: O

Tình trạng hôn nhân: Sắp có bạn gái.

Tính cách: Dịu dàng và nghiêm túc.

Sở trường: Judo.

Sở đoản: Chăm sóc thú cưng.

Ưa thích: Piano, lên kế hoạch cho một chuyện gì đó.

Món ăn yêu thích: Đồ ăn mẹ nấu!!

Món ghét ăn: Những món chua.

Câu hay nói: "Kế hoạch sẽ là..."

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Thêm một Chiaki nữa??

Trái đất thật lớn, nhưng cũng thật nhỏ bé, vì bóng hình anh đã mong nhớ bấy lâu, nay lại xuất hiện...

Đây có phải là sự thật? Rằng cuối cùng... anh cũng gặp được em?

Bảo Anh kết thúc chuyến đi ngoại đầu tiên với lớp bằng nguyên một vết thương ở tay. Cô nàng không thể động đậy nhiều được, cứ nhắc lên là đau buốt. Khó thở... đã vậy ngặt nỗi còn bị Gin từ chối đơn xin phép nghỉ một buổi tập ở câu lạc bộ nữa chứ!

“Phiền toái thật!”

Hôm nay Bảo Anh đi học sớm. Cô nghe nói từ những thành viên của câu lạc bộ, Gin luôn đến phòng tập rất sớm để luyện tập một mình. Đây là cơ hội, cô sẽ cảm ơn cho đáng hoàng rồi chạy biến luôn, để anh không kịp kêu lại chọc ghẹo.

Phòng tập của câu lạc bộ nằm ở khu thể thao. Sân trường buổi sáng sớm chỉ mới có thừa thớt vài học sinh đi vào. Jiro và tổ trưởng kỷ luật đang đứng ở cổng trường để nhắc nhở nề nếp đồng phục của từng người.

“Chào buổi sáng...” – Bảo Anh mở lời.

“Chào buổi sáng!” – Jiro cười tươi – “Tay em thế nào rồi? Đã đỡ hơn tí nào chưa?”

“Chưa... Nó vẫn nhức lắm... Khi giờ tay cao lên thì đau không chịu được!” – Bảo Anh thở dài thê lương.

“Ráng uống và xức thuốc đều đặn để mau hết đó...” – Anh chàng hội trưởng đặt tay lên đầu của Bảo Anh, xoa nhẹ, tò vè cảm thông.

“Dạ...” – Cô nở một nụ cười ngượng ngịu, trong lòng rồi bời bời khôn nguôi...

“Vào trường đi, ngốc!” – Jiro hôn một phát ngay má của Bảo Anh khiến cô cứng người, tay chân như rụng rời, không di chuyển được.

Những người ngoài cuộc thì bắt đầu xì xào, bàn tán, bà tám lý sự. Như kiểu là: “Ý! Hội trưởng hôn ai kia!!!” Rồi thì... “Trời ơi! Không lẽ là bạn gái của cậu/anh ấy?” Hoặc là... “Chắc tớ chết mất thôi... Hội trưởng có bạn gái rồi ư?”

Đu kiêu biểu cảm đang dồn lại một đồng và ném thẳng về phía cặp đôi “đáng yêu” kia.

Bảo Anh chân run bầy bầy, miệng lắp bắp chào tạm biệt và chạy thẳng về phía khu thể thao.

Gin ở phòng tập hướng ánh nhìn ra ngoài cửa sổ, bàn đầu chỉ tập trung về phía cổng trường để nhìn cái cảnh tượng lằng mằng kia, nhưng rồi, đôi mắt anh bỗng chốc gắn to ra một cách kinh ngạc khi thấy một điều khác...

Một ai đó đang đứng ở bên ngoài, cách phòng tập một khoảng không xa, đôi môi đang mỉm cười với anh...

Người đó, người con gái đó... là ai...?

Bảo Anh cảm đầu cảm cổ chạy, chạy nhanh đến nỗi không thể kìm lại bước chân, chỉ khi phát hiện ra có người chặn đường mình thì tất cả mọi chuyện đã muộn.

“Ồi!”

Bảo Anh ngã xuống, cánh tay bị thương lại lên cơn đau nhức khiến cô như phát điên. Đang loay hoay tìm cách ngồi dậy, thì một cánh tay trắng muốt đã chìa ra trước mặt cô.

“Xin lỗi, bạn có sao không?”

Bảo Anh nhìn lên, đôi mắt nâu của cô bất ngờ ánh lên về kinh ngạc. Trời đất! Gì... gì thế này??

“Tại sao “mình” lại ở trước mặt mình thế này hả trời...??”

Cô nàng ngớ người ra. Người con gái đứng trước mặt cô có gương mặt y hệt cô. Từ màu tóc, đến màu mắt, cả nước da và tướng tá, tất cả đều giống hệt. Cô đang nằm mơ ư? Tự nhéo mình một cái, đau lắm luôn! Vậy đây đâu phải mơ?

Có gái kia cũng rụt tay lại trong vô thức, hình như cũng đang ngạc nhiên cực độ. Bảo Anh đứng dậy, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào người đối diện. Rốt cuộc đây là ai? Tại sao lại giống cô đến thế? Mặc dù biết rằng trên thế giới này có ít nhất một người giống mình, nhưng không ngờ rằng hôm nay người ấy lại ở gần mình như thế...

“Xin... xin lỗi vì đã va phải...” – Bảo Anh cúi đầu, miệng lắp bắp không ngừng. Cô muốn trốn ngay lập tức.

Ba chân bốn cẳng chạy vào phòng tập của câu lạc bộ và đóng cửa lại, Bảo Anh thở dốc như vừa mới thi chạy marathon. Cái gì thế? Người đó là ai? Chị em cùng cha khác nội?? Cái quái gì thế? Sao mà gương mặt có thể giống cô đến thế hả trời??

“Đang dọa ma tôi đó hả?” – Gin đứng lì lì đằng sau, mở hời nhể nhại vì vừa mới tập xong, cất giọng kinh ngạc.

“Tôi mới là người bị dọa đến chết đấy nè!” – Bảo Anh cự lại.

Gin im lặng một hồi lâu. Cả hai cứ thở mãi như đang tranh giành oxy của nhau vậy, gấp gáp và đều đặn.

“VẬY... có tới đây có chuyện gì?”

“À... từ từ...” – Bảo Anh ngồi phịch xuống sàn gỗ, chân tay duỗi thẳng ra để điều hòa lại tinh thần.

Gin để im cho cô làm vậy. Anh không phải hạng người thích sự vội vã và không cần thiết, cứ để người đối diện thoải mái, họ sẽ tự nói ra với anh.

Anh tiếp tục tập luyện. Bảo Anh ngồi nhìn, đôi mắt không rời anh nửa giây. Động tác anh làm rất đẹp và rất có lực. Mỗi đòn ra là mỗi đòn dứt khoát và rất nhanh. Gương mặt tập trung của anh làm tấm mồ hôi, đám con gái lớp khác đi ngang nhìn mà không hết lên vì bấn loạn mới lạ.

“Cảm ơn!” – Ngẫm nghĩ một hồi lâu, Bảo Anh mới dám lên tiếng.

Gin ngừng tập, nhìn cô trần trối một lúc, rồi mỉm cười.

“VÌ...” – Anh kéo dài chữ “vì” ra một cách cố ý.

“Vì đã giúp tôi... bằng bỏ cái vết thương chết tiệt này!” – Bảo Anh muốn nói một lời gì đó chân thành hơn, nhưng cứ hể thấy cái nụ cười đều của Gin thì miệng lại cứ vô thức phun ra những lời lẽ không được hay.

“Từ giờ nghe có vẻ chưa chân thành lắm, nhưng không sao! Tôi nhận lời cảm ơn của cô.” – Gin chậm chậm đi lại gần Bảo Anh, xoa đầu cô thật nhẹ nhàng, rồi quay đi.

“Tôi về lớp trước.” – Cô cúi đầu nói thật to, vang vọng khắp phòng tập.

“Ừm... Bye bye *Iron Woman!*”

“Ể cái tên kia! Tôi mới thành tâm với cậu một lúc mà! Sao cứ để tôi ghét thế hả??” – Bảo Anh rống lên.

“Ồi chà ời chà... Sao cô lại hỏi tôi, ai biết được?”

Bảo Anh tức tối, lậm hực bỏ ra ngoài, chân giậm xuống đất thật mạnh như võ sĩ sumo.

Gin nhìn theo, bụm miệng cười ngặt nghẽo. Ai mà ngờ cô nàng này lại có cái tướng đi độc quyền không ai có vậy chứ! Về sau anh phải học theo mới được!

Rửa mặt thay đồ xong xuôi, anh xách đồ đi ra ngoài, khóa cửa phòng tập lại cẩn thận.

“A... Anou...”

Tiếng nói phát ra sau lưng khiến Gin giật mình. Không phải Chiaki đã về lớp rồi ư? Mà sao giọng nói của cô nàng khi nói chuyện với anh lúc này... có gì đó... hơi khác...

Anh quay mặt lại, kinh ngạc. Trước mặt anh là Chiaki, nhưng lại không phải là cô...

“Sakura...”

“Hả? Hoa anh đào...?”

Gin đứng đối diện với cô gái ấy, trong lòng dấy lên những cảm xúc rất khác lạ. Giống như... có một điều gì đó đang kìm nén bỗng chốc vỡ òa ra.

Là điều gì?

“Ờ là Hayashi Sakura. Tớ nghe mọi người trong lớp nói... lớp trưởng thường hay xuống đây để tập luyện, nên tớ dễ chào hỏi...” – Cô gái có vẻ đang bối rối.

“Hayashi... Sakura?” – Gin lặp lại tên của cô – *“Rừng hoa anh đào? Tên đẹp thật...”*

“Ừm... Mong cậu giúp đỡ tớ nhiều hơn... Cậu là...?” – Sakura nở một nụ cười ngượng, nhìn Gin với đôi mắt dậu dàng tỏa nắng. Anh không thể thờ được khi nghĩ tới một điều, liệu khi cười, Chiaki có đẹp như thế này không?

“Shinakawa Gin!” – Gin nuốt nước bọt, cổ nặn ra từng chữ” – “Được... được rồi! Mình về lớp thôi!” – Anh cố trấn an chính mình, bước song song với Sakura.

Gin vừa đi vừa giới thiệu cho cô rất nhiều thứ về ngôi trường này. Sakura trông có vẻ rất hứng thú, luôn luôn cười mỗi khi phát hiện ra một điều gì đó mới mẻ. Anh nhìn cô, trông cô cứ như sự tương phản của Chiaki.

“Shinakawa này... Cậu có thích hoa anh đào không?”

Gin đứng sững lại, nhìn Sakura đang bước đi chậm chậm trước mắt mình.

“*Cậu có thích hoa anh đào không?*”

Câu hỏi đó, đúng là câu hỏi đó! Nó chính là câu hỏi mà anh không bao giờ quên được.

Gin chạy tới vài bước, nắm tay Sakura lại, quay mặt cô về phía mình. Là cô ư? Cô là người mà anh đang tìm kiếm? Cô chính là người mà anh đang lãng lãng yêu thương bao nhiêu năm nay?

Gió thổi, nhẹ nhàng hất mái tóc của Sakura và Gin lên. Anh đã tìm thấy rồi sao? Người con gái giấu mặt trong chiếc ô Wagasa ở dốc hoa anh đào...?

Lý lịch nhân vật: Sakura

Tên đầy đủ: Hayashi Sakura.

Tuổi: 16.

Sở thích: Xem phim, nghe nhạc, đàn.

Tình trạng hôn nhân: Hoa chưa chịu

Nhóm máu: AB

Sở trường: Nấu ăn, đàn piano, violon, cello, thổi sáo trúc.

Sở đoản: Rụt rè trước người lạ.

Tính cách: Dịu dàng, nhu mì (Mặc dù rất giống Bảo Anh nhưng tính cách nàng này khác hoàn toàn. =^=)

Câu hay nói: Tạm thời Rei chưa phát hiện nàng này hay nói câu gì, sẽ bổ sung sau!! ^^v

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15: Lời mời từ Shinakawa Gin

“Shinakawa à...”

Giọng nói của Sakura làm Gin trở lại với thực tại. Anh vội vã buông tay mình khỏi tay của cô, bình tĩnh nói lời xin lỗi. Anh tự hỏi mình đang làm cái gì thế? Chưa bao giờ anh mất bình tĩnh như thế này cả...

Cả hai đi về lớp trong im lặng. Sakura bị Gin nắm tay lại quá bất ngờ nên đến lúc này vẫn còn cảm thấy ngượng. Gin thì mặt cứ đăm đăm chiêu chiêu, bình thần nhìn phía trước mà đi. Anh chẳng biết nói gì với Sakura, vừa mới nắm tay con nhà người ta xong sao mà dám nói gì chứ?

Gin sắp xếp chỗ cho Sakura ngồi, rồi ngồi vào chỗ của mình, khẽ thờ dài một cái. Anh đang bị mất tự chủ, thật sự không ổn một chút nào!

“Ê! Tương tự em nào hả?” – Michio bay lại đập vai Gin một cái, tình bơ hỏi với nụ cười trên môi. Ngay lập tức, anh chàng đã bị đội trưởng câu lạc bộ Karatedo xoay người đá một phát bay thẳng vào vách tường.

“Lần sau tổ cho cậu lên cây ngồi luôn đấy!” – Anh lấy tay kéo hai má của tên bạn thân ra hết cỡ rồi buông ra một cách hững hờ như kéo cái lò xo rồi bỏ ra, khiến Michio đau kinh hồn bạt vía.

Gin bất chợt hướng ánh nhìn về Sakura, cô đang đọc sách, đôi mắt nâu đang tập trung vào những trang giấy trắng in đầy chữ. Anh tự nhủ thầm, chắc chắn rồi sau này, anh sẽ bị lẫn lộn giữa Chiaki và Sakura mất! Chắc chắn là như thế...

Nói về Chiaki, thì nàng ta đang vô đầu bút tóc một cách điên dại trong lớp, mặt hiện lên nguyên chữ “sốc” to lì lì. Cô gái kia làm cô ngạc nhiên đến mức tím muốn ngừng đập. Quá giống nhau! Sao lại trùng hợp như vậy được chứ?

“Tớ biết rồi!” – Ayane đột nhiên hét toáng lên.

“Hả? Hả? Cái gì cơ? – Bảo Anh hỏi chầm rồi lại hỏi chầm, gương mặt lộ rõ vẻ tò mò.

“Chii – chan được cô ta hăm mộ, nên cô ta đi phẫu thuật thẩm mỹ để giống cậu! Đúng, chắc luôn ~” – Lời của Ayane khiến Akiko và cả Bảo Anh bật ngửa khỏi ghế.

“Cậu hăm mộ Miyamoto quá mức thì có!” – Akiko cốc đầu Ayane một cái.

“Đau ~- Aki xấu xa!!” – Ayane ôm đầu, mắt ầng àng nước.

Bảo Anh thờ dài. Rốt cuộc là sao đây? Một sự trùng hợp kỳ lạ và có phần... kinh dị! Không ngờ là cô được gặp một người giống cô vào lúc này... Không biết khi hai người đi chung thì sẽ như thế nào nhỉ? Chắc chắn là sẽ bị nhận nhầm người cho xem! Bảo Anh thì tưởng tượng xa hơn nữa, ví dụ như cô đưa cô gái ấy về nhà mình, thế nào cô chú mình cũng sẽ phát hoảng lên và sốc toàn tập.

Bảo Anh không thể thôi bay hình ảnh của cô ấy ra khỏi đầu. Nó đã in đậm rất sâu trong trí nhớ của cô. Một người giống cô y như đúc, không hề khác một điểm nào...

Tùng giờ học trôi qua trong im lặng. Giờ nghỉ trưa, Bảo Anh xuống phòng giáo viên đưa cho thầy chủ nhiệm một vài giấy tờ đã được cô duyệt qua, rồi bay lên sân thượng ăn trưa với Ayane và Akiko.

“Yo, chào mọi người!” – Sumire lên trẻ hơn Bảo Anh một tí, tay cầm hộp bento, mắt híp lại vì gió đang thổi khá mạnh.

“Chào Takahashi!” – Akiko dịu dàng cười nhẹ.

“Akiko – chan! Cậu gọi tớ là Sumire được rồi, đừng gọi họ, nghe xa cách lắm mà... Tớ đã nói bao nhiêu lần với cậu rồi...!” – Sumire phồng má, cổ tình nhún chữ “chan” thật dài và thật dẻo ra, nghe nói cả da gà lên.

“À ừ... Su... Sumire...” – Akiko ngượng ngập quay mặt đi – “Quả nhiên là không quen miệng mà...”

“Aki là tiêu chuẩn nên không quen gọi tên thân thiết, cậu ấy nghĩ như vậy là khiêm nhả!” – Ayane cầm một miếng origami có đầy đủ mùi miến làm bằng rong biển trông vô cùng đáng yêu lên và cắn một nửa, mắt liếc Akiko đầy cảm thông.

“Hi hi!” – Sumire cười cười – “À đúng rồi, lớp tớ có học sinh mới!”

Bảo Anh giật mình vì ba chữ “học sinh mới”. Chúng đang nhảy múa trong đầu của cô không ngừng. Có khi nào...

“Lúc đầu cậu ấy làm tớ hơi bất ngờ, vì cứ tưởng Chiaki vừa mới chuyển sang lớp tớ học.” – Sumire gọi cô bạn mình mới quen lên đứng ngang hàng với mình và cười tươi – “Đây là Hayashi Sakura, mọi người hãy làm quen nhé!”

Cả ba cô nàng đang ngồi ăn ngon lành bỗng đồng thời đánh rơi đôi đũa xuống đất, miệng há ra, đứng hình như một cuộn phim bị tạm dừng. Vụ này còn hơn là trông thấy một nhân vật anime bước ra khỏi đời thực nữa! Kinh ngạc đến nỗi không còn từ để diễn tả.

“Hả? Sao thế?” – Sumire giật mình.

“*Mình lại gặp cô ấy.*” – Bảo Anh toát mồ hôi, mắt nhìn trần trời vào Sakura như đang nhìn vào một chiếc gương phản chiếu chính mình.

“Oa- Đúng là giống y hệt luôn!” – Ayane đứng bật dậy, nắm chặt lấy tay Sakura khiến cô ấy ngạc nhiên – “Hân hạnh được làm quen, Chii... à quên Hayashi!”

Akiko cũng đã bình tâm trở lại, nở một nụ cười nhẹ thay cho lời chào.

Sakura nhìn mọi người một lượt, rồi ngồi xuống theo sự chỉ dẫn của Ayane để ngồi xuống và ăn trưa.

“Á!! Moe* quá đi!! Tôi không cưỡng lại được nữa rồi!!” – Một lần nữa, cái sân thượng rộng rãi lại bị tiếng hét của Ayane phá vỡ sự yên tĩnh. Cũng phải thôi! Bởi trước mặt cô nàng là hộp bento của Sakura, mà điều đặc biệt ở chỗ, chúng được làm khéo léo thành hình con Totoro**, đáng yêu không sao chịu được!

(Rei: Tôi tà mà tôi còn thèm đây nè!! *nuốt nước miếng*)

Sakura cầm đũa, định gấp một phần lên để ăn thì bị cô nàng Ayane ngăn lại ngay lập tức. “Đừng ăn mà!! Nếu không Totoro sẽ bị mất một tai đó! Nhìn tội lắm mà...” – Cô nàng đang lên cơn cuồng quá mức cho phép, đến nỗi không cho chủ nhân hộp bento ăn nó.

“Ayane, để cậu ấy ăn chứ!” – Akiko lôi cô bạn thân của mình ra, bốp cốp lức lư không ngừng nghỉ để trừng phạt.

Bảo Anh nhìn Sakura một lúc lâu. Giống nhau về ngoại hình, nhưng có cảm thấy, tính cách của hai người hoàn toàn khác biệt. Sakura có vẻ nhu mì và dịu dàng, đối lập với cô, một người lúc nào cũng thích làm những trò hành động mạnh bạo.

Gin ngồi ở chỗ quen thuộc trên sân thượng, miệng đang đưa cây kẹo và đôi mắt nhìn chăm chăm xuống phía dưới. Tâm trí anh đang có một câu hỏi vô cùng lớn, chưa bao giờ anh gặp phải một chuyện khó xử như thế này...

Ai là người mà anh yêu?

Câu hỏi ngắn, nhưng đủ rắc rối để anh phải suy nghĩ. Không lẽ người con gái kia, anh sẽ không bao giờ có thể gặp lại?

Không, anh đã gặp, chỉ là, anh vẫn chưa thể nhận ra...

Anh vẫn tìm kiếm cô ấy, đôi lúc anh cũng thấy mình thật kỳ lạ làm sao... Yêu một cô gái chỉ qua một câu hỏi và chỉ vì cô ấy quá đẹp khi đứng dưới những tán cây hoa anh đào. Tình cảm thật sự rất kỳ quặc! Có khi là một cơn gió thổi mạnh rút qua, để anh chưa kịp biết gì, thì đã thấy trước mắt, mình đang yêu cô ấy!

Anh nhìn nụ cười của Bảo Anh, của Sakura. Thật sự rất giống nhau. Lối tư trong túi tẩm ảnh chụp cô đang cầm ô Wagasa hôm đi Kyoto, anh cứ muốn ngắm nó mãi! Anh đã từng nghĩ, cô là người đó, nhưng bây giờ, lại có thêm một người nữa khiến anh phải bối rối.

Ngồi ngơi một lúc lâu, Gin nháy xuống, đi lại gần đám bạn lớ nhố đang ngồi ăn trưa.

“Chào!”

“A!! Shinakawa!!” – Ayane vui vẻ cất tiếng, xích qua một bên để Gin ngồi xuống.

“Cô!” – Anh chỉ vào Bảo Anh – “Chiều nay đâu với tôi!”

“Nữa hà? Sao tối ngày cứ thích đánh lộn với tôi vậy?” – Bảo Anh sùng cồ, kiểm chế lại giọng nói để nó không phải chạm ngưỡng to nhắt.

“Không phải là đánh lộn, mà là, tình – thân – thượng – vô! Understand??” – Gin đánh vần từ từ, đang đưa cây kẹo làm Bảo Anh điên máu, lấy tay gạt nó ra khỏi miệng anh và quăng đi một cách tinh bơ.

“Ê! Kẹo của tôi!!”

“Nhìn chường cả mắt!!”

“Không sao! Tôi còn cả đồng đây nè.”

Nói rồi, anh lôi ra một cây khác, bóc vỏ và ngậm nó.

Bảo Anh điên tiết, nhìn cây kẹo của Gin mà con mắt cứ như bị thôi miên, cứ liếc qua liếc lại liên hồi.

“Chờ đó! Tôi sẽ làm cho cậu thân tàn ma dại. Đừng có tưởng tôi dễ chơi nhá... Tôi mà đã ra tay là @\$%#@#@#\$%...

Bảo Anh lăm bằm, về trước thì còn nghe, về sau cô nàng giảm volume xuống quá thấp nên chẳng ai nghe được gì!

“Tự kỷ có đạo tạo!”

“Cái gì??” – Cô nàng túm lấy áo của Gin khi nghe xong câu của anh.

“Có gì đâu! Mà tôi đâu có nói cô, có tật giật mình à?”

“Hừ... Cậu – chết – với – tôi!!”

Gin lấy tay cốc đầu Bảo Anh một cái để cô buông mình ra, không được! Công nhận cô nàng này dai thật.

“Chiều nay, mọi người có rảnh không?” – Anh nói lớn hơn để tất cả có thể nghe thấy.

Cả bọn nhìn nhau, rồi nhìn Gin, đồng thanh gật đầu.

“Vậy mời mọi người qua nhà tôi chơi, không phiền chứ?” – Anh tiếp tục.

Cả bọn mặt đơ ra một lúc lâu. Nhà của Gin được học sinh trong trường đồn rằng rất bí ẩn. Chưa bao giờ có ai thấy nhà anh, bao nhiêu lần, bao nhiêu người đi theo dõi đều bị anh dắt mũi đi lòng vòng từ khu này sang khu nọ tới khu kia, cuối cùng cũng phải bỏ cuộc.

Vậy mà... lúc này, Shinakawa Gin lại mời đám bạn của mình về nhà anh?

*Moe: Từ nổi tiếng ở Nhật, đặc biệt là trong nền văn hóa Anime – Manga, có nghĩa là sự dễ thương hơn mức bình thường.

**Totoro: Con thú trong bộ anime nổi tiếng của hãng phim Ghibli: “Hàng xóm của tôi là Totoro”.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 1 - Chương 16: Chị... Chị xinh đẹp??

Đang đi theo lời kể của Michio

E hèm. Thưa quý vị! Điều mà tôi sắp kể ra sau đây chính là cái nguyên do cho hai cái vết bầm đen thùi lù trên cả hai con mắt ngọc ngà của tôi!

“Đáng ăn đấm chứ gì nữa!” – Tình hình hiện tại là cái tên Gin đang đập lên đầu của tôi! Đáng ghét!

E hèm. ... Vâng! Câu chuyện xin được phép bắt đầu!

Giờ tan học, đám bạn lớn nhỏ tụ tập tôi tập trung ở chỗ câu lạc bộ Karatedo, đợi Gin và Miyamoto hoàn thành trận đấu của mình. Hai người đó đấu với nhau mà chẳng ai động tay động chân, cứ đứng như nhau suốt mấy chục giây đồng hồ. Phiên hiệp! Lẹ lẹ đề còn đi chơi nữa mà...

“Kyaaa!!!”

Gin la lên, lao vào Miyamoto khiến cô hết hồn, nhảy sang một bên né đòn, tiện chân đá luôn một cước vào bụng tên bạn của tôi, nhưng cậu ta lại đỡ được.

“Hết hồn! Cái tên này!!” – Cô nàng la lên oai oái, định rút cái chân về nhưng Gin cứ giữ khư khư.

“Chuẩn bị!”

“Há?”

Miyamoto ngêch mặt ra, không hiểu ý của Gin muốn nói gì. Cô chưa kịp hỏi thì đã bị cậu ta kéo chân thật mạnh, tay trái cậu ta đè ngay cổ của cô và...

Bịch!!

“Ui da!! Cái mông của tui!!”

Một cú vật người vô cùng đau đớn mà Gin dành cho Miyamoto. Cô không chịu nổi, la lên như sắp chết đến nơi. Tụi tôi đứng ở ngoài xem thì cười sặc sụa, riêng tôi thì hết chịu đựng được nữa, cười to đến nỗi trong phòng cầu lạc bộ còn nghe được!

“Chắc sau này tở sẽ ra đây xem dài dài quá! Có hài coi hay thế còn gì!” – Tôi ôm bụng, vừa chùi nước mắt vừa nói.

Trận đấu lại tiếp diễn. Lần này, tôi lướt Miyamoto vung tay lên, đâm thẳng một cú vào bụng Gin khiến cậu ta la lên như đang chứng kiến trời sắp!

“Đừng là Iron – woman mà!” – Cậu ta còi găng tay, bay lại, kéo má Miyamoto ra và hét lên.

“Làm cái gì vậy hả??” – Cô nàng kia cũng không chịu thua, quấy đập điên cuồng. Và, trận đấu kết thúc chót quớt trong sự cãi vã của hai người. Nói thật nhé! Đây là cái trận đấu mắc cười nhất từ trước đến nay tôi từng được xem

Tên Gin đi ra ngoài, Miyamoto cũng ra cùng lúc. Tôi đi lại, đứng đó nhìn lại cái cảnh mà cả hai đã đấu với nhau qua con mắt của khán giả. Mà tôi có làm gì sai đâu ta...? Tự nhiên bị cả hai cho ăn đấm tình bơ.

Híc... tôi đã làm gì sai sao?

Kết thúc lời kể

Bốp!

Bốp!

“Bôi bác người ta vừa vừa thôi nha!!” – Bảo Anh đỏ mặt hét lên.

“Một ngày không được tở đánh là cậu bị ngứa phải không Michio?” – Gin khoanh tay, miệng ngâm kẹo mút, nói với giọng đặng đặng sát khí.

“Hi hi...” – Michio gãi đầu trông cực kỳ “tội nghiệp”, cười cầu hòa.

Sau một hồi cãi cọi lời thôi, cuối cùng cả đám cũng lên đường, thẳng tiến về nhà Gin.

“Woo hoo!! Tở không ngờ là đường về nhà cậu lại đi ngang qua chỗ này đâu đó!!” – Michio hào hứng quá muốn nhảy cẫng lên vì thích thú khi cả đám đang đi ngang qua một cửa hàng game lớn.

“Tở gây náo mà chẳng vào?” – Gin đẩy cây kẹo mút, đút tay vào túi quần và đáp lại sự hứng thú của tên bạn thân.

“Oa!! Không ngờ là Shinakawa cũng chơi game đâu nha!!” – Ayane tròn xoe mắt, thốt lên trong ngạc nhiên – “Tở cứ tưởng cậu không thích những trò đó cơ...”

“Ặc!” – Lời của Ayane làm Gin xém nữa đã nổi lún nguyên cây kẹo vào miệng – “Cậu nghĩ tở người rừng hay sao mà không chơi game?”

“Ai biết đâu mà!!” – Ayane chu miệng, về ngu ngo.

Bảo Anh đi sau cùng nhóm bạn, còn Sakura thì đi trên cùng, trò chuyện liên tục với Gin. Cũng tốt còn gì! Ít ra thì người giống cô cũng không xung khắc với anh.

Cả đám đang lững thững đi ngang qua một con hẻm nhỏ, Bảo Anh theo thói tò mò liếc sơ qua một cái. À vâng! Nếu như đây chỉ là một con hẻm hai bên đường toàn thùng rác thì chẳng có gì đặc biệt...

Nhưng lần này, có một chuyện khiến Bảo Anh phải dừng chân, nhìn thẳng vào trong

Một thằng nhóc, nó đang đánh nhau với một con mèo hoang! Người của nó bây giờ thật bẩn thỉu với nhiều vết bùn trộn lẫn với vãi vật màu nhò trên gương mặt đáng thương do bị con mèo cào. Nó nhăn mặt lại, quơ cánh tay phải gầy gò của mình qua thật mạnh để hất con mèo xuống khỏi cái thùng rác. Con mèo đứng dậy, nhìn nó rồi bỏ chạy. Chẳng biết nên tội cho thằng nhóc hay nên tội cho con mèo đây...?

Bảo Anh toan bước lại gần, nhưng rồi lại dừng chân khi thấy thằng nhóc đang mò rập thùng rác và chúi cái đầu vào trong đó. Chưa bao giờ cô thấy một hoàn cảnh như thế này nên gương mặt có phần kinh ngạc và đầy vẻ cảm thông.

“Này nhóc!” – Cô lại gần, túm lấy cổ áo của thằng nhóc từ đằng sau và nhắc nó ra khỏi cái thùng rác.

“Buông ra!! Bà chị này làm cái khi gì thế?” – Nó bực bội quát âm ỉ.

“Đồ ăn trong đó rất mất vệ sinh, ăn vào rất dễ bị bệnh. Nhóc không được ăn.” – Bảo Anh đặt nó xuống đất, dí ngón trỏ vào trán nó và nói.

“Em biết chứ! Nhưng không ăn ở đây thì ăn ở đâu?”

“Ba mẹ nhóc đâu?”

“Nếu họ còn sống thì em đâu có đi lục thùng rác mà ăn chứ!”

Bảo Anh sững người. Hóa ra, tại cái đất nước phồn thịnh hiện đại này, cũng có những con người nghèo đói và thiếu thốn tình thương như vậy...

“Nhóc mấy tuổi rồi?” – Bảo Anh cười, lấy hai bàn tay của mình nâng mặt thằng nhóc lên.

“Tám... tám tuổi!” – Nó trả lời, gạt tay của Bảo Anh ra khỏi người mình – “Woa, giờ nhìn kỹ thấy chị cũng xinh ghê ha...”

“Cái gì?” – Cô nàng giật mình – “Tr... trời! Chuyện đó thì ai mà không biết chứ!”

Bảo Anh đang bị ảo tưởng sức mạnh cấp độ cao!

“Vậy em gọi chị là “chị xinh đẹp” được không nhỉ?” – Nó cười tình ranh.

What? “Chị xinh đẹp?” Bảo Anh sao?

“Ôi trời ơi! Chị cũng có tên mà, gọi thế làm gì cho dài dòng?” – Bảo Anh toát mồ hôi, cười gượng gạo – “Tên của chị là—

“Em không đọc tốt được! Những cái họ dài ngoằng, những cái tên khó nhớ, em không thích đọc!” – Thằng nhóc phụng phịu.

“Vậy nhóc tên gì?” – Bảo Anh hỏi lại.

“Hi – ka – ru!” – Nó ngắt ra từng chữ một để đọc, nghe thật khó nhọc.

“Ừ ừ! Được rồi, Hi – ka – ru à...” – Bảo Anh đỡ dành, bắt chước đọc theo nó – “... Chẳng lẽ em định ở ngoài đường suốt kiếp luôn hay sao hả?”

“Kiếp! Chị nói gì kinh dị thế? Đầu ra mà suốt kiếp?” – Hikaru bủi môi, hàng lông mày nhàu lại vẻ khó chịu. Bảo Anh không thể hình dung nổi nó đã trải qua những gì trong quá khứ. Làm sao mà nó có thể vững vàng và mạnh mẽ được như thế này khi chỉ mới tám tuổi?

Riêng... Riêng...

Bảo Anh giật mình vì tiếng chuông điện thoại di động reo. Cô mờ cặp, lấy nó ra và nhìn tên người gọi, là Gin.

“Chết! Quên mất tiêu cái đám kia.”

“Đám nào?” – Hikaru chẳng hiểu gì, nghiêng đầu thắc mắc.

“Alo!”

“Tôi tưởng cô bị sự hổ hay bị bắt cóc rồi chứ? Tự nhiên đi được một đoạn quay ra sau biến mất một cách bí ẩn!” – Giọng điệu này của Gin khiến Bảo Anh tức điên.

“Xin lỗi xin lỗi! Tôi không đi nữa đâu, mọi người cứ đi đi!” – Cô khoác cặp lên vai, rồi nhìn Hikaru – “Váy nha.”

Cô nâng cốc mấy cái rụp.

“Ờ ờ...” – Gin nhìn điện thoại, đôi mắt ánh lên cái vẻ “không có lời nào để nói”.

“Đi nào!” – Bảo Anh nắm lấy tay của Hikaru.

“Đi đâu?” – Hikaru ngu ngơ hỏi.

Bảo Anh ngồi xuống, lấy khăn tay của mình ra và lau mặt cho thẳng nhóc này.

“Xong! Đi ăn với chị, chị khao em.”

Nói rồi, cô nâng dẫn Hikaru ra khỏi con hẻm nhỏ và đi tìm một quán ăn.

Cả hai bước vào một tiệm cà phê. Hikaru nhìn nhìn thực đơn một hồi, rồi cũng phải đưa cho Bảo Anh đọc thay.

“Cho em hai phần com chiên cuộn trứng, một ly kem và một ly cà phê sữa.” – Lựa chọn xong, cô nâng nói với nhân viên phục vụ.

“Lần cuối cùng nhóc được ăn đáng hoàng là khi nào?” – Bảo Anh chống tay lên bàn, mặt nghiêm túc nhìn Hikaru.

“Em không nhớ nữa!” – Nó nhún vai, trả lời tình như ruồi.

Trong khi Bảo Anh đang ngồi nói chuyện, thì ở bên ngoài, Gin xuất hiện lúc nào không hay.

“Trốn cả đám để đi hẹn với một thằng nhóc à?” – Anh xoa cằm, nhủ mày nghĩ ngờ. Bọn kia đã về tới nhà anh và được chị Saori tiếp đãi chu đáo.

Gin đứng dựa lưng vào tường, đôi mắt nhìn lên bầu trời đang gần chuyển sang sắc vàng cam về chiều.

“Đã để quý khách phải đợi lâu!” – Nhân viên phục vụ bước ra, để đồ ăn xuống bàn của Bảo Anh.

“Nhóc ăn đi!” – Cô cười, đẩy sát đĩa com lại cho Hikaru.

Thằng nhóc run run cầm muỗng lên và ăn. Đã bao lâu rồi nó không được ăn ngon như thế này? Mùi vị này, là người ta mời nó, chứ không phải là nó đi xin xỏ và nhận lấy trong sự khinh bỉ. Ngon quá! Thật là ngon...

“Ăn từ từ thôi nhóc! Mặc kệ bây giờ!” – Bảo Anh uống một ngụm cà phê, rồi lấy tay đưa luôn đĩa của mình cho Hikaru ăn.

Hai người ngồi tán dóc hơn một tiếng đồng hồ. Đợi Hikaru ăn xong ly kem, Bảo Anh tính tiền và dắt thẳng nhóc ra ngoài.

Gin từ đầu chui ra, đứng chặn lối đi của Bảo Anh ngay khi cô vừa ra khỏi quán mấy bước chân.

“Nói đi tới nhà tôi mà!” – Anh lên tiếng, lấy tay bóc vỏ kẹo mút ra và ngậm vào.

“Tôi đã nói là tôi không đến nữa mà?” – Bảo Anh nhủ mày.

“Ai đây?” – Gin hất mặt về phía Hikaru, đôi mắt ánh lên một chút thất vọng.

“À... Chuyện dài lắm, để sau tôi sẽ kể!” – Bảo Anh nhìn thẳng nhóc – “Hikaru này, tới nhà cái anh này chơi luôn nha!”

“Oa, chơi luôn!” – Hikaru hào hứng.

“Cô chưa hỏi ý kiến chủ nhà mà?” – Gin đập chân vào tường giải tỏa bức xúc.

“Chứ giờ không lẽ phải bỏ nó một mình?” – Bảo Anh cố gắng kiềm chế sự tức giận.

Gin thờ dài, gạt đầu một cái khiến hai người kia vui mừng.

Về tới nhà Gin thì cũng đã gần tối. Bảo Anh cảm thấy kinh ngạc khi đột nhiên Gin rẽ vào và bước lên những bậc thang cao, và ở trên đỉnh là một cửa đền.

“Nhà cậu đây sao?” – Cô không kiềm được sự tò mò, hỏi ngay.

“Ừ! Tôi sống với gia đình chủ ngôi đền này từ nhỏ.” – Gin vẫn bước đều, trả lời với giọng thản nhiên.

“Vây... ba mẹ cậu đâu?” – Đột nhiên, Bảo Anh cảm thấy điều mình vừa hỏi thật thiếu tế nhị và mất lịch sự, cô lấy tay bịt miệng lại ngay lập tức.

“Câu hỏi đó, tôi sẽ trả lời vào lúc thích hợp.” – Gin im lặng một hồi, rồi trả lời.

“Ừ...” – Bảo Anh không biết nói gì thêm.

Lên đến sân đền, những cây đèn trong sân đã được thắp sáng lên. Đền khá rộng rãi, cây xanh bao phủ khắp nơi. Kiến trúc truyền thống khiến nó càng trở nên tôn nghiêm gấp bội phần. Gin dẫn Bảo Anh đến gian nhà bên trái và mở cửa ra.

“Đã tìm thấy người ngoài hành tinh bị lạc!”

“Im ngay!!!” – Bảo Anh hét toáng lên khi nghe Gin nói xong.

“Ồ ờ...” – Anh chàng bâng quơ trả lời.

Bảo Anh hậm hực đi vào. Đập vào mắt cô đầu tiên là một nam sinh đẹp đang ngồi rờ tóc. Mái tóc đen nhánh dài và mượt được cột một ít vào chiếc nơ to màu xanh biển đậm. Đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng và hiền từ, phải nói là ánh ngang với đôi mắt của Akiko. Đôi tay trắng nhẹ nhàng thanh thoát, khuôn mặt trái xoan xinh xắn. Nói chung là, trước mặt của Bảo Anh đang hiện diện một “tiên nữ giáng trần”.

“Đây là...”

“Con gái của chủ nhân ngôi đền, chị Tachibana Saori.” – Gin trả lời cho sự thất vọng của Bảo Anh.

“Người yêu cậu à?” – Cô nâng Bảo Anh hỏi nhỏ vào tai Gin.

“Điền à? Làm gì có!” – Anh phun cả cây kẹo mút ra ngoài, cự lại ngay lập tức.

Bảo Anh nhún vai, đi vào và chào hỏi trong sự vui vẻ. Thằng nhóc Hikaru nắm lấy áo của cô, tò tò theo sau. Ayane và Sumire bị bản loạn tâm lý khi thấy thẳng nhóc bởi sự dễ thương vô bờ bến của nó.

“Này... ra nói chuyện với tôi một lát đi!” – Ngồi trò chuyện một hồi lâu, Bảo Anh khều vai Gin, nói nhỏ.

Anh không nói gì, đứng dậy và đi theo cô.

“Có chuyện gì?”

“À...” – Bảo Anh khó nhọc mở lời – “Tôi có chuyện muốn xin ý kiến của cậu.”

Gin im lặng giây lát, rồi lên tiếng hỏi chuyện gì.

“Tôi muốn... nhóc Hikaru ở lại với cậu, có được không?” – Bảo Anh ngập ngừng, tìm đập nhanh lên hỏi. Sao mà giống tò tính quá vậy nè trời?

Tình huống thật khó xử. Khó xử cho Bảo Anh, và cô thật sự muốn biết rằng, lúc này Gin có đang khó xử như cô không?

Cô không thể biết được, cô không thể biết lúc này anh đang nghĩ gì. Gương mặt anh quá bình thản, nó không biểu lộ cảm xúc gì rõ rệt. Một chàng trai chỉ mới mười sáu tuổi, làm thế nào mà có được gương mặt này?

Phút chốc, đột nhiên Bảo Anh muốn biết được, rốt cuộc, Shinakawa Gin, thân thể rõ ràng của anh là gì?

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 17: Giống như chủ đi đâu... Chó theo đó thôi mà!

Gin từ từ bước tới gần Bảo Anh hơn, khiến cô bất giác bối rối lùi lại mấy bước. Anh muốn làm gì? Mọi hành động, cử chỉ của anh đều toát lên vẻ bí ẩn khiến cô vô cùng khó chịu.

“Bàn mặt này là sao đây?” – Gin đưa tay lên, nhéo má Bảo Anh một cái – “Sợ tôi từ chối à?”

“Đương nhiên rồi cái tên đàn!!!” – Bảo Anh gạt tay Gin ra, hậm hực – “Trả lời nhanh coi! Chuyện quan trọng đó!”

“Ừ ừ, được rồi cô nương. Tôi đồng ý, được chưa?” – Gin thờ dãi, đặt tay lên đầu Bảo Anh, xoa xoa.

“Nhưng mà... cái này đầu phải muốn đồng ý suông là được đâu?” – Bảo Anh cự lại ngay. Cô không thể biết được lúc nào anh chàng này thật sự nghiêm túc.

“Tôi đầu phải loại đồng ý cho xong chuyện chứ?” – Gin nhún vai, khẽ cười, khiến Bảo Anh mở to mắt lên trong ngạc nhiên. Anh nhận một thẳng nhóc xa lạ về ở chung mà không hề do dự sao?

“Cậu sẽ phải nuôi nó đó!” – Cô nhún mặt nói.

“Tôi biết mà!” – Gin bình thản.

“Rồi sẽ cho nó đi học.”

“Đừng có lo, tôi lo được!”

“Phải yêu thương nó nữa!”

“Tôi là người tràn ngập yêu thương mà!”

“Mắc ới quá!”

“Ai biết được?”

Cả hai người từ thương lượng đối qua cuối lộn chí chóe, mười lăm phút sau mới chịu bước vào phòng. Bảo Anh đi đến Hikaru, ngồi xuống kế bên nó.

“Lát nữa... ừm... Cái anh chủ nhà có chuyện muốn nói với em!” – Cô mỉm cười, nhỏ nhẹ nói với thẳng nhóc.

“Hả? Hả?” – Hikaru nghếch mặt ra thắc mắc, nhưng chỉ nhận lại cái xoa đầu từ Bảo Anh.

Reeng... Reeng... Reeng...

“Hình như có điện thoại!” – Saori lắng tai nghe, rồi vội vã đứng dậy chào mọi người và ra ngoài.

Chị đi ra phòng khách chính, tiến lại điện thoại và bắt máy.

“Alo! Nhà Tachibana đây ạ?”

Đầu dây bên kia bắt đầu nói, khiến không gian bên này của Saori lặng đi đến nghẹt thở.

“V – vâng... Tôi biết rồi ạ! Vâng... Tôi... sẽ nhắn lại với Shinakawa ngay.”

Chị gác máy, vịn tay vào tường để giữ bình tĩnh một lúc. Có vẻ như... chị mới vừa trò chuyện với một người khá quan trọng.

“Gin...”

Saori vội vã chạy về phòng của Gin, trong lòng không khỏi thấp thóm lo âu.

Người đàn ông vừa nói chuyện với Saori tắt điện thoại, thờ mành ra một hơi. Ông ta quay ra sau, nơi có một người đàn ông khác đang ngồi trong bóng tối, cúi đầu bốn mươi lăm độ một cách thành khẩn.

“Mọi việc đã được thu xếp xong!” – Ông ta nói.

“Ừm...” – Người đàn ông kia xoay nhẹ ghế, cất giọng bình thản – “Máy bay đang đợi trên sân thượng, ông đã thu dọn đồ chưa?”

“Rồi ạ, thưa ông!”

“Tốt! Ta đã vô tâm với nó quá lâu rồi... Đây là lúc ta bù đắp cho nó. Hãy chăm sóc nó cẩn thận.”

“Vâng ạ!”

Người đàn ông đang cúi đầu ngẩng mặt lên, quay lưng đi ra ngoài.

Bóng tối bao quanh người đàn ông ngồi một mình trong căn phòng. Ông rót rượu, rượu đỏ sóng sánh tràn vào chiếc ly, gợn sóng một lúc, rồi bình lặng trở lại.

“Shinakawa Gin... Đã đến con phải đợi lâu rồi...”

“Chị nói gì? Ông Shiro... sẽ đến đây?”

“Phải... Chị vừa nói chuyện điện thoại với ông ấy!”

Mặt Gin hiện rõ sự kinh ngạc. Ngay lúc Saori gọi anh ra nói chuyện với về mặt thất thần, anh đã linh cảm có chuyện gì đó không ổn.

“Shiro làm theo lệnh của ông ta phải không?” – Giọng của anh trở nên băng lạnh.

“Chị... chị không biết. Nhưng mà sáng mai ông ấy sẽ có mặt ở đây...” – Saori ấp úng. Chị sợ gương mặt lúc này của Gin, thật sự sợ!

“Khốn kiếp!” – Gin mất bình tĩnh, buộc miệng – “Ai cho ông ta làm theo ý của mình chứ? Em phải nói chuyện cho ra lẽ.”

“Chị thấy lần này ông ấy rất kiên quyết rồi, không thể thay đổi được đâu!” – Saori vội can ngăn Gin, chị không muốn anh lớn tiếng khi có mặt những người bạn của anh ở đây.

Gin thờ mành, im lặng dấy cửa đi vào trong. Đầu óc của anh lúc này chỉ nghĩ đến chuyện mà Saori đã nói. Anh không muốn Shiro đến đây, thật sự không muốn! Như thế sẽ phá hủy mất cuộc sống hiện tại mà anh đang có...

“Thôi chết! Sắp tới giờ giờ nghiêm của tớ rồi!” – Akiko nhìn đồng hồ đeo tay, gương mặt hốt hoảng thấy rõ.

“A! Tớ cũng thế!” – Sakura vội vã vơ lấy cặp khi “bắt chước” Akiko xem đồng hồ.

“Tớ cũng về đây, hi hi!” – Ayane cười lém lỉnh.

“Tớ cũng vậy!” – Michio đứng dậy.

“Mọi... mọi người đều về cả sao?” – Bảo Anh ngạc nhiên, quay sang Hikaru – “Vậy Hikaru, em lại chào “cha nuôi” của em đi!”

Cô quay sang Gin, thấy anh im lặng một cách kỳ lạ nên có phần ngạc nhiên.

“Này... Shinakawa!” – Cô gọi.

Gìn ngược đôi mắt băng lạnh lên và nhìn cô. Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy sợ anh như vậy. Đây có phải là Shinakawa Gìn không? Tại sao... tại sao lại lạ lẫm quá?

“Chị xinh đẹp ời... anh ấy đáng sợ quá...” – Hikaru bầu lấy áo của cô, giọng sợ sệt.

“Đừng lo, chắc anh ấy có gì phiền não thôi!” – Bảo Anh đỡ dành thẳng nhóc bằng giọng ngọt ngào, rồi quay lại nhìn Gìn. Anh bị gì thế? Không hề giống anh ngày thường chút nào! Anh đã gặp phải chuyện gì sao? Tại sao lại trở nên như vậy? Hàng đồng câu hỏi được đặt ra, nhưng Bảo Anh không thể tìm thấy bất cứ câu trả lời nào từ sự im lặng của Gìn.

“Nhóc, không sao đâu! Anh hơi căng thẳng thôi...” – Gìn đột ngột mỉm cười, chồm tới kéo tay Hikaru, nhắc bóng nó để lên vai mình – “Giờ anh dẫn nhóc đi mua đồ, được chưa?”

Bảo Anh đứng bật dậy khi Gìn bước ra khỏi phòng.

“Chờ đã!” – Cô gọi anh.

Anh đứng lại, không quay đầu.

“Cậu đang gặp chuyện gì sao?” – Cô nuốt khan, khó nhọc hỏi, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng kéo dài.

“Cô biết đề ý quá nhỉ? Đừng có lo...” – Anh nói ngắn gọn, và bước đi một mạch.

Đôi chân của Bảo Anh muốn đuổi theo, nhưng không thể bước nổi. Sự lạnh nhạt của Gìn khiến nó đứng sững và làm chủ nhân bất động không di chuyển được.

Rĩng... Rĩng...

Điện thoại reo, là Jiro.

“Em nghe này anh...” – Cô bắt máy.

“Em về nhà chưa?”

“Giờ em mới về! Ayane đã về tới chưa anh?”

“Chưa, nhưng chắc là sắp rồi!”

“Vậy sao... Lát nữa tới nhà em sẽ gọi, nha?”

“Ừm, về cẩn thận đ--- Khụ... khụ!”

“Anh bị cảm sao?” – Giọng của Bảo Anh chuyển sang lo lắng.

“Ừm... Chắc là vậy rồi!” – Jiro bật cười, trả lời cô.

Bảo Anh thở dài, nhẹ nhàng khuyên bảo anh một tí rồi tạm biệt, tắt máy. Cô định chạy theo Gìn xem như thế nào, nhưng cũng thôi, chạy theo làm gì cho nó mệt chứ? Nghĩ mình chẳng còn gì bận tâm nữa, cô nằng lững thững bước về nhà.

“Nhóc, chọn đồ được chưa?” – Gìn đứng nhìn Hikaru đang nhẩn mặt lựa đồ. Với thẳng nhóc, bộ nào cũng đẹp, nó muốn lấy hết, nhưng chắc không được đâu!

Gìn dứt tay vào túi quần, chờ đợi và suy nghĩ. Ngày mai sẽ đến với anh như thế nào? Anh không muốn cuộc sống của anh bị đảo lộn. Thật phiền phức!

Hikaru lựa đồ xong, anh trả tiền, rồi cả hai lại đi. Thời gian tự do cuối cùng của anh là buổi tối hôm nay, anh phải tận dụng nó!

“Này Miyamoto...” – Anh đưa Hikaru về nhà, rồi móc điện thoại ra gọi điện.

“Gì thế?” – Đầu dây bên kia, Bảo Anh hỏi ngược lại.

“Ra tiệm thức ăn nhanh gần nhà cô đi!”

“Chi vậy? Định khao tôi hả?” – Giọng cô nằng nứa cọt.

“Ừ! Ra đi, Tôi khao thật mà!” – Gìn tỉnh bơ – “Vậy nha.”

Anh cúp máy cái rụp khiến Bảo Anh kinh ngạc. Gì đấy trời? Sao tự nhiên tốt vậy ta?

Nhưng cơ hội tốt vậy ngau gì không đi chứ?

Bảo Anh mặc áo khoác, lấy lược chải chuốt tóc mình một tí, đeo kính cận vào và chạy ra ngoài.

oOo

Tiệm thức ăn nhanh khá đông khách, Bảo Anh đi vào ngay lập tức đã nhìn quanh, tìm Gìn. Anh đang ngồi ở bàn sát bên cửa kính.

“Kêu tôi ra có gì không? Còn khao nữa chứ!” – Vừa đặt mông ngồi xuống, cô nằng đã hỏi ngay.

Gìn ngồi chống cằm, đôi mắt dán chặt vào cặp kính của Bảo Anh.

“Lâu rồi không thấy cô đeo kính nhỉ?” – Anh cười cười – “Thật ra thì tôi mới thấy có một lần, cái hồi cô đăng ký vào câu lạc bộ. Lúc đó nhìn mặt cô ngổ kinh.”

“What?? Cậu kêu tôi ra đây chỉ để bình phẩm về cái mặt khi tôi đeo mắt kính thôi đó hả?” – Bảo Anh nháu mày, mặt tối sầm.

“Ày da... Đầu có đau! Tôi muốn ngồi nói chuyện với cô đáng hoàng thôi mà...” – Gìn cao giọng – “Muốn uống gì thì gọi đi.”

“Cà phê sữa...”

“Vậy thôi hả?”

“Ừ! Thêm thì tôi kêu nữa, chuyện đó tính sau!”

Gìn bụm miệng cười khiến mặt của Bảo Anh thộn ra, không hiểu chuyện gì.

“Cậu cười gì?” – Cô nằng hỏi.

“Heo...” – Anh lăm bầm thật nhỏ, nhưng không thể không lọt vào tai của Bảo Anh được.

“Nói cái gì?” – Cô giờ nắm đầm lên, lờ bốc ngút trời mây.

Gìn cố gắng nén cười, gọi phục vụ và kêu đồ uống.

“Vậy cô biết tại sao tôi gọi cô ra đây không?” – Anh bắt chéo chân, dựa lưng vào ghế và hỏi.

“Tại sao?” – Bảo Anh nhướn mày hỏi lại.

“Vi tôi thích!” – Anh cười nửa miệng, nhìn đều kinh khủng.

“Tên chết bầm, thích chết hả?” – Cô cố gắng không làm cho mình hét lên.

“Sở thích không có sự tranh cãi!”

Bảo Anh thở dài, chịu thua. Đúng là cô không bao giờ cự lại Gìn được. Nhưng cô vẫn thắc mắc, tại sao anh lại gọi cô ra đây. Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?

“Muốn biết về gia đình của tôi không?” – Gìn đột ngột lên tiếng khiến cô ngạc nhiên, trợn mắt lên.

“Hả?”

“Gia đình của tôi, cô muốn biết mà!” – Anh bình thản đáp lại.

Bảo Anh nín lặng một hồi lâu. Không phải anh không muốn cho cô biết sao? Tại sao bấy giờ lại nói ra? Một đồng câu hỏi lại được đặt ra, nhưng, không có bất cứ câu trả lời nào.

Cuối cùng, Bảo Anh mệt mỏi gật đầu.

Gin lại chống cằm, đôi mắt sụp xuống bàn hồi lâu.

Cô chờ đợi, chờ đợi trong sự căng thẳng. Bồi bản đã tới, bỏ đồ uống lên bàn cho hai người. Anh vẫn chưa trả lời! Sự im lặng đáng sợ bắt đầu bao trùm khiến cô lạnh sống lưng. Shinakawa Gin, anh là người như thế nào? Những lời nói của anh đều chất chứa hàm ý, hướng chỉ, sự im lặng lúc này do anh tạo ra cũng quá đáng sợ rồi!

“Shinakawa...?” – Không thể chịu đựng hơn, cô khẽ kháng gọi.

“Suyt!” – Gin lên tiếng – “Ngồi im một lúc đi.”

“Hả?” – Bảo Anh nhàu mày khó hiểu.

“Thấy tên bồi bản lúc này không?” – Anh vẫn cúi mặt, hỏi tiếp.

“Tối... tôi không nhìn rõ...” – Cô lắp bắp.

Gin ngược mắt lên, nhìn cô, cơ mặt ngày càng thả lỏng. Anh dựa lưng vào ghế, thờ dãi một cái.

“Bắt đầu từ lúc này, tôi sẽ bị theo dõi rất nghiêm ngặt. Tên bồi bản lúc này thật ra là con trai của—

“Quý khách!”

Gin ngừng nói, trợn mắt lên trong kinh ngạc. Bảo Anh ngược mắt lên nhìn, anh cũng quay sang, trong lòng có một sự lo lắng thoáng qua.

Và quả nhiên, sự lo lắng của anh vô cùng đúng đắn.

“Quý khách có cần gọi thêm gì không ạ?” – Người “bồi bản” nở một nụ cười, thần thiện hỏi.

“Không cần đâu ạ, cảm ơn anh!” – Bảo Anh cười mỉm, nhẹ nhàng đáp lại.

Người “bồi bản” nhìn Bảo Anh một lúc lâu, đôi mắt cười của anh ta như dán chặt vào gương mặt của cô khiến cô có chút căng thẳng.

Sau cùng, anh ta cũng chịu bỏ đi.

Cả hai thờ dãi như trút được gánh nặng. Bảo Anh nhìn Gin đầy khó hiểu. Nói thật là cô chẳng hiểu gì thật mà!

“Tên đó là ai vậy?” – Cô hỏi.

“Hắn nhìn cô rồi, coi chừng đấy!” – Gin trả lời bình thản.

“Nhìn tôi thì sao?” – Cô nhướn mày.

“Khá rắc rối đấy, tôi không nghĩ tới được! Tên này ranh mãnh lắm.” – Anh nhún vai.

Bảo Anh cúi mặt xuống, nhìn cả phê sửa đang sống sánh trong chiếc ly trắng muốt. Dăm hần bỏ chất gì vào đây lắm cũng nên...

“Yên tâm đi!” – Dường như đoán được ý nghĩ của cô, anh lên tiếng – “Cô tới đi với cô, hẳn không dám bỏ gì vào đâu. Haiz... Định gọi cô ra để nói chuyện về gia đình mà hẳn lại phá hỏng mất.”

Bảo Anh nắm chặt vật vấy của mình. Cô tự hỏi, tại sao lại là cô? Tại sao anh lại muốn cô biết chuyện ấy? Tại sao...? Cô chỉ mới gặp anh cách đây không lâu, mà anh lại muốn nói ra điều bí mật của anh sao?

Riêng... Riêng...

Bảo Anh vội vã móc điện thoại trong túi áo ra, không có gì...

“Alo!” – Là điện thoại của Gin.

“Hả? Ủ, đợi chút, tớ về ngay.” – Anh ngắt điện thoại, bỏ vào túi quần.

“Chuyện gì thế?” – Bảo Anh tò mò hỏi.

“Là Hayashi.” – Gin trả lời – “Cô ấy vừa làm xong tài liệu của lớp, giờ đang trên đường đến nhà tôi...”

Cô đứng hình một hồi. Là Sakura sao? Mà khoan, tại sao cô lại kinh ngạc như vậy chứ? Có đáng gì đâu? Ủ thì Gin chỉ đi về và lấy tài liệu thôi mà.

“Tôi sẽ thanh toán ở quầy thu ngân, cô cứ về đi.” – Nói rồi, anh đứng dậy, vội vã bước đi.

Bảo Anh nhìn theo, rồi vội quay đầu trở lại. Giờ cô ở đây làm gì nữa? Về thôi chứ sao!

__oOo__

Bước chân của Gin vội vã đi về hướng nhà của mình. Anh không muốn Sakura đợi lâu.

Đi đến một ngã ba đường, đột nhiên, có một thứ, à không, một người làm cản trở bước chân của anh.

“Bận quá nhỉ?”

Là anh “bồi bản” lúc này.

Gin đứng im, nhìn anh ta với đôi mắt bình tĩnh.

“Còn cậu thì rảnh nhì? Đi theo tôi bộ không mệt à?”

“Mệt gì chứ? Giống như chú đi đầu chó theo dó thôi! Đi theo cậu là nhiệm vụ của tôi mà!” – Anh ta ngược mắt lên trời, miệng mỉm cười.

“Thông tin tôi tại tôi là Shiro mà, tại sao lại là cậu? Mà không phải sáng mai mới tới sao? Chui đường nào tới sớm vậy?” – Gin tiếp tục hỏi.

“Bay trên trời” – Anh ta tỉnh bơ, ngón tay trỏ chỉ lên trời.

“Im đi!” – Mặt Gin tối sầm lại.

“Chứ gì nữa! Đi bằng máy bay không phải bay trên trời thì là gì?” – Anh ta cười thành tiếng.

Gin im lặng, anh ta cũng ngưng cười, đôi mắt nhìn thẳng vào mặt anh.

“Sao hả? Tôi nói gì không đúng sao?” – Anh ta lại cười, cười thật nhẹ nhàng trước đối phương đang có gương mặt lạnh như tiền.

“Cậu chứ!”

Hai chữ của anh ta ngay lập tức được cơn gió vô tình thổi đúng lúc đưa đến tai của Gin, khiến tay anh nắm lại, thật chặt.

Rõ ràng, từ lâu anh đã không thích ai gọi mình như vậy!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Oh my god!! Học sinh mới?? - Má ơi! Nụ hôn đầu!!

"Cha cậu không nói cho cậu biết là tôi bị dị ứng với hai chữ đó sao, Kuro?" – Gin đứng dựa lưng vào tường, thờ mạnh – "Tôi đang có việc bận bịu giờ, rảnh rồi tôi sẽ nói chuyện với cậu sau."

"Vâng!" – Kuro cúi người kính cẩn, miệng mỉm cười – "Vậy từ nay tôi phải gọi cậu là gì?"

"Gì cũng được, trừ hai chữ đó ra." – Gin thẳng thừng bước đi sau khi nói câu cuối cùng.

Kuro quay ra sau, nhìn theo cậu chủ của mình.

Anh ta thừa biết từ lâu rồi, cậu chủ của anh ta lúc nào cũng vậy.

Gin bước vội đôi chân tới nhà của mình. Anh thấy Sakura đang ngồi đợi ở những bậc thang thì có phần hơi khó chịu. Lại gần thì mới biết, cô đang ngủ gật từ lúc nào rồi!

Anh ngồi xuống kế bên, nhìn Sakura. Những lọn tóc nâu đung đưa, cứ đưa lên hạ xuống theo cái đầu của chủ nhân. Đôi mắt của cô với hàng lông mi dài đang nhắm lại, thật yên lành. Tay cô vẫn giữ chặt xấp giấy tờ cần đưa cho anh.

"*Myamoto...*"

Anh nhìn cô, vẫn không thể dứt được dòng suy nghĩ hỗn loạn như những cuộn lên bị rối đang quay cuồng trong đầu mình.

"*Hayashi...*"

Tay anh bắt gặp gác đưa lên, nhẹ nhàng đẩy đầu của Sakura dựa vào vai mình. Cảm giác của anh lúc này thật lạ lùng, lạ lùng không thể diễn tả được!

Anh thờ dài, hơi thờ phả ra tan vào hư vô, tựa như lòng anh đang trôi lênh đênh không có điểm dừng.

Anh vẫn ngồi như vậy, mặc cho thời gian trôi đi. Vai anh bây giờ trở nên ấm nóng do đầu của Sakura tựa vào khá lâu.

"Nhìn mặt cậu có vẻ lạ, cậu Gin!"

"Thế nghĩa là sao?"

Kuro ngồi xuống kế bên Gin, đan hai tay vào nhau, đôi mắt nhìn ra xa xăm.

"Cô gái này khiến cậu phải bối rối như vậy sao?"

Gin nhìn Kuro, rồi ngược mặt lên trời, ngắm những vì sao le lói chiếu sáng cạnh tranh với ánh đèn điện sáng rực của thành phố.

"Không hẳn vậy." – Anh khẽ thờ dài, buông ra câu trả lời.

Vai anh đột nhiên cảm nhận được những cử động nhỏ của Sakura. Cô khẽ kháng mở mắt, lấy tay dụi dụi cho tỉnh ngủ. Con mớ ngưu vừa hết có mới định hình được hiện tại, vội vã bật người khỏi vai của Gin, mặt đỏ gay.

"Xì... xin lỗi Shinakawa!! Tôi không c... có ý dựa lên vai cậu!" – Cô ấp úng, thân người run lên vì ngại ngùng.

Gin mỉm cười, không nói gì.

"Đây... đây là tập tài liệu cậu cần!" – Sakura đứng lên, đưa thứ cần thiết cho Gin rồi chạy xuống đường.

"Trời cũng tối rồi, có cần tớ đưa về không?" – Gin hỏi với.

"Không sao đâu! Nhà tớ cũng gần đây mà." – Sakura cười, cúi chào, cười thêm một cái với Kuro nữa rồi chạy đi.

"Cô ấy dễ thương nhì!" – Kuro buồm giọng khen ngợi.

"Ừm..." – Gin trầm ngâm một lúc, rồi đứng dậy, bước lên đền.

Kuro nhìn theo, mỉm cười nhìn vai một cái rồi cũng đứng lên, chạy theo chủ nhân của mình.

"À, cậu Gin, tôi có một bất ngờ cuối ngày cho cậu đây!" – Bước ra khỏi phòng tắm, Kuro đi đến bồn rửa mặt, chỗ Gin đang đứng đánh răng, vừa cầm cây kem đánh răng lên quẹt vào bàn chải vừa nói với giọng thú vị.

"Ài ỉ?" (Cái gì?) – Gin vừa đánh răng vừa hỏi lại, gương mặt đơ đơ vì buồn ngủ nhìn chằm chằm vào chính mình trong gương.

"Mai tôi sẽ nhập học ở trường của cậu." – Bỏ kem đánh răng lên kệ, giọng của Kuro bình thản nhưng đủ để Gin ngừng mọi hoạt động lại, rồi luôn cái bàn chải đang ngâm trong miệng ra.

"Ái a ệnh o ậu?" (Ái ra lệnh cho cậu?) – Miệng Gin ngâm nguyên một họng kem đánh răng, hỏi với giọng ngọng nghịu.

"Ông chủ và cha tôi nói phải canh chừng cậu kỹ càng. Cậu cần gì thì sẽ đáp ứng ngay. Với lại, tôi cũng không muốn bỏ dở kiến thức, dù sao thì tôi cũng mới có mười sáu tuổi thôi mà."

"Ái mà tin chứ?" – Gin xúc miệng, lau mặt và nói – "Mười sáu tuổi mà cậu đã thuyết trình rành rành về những đề án do chính cậu làm để hoàn thiện khu resort, đưa ra những kế hoạch đủ để cạnh tranh với những đối thủ đáng gờm trong giới kinh doanh và được ông ta hưởng ứng tới tập. Mười sáu tuổi đấy à?"

"Tôi còn phải học tập ở cậu nhiều lắm, nhiều đó thì có bằng cái móng tay gi với cậu đâu cơ chứ. Nhớ cái lần một tay cậu hạ bệ Chủ tịch của--"

"Thôi được rồi, đừng bàn về nó nữa, tôi không muốn nghe lúc này."

Gin kéo cửa, lạnh lùng đi ra ngoài.

Kuro nhún vai một cái. Gin không muốn thì phải thôi vậy! Anh ta cũng chẳng muốn chủ nhân mình giận lên, chắc là đáng sợ lắm!

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, Kuro trở về phòng, thấy cậu chủ của mình đang trải futon* thì vội chạy lại giúp một tay.

"Ày dà, lần đầu tiên tôi được ngủ chung với cậu đó!"

"Thôi ngủ đi, ồn quá!" – Gin đắp chăn, quay mặt đi và nhắm mắt.

Kuro tắt đèn, chui vào trong chăn. Anh ta nhìn Gin, tự nghĩ con người lạnh lùng mà cũng có lúc tốt bụng và dễ thương như thế thì thật là lạ đấy!

Anh ta đang tự hỏi, không biết ai đã khiến cậu chủ của mình trở nên như vậy?

"Tôi lại phòng tập đây, cậu vào phòng Hiệu Trưởng hoàn thành thủ tục nhận lớp đi." – Gin dặn dò Kuro khi vừa bước vào sân trường.

"Đây nhà bên phải, lên lầu hai, rẽ phải, phòng thứ ba là phòng Hiệu Trưởng." – Kuro nghe Gin chỉ đường xong xuôi, vội cúi đầu và chạy đi. Còn Gin, rẽ về phía khu thể thao.

"*Cậu chủ đi sớm thật trời ạ! Minh ngủ còn chưa đã nữa mà...*"

Kuro vừa đi vừa dụi mắt đầy mệt mỏi. Anh chàng này vẫn chưa biết về cái mức độ đầy sớm thần thánh của Gin như thế nào đây mà.

Cộc... Cộc...

"Mời vào!"

Thầy hiệu trưởng đến sớm, ngồi trong phòng uống trà thật thư thái. Kuro đi đến gần, cúi chào kính cẩn rồi ngồi xuống ghế.

"Thầy đã xem hồ sơ của em. Thành tích học tập và thể thao của em rất tốt. Tại sao em lại chọn ngôi trường này?" – Thầy hiệu trưởng đẩy cặp kính lên ngang mắt, mỉm cười thân thiện và hỏi.

"Em có người quen ở trong trường, nên muốn học chung để tiện việc trao đổi và có thể mở rộng quan hệ bạn bè dễ dàng hơn." – Kuro cười, thành thật trả lời.

"Vậy à... Hmm... Trường chúng ta cũng có một nhân vật có thành tích cao như em, Shirakawa Gin, mới vào năm đầu nhưng đã là niềm tự hào của trường!" – Thầy hiệu trưởng xoa cằm, gương mặt hứng khởi – "Dù sao thì, với thành tích này của em thì có thể vào một trong hai lớp 1 – 2 hoặc 1 – 3, cả hai lớp đều sẽ có những chương trình nâng cao hơn hẳn những lớp khác để em có thể mở rộng kiến thức hơn."

Kuro nhủ mảy lại suy nghĩ. Cậu chủ của anh ta học 1 – 2, liệu có nên vào chung lớp không? Vào chung thì có thể quan sát kỹ hơn, nhưng học khác lớp có thể tạo được sự thoải mái cho đôi bên. Ấy da... khó à nha...

"Thưa thầy, em chọn lớp này!"

Thầy hiệu trưởng mỉm cười, quay sang máy tính rồi bấm mail, gửi cho giáo viên chủ nhiệm sẽ đón cậu học sinh mới này.

"Chào mừng em đến với trường Keiatsu. Thầy mong em sẽ có những bài học bổ ích khi học ở ngôi trường này."

Kuro nghe thầy hiệu trưởng nói xong thì lập tức cúi đầu, tỏ ý cảm ơn rồi bước ra ngoài.

Reeng Reeng Reeng!!!

Tiếng chuông báo giờ vào học làm điều đúng bao con tim của học sinh cuối cùng cũng vang lên. Không gian ồn ào náo nhiệt phút chốc đã trở nên yên lặng. Và, sải bước trên hành lang dài tĩnh mịch chính là Kuro và thầy chủ nhiệm của mình.

"Cái tên Kuro này lâu tới quá vậy trời...?"

Gin ngồi đây đưa cây kẹo trong miệng mình, nhẩn mặt lại. Đáng lẽ ra thủ tục nhận lớp đã xong từ lâu và bây giờ hẳn phải đi vào lớp với giáo viên chủ nhiệm rồi chứ? Sao bây giờ còn chưa tới?

"Hình như có gì đó không ổn...!"

Gin nhủ mảy, mặt tối sầm lại. Có khi nào...

Vâng! Sự thật đúng như những gì mà anh đang nghĩ.

"Đây là Nikishima Kuro, kẻ từ hôm nay cậu ấy sẽ là thành viên mới của lớp chúng ta."

"Ca... Ca... Cái... Cái... Cái quái gì thế này??"

Bảo Anh run run đưa ngón trỏ lên chỉ thẳng vào Kuro. Đó chẳng phải là cái tên bồi bản ở quán cà phê ngày hôm qua sao? Sao lại vào lớp cô? Lại còn là học sinh mới nữa chứ!

"Miyamoto! Em sao thế?" – Thầy chủ nhiệm ngạc nhiên, cất giọng hỏi.

"Không có gì ạ!!!" – Bảo Anh nói mà cứ như muốn hét lên.

"Thật là! Nhân tiện, Miyamoto là lớp trưởng, có gì không hiểu thì em cứ hỏi bạn ấy nhé."

Kuro nhìn chằm chằm Bảo Anh khiến cô nàng toát mồ hôi hột. *"Làm cái quái gì mà nhìn dữ vậy? Mình có phải quái thú ngoài hành tinh đâu?"*

Kuro ngồi ở bàn thứ tư từ cửa dãy giữa, đối diện bàn của Bảo Anh! Điện thật rồi! Điện rồi... trời ơi... Tại sao anh ta lại ở đây? Tại lớp học của cô, mà lại còn ngồi gần nhau... Oh my God!!

"Lớp trưởng."

Bảo Anh giật bản người, quay ngoắt mặt sang, nhìn Kuro.

"Xin cậu chỉ giáo thêm."

"Ừ... ừ! Rất hân hạnh!"

Tìm Bảo Anh đang đập vỗn vập như trống đánh liên hồi trong lồng ngực. Chuyện gì đang diễn ra thế này?

Từng giờ học trôi qua trong sự căng thẳng. Ayane ngồi sau thì cứ kêu kêu Bảo Anh hỏi có chuyện gì, vì cứ thấy cô nàng thấp thòm lo âu.

"Không có gì..."

"Thật không?" – Ayane hỏi lại ngay khi thấy Bảo Anh ngửa người ra thì thào

"Thật!"

Ayane thở dài, khẽ nhịp nhịp cây bút chì bấm trên trang vở trắng. Giờ hỏi nữa thì cũng không tìm được câu trả lời, đành thôi vậy!

Cuối cùng, giờ ăn trưa cũng đến! Cơ hội thoát thân đã đến với Bảo Anh!

Cô nàng cầm bento, vội vã chạy ra khỏi lớp, không quên dặn Akiko và Ayane lên sân thượng trước.

"Gi vậy ta?" – Akiko nghịch mặt ra, chẳng hiểu chuyện gì.

"Chỉ có tớ biết thôi!" – Ayane xoa cằm, cười cực nguy hiểm

"Hả? Chuyện gì?"

Bảo Anh chạy lên lầu trên, đối mặt tập trung tìm kiếm bảng lớp 3 – 2.

Đến nơi, cô nàng rụt rè mở cửa, nhìn vào trong. Jiro đang ngồi nói chuyện với bạn bè. Làm sao đây...? Cô muốn gọi quá, mà lại ngại...

"Này Hoshino, người yêu kiếm kìa!"

Một anh chàng cổ tình nói to lên để tất cả đều có thể nghe thấy. Bảo Anh giật mình, sống lưng có cảm giác lạnh buốt. Cô chưa kịp hoàn hồn thì cửa lớp đã được đẩy ra, và người đang đứng đối diện cô lúc này, là anh chàng hội trưởng.

"Tìm anh sao?"

"D... dạ...!"

Jiro cười, cúi người xuống ngang tầm mặt của Bảo Anh.

"Chuyện gì thế nhóc?"

"Em không phải nhóc mà! Đồ ngốc." – Bảo Anh giận dỗi.

"Rồi rồi..." – Jiro cười xòa, xoa đầu cô thật nhẹ nhàng.

Cô mở nút buộc tấm vải, lấy ra một hộp bento và đưa cho anh.

"Đây là... Em làm cho anh... Em đã nói Ayane hôm nay không cần làm bento cho anh để em..."

Mặt của Bảo Anh lúc này phải nói là muốn bùng cháy, đỏ như quả cà chua chín mọng.

"Cảm ơn em..." – Giọng Jiro dịu dàng vang lên. Bất ngờ, anh tiến sát lại gần, đặt lên môi của Bảo Anh một nụ hôn nhẹ nhàng ngay giữa chốn đông người.

"Má ơi!!! Nụ hôn đầu của mình!!!"

Đảm bảo, chuyện này sẽ được đồn khắp trường cho xem!

Kuro đứng ở góc cầu thang, khẽ quan sát Bảo Anh, đôi môi cong lên mỉm cười thật nhẹ.

"Miyamoto Chiaki sao?"

Trong thâm tâm, anh ta muốn hiểu thêm nữa về cô gái ấy, muốn hiểu thêm rất nhiều!

*Futon: Một loại nệm phẳng, dày khoảng 5 cm với một lớp vải bọc ngoài, bên trong nhồi bông hoặc bông tổng hợp. Futon thường được sử dụng ở những không gian truyền thống sử dụng tatami để lót sàn và có 3 bộ phận chính: đệm (shikibuton), chân bông (kakebuton) dùng cho mùa đông hoặc chân vải (mofu) dùng cho mùa hè, và gối (makura) thường được nhồi đầy đậu, vỏ hạt kiểu mạch hoặc các hạt nhựa:3 (Cái này ai xem Doraemon sẽ thường thấy Nobita trải futon đấy!)

Bản đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Thật sự rất khó nói...

"Hội trường..."

"Trời ơi hội trường!!!"

"Thần thánh ơi!! Hội trường!!!"

Đây là suy nghĩ trong đầu của những cô gái đang đứng xung quanh cái cảnh lãng mạn mà Jiro vừa tạo ra.

"Tại sao lại hôn con bé đó hà??"

Nghệ thuật của "thần giao cách cảm" là đây! Không ai báo ai, tất cả đều có chung một tiếng nói trong đầu, đồng loạt cất lên câu hỏi đó.

"A... a... Em phải đi rồi! Mo... mọi người đang đợi..."

Bảo Anh mặt đỏ lựng, đôi chân của cô cuống cuống cất bước, chạy đi thật nhanh. Tình cảnh gì đang diễn ra thế này??

Phải công nhận, cái sức lan toả tín đồn của ngôi trường này thật sự rất mãnh liệt!! Mới đó thôi mà đã tới tai của đám bạn lớ nhỏ đang chờ Bảo Anh ở trên sân thượng. Và bằng chứng là đây:

"Chị - chan!!!! Anh hai tớ... anh hai tớ... ho... hỏ... hôn cậu rồi hà??" - Đầu tiên là Ayane. Cô nàng vừa thấy Bảo Anh chạy lên là tiến công, hét thẳng vào mặt cô, nước miếng nước bọt gì bay tứ tung (Dính vào mặt của Bảo Anh là đa số, còn thiếu số thì bay ra ngoài).

"Sao... sao mà..." - Bảo Anh giật lùi lại, cười méo miệng. Kỳ này nguy to rồi.

"Thật không vậy?? Trời ơi lãng mạn quá đi à!!!" - Sumire tay cầm đôi đũa đang gấp miếng trứng cuộn, miếng là lẳng lên và tình thần thì bấn loạn, suýt nữa đã làm rơi đồ ăn xuống đất.

"Hai người mới đó mà đã có nụ hôn đầu rồi sao? Thật dễ thương quá đi." - Akiko cười, dịu dàng lên tiếng.

"Nakashima!!! Cậu cũng vậy nữa sao??" - Bảo Anh đưa đôi mắt tội nghiệp liếc hết đám bạn ranh ma.

"Eh!! Sao Chị - chan lại gọi họ của Aki vậy??" - Ayane đột ngột lạc đề.

"Vị cậu ấy chưa cho tớ gọi tên mà. Với lại cậu ấy cũng gọi họ của tớ..." - Bảo Anh dẫn mặt ra, thành thật trả lời.

"Ừ nhì!" - Akiko suy ngẫm một hồi rồi lên tiếng - "Cậu gọi tớ là Akik..."

"Aki thôi!!! Giống như tớ hay gọi ý!!!" - Ayane chen vào.

"Ayane, dám chen vào lời tớ à?" - Akiko túm cổ cô bạn thân lắc liên hồi, mắt vẫn cười đầy "dịu dàng".

Bảo Anh thờ dãi, tim vẫn còn đập nhanh, rất nhanh, từng nhịp liên hồi vang trong lồng ngực cô có thể nghe rõ hết. Nụ hôn đầu của cô thuộc về Jiro mất rồi! Nghĩ đến đó, người cô đã run rẩy lại còn run hơn. Chưa bao giờ cô được hôn, cảm giác thật sự rất kỳ lạ...

Tuy có hơi kỳ lạ khi diễn tả cảm xúc bằng hai chữ "kỳ lạ", nhưng thật sự nó rất kỳ lạ mà!!

"Gin đứng ở lan can, miệng ngậm kẹo mút, đứng đưa. Anh không muốn nhìn Chiaki lúc này..."

Anh không muốn nhìn!

"Shinakawa..."

Sakura đi đến, đứng kế bên và nhẹ nhàng lên tiếng.

Gin quay mặt qua nhìn, rồi lại nhìn lên bầu trời.

"Tập tài liệu hôm qua như thế nào?" - Sakura gọi chuyện.

"Cậu làm rất tốt!" - Gin lấy cây kẹo mút ra khỏi miệng, trả lời.

Sakura nhìn anh, rồi cúi đầu xuống, về suy tư.

"Cậu ổn chứ?" - Giọng cô pha lẫn chút lo lắng.

Gin im lặng. Đôi mắt bình thản đột ngột dấy lên một chút ngạc nhiên.

"Ừm..." - Anh nói.

Sakura cười tươi, rồi nhẹ nhàng bước đi. Cô có cảm giác như Gin đang muốn ở một mình.

"Cậu không sao chứ, cậu Gin?" - Kuro ngồi lên thanh lan can, để mặc cho gió thổi bay mái tóc mình, hỏi Gin.

"Đừng bận tâm..." - Gin cắn nát cục kẹo, rồi quẳng cây đi mất.

"Đương nhiên là tôi không thể không bận tâm rồi!" - Kuro khẽ cười, gương mặt lộ rõ vẻ tò mò và có phần lo âu.

Chính anh ta cũng không thể hiểu nổi Gin. Một con người luôn ếm nhem mọi cảm xúc đằng sau đôi mắt bình thản kia. Thành hoặc, anh ta cũng hay nghĩ, liệu cậu chủ của mình đã có lần nào chia sẻ với người khác về những thứ mà anh đã gặp chưa?

"Chắc là ngoài bà chủ ra thôi..."

Kuro thờ dãi. Gin thì vẫn im lặng, nhai hết cục kẹo trong miệng.

Chỗ đám bạn thì vẫn đang ồn ào náo nhiệt không dứt.

"À đúng rồi!" - Akiko đột ngột đập tay một cái, thốt lên.

"Hà??" - Bảo Anh tròn mắt, nuốt trọn miếng com trong miệng và hỏi.

"Chiều nay mọi người qua nhà tớ chơi không?"

Cả đám thộn mặt ra, đắn chưa từng thấy.

"Thật sao??" - Sumire mắt long lanh, hét lên - "Tớ chưa bao giờ thấy nhà của Akiko. Có thật là cậu mời bọn tớ về không?"

"Thật mà! Cha tớ muốn xem mặt tất cả những người bạn của tớ. Ngoài Ayane từ nhỏ thường hay qua nhà tớ chơi, ông còn muốn biết về mọi người nữa." - Akiko mỉm cười dịu dàng.

"Nhà tớ gần nhà Aki. Haizz... phải nói là khác xa một trời một vực." - Ayane thở dài thườn thượt.

"Hà? Khác xa ư?" - Bảo Anh ngạc nhiên.

"Ừm, như hồi lúc tớ nói đấy. Aki là tiểu thư mà!" - Ayane nhe răng cười, vẻ ranh ma.

"Ồ!!!" - Bảo Anh thoáng giật mình. Tiểu thư sao? Nhìn Akiko đúng là rất ra dáng một tiểu thư đài cát. Tính nết dịu dàng, hòa đồng, gương mặt xinh đẹp, lại còn thông minh nữa chứ!

"Thôi mà, lát nữa về tới mọi người sẽ biết!" - Akiko bật cười, đôi tay bận rộn cột chặt tấm vải đựng hộp bento vừa ăn xong lại.

"Tôi cũng đi nữa." - Gin bay vào, lên tiếng.

"Tôi nữa!" - Kuro cười, chỉ vào mặt mình.

"Tớ nữa nè!!!" - Michio hào hứng.

"A... anou... Tớ nữa..." - Sakura rụt rè yêu cầu.

"Được rồi! Tất cả mọi người đều có thể đi mà!!!" - Akiko trả lời nhanh gọn.

Nhà của Akiko sao? Thật sự rất đáng mong đợi!! Bảo Anh rất tò mò, tò mò kinh khủng!! Cô mong sao những giờ học trôi qua thật nhanh để có thể thấy.

"Dinh thự của dòng họ Nakashima sao? Cha mình có tới đó một lần với ông chủ, còn mình thì chưa. Xem ra thú vị đây!"

"Nhìn mặt cậu tự mãn quá nhỉ?" - Gin lên tiếng, phá tan suy nghĩ của Kuro.

"Lần đầu tiên tôi được tới dinh thự của người đứng đầu một trong những tập đoàn xây dựng lớn nhất vùng Kanto* mà. Sao lại không vui chứ? À mà nè, tôi nghĩ ra cách gọi mới rồi!" - Giọng Kuro hào hứng.

"Hà? Cách gọi?" - Gin nhướn mày, nhìn anh ta.

"Tôi sẽ gọi cậu là... Gin - sama!"

"Chê! Bỏ đi."

"Cậu nói ngoài từ "cậu chủ" thì tôi gọi cậu là gì cũng được mà!"

Mặt Gin tối sầm lại. Đúng là lỡ nói vậy rồi, đầu có rút lại được! Mặc dù nghe nói da già quá nhưng mà thôi, mặc kệ vậy!

"Muốn sao cũng được!" - Cuối cùng, anh thở dài, kết thúc cái chủ đề "sồn gai ồc" mà Kuro đã tạo ra.

Cuối cùng, giờ học cũng kết thúc!!

Và cuối cùng, cũng tới lúc về nhà của Akiko!!

Cả đám đi trên đường cứ nhao nhao hết cả lên, liên tục bàn tán, tranh luận về nơi mình sắp đến. Bảo Anh là hào hứng nhất trong bọn, liên tục nói ra những tưởng tượng của mình.

"Nhiều chuyện quá, Iron - woman!" - Gin móc một cây kẹo mút ra, bóc vỏ và bỏ vào miệng của Bảo Anh một cách bất ngờ.

"Cậu làm cái quái gì vậy?" - Cô nàng bỏ cây kẹo ra khỏi miệng, hậm hực hỏi.

"Mối cô ăn kẹo cũng không được à?" - Gin nhún vai, tình bơ hời ngược lại.

Lông mày của Bảo Anh giật giật liên hồi. Cái tên này toàn nói những thứ mà cô không thể nào cãi lại được. Nhưng mà có một chuyện không thể chối cãi..

Kẹo siêu ngon!

"Ăn nhiều kẹo đi cho ghiền." - Gin đứng đưa cây kẹo trong miệng, nói.

"Tôi không thích đồ ngọt cho lắm, ăn rất ít." - Bảo Anh lườm anh, nói ngược lại.

"Ồ...!" - Gin làm ra vẻ ngạc nhiên. Nói chuyện này giờ anh mới nhận ra, mình đang đi ngang hàng với Chiaki từ lúc nào.

Đám bạn hình như đi càng ngày càng nhanh hơn, chỉ còn Bảo Anh và Gin đi chậm chậm đằng sau, bước song hành cùng nhau.

"Nè." - Gin gọi.

"Gì?" - Bảo Anh hỏi.

"Kêu bạn trai đi mua thuốc uống đi, hồi sáng..." - Gin im lặng một hồi, bỏ lửng câu nói, suy ngẫm gì đó dăm chiêu.

"Hồi sáng làm sao?" - Bảo Anh đang dần bị cuốn hút vào câu chuyện.

"Anh ta không cho tôi nói, nhưng thôi, nhìn mặt cô không thể không nói được." - Gin khẽ thở dài - "Hồi sáng tôi đi đưa báo cáo, thấy anh ta ho sặc sụa, lấy khăn tay che miệng lại. Tôi đi tới gần đúng lúc anh ta bỏ khăn ra."

"Rồi... rồi sao?" - Bảo Anh nuốt nước bọt, giọng run run

"Đừng nói cho ai nghe, đặc biệt là cô ấy..."

Gin nhớ lại lời của Jiro lúc sáng. Hội trưởng đã rất cố gắng để tỏ ra bình thường trước mặt Chiaki vào giờ nghỉ trưa. Gin nghĩ, mình không nên phá hỏng sự cố gắng ấy...

"Cậu ta thật sự yêu cô đấy... Vậy có yêu cậu ta có nhiều như vậy không?"

Gin không hiểu tại sao mình lại nghĩ vậy. Anh đang tò mò về tình cảm của Chiaki, thật sự rất tò mò.

"Mau nhiều như thế này sao? Anh đã đi khám chưa?"

"Hôm qua anh mới đi rồi."

"Vậy bác sĩ nói gì?"

*"Ưng thư phổi tế bào nhỏ** giai đoạn đầu."*

"Nè, sao cậu im luôn vậy? Trả lời tôi đi mà..." - Bảo Anh nãy giờ thấy Gin cứ thờ người ra thì sốt ruột vô cùng.

"Thật ra thì... chẳng có gì cả. Anh ta che lại để làm màu tí thôi ý mà."

Gin dùng đưa cây kẹo, cố gắng giữ bình tĩnh để nói dối.

Bảo Anh thở phào nhẹ nhõm. Cô cứ tưởng sẽ có chuyện gì không hay.

"Hìm..."

Gin thở hắt ra, thối bay những gì giương gao nhất trên gương mặt mình đi.

"Đó là loại ung thư phổi nguy hiểm. Anh đã nói với gia đình chưa?"

"Chỉ có mẹ anh biết, còn Ayane với ba thì vẫn chưa. Và với tốc độ phát triển của bệnh, có lẽ hai tuần nữa anh phải nhập viện."

"Cái gì?"

"Bác sĩ nói anh phải điều trị bằng phương pháp hóa trị để đẩy lùi tế bào ung thư để chúng không đi căn ra xa."

Nghiêm trọng như vậy, làm sao nói cho Chiaki nghe đây...

"Thứ lỗi cho tôi lần này vậy! Thật sự rất khó để nói cho cô biết..."

Gin nhìn Bảo Anh, âm thầm xin lỗi cô trong suy nghĩ.

Cả đám rẽ vào một con đường, đi hoài đi hoài, đi theo bước chân của Akiko.

"Mới căng quá Akiko!! Khi nào mới tới vậy...?" - Sumire bắt đầu than vãn - "Tớ đói quá rồi."

"Sắp tới rồi mà." - Akiko cười tươi.

Đi đến một cánh cổng mang đậm phong cách Nhật cổ, Akiko đứng lại khiến đám bạn cũng đứng lại theo.

"Tới rồi!" - Cô nàng cười dịu dàng, rồi bấm chuông.

"Vâng, nhà Nakashima đây ạ! Ai đang ở ngoài cổng?"

"Là Aki đây ạ. Hôm nay em có dẫn bạn về chơi..."

"A!! Cô chủ về!!"

Cánh cổng được mở ra. Akiko bước vào trước, đám bạn đứng tần ngần một hồi lâu ở ngoài cửa, ngó vào trong.

"Sao vậy mọi người?" - Cô nàng ngạc nhiên, nghiêng đầu thắc mắc.

"Akiko, tớ có thấy nhà cậu đâu đâu...!" - Sumire giật giật khoe miệng.

"Đi qua vườn mới vào tới nhà tớ."

"C... C... cái gì? Đây là vườn nhà của cậu?" - Bảo Anh run run chỉ tay xung quanh. Cái gì thế?? Thì ra, khi rẽ vào con đường cuối là tới nhà của Akiko rồi sao? Chi là... cả đám đang đi qua cái tường dài ời là dài của nhà cô ấy thôi?? OMG!!!

"Úm!" - Akiko cười - "Mọi người vào đi chứ."

Đám bạn đồng loạt bước vào, cánh cửa cũng từ từ tự động đóng lại.

"Vườn nhà cậu dài bao nhiêu cây số vậy Akiko?" - Sumire ngó dọc ngó xuôi, hỏi.

"Con đường này cách cửa chính khoảng tám trăm mét thôi." - Cô nàng chủ nhà cười, tinh bơ trà lời.

"Trời đất! Đất đâu ra mà rộng thế??" - Bảo Anh sùng sốt quá mức cho phép.

"Lát nữa vào nhà các cậu còn ngạc nhiên hơn nữa kia." - Ayane hào hứng khoác tay Bảo Anh.

Mặc dù biết rằng Akiko là tiểu thư, nhưng Bảo Anh vẫn không ngờ rằng, cô lại sống trong một dinh thự rộng lớn như thế này...

"Vẫn chưa bằng nhà của ông chủ nhì...?" - Kuro nói thầm.

"Đồng so sánh." - Gin lạnh lùng đáp.

"Vâng, thưa Gin - sama!"

"Tôi có nên kêu cậu bỏ luôn cái từ ấy đi không nhì?" - Gin khẽ rùng mình, nhăn mặt đầy khó chịu.

*Kanto: Một trong chín vùng địa lý của Nhật Bản, nằm ở phía Đông đảo Honshu, bao gồm bảy tỉnh: Gunma, Tochigi, Ibaraki, Saitama, Tokyo, Chiba và Kanagawa. Trong đó, Thủ đô Tokyo chiếm một phần ba dân số Nhật Bản.

**Ung thư phổi tế bào nhỏ: Một loại ung thư ác tính (Ung thư phổi được chia làm hai loại: Ung thư phổi tế bào nhỏ và ung thư phổi không tế bào nhỏ, trong đó, ung thư phổi tế bào nhỏ nguy hiểm nguy hiểm hơn). Với tốc độ phát triển nhanh gấp đôi loại kia và có thể di căn rất nhanh. Nếu không được phát hiện và điều trị sớm, thời gian sống chỉ vào khoảng 12 - 15 tuần. Loại ung thư này nhạy cảm với hóa trị và xạ trị.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Dĩ nhiên là tôi không thể không quan tâm rồi!

"Đưa tôi đây à!!" - Sumire dờ mặt ra, đồng tử trong đôi mắt gần to nhìn cái dinh thự đang hiện ra trước mắt mình. Không thể tin được!! Đây là... nhà của Akiko??

Cô nàng chủ nhà khoan thai bước đều, mở cửa ra và nói thật to: "Con về rồi!!"

"A, heo về!"

"Anh hai, em không phải là heo!" - Akiko cười tươi, nhưng nguyên một cục tức đang âm thầm ầm sâu trong nụ cười cực kỳ "dịu dàng" đó.

"Con bé này hơi kinh dị, các em cẩn thận." - Anh trai của Akiko, Nakashima Ken đang cảnh báo với đám bạn lớ nhố.

"A ra~ tự nhiên đầu ra có cây shinaì* ở đây thế à? Anh hai, anh có thích khởi động cho nóng người với em không?" - Đôi mắt hiền từ mọi ngày của Akiko đột ngột sáng rực, mặt tối sầm lại, tay cầm cây shinaì nhịp nhịp.

"Thôi khỏi! Em tập cho ốm đi, heo!" - Ken toát mồ hôi, mặt cười cười lui từ từ sang hành lang bên trái.

"Giữ..."

"Nhà Akiko nuôi sư tử hay sao vậy? Tớ mới nghe tiếng gầm gừ." - Bảo Anh nói nhỏ vào tai Ayane.

"Thật ra là... Akiko đang gầm đó." - Ayane thờ dãi, miệng cười cười nói ra sự thật phũ phàng khiến Bảo Anh đỏ người, mồ hôi chảy ròng ròng.

"Mọi người!" - Akiko đột ngột quay lại khiến cả đám hết hồn.

"Đạ??" - Đồng thanh một cách đáng ngạc nhiên, trừ Gin ra đang đứng vừa ngậm kẹo vừa che miệng cười đỏ hết cả mặt.

"Đi thôi" - Cô nàng chủ nhà gác cây shinai lên vai nhịp nhịp, rồi bỏ lên kệ giấy, cời giấy ra và bước lên nhà.

Cả đám lũ thú đi theo cô nàng. Ngôi nhà mang đậm sắc thái Nhật cổ. Sân nhà bằng gỗ, cửa mỗi phòng hoặc cửa thông ra hành lang đều là cửa gỗ cánh lù (cửa trượt). Hành lang được mở đèn vàng dịu nhẹ, và thật sự là không biết có bao nhiêu cái hành lang ở trong nhà của Akiko.

Lên lầu hai, đi thêm một lúc nữa là đến phòng của Akiko. Cô trượt cửa sang một bên, bước vào trong trước và mời mọi người vào.

"Phòng gì mà rộng khiếp!!!" - Sumire trầm trồ - "Rộng gấp hai lần phòng khách nhà tớ luôn."

"Phòng rộng thế này cũng bất tiện lắm. Tớ thích một căn phòng nhỏ nhỏ xinh xinh như Ayane hoặc Chiaki kia." - Akiko mỉm cười, bỏ cặp lên bàn học và tháo cái nơ đỏ đang thắt trên cổ áo ra - "À, mọi người nghỉ ngơi và tham quan phòng tớ một lúc nha, rồi tụi mình đi gặp cha tớ."

Bảo Anh bỏ cặp lên chiếc giường ngủ hình tròn của Akiko rồi vừa đi vừa nhìn xung quanh. Phòng tổng thể mang nét truyền thống, nhưng đồ dùng thì rất hiện đại, điểm này khiến cho cả không gian vừa mang nét cổ kính nhưng cũng không kém phần thời thượng.

Kệ sách nằm chìm trong tường, chất đầy manga và tiểu thuyết. Bảo Anh ngấm ngấm chúng một hồi, rồi lon ton đi qua cái tủ kính kê bên đưng những con figure**.

"Oa!!! Misaka Mikoto****!!" - Bảo Anh áp mặt vào mặt kính của cái tủ, hét ầm lên - "Trời ơi, còn có cả Levi****, Shimakaze***, Kongou***, rồi @\$%&..."

Cô nàng "lên con" đọc một kèo gần hết số figure có trong tủ với giọng cuồng nhiệt.

Gin đi lại gần, cúi người nhìn vào tủ.

"Có gì hot mà cô la lối như lên con động kinh thế?"

Bảo Anh lừ mắt nhìn Gin, trong lòng bắt đầu nổi sóng tức giận.

"Kệ tụi! Quan tâm làm gì?"

"Dĩ nhiên là không thể không quan tâm rồi..."

"Cái gì?" - Cô nàng hỏi ngược lại, mặt thoáng hồng.

"Thì ai biểu cô rống to quá chứ? Không muốn quan tâm cũng phải quan tâm" - Gin cười cười.

"Thì bịt tai lại, nghe làm gì?" - Nàng này sắp tức thật rồi.

"Đã thử và không thành công" - Gin nhún vai - "Có vẻ như cô có tương lai làm trong sở thú."

"Làm gì ở trong đó?"

"Thì bữa nào sư tử nó bệnh không gầm được cô vào gầm hộ. Giống như con Alex trong Madagascar đó, gầm vậy được nổi tiếng, mà còn kiếm được kha khá tiền." - Gin móc kẹo mút ra, bóc vỏ và ngậm nó.

"Tên này, muốn gì đấy há??" - Bảo Anh trợn mắt, nắm chặt tay lại thành hình nắm đấm.

"Muốn ăn kẹo! Giờ đang ăn nè." - Gin tỉnh bơ.

"Shi - na - ka - wa!!!" - Bảo Anh gầm gừ, đang định túm lấy cổ áo của Gin thì đã bị Akiko ngăn chặn.

"Thôi nào..." - Cô nàng chủ nhà nhẹ nhàng nói - "Tụi mình đi gặp cha tớ thôi."

Lúc này Bảo Anh mới tạm thời dẹp cơn giận, quay phắt đi trước.

Gin nhìn theo, mỉm cười và nhún vai đầy bất lực trước sự ngang bướng của Bảo Anh.

Akiko dẫn đám bạn xuống lầu dưới, lại phải băng qua mấy cái hành lang dài nữa để tới phòng tiếp khách.

"Nè, nhà cậu bự vậy mỗi lần muốn gặp ai chắc phải khó khăn lắm nhỉ?" - Sumire chấp hai tay sau lưng, nghiêng đầu hỏi Akiko.

"Bối vậy phải có điện thoại giữ khư khư bên người chứ." - Akiko khúc khích cười.

"Gin - sama~" - Tiếng của Kuro khiến Gin nổi hết da vẹt da gà lên.

"Gi thế?" - Anh vẫn ráng cố gắng giữ bình tĩnh để hỏi.

"Gặp chủ tịch Nakashima cậu không sợ bị phát hiện thân thế sao?" - Anh ta nói nhỏ vào tai Gin.

Gin im lặng một lúc lâu để nhớ lại mình đã gặp cha của Akiko lúc nào.

"Hình như là lần đi khảo sát với ông ta..."

"Ông ta? Ý cậu là chủ tịch của chúng ta?" - Kuro nghe được Gin lẩm bẩm, ngạc nhiên hỏi lại ngay.

"Ừm!" - Anh đáp gọn.

"Tôi thấy ít khi cậu gọi chủ tịch là cha quá nhỉ?"

"Ông ta còn xứng đáng để tôi gọi từ đó sao?"

Thấy thái độ lạnh lùng của Gin khi nói về chủ tịch, Kuro cũng âm thầm kết thúc cuộc nói chuyện.

Thật ra, anh ta cũng đã nghe cha mình kể về sự rạn nứt trong mối quan hệ giữa cậu chủ và chủ tịch, chỉ là anh ta không hiểu, lý do gì mà cậu chủ lại căm ghét cha mình đến vậy?

Thật là không hiểu nổi mà...

"Khu... Khu..."

"Jiro à, mẹ nghĩ con cần nhập viện sớm hơn dự kiến thôi. Mẹ đã nói với thầy hiệu trưởng và thầy ấy đã đồng ý cho con nghỉ dài hạn, công việc của trường sẽ được một người khác tạm thời thay thế con..." - Mẹ Jiro đứng ở ngưỡng cửa phòng của anh, lên tiếng với giọng lo lắng.

"Không sao đâu mẹ!" - Jiro lên tiếng khi vừa dứt cơn ho - "Con phải sắp xếp cho xong những việc cần làm rồi mới đi được."

"Đặc biệt là tạm biệt cô ấy..."

"A!"

Vừa uống xong một ngụm trà, Bảo Anh đột ngột đưa tay lên ngực, thốt lên một tiếng.

"Cháu không sao chứ?" - Cha của Akiko ngồi đối diện cô, cất giọng lo lắng.

"Không sao ạ!" - Bảo Anh cười tươi, vội vã xua tay khi thấy mọi người đều tập trung nhìn mình.

"Sao... lồng ngực của mình tự nhiên lại nhói lên...? Hay là có chuyện gì không ổn sắp xảy ra nhỉ...?"

Bảo Anh suy nghĩ đắm chiều một hồi, rồi cũng vô tư gạt những ý nghĩ xấu ra khỏi đầu và tiếp tục trò chuyện với mọi người.

Cuối buổi nói chuyện, khi mọi người đang rục rịch chuẩn bị ra về, cha của Akko âm thầm ra hiệu cho Gin ra ngoài vườn nói chuyện riêng với mình.

"Ta nghe nói ba năm trước cậu đột ngột biến mất, cả giới truyền thông lúc đó cũng làm ầm cả lên. Ai mà ngờ cậu lại ở gần ta như vậy được chứ?"

"Cháu thấy hơi mệt mỏi, nên tạm lánh một thời gian thôi." - Gin dứt tay vào túi quần, bình thần lên tiếng. Kể bên anh, Kuro vẫn đứng cúi mặt nghiêm trang.

"Ta lại đang nghĩ cậu đang tránh cha mình thì đúng hơn." - Chủ tịch Nakashima ngược mắt lên nhìn bầu trời, miệng mỉm cười. Cha cậu là người lạnh lùng và quyết đoán trong công việc, nhưng ông ấy có một trái tim rất nhân hậu."

"Trái tim nhân hậu à?" - Gin lăm bắm - "Một con ác quỷ bị bắt khác chữ "nhân hậu" vào tim thì bản tính của nó vẫn vậy mà thôi."

"Ta biết là cậu hận cha mình... hận từ ngày chuyện đó xảy ra, nhưng cậu chưa bao giờ nghe cha cậu giải thích sao?"

"Giải thích thì sao? Ông ta nói thì có làm người chết đi sống lại được không?"

Chủ tịch Nakashima thờ dãi. Ông biết, điều làm nên Gin của ngày hôm nay một phần là do cha của anh, còn một phần, là do định mệnh đã độc ác an bài.

"Nếu như chủ tịch không còn gì để nói với cháu, cháu xin phép được ra về." - Gin cúi đầu, Kuro im lặng làm theo. Và, người đối diện vẫn không nói gì.

Đợi đến khi cả hai đã khuất dạng, chủ tịch Nakashima mới quay đầu nhìn theo lối mà họ đã đi.

"Shinakawa... con trai anh, đến khi nào nó mới chịu hiểu cho anh đây?"

"Nhím oi, mẹ con gọi điện nè!!!" - Bà Nguyễn vội vã đi đến nhà tắm, nói vọng vào cho Bảo Anh hay biết.

Chỉ mới còi cái áo sơ mi thôi mà!! Lâm gì đúng lúc dữ vậy trời...

Đành vậy, Bảo Anh phải mặc lại áo, chạy ra ngoài và nghe điện thoại.

"À lô!"

"Sorry con gái vì cả tháng nay không gọi điện cho con!!!"

"Không có gì đâu mà!!!" - Bảo Anh bỏ xa ống nghe ra, ngoáy ngoáy lỗ tai để nó không bị ù vì tiếng hét lúc nãy của mẹ cô.

"Cuộc sống đã ổn định chưa con? Đi học thế nào? Học tốt không? Có bạn bè mới chưa? Có ai bắt nạt con không? Con--

"MẸ!!!"

Đầu dây bên kia im bặt.

"Từng câu một, Ok mama?"

"Ok daughter!!!"

"Được rồi, con đã khá quen rồi, đi học cũng ổn về kiến thức, bạn bè thì... hmm... khá nhiều đó chứ!" - Bảo Anh quăn quăn vai lộn tóc buông trên vai.

"Vậy được rồi! Mẹ cứ lo một đứa hậu đậu như con sẽ khó khăn trong việc làm quen với những điều lạ lẫm chứ..."

"Mẹ đang xúc xia con đó hả?"

"Mà thôi! À, ở độ độ tuổi được yêu và được lên giường là mười bốn tuổi! Vậy con đã có bạn trai chưa?" (Bác ấy quá tình và đẹp gái luôn!)

"Chuyện đó có quan trọng với mẹ không?"

"Có chứ! Nhưng mà nè, quen nhau thì phải giữ ở mức "chong xàng" nhất có thể thôi nha, đừng có cho thằng đó ăn là chết đó nghe chưa con?"

"Dạ! Con hiểu rồi mà!!!" - Bảo Anh nhe răng cười - "À, mẹ cúp máy đi, không thôi tốn tiền lắm, con phải đi tắm đây."

"Ok con gái!! Bye bye con!!!"

"Trời ơi dạo này con gặp nhiều chuyện thú vị lắm, khi nào gọi nữa đi con kể cho nghe, vậy nha mẹ!" - Chốt câu cuối cùng, Bảo Anh cúp máy cái rụp và nhảy chân sáo vào phòng tắm.

Cô chắc chắn rằng mẹ cô giờ này đang nguyên rủa cô...

"Cái con nhó này, kể thì kể luôn đi, sao lại để lần sau trời!! Lâm tồ mò chết mờ luôn à..."

Mẹ cô luôn luôn là vậy. Vui vẻ, nghiêm túc, đôi lúc trẻ con nhưng cũng có khi rất nghiêm khắc.

Cô tự hỏi, mình có nên kể cho mẹ nghe về Jiro không? Chắc chắn mẹ cô đồng ý cho quen rồi, nhưng lỡ đâu bà ấy quay sang không chịu thì sao ta?

"Mà thôi... Anh ấy là người tốt, không có chuyện mẹ không thích đâu nhĩ?"

*Shirai: Kiếm tre được dùng trong việc tập luyện Kendo (kiếm đạo).

****Figure:** Dịch sang tiếng Anh thì nó có nghĩa là "tượng trưng" hay "nhân vật". Nhưng những từ khó khan ấy không thể liệt tả hết những cảm xúc mà những người đam mê chúng có được. Chúng gần giống búp bê, nhưng lại vượt xa phạm trù ấy rất nhiều, có thể nói, chúng là những người bạn từ thế giới ảo. ^^ Đây là một loại hình giải trí của những Otaku, chúng được xem là một nét văn hóa thú vị (Cơ mà ở Việt Nam mấy em Figure hàng thật giá hơi chat TT^TT).

*****Misaka Mikoto:** Nhân vật nữ trong series Anime "To aru Majutsu Index" và "To aru Kagaku Railgun (Thích em này nhất ^^)

Levi: Nhân vật trong anime nổi tiếng "Attack On Titan" (anh mét sáu này thì chắc nhiều người biết =))))

Shimakaze, Kongou: Hai nhân vật trong game Kancolle (Kantai Collection).

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Ai cũng đều có một nỗi đau...

Vài lời của Rei trước khi vào chương: =3=

1. Thú thật, rất khó để có thể có thể quyết định được nên cho Jiro đi theo con đường nào:(Thời thì mọi người xem xong chương này rồi hãy định đoạt nhé! Rei là Rei viết xong chương này trong đầu cũng đã có một dự kiến rồi:(

2. Chương này không tung tung như những chương khác:(Nghe thêm nhạc cho có cảm xúc nha...

Enjoy!

"Mẹ à, chiều mai con sẽ lên bệnh viện làm thủ tục nhập viện."

"Mai mẹ sẽ đi với con. Con được phát hiện bệnh sớm, nên chắc chắn sẽ chữa khỏi thôi! Ráng nghe theo lời khuyên của bác sĩ là được."

"Dạ..."

Xoảng!

Jiro và mẹ anh giật mình vì tiếng động to phát ra bên ngoài phòng của anh. Anh vội và đi lại mở cửa để tìm hiểu, đề rồi, bắt gặp ngay ánh mắt thất thần của em gái anh. Dưới chân cô, chiếc ly đựng trà vỡ tan tành thành từng mảnh khiến nước trà đổ đầy sàn gỗ, chiếc mâm rơi ngay ở đầu những ngón chân.

"A... Aya..." - Jiro nắm chặt tay lại thành hình nắm đấm, giọng run run.

"Nói với em là em nghe nhầm đi..." - Ayane cúi mặt, giọng lí nhí nhưng tai của Jiro vẫn có thể nghe thấy.

"Aya à... em bình tĩnh—

"Nói với em là em nghe nhầm đi!!!!" - Cô hét lên, nước mắt rưng rưng nơi khóe mắt. Đôi tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy vạt áo của anh mình.

"Có chuyện gì vậy?"

Jiro nhìn cha mình vừa tắt tà chạy lên cầu thang, trong lòng dấy lên cảm giác vô cùng khó chịu.

"Tại sao anh lại phải nhập viện? Tại sao? Anh vẫn khỏe mà!! Anh vẫn có thể chọc em được mà!! Anh nhập viện để làm gì chứ? Anh giấu em điều gì vậy...? Anh mau nói đi!!!" - Ayane dấn thềm thụt vào ngực của anh mình, khóc nức lên không tự chủ khiến cha phải chạy lại can.

"Aya à, con bình tĩnh đi... Jiro, rút cuộc chuyện là sao? Con và mẹ đang giấu cha với em con chuyện gì?"

Jiro mím môi lại. Anh muốn chạy trốn ngay lúc này! Anh rất muốn, nhưng chân anh không thể cất bước nổi...

"Con... có một khối u ác tính ở phổi..." - Jiro khó nhọc lên tiếng - "Nhưng bác sĩ nói rằng con được phát hiện kịp thời, nếu nhập viện và điều trị bằng hóa trị vẫn có thể khỏi hẳn. Con định là ngày mai sẽ nói—

"Đồ ngốc!!! Anh hai là đồ ngốc!!! Ngốc nhất thế gian!! " - Ayane thét lên, cuống cuồng bỏ chạy xuống dưới nhà.

"Aya! Chờ anh—

Jiro toan chạy theo, nhưng lại bị cha mình can lại.

"Khi một ai bị tổn thương, người ta thích ở một mình hơn con à..." - Ông ân cần nói - "Con cứ để con bé bình tĩnh lại đã, rồi hãy đến và nói chuyện với nó."

Jiro đành lùi bước chân lại, khẽ gật đầu. Anh biết, mình vừa gây ra một cú sốc với Ayane. Anh biết em gái anh không quen chịu đựng những chuyện như thế này!

Anh biết, anh biết rất rõ....

Riêng... Riêng..

Bảo Anh mắt nhắm mắt mở lồm cồm bò dậy khỏi chăn. Khuya vậy rồi vẫn còn người gọi điện sao? Hay là Gin lại giờ trò đùa ma đây?

Dù sao không nghe cũng không được! Bảo Anh vuốt màn hình, bắt máy.

"Alo..."

"C... Chii - chan..."

"Ồ... Ayane hả?" - Cô nàng ngáp một hơi - "Sao cậu chưa ngủ? Đã mười hai giờ đêm rồi còn đâu..."

"Tớ... không ngủ được..."

Nghe giọng của Ayane run run như đang khóc, Bảo Anh lúc này mới dần tỉnh ngủ hẳn.

"Cậu không sao chứ?" - Cô bắt đầu lo lắng.

"Không ổn chút nào hết..."

Bảo Anh khẽ rùng mình. Chuyện gì thế này? Ayane đang tâm sự với cô thôi mà! Tại sao người cô lại run lên một cách kỳ lạ... Cô không hiểu được...

"Đừng khóc nữa... Nói cho tớ biết chuyện gì đang xảy ra nào...?"

"Nếu như tớ nói, thì Chii - chan cũng sẽ đau như tớ mất..."

Bảo Anh lặng người đi một lúc lâu. Ayane vừa nói gì vậy? Đã và đang có chuyện gì xảy ra? Tại sao nó lại đến vào lúc đêm khuya như thế này?

"Có chuyện gì vậy? Kể cho tớ nghe đi. Ayane à...?"

Ayane không thể trả lời. Cô ngồi thụt xuống sàn nhà, tim đau thắt. Cô phải làm gì đây? Từ trước đến nay cô chưa bao giờ trải qua chuyện kinh khủng như thế này.

"Anh tớ—

"Aya!!!!

Jiro chạy thục mạng xuống cầu thang, giật lấy ống nghe và áp tai vào.

"Ayane? Anh cậu làm sao...?" - Là tiếng của Chiaki.

Jiro vội vã dập máy, thở dốc. Tất cả mọi chuyện, tại sao lại thành ra như thế này?

"Con bé ngốc!! Sao em lại gọi cho Chiaki hả?" - Anh hét lên, gương mặt không thể giấu nổi sự đau khổ - "Đừng làm anh khổ sở nữa có được không vậy? Thấy em đau anh đã khó chịu, bây giờ phải thấy cô ấy đau, làm sao anh chịu được đây?"

"Vậy thì anh nói đi, em phải làm sao đây? Nếu như em cứ giấu mãi cái cảm xúc này chắc em sẽ chết trước anh mất."

Ayane gào khóc, đứng dậy chạy về phòng. Cô đã quá mệt mỏi rồi, mệt mỏi lắm rồi! Anh cô đã mắc tội gì với ông trời sao? Tại sao lại là anh cô kia chứ?

Bảo Anh nhìn màn hình điện thoại tối đen, trong lòng vô cùng sốt ruột. Tại sao lại dập máy? Tại sao vậy? Cô thử gọi lại, nhưng trả lời cô chỉ là một tràng tiếng bíp kéo dài và lặp lại liên hồi. Nỗi bất an lúc này đã bắt đầu lộ rõ. Ayane và Jiro đang giấu cô chuyện gì?

Cô gọi vào số của Ayane, nhưng cô ấy tắt máy.

Đêm nay... là một đêm khó ngủ của một vài người...

Ngày mới.

Mưa nặng trĩu rơi xuống Tokyo tấp nập. Mặc cho thời tiết có xấu đi, người người vẫn bận rộn bước đi, không ai nhìn nhau, đơn giản chỉ lướt qua nhau một cách vô tình.

"Mưa to quá, trưa nay chắc không lên sân thượng ăn trưa được rồi."

Akiko ti tay lên kính cửa sổ, hướng mắt theo những giọt mưa đang rơi xuống. Ayane đứng kế bên, chỉ im lặng cúi đầu, không nói tiếng nào.

"Cậu không sao chứ?" - Akiko quay mặt sang nhìn, giọng lo lắng.

"Ừm..." - Ayane đáp gọn, rồi đi về chỗ ngồi.

Bảo Anh muốn hỏi Ayane về chuyện ngày hôm qua, nhưng lại sợ bị từ chối trả lời. Cô bạn hoạt bát này hôm nay lại mang một nỗi buồn như vậy, chắc chắn là có chuyện gì đó không ổn...

"Chỉ - chan..."

Đang miên man suy nghĩ, thì tiếng gọi khẽ khàng của Ayane khiến Bảo Anh giật mình quay xuống.

"Chuyện gì...?" - Cô hỏi, trong lòng dấy lên sự ngạc nhiên.

"Trưa nay anh tới có chuyện muốn nói... Cậu gặp anh ấy ở sân sau của trường nha?" - Vừa dứt lời, Ayane ngay lập tức nằm gục xuống bàn để Bảo Anh không phải thức nấc thêm bất cứ điều gì với cô được nữa.

Bảo Anh cúi mặt, quay người lên. Không gian đang ồn ào như vỡ chợ của lớp học dường như đã lắng xuống, chỉ riêng với hai người. Sự im lặng đáng sợ giữa chốn đông người khiến Bảo Anh căng thẳng tới độ. Hiện tại cô không thể tập trung vào chuyện gì được nữa. Trong đầu cô lúc này chỉ có những câu hỏi mơ hồ không xác định. Cô đang lo sợ, thật sự lo sợ, sợ lắm... Nỗi sợ này xuất phát từ đâu chính cô cũng không rõ.

Tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ trưa vừa vang lên thì Bảo Anh cũng vội đứng bật dậy, chạy ra khỏi lớp học. Ayane ngồi trông theo cô bạn của mình, đôi mắt tình nghẹn cụp xuống đượm buồn. Bên ngoài cửa sổ, trời đã hết mưa, nhưng ánh nắng vẫn chưa xuất hiện.

Đôi chân của Bảo Anh bước những bước dài, nơi ngực trái của cô, con tim đang đập rất nhanh, đến nỗi tai cô có thể nghe thấy được âm thanh "thình thịch..." rõ mồn một.

Cô đâu biết được, đằng sau cô còn có một người nữa, dõi theo cô ở một khoảng cách nhất định.

Jiro đã đến chỗ hẹn trước. Anh đứng dựa lưng vào tường, gương mặt toát lên vẻ suy tư. Bảo Anh nhìn anh, trong lòng bỗng nhiên dậy sóng. Khó khăn lắm, cô mới có thể tiến lại gần và thốt lên một tiếng: "Anh..."

Jiro giật mình quay sang. Vậy là cuối cùng cũng tới lúc phải nói ra...

"Chiaki, em tới rồi à?" - Anh mỉm cười đầy dịu dàng.

"Anh kêu em ra có chuyện gì không?"

Tim anh lệch nhịp, cảm giác đau nhói bắt đầu lan toả, làm tay chân anh như tê dại đi. Giọng nói của cô ấy, nụ cười của cô ấy, sự mạnh mẽ của cô ấy, gương mặt đáng yêu khi giận dỗi của cô ấy, từ bây giờ trở đi, có lẽ, anh sẽ không bao giờ được nhìn thấy nó nữa.

Anh không tự chủ được mình, cứ thế mà tiến tới, ôm chặt lấy Bảo Anh. Anh đã từng muốn đây chỉ là một cơn ác mộng, thoáng tỉnh ra thì mọi thứ sẽ trở về bình thường. Nhưng không, sự thật vẫn luôn là sự thật, nó mang chiếc mặt nạ tàn khốc và chưa bao giờ nói dối. Khoảng thời gian khi được yêu Chiaki, cả căn bệnh của anh... tất cả đều là sự thật.

"Jiro à... Anh sao vậy?" - Bảo Anh cảm nhận được đôi bờ vai của Jiro đang run lên. Vì cơn mưa mang cái lạnh đến khiến anh như thế này ư? Hay là... vì một lý do khác?

"Anh xin lỗi... Anh xin lỗi..." - Giọng của Jiro muốn nghẹn lại, đôi tay anh ngày càng siết chặt lấy Bảo Anh hơn. Anh biết, anh chỉ cần buông ra, thì anh sẽ không thể ôm cô thêm lần nào nữa.

"Anh không sao chứ? Sao lại xin lỗi em?" - Bảo Anh vuốt nhẹ tấm lưng của Jiro, trong lòng rối bời.

Gin đứng ở góc rẽ, dựa lưng vào tường và thờ ra một hơi dài. Anh tự hỏi tại sao mình lại đi theo Chiaki như thế này? Anh cứ như một kẻ tò mò, một mình đứng ở đây, và sau lưng anh, cách ngăn bởi một bức tường dày, là cảnh tượng anh không bao giờ muốn thấy...

"Anh muốn nói cho em biết một chuyện quan trọng..." - Jiro cố gắng bình tĩnh lại, đôi vai anh vẫn gồng lên và tay anh vẫn ôm siết lấy Bảo Anh.

"Anh nói đi..." - Bảo Anh nhẹ nhàng nói.

Con người, dù có mạnh mẽ tới đâu, thì cũng không thể chịu đựng được khi đứng trước một cú sốc lớn... Dù có gọi che giấu cảm xúc đến mấy, thì rốt cuộc, khi đối diện với sự thật đau thương, thì nước mắt vẫn sẽ tuôn rơi. Thứ chất lỏng tinh khiết ấy chỉ có một phần trăm là nước, và chín mươi chín phần trăm còn lại, chính là cảm xúc tận sâu đáy lòng.

Và lúc này đây, khi đôi tai của Bảo Anh đã nghe được toàn bộ sự thật, khi đôi tay của cô đã thôi không còn đặt trên tấm lưng của Jiro, thì những giọt nước nơi khoé mắt của cô cũng bắt đầu lăn dài, ướt đẫm bờ vai của anh...

"Anh... đang nói dối... phải không?" - Giọng của Bảo Anh như người mất hồn, khô khốc và thất thần.

"Anh đã từng mong đó chỉ là lời nói dối... Nhưng..." - Jiro vui mừng vào mái tóc của Bảo Anh, hôn nhẹ - "Anh xin lỗi..."

Thần thể của Bảo Anh run lên. Chuyện gì đang diễn ra thế này? Tại sao mọi vật trước mắt cô lại tối sầm đi như vậy...? Tại sao...? Cô vội đẩy Jiro ra, quay đầu bỏ chạy. Cô muốn kết thúc cơn mơ này, cô muốn quay về hiện thực.

Gin đang đứng bần thần nơi ngã rẽ, thấy Bảo Anh đột ngột chạy vụt qua thì vội đi theo, nắm tay giữ cô lại.

"Dù là ai thì cũng buông ra giùm tôi" - Cô không quay đầu, giọng run nhưng rất kiên quyết.

"Đã có chuyện gì xảy ra?" - Gin lên tiếng khiến cô kinh ngạc, cố vùng tay ra nhưng không thể được.

"Liên quan gì đến cậu? Mau về lớp đi, tôi không giỡn với cậu lúc này được đâu."

"Quay mặt lại để thể hiện lịch sự chút được không hả?" - Gin cố tình bực dọc.

"Nghĩ tôi vô văn hoá cũng được. Buông tay ra, nếu không tôi đảm thẳng tay đấy." - Bảo Anh đành giọng.

Gin nhu mảy, lấy tay kia đặt lên vai Bảo Anh, xoay mạnh người của cô lại. Bảo Anh cúi mặt xuống, không muốn để cho anh thấy tình trạng của mình lúc này.

Tách... tách...

Mưa.

Mưa ngày một to, nặng trĩu và chẳng mấy chốc đã khiến không gian xung quanh trắng xoá một màu.

Gin vẫn đứng đó, và Bảo Anh cũng vậy. Phía sau hai người, Jiro vẫn đứng bất động. Cả ba người, không ai muốn bước. Cả ba người, ai cũng đều có một nỗi đau...

Bảo Anh đột ngột nắm chặt tay áo của Gin, đôi vai khẽ run lên. Cô không thể chịu đựng được... Cô không thể nghĩ đến chuyện Jiro sẽ mãi mãi rời xa cô, mặc dù cả hai chỉ mới quen nhau.

"Anh ấy sẽ không rời xa tôi đâu, phải không?" - Cô bất giác hỏi, một câu hỏi dành cho ai, chính cô cũng không biết.

"Đúng!" - Gin đột ngột hét lên, lấn át cả tiếng mưa - "Chỉ cần cô mạnh mẽ, sẽ không ai rời xa cô hết. Khi cảm thấy mình yếu đuối, hãy nghĩ đến điều tốt đẹp, thì cô sẽ lấy lại được thứ mình cần để vực dậy. Tôi không muốn thấy cô như thế này, cô hiểu không?"

Bảo Anh ngược mắt lên nhìn Gin. Cô không muốn khóc, nhưng tại sao, nước mắt vẫn cứ tuôn, chan hoà hai bên má, lẫn với những giọt mưa đang rơi xuống liên hồi.

Gin không muốn nhìn thấy cô như vậy. Tim anh như ngừng đập lại. Anh vội vã ôm lấy cô, tựa cằm lên mái tóc ướt đẫm của cô.

"Tôi không muốn nhìn thấy cô như vậy..."

Bảo Anh nức lên, bầu chặt lấy áo của Gin. Cô muốn quên cái sự thật tàn nhẫn này đi, nhưng lại không thể được. Mọi thứ đến quá nhanh, cửa trái tim cô rỉ máu, đau buốt.

Gin nghĩ rằng, cố gắng không để bị bất cứ cảm xúc gì ra ngoài. Từ khi nào mà anh nhận ra rằng, mình không thể tự chủ khi thấy Chiaki và Sakura chịu đau đớn hay buồn phiền.

Tình cảm của anh rốt cuộc đang hướng về nơi đâu, chính anh cũng không thể hiểu rõ. Anh không thể nói được mình dành cho ai nhiều cảm xúc hơn được. Anh đang đứng giữa một ranh giới tình cảm thực sự phức tạp. Nếu anh không thể gỡ rối, thì anh sẽ rơi xuống vực sâu không đáy mãi mãi...

Sakura đứng ở hành lang lâu hai, nhìn xuống sân trường đang điện lên màu trắng xoá của mưa, những ngón tay thanh mảnh chạm nhẹ lên ô cửa sổ. Cô chỉ đang chú ý đến một chỗ, một chỗ có hai người đang đứng với nhau...

Cô nuốt khan, lấy điện thoại ra và bấm số, tìm trong lòng ngực đập nhanh không thể kiểm soát. Sau một tràng tiếp bíp dài, cuối cùng, đầu dây bên kia cũng bắt máy.

"Alo?" - Một giọng phụ nữ vang lên, sắc lạnh đến nỗi khiến cô run lên vì sợ.

"Thưa bà, cậu Shinakwa..."

"Tôi đã nói là tôi giao thằng bé cho cô xử lý rồi mà, sao giờ còn gọi điện làm gì?"

"Nhưng... thưa bà... có vẻ như kế hoạch đang đi theo chiều hướng thất bại."

"Cái gì?"

"Tôi... không thể làm gì để cậu ấy chú tới tôi nhiều như cô ấy..."

"Con khốn! Có làm cái quái quỷ gì cũng được. Bằng mọi giá, phải lôi kéo thằng bé thích cô, không được để nó gần con nhỏ đó nữa. Tôi đã chi rất nhiều tiền cho cô, cô nên biết điều đi."

"V... vâng! Tôi hiểu rồi! Tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Nếu như thằng bé vẫn tiếp tục bám lấy con nhỏ khốn nạn đó, thì thông báo cho tôi, tôi sẽ có cách."

"Và—

Tút... Tút...

Sakura nhìn màn hình điện thoại đã tắt ngúm, buông ra tiếng thở dài.

Kế hoạch vẫn phải tiến hành, nếu không, cô sẽ không thể yên thân mà sống được!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Kẻ dư thừa cần thiết

Dạo này Rei vào học chính thức rồi!<= lớp 12 nên áp lực cũng nhiều hơn. Và gần đây Rei bị một cú sốc tinh thần khi không nộp bài dự thi kịp cho Soul nên ý tưởng để xỏ, không thể viết được, đến hôm nay mới có thể thư thái một chút để hoàn thành chương mới của Gửi Cho Anh... xin lỗi mọi người rất nhiều... ;"<<<

"Chào! Hayashi, phải không nh?"

Sakura giật mình quay sang nhìn vì nghe có người gọi mình. Đây không phải là anh chàng thường đi chung với Gin sao? Tự nhiên đang chìm ngập trong suy nghĩ thì anh ta lại làm cô muốn rụng tim ra ngoài vì hết hồn. Anh ta là loại gì vậy? Đi đến mà không nghe được tiếng bước chân.

"Đứng... đứng vậy! Còn...?" - Sakura bỏ lững câu nói.

"Tôi là Kuro!"

"Hì? Mèo máy Kuro*?"

"Không không!" - Kuro xua tay trước thái độ ngạc nhiên của Sakura - "Chỉ bị trùng tên thôi! Cô cũng là fan của bộ anime đó à?"

"À không! Em trai tớ thích xem nên cứ mờ suốt, khiến tớ bị nhiễm vài cái tên ấy mà." - Sakura cười gượng gạo.

"Ồ..." - Kuro xoa xoa cằm, về hể chuyện, rồi đột ngột chuyển chủ đề - "Lúc này tớ nghe cô nhắc đến tên của Gin - sa... à không, Shinakawa. Bộ... có vấn đề gì sao?"

Sakura giật mình tập hai. Không lẽ anh ta đứng đây này giờ và nghe ngóng toàn bộ rồi sao?

"À... đừng nghĩ tôi nhiều chuyện! Do tôi là bạn thân của Shinakawa, tình cờ đi ngang nghe thấy cô nhắc đến cậu ấy thôi." - Kuro nở một nụ cười thân thiện - "Có chuyện gì với cậu ấy à?"

"À không đâu! Không có gì!" - Sakura cố gắng giữ bình tĩnh để trả lời.

"Ồ..." - Kuro ngăn người ra một lát, rồi lại tiếp tục - "Tôi biết cậu ấy khá là dở người (tự nói thầm: Chết... mình đang nói xấu cậu chủ! =.=), hay cậu ấy làm gì đắc tội với cô à?"

"Không có đâu! Thật ra thì... có một cô gái, bạn tớ, từng học chung với cậu ấy hồi năm cấp hai, muốn hỏi thăm cậu ấy thôi ấy mà. Cô ấy hình như thích cậu ấy thì phải."

Kuro lại trưng cái bộ mặt "đã hiểu chuyện" ra, nhìn thật ngô nghê.

"Nếu không còn gì để nói thì... tớ xin phép!" - Nói xong câu đó và kèm theo một cử chỉ cúi chào, Sakura vội vã chạy đi.

Kuro chống tay lên thành cửa sổ, nghiêng mặt nhìn ra ngoài. Bầu trời còn lúc lắc vài hạt mưa đang rơi xuống. Anh ta nhìn tới chỗ mà lúc này Sakura đã dán mắt vào trong khi nói chuyện điện thoại, không còn ai đứng đó cả.

Cậu chủ của anh ta, có liên quan gì đến cô gái kia sao?

"Anh Hoshino về nhà rồi."

Gin nói ngay sau khi mở cửa phòng y tế ra. Bảo Anh đang ngồi lau tóc, gương mặt thoáng chốc có chút kinh ngạc, nhưng cũng trở về vẻ bình thường rất nhanh.

Cả Gin và cô đều bị ướt mưa như chuột lột, cả hai đành phải đi lấy đồ thể dục của mình, thay ra và đến phòng y tế để ngồi. Trong khi Bảo Anh ngồi chờ dẫn trên giường, thì Gin lại lảng lảng ra ngoài xem Jiro thể nào.

"Úm... vậy à?" - Bảo Anh nhò nhẹ lên tiếng, trên môi thoáng qua một nụ cười nhạt.

Gin chăm chú nhìn cô một lúc, rồi đi lại gần, đặt tay lên đầu cô và xoa nhẹ.

"Còn nhớ cái lúc cô nói cảm xúc của tôi đi sai sự thật không?" - Anh hỏi, tay bắt động yên vị trên đầu cô.

"Úm, hồi đi Kyoto chứ gì! Thì sao...?"

"Tôi thấy cô là người có cảm xúc đi sai sự thật mới đúng."

Tay anh tuột khỏi đầu cô. Trong khoảnh khắc, lòng cô dấy lên cảm giác ngạc nhiên. Đứng...! Cảm xúc của cô luôn đi sai sự thật những khi cô cố giấu diếm những chuyện làm cô cảm thấy đau đớn không chịu đựng được.

"Này! Chiều nay tôi qua nhà cậu được không?" - Cô đan hai tay vào nhau, đột ngột chuyển chủ đề.

"Hả? Để làm gì?" - Gin thoáng ngạc nhiên.

"Thăm nhóc Hikaru."

Anh buông ra một hơi "ồ" thật dài - "Tôi tưởng cô đến để giờ trò gì với tôi..."

"Thôi đi!!" - Bảo Anh hét lên khi thấy Gin dùng hai tay che người mình lại - "Ai mà thêm động vào cơ thể của cậu!"

Cô thờ dài, đôi mắt sụp xuống, nỗi buồn trong lòng cũng vô thức lộ ra, "Đừng bày trò nữa... tôi không muốn tức giận lúc này cho lắm..."

Gin im lặng một lúc lâu. Nhìn đôi vai cô run lên, anh bất giác cắn môi, cảm giác khó chịu khôn tả.

"May thật..." - Anh đột nhiên chuyển chủ đề khác - "Lát nữa lớp cô và lớp tôi có tiết thể dục."

"Thì sao...?" - Bảo Anh vẫn trả lời với vẻ chán nản.

"Biết gì không? Hai lớp học ghép, biết đâu tôi lại được chạy đua, hay bật cao với cô?"

"Sao cũng được!" - Bảo Anh đứng dậy, hít một hơi thật sâu - "Tôi ra sân trường chạy bộ đây."

"Gi? Nay giờ chúng ta ngồi đây cũng gần hết tiết tư rồi! Không đợi đến tiết năm rồi ra đó luôn?" - Gin ra chiều ngạc nhiên.

"Biết là vậy! Nhưng tôi muốn chạy một chút, ít ra đó là cách tốt nhất để giải tỏa cái sự khó chịu lúc này." - Bảo Anh nhún vai, cười nhẹ rồi bước ra khỏi phòng y tế.

Nhưng Gin thừa biết, chẳng có cách nào lúc này có thể làm cô khá lên được.

Quen nhau chỉ được hơn hai tháng, nhưng tình cảm của họ đọng đầy từ những giây phút đầu tiên gặp mặt. Họ đã sớm dành cho nhau những sự quan tâm đặc biệt khó có thể nói thành lời.

Phải chăng, do Bảo Anh đã trao đi đủ nhiều, nên khi nhận được tin này, cô đã đau đến mức gục ngã, rồi lại bất ngờ cứng rắn một cách gượng gạo như vậy?

Gin biết, những cảm xúc của cô lúc này, chẳng có cái nào là thật, trừ nỗi buồn đang hiện hữu. Nụ cười của cô, cách cô giải quyết sự khó chịu, chẳng có gì là sự thật.

Gỡ dây, anh tự hỏi, làm sao anh có thể chen vào mà an ủi cô đây?

Hoa anh đào rụng rồi, mưa đã cuốn sạch các cánh hoa vẫn vương trên cành cây đi mất. Nắng yếu ớt chiếu xuống sau khi khó khăn xé toạc mây đen ra. Gió mát lạnh thổi đều đều, không ngại nghỉ, giống như Bảo Anh lúc này.

Cô chạy, đôi chân đều đặn chẳng mệt mỏi, mà giờ có một cô cũng chẳng có ý định dừng lại.

"Anh bị ung thư phổi thời kì đầu."

Lời nói của Jiro lại hiện lên trong những suy nghĩ của cô. Hơi thở có phần khó nhọc của cô hòa lẫn với mồ hôi mặn chát, tạo thành một thứ cảm giác khó chịu nơi khoe môi.

"Bác sĩ nói rằng, anh phải nhập viện sớm để điều trị."

Cô dừng lại một chút để giữ sức.

Phải... anh nên nhập viện sớm... Có như vậy, bệnh tình của anh mới có thể cải thiện được. Nhưng cô sợ, và cô chẳng thể nào định hình được nỗi sợ này là gì.

Cô lại tiếp tục chạy, lần này, cô chạy nhanh hơn.

Cô sợ điều gì?

Cô sợ thấy Jiro nằm vây quanh những thứ máy móc của bệnh viện, mũi gắn ống thở. Nó mang lại cái cảm giác nặng nề khó tả. Cô sợ khi thấy anh trong một diện mạo hoàn toàn khác. Nhợt nhạt, xanh xao, người gầy đi và tóc dần rụng đi vì điều trị.

Cũng đã gần hết tiết tư nên Gin xuống sân trường.

Bảo Anh vẫn đang chạy, cô chạy với tốc độ rất nhanh.

"Không sợ bị đuổi sức à? Đồ lì lợm có khác."

Anh từ từ bước lại đường chạy của cô.

"Chạy như vậy liên tục nhịp tim sẽ bị rối loạn, nguy hiểm lắm đấy."

Cô vừa chạy ngang qua, anh đã lên tiếng nhắc nhở.

"Hộc... kệ tôi!" - Cô vừa thở, vừa phũ phàng trả lời.

Không còn cách nào khác, Gin đành chạy theo cô.

"Chạy theo làm gì?" - Bảo Anh có phần khó chịu.

"Không được à?"

"Cậu cũng có điều gì khó chịu không thể giải bày bằng lời nói được ư?"

"Ừ, có đó."

Mất Bảo Anh ánh lên tia ngạc nhiên, nhưng chân vẫn chạy đều.

"Anh Hoshino nằm ở bệnh viện trung ương K."

Nghe Gin nói đến đây, Bảo Anh đột ngột không làm chủ được bản thân, mắt đã chuẩn bị té ập xuống mặt đường.

May mắn thay, Gin lại đỡ cô kịp.

"Làm sao cậu biết?" - Bảo Anh cười thoáng qua, mắt lộ vẻ khó xử.

"Tôi nhờ người điều tra."

Bảo Anh lúc này, đang gần như nằm trọn trong vòng tay của Gin.

Cô vùng ra khỏi người anh, tiếp tục chạy.

"Chiều nay, cô có muốn đến đó với tôi không?" - Anh không chạy nữa, chính âm lượng giọng nói to lên một chút.

Bảo Anh nghe thấy, ngay lập tức dừng lại, quay mặt về phía anh.

"Tôi biết..." - Anh lại tiếp - "Tôi biết trong lòng cô không thể từ chối. Bởi vì cô yêu anh ta."

"Thì sao chứ?" - Bảo Anh đáp - "Việc tôi quyết định đi hay không thì đó là chuyện của tôi, đâu liên quan đến cậu?"

"Có chứ!"

Cô thoáng giật mình vì câu trả lời không do dự của anh.

"Nếu tôi không thể làm người quan trọng với cô, thì tôi vẫn có thể xen ngang vào chuyện này, tôi là kẻ dư thừa cần thiết."

"Tôi... tôi không hiểu..."

"Kẻ dư thừa này sẽ xen ngang vào mỗi khi thấy cô thôi không cười và tươi tỉnh nữa. Hẳn sẽ không bao giờ có thể làm người chính thức, nhưng hẳn tự nhận hẳn là một người cần thiết. Chỉ để không thấy cô khóc vì bất cứ chuyện gì..."

"Từ khi nào mà cậu sâu sắc quá vậy hả?"

Bảo Anh bước lại gần Gin, đôi mắt thoáng nét cười.

"Ai biết được?"

"Tên điên này!!!"

"Thấy không? Tuổi tình rồi kia! Đã nói tôi là kẻ dư thừa cần thiết mà." - Gin mỉm cười dịu dàng, đặt tay lên đầu Bảo Anh, xoa xoa.

"Đồ xấu xa! Được rồi! Là cậu tự nhận cậu là kẻ dư thừa đó!" - Bảo Anh gạt tay anh ra, bực dọc.

"Vậy thì chiều nay đến bệnh viện với tôi. Tận thể ghé ngang nhà tôi dắt nhóc Hikaru theo." - Gin được nước nói một lời.

"Rồi rồi!! Tôi đi!" - Bảo Anh phẩy phẩy tay, mắt lộ vẻ bất lực và chịu thua.

Chuông vang lên, đã đến giờ nghỉ giữa giờ, chuẩn bị đến tiết thứ năm trong ngày.

Rót cuộc, kẻ dư thừa đã làm một chuyện hèn cho là thuận theo ý muốn của mình sao? Lương tâm hắn vẫn đang tự trách mình, phần vẫn đắn đo mãi chuyện ấy.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Không là người yêu, cũng chẳng phải là bạn...

Ồi cuối cùng cũng ra chương mới được sau những ngày bận bịu chỉ có một tí thời gian rảnh rồi ỉ ỏi... TTWTT Mọi người đã quên Rei rồi phải không...~~? Quên chưa...?:(

"Các cậu đã nói chuyện gì vậy?"

Bảo Anh đang ngồi khởi động bằng giắt này người vì tiếng của Akiko sau lưng mình. Hiện đã là giữa giờ thể dục, cả lớp đang chuẩn bị cho trận bóng chuyền với lớp 1 - 2 học cùng giờ.

"Anh Hoshino, Shirakawa, và cậu." - Cô nàng giờ tay lên buộc tóc, giọng nói lộ vẻ quan tâm.

Bảo Anh thờ dãi dầy khó khăn. Chắc là cô bạn xinh đẹp này vẫn chưa biết chuyện.

"Ayane vẫn chưa kể cho cậu nghe sao?" - Cô đứng dậy, đưa đôi mắt (già vò) ngạc nhiên nhìn Akiko.

"Chưa! Sáng giờ cậu ấy cứ như người mất hồn ấy. Tớ hỏi gì cũng không trả lời."

"Vậy à..." - Bảo Anh cụp mắt xuống, trong lòng thoáng qua một chút rối bời - "Anh Jiro bị ung thư phổi thời kỳ đầu, cậu ấy buồn là đúng..."

"Cái gì?" - Vẻ kinh ngạc thật sự lúc này mới hiện hữu trên mặt của Akiko - "Sao lại có thể..."

"Tớ không biết. Mọi chuyện diễn biến quá nhanh, nhanh đến nỗi tớ và Ayane cũng không lường trước được đề mà sẵn sàng chịu đựng."

Akiko trầm ngâm, đưa mắt nhìn về phía Ayane đang ngồi một mình dưới tán cây xanh. Từ sáng đến giờ cô đã thấy cô ấy rất lạ. Cô ấy không vui vẻ, không bông đùa trẻ con như mọi ngày. Cô ấy chỉ đơn giản để mặc cho nỗi cô đơn tóm lấy mình, đưa đôi mắt vô cảm xù ra nhìn mọi người.

"Có lẽ tớ sẽ nói chuyện với Aya một chút."

Akiko mỉm cười chào Bảo Anh, rồi chạy đến cô bạn thân đang bị nỗi buồn bủa vây kia.

"Nè Miyamoto!"

"Ồi trời ơi cha mẹ ơi!!"

Đang ngẩn tò te ra để suy nghĩ, thì cú đập vai của Gin khiến Bảo Anh giật nảy người, kêu hét cha mẹ thần linh ra.

"Chỉ là cái đập vai thôi mà, có cần phải kêu cha mẹ để dẫn mặt tôi vậy không?" - Gin trung bộ mặt vô tư lự ra.

"Im đi! Gọi tôi có gì không?" - Cô nàng cổ gât bộ dạng bực dọc thoáng qua đi và hỏi.

"Kêu tôi im rồi hỏi tôi gọi có gì không là sao?" - Gin nhún vai, làm bộ ra vẻ ngu ngơ.

"Ý tôi là... cậu lo tập trung vào cái vấn đề trước đó và hãy dừng nói về cái vấn đề phía sau đi!"

"Cái vấn đề trước đó là gì? Cái vấn đề phía sau là gì? Ăn được không?"

"Trời ơi!!! Cậu làm tôi loạn nào lên thì cậu ăn mới ngon được há? Nói mau, kêu tôi có chuyện gì?"

"Ừ thì, tí nữa nhớ đánh bóng chuyền đó. Tôi đang muốn đập banh vào mặt cô... ờ lộn, thì đấu với cô!"

"Mới nói câu gì đó?"

"Tôi đang muốn thi đấu với cô!"

"Tua lại câu trước đó co."

"Ừ thì, tí nữa nhớ đánh bóng chuyền đó."

"Tua ra sau một tí tạo."

"Tôi đang muốn thi đấu với cô."

Bảo Anh ôm cái đầu đang quay cuồng của mình, mắt trừng trừng nhìn Gin. Rõ ràng là hắn đang chối rành rành như ban ngày, nhưng lại che đậy bằng bộ mặt giả vờ ngu ngơ của mình.

"Đầu thì đâu! Nhưng tay tôi vẫn còn hơi sưng, chưa hoạt động quá mạnh được đâu." - Bảo Anh khoanh tay, nhướn mày đầy thách thức.

"Đầu cho vui thôi mà!" - Gin khẽ nhếch môi cười.

"Đầu cho vui của cậu có ý gì thế? Mạnh bạo cấp độ một à?" - Bảo Anh quay ngoắt đi, tỏ thái độ nghi ngờ thấy rõ.

Trước hành động của cô nàng, Gin vẫn cười và nhìn cô chăm chú.

"Nhìn cái gì?" - Bảo Anh liếc qua, cộc cằn hỏi.

"Nhớ rù mọi người cùng chơi đó." - Gin nói câu cuối cùng, rồi nhẹ nhàng bước về phía lớp mình.

Bảo Anh nhìn theo anh kia anh rào bước, cái kiểu ngang tàn nhưng thể diện có độc không thể miêu tả bằng bất cứ từ ngữ nào. Cô luôn đánh ra một phút ngớ ngẩn để nhìn và suy nghĩ về anh như vậy, nhưng mà thâm tâm vẫn ghét anh vô cùng.

Sau nửa tiếng chuẩn bị, cuối cùng thấy thể dục cũng cho tập hợp cả hai lớp lại để chuẩn bị thi đấu.

"Trước khi thầy chọn, có ai muốn xung phong vào đội hình không?"

"Em/Emt!!!"

Tiếng của thầy vừa dứt, Bảo Anh và Gin đã đồng loạt giơ tay lên, điệu bộ vô cùng háng hái.

"Tôi sẽ đánh bại cậu, nằm bẹp xuống sân luôn!!!" - Bảo Anh nhìn qua Gin, hùng hồn tuyên bố.

"Ồ vậy sao? Không biết ai sẽ nằm trước đây?" - Gin cười đều, chọc tức Bảo Anh bằng cái giọng điệu đầy kiêu ngạo.

"Cậu nghĩ cậu đủ sức đánh bại lớp trưởng Shinakawa của lớp tôi sao?" - Một tên ở lớp của Gin lên tiếng, hất mặt lên đầy tự mãn.

"Vậy cậu nghĩ Shinakawa lớp cậu mạnh lắm hả? Lớp trưởng của chúng tôi là con gái đấy nhé! Bên đó mà dễ thua thì chuẩn bị đội quần lên đầu mà đi đi." - Một tên ở lớp của Bảo Anh cự lại.

"A! Thì ra là lớp mấy cậu thích đội quần lên đầu mà đi à? Đấu với lớp tôi là thua chắc rồi, đừng có mạnh miệng."

"Thôi thôi!!" - Bảo Anh là lên, khiến cho cả đám, kể cả thầy thể dục nãy giờ đang "vô hình" cũng bị chết đứng - "Chọn thành viên đi, rồi đấu với nhau là biết liền, tôi ghét đấu vô mồm lắm."

"Thấy chưa!! Nghe lớp trưởng lớp tôi nói chưa? Chọn người đi!!"

Cả đám nhao nhao hết cả lên, mắt đưa nào đưa nấy sáng rực lửa, đầy ý chí quyết đấu quyết thắng. Và, sau một hồi loay hoay, cuối cùng mỗi lớp cũng đã chọn ra được sáu người.

"Vị thời gian có hạn nên chúng ta giao bên nào ăn mười trái trước là thắng nhé." - Thầy thể dục cầm còi chuẩn bị sẵn, rồi leo lên chiếc ghế cao để cho tiện quan sát.

Bên kia có Sunaire, Michio và Gin là những người Bảo Anh biết. Bên này có cô, Akiko vừa được cô lôi kéo vào chơi và Kuro, tên này tình nguyện tham gia. Ayane thì đứng ngoài, bỏ hết cả sự ưu phiền đi mà múa máy tay chân không ngừng, la hét cổ vũ.

"Chii - chan, Aki - chan cố lên!! 1 - 3 cố lên!!!"

Lớp 1 - 2 giao bóng trước vì Bảo Anh oẳn tù tì bị thua (==). Một người đã đỡ được, chuyền qua cho Akiko. Cô nâng hơi mắt cân bằng, nên phải chạm bóng hai lần mới chuyền sang được cho người khác. Bóng đã đến tay của Bảo Anh, cô nhảy cao lên, đập một phát thật mạnh sang đối phương, dễ dàng ăn được 1 - 0 đầu tiên.

Trận đấu lại tiếp tục, lớp của Bảo Anh giao bóng. Hai bên chuyền qua chuyền lại một hồi, bóng đã tới tay của cô nàng lớp trưởng lớp 1 - 3. Cô nhảy lên để làm thêm một phát dứt điểm nữa, nhưng thật không may, lại bị Gin đỡ được và lật ngược tình thế.

Bóng bị anh đập mạnh không thương tiếc xuống nền đất, tỉ số hiện tại là 1 - 1.

"Có cần mạnh bạo vậy không?" - Bảo Anh lườm Gin một cái. Rõ ràng là anh đang cố tình dẫn dắt cô đây mà! Cái đồ khó ưa!

"Tôi thích, thì sao?" - Gin nở một nụ cười đều đến khó tin khiến Bảo Anh tức giận đứng đưng. Bắt đầu từ lượt giao bóng thứ ba trở đi, dường như cả sân chỉ còn mình cô và Gin thi đấu với nhau. Cả hai liên tục đập bóng dứt điểm điên cuồng khiến mọi người bao nhiêu phen đứng hình vì họ.

"Dần vớ có khác! Tội nghiệp trái banh đáng thương..." - Một tên ở lớp Bảo Anh toát mồ hôi lấm tấm.

Đánh tiếp một lúc, thì tỉ số hiện tại là 9 - 8 nghiêng về lớp của Gin, 1 - 2. Bảo Anh thở phì phò lấy sức như trâu, giương đôi mắt hân học nhìn Gin.

"Yo!! Gin - sama cố lên!!!" - Kuro hú hét vấy tay. Chẳng biết anh ta đang ở phe nào nữa. ==

"Ê! Sao cậu lại đi cổ vũ đối thủ vậy hà cái đồ phản lớp?" - Bảo Anh quay phắt ra sau và la lên đầy căm phẫn.

"Ồ! Tôi quên mất!!!" - Kuro bỏ tay xuống, gãi đầu đầy hối lỗi.

Bảo Anh đang tức đến mức không biết tiếng còi báo hiệu lượt giao bóng kế tiếp đã đến. Cô cứ đứng vuốt mồ hôi liên tục, cố gắng nghĩ ra kế hoạch gì để thắng tên kia. Cả lớp đã và đang cố gắng rất nhiều! Cô không thể nào dễ thua vì thù hận cả nhân được.

"Chii - chan! Đỡ banh kia!!!" - Tiếng của Ayane vang lên thật to khiến Bảo Anh giật mình. Cô quay sang, ngược nhìn lên và thấy trái banh bóng chuyền đang vu tạt mà nhắm đích đến là vào mặt của mình. Theo quán tính, cô giật lùi lại và né sang phải một chút để né, nhưng xui xẻo thế nào lại đụng trúng chiếc ghế cao mà thầy thể dục đang ngồi.

Chiếc ghế tắc lư mất cân bằng, và dần ngã về hướng của Bảo Anh. Giây phút đó, cô chỉ biết trở mắt đứng nhìn. Vốn dĩ, cô hiểu chuyện gì sẽ xảy ra với cô, nhưng tay chân cô tê cứng và không thể nào di chuyển linh hoạt được.

Cô nhắm mắt chặt lại, tay áp lên đầu và chấp nhận chuyện xui xẻo xảy đến với mình. Viễn cảnh bị bại liệt đã dần dần xuất hiện trong tâm trí thì một chuyện không ngờ lại xảy ra.

"Lớp trưởng!!"

Cả hai lớp đồng thanh la lên. Bảo Anh dần dần mở mắt ra. Cô đang nằm trọn trong vòng tay của Gin, tay kia của anh đang bận đỡ lấy chiếc ghế.

Lần này là lần thứ ba rồi..

Cô lại nằm trọn trong vòng tay của anh.

Kuro vội chạy tới để đỡ chiếc ghế phụ cho cậu chủ của mình, nét mặt của anh ta ánh lên sự lo lắng thật sự.

"Cố đừng có tưởng cô được tôi phong danh hiệu là "Iron - woman" rồi là cô chủ quan nha. "Người sắt" trong Marvel là một cái áo giáp, cô chỉ có da bọc thịt thôi, biết chưa cái đồ hậu đậu!" - Gin lên tiếng với giọng đều đều, đôi mắt khẽ nheo lại có vương chút bực bội.

"Cậu làm như tôi tự hào với cái danh hiệu đó lắm ấy." - Bảo Anh quay phắt mặt đi, tức tối.

Bỗng chốc, cô cảm thấy người của Gin run lên nhẹ nhẹ. Quay lại nhìn anh, cô thấy anh đang thờ dốc. "Ê, nè! Cậu bị sao vậy?" - Cô hơi giật mình, mắt nhìn chằm chằm vào anh - "Bộ đau ở đâu hả?"

"Hơi nhiều quá! Đứng lên đi, cô làm tôi tê hết tay rồi đây." - Gin khẽ cười, nhỏ giọng. Bảo Anh không nói gì, chỉ ngoan ngoãn làm theo lời của anh. Anh đứng dậy, nhìn cô một hồi, rồi lẳng lặng đi vào trong khu lớp học.

"Để tớ đi theo cậu ấy." - Kuro để lại cho Bảo Anh một lời, rồi cũng chạy theo Gin.

Bảo Anh ngạc nhiên đứng như trời trồng, khoảng không gian tựa như chỉ còn một mình cô, và Gin đang đi càng ngày càng xa. Cô tự hỏi với mình biểu hiện lúc nãy của anh là như thế nào? Nó thật kì lạ, kì lạ đến mức khiến cô phải lo lắng.

"Shinakawa!!!"

Nghe tiếng gọi với, Gin đứng khựng lại, quay đầu ra phía sân thể dục. Bảo Anh đang đứng nhìn anh, với một đôi mắt mang đậm nét khó hiểu.

"Chiều nay không được ra trễ đâu đó. Tôi mà bị cho leo cây là tôi sẽ xử cậu một trận nên thân."

Gin mỉm cười, đáp lại ngay, "Biết rồi. Tôi không có trễ giờ như cô đâu."

Nói rồi, anh quay lưng đi mất, chẳng biết sau lưng Bảo Anh vẫn nhìn theo với một nỗi suy tư đầy vấn vương.

"Cậu Gin, cậu bị thương rồi đúng không? Sắc mặt của cậu rất khó coi." - Kuro đi ngang háng với Gin, lo lắng hỏi.

"Đến phòng y tế băng bó là được, không cần phải quá lo lắng đâu." - Chân Gin vẫn bước đều, giọng nói bình thản cất lên.

"Sao cậu không nói với Miyamoto? Cậu bị như vậy là do đỡ cho cô ấy mà?"

"Nói làm gì, cô ấy cũng đâu có quan tâm?"

"Sao?"

Kuro thấy được một sự hụt hẫng nhẹ trong câu nói vừa rồi của cậu chủ mình.

"Cô ấy..." - Giọng Gin vẫn đều đều - "chẳng bao giờ quan tâm tôi đâu..."

"Cậu chắc chắn vậy sao? Dù sao một phần trách nhiệm cũng là do cô ấy. Sao không thể không quan tâm được?" - Kuro vẫn tiếp tục gần hỏi để tiếp tục chủ đề.

"Cậu nghĩ đối với cô ấy, thì tôi là gì? Tôi chẳng phải người yêu, cũng chẳng bao giờ được cô ấy công nhận là bạn. Tôi là gì, tôi là ai trong cô ấy? Đối thủ, tôi chỉ có thể là đối thủ thôi. Và sẽ chẳng ai đi giúp đỡ đối thủ cả, hiểu không...?"

Đúng vậy, sẽ chẳng ai đi giúp đỡ đối thủ của mình đâu...

Bảo Anh trở về khu vực lớp để ngồi nghỉ. Cô không thể uống nổi một ngụm nước nào, vì đầu óc cứ liên tục quay mòng mòng các hình ảnh khi nãy. Cô được Gin đỡ, cô thấy sắc mặt kỳ lạ của Gin, cô thấy trong lòng như có khoảng không đen đặc khi Gin cứ thế lẳng lặng mà đi về khu lớp học. Cô cứ suy nghĩ mãi, nhưng cũng chẳng thể nào tìm được câu trả lời.

Cô là một người không thể kìm nén cảm xúc. Một khi đã thấy bồn chồn, thì sẽ đứng lên và đi tìm hiểu ngay.

Và lần này chính là một ví dụ điển hình.

"Tớ đi đây một tí, có gì cậu nói với thầy giám nha." - Sau khi dặn dò Ayane, Bảo Anh đứng dậy và bước vội về phía khu lớp học. Ánh mắt cô càng ngày càng rõ lên sự tò mò xen lẫn khó chịu. Chân cô cứ tăng tốc độ từ từ, từ đi bộ, cuối cùng chuyển thành chạy.

Tự hỏi rằng, liệu sẽ có ngoại lệ hay không, khi một người đang lo lắng cho đối thủ của mình?

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Những cảm xúc chẳng thể gọi tên!

"Shinakawa!!"

Cánh cửa phòng y tế được mở ra một cách mạnh bạo. Ngay ngưỡng cửa, cô nữ sinh mặc đồ thể dục thờ hồn hên, đôi mắt ánh lên sự lo lắng dồn vào người đang được băng bó ngồi trên giường bệnh.

Kuro hướng mắt ra cửa, gương mặt thoáng qua sự ngạc nhiên.

"Miyamoto...?" Gin mở to mắt, bất chợt mấp míu môi trong vô thức, quên mất cơn đau đang hiện hữu.

"Cậu làm tớ lo quá!! Phải bình tĩnh lắm tớ mới chạy nổi vào đây đây đó! Cậu không sao chứ?"

"À, là Hayashi!" Gin khẽ cười trừ, nhưng cũng đầy dẫu dằng. "Tớ không sao! Chỉ bị trật tay một chút thôi."

"Tớ nghĩ cậu sẽ nhầm lẫn giữa tớ và Miyamoto chứ? Lúc nãy cậu đã gọi bạn ấy khi thấy tớ mà?" Sakura ngồi xuống kế bên, Kuro nhẹ nhàng đứng dậy, nép sang bên phải.

"Ừm, giống nhau như vậy dĩ nhiên phải có nhầm lẫn rồi." Gin trả lời thẳng thắn, xoay người đối diện Sakura. "Mà cậu đâu cần mắt công chạy đến đây làm gì? Chỉ bị thương nhẹ thôi m—"

"Tớ đã rất lo đấy!!!"

Kèm theo câu nói ngắt lời Gin, là cái ôm của Sakura dành cho anh khiến anh kinh ngạc tột độ.

"Hayashi?" Anh có thể cảm nhận được, đôi vai cô đang run lên đầy yếu đuối.

"Khi thấy cậu lấy tay không đỡ lấy cái ghế, cơ thể tớ như rụng rời đi vậy. Tớ nghĩ cậu sẽ xảy ra chuyện lớn rồi."

Trong lòng Gin lúc này thật sự rất khó tả. Anh không biết nên làm gì, đành lấy một tay ôm cô lại. Sakura càng lúc càng siết chặt anh hơn.

"Đã khiến cậu phải lo lắng rồi." Anh khẽ khẳng định.

Nơi ngưỡng cửa, một người khác xuất hiện. Kuro thuận mắt quay sang nhìn, khoé miệng khẽ mở ra đầy ngạc nhiên.

Bảo Anh ti bản tay lên cánh cửa, chứng kiến cảnh lằng lằng trước mắt mình với cảm xúc hỗn loạn. Thiết nghĩ, Gin đã được một người như vậy chăm sóc và lo lắng, sẽ chẳng bao giờ tới lượt cô lo. Mà cô cũng chẳng muốn quan tâm đến một tên khó ưa như vậy!

Phải, anh rất khó ưa!

Anh bị thương, mà chẳng hề hé răng với cô nửa lời. Trong khi đáng ra người bị thương phải là cô mới đúng! Anh làm cô lo lắng chi đom đóm vì anh đã cứu cô, và đó quả thật là một hành động dư thừa! Sao cô không nghĩ đến Sakura sớm hơn chứ? Để cô không phải cật công chạy vào đây.

Những ý nghĩ ấy vừa vụt tắt, cô rời bàn tay khỏi cánh cửa, lẳng lặng bỏ đi.

Kuro vốn dĩ muốn đuổi theo, nhưng trong đầu suy nghĩ gì đó, nên lại thôi.

Sakura lúc này đã rời khỏi người của Gin, trên môi xuất hiện nụ cười. "Nhưng nhìn thấy cậu không sao như thế này thì tốt rồi."

Gin khẽ gật đầu, cô tiếp lời: "Tớ phải trở lại lớp. Khi nào cậu cảm thấy khá hơn thì về lớp nhé."

Nói rồi, cô đứng dậy, chào tạm biệt cả hai người và bước đi.

Đợi Sakura ra ngoài rồi, không gian lẳng xuống một lúc, bấy giờ Kuro mới cất lời.

"Cậu Gin, lúc nãy Miyamoto kiếm cậu."

"Sao không nói cho tôi sớm?" Gin đứng bật dậy, chất giọng phù đầy sự sùng sốt.

"Vì cả tôi và cô ấy đều thấy cậu và Hayashi đang bận, nên không muốn ngắt ngang. Cuối cùng, cô ấy chọn cách bỏ đi thay vì lên tiếng."

Lời của Kuro bình thản, nhưng đủ làm trong lòng Gin dậy sóng. Con sóng ấy ngày càng dữ dội như vũ bão, va đập điên cuồng. Anh đã không thể làm chủ được mình.

Tan trường.

Bảo Anh đứng ở chỗ kệ đựng giày với tâm trạng háo hức. Cô sắp được gặp Jiro, cô phải hỏi anh tường tận hơn về mọi việc. Cô sẽ biết được anh điều trị ở đâu, sau này cô sẽ đến thăm anh thường xuyên hơn. Bất giác, khi nghĩ đến những việc ấy, miệng cô khẽ mỉm cười đầy vui sướng.

Gin chậm chậm bước về phía cô, trông thấy cô vui như vậy chỉ vì sắp gặp Jiro, trong lòng anh phứt chút cũng có chút khó chịu, nhưng nó thoáng qua rất nhanh và ngay lập tức tan biến theo cơn gió cuối xuân đang thổi.

"Đội lâu chưa?"

"Ra rồi à?" Bảo Anh ngưng cười, quay sang Gin.

Anh nhìn cô một lúc, rồi bước đi trước. "Đi thôi."

Bảo Anh xoay người, vội vã đi nhanh theo sau.

Suốt cả quãng đường dài, chẳng ai nói với ai câu nào. Bảo Anh rất muốn mở miệng hỏi thăm, nhưng vừa định bật ra lời nói thì lại bị cái ý nghĩ: *Hắn ta có Hayashi lo rồi!* chặn lại. Rõ ràng là khó chịu, nhưng cô không dám mà cũng không muốn hỏi. Tình huống này quả thật rất khó xử mà...

"Nè!" Rốt cuộc, cô cũng lên tiếng "Ghé thăm nhóc Hikaru trước được không?"

"Cô nhớ nhóc ấy hơn nhớ bạn trai mình à?" Gin hỏi ngược lại.

"So sánh kiểu gì vậy? Làm gì có chuyện tôi nhớ ai hơn ai chứ?" Bảo Anh cự lại ngay "Có chịu đi không thì bảo?"

"Rồi rồi! Vậy mình đi gặp Hikaru trước, rồi đến bệnh viện." Gin buông lời, ra chiều đồng ý "Dù sao cũng sắp đến giờ nhóc ấy tan học rồi."

"Hả? Hikaru đi học rồi sao?"

"Ừ! Cũng được vài ngày rồi."

Bảo Anh trở mặt lên kinh ngạc. Cô tự hỏi rốt cuộc anh chàng này thật sự là ai đây? Thoạt nhìn, trông anh chẳng có vẻ gì là nói thật! Nhưng anh lại làm được tất cả những gì mà anh đã từng hứa với cô. Tất cả...

Bởi cô nghĩ rằng, thật sự rất khó khăn khi phải nhận nuôi một đứa trẻ xa lạ như vậy! Một nam sinh trung học như anh sao lại có thể dễ dàng nhận trọng trách đó? Thật không ngờ... anh đã làm cô rất bất ngờ.

Mãi miết suy nghĩ, cuối cùng cũng đến trường tiểu học.

"Nhóc ấy học ở đây. Trường này khá gần nhà tôi, từ cổng trường rẽ trái, đi xuống con dốc là tới, nên cũng không sợ nhóc ấy đi lạc."

"Tôi nghĩ sau này cậu có tương lai rồi đó."

"Gì?" – Gin đang diễn thuyết thì bị Bảo Anh chặn ngang nên khá ngạc nhiên, hỏi ngược lại.

"Có tương lai làm bảo mẫu. Cậu chăm sóc trẻ con tốt thật đó nha!" Bảo Anh cười cười "Lo lắng cho nhóc Hikaru như một bà mẹ vậy."

"Thôi đi." Gin bị chọc quê nên quay đi chỗ khác để che giấu biểu cảm

"Ê! Cậu ngưng đó há? Quay qua tôi xem coi!! Tôi muốn xem mặt thầy của mình lúc ngưng như thế nào." Bảo Anh bướng bỉnh đẩy đẩy vai của Gin đầy thích thú.

"Ồn quá!" – Gin bực dọc nói.

"Ừa! Chị xinh đẹp??"

Tiếng của Hikaru khiến Gin thờ phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng được "cứu bồ" rồi.

"A! Nhóc!" Bảo Anh mừng rỡ "Nhìn em bánh trai ghê nha."

Hikaru cười tinh ranh, tay cầm quai cặp đang đeo trên vai và đi lại gần hai người hơn.

"Đi học thế nào? Có vui không?" Bảo Anh tiếp lời.

"Dạ có. Mấy bạn ở đây hoà đồng lắm." Hikaru vui vẻ trả lời.

Bảo Anh xoa đầu Hikaru, rồi quay sang Gin đang nhìn cô im lặng này giờ "Ê! Cậu nói gì đi chứ?"

"Mà... nhìn như vậy giống như mình là gia đình ấy nh?" – Hikaru hồn nhiên nói.

"Hả? Gì vậy?" Bảo Anh quay lại nhìn nhóc, thắc mắc.

"Chị xinh đẹp là mẹ, anh Gin là ba, em là con! Ba, mẹ đang đi đón con sau giờ tan học!!" Nhóc lại hồn nhiên lần nữa.

"C... c... cái gì?? Em nói bậy bạ gì thế?" Mặt của Bảo Anh được nước đỏ lựng hết cả lên.

"Sao vậy? Em thấy giống mà?" – Hikaru chu môi.

"Không giống chút nào!! Không giống chút nào!!" Bảo Anh cố gắng kiềm chế giọng nói của mình lại để nó không chạm đến ngưỡng cao nhất.

Gin cũng được nước ôm bụng, nên tiếng cười sắp bật ra thành tiếng.

"Có gì mà cười sao tên kia?" Bảo Anh vừa cuống quýt vừa gằn dữ.

"Đâu có gì! Gin quay sang nhìn cô, rồi nhìn nhóc Hikaru. "Ấy da, Hikaru nè, bây giờ ba sẽ đưa con về nhà nha! Cứ để mẹ con đứng đó luôn cũng được."

Bảo Anh cứng họng. Nói thật bây giờ có cái lờ nào ngay đây thì cô sẽ nhấn đầu tên Gin xuống đó ngay lập tức!! Ngay và luôn!!

"Sao lại thế được? Gia đình thì phải đi chung với nhau chứ?" Hikaru ra chiều không đồng ý.

"Mẹ hơi giận ba một tí ấy mà!" Gin cười toà nảng "Con không thấy mẹ đang toà ra sát khí hùng hực sao?"

Lúc này, bao nhiêu người đang có mặt trong sân trường đều dán mắt vào ba người. Bảo Anh không chịu nổi nữa rồi! Cô phải rời khỏi đây ngay!!

"Về! Về thôi!!" Sau hét vào mặt "hai cha con", cô nắm tay cả hai và lúi đi.

Sau khi đưa Hikaru về nhà, Bảo Anh hậm hực đi thẳng, chẳng thèm dợi chờ Gin một giây nào. Gin vội vã chạy theo, khó khăn lắm mới giữ cô đứng lại được.

"Này! Chỉ là đùa với Hikaru cho nhóc ấy vui thôi mà!" Anh cô gắng thanh minh với cô "Có gì phải giận chứ?"

"Thì tôi có nói là giận đâu? Dẫn tôi đi tới bệnh viện đi, nhanh lên." Bảo Anh chẳng thèm quay lại nhìn anh, nói với giọng hờ hững nhất có thể.

Gin thờ dãi chịu thua. Con gái khi giận thật là khó hiểu! Biểu cảm lộ ra mặt thể mà vẫn chối cho bằng được. Nghĩ đi nghĩ lại thì, trên đời này không có gì bi ảm bằng con gái cả. Vui thì như nắng ban trưa muốn thiêu đốt da thịt người ta, buồn thì như mưa dầm dề khiến người ta muốn phát bệnh rầu rĩ theo, giận thì cứ như cuồng phong vô bão, nhưng lại chẳng muốn để lộ ra ngoài!

Ngưng dòng suy nghĩ đó lại, Gin sải bước dài, đi nhanh để theo kịp Bảo Anh. Xem ra cô vẫn còn tức giận lắm, đi đến gần không chừng người cô vô ý đẩy mình như anh cũng bị chướng cho mấy phát!

"Cách xa năm mét, gần quá rồi!!" Bảo Anh đột ngột quay ra sau, trừng mắt nhìn Gin, gằn từng chữ một.

"Hả?" Gin chớp mắt, gương mặt ngây ra như đứa con nít "Ồ!" Cuối cùng, anh buông câu đáp trả, từ từ đi chậm lại. Bảo Anh toà ra sát khí ngùn ngụt, thấy anh đi ra xa mình mới quay đầu đi tiếp.

Đi thêm một đoạn dài, anh lại lên tiếng "Ê!"

"Gì?" Bảo Anh chân vẫn bước, miệng lạnh nhạt hỏi lại.

"Có biết đường không mà đi hùng hỏn vậy?"

Câu nói của Gin khiến Bảo Anh đứng sững, đơ người mấy chục giây. Chết rồi! Quên mất tiêu là không biết đường!!

"Thì không biết!" Hai tai của Bảo Anh đỏ lên, trả lời "Cậu đi đằng sau chỉ đường đi."

Gin kinh ngạc vì độ lì lợm của cô nàng này, nhưng đành phải chấp nhận thôi chứ sao giờ? Chỉ là đi đến bệnh viện thôi mà, có cần phải khó khăn vậy không? Đi chung mà cô nàng cách ly anh như anh bị nhiễm bệnh vậy!

"Ngã ba kia! Quẹo đường nào đây?" Bảo Anh hơi nghiêng đầu ra phía sau, điệu bộ đầy thắc mắc.

"Đảm thẳng." Gin trả lời ngắn gọn.

"Điên à!! Phía trước là sông mà?"

"Vậy mà có đường mới ghê."

"Chỉ xem!"

"Tôi nhìn thấy nó bằng niềm tin và hi vọng mạnh mẽ, cô không thấy được đâu, nên rẽ trái đi."

"Đồ vô duyên."

"Cảm ơn! Tôi đâu cần có duyên làm gì?"

"Aiz! Tôi không nói chuyện với cậu nữa! Lén tiếng chỉ đường cho tôi là đủ rồi. Ok?"

Lời cự tuyệt của cô nàng Bảo Anh kết thúc cuộc nói chuyện lằng xẹt giữa hai người. Cứ thế, trên suốt quãng đường, Gin chỉ có thể nói với cô rẽ trái, rẽ phải, hay đi thẳng, ngoài ra thì không được nói gì khác.

Cuối cùng, cái bầu không khí kỳ lạ nhan nhán bao trùm cả hai người cũng tan biến khi đến bệnh viện trung ương K.

Đây là bệnh viện lớn, chỉ mới bước vào, Bảo Anh đã thật sự cảm thấy bị lạc mất phương hướng. Cũng may mắn nhờ có Gin, cô mới có thể biết được khoa ung bướu nằm chỗ nào. Làn này thì cô nàng không dám hùng hồn đi như trước nữa, phải nhờ vào sự chỉ dẫn của Gin thôi.

Trong lúc đang bước trên hành lang ngập tràn màu trắng và mùi thuốc sát trùng, cô nàng lại đột ngột nhớ đến vụ bóng chuyền hồi trưa.

"Tay cậu, có sao không?" Cô buột miệng, cúi đầu để cảm giác xấu hổ thoáng qua thật nhanh.

Gin không quay đầu nhìn lại. Anh biết cô nhìn thấy tất cả rồi, nhưng mà cô nhìn thấy thì sao chứ? Cũng chẳng có cảm giác ghen tuông gì từ cô cả!

"Không sao! Chỉ bị bầm một chút thôi."

"Rõ ràng là..." Bảo Anh sấn tới, bóp mạnh vào cánh tay trái của Gin, khiến anh đứng khựng lại, cúi đầu xuống, cả thân người run rẩy, miệng khẽ phát ra mấy âm thanh khó hiểu "... không phải bị bầm mà!" Cô nói tiếp lời, cặp lông mày nhướn lên trông khó chịu thấy rõ.

"Chăm chỉ thoa thuốc là hết thôi. Không cần cò lỏ." Gin gạt tay cô ra khỏi người mình, đứng thẳng người dậy và bước tiếp "Đi thôi! Sắp tới rồi!"

Bảo Anh dơ người mấy giây, mặt ngu ngơ. Có cần phải cự tuyệt như vậy không trời? Người ta chỉ hỏi thôi mà! Thậm chí còn chưa kịp nói lời cảm ơn nữa. Cái tên điên đó...

Cô cũng đành để y xì cái bộ mặt ngu đó đi theo anh.

Hai người đến nơi đứng lúc mẹ của Jiro đi ra ngoài.

"Con chào cô." Gin cúi đầu, Bảo Anh cũng lặp lại y chang.

"Chào hai đứa! Không lẽ tin tức thằng bé Jiro nhà cô nằm viện lại lan nhanh đến vậy sao?" Mẹ Jiro xem ra rất ngạc nhiên khi thấy hai người. Con trai bà mới nhập viện từ sáng, mà bây giờ đã có bạn bè đến thăm ư?

"Thật ra thì chỉ mới có vài người biết thôi à!" Gin trả lời thành thật "Nhưng chắc không lâu nữa, tin này cũng sẽ lan nhanh ra thôi."

"Thế sao? Hai đứa đến rồi thì vào đi, dù sao thằng bé cũng mới làm xong một vài kiểm tra." Mẹ Jiro mỉm cười hiền hậu "Cô về nhà lấy thêm đồ đạc cho nó. Một lát nữa sẽ quay lại ngay."

"Vây cô đi cẩn thận." Gin cúi chào lần nữa, và Bảo Anh cũng lặp lại theo y chang. Mẹ Jiro để lại câu chào tạm biệt và từ tốn rời đi.

"Mẹ chồng tương lai đó."

"Cái gì?" Chỉ mới nghe Gin nói có năm chữ, mặt mũi của Bảo Anh đã đỏ gay hết lên "Cái gì mà... mẹ chồng há?"

"Ồn quá! Đây là bệnh viện đó. Có vào không?" Gin trượt cánh cửa ra vào sao một bên, bình thần trước thái độ của Bảo Anh.

Cô nàng hậm hực bước theo anh, đi vào trong.

Jiro ngồi tựa lưng vào thành giường. Chiếc giường anh nằm gần ngay cửa sổ. Ánh nắng chiếu vào người anh, tạo ra cảm giác mờ mờ ảo ảo. Khoé miệng của anh đang nở nụ cười, ánh mắt của anh đang nhìn cô.

"Chiaki!" Jiro cất tiếng "Em đến rồi à?"

Bảo Anh khẽ giật mình. "À... vâng!"

Gin nhìn cô, thật lâu với gương mặt bình tâm không hề biến sắc.

"Có lẽ tôi nên ra ngoài thi hơn." Sau cùng, anh lên tiếng, đôi chân cũng từ từ bước đi ra khỏi phòng bệnh của Jiro.

Bảo Anh không muốn hỏi lý do, chỉ khẽ thờ dài nhìn theo và quay lại phía Jiro, cười tươi.

"Anh thấy thế nào rồi?" Cô ngồi xuống chiếc ghế kê bên giường bệnh và đặt câu hỏi.

"Anh khỏe lắm! Không sao!!" Jiro trả lời cô ngay.

"Thật không? Anh còn ho nhiều không?" Bảo Anh nhiu mày lo lắng, giọng điệu như tra hỏi.

"Thật mà!" Jiro cười dịu dàng, vươn tay nắm lấy tay cô, vỗ nhẹ khiến cô bất giác đỏ mặt, nhưng trong lòng lại yên bình đến khó tả.

Gin đứng tựa lưng vào vách tường kế bên cửa phòng bệnh của Jiro, khẽ thờ dài. Anh tự nhủ mình đã hết nhiệm vụ rồi, còn lưng vâng ở đây làm gì nữa cho mệt thân chứ? Nhưng chân anh lại không muốn rời đi cho dù nửa bước.

Vốn dĩ, anh chỉ muốn đợi cô ấy về chung, chỉ vậy thôi.

Anh chỉ muốn đợi cô ấy thôi.

"Vài ngày nữa, sau khi có kết quả xét nghiệm, anh sẽ phẫu thuật để cắt bỏ khối u." Giọng Jiro vang lên trầm thấp hẳn sau vài giây im lặng.

Bảo Anh mở to mắt đầy ngạc nhiên, không thể nói nên lời.

"Không sao! Anh sẽ ổn thôi! Các bác sĩ ở đây làm việc rất tốt! Phẫu thuật chắc chắn sẽ thành công mà." Jiro cao giọng trấn an khi thấy thái độ của Bảo Anh như vậy. Kèm theo lời an ủi, là một cái xoa đầu thật dịu dàng của anh dành cho cô.

"Ừm"

Cô gạt đầu, bây giờ chỉ còn cách tin tưởng vào anh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: "Anh đừng ngủ nữa... được không?"

Mỉ chế ơi nhớ bật nhạc cho có cảm xúc nha!!

"Thăm xong rồi à?"

Vừa bước ra khỏi cửa, Bảo Anh đã bị tiếng của Gin làm cho ngạc nhiên. "Cậu... chưa về nữa há?"

"Về nhà cũng không có gì để làm, nên thôi đứng đây cho vui." Gin khẽ liếc nhìn cô, rồi đi chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

"Tên dờ người. Thôi, cũng tới rồi, cậu về đi! Mai gặp ha!" Bảo Anh bủu môi một cái, rồi đưa tay chào tạm biệt anh và chạy đi.

Gin đứng im như phỗng một lúc, rồi cũng chậm rãi bước đi. Anh nhìn bóng dáng của cô chạy trông đầy vội vã, đôi chân không biết từ lúc nào đi càng lúc càng nhanh. Anh muốn theo kịp cô, anh không muốn cô khuất khỏi tầm nhìn của anh.

Anh cũng không hiểu, tại sao mình lại làm vậy. Chỉ là mỗi lần thấy cô, anh đều có cảm giác rất kỳ lạ, làm anh chỉ muốn ở cạnh cô, dù cô lạnh nhạt, dù cô tức tối vì những trò quỷ phá của anh cũng được, hay dù cho cô cảm thấy hành động quan tâm đột ngột của anh là dư thừa cũng chẳng sao.

Anh chỉ muốn thấy cô thôi..

Chắc có lẽ vì vậy, mà mỗi lần thấy Sakura, thì cảm giác anh phút chốc lại rối bời. Nhưng, cô ấy dịu dàng, hiền từ, lại có nụ cười toả nắng. Bên cô ấy, anh cứ cảm thấy mình đang đứng giữa rừng hoa mặt trời ngập sắc hương.

Anh theo Bảo Anh về đến tận nhà của cô, rồi mới chịu quay đầu về nhà mình. Kuro thấy cậu chủ mình về thì chạy ra hỏi han. Anh ta cứ sốt ruột từ chiều tới giờ vì không biết Gin đã đi đâu.

"Lúc chiều ông chủ có gọi điện thoại, nhưng cậu lại không có nhà."

"Yên tâm đi. Tôi có ở nhà thì dĩ nhiên là cũng không nghe máy đâu." Gin thào cà vạt, mở cửa áo đầu tiên ra và hờ hững nói. "Nói ông ta từ nay có việc gì cứ trao đổi với cậu, khỏi gặp tôi."

Dù biết tính huống này khá khó xử, nhưng Kuro vẫn cúi đầu đồng ý. Sao cũng được, dù gì cũng là mệnh lệnh, cậu phải nghe theo thôi.

Bệnh viện trung ương K.

"Thứ ba tuần sau cháu sẽ được làm phẫu thuật. Do bệnh của cháu được phát hiện sớm nên công tác điều trị sẽ dễ dàng hơn và cũng sẽ sớm khỏi bệnh, cháu đừng quá lo lắng."

Vị bác sĩ tuổi trung niên nâng cặp kính lên nhìn Jiro và nói với giọng từ tốn. Jiro mỉm cười, nói "Vâng!" một tiếng lễ phép và nhìn sang mẹ mình.

"Mẹ ở đây, con đừng căng thẳng. Cứ làm theo lời bác sĩ, bệnh sẽ sớm khỏi thôi." Mẹ của anh dịu dàng nắm lấy tay anh, khẽ khàng trấn an.

"Khi nào có kết quả xét nghiệm, tôi sẽ gửi tới ngay cho gia đình." Vị bác sĩ lên tiếng lần nữa. "Cháu nghỉ ngơi đi! Vậy tôi xin phép ra ngoài trước."

Mẹ Jiro đứng dậy chào bác sĩ bằng cử chỉ trang trọng. Nhìn cánh cửa ra vào đóng lại, bà mới ngồi xuống.

"Tối nay ba vào để canh con, mẹ cứ về nhà đi." Jiro thoáng thờ dãi một hồi "Mẹ cũng hay bệnh lắm, nếu thức đêm sẽ không tốt. Với lại để Aya ở nhà một mình, con cũng không yên tâm. Tính khí con bé trẻ con nên nhút nhát lắm."

"Bệnh của mẹ thì làm sao so được với bệnh của con cơ chứ? Thôi được rồi, tối nay mẹ giao con cho ba, còn mẹ về với Aya, được chưa?"

"Phải vậy mới là mẹ của con chứ!"

Rینگ.. Rینگ..

Nửa đêm, Gin lồm cồm bò dậy vì tiếng chuông điện thoại của mình reo ỳnh ỏi. Anh tự hỏi ai lại gọi vào cái giờ dễ thương như vậy chứ?

Chẳng thèm nhìn màn hình, anh vuốt ngón tay và đặt lên tai, nói: "Alo!"

"Đây tên dờ người, tôi không ngủ được."

Đang ngập ngập thì nghe thấy giọng quen khiến Gin giật bắn người tỉnh ngay tức khắc. Anh nhìn màn hình điện thoại. Trời đất! Là Chiaki đây mà?

"Giờ đây? Hết người để than vãn rồi hả?"

"Ayane đang buồn, nên tôi không tiện gọi. Sumire thì một khi đã ngủ, tận thế cậu ta cũng chẳng chịu dậy trừ khi ngủ thấy mùi đồ ăn. Akiko thì không quen thức giấc giữa đêm vì cậu ấy rất khó ngủ. Thế nên là... phải gọi cho cậu." Anh nghe cô luyện thoại thôi cũng đủ tỉnh hơn rồi!

"Tôi cũng khó ngủ lắm... sao cô không thương tôi một tí như thương bạn của cô vậy...?" Gin ngập một hồi dài, lấy tay vò tóc mình mấy phát.

"Vậy à? Vậy xin lỗi đã làm phiền."

"Ể ể! Tôi tỉnh rồi! Mà sao cô không ngủ được?"

"Tôi không biết. Chắc là lo..."

"Lo cho hội trường à?"

"Ừm..."

"Chỉ cho cô một cách ngủ ngon."

"Cách gì?"

"Qua đây ôm tôi ngủ."

"Cái đồ biến thái. Biết vậy tôi không gọi cho cậu!!"

"Tên Kuro khoai rúc đầu vào ngực tôi lắm. Hắn nói ngực tôi ấm lại dễ ru ngủ người ta."

"Trừ tôi ra, trừ Miyamoto Chiaki này ra, rồi chưa há??"

"Ồ. Ai biết được?"

"Im đi cho tôi!!"

"..." Thế là bạn Gin im lặng luôn mấy phút đồng hồ.

"Ể! Ngủ rồi hả?"

"Ừa, kêu tôi im mà?"

"Aiz, cậu đừng là cái tên dờ người mà."

"Vâng vâng! Dờ người mới bỏ dậy nói chuyện với cô lúc nửa đêm. Sao, bây giờ muốn ru ngủ thế nào đây? Nghe truyện ma, hay truyền thuyết đô thị? Hay creepypasta?"

"Tôi nói da gà da heo lên hết đây này!! Đừng có nói nữa! Nói chuyện gì cho tôi dễ ngủ hơn đi."

"All I can say is I was enchanted to meet you..."

"Giờ vậy?" Bảo Anh ra chiều ngạc nhiên khi nghe tự nhiên cao hứng hát " *"Enchanted"* của Taylor Swift hả?"

"Ừm. Muốn nghe không?"

"Nghe thì nghe, nhưng lỡ dờ quá làm tôi không ngủ được thì sao?"

"Thì quay lại cách đầu tiên, qua đây tôi ôm ngủ."

"Thôi hát đi, hát đi."

Gin vơ lấy cái tai phone trên bàn, rồi ôm guitar, đẩy cửa ra hành lang ngồi. Anh cầm tai nghe vào điện thoại để tiện việc sử dụng đàn.

"Nghe này! Tập trung, dễ bị diên lăm đó!"

"Hát đi! Lẽm bềm hoài."

Gin bắt đầu dạo nhạc, và bắt đầu hát. Anh chẳng thể hiểu nổi mình, tự nhiên đếm hóm lời đàn ra hành lang ngồi hát chỉ để ru ngủ cô. Ủ thì cứ cho là anh muốn cái cục nọ kia ngủ nhanh để anh còn mơ mộng đẹp tiếp đi...

"... *This night is sparkling, don't you let it go*

I'm wonderstruck, blushing all the way home

I'll spend forever wondering if you knew

I was enchanted to meet you..."

"Xong rồi. Cho cái nhận xét coi nào."

Gin ngồi ôm đàn chờ đợi tín hiệu từ đầu dây bên kia, nhưng trời qua mấy giây liền mà vẫn im bất, chẳng có mả nào lên tiếng.

"Ế, Iron – woman!"

Lại im lặng!

Gin thờ dài một hơi. Chắc cô ngủ trong lúc anh đang hát rồi. Đúng thật là phiền phức mà.

"Ngủ ngon." Anh nhẹ nhàng nói câu cuối, luyến tiếc thêm vài giây coi có nghe tiếng ngáy nào không đã, rồi mới chịu tắt máy.

Bây giờ tới lượt anh không ngủ được chỉ vì... bị đánh thức giữa chừng! Chui vào nệm nằm, quay qua quay lại một hồi cũng không sao chợp mắt được. Trong khi cái người được anh ru ngủ chắc giờ này đã say giấc nồng và mơ tới anh chàng hội trường rồi.

Anh lại đứng dậy, đi ra ngoài hành lang, ngắm nhìn sân đèn đang chìm ngập trong khoảng không gian mờ tối. Ve cũng đã bắt đầu kêu, muỗi chích cũng ngày càng nhiều hơn! Đúng là chỉ lo đập muỗi thì không thể nào nhìn ngắm thiên nhiên được.

Mùa hè... đã sắp về rồi

Rừng... Rừng..

Sakura đang cố làm nổi một vài bài tập được giao trên lớp thì điện thoại bất chợt reo lên. Nhạc chuông này làm cô không cần nhìn vào màn hình cũng đã biết là ai đang gọi.

"Vâng, tôi nghe thưa bà!"

"Hai đứa tụi nó thế nào rồi?"

Phút bối rối cộng thêm cảm giác sợ hãi thoáng qua, Sakura khẽ mím môi, cô không biết nên trả lời thế nào cho phải.

"Sao không trả lời tôi?" Đầu dây bên kia bắt đầu cao giọng, vẻ khó chịu đã bắt đầu dâng lên.

"Thưa bà... tôi—

"*Chúng chưa cãi đít được với nhau à?*" Sakura chưa kịp nói đã bị chặn họng lại ngay. Cô cũng hết cách, đành phải lí nhí nói một tiếng "Vâng".

"*Chẳng hiểu sao mà tụi nó cứ dính nhau như sam vậy chứ? Y như hồi năm năm trước. Ai đã sắp xếp cho con nhỏ đó vào trường của thằng bé học vậy? Chẳng phải tôi đã nói phải để nó tránh xa thằng bé càng xa càng tốt hay sao?*"

"Thưa... là Mirako! Tôi cũng đã thử liên lạc với bà ấy, nhưng bà ấy nói..."

"Ngày mai, xếp lịch cho tôi gặp bà ta ngay."

Sakura lại bị chặn họng lần hai. Thậm chí, đầu dây bên kia còn lạnh lùng gác máy, để mặc cô chìm ngập trong mớ suy nghĩ hỗn độn.

Cô thầm nói lời xin lỗi. Nhưng lời xin lỗi ấy dành cho ai, chỉ có mình cô biết rõ...

Ngày ngày hôm sau, cô buộc phải xin nghỉ học cả ngày. Cô phải đi theo bà ta để gặp người cần gặp. Bạ ra một cái lí do vớ vẩn nào đó nhưng cũng không kém phần nghiêm trọng, cộng thêm giấy báo của bác sĩ là được nghỉ ngay. Quá đơn giản!

Họ gặp nhau tại một quán cà phê nhỏ ở khu Shibuya. Ngay từ phút đầu, "bà chủ" của Sakura đã vào thẳng vấn đề, hỏi người đối diện.

"Cái đất nước này hết trường học rồi hay sao mà cô lại chọn cái trường đó hả?"

Đáp lại thái độ khó chịu kia, người đối diện vẫn ngồi yên lặng. Đôi tay cay thành cốc cà phê sữa vẫn vờ trong chậm rãi. "Tôi xin lỗi, tôi chưa hiểu ý của bà?" Sau cùng, người ấy lên tiếng với chất giọng bình thản.

"Đừng có giả ngu nữa. Cô nên nhớ, cô đang được tôi thuê để làm việc, việc tôi ra lệnh cô phải nghe theo."

"Bà chủ" của Sakura xem chừng đã khá tức giận, cô phải cật lực trấn an, bà ta mới chịu yên, nên con giận xuống một chút.

"Bà chủ à! Bà nên nhớ, ngay từ khi bà giao nhiệm vụ cho tôi, thì cái tên của nhiệm vụ đó đã ngầm ý nói rằng tôi có quyền quyết định tất cả. Hơn nữa, cái bảng danh sách trường học mà tôi nhận được có tên trường của thằng bé trong đó. Tôi ngẫu nhiên chọn lựa, làm sao biết được đây?" Người đối diện kia vẫn không tỏ thái độ gì bất mãn hay tức giận ngược trở lại, chỉ giải thích bằng giọng điệu bình tĩnh đến chân thật.

"Được! Cứ cho như đó là sai sót của tôi. Tôi yêu cầu cô, ngay ngày mai lên trường làm thủ tục chuyển trường cho tôi."

"Xin thứ lỗi! Tôi e rằng mình phải từ chối. Tại sao tôi lại phải làm thế trong khi con bé đã sắp hoà nhập được với mọi người? Nếu làm vậy, con bé sẽ phải bắt đầu lại từ con số không trong khi nó đã sắp chạm đến con số cao nhất."

"Cò!..." "Bà chủ" của Sakura tức điên lên "Cô dựa vào cái gì mà dám kháng lệnh của tôi hả??"

"Dựa vào cái gì à?" Người đối diện kia khẽ nhếch đôi môi lên, vẽ ra một nụ cười "Tôi dựa vào bản năng của một người làm mẹ thôi, thưa bà."

Kết quả xét nghiệm cuối cùng cũng đã có. Jiro đã có thể bắt đầu làm phẫu thuật cắt bỏ khối u.

Trước ngày phẫu thuật, Bảo Anh, Ayane và mẹ của anh đã lo lắng rất nhiều. Ngoài miệng ai cũng động viên rằng, nhất định phẫu thuật sẽ thành công, nhưng tất cả đều có chung một nỗi sợ, sợ rằng sẽ có sơ xuất gì đó, rồi dẫn đến tình trạng nguy hiểm

"Người nhà đừng lo, tất cả sẽ ổn cả thôi." Vị bác sĩ mỉm cười trấn an tinh thần của họ. Nhưng chính ông cũng biết, lúc này, chi còn có thể tin vào số phận mà thôi.

Ngày anh được làm phẫu thuật, do ca mổ được tiến hành vào buổi sáng, Bảo Anh và Ayane phải đi học nên không thể có mặt ở đó. Cả hai đều lo lắng, bồn chồn đến mức viết chữ còn không nổi. Dẫu biết lúc này, cần phải thật bình tĩnh, nhưng lại không thể bình tĩnh được!

Cuối cùng, tất cả cũng có thể thở phào nhẹ nhõm vì phẫu thuật đã thành công.

"Anh ổn rồi, hai em đừng lo nữa!" Nhìn hai cái gương mặt đang xụ lại của Bảo Anh và Ayane, Jiro bật cười, buộc phải lên tiếng trấn an hai cô nhóc cứng đầu này.

"Khối u đã được cắt nhưng vẫn còn một số phần dư thừa cần được làm tiêu biến hết. Kể từ ngày mai, cậu ấy sẽ được cấp thuốc uống và uống đều đặn đúng giờ. Chúng tôi sẽ theo dõi thật chặt chẽ diễn biến điều trị để không xảy ra sơ sót."

Sẽ không dễ xảy ra sơ sót gì...

"Người yêu của con bé đó ra sao rồi?"

"Phẫu thuật đã thành công, thưa bà!" Sakura hơi cúi người, trả lời.

"Cầm lấy đi." Bà ta lôi từ trong túi xách ra một lọ thủy tinh, đựng một ít chất bột.

"Đây là..." Sakura nhận lấy nó, gương mặt căng thẳng, mồ hôi túa ra không ngừng đến nỗi lạnh cóng cả đôi tay.

"Penicillin G*." Bà ta trả lời ngắn gọn "Tôi đã tìm hiểu hồ sơ bệnh án của thằng nhóc đó rồi."

"Bà định giết—

"Shh..." Bà ta cười man dại, đưa ngón tay lên miệng mình "Tìm mọi cách để lờ đi tiếp cho thằng bé, hoặc là cho nó có liên quan cũng được, miễn là để con bé tự động biến đi cho tôi."

Cơ thể Sakura run lên, cô thật sự không biết nên làm thế nào mới phải. Rốt cuộc, cô đang làm cái quái gì thế này? Chỉ vì muốn thực hiện lợi ích cá nhân mà bà ta sẵn sàng ra tay đoạt lấy mạng sống của một người hay sao?

Nhưng phóng lao, thì phải đánh theo lao mà thôi.

Gin định ghé thăm Jiro một chút khi có việc ở gần bệnh viện K. Chỉ ít thì anh cũng chung trường với anh ta, cũng nên lịch sự lên đó hỏi han tình hình.

Mọi bước chân vào cổng bệnh viện đã xui xẻo đụng trúng người khác, anh nhủ mấy nghĩ chắc ông trời không muốn anh gặp đây mà! Nhưng thôi, dù sao cũng đã lỡ vào rồi, lên xem người yêu của Chikaki thế nào.

Anh mở cửa phòng bệnh. Phòng không có ai ngồi canh cả. Thật lạ!

Anh bước đến gần giường để xem tình trạng của Jiro, cơ mặt anh bắt đầu giãn ra đầy căng thẳng. Mồ hôi túa ra, tay chân cứng đờ trong mấy phút. Sắc mặt và hơi thở của Jiro không được bình thường. Mặt anh tím tái, có biểu hiện thờ gáp như bị ngạt. Gin vội vã lấy lại bình tĩnh, lấy gối của Jiro ra và thêm vài chiếc gối từ ghế sofa chuyển xuống để dưới chân của anh ta. Đồng thời, một tay anh nhanh chóng đắp chăn cho người bệnh, tay kia nhón vào nút khẩn cấp gọi bác sĩ.

Jiro ho sặc sụa, máu từ miệng anh tuôn ra khá nhiều. Gin đặt anh nằm nghiêng sang một bên, cố gắng làm anh không rơi vào trạng thái mê man.

"Này!! Hồi tỉnh醒! Nhìn tôi đi! Anh tuyệt đối không được ngủ, sẽ nguy hiểm đến tính mạng, có biết không hả? Nếu nghe thì gật đầu một cái đi."

Jiro yếu ớt gật đầu, muốn nói nhưng lại không nói được. Khí quản và dây thanh của anh đã bị phù, nếu để lâu hơn cơ hội từ vong sẽ rất cao.

Bác sĩ và y tá vội vã chạy tới. Gin đang ngồi kay người của Jiro cũng phải đứng dậy để họ làm việc. Mẹ của Jiro đã được báo tin nên cũng tất tã chạy vào.

"Bác sĩ... Con của tôi..."

"Bà và cháu trai hãy ra ngoài, để chúng tôi dễ dàng làm việc."

Nói rồi, một cô y tá đẩy Gin và bà mẹ đáng thương ra ngoài hành lang và đóng cửa phòng bệnh lại.

"Thưa bác sĩ, huyết áp của bệnh nhân không đo được."

"Là sốc phản vệ. Mau chuẩn bị adrenalin**."

Cô y tá đứng kế xe đẩy thuốc luống cuống lấy ống tiêm và lọ adrenalin ra, bơm thuốc vào và đưa cho bác sĩ. Đã tiêm xong, nhưng huyết áp vẫn không đo được.

"Tình trạng này có thể đã chuyển sang diễn biến nặng rồi." Một cô y tá lên tiếng trong hốt hoảng "Bác sĩ! Tim bệnh nhân đã ngừng đập."

"Máy shock điện." Vị bác sĩ ra lệnh ngắn gọn, một cô y tá khác vội đưa cho ông dụng cụ ngay lập tức.

"70 Jun" Máy chuẩn bị xong, ông bắt đầu đặt lên ngực và shock điện. Nhưng tín hiệu trên điện tâm đồ vẫn không có gì biến chuyển.

Bên ngoài phòng bệnh còn căng thẳng hơn cả bên trong. Gin đi tới gần cửa thang máy, đứng đợi một tín hiệu khả quan.

Mười lăm phút, rồi nửa tiếng trôi qua, tất cả vẫn chỉ đang chờ đợi.

Ayane đã lên rồi, cô ấy đang ngồi cạnh mẹ mình để trấn an trong khi chính mình cũng đang khóc.

Mọi thứ đã trở nên quá muộn màng. Trong đáy mắt của tất cả mọi người đang có một lúc đó đều ánh lên ý nghĩ như vậy khi vị bác sĩ bước ra ngoài, cúi đầu thấp hết cỡ để xin lỗi người nhà bệnh nhân.

Chẳng cần nói một câu "Chúng tôi đã cố gắng hết sức", ai nấy, đều đã hiểu hết rồi.

Mẹ Jiro ngã quỵ, bà không rơi nổi một giọt nước mắt. Nỗi đau như mảnh gương vỡ đâm sâu vào trái tim bà. Bà dấy vò mình bằng những câu hỏi "tại sao?". Tại sao bà lại đi ra ngoài làm gì chứ? Tại sao bà lại không ở trong phòng cả ngày để nhận ra con bà có dấu hiệu kì lạ? Tại sao, và tại sao...

Cha của Jiro, người trụ cột của cả gia đình dường như cũng đang trở nên yếu đuối dần đi vì sự mất mát đến quá nhanh này.

Ayane chạy hộc tốc vào trong phòng bệnh, nơi anh mình đang nằm yên bình nhắm mắt. Cô nờ nụ cười tươi trong làn nước mắt.

"Anh! Anh dậy đi! Em tới rồi nè!" Tay cô run run lay người anh mình. Lí trí cô biết rằng đó là một hành động dư thừa, nhưng cô vẫn ngoan cố làm vậy. "Anh đừng có lười nữa mà!! Anh kêu bác sĩ ra già vờ làm vậy để anh đánh một giấc phải không hả? Mẹ khóc rồi kìa anh... Bà... cũng khóc rồi kìa... Anh đừng đùa nữa, vậy không hay đâu mà..."

"Em à, anh ấy... không còn nữa! Đứng lên với chị nào." Một y tá ân cần đặt tay lên vai Ayane. Nước mắt Ayane lúc này đã rơi rất nhiều, rơi nhiều lắm.

"Không phải đâu. Anh không bỏ em đi đâu, đúng không anh? Anh hai, anh Hoshino Jiro, anh trả lời em đi!"

"Một cô nhóc nhút nhát như em, không được anh bảo vệ thì sẽ làm sao đây hả?"

"Vậy anh phải bảo vệ em suốt đời cơ!"

"Anh à... sao anh không nói..." Ayane không chịu đứng lên, mặc cho y tá khuyên bảo. Cuối cùng, y tá đành phải nắm tay cô mà kéo cô đứng dậy, cố gắng đỡ cô ra ngoài.

"Chị buồn em ra!! Em muốn nghe anh ấy trả lời. Em muốn nghe..." Ayane vùng vẫy trong sự ngã quỵ. Nỗi đau lớn lao này khiến cơ thể của cô như chao đảo và bị đè nặng. Mẹ cô ôm lấy cô, cô khóc lớn lên. Cô gọi tên anh mình và nấc lên như một đứa trẻ.

Bảo Anh đã đến.

Vừa bước ra khỏi cửa thang máy, cô đã bị Gin đứng chặn ngang với vẻ mặt phức tạp.

"Tránh đường." Cô yêu cầu.

"Không tránh thì sao?" Gin vẫn đứng im.

Bảo Anh vòng đường khác để đi, nhưng Gin vẫn ngoan cố chặn bước chân của cô lại.

"Đừng tới đó." Anh nắm chặt tay mình lại, giữ bình tĩnh.

"Tại sao?" Mặt của Bảo Anh bắt đầu biến sắc.

"Không vì sao cả." Gin trả lời ngắn gọn.

"Chuyện gì vậy? Để tôi qua—

Bảo Anh chưa kịp bước đã bị cái ôm chặt của Gin chặn lại ngay lập tức. Anh không muốn trực tiếp thấy nước mắt trên gương mặt cô. Cô khóc ướt áo anh cũng được, nhưng tuyệt đối anh không bao giờ muốn nhìn...

"Sẽ đau lắm, nên đừng qua đó."

Bảo Anh tròn tròn mắt lên trước câu nói của Gin, đôi môi ấp úng mãi mới ra được vài lời: "Đ... đã có chuyện gì xảy ra vậy...?"

Gin thờ dãi, ngược mắt lên trần nhà để tỉnh tâm lại.

"Sốc phản vệ, bị phù khí quản và dây thanh, xảy ra quá nhanh, không kịp chữa trị, dẫn đến tử vong..." Anh nói ra những câu đứt quãng, không ăn nhập gì với nhau để tránh nói đến cái tên "Jiro".

Nhưng Bảo Anh có thể hiểu. Cô hiểu rất nhanh. Chỉ là dòng suy nghĩ của cô bị đứt quãng khi đầu óc trở nên trống rỗng một vài giây...

"Tuyệt đối đừng nhìn..." Gìn nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Dù cố cầm cự đến mấy, nước mắt cô cuối cùng phải rơi, nhanh chóng thấm ướt vạt áo sơ mi trắng của anh khiến tim anh quặn thắt trong thoáng chốc.

"Hôm qua... anh ấy còn cười với t... tôi mà... Tại sao...?" Cô vừa nấc vừa gào hai chữ "tại sao" thật to. Gìn chẳng nói gì. Anh không nói gì được lúc này cả. Anh chỉ có thể im lặng nhìn cô sa chân vào nỗi đau. "Anh ấy chắc chắn đã nhờ cậu đưa tôi một mẹ phải không hả? Phải không hả? Trả lời là phải đi... làm ơn..."

Gìn siết chặt cổ họng, không nói câu nào. Hoá ra, khi con người ta đau, thì sẽ tự tạo cho mình những ảo tưởng trong vô vọng, mặc dù biết nó không bao giờ đến, nhưng nỗi đau khiến con người ta phải tin nó sẽ đến. Và kết quả nhận được cho chuyện ấy, cũng chỉ là những giọt nước mắt nóng hổi mà thôi.

Trời đổ mưa, màu trời xám xịt đến bi thương. Con mưa hè đầu tiên đã đổ.

Mùa hè đã về. Không nắng vàng rực rỡ, không ngát hương thơm mùi hoa dại hay gió biển lồng lộng, chỉ có nước mắt của bầu trời nhỏ giọt rơi xuống liên hồi. Lời chào đầu tiên của mùa hè dành cho nhân loại là như thế này sao?

"Làm bạn gái anh nhé, Chiaki..."

"Cắn vào tay anh này, sẽ đỡ đau hơn nhiều..."

"Hội trường đang hôn bạn gái giữa thanh thiên bạch nhật. Em nghe tin này chưa? Không tin hả? Hội nữ sinh đồn ầm lên rồi kìa kia... Có ngốc à! Em đang là tâm điểm chú ý đó nha."

"Anh chỉ muốn bảo vệ em, bảo vệ em giống như bảo vệ Ayane và mẹ..."

"Anh không sao rồi mà... Không sao rồi..."

*Penicillin G: Thuốc kháng sinh thuộc họ Beta lactam, dạng bột, pha uống liền. Penicillin có thành phần độc tố ít nhưng dễ gây dị ứng dẫn đến sốc phản vệ.

**Adrenalin: Thuốc dùng cho trường hợp bị sốc phản vệ.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26: Anh sẽ luôn ở bên em...

Hôm nay là lễ hoả táng của Jiro.

Tro cốt của anh được rắc ở một nhánh sông nằm trong cánh rừng ở ngoại ô. Ngày hôm qua, gia đình anh đã khóc, khóc đến cạn nước mắt. Ayane tình thần vẫn chưa thể nào ổn định, cô ngồi trước ảnh thờ của anh, dờ dẩn chẳng khác nào người sắp chết vì đau khổ và khổ héo. Bảo Anh đến thăm cùng với một số người bạn trong trường. Cô ráng cắn môi để nước mắt không phải tràn ra khi thấp hương cho anh và khi ôm Ayane. Cô và Akiko hiểu, lúc này nếu cô khóc, thì Ayane sẽ càng thêm đau lòng hơn nữa.

Anh là tình đầu của Bảo Anh, mặc dù, tình cảm này đến và đi quá nhanh, nhưng nó sẽ chẳng thể nào phai đi được.

Cô tự nói với bản thân mình, cảm xúc cô và anh dành cho nhau chỉ là những bông bột của tuổi trẻ khi mới biết rung động, chứ chưa thật sự là yêu. Điều này là sự thật! Cô và anh chưa thể nào tiến đến mức yêu nhau cuồng nhiệt, nhưng dừng ở việc rung động, thích nhau thôi cũng đủ để làm trái tim cô đau thắt đi rồi...

Ngay hôm táng, đoàn đưa đứng chật ních trên bến thuyền dài. Ayane cầm nắm tro cốt của anh mình, rắc xuống mặt hồ. Đôi tay cô run run, cô không thể nào có đủ can đảm để làm chuyện này. Đây là anh cô, anh cô bấy giờ chỉ là nắm tro cốt nằm trong tay cô. Người cô muốn dựa dẫm vào nhất lúc này lại là người được cô rắc tro cốt xuống dòng sông lạnh lẽo.

Bảo Anh đứng ở lối mòn trong khu rừng ngập nắng hè, nhìn người nhà của Jiro đang đau lòng rắc tro cho anh, lòng cô lại quặn đau. Anh ra đi khi còn chưa học hết cấp ba, chưa thể có tấm bằng tốt nghiệp, chưa thể cảm nhận được những vấp ngã và thành công đầu đời, chưa thể cảm nhận hạnh phúc khi lấy vợ sinh con...

Bảo Anh dựa lưng vào thân cây, nước mắt cô lăn dài. Bấy giờ cô thật sự nhớ anh, cô nhớ cái xoa đầu của anh, cái hôn má nhẹ nhàng của anh, giọng nói dịu dàng của anh.

"Anh đi đâu rồi...? Anh đi đến nơi xa nào mất rồi...? Anh bỏ gia đình lại và ra đi trong sự đau đớn như vậy, có lẽ anh sẽ hối tiếc nhiều lắm... Em chỉ muốn thấy lại nụ cười của anh vào ngày mình gặp nhau lần đầu, muốn cảm nhận đôi tay của anh khi anh chạm vào má em. Anh bỏ đi như vậy, thật sự anh có cần rút không..."

Bỗng nhiên, một bàn tay chạm nhẹ lên má Bảo Anh, lau đi những giọt nước mắt của cô. Cô giật mình, ngược lên. Là Jiro! Anh đang ở đây! Anh đang đứng ở trước mắt cô. Nụ cười ấy, ánh mắt ấy, không thể nhầm lẫn được!

"Ji—

Chưa kịp bật ra thành lời, Jiro đã đưa ngón tay lên miệng cô, ra hiệu im lặng.

"Nhưng sao anh..." Mắt Bảo Anh lại long lanh nước, giọng cô nghẹn lại, tay run run nắm lấy tay anh.

"Anh không thể chịu được khi nhìn thấy em khóc..." Vẫn là giọng nói dịu dàng ấy, nhưng nó lại như cắt lên từ cõi hư vô xa xăm nào đó. Nhưng Bảo Anh không quan tâm, cô đang vui đến nỗi nước mắt trào ra thành dòng.

"Anh trốn ở đâu, sao bấy giờ mới xuất hiện? Anh đang đùa phải không? Mau lên, mau ra xin lỗi mọi người..." Bảo Anh kéo tay anh, bước đi, nhưng anh nín cô lại, ôm chặt cô vào lòng. Thân người anh có hơi ấm, nhưng nó rất yếu ớt và có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

"Anh xin lỗi..."

"Sao anh lại xin lỗi em? Mau lên, mau ra đó—

"Anh không thể!"

Jiro ghi chặt lấy thân hình của Bảo Anh, khoé mắt của anh rơi xuống một giọt nước mắt. Anh buông cô ra, nỏ một nụ cười chán thành trong sự đau khổ. Cô sợ má anh, lúc này, cô mới phát hiện ra, ánh nắng hè rực rỡ có thể xuyên qua cơ thể anh.

"J... Jiro..." Bảo Anh áp ứng, cô nhìn anh trần trối, không thể thốt thành lời.

"Anh quay lại, để nói một lời anh chưa kịp nói..."

Tìm Bảo Anh đột ngột nhói lên. Cô có cảm giác nếu giây phút này mình buông tay Jiro, thì vĩnh viễn, cô sẽ không thể thấy anh được nữa.

"Miyamoto Chiaki, anh yêu em..." Lời anh thốt ra nhẹ nhàng như gió thoảng, khiến nước mắt cô một lần nữa lại tuôn trào.

Anh hôn lên đầy mắt của cô, nơi những giọt nước long lanh đang ứa ra, và nói, "Tha thứ cho anh... anh phải đi rồi..."

"Không... không được..." Bảo Anh giật mình. Cô ôm chặt lấy Jiro, tìm cô đập nhanh hơn bao giờ hết, tay cô siết chặt anh bằng hết sức của mình "Em không cho anh đi... Anh đừng đi! Jiro, anh đừng đi mà!!!"

"Anh vẫn luôn ở bên em, chỉ cần trong lòng em vẫn dành chỗ cho bóng hình của anh, thì dù em ở nơi đâu, anh cũng sẽ ở đó."

Mắt cô mờ to ra, ngược lên nhìn anh. Anh đang cười, khi nước mắt anh đang rơi xuống.

Anh tan biến.

Anh tan biến trong vòng tay của cô.

Cô bàng hoàng nhìn không gian xung quanh. Nắng vẫn rực rỡ, gió vẫn thổi, anh đi đâu rồi? Anh đã đi đâu rồi...?

"Anh trở lại đi!" Cô dấm tay vào ngực mình, gào lên "Jiro! Anh đâu rồi? Anh ra đây đi mà!! Jiro!!!"

"Miyamoto!" Gìn vội vã chạy đến, đỡ lấy cô khi cô sắp gục ngã. Cô lấy tay che miệng mình, nấc lên từng tiếng một.

"Tim Jiro phụ tôi với... Shinakawa... Jiro trốn đi đâu mất rồi! Tôi không thể tìm thấy anh ấy... Anh ấy mới này còn đứng đây mà!" Bảo Anh vùng ra khỏi vòng tay của Gìn, nhìn anh với đôi mắt vô vọng đau thương. "Jiro... Jiro đâu rồi?"

Cô lao đảo chạy đi khắp cánh rừng, kiếm tìm một bóng hình hư ảo của anh. Là hư ảo cũng được, không thể chạm vào cũng được! Cô là người tham lam, cô muốn nhìn thấy anh lần nữa, thấy nụ cười ấy lần nữa...

"Không được đâu, Miyamoto!" Gìn chạy theo, ôm lấy cô. Cô cố vùng vẫy, anh càng siết chặt, cuối cùng cũng ôm gọn được cô vào lòng. "Không được nữa đâu..."

Bảo Anh tuyệt vọng ôm lấy Gìn. Jiro, anh đã đi thật rồi!

"Anh hứa, rằng anh sẽ mãi ở bên em..."

Đoàn đưa tang lúc này đã có vài người ra về. Gìn vẫn đứng ôm Bảo Anh rất chặt, để cho cô không bị hoảng loạn như lúc này. Nhìn cô lúc này khiến anh như muốn phát điên lên, không thể kìm chế được. Lúc trên đường đi đến đây, anh thấy cô im lặng đến kì lạ, chắc là để giữ bình tĩnh. Nhưng cô không đủ mạnh mẽ để nuốt nước mắt quá lâu, và nó đã bộc phát hết ra ngoài, khiến cô như một kẻ cuồng loạn đầy đau khổ.

Bảo Anh lúc này không nấc nữa, cũng không còn khóc thút thít. Anh nhìn xuống, cô đã thiếp đi từ lúc nào rồi.

Vốn dĩ anh định để cô lên lưng để cõng, nhưng tay cô lại bấu chặt lấy áo anh không chịu buông, nên anh đành phải bế cô đến chỗ xe nhà của Akiko. Hôm nay anh và cô đi bằng xe hơi riêng của cô ấy.

Akiko đang chăm sóc cho Ayane, cô ngạc nhiên vì thấy Gìn bế Bảo Anh đi lại gần. Cô vội vã chạy lại, hỏi han trong lo lắng.

"Cô ấy khóc nhiều quá, nên mệt là thôi." Gìn trả lời.

Akiko thờ dãi, đôi mắt sụp xuống đầy buồn bã, "Đấy đúng là cú sốc đột ngột với tất cả mọi người. Không ai tin được hội trưởng lại ra đi quá nhanh như vậy... Dù sao thì, cậu đưa Chiaki vào xe đi, bế như vậy cũng cực cho cậu lắm."

Nói rồi, Akiko nói anh tài xế đang đứng sát bên mở cửa xe, đồng thời đi lại chỗ Ayane.

Gìn bế Bảo Anh vào xe. Tay cô vẫn đang siết chặt lấy áo anh, anh không thể gỡ ra được! Anh ngồi lại trên xe cùng cô, dù sao anh cũng không có ý định đi ra ngoài, rồi xa cô lúc này.

"Jiro... Anh đâu rồi...? Jiro..."

Cô dụi đầu vào ngực anh. Trong mơ cô còn gọi tên Jiro như vậy, rõ ràng là đã phải chịu tổn thương quá lớn.

Anh cảm thấy hơi nhói lòng. Thấy cô như vậy anh không thể chịu đựng được. Hay cô đang nghĩ anh là Jiro nên mới siết chặt lấy anh như vậy? Ý nghĩ ấy thoáng qua khiến anh thấy khó chịu, muốn gạt bỏ nó đi ngay tức khắc.

Anh lấy khăn tay ra, lau mồ hôi trên trán cho cô. Cô khóc đến mức mồ hôi chảy đầm đìa, mắt sức quá nhiều.

"Jiro..."

Gìn dừng động tác đang làm lại khi nghe tiếng của Bảo Anh. Anh nhẹ nhàng, cố gắng gỡ tay cô ra, để đầu cô dựa vào ghế, với tay gác cần cho ghế ngã ra một chút để cô dễ nằm. Sòng, anh cởi áo khoác đen của bộ vest đang mặc ra, đắp lên người cô. Xong xuôi, anh nhẹ nhàng mở cửa, bước xuống xe.

"Chị – chan thế nào rồi, Shinakawa?" Ayane nãy giờ im lặng, thấy Gìn bước ra khỏi xe của Akiko thì lên tiếng hỏi, giọng cô đục hần đi.

"Ngủ say rồi, không sao đâu." Nói rồi, anh rào bước đến máy bán nước tự động gần đó. Khi đi ngang Ayane, anh khẽ đáp nhẹ lên vai cô, nói, "Đừng đau lòng như vậy... Chắc chắn hội trưởng sẽ không muốn thấy cậu tiêu tụy như bây giờ."

Ayane đưa mắt nhìn Gìn, rồi lại cúi mặt xuống, nhỏ nhẹ nói, "Ừm."

Anh cho hai tay vào túi quần, rồi chậm chạp bước đi.

Trong khi Gìn đang đứng ở máy bán nước một hồi lâu, thì chuyện với một số người trong hội học sinh cũng đến để chia buồn với tâm trạng phức tạp, thì trong xe, Bảo Anh cũng dần tỉnh giấc.

Cô mở mắt, nhìn xung quanh một lượt để biết mình đang ở đâu và an tâm vì nhận ra đây là xe của Akiko. Song, cô nhìn xuống chiếc áo đang đắp trên người mình. Cô bắt đầu thắc mắc ai đã đưa cô vào xe, để cô nằm ngủ thoải mái như thế này?

Mùi hương trên chiếc áo này, thật giống của Gìn...

Cô nhận ra, vì trước đây anh đã từng ôm cô. Mùi hương trên người Gìn rất đặc trưng, thoáng thoáng chút gì đó tinh tế và đem lại cho con người ta cảm giác cực kì an toàn.

Không lẽ, vì mùi hương này mà cô có thể ngủ say hay sao? Cô vốn dĩ là người khó ngủ vào buổi sáng, cho dù có khúc lóc một mồi thế nào, thì cũng chỉ chợp mắt được một lúc là tỉnh. Vậy mà lần này lại ngủ vô cùng say sưa...

Đang chìm ngập trong suy nghĩ, thì cửa xe mở ra. Gìn cúi người xuống quan sát, thấy Bảo Anh đã dậy, anh đưa cho cô lon nước trái cây.

"Uống đi, sẽ thấy đỡ hơn."

Cô nhận lấy nó. Lúc này khát hơi nhiều nên bây giờ hai mắt cô hơi nhửc. Nhưng nhớ lại, thì cô lại càng nhớ Jiro.

Và cô lại khóc. Cô nhìn lon nước trái cây và khóc ngon lành.

Gìn ngồi vào xe, cách cô một chỗ ngồi. Anh với tay qua, lau nước mắt đang lăn dài trên mặt của cô.

"Uống nước đi, đừng mĩt ướt nữa."

Anh lên tiếng, cô im lặng gật đầu, khui lon nước ra và uống một ngụm dài.

"Ào..."

Mãi một khoảng im lặng kéo dài, nghe Bảo Anh lên tiếng, Gìn gạt mình quay sang hỏi ngay, "Hả?"

"Đề tôi về gạt áo cho cậu." Bảo Anh chỉ tay vào cái áo khoác đen. Giọng cô mới khốc xong và cộng thêm mới ngủ dậy nên hơi khàn.

"Ừm, sao cũng được." Anh gạt nhẹ đầu, giữ khoảng cách trở lại với cô.

"Tôi gạt áo sạch lắm đấy nhé..." Bảo Anh cứ tưởng anh không tin tưởng, nên mới bồi thêm một câu.

"Ừ ừ! Biết rồi." Gìn nhìn cô, rồi lại đưa mắt ra ngoài cửa sổ, chán vất chéo lên.

Bảo Anh trẻ môi, uống hết lon nước mà Gìn đưa cho. Cô biết rằng tên con trai mà cô chưa bao giờ ưa nổi này là người đã chăm sóc cho cô từ này tới giờ.

Đột nhiên, Bảo Anh cảm thấy đầu của mình đau buốt! Cô ôm đầu, gục xuống. Có bị gì thế này? Không phải là do khóc nhiều quá nên bị đau đầu đó chứ? Mắt cô lơ đã, trí óc cô đột nhiên có những hình ảnh mờ ảo chen vào. Đó là gì vậy? Cô chỉ nghĩ đến chuyện Gìn đã chăm sóc cô thôi mà!

"Miyamoto!" Gìn nhận ra sự bất thường, nên xích lại gần một chút, lay vai Bảo Anh. Cô khẽ lắc đầu, ra hiệu không sao, nhưng trong đầu vẫn đang bị những hình ảnh hư ảo xâm chiếm. Đó là gì? Mình đã quên gì sao? Đó là kí ức gì vậy?

Con đầu đầu cứ tiếp diễn trong vòng năm phút. Khi trở lại bình thường, cô ngẩng mặt lên, tự nghĩ đầu óc mình đã suy nghĩ quá nhiều nên đâm ra căng thẳng.

"Có sao không?" Giọng Gìn hơi lo lắng.

"Không! Chắc là do vừa phải suy nghĩ về Jiro vừa phải nghĩ đến kì thi cuối kì, nên hơi căng thẳng." Bảo Anh nghĩ đó là cách giải thích hợp lí nhất lúc này, nhưng cô thấy nó vẫn quá miễn cưỡng.

Gìn nhìn cô, thoáng chút nghi ngờ về câu trả lời, nhưng rồi cả hai cũng thôi nói về nó. Bảo Anh cũng dần dần quên đi những hình ảnh mập mờ kia khi tắt bặt ra ngoài nói chuyện với Ayane và Akiko.

Nhưng cô lại không biết, những hình ảnh ấy sẽ vẫn còn trở lại trong đầu cô, và đó chỉ mới là sự bắt đầu.

◆◆D◆h◆◆◆

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 27: [End phần 1]: Hương đầu hạ

"Anh Hoshino này, anh không cảm thấy cái chết của con trai anh rất lạ hay sao?"

Cũng trong ngày hoá táng của Jiro, chánh thanh tra sở cảnh sát Tokyo cũng có mặt. Ông ta vốn là bạn của cha Jiro, nên hôm nay đến chia buồn cùng gia đình.

"Ý ông là sao hà ngài thanh tra?" Cha Jiro lấy khăn tay ra lau mồ hôi đang lấm tấm trên trán mình.

"Ngay ngày cháu nhà mất, ông có nhớ lúc đó tôi là người đến chia buồn đầu tiên không?" Ngài thanh tra châm lửa thuốc, rồi nói tiếp "Hôm ấy tôi uống cả phê bên ngoài hành lang, thuận tay vứt xuống thùng rác kế bên, đồng thời mắt cũng vô tình nhìn vào đó. Ông biết tôi thấy gì không?"

"Thấy gì?"

"Một lọ Penicillin G."

"Penicillin G sao? Không thể nào, rõ ràng trong li lịch của Jiro, tôi có ghi rõ nó bị dị ứng với loại đó mà?" Cha Jiro kinh ngạc thấy rõ, ánh mắt nửa tin nửa ngờ.

"Ừm, tôi biết!" Ngài thanh tra thở ra làn khói đục "Nhưng chẳng có y tá bác sĩ nào lại đi vứt một lọ thuốc thủy tinh vào thùng rác như vậy. Thông thường những lọ ấy sẽ được rửa sạch để tiếp tục đựng thuốc vào. Tại sao lại phải vứt đi? Và lại, hôm ấy tôi có hỏi bác sĩ phụ trách điều trị cho cháu, ông ta nói chưa từng sử dụng loại thuốc ấy, vì ông ta biết rõ bệnh nhân của mình như thế nào."

"Ý ông là... Có người muốn hại con tôi? Không phải chứ? Nó là đứa ngoan ngoãn và hiền lành, làm sao người ta có thể hận nó đến mức muốn giết nó được?"

"Tôi nghĩ chuyện này chắc chắn không hề đơn giản là bị sọc phân vệ. Bên tôi pháp chứng đang tiến hành điều tra cái lọ thủy tinh ấy, để xem có dấu vân tay nào không. Tôi cũng cần phải lấy vân tay của những người đã từng ra vào phòng của cháu để kiểm tra đối chiếu."

"Đề tôi nói chuyện với vợ và con gái mình. Cả hai tinh thần vẫn chưa ổn định, nên tôi nghĩ rằng ông nên đợi khoảng một, hai tuần nữa được không?" Cha Jiro thoáng trầm ngâm, hạ thấp giọng xuống.

"Tôi hiểu mà! Tôi không vội kiểm tra, cứ để cho tinh thần vững vàng đã, rồi hãy nói chuyện." Nói rồi, ngài thanh tra vỗ vai ông bạn của mình thay cho lời động viên.

Gin đứng cách đó không xa đã nghe được tất cả. Thật sự, ngay ngày Jiro mất, anh có kiểm tra xung quanh xem nguyên nhân là gì. Căn phòng chỉ có một cái li chứa nước lọc, ngoài ra không có gì khác. Nhưng điều đáng nói, ở đây li, anh lại phát hiện ra cặn thuốc Penicillin G. Rõ ràng li nước này đã được pha thuốc, nhưng lại không tìm ra lọ thuốc trong phòng. Li lịch bệnh nhân lại ghi rõ rằng anh bị dị ứng với thuốc này. Các y tá không thể lấy nhầm, vì thuốc trong bệnh viện đều được phân loại rất kĩ càng. Anh ra ngoài kiểm tra, lại phát hiện trong thùng rác có một lọ thủy tinh nhỏ không nhãn mác, không cần nhặt lên cũng biết đó chính là lọ đã đựng Penicillin G. Sẽ chẳng có ai vứt một lọ thuốc xài rồi vào thùng rác như thế này, trừ khi, hung thủ đang tỏ ra hoảng loạn, không biết làm sao nên đánh vứt đại vào đây.

Nhưng một lọ thủy tinh thì chẳng thể nào truy tìm hung thủ được. Huống hồ, có lẽ hẳn đã cẩn thận mang bao tay khi đang hành sự.

Bảo Anh bước ra khỏi xe hơi để hít thở khí trời sau khi con đau đầu đi qua. Thấy tên Gin bình thường rắc rối đủ trò mà hôm nay lại đứng suy tư trông ngầu lòi ra phết! Đang suy nghĩ gì vậy nhỉ? Cô tự hỏi. Chắc là mơ tưởng tới em nào, hay là đang nghĩ mình có giặt sạch áo cho cậu ta hay không?

"Ê!" Bảo Anh bước lại, đập vai anh một cái khiến anh hoàn hồn "Tôi đã hứa là sẽ giặt áo cho cậu rồi, cần gì mà suy nghĩ dừ vậy?"

Gin nhìn cô, quay mặt đi chỗ khác cười một tiếng, rồi lại nhìn cô tiếp tục! Gì đấy? Bộ cô nói gì mắc cười lắm hay sao?

"Lâm gì mà cười nhăn nhó như khi vậy?" Cô nhủ mày hỏi dồn.

"Yêu đòi lại rồi đó hả?" Gin chẳng thèm trả lời hai câu hỏi trước, hỏi ngược lại Bảo Anh.

"Hỏi gì tôi không hiểu? Yêu đòi gì chứ hả?" Bảo Anh phồng má, đấm một phát vào bụng Gin "Đồ điên!"

"Yêu đòi giống bây giờ này!" Gin xoa đầu cô. Ôi trời ơi!!! Cô phải thức dậy sớm để thắt bím đuôi sam, bây giờ thì bị cậu ta làm rối hết trơn rồi!!

"Cái tên này! Cậu làm rối tóc tôi rồi!!" Cô la lên oai oái.

"Đã vậy thì tháo ra luôn cho tôi dễ xoa." Gin tình ruồi phán một câu.

Cô day day hai thái dương của mình. Vừa mới hết cơn nhức đầu mà lại phải lên cơn với cái tên ồn thần này. Phải công nhận cậu ta vừa giúp mình, nhưng chỉ mấy phút sau lại trở về bản tính trời đánh như thuở sơ khai!

"Nói chuyện một hồi nữa chắc tôi lên tăng xông với cậu luôn quá! Thôi bỏ đi cho lành." Cô thở dài, lắc đầu ra về đáng thương.

"Sao vậy? Không nói lại được xem như là đồng ý tháo tóc ra. Hay muốn tôi tháo giùm?" Gin khoanh tay lại, nhớn nhớn nở một nụ cười.

"Không!!!" Bảo Anh chỉ cần chỉnh âm lượng giọng lên chút nữa thì sẽ hét banh cả khu rừng "Đồ điên!"

Nói rồi, cô hăm hức bỏ lại chỗ của Ayane và Akiko, kể lễ đủ điều về cái tên khó ưa kia. Ayane đang ảo não cũng phải bật cười vì lời phàn nàn của Bảo Anh. Bảo Anh và Akiko vô cùng ngạc nhiên, cứ nhìn cô năng trẻ con kia trần trối.

"Sao vậy? Chii – chan, Aki – chan!" Ayane huơ huơ tay trước mặt hai người, thắc mắc.

"Từ bữa đến giờ, đây là lần đầu tôi thấy cậu cười." Akiko ôm lấy cổ bạn mình, giọng vui lên thấy rõ.

"Chỉ tại... Chii – chan và Shinakawa buồn cười quá!!" Ayane thành thật khai báo "Với lại... thấy Chii – chan vui lại được phần nào, tớ cũng thấy vui. Cậu có thể phủ đi nỗi buồn, thì tớ cũng có thể làm được!"

Bảo Anh mỉm cười, đặt tay lên vai Ayane, "Nỗi đau nào đến, rồi cũng sẽ phai nhạt dần. Chỉ là chính cậu muốn nó in đậm trong tim cậu bao lâu thôi!"

"Ừm..." Ayane lại khóc, nhưng cô biết, nó không phải là sự day vò đau đớn nữa, mà là những giọt nước mắt chảy lủi sự đau buồn ra khỏi người cô. Sau cùng, cô mỉm cười "Tôi nghĩ... anh lại cũng sẽ không muốn thấy tớ như vậy. Vì anh ấy không thích thấy tớ khóc. Mỗi lần tớ khóc là anh ấy lại cuống lên, chẳng biết làm gì! Cho nên là... tớ sẽ không khóc vì anh ấy nữa, sẽ để cho nỗi đau phai nhạt như cậu đã nói, sẽ luôn cười tươi để anh tôi thấy rằng, tớ cũng là một người mạnh mẽ."

"Này Aya!!!" Đột nhiên, Akiko đẩy người Ayane ra, nói to lên khiến Bảo Anh và Ayane giật mình.

"Gì vậy???" Cô nàng Ayane chớp chớp đôi mắt còn đọng lại vài giọt nước long lanh, đầy ngạc nhiên.

Akiko cười tươi trông thấy, ôm chặt cổ hơn nữa, lộ rõ vẻ vui sướng.

"Cậu thật sự đã trưởng thành hơn rồi."

Rốt cuộc, mùa hè này sẽ mang theo niềm vui hay nỗi buồn nhiều hơn đây?

Trời xé chiều, mọi người bắt đầu ra về. Xe nối xe ra khỏi cánh rừng, ra khỏi nơi mà Jiro an nghỉ. Bảo Anh tựa đầu vào cửa kính xe, đôi mắt băng quơ nhìn ra ngoài trời bất gặp vài hạt mưa rơi bám vào trên cửa. Mối này trời còn nắng như đổ lửa, vậy mà chiều lại có mưa rồi! Đùng là thời tiết thất thường hết sức!

Akiko ngồi ghế trên, trò chuyện với bác tài xe rôm rả không dứt, còn ghế sau, Bảo Anh và Gin thì im phăng phắc, chẳng nói câu nào! Thường ngày Gin hay làm trò để gọi chuyện, nhưng hôm nay cô lại thấy anh im lặng đến khác thường, bệt như lúc này, anh đang suy tư chuyện gì đó.

Bảo Anh vẫn đang ôm chiếc áo của anh. Cô hy vọng giặt giũ đẹp để xong, đem trả sẽ không bị cậu ta ném cho cái nhìn đầy kì quặc. Lúc nào cũng như chó với mèo, chẳng ai ngờ một ngày con mèo lại đi giặt đồ cho con chó, sau này không biết sẽ còn chuyện gì phát sinh trong tương lai nữa hay không?

Nhưng phải công nhận, mùi hương trên áo của Gin thật đặc biệt. Chắc có lẽ là mùi nước hoa, nhưng mùi nước hoa nào mà lại đặc trưng như vậy được? Hay là trên người anh vốn đã có mùi này sẵn, nên dù là mặc đồ gì, đồng phục trường hay mặc vest, đều có mùi như vậy...

Bất giác, cô đưa chiếc áo đến gần mũi, hít hà lấy mùi hương đó. Đột nhiên cô cảm thấy hơi sợ sợ. Cô sợ nếu mình giặt, thì mùi của nước xà vãi sẽ lấn át đi mùi hương này mất thôi!

"Nếu mà quá thì cho cô luôn cái áo đó đó." Gin lên tiếng làm Bảo Anh giật bắn người, vội bỏ cái áo xuống. Trời đất ơi!! Trời đất ơi!!! Cô năng tự hỏi mình vào làm cái quái gì vậy chứ?? Sao lại có thể đi ngửi áo của một tên con trai như thế này? Ôi cha mẹ ời, thần thánh ơi... hãy cứu con khỏi cái tình thế khốn cùng này đi...

Gin bật cười khi nhìn thấy sắc mặt đơ như chưa từng được đo của Bảo Anh. Cô năng này đúng là làm cho người ta phải đau đầu.

"Sao hả? Thích chứ gì? Muốn hít thêm thì chui vào đây." Gin giang tay hay ra, cười híp mắt. Bảo Anh trừng mắt nhìn cái nụ cười nguy hiểm đều căng đó, giờ chân qua đá vào chân anh một cú.

"Tên biến thái!! Ai lại thêm thích cái mùi trên người cậu chứ hà??" Lại thêm một cú đá nữa vào bắp chân của Gin. Anh dựa người ra sau ghế, lấy tay che nửa phần mặt phía trên, mỉm cười đến nỗi cười không thể thành tiếng.

Akiko ngồi đằng trước cũng phải bật cười khiến cô nàng ngồi phía sau mặt đỏ ửng như cà chua.

"Có cần cười vậy không hà hai cái người này!!" Bảo Anh hét ầm cả xe.

"Xin lỗi, xin lỗi." Gin và Akiko cùng đồng thanh.

Cô nàng bị chọc hăm hực quay đầu ra ngoài cửa sổ. Còn hon một tiếng nữa mới về tới nội thành, cô phải chịu đựng cái tên trời đánh này đến hơn sáu mươi phút nữa hay sao? Nghĩ đến thời đã muốn đâm đầu xuống xe đội mưa đi về.

Không buồn nói chuyện nữa, nàng Bảo Anh dựa đầu vào ghế, đánh một giấc để khỏi phải bị chọc tiếp.

Mới hôm qua thôi, cô còn hi vọng, sẽ được gặp bóng hình của Jiro trong mơ để thỏa nỗi nhớ của mình. Sáng nay, cô lại bắt gặp anh trong phút chốc. Anh bên cô gần như nửa mùa xuân, rồi rời xa cô mãi mãi vào một ngày đầu hè, để cô phải lạc lõng giữa sự đau buồn mơ hồ không xác định được. Vậy, giấc ngủ lần này, liệu cô có mơ thấy anh nữa không?

Ý nghĩ ấy vừa thoáng qua trong đầu Bảo Anh, thì mùi hương kia lại thoáng thoảng nơi sống mũi, khiến cô, dù rất muốn vùng dậy để gạt bỏ nó, cũng không còn sức lực để làm.

Cô lại mơ. Và cô mơ thấy Jiro.

Cô thấy anh mỉm cười, nắm lấy tay cô, không nói gì cả. Cô cũng cười. Cô hiểu, Jiro không muốn ai đau buồn vì mình cả. Anh ấy có một tuổi thanh xuân tràn ngập ảm áp, và anh ấy cũng đem đến ảm áp cho người khác. Anh ấy sẽ không thể nào ra đi được khi nhìn thấy mọi người khóc chỉ vì anh.

Dường như thấy nụ cười của cô, Jiro buông tay, quay người và nhẹ nhàng bước đi.

Lần đầu tiên, khi nhìn thấy Jiro rời khỏi mình, Bảo Anh lại nộ nụ cười. Cô biết rằng, anh vẫn sẽ mãi là một phần kí ức mà cô trân trọng, anh sẽ không đi đâu cả, anh sẽ ở bên cô, trong những kỉ niệm của cô.

Bảo Anh lại thấy mùi hương lúc này vương vấn nơi cánh mũi.

Gin nhìn cô ngủ say sưa, lại còn cười tươi trong khi mơ nữa chứ! Mới này bị chọc đỏ mặt tí tai vì giận, bây giờ thì nhìn điệu dàng đến khó tả.

Bất giác, anh cũng thấy lòng mình thật sự rất bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 2 - Chương 1: Dã ngoại vào mùa hè làm người ta mất máu!

Phần 2: Natsu

Mùa hạ năm mươi sáu tuổi... em ghét anh!

Mùa hạ năm mươi sáu tuổi... anh nhớ em!

#Lê

"Bạn Miyamoto Chiaki hãy phát biểu cảm nghĩ về bạn Shinakawa Gin lúc này?"

"Cái tên trời đánh đó thì tại sao tôi phải có cảm nghĩ chứ hi? Chỉ muốn đưa cậu ta lên đỉnh Everest và từ đó đá xuống cho bở tức!!!"

Kì thi cuối kỳ trôi qua trong căng thẳng và làm tan nát biết bao nhiêu con tim bà thế hệ học sinh của tất cả các trường cấp 3 ở Tokyo. Tháng bảy tiết trời nóng như thiêu như đốt, lại phải ngồi trong phòng làm bài thi. Cuộc đời chưa bao giờ đối đãi tốt với các bạn học sinh đang thi học kì đầy đáng thương. Nhóm Bảo Anh cũng không phải ngoại lệ, duy chỉ có mình Gin là chẳng sốt sáng gì. Anh vẫn cứ bình thản như chẳng có gì xảy ra! Bảo Anh trầm nghĩ, anh chẳng lo gì về điểm số hay sao?

Nhớ lại mấy hôm trước, cô đem cái áo khoác mà mình đã giặt ủi sạch sẽ phẳng phiu đưa cho anh. Anh nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn, rồi lại bắt cô trở lại hàng tập quyển tiếp! Chưa từng thấy ai như anh, chỉ ít cũng phải nói nhiều hơn tiếng cảm ơn mới phải chứ! Đứng suy nghĩ vẩn vơ những thứ xấu xa về anh khiến cô bị anh bắt lên trên đứng đối diện mình, tập một bài quyền của đai đen, rồi lại bị... bắt thi đấu! Đứng là số khổ.

"Cậu không thể nhân từ với tôi được hay sao?"

"Nhân từ với cô tôi lại hất xi nhiều vì bị cô nói xấu. Tập tiếp đi, đừng có giả bộ đánh trống lảng!" Gin cốc đầu cô một cái rồi đau, khiến cô la lên oai oái. Thế là cô nàng bắt đầu đi làm idol trong vòng mười giây vì ai cũng đưa ánh mắt nhìn chòng chọc vào cô.

Bảo Anh thề rằng cô không bao giờ ư a nổi cậu ta! Đã vậy dạo này cậu ta còn cao lên, hình như cân nặng cũng tăng, nên để vật cậu ta xuống còn khó hơn tiêu diệt quái vật.

Giờ thì kì nghỉ hè đã đến! Người mẹ yêu dấu của Bảo Anh gần một tháng qua mất tích đột ngột gọi điện, kêu réo cô tuần sau phải về Việt Nam vì ông bà nội nhớ quá. Bảo Anh ký kéo thêm với mẹ mình mấy câu, đôi khi về phải sắp xếp thế nào thế nào... vì Sài Gòn mùa này chẳng khác nào cái lò luyện tiền đồn! Mặc dù biết là có mưa, nhưng cô tự nghĩ chắc cũng sẽ chẳng khá hơn bao nhiêu...

Đang rành rang chờ ngày để về quê, thì Akiko lại gọi điện rủ rê cô đi biển Shimahara ở Shizuoka. Dĩ nhiên là cô bạn hiền dụ này đã không ngần ngại ngồi nấu cháo điện thoại để liệt kê danh sách đi cùng.

"Cậu, tớ, Ayane, Sumire, Kuro, Michio, Hayashi (Sakura), và Shinakawa. Cả đám sẽ ở resort cho gia đình tớ. Sao hà? Thấy thế nào?"

Nghe đến cái họ Shinakawa thốt ra cuối cùng, khoẻ môi của Bảo Anh giật giật. Lúc nào cô cũng có cậu ta hết là sao đây?

"Tiểu thư Nakamoto mời sao trở lại không đi được? Vậy... chúng ta đi mấy ngày?" Bảo Anh gạt bỏ ba chuyện tâm phơ tâm phảo đi, hỏi cô nàng đang đối diện thoại ở đầu dãy bên kia.

"Bốn ngày. Nghỉ hè mà! Phải vui chơi cho hết mình chứ. À... bây giờ cậu có rảnh không?"

"Sao vậy? Có gì không?" Bảo Anh ngồi trên giường uốn vài lọn tóc vào ngón tay mình.

"Qua Shibuya mua đồ bơi với túi tote. Ngày mốt là đi rồi, cũng phải chuẩn bị từ bây giờ chứ nhỉ?"

Bảo Anh ngồi ôm gối bông nghĩ ngợi một hồi, rồi cuối cùng buông một câu đồng ý, lon ton chạy đi thay đồ.

Lũ con gái mà dính vào nhau để đi shopping thì chỉ có nước tiền mọc cánh bay nhanh hơn cả tên lửa! Mua đồ bơi xong, cả đám, gồm Bảo Anh, Ayane, Akiko, Sumire và Sakura chạy xuống chạy lên cả khu mua sắm, cứ có mỗi câu cửa miệng "Ngoại lệ thêm một lần nữa vậy!" rồi cả đám tặc lưỡi, bước vào shop giày, shop đồ xách. Sumire thì cứ một mực kéo cả đám vào shop đồ trang điểm, đứng đó lựa son nửa tiếng đồng hồ!

"Mau đó cam này hợp với Chiaki và Sakura! Còn màu đó tươi thì hợp với Aki và tớ, hồng thì hợp với Ayane!" Đứng đó luyên thoắng một hồi, cô nàng Sumire quyết định sẽ mua tặng mỗi đứa một cây, mặc cho cả bọn ra sức can ngăn, thì cô nàng vẫn tỉnh rui đưa thế tin dụng cho nhân viên quét, rồi quay lại nói "Con gái thì nên tập yêu quý cây son đi! Nó làm mọi cô gái trở nên xinh đẹp, như tớ đây nè."

Mới nghe xong, cả bọn xem nữa đã phải chết vì ho sặc sụa.

Xà quần thế nào thì ngày đi cũng tới. Đêm trước ngày đi, Bảo Anh cứ mặc thử bộ đồ bơi và đứng ngắm mình trong gương n lần. Vòng một của cô không quá nhỏ, nên hôm trước cô chọn một bộ một mảnh dạng váy, che phần bụng, cột nơ phía sau mang tông màu xanh pastel nhẹ nhàng. Cô nàng cứ đứng mà tay múa chân, xoay hết vòng này đến vòng khác. Một hồi sau thấy đã trễ, cô đành ngấm ngấm cái đồ bơi vào vali, lên giường cố gắng nhắm mắt lại.

Cả đám quyết định đi tàu cao tốc Shinkansen cho nhanh. Họ đi tuyến Tokaido, nối Tokyo đến Nagoya.

(Ba giây chú thích: Shizuoka là một tỉnh nằm giữa Tokyo và Nagoya.)

Sáu giờ, tất cả có mặt ở ga, sắp xếp làm thủ tục gửi hành li đến resort, rồi lên tàu. Akiko đã đặt vé trước, là toa hạng sang nên ghế ngồi cực kì thoải mái và rộng rãi. Loay hoay một hồi với cái vé trên tay, cuối cùng thì cả đám cũng đã yên vị được chỗ ngồi. Khó nổi hai tên Michio và Kuro đều muốn ngồi với Gin. Đám con gái thờ dài, không biết ba người này đi chơi hay đi đóng phim Yaoi nữa..

Rốt cuộc, Gin ra một kế sách, "Tôi sẽ ngồi với Hayashi. Hai cậu đi mà ngồi với nhau."

Hai thằng con trai tui ngu ngốc ngồi xuống ghế, nhìn anh đi lại chỗ của Sakura ngồi yên vị tại đó.

Sợ đồ như sau: Akiko đặt tám vé, vậy là ngồi bốn hàng ghế. Akiko và Ayane ngồi hàng cuối, kế tiếp là Bảo Anh và Sumire, rồi tới Gin và Sakura, và ngồi hàng đầu tiên là Michio và Kuro. Hai tên con trai ngồi với nhau, ban đầu còn im im, nhưng sau đó thì lại mau chóng nói về game và lời cô vua ra đánh! Sakura và Gin ngồi trò chuyện đầy tính thân mật. Cô cười, anh cũng cười theo. Bảo Anh, Sumire, Akiko và Ayane cứ ngồi bà tám buồn đưa lê lên bờ xuống ruộng về mấy chuyện con gái. Sumire tranh thủ còn đang ngồi tàu thì loay hoay quần tóc, nhưng miệng vẫn nói không ngừng nghỉ. Cả cái toa hình như chỉ có bốn hàng ghế này là ồn ào nhất.

Bảo Anh biết mục đích chủ yếu của Akiko về chuyến dã ngoại này. Cô ấy muốn mọi người, đặc biệt là Ayane, tạm quên đi nỗi buồn về Jiro. Tính cách nhạy cảm của một cô nàng nhóm máu AB như Bảo Anh thì làm sao không hiểu được? Cô suy tư một lúc lâu, nhưng rồi cũng im lặng để cho niềm vui thoải lấp bớt đau buồn.

Dựa đầu vào thành ghế, Bảo Anh dường như không còn nghe âm thanh ồn ào gì nữa. Mỗi lần cô nghĩ ngợi, cô luôn lạc hẳn vào thế giới riêng tư, không tiếng động nào có thể khiến cô xao lãng. Có lẽ, nếu Jiro còn sống, thì bây giờ chắc anh cũng sẽ có mặt trong chuyến đi này. Cô sẽ có thể ngồi cùng anh, trò chuyện về những vấn đề lặt vặt nào đó, rồi đôi khi anh sẽ đột ngột hôn vào trán cô và nói: "Em đáng yêu dễ sợ!"

Nhưng tất cả, sẽ chỉ có thể là tưởng tượng thôi.

"Này Chiaki, cậu đang khóc đó hả?" Sumire vừa quay xuống hàng ghế sau có ba mươi giây, quay lên thì đã thấy Bảo Anh ngồi co chân, đầu dựa vào ghế, trên má vương vài giọt nước mắt.

"Hả?" Bảo Anh đưa tay lên má sờ thử. Cô đang khóc ư? Từ khi nào vậy?

"Sao vậy? Nghĩ ngợi gì mà khóc thế hả?" Sumire rút khăn tay ra, xoa mặt Bảo Anh đối diện mình và lau nước mắt cho cô. Ở phía sau, Akiko và Ayane cũng chồm lên phía trước để hỏi han.

"À, tớ không sao! Tại hôm qua xem một cuốn tiểu thuyết, hôm nay nhớ lại vài tình tiết cảm động nên tớ khóc áy mà." Bảo Anh cười xoa. Cô cũng chẳng hiểu nổi, chỉ tưởng tượng thôi mà khóc lúc nào không hay. Cô có bị vấn đề gì không vậy trời?

Gin ngồi ở trên nghe ngóng, rồi ngay lập tức nhào người ra đằng sau, nhìn Bảo Anh.

"Nhìn gì hả?" Bảo Anh phát hiện anh đang nhìn mình, khó chịu hỏi.

Gin thờ dài một hơi, gương mặt không thay đổi cảm xúc. "Không có gì."

Và Gin nhỏ giọng lại, như đang tự nói cho chính mình để không ai nghe thấy. Bảo Anh nhìn khẩu ngữ trên môi anh, đọc ra được, "Cuốn tiểu thuyết ấy, tên là Jiro phải không?"

Rồi anh lại quay lên đằng trước, bỏ mặc cô há hốc mồm ra vì kinh ngạc. Có vẻ chồm người tới, rướn lên trên, hỏi vì sợ mình đọc lầm, "Cậu vừa nói cái gì vậy hả?"

Gin mỉm cười, vươn tay ra sau vỗ vào má cô. "Có gì đâu, đi ngủ đi cho lành."

"Ái mà đi ngủ giờ này?" Bảo Anh nhìn qua Sakura gác đầu lên vai Gin ngủ say sưa, rồi lại nhìn Gin. Nhìn từ trên xuống, mái tóc nâu của anh mượt mà ra phết! Bảo Anh đưa đầu lại gần. Wao! Tóc mà cũng có mùi hương đặc biệt giống hóm trước nữa ư? Chẳng lẽ đúng như cô đoán, đây không phải là nước hoa, mà là mùi của cơ thể của anh??

Ờo, nghĩ đi nghĩ lại, quan tâm nữa cô sẽ bị aj bại anh lòi vào tấy tởu chăm chọc quái gở, nên bèn gạt cái mùi này sang một bên, ngồi lại chỗ của mình.

Thời gian cứ từ từ trôi qua, mọi người vẫn nói chuyện tíu tít như lúc nãy, chỉ có hàng ghế của Gin và Sakura là im lặng. Bảo Anh cũng ngồi im, nhìn lên hàng trên nghĩ ngợi chắc hai người đó giờ đang mơ tới nơi xa lắc nào rồi.

Sau một hồi, Sakura đã dậy. Cô vươn vai, lấy tay che miệng ngáp một hơi thật dài.

"Ngủ ngon không?" Gin quay sang hỏi.

"Ừm. Cảm ơn cái vai của cậu nhé." Sakura có hơi lúng túng, nhưng vẫn cười.

Tự nhiên Bảo Anh cảm thấy tò mò về hai người này dễ sợ!

"À đúng rồi..." Sakura tiếp lời "Người của cậu có mùi hương dễ chịu ghê! Cậu xài nước hoa gì vậy?"

Tim Bảo Anh đột nhiên đập thình thịch. Ôi cảm ơn Sakura, đó cũng là câu mà tớ muốn hỏi cậu ta...

"Tớ không xài nước hoa." Gin nói một câu ngắn gọn súc tích khiến Bảo Anh vỡ lẽ. Ôi trời... vậy là cô đoán đúng rồi!

Nhưng Bảo Anh đột nhiên cảm thấy hơi tiếc, vì đã có người thứ hai biết được mùi hương này. Cô cứ nghĩ mình là người duy nhất biết cơ đấy! Dù sao cô cũng đâu phải người con gái duy nhất cậu ta ôm hay cho dựa vai, nên chuyện có một mình cô biết thì cũng có hơi phi lý.

Nhưng mà cứ thấy hụt hẫng thế nào ấy!

Đến nơi, cả đám vừa ra cổng ga tàu đã có xe đến đón. Phải công nhận người nhà của Akiko đón khách chu đáo thật!

Bước vào resort đã hoành tráng với lối kiến trúc kết hợp giữa phương đông và phương tây, bước vào phòng ngủ còn hoành hơn! Phòng của Bảo Anh và Sumire nằm ở tầng trệt, có hẳn một cửa khác ngay phòng khách dẫn ra biển, phòng ngủ gần phòng khách bởi một cửa lùi bằng gỗ. Phòng tắm mang lối kiến trúc phương tây đầy sang trọng và hiện đại.

Chưa bao giờ Bảo Anh được đặt chân đến một nơi tuyệt vời như vậy! Mai sau dù có thế nào cô cũng sẽ không bao giờ quên khoảng thời gian nghỉ hè cấp ba tươi đẹp này!!

Chẳng kịp nghỉ ngơi, vừa xếp quần áo xong, mọi người hẹn nhau tập trung ở bãi biển.

Bốn đứa con gái mặc đồ bơi, khoác vào một chiếc áo lưới đi biển, đứng ở gốc dừa đợi ba thằng con trai lẻ mề. Ayane mặc bộ đồ bơi một mảnh dạng váy màu hồng phấn. Akiko và Sumire chẳng ngại gì mà mặc hẳn bikini hai mảnh. Khỏi phải nói, vòng một hai nàng này nếu đem so với các học sinh cấp ba thì phải thuộc dạng khủng... à nhầm khủng! Bảo Anh nhìn lại ngực mình và tặc lưỡi. Bảo Anh ơi, mày vẫn còn nhỏ lắm!

Ba tên con trai đi ra đến nơi đã khiến bốn đứa con gái phải lấy khăn giấy lau máu mũi. Cái quái gì thế này?? Học sinh cấp ba ở trần có cần phải đeo vậy không hà trời?? Đồng ý là cả ba tên này đều học võ, nhất là Gin...

"Tớ đi chết đấy!! Shinakawa, tớ đề nghị cậu làm người yêu tớ một ngày!!" Sumire hét lên, khoác lấy tay Gin. Anh đang uống nước trái cây nên cũng chẳng buồn buông tay ra. Bảo Anh tự hỏi cậu ta học đâu ra tính cách lạnh lùng boy đó vậy?

Được rồi được rồi, cô tự nhận máu mề trai của mình cũng nổi lên rần rần khi nhìn thấy ba người kia! Nhưng cô không có cuồng nhiệt nhìn vào học chăm chăm như những người khác đã và đang nhìn!

"Né! Con trai tại tôi đã khoe hết rồi, giờ thì con gái mấy cậu cũng khoe đi chứ?" Michio giã vò tức giận, khoanh tay lại.

Đám con gái chẳng ngại gì, cởi áo lưới ra. Dù sao thì lát nữa cũng phải cởi, cởi bây giờ thì có nhầm nhò gì đâu?

Lần này đến lượt bọn con trai lấy khăn giấy lau máu mũi.

"Này Takahashi Sumire, làm người yêu tớ một ngày đi!"

"Mơ à?"

Tức thì, bạn Michio nhà ta bị đá bay lên cây dừa sau hai chữ lạnh lùng của nàng Sumire.

Gin nhìn chăm chăm vào Bảo Anh, không chớp mắt. Bình thường thấy cô mặc đồng phục võ và đồng phục trường mùa xuân nên không để ý, giờ anh mới để ý da cô trắng đến chói lóa khi đứng dưới ánh nắng.

"Ê!!! Tền biển thái, nhìn gì nhìn hoài vậy hả??" Bảo Anh che người lại theo bản năng, hét lên.

Gin hoàn hồn, rồi cười một cái, nhún vai nói câu muốn thưa:

"Ai biết được?"

Bảo Anh muốn đá anh bay lên cây dừa ngồi chung với Michio, khổ nỗi lại không đá nổi anh!

Đã ngoại mùa hè không chỉ khiến con người ta bóng mắt, mà còn bị mất máu nghiêm trọng!

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Rốt cuộc, sau tất cả, cậu ta vẫn là một kẻ đáng ghét!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tắm mình dưới làn nước biển xanh ngắt, trên cao là mặt trời toả nắng, cộng với bãi biển nằm trong khu resort cao cấp nên khá ít người, mùa hè này đối với Bảo Anh thật sự quá tuyệt vời! Cô thả người trôi trên mặt nước, ngắm nhìn bầu trời mây trắng trôi bồng bềnh. Cô yêu cảm giác này biết bao nhiêu, thật sự rất khó diễn tả thành lời.

Khoảng không gian im lặng như vậy, khiến cô lại nhớ đến những kỉ niệm cũ. Quá thật, miệng nói quên nhưng lại rất khó làm được. Cô sẽ phải trải qua cảm giác trống vắng buồn bã như thế này đến khi nào đây? Cứ nghĩ đến những kỉ ức có Jiro, cô lại không thể không bật cười, mà cũng không thể ngăn nổi nước mắt. Cũng may rằng cô đang ở giữa biển nước, nên khóc cũng chẳng ai để ý.

Bất thành lời, mặt nước nổi sóng khiến Bảo Anh giật mình. Chưa kịp chống chân đứng thẳng người dậy, Gin đã từ đâu trôi lên, hai tay đỡ lấy đầu và chân cô, nói trắng ra là đang bế cô nâng cổ gắng nâng lên khỏi mặt nước ấy mà!

"Ê nè! Bò tôi xuống!!!!" Bảo Anh gào lên, lấy chân đạp nước dữ dội. Cái tên đầu đất biển thái này không thể ngừng chọc tức cô một phút hay sao vậy?

"Yên lặng!" Gin nói như ra lệnh "Cô sắp trôi ra khu vực nguy hiểm rồi, muốn tôi để cho trôi đi luôn à?"

"Cậu đang ra lệnh cho tôi đó hả? Có quyền gì mà bảo tôi im chứ?" Bảo Anh cự lại.

"Có quyền gì hả? Ày da..." Mặt Gin vẫn thản nhiên, "Tôi là thầy của cô. Thầy cứu học trò không phải lẽ đương nhiên sao?"

"Ai cần cậu cứu đâu?" Bảo Anh khoanh tay, mặt đỏ lên thêm mấy cục tức giận.

Gin thờ dài một hơi, rồi dưng dưng thấy cô nâng xuống nước cái tùm.

Bảo Anh bị bỏ xuống đột ngột, chìm xuống nước, mới nhận ra khu vực này sâu thật! Bấy giờ cô nàng hoảng quá, muốn trôi lên cũng không trôi lên được, lấy hai tay quờ quạng mãi thân thể cũng không chịu di chuyển. Làm sao đây? Cô không cử động được, muốn ra hiệu cho Gin cũng không được! Hoá ra cậu ta bơi ra đây đỡ cô đều có lí do chính đáng. Chỉ vì suy nghĩ linh tinh mà trôi ra tới tận đây! Cô bắt đầu khó thở rồi, không thể chịu đựng được nữa, cô cần không khí ngay!

Gin ở trên mặt nước, đợi mãi không thấy Chiaki trôi lên, sắc mặt bắt đầu tối sầm lại. Anh nhìn quanh, rồi vội vã lặn xuống nước, thấy cô đang phồng má, nhấn mặt lại, dường như sắp không chịu nổi nữa!

Gin kéo Bảo Anh lên, cô ho sặc sụa, may là vẫn bị chết lâm sàng vì ngộp nước. Anh kéo cô vào ngực mình, ôm chặt và bơi vào bờ.

"Ê! Bò... khu... bỏ tôi ra!" Cô nàng Bảo Anh dù đang ho sặc sụa nhưng vẫn cứ chống đối.

Gin chẳng nói gì, vẫn cứ tiếp tục bơi, mặc cho cô nàng kia ra sức vùng vằng. Tay anh vẫn ôm chặt cô không buông.

Lên tới nơi, anh để cô ngồi xuống ghế nằm, lấy khăn bỏ lên đầu cô, xoa xoa.

"Thấy khoẻ hơn thì về phòng ngay đi!" Nói xong, anh vuốt lại tóc, định đi chỗ khác nhưng bị Bảo Anh gọi lại.

"Ừm... Mưa hộ tôi lon nước trái cây..."

"Nếu tôi nói không muốn đi thì sao?" Gin quay lại, cười một cái.

"Không thì thôi!" Bảo Anh vầu mồi, lấy khăn lau tóc mình. Tên Gin này tự động cứu người thì được, chứ nhờ một tí thì lại không chịu. Đứng thật là...

Mặc dù cả thân thể đã muốn xỉa xỉa, nhưng cô nàng vẫn đứng dậy. Nãy giờ uống nước biển nhiều nên cảm giác ghê quá, phải uống cái gì khác mới được.

"Sẵn tiền tôi cũng muốn uống gì đó, nên sẽ đi mua cho cô luôn vậy." Gin ấn Bảo Anh ngồi xuống lại một cách dễ dàng, rồi quay lưng đi thẳng, làm cô nàng đơ như cây cọc, chẳng biết nói lại thế nào.

Bảo Anh nằm xuống, mắt nhìn lên đỉnh cây dù lớn đang che nắng cho mình, thờ dài một tiếng. May mà cô đang được đi biển, nếu bây giờ còn ở nhà chắc chết khô vì nóng mất thôi!

Gió biển thổi, khiến những tán dừa phát ra những âm thanh xào xạc nhẹ nhàng. Gió mát lành đưa hương mặn của biển cuốn quét bên người của Bảo Anh. Cô vốn dĩ có hơi mệt, giờ lại có gió thổi thế này, ông trời đúng là biết cách ru ngủ người ta mà!

Ý nghĩ ấy vừa thoáng qua, mí mắt của cô đã sụp xuống, dễ dàng chìm vào giấc ngủ một cách nhanh chóng.

Gin đi mua nước về, đã thấy Bảo Anh nằm im ru ngủ say sưa. Anh đi lại gần, đặt lon nước xuống chiếc bàn nhỏ kế bên, ngồi xuống nhìn cô. Đáng ngủ của cô lúc này thật bình yên, không giống như hôm trước chất chứa quá nhiều sự hoảng loạn.

Bất giác, anh đứng dậy, cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán của cô.

Cô tỉnh dậy, đứng lúc nụ hôn của Gin vừa chạm vào trán mình, mắt mở to ra, trông vô cùng kinh ngạc.

"Cậu làm gì vậy?" Cô dụi mắt, vội vã bật người dậy.

Gin đứng thẳng lên, nhìn cô, mỉm cười một cái, "Nước tôi để ở bàn kế bên."

Nói rồi, anh thản nhiên bước đi, khiến Bảo Anh không hiểu mớ gì. Nhưng mà nụ hôn lúc này là sao? Cái đó cũng là tình thấy trò à? Hay là hết trò chọc cô rồi bây giờ giờ thêm cái trò đó ra nữa?

Cô đưa tay lên sờ trán mình. Nụ hôn đó nhẹ nhàng quá, làm sao có thể là một trò chọc ghẹo được? Ôi trời ơi... rốt cuộc là có chuyện gì đang diễn ra ra vậy cơ chứ? Cô không thể hiểu nổi. Cậu ta vừa làm gì vậy nè?

Chỉ vì cái chuyện "nhỏ" đột ngột kia mà Bảo Anh không thể ăn ngon, cô đi hỏi Michio thử, xem hồi đó rốt cuộc cậu ta đã có cảm tình với ai chưa...! Suy đi nghĩ lại, sau khi nói chuyện thì mới biết mình ngu ngốc. Tự nhiên khi không lại đi hỏi Gin đã từng có thích ai chưa là sao?

Bảo Anh cứ nhớ lại cái cảnh đó mãi. Rốt cuộc Gin hôn trán mình làm gì vậy? Sao lại... làm chuyện đó?

"Không ăn à?" Gin này giờ thấy Bảo Anh cứ quấy tỏ súp hoài nên lên tiếng.

"C... Cái gì...?" Bảo Anh giật mình "Không... không ăn thì kệ tôi chứ!"

Thật tình! Bảo Anh ơi là Bảo Anh, mày trở thành con gà mắc tức tốc trước mặt cậu ta hồi nào vậy chứ? Nhưng mà... sao bây giờ nhìn thấy mặt anh thì chân tay cô lại run như vậy?

Chẳng lẽ... Gin thích cô sao?

Không thể nào! Ôi trời, tên đó thì sao có thể thích ai được chứ?

Bảo Anh tự cốc đầu mình một cái, rồi đứng lên đi về phòng, bỏ lại cho mọi người một câu, "Tớ no rồi!"

Về tới nơi, cô mở cửa lối dẫn ra biển, ngồi xuống bậc thềm bằng gỗ và đưa ánh mắt mơ màng ra ngoài xa xôi.

Không thể có chuyện đó được!

Nhớ lại lúc nói chuyện với Michio, cậu ta đã nói, Gin có người mình thích rồi!

"Là một cô gái, năm xưa đứng dưới gốc cây hoa anh đào, mặc kimono, che ô Wagasa, nở một nụ cười nhìn Gin. Lúc đó cậu ấy muốn gặp lại cô ấy, nhưng nghe nói tìm cô nào cũng không được. Người ta gọi là tình yêu sét đánh ấy mà!"

Rõ ràng là đã thích người khác, vậy còn đi hôn gái nữa sao? Tên này rốt cuộc là sao đây?

Tự nhiên Bảo Anh nghĩ ra một ý nghĩ vớ vẩn, có khi nào hồi xưa mình gặp anh mà chính mình không biết anh là ai không?

"Mấy tào lao vừa thôi Nhim ơi!" Cô nằng tự cú đầu mình một cái đau điếng để bỏ cái suy nghĩ tự kỉ đó đi.

Nhưng mới vừa bỏ tay xuống, thì trước mắt cô đã xuất hiện một cảnh tượng không ngờ.

Cách đó không xa, đối diện cô, ngay gốc dừa, là Gin và... Sakura!

Họ đang làm gì vậy nhỉ? Cô tự hỏi. Giá mà giờ đến gần được thì tốt quá, nhưng cô không phải đứa thích nhiều chuyện như vậy!

Cơ mà... cô thật sự muốn biết hai người họ nói gì.

Nhìn bộ dạng nói chuyện như thế kia thì chắc chắn không phải đang tranh cãi. Gin với Sakura lúc nào nói chuyện cũng từ tốn với nhau, chứ chẳng giống cô, lúc nào gặp anh cũng gắt gỏng.

Bảo Anh vẫn ngồi im, không nhúc nhích, hình như cô thoáng thấy Gin nhìn vào đây, nhưng chắc là lầm lẫn thôi...

Sakura đưa tay lên miệng, cười. Từ những cách này dù gần nhưng không thể nghe thấy, chắc là cô ấy đang cười khúc khích, Gin cũng vậy! Ánh sáng dịu dịu của cây đèn đường khiến Bảo Anh thấy được đôi mắt dịu dàng của anh, ánh mắt mà Bảo Anh chưa bao giờ thấy được ở anh.

Và rồi, chuyện mà Bảo Anh với cả Sakura không ngờ xảy đến. Gin lấy tay phải đang đứt trong túi quần ra, nắm lấy tay Sakura, hơi cúi người xuống. Bảo Anh chết sững người. Gin đang... hôn Sakura kìa!!! Anh đang hôn lên môi của cô ấy, trước mặt cô, trước mặt một người giống Sakura y hệt.

Lúc bỏ ra Sakura trông có vẻ bối rối, về mặt của Gin phức tạp hẳn. Anh buông tay Sakura ra. Bảo Anh vội vã đứng dậy, bước xuống thềm cỏ và rón rén đến gần.

"Xin lỗi!" Lúc nép vào một bụi cây gần đó, cô nghe Gin nói.

"À không... không... không sao đâu!" Giọng Sakura run run. "Tớ có nghe mùi rượu... Hình như lúc này cậu uống một chút sake nên hơi say phải không?"

"Chắc là vậy..." Giọng Gin cũng bối rối rồi thấy rõ "Thật sự xin lỗi cậu! Chi tại..."

Chưa bao giờ, Bảo Anh thấy Gin bối rối như vậy.

Rốt cuộc, lúc sáng anh hôn vào trán cô, là như thế nào?

À, hoá ra là vậy! Có hiểu rồi. Chỉ vì cô giống Sakura thôi, chỉ vậy thôi! Hoá ra cô bị Gin nhầm lẫn. Ôi trời, hoá ra cậu ta cũng chỉ là một tên đáng ghét để bị đánh lừa như vậy! Mà Sakura sao lại hiền đến thế cơ chứ! Nếu là cô đã cho cậu ta một cái tát vì tội hôn người khác khi say rồi.

Đúng là chỉ khi say, thì bản tính của con người mới được bộc lộ rõ nét thôi.

Bảo Anh ngồi im trong bụi cây, quên cả chuyện muỗi mòng bu quanh. Tự nhiên lúc này cô có cảm giác mình như nhân vật nữ chính trong mấy cuốn tiểu thuyết bị nam chính ngược đãi tình thân vậy! Hoá ra những cái ôm an ủi lần trước, những câu nói mà cậu ta xoa dịu tinh thần của cô, và cả lần cứu cô cũng như nụ hôn trán hồi sáng, đều là vì cô trông giống hệt Sakura thôi hay sao?

"Tớ đưa cậu về phòng." Gin lên tiếng sau một khoảng im lặng kéo dài. Bảo Anh nhìn qua, thấy Sakura gật đầu, và cả hai bước đi.

Bảo Anh đứng thẳng dậy, nhìn theo, trong lòng dâng lên sự khó chịu khôn tả. Nếu như anh thích Sakura, sao không trực tiếp đi mà chăm sóc cô ấy? Cứ lừa cô mà nhắm tới. Vậy anh chẳng muốn một người giống hệt Sakura buồn rầu sao? Anh không muốn thấy cô ấy đau khổ đến mức đi an ủi cô như vậy ư?

Gin đưa Sakura về phòng xong, đứng ngay ngoài hành lang và đắm tay vào tường. Tên Kuro kia lúc này nói lâu rồi chúng ta không uống sake chung, đôi anh uống mấy li. Kết quả thì sao? Sakura gọi anh ra nói vài chuyện, nhìn cách cô ấy cười, cách cô ấy ngạc nhiên đều giống hệt Chiaki, khiến anh không thể kiểm soát được, cộng thêm men rượu có sẵn trong người, làm anh không biết mình đang làm chuyện gì. Đến khi đã buông Sakura ra thì nhận thức được cũng đã muộn.

"Khốn kiếp!" Anh về phòng mình, thả người xuống giường một cách mạnh bạo. Lúc này anh rất rất muốn đập vỡ một thứ gì đó để giải toả.

May mà Gin vẫn chưa biết lúc đó có Bảo Anh chứng kiến toàn bộ, nếu không thì căn phòng này đã bị anh làm cho tan nát từ lâu.

Sakura ngồi trên giường, hơi thở vẫn chưa thể điều hoà. Lúc này cô già vớ vờ tình cập nhật vấn đề về rượu với Kuro, để khi Gin tới thì anh ta lại yêu cầu ngồi uống Sake. Trong lúc đó, cô tránh mặt một lúc, rồi lựa thời điểm gọi Gin ra đứng chỗ phòng của Bảo Anh, để cho mọi chuyện tuân theo kế hoạch...

Nhưng cô không thể ngờ, đôi môi của Gin vẫn có sức hấp dẫn như vậy...

Giống hệt như Shinakawa Gin của ba năm về trước.

Sakura ngỡ ngàng và hoang hoải một sự nhớ mong. Chắc bây giờ, anh chẳng còn chút kỉ ức nào của ba năm về trước nữa rồi... Vốn dĩ bà ta đã xóa sổ hết tất cả kỉ niệm của anh, thì làm sao anh còn có thể có ấn tượng được nữa?

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 2 - Chương 3: Hụt hẫng vì đủ thứ chuyện cậu ta đã làm

Sáng ngày thứ hai đã ngoài, Bảo Anh không đi bơi với đồng bọn, chỉ ngồi lì trong phòng, cụ thể là ngồi ở ngoài thềm gỗ, nhìn ra biển. Cô nàng cầm guitar, đàn vắn vơ mà chẳng biết mình đang đàn cái giống gì. Cứ bài này rồi lại chuyển sang bài khác, nhạc Việt cổ, Nhật cổ, Hàn cổ, US – UK cũng có nốt.

Ngồi mãi một mình cũng buồn thật, nhưng cô không muốn thấy mặt Gin nên mới làm vậy! Cô chẳng muốn mình cứ bị nhầm lẫn với người mà anh thích, cứ phải nhận về mấy sự quan tâm dư thừa của anh. Nghĩ đến mà phát bực, muốn đập vỡ cây đàn cho bỏ tức!

Đó giờ tưởng cậu ta quan tâm cô, hoá ra lại chẳng phải vậy!

Gin đứng ngoài bãi biển, tìm kiếm mãi mà không thấy bóng dáng Bảo Anh đâu thì thấy hơi lạ. Chẳng phải hôm qua cô rất thích xuống tắm biển hay sao? Sao hôm nay lại đi đâu mất rồi?

Hôm nay Gin không bơi, anh mặc một chiếc áo thun đen và một chiếc quần soccer cực kì thoải mái. Mấy cô gái đi ngang qua cứ lăm la lăm lét nhìn nhìn chỉ trò anh khiến anh hơi khó chịu. Chẳng hiểu bọn họ thích thú gì ở anh, sao không tới tai anh mà nói cho rồi đi, ở đó tụm năm tụm ba lại có ích gì đâu? Người ta nói khi nói về trai thì con gái sẽ tụ họp lại thành cái hội bàn đào mà nói tới xuyên lục địa, đúng là không sai mà!

Dù sao thì, nói anh đã lớn thì không phải, nói còn nhỏ thì càng không phải, chỉ là dạo này chiều cao có tăng hơi nhanh, với lại lên cân một tí, nên bọn họ cứ tưởng bở.

Nãy giờ nghĩ linh tinh thì cũng quay lại vấn đề cũ. Chàki biến đi đâu rồi nhỉ? Trong đầu anh cứ quay mòng mòng cái câu hỏi đó từ sáng tới giờ.

Quay lưng ra sau nhìn, chỗ mấy cô gái đang đứng nhìn anh, đằng sau họ là Sumire đang nằm nói chuyện với Akiko. Gin hết cách, bước thẳng về phía đó khiến cả bọn la làng lên.

"Ê nè, mấy cái cô này, không thấy chỗ này là chỗ nghỉ ngơi của người ta hay sao, cứ đứng tụm năm tụm bảy ở đây làm gì?" Sumire hơi bất mãn vì bị chắn tầm nhìn nên lên tiếng, nhưng có vẻ như bọn họ không để tâm.

Gin bước ngang qua mặt của họ, tới gần Sumire, ngồi xuống mép ghế mà cô nàng đang nằm. Sumire đẩy kính mắt xuống một tí vì cảm nhận được luồng sát khí đang đổ dồn vào người mình.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Bọn bè thì không được ngồi kể nhau hay sao hả? Mấy người thích lo chuyện bao đồng lắm à?" Cô nàng bất mãn lần thứ hai lăm bọn họ phải ôm hận mà giải tán, rồi nhìn Gin với đôi mắt khó hiểu "Giờ đây Shinakawa?"

"Miyamoto và cậu ở chung phòng à?" Anh vào thẳng vấn đề.

"Ừ, thì sao?" Sumire nhướn mày, hơi ngược lại.

"Sao sáng nay không thấy cô ấy ra biển?"

"Cậu ấy nằm chèm bẹp trên giường báo: "Tớ lười, với một nửa, mấy cậu cứ đi đi." Biết là dù cho có lôi kéo cũng thất bại nên tớ đi luôn."

"Phòng mấy cậu ở đâu?" Gin được nước hỏi tiếp.

"Đi thẳng đường này mấy trăm mét, thấy cái phòng có bậc thềm gỗ đầu tiên là phòng bọn tớ. Hoặc là cậu vào cửa chính, quẹo phải ra đường đá, tới phòng 102, phòng tớ nằm ở khu riêng nên dễ tìm lắm." Sumire chỉ vào con đường mòn ngay đó, thuận miệng vô tư chỉ luôn cách thứ hai "Ừa mà, cậu hỏi chi vậy?"

"Có gì đâu. Cô ấy nhờ tớ vài việc, mà sáng giờ không thấy đâu!" Gin nhún vai nói.

"Vậy hà?" Sumire nhăn mặt khó hiểu "Sao cậu ấy không nhờ tớ cho tiện mà lại đi nhờ cậu?"

"Ài biết được!"

Sumire đang định nói tiếp, thì Akiko và Ayane đã đứng dậy gọi hồi thúc đi đánh bóng chuyền. Dù muốn nhưng cũng đành gác lại vậy!

"Vậy thôi, tớ đi chơi đây!" Cô nàng nói, cầm lấy li nước cam và hút cạn, đặt lại lên bàn rồi chạy tới chỗ hai người kia.

Còn lại một mình, đợi cho cà đắng đã mài mẻ chơi đùa, Gin mới đứng dậy, từ từ tiến vào con đường mòn.

Bảo Anh đang ngồi đàn, hát bài ca con cá ngon lành thì thấy có người đang đi đến. Chắc là khách du lịch.... Khoan đã, sao mà cái dáng người này quen quen, cả màu tóc, kiểu tóc nữa!

Bảo Anh cứng đờ người, sau mấy chục giây hoàn hồn thì vội vã đứng dậy, mở cửa định chạy vào trong.

"Đứng lại!" Gin đã đi tới sát bậc thềm gỗ, nói to lên khiến cô giật mình, làm y chang theo lời anh.

Nhưng tại sao cô phải làm vậy chứ? Cứ bỏ vào thì có chết được đâu?

"Tôi nói đứng lại nghe chưa?"

Đang định tiến thêm bước nữa, thì Gin đã lên tiếng lần hai, đồng thời bước hẳn lên thềm, khiến Bảo Anh phải nắm chặt tay vào cánh cửa để kiềm chế.

"Tôi đây làm gì?" Cô hỏi.

"Tìm cô." Anh trả lời.

Cô ngạc nhiên. Tìm cô? Hay lại đi nhầm phòng rồi?

"Tìm lộn phòng rồi, Hayashi ở khu nhà khác."

"Già hả?" Gin nháu mày lại đầy khó hiểu. Tại sao lại có Sakura ở đây?

"Không biết phòng cô ấy ở đâu thì đi hỏi tiếp tân hay Akiko đi." Cô buông thêm một câu, rồi bỏ vào trong phòng, kéo cửa, khoá lại, kéo luôn rèm cửa, mặc kệ Gin ở bên ngoài đập cửa.

"Miyamoto! Ra đây nói chuyện với tôi." Giọng Gin đã bắt đầu thiếu kiềm chế.

Bảo Anh vào phòng ngủ, nằm lên giường. Anh ở bên ngoài vừa gọi cô vừa suy nghĩ về hành động khó hiểu của cô.

"Có khi nào, không phải đâu! Chẳng lẽ hôm qua cô ấy đã thấy rồi...?"

Ý nghĩ ấy vừa hiện ra trong đầu, thì Gin đã không còn kim nén cảm xúc được nữa. Anh gọi cho Bảo Anh, nhưng cô không nghe máy.

"Ra đây đi, mọi chuyện không phải như cô nghĩ."

Bảo Anh nghe tin nhắn thoại, bật cười một cái. Rõ ràng như vậy mà bảo là không phải. Cô có phải là người yêu của anh đâu mà đi giải thích cho cô hiểu làm gì? Cô ghét anh, vì anh xem cô như một người khác. Mọi hành động của anh đều là làm vì người khác, có giống như kẻ thế thân vậy!

Nhìn lăm còn chấp nhận, nhưng còn những quan tâm kia thì không thể tha thứ. Cô đã nghĩ cậu ta vì tình nghĩa bạn bè mà cho cô dựa vai trút bỏ đau khổ, cứu giúp cô hết lần này đến lần khác. Rốt cuộc cũng chỉ là vì cô giống một ai đó như hai giọt nước!

Có lẽ, cũng nên một lần giải thích cho cậu ta hiểu.

Nghĩ vậy, Bảo Anh xuống giường, đi lại kéo rèm, mở cửa và bước ra ngoài một cách từ tốn trước nét mặt phức tạp của Gin.

"Có gì thì nói đi." Cô không nhìn anh, lên tiếng.

"Hôm qua, đã thấy hết rồi à?" Câu hỏi không đầu không đuôi này chỉ có mình cô hiểu.

"Thấy thì sao? Hôn người mình thích là chuyện bình thường thôi, có gì đâu!" Cô nhún vai một cái vẻ bất đắc dĩ.

Gin không kiềm chế nổi, lập tức nắm lấy tay cô. Mùi hương từ người anh nhanh chóng vương lên mũi cô.

Cô quay sang nhìn anh, giắt tay ra. "Tôi nói rồi còn gì, tôi không phải Hayashi Sakura, đừng có nhìn lăm nữa."

"Nhưng tôi đến tìm Miyamoto Chiaki, chứ không phải Hayashi." Gin nghiêng rắng, phân bác.

"À vậy hả? Vậy cậu định nói gì với tôi đây?"

"Đừng tiếp tục hiểu lầm nữa!"

"Hiểu lầm? Có hiểu lầm gì đâu?"

"Tôi với Hayashi không là gì cả."

"Hôm qua cậu vừa hôn cô ấy xong, còn nói là không có gì? Cậu dễ tiện vừa thôi chứ!"

"Chỉ là nhầm lẫn thôi."

"Hoá ra con trai ai cũng vậy! Muốn vứt bỏ con gái là chuyện như vứt đồ cũ thôi."

"Tôi đã nói là nhầm lẫn rồi còn gì!" Gin nắm tay vào cửa kính, to tiếng. Bảo Anh chưa từng thấy anh giận như vậy. Chắc là nói trùng tim đen rồi chứ gì?

Anh thờ dốc, tay vẫn để y nguyên. Cửa kính bị nứt một vài đường, chỉ cần anh nắm thêm một cái nữa, thì chỗ đó chắc chắn sẽ có vụn kính rơi ra. Bảo Anh hơi hoảng sợ, cô không biết nên nói gì vào lúc này.

"Tư trước đến nay, không có chuyện nhìn nhầm, cũng chẳng có chuyện ai thể thân ai. Tôi lo cho người nào, tự tôi biết rõ. Vậy cô nghĩ tôi chỉ đang lo cho Hayashi? Vậy được, tôi sẽ làm vậy."

Anh buông tay xuống, rồi lại nắm thêm một cái nữa khiến cô giật bắn người. Lần này cửa kính đã sắp bể, vụn kính ghim vào tay anh khiến nó bật máu.

"Không làm phiền cô nữa."

Bảo Anh đứng chết trân, nhìn Gin bỏ đi, cánh tay chảy máu buồng thông. Nhìn anh chẳng tò về gì là đau đớn.

Bảo Anh đan hai tay vào nhau. Trước giờ, theo cô biết, thì anh chưa từng gạt cô, liệu lần này có phải là nói thật? Nhưng hôm qua mọi chuyện quá rõ ràng rồi còn gì?

Đang suy nghĩ vẩn vơ, đột nhiên điện thoại reo lên. Cô nhìn màn hình, là Gin. Cô không muốn bắt máy, nhưng cũng muốn hỏi rõ hơn. Điện thoại reo cho đến lúc hết chuông, tin nhắn thoại vang lên.

"À, quên nói cái này. Thật ra thì đúng là tôi và Sakura đang hẹn hò. Nếu cô đoán ra được rồi, thì xin lỗi nhé! Mặc dù, có vài lần tôi giúp cô là thật. Chẳng hạn như vụ khâu vết thương cho cô ở Kyoto. Nói sao đây? Có giống quá nên tôi nhìn lầm. Lúc này tôi dần xuất hay chứ hả?"

Giọng của anh vẫn đều đều khiến Bảo Anh tức đến run người. Thật sự lúc này, nếu cậu ta xuất hiện trước mặt cô, cô sẽ nắm một phát cho cậu ta tñnh ra.

Đột nhiên cô cảm thấy nhớ bờ vai của Jiro. Cô muốn dựa vào nó lúc này, để cô thể an ủi cảm xúc của cô. Để cô thể xoa dịu đi sự tức giận đang hiện diện.

Gin tắt màn hình, bỏ điện thoại vào túi quần.

Nếu như đã bị hiểu lầm đến mức đó, thì cô giải thích theo cách nào cũng vô ích.

Chẳng lẽ bây giờ, anh phải nói sự thật ra là, do lúc đó anh nghĩ Hayashi là cô nên mới hôn cô ấy sao?

Chiaki vẫn đang nhớ Jiro rất nhiều, bây giờ nói ra những cảm xúc thật sự, anh, lần đầu tiên trong đời, sợ rằng sẽ bị cô từ chối thẳng thừng.

Nhưng, đáng lẽ, nếu cô là cô gái năm xưa, thì anh mới là người cô gặp trước, chứ không phải hội trưởng!

Rõ ràng, nếu cô là cô gái ấy, thì anh đã thích cô trước cả hội trưởng! Nhưng anh vẫn không thể nói cho cô biết được. Kí ức của cô không có chút gì về đêm đó hay sao? Tầm hình ở nhà cô, bộ kimono ấy, chính là bộ kimono ngày đó mà cô gái ấy đã mặc trên người.

Vậy tại sao, chỉ có mình anh nhớ, còn cô thì không?

Tối đến, cả bọn tập trung ở phòng khách riêng của Akiko, trò chuyện, đánh bài, ăn uống... vẩn vẩn và mây mây! Bảo Anh ngồi uống nước, mắt liếc nhìn Gin một cái. Anh và Sakura đang trò chuyện vô cùng vui vẻ, ánh mắt của anh tràn ngập dịu dàng, thi thoảng, hai người họ còn ghé tai nhau và nói gì đó... Bảo Anh khẽ thờ dài. Ít ra bây giờ thì cậu ta đã quan tâm đúng người, không còn nhìn nhầm cô nữa.

Bảo Anh vuốt vài lọn tóc nâu đang rũ xuống trước mặt qua mang tai mình, đột nhiên trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc kì lạ. Cô hựt hắng khi đó giờ cứ đương nhiên nghĩ mình là người đầu tiên hít được mùi hương của anh, là người đầu tiên anh quan tâm. Hoá ra, tất cả chỉ là sự tưởng tượng của một đứa con gái mơ mộng mười sáu tuổi khi được quan tâm một chút ngọt mà thôi.

Bảo Anh khẽ tặc lưỡi. Dù sao cũng chỉ là một mùi hương, một sự quan tâm nhầm lẫn, không nên để trong lòng nữa.

Cô nhớ lần nào gặp Sakura, Gin cũng tỏ ra rất dịu dàng, không như vẻ ngang tàn và bình thản khi nói chuyện với cô. Giờ cô hiểu rõ vì sao rồi. Chắc chắn Sakura tám phần mười là cô gái năm xưa mà Gin đã tìm kiếm bao nhiêu lâu nay.

Bây giờ là mười giờ đêm, cả đám tập trung đầy đủ lại, ngồi đánh bài cả độ theo nhu cầu. Ai cũng nhìn vì tiền của mình và rút một hơi dài, nhưng vẫn đồng ý tham gia.

Ayane ngồi cạnh Bảo Anh, phát hiện ra không khí hôm nay có gì đó không giống bình thường. Mọi lần chắc chắn Shinakawa sẽ chọc Chii – chan, khiến cô tức đến đỏ mặt tía tai, nhưng hôm nay hai người họ lại im lặng, mạnh ai nấy làm, chẳng lên tiếng với nhau nữa rồi.

"Trời ơi!!! Một ván đầu mà đã thua là sao?" Michio vỗ đầu bứt tóc gào thét trong tuyệt vọng, đồng nghĩa với việc tưởng nhớ tiền trong ví mình lần cuối cùng.

"Đi mua nước đi!" Sumire khoanh tay cười cười đầy đắc ý, vì cô nàng là người tới đầu tiên.

Michio đang loay hoay rút tiền ra, thì Gin lại lên tiếng, "Sẵn tiện về phòng lấy cho tớ cái chân."

"Hử? Chi vậy?" Michio dừng động tác lại, ngạc nhiên nhìn Gin.

"Hayashi ngủ rồi." Anh chỉ chỉ xuống người con gái đang gối đầu lên đùi mình. Sakura lúc này say như chết, đôi môi còn khẽ chuyển động theo thở nhè nhẹ.

Michio nhìn nhìn, rồi cũng im lặng gật đầu, ra khỏi phòng. Gin bình thản ngồi xếp bài trên bàn lại trong sự ngạc nhiên đến ngầy người của mấy đứa con gái, dĩ nhiên là trừ Bảo Anh ra.

"Nè, Chii – chan... Chẳng lẽ cậu ấy quan tâm lộn người sao? Bình thường tớ thấy Shinakawa để mắt tới cậu lắm mà..." Ayane nãy giờ ngửa miệng muốn hỏi lắm rồi nên giờ bùng nổ, ri tai Bảo Anh.

Khoé môi của Bảo Anh khẽ giật giật, lông mày nhú lại, không biết giải thích thế nào.

"Thật chi hỏi sáng không thấy cậu ra chơi, cậu ta còn hỏi tớ phòng mình ở đâu để tìm cậu còn gì? Sao giờ... lại quay qua quan tâm Sakura vậy?" Sumire thì thào vào tai còn lại của Bảo Anh, khiến cô nàng không còn đường nào mà trả lời.

"Cũng đâu có gì nghiêm trọng đâu?" Bảo Anh nhún vai, cố gắng bình thản nói.

"Hôm trước... cậu ấy còn bế cậu khi cậu ngủ say, và còn lấy áo đắp cho cậu. Sao giờ..."

Lời nói của Akiko khiến cô chột dạ, đôi tay không tự chủ đặt mạnh lon nước xuống bàn.

"Nhầm lẫn thôi!"

"Nhầm lẫn gì?" Cả ba người kia đồng thanh.

"Không có gì đâu! Tớ buồn ngủ rồi, về phòng trước đây." Nói rồi, Bảo Anh đứng dậy, đi tới cửa đúng lúc Michio đi vào. Cậu ta đưa cho cô một lon trà sữa rồi lon ton đi vào phòng.

Cô đứng lại, quay đầu nhìn Gin một lát. Anh đang nhẹ nhàng đắp chăn cho Sakura, giống như ngày đó anh lấy áo đắp cho cô...

Nhớ lại tin nhắn thoại lúc sáng, tay cô nắm chặt lại, hậm hực bước đi thẳng thừng, không biết rằng Gin nãy giờ vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của cô.

Bảo Anh sợ mình tức đến nổi sẽ không ngủ được, nên thủ sẵn một vài viên thuốc ngủ. Về tới phòng, thay đổi ngủ ra xong xuôi, cô nốc liễn vài viên, rồi leo lên giường nằm, đắp chăn lại. Bây giờ ngày cả tiếng gió của máy lạnh cũng khiến cô phát cáu!

Bảo Anh ngủ mê man nhờ tác dụng của thuốc ngủ. Cô không biết mình ngủ đến khi nào, có một lúc nghe tiếng Sumire hét toáng lên cái gì mà cửa kính bị bể đại loại vậy, nhưng cô không để tâm lại chìm vào giấc ngủ tiếp tục.

Đến khi cô ngời lay mạnh mình dậy, cô mới nửa tỉnh nửa mê ngóc đầu dậy. Cả người cô mệt nhừ, chắc là uống hơi quá liều nên vẫn còn muốn ngủ nữa đây mà...

"Cậu lại không ra biển à?" Là tiếng của Sumire.

"Mấy giờ rồi?" Cô mắt nhắm mắt mở, hỏi cô bạn bằng giọng khàn khản.

"Mười giờ sáng rồi!" Sumire trả lời.

Bảo Anh mệt mỏi nằm xuống, ngái ngủ nói, "Tớ buồn ngủ quá... Vội lại cũng không muốn gặp mặt tên Shinakawa kia, mặc công lại bị nhầm với người hẳn thích..."

Khi nửa tỉnh nửa mê thì cô thể nói huyên tọet ra hết, chỉ có thể là Bảo Anh!

"Rõ ràng là cậu và Shinakawa đang có gì đó..." Sumire khoanh tay nghi ngờ "Đúng là cậu ta có quan tâm Sakura thật, lại còn có vẻ quan tâm thái quá, giống như quan tâm cậu vậy..."

"Là do tớ giống cậu ấy thôi..." Bảo Anh ngáp một cái "Cậu hỏi xong chưa? Tớ muốn ngủ quá à..."

"Aiz!! Từ từ cái coi!" Sumire giật giật tay áo của cô, lớn giọng "Cửa kính là do ai làm bể vậy hả?"

"Ừm..." Bảo Anh gãi nhẹ mặt mình, không nói gì, miệng phát ra vài tiếng rên nhẹ.

"Ê nè..." Chợt nhận ra điều gì, Sumire càng ngày càng lay mạnh Bảo Anh hơn "Đừng nói là hôm qua Shinakawa đâm vào để xả giận đấy nhé??"

"Ai biết! Đại loại thế đó..."

"Rốt cuộc là sao vậy?"

Bảo Anh thờ dều dều, im lặng kết thúc cuộc trò chuyện.

Ngày thứ ba một mối của cô trôi qua nhanh chóng và thanh bình.

Ngày cuối cùng, vừa xuống tới ga tàu ở Tokyo, Bảo Anh đã ngay lập tức đi về nhà ngay mà không chào tạm biệt ai. Vừa về, cô Nguyễn nói mẹ Bảo Anh có gọi điện thông báo về vé máy bay.

"Mười rưỡi sáng mai là đi rồi. Về nhà cho cô chú gửi lời hỏi thăm tới ông bà nội nha con." Cô Nguyễn vừa phụ Bảo Anh bê hành lý lên phòng vừa nói.

"Dạ!" Bảo Anh nãy giờ cúi mặt đăm chiêu, nghe cô nói thì ngẩng đầu lên, cười một cái.

Shinakawa Gin, để tôi xem, sự quan tâm của cậu từ đó đến giờ đối với tôi có phải là nhầm lẫn không, khi mà cậu sẽ là người cuối cùng biết tin tôi về Việt Nam đến đầu học kỳ hai mới quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Quyển 2 - Chương 4: Shinakawa Gin, cậu điên rồi!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chiều, Bảo Anh vừa tắm xong đã lên phòng và cắm mặt vào cái laptop. Cô lướt facebook, xem vài thông báo và tin nhắn của mấy đứa bạn bựu nhân ở Sài Gòn. Khi họ biết cô sắp về quê thì đã lập hẳn một room chat bàn luận chuyện đi quẩy thâu đêm! Thần thánh ơi cái bọn này, tối ngày chỉ biết chơi bời.

Ngồi cả tiếng chat chit chán chẻ, cô tắt máy, leo lên giường ngồi ôm gối bông và cầm điện thoại lên. Tới giờ thông báo cho mấy đứa bạn lớ nhỏ kia rồi.

Cô gom mấy số điện thoại vào để gửi tin cùng một lúc. Tin nhắn vừa đi, mười giây sau đã có tin tới.

Sumire: Cái gì??? Mai về là sao vậy??

Ayane: Chii - chan!!! Đừng có về mà!! *Rung rung*

Akiko: Cậu về thật hả? Mấy giờ cậu lên máy bay?

Bảo Anh thờ dài, lần lượt nhắn tin lại cho từng người một. Rất nhanh, tin nhắn lại đến.

Sumire: Chờ tớ xúi!

Ayane: Tớ tới nhà cậu liền đây!

Akiko: Giờ tớ qua nhà cậu được không?

Trời đất! Tin nhắn khác nhau mà nội dung lại y chang nhau! Bảo Anh toan từ chối, vì hôm nay họ mới về, mà lại phải sang đây làm gì cho mệt thêm? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lẽ đâu hôm nay là lần gặp cuối trong hè thì sao?

Cô thờ dài, chỉ nhắn lại một tiếng "Ừ", rồi quăng điện thoại, ngã người xuống giường.

Ngày mai là được về rồi!

Khoẻ miệng của cô bất giác cong lên, nở một nụ cười. Cô sắp về với phố phường Sài Gòn, sắp được gặp lại người thân và bạn bè, sắp được đi khắp nơi trong lòng thành phố thân thương gắn liền với tuổi thơ của cô. Bao nhiêu kỷ ức của cô đều in dấu của Sài Gòn. Một Sài Gòn vội vã nhưng cũng vô cùng ấm áp, hiền hoà.

"Nhím ơi! Bọn của con đến đây." Cô chẳng biết mình đã suy nghĩ bao nhiêu lâu, chỉ đến khi nghe cô của mình gọi thì mới hoàn hồn, chạy xuống nhà.

"Tại sao mới đi chơi xong lại phải về Việt Nam rồi?" Vừa bước lên phòng của Bảo Anh, Sumire đã vào ngay vấn đề.

"Đột nhiên mẹ tớ đổi ngày về, đáng lẽ là tuần sau mới về cơ! Thôi đành chịu vậy..." Bảo Anh nhún vai, rồi ôm gấu bông vào lòng.

"Tớ còn định ngày mai rủ cậu đi ăn..." Ayane thờ dãi, giọng điệu tràn ngập tức nuối.

"Thôi mà! Có phải tớ về luôn đâu. Chẳng nào tớ quay lại sẽ mời các cậu đi ăn." Bảo Anh cười xoa, nhìn Ayane đầy an ủi.

"À mà... chỉ có ba tụ mình biết thôi à? Còn... ị con trai và Hayashi thì sao?"

Nghe Akiko nói, Bảo Anh bắt gác gạt này người một cái. Shinakawa dĩ nhiên là không được phép biết, Kuro và Michio thân với cậu ta quá, nói ra lại bị lộ thì nguy! Còn Sakura thì...

"Tớ không có số điện thoại của Hayashi..." Bảo Anh thành thật nói.

"Còn ị con trai thì sao?" Akiko vẫn tiếp tục chủ đề.

"À... ừ..." Bảo Anh ngập ngừng một lát "Tớ vẫn chưa nói..."

"Thôi đi! Bọn con trai ị nó không quan tâm đâu!" Sumire khoanh tay, nhún mày lại và nói, vô tình giải vây cho Bảo Anh mà không hề hay biết.

"Cũng phải ha..." Bảo Anh thờ phảo chưa được bao lâu thì Akiko bâng quơ chen vào "Nhưng mà chỉ ị cũng phải thông báo cho họ, dù sao thì cũng là bạn bè của nhau mà..."

"Ừm... cũng đúng..." Sumire nhanh như chớp, gạt đầu đồng tình.

Bảo Anh cười khổ sở, vậy rồi cuộc cô không biết mình có nên gọi hay không đây...?

"Để tớ gọi cho Shinakawa vậy!"

"Ê! Đợi đã, dừng..." Bảo Anh vừa nghe thấy cái họ đó, liền phản bác ngay tức khắc. Sumire đang định bấm số buộc lòng phải dừng lại.

"Sao vậy?"

"Ờ thì..." Bảo Anh ngập ngừng "Lát nữa tớ sẽ gọi sau... Mà thôi đi, tớ quên là chưa đi mua quà cho mọi người ở Việt Nam, nên bây giờ định ra ngoài đây!"

"Vậy ị này đi với! Bạn của Chiaki cũng là bạn của chúng tớ mà, đúng không?" Sumire háng hái hết chỗ nói.

"Đ... được! Vậy làm phiền mọi người rồi..." Bảo Anh ngập ngừng, đan những ngón tay vào nhau.

"Nè, từ khi nào mà cậu khách sáo với ị này thế hả?" Sumire gõ đầu cô một cái khiến cô đau khổ rên rì.

Thôi được! Dù sao cũng là đêm cuối, nên đi với họ cũng tốt!

~~~~~

Trung tâm thương mại luôn là nơi khiến mọi người đốt cháy thời gian của mình nhanh nhất! Lượn lờ một hồi, cả đám Bảo Anh đã cảm kệ nệ bao nhiêu là đồ. Ngoài quà của cô ra thì còn có quà của Sumire, Ayane và cả Akiko. Đến khi họ ra khỏi trung tâm, thì đã là tám giờ tối.

Sau khi phụ Bảo Anh đem đồ về nhà, cả bọn chào tạm biệt nhau và ra về.

Ngày mai tám giờ rưỡi cô phải tới sân bay để làm thủ tục. Vậy là...sắp được về rồi!!

Bỏ đóng quà vào góc phòng, cô tiến lại tủ đồ, định bụng lấy bộ Pijama ra để thay. Đúng lúc ấy, ánh mắt lại vô tình lướt qua những khung ảnh trên nóc tủ.

Cầm tấm ảnh của mình và Jiro lên, cô vuốt nhẹ lên gương mặt đang tươi cười của anh.

"Ngày mai em phải về Việt Nam rồi..." Cô mỉm cười, đôi môi bật ra lời nói rất khê khàng. Mỗi lần cô cầm tấm ảnh này lên, cô không thể đặt nó xuống ngay được. Đôi tay cô cứ giữ nó rất chặt, đôi mắt nhắm nó rất lâu. Kì thực, cô và anh chụp ảnh rất nhiều, nhưng tấm này là tấm đẹp nhất, do Jiro đích thân chọn, nên cô đem đi lộng khung kính và để lên tủ, những tấm còn lại thì cất vào album riêng.

Thật ra thì, anh ở tấm ảnh nào cũng đẹp và rạng rỡ cả!

Bảo Anh đặt ảnh lại chỗ cũ, tắt đèn và leo lên giường. Nằm nghĩ ngợi linh tinh một lúc, cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ, giữa màn đêm của thành phố Tokyo.

Sáng hôm sau, Sumire, Akiko, Ayane và cả Sakura đều đã đến sân bay để tiễn Bảo Anh. Tối hôm qua, chính Sumire đã gọi điện cho Sakura để thông báo. Cô nàng nói, một khi đã đi thì hội bạn gái thân thiết phải có mặt đầy đủ để đưa tiễn, không được vắng mặt bất cứ ai.

"Chẳng nào cậu quay lại?" Sakura nắm lấy tay của Bảo Anh, lên tiếng.

"Hai tuần nữa." Bảo Anh mỉm cười trả lời.

Nhớ lại lúc sáng, khi Sakura mới nhận điện thoại của Sumire xong, đã vội gọi cho Gin. Mặc dù biết rằng hiện tại, cô đang được lệnh phải tách hai người này ra, nhưng, họ vốn dĩ bây giờ đã không còn nhớ gì về nhau đúng theo ý của bà ta, không còn như những năm về trước.

Bây giờ bắt họ phải xa nhau, ghét nhau như vậy, cô không thể đánh lòng.

"Vây... thượng lộ bình an nhé!" Sakura hơi ngập ngừng, nhưng giọng điệu vẫn vui vẻ.

"Giờ này chắc quầy check - in đã mở rồi. Con vào làm thủ tục đi còn kịp." Cô Nguyễn xem đồng hồ, rồi ngược lên dặn dò Bảo Anh "Cố và chú sẽ theo con đến quầy vậy! Đi thôi"

Bảo Anh gật đầu, rồi quay sang bạn bè của mình. "Vây... tớ đi đây!"

"Hẹn gặp lại." Cả bốn người đồng thanh. Bảo Anh xúc lại gói đồ trên vai, cười thêm một cái, rồi bước đi. chú Sơn đẩy xe đẩy hành lý, đi theo sau cháu mình và cô Nguyễn.

"Nè, Chiaki!!! Khi nào quay lại nhớ có quà đây! Đồ ngốc!!!" Sumire không kiềm lòng được nữa, nước mắt chảy dài, nói lớn lên.

Bảo Anh đứng lại, quay người ra sau, "Về đó có bao nhiêu đồ ăn tớ sẽ bê qua đây cho cậu hết luôn!"

"Ê!!! Cái cậu này!!!" Sumire đỏ mặt, lấy tay quệt nước mắt "Àn nói bậy bạ gì vậy hả?"

Bảo Anh nhe răng ra cười, cả ba bạn gái đáng yêu kia cũng cười ha hả.

Cô bước vào khu departure, bước chân không hiểu sao lại có chút nặng nề. Cô muốn biết tên kia bây giờ đang cảm thấy thế nào. Người mà cậu ta quan tâm nhằm lẫn sắp đi xa, cậu ta sẽ không biết, không bao giờ biết...

Bảo Anh khẽ thở dài, cuối cùng nhận xe đẩy hành lý từ tay ông Sơn, chào tạm biệt cô chú của mình và tiến lại quầy check - in.

Bên ngoài sảnh lớn, Gin bước xuống taxi, giao chuyển tiền bạc cho Kuro trả, vội vã chạy thật nhanh vào trong.

"Ừa, Shinakawa??" Sumire ngạc nhiên khi thấy Gin hốt hải chạy vào.

"Có ấy đâu?" Anh đứng lại, hơi thờ có phần gấp gáp.

"Chắc giờ này đã vào quầy check - in rồi... Sao cậu tới trễ vậy?"

Sumire chỉ vừa hỏi xong, anh đã vội vã chạy biến vào khu departure, không thêm trả lời câu hỏi của cô nàng.

Tại sao cô ấy không nói với anh? Anh đang ghét đến mức ấy sao?

Anh chạy vào khu vực quốc tế, nhìn vào các quầy check - in đang hoạt động, nhưng không thể nào tìm thấy được cô ấy. Lần đầu tiên trong đời anh thấy mình lạc lõng giữa chốn rộng lớn này, không thể tìm được một bóng hình quen thuộc. Anh cảm thấy nhớ cô, nếu cô xuất hiện ở đây, mừng anh, đánh anh mấy quyền cũng được, anh sẽ chịu đựng tất cả.

Nhưng không thể được, cô ấy đã đi thật rồi...

Anh muốn gọi điện cho cô, nhưng chẳng hiểu sao tay cứ cứng đờ không thể ấn số được. Cô thậm chí còn không cho bất cứ đứa con trai nào thân thiết với anh biết chuyện, vì sợ rằng họ sẽ nói cho anh sao?

Dòng suy nghĩ miên man của anh đột ngột bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt. Anh đang cúi mặt, nên cũng chẳng thèm nhìn màn hình, miễn cưỡng vuốt nhẹ rồi để lên tai.

"Alo!"

Đầu dây bên kia, Bảo Anh vừa nghe Gin lên tiếng thì nín lặng trong mấy giây liền. Cô không biết nên bắt đầu thế nào, cũng chẳng biết tại sao mình lại gọi cho anh. Ngồi ở phòng đợi, tay cô cứ lần la mò vào cái điện thoại, cuối cùng bấm số của anh lúc nào không hay.

"Tôi về đây..."

Gin ngược mặt lên, mắt mở to ra. Là Chiaki! Đúng là giọng của cô rồi!

Bao nhiêu câu hỏi định hỏi cô đột nhiên bị anh nuốt hết vào bụng, không thể nói được gì vào lúc này. Cô nói vậy thì anh biết đáp lại làm sao chứ?

"Vây... về cẩn thận..." Cuối cùng, anh lên tiếng, giọng bình thản đến lạ lùng.

Bảo Anh nắm chặt vạt áo của mình. Nghe giọng anh như vậy, chắc chắn là không hề quan tâm gì rồi!

"Hôm qua hơi bận, nên không thông báo được." Cô cố bịa ra một vài lý do vớ vẩn.

"Vây à? Dù sao thì bây giờ tôi cũng biết rồi."

"Có đang định đi tới sân bay thì cũng đừng tới."

"Tôi có tới thì giờ này cũng đâu gặp được cô nữa?"

"Tôi..."

Bảo Anh gãi nhẹ má mình, đôi mắt ánh lên tia khó xử.

"Nếu không còn gì nữa..." Gin lên tiếng sau mấy giây im lặng "Thì tôi cúp máy đây."

"À... Ừ..." Bảo Anh liếc ngang liếc dọc.

"À còn nữa!" Gin nán lại mấy giây.

"Gi?"

"Già bộ nếu tôi nhớ thì có được quyền bay tới Việt Nam gặp cô không?"

"Đ..." Bảo Anh lập tức đỏ mặt, vừa thẹn vừa tức "Điện à!!!!"

"Yep! Ai biết được?"

Cô chẳng thêm nói nữa, bực bội cúp máy. Nhớ cái gì? Sakura đang ở kế bên kia kia, nhớ cái gì chứ hả? Lòng cô giao thét điên cuồng. Bây giờ mà cậu ta đứng trước mặt, cô sẽ không cho cậu ta bầm người nữa, như vậy thì nhẹ quá! Mắt giống luôn cho sợ!

Gin nhìn màn hình điện thoại đã tắt ngủm, đầu óc trong ba giây rỗng tuếch, nhưng sau ba giây lại đột ngột nghĩ ra một ý tưởng cực kỳ điên rồ, mà cái ý tưởng này chỉ có những người như anh mới dám thực hiện.

~~~~~

Sau hơn năm tiếng đồng hồ ngồi mòn mỏi trên ghế máy bay, cuối cùng, Bảo Anh nhà ta cũng đã về đến quê hương.

Vừa bước ra khỏi cổng arrival, câu đầu tiên Bảo Anh nói khi gặp lại người nhà và bạn bè lại chẳng phải là: "Ồi ôi nhớ mọi người quá! Chụt chụt!" hay là: "Cha, mẹ, mọi người thân mến, mới đó mà đã bốn tháng chúng ta không gặp nhau... Ôi thời gian sao trôi đi quá nhanh..." blo... bla...

Mà lại chính là câu nói thần thánh này đây:

"Má ơi, nóng vãi!"

Cũng mấy tháng rồi cô không sử dụng tiếng Việt, vì ở Nhật cô Nguyên và chú Sơn muốn cô học giao tiếp nhanh hơn nên chỉ xài tiếng Nhật để nói chuyện. Bởi vậy, khi về Việt Nam thì có thể tha hồ mà nói tiếng mẹ đẻ rồi!

"Ê! Lúc đấy hành lý bước ra máy có đang tưởng tượng máy là nữ chính thần thánh trong tiểu thuyết không? Tao thấy mấy đeo kính mắt ngầu lòi thấy mà gớm." Nhỏ Nhi, bạn thân của cô, đập vai cô một cái rồi cười cười kiểu mà mai.

"Thì đeo cho nó có không khí giống như Việt kiều chứ mày!" Bảo Anh tháo kính mắt ra, đeo kính cận vào "Tao xem té đập mặt vì không thấy đường."

"Nhìn con như vậy đủ biết là sống tốt rồi, khỏi hỏi thăm gì nữa ha." Mẹ cô từ đầu chen giọng vào. Bà mẹ cô hai tuần trước đã về Việt Nam để giải quyết công chuyện, nên bây giờ mới có mặt ở đây để đón cô.

"Xời! Thì ít ra cũng phải hỏi cho có lệ chứ mẹ!" Bảo Anh chịu thua độ phũ của mẹ cô.

"Được rồi được rồi! Về nhà đi rồi nói tiếp." Bà của Bảo Anh lên tiếng, thuận tay cầm lấy xe đẩy hành lý và đẩy ra chỗ xe hơi của gia đình mình.

Bây giờ tối, Bảo Anh thay đồ để chuẩn bị đi chơi với đám bạn. Đầu vào đó xong, cô xách mấy giỏ quà lên, nhìn chính mình trong gương lần cuối và bước ra khỏi phòng, xuống lầu.

Lần này về Việt Nam cô không mua quà cho bà mẹ. Họ báo, mua chỉ cho tốn tiền. Bà mẹ tối ngày qua bên đó làm việc, muốn mua lúc nào mà không được? Nghĩ lại cũng đúng! Nói không chừng có khi mua, lại bị bắt bẻ là mua không đúng chỗ tốt rồi không thêm xài cũng nên...

Chật! Tốt hơn hết là đừng mua gì cho hai người này... Làm đồ handmade để tặng, họ còn vui hơn.

Đám bạn hẹn nhau ở một quán cà phê ở quận 1, rồi lên kế hoạch tí nữa sẽ tới phố đi bộ.

Khi Bảo Anh bước vào đã thấy cả đám ngồi ngay bàn gần cửa kính, còn gọi trước cả thức uống cho cô!

"Con Nhi nó gọi cho mày đấy nhé!" Thành chỉ chỉ qua nhỏ Nhi ngồi đối diện mình đang vuốt tóc. "Con này thì chỉ có tài lanh là giỏi."

"Tài lanh cái đầu máy!" Nhi chồm người lên, đánh một phát vào vai tên Thành.

Đám bạn thân của Bảo Anh, tính luôn cả cô thì tổng cộng có tám đứa. Sáu đứa con gái và hai đứa con trai (Cảm thấy hai thằng này hơi lạc quẻ).

"Vậy chế Anh Anh làm Việt kiều Nhật bốn tháng rồi, sang bên đó có bị ai bắt nạt không vậy?" Bảo Anh cầm ly Pure Dark Coffee lên chuẩn bị uống thì lại bị tụi nó tra khảo.

"Nói có thì có, nhưng không hẳn là bị bắt nạt." Cô hút một ngụm, để kem tan ra trong miệng rồi chậm rãi trả lời.

"Là sao? Mày nói rõ hơn coi!" Nhỏ Nhi sốt sắng.

"Tao bị tên võ sư chỗ tao tập Karatedo đem ra làm đối thủ tối ngày."

"Tên đó bị biến thái hả? Bao nhiêu người mà bắt có mình mày thôi à??"

"Ừ! Hần biến thái vậy đó!" Bảo Anh đặt ly nước xuống, trong lòng cười thầm. Phen này sẽ được nói xấu Gin thoải mái mà không bị anh phát hiện! "À quên, quà cho tụi bây đây!"

"Trời ơi, đợi từ nãy tới giờ rồi!" Thành háo hức.

"Mày ngồi địa nấy cái giò đồ này từ nãy giờ rồi chứ gì?" Nhỏ Mỹ lên tiếng với chất giọng xà xoi đặc trưng.

Bảo Anh để mặc cho cả đám ngồi tranh luận, cúi người xuống, bận rộn lấy quà lên, cẩn thận xem từng món một để không bị nhầm lẫn. Đứa nào nhận quà mặt cũng hớn hờ, tâm trạng vui mừng và cảm ơn Bảo Anh rớt rít.

Đang buồn đưa lễ về mấy món quà, thì điện thoại của Bảo Anh chợt reo. Cô cầm lên, thấy số lạ hoắc, nhưng cũng miễn cưỡng bắt máy.

"Alo?"

"Giọng Việt Nam của cô nghe dễ thương đấy!"

Bảo Anh ngỡ người ra trong mấy chục giây. Cái gì? Ai đấy? Tại sao lại nói tiếng Nhật với cô?

"Cho hỏi... là ai vậy?" Cô hỏi lại bằng tiếng Nhật, khiến tụi bạn đang ồn ào đột ngột im phăng phắc.

"Mới về có mấy tiếng mà đã quên giọng tôi rồi?"

Bảo Anh ngỡ người lần hai. Giọng nói này nghe quen quen...

"S.... S.... Shinakawa???" Cô hét lên, thần người hơi run.

"Là ai vậy?" Nhỏ Nhi ngồi kế bên hỏi nhỏ.

"Thằng cha võ sư đó đó." Bảo Anh đẩy xa điện thoại ra, trả lời, rồi lại áp điện thoại vào tai, hỏi đầu dây bên kia "Sao cậu biết số điện thoại ở Việt Nam của tôi?"

"Biết gì không? Không có chuyện gì là tôi không làm được!"

Bảo Anh ngỡ người lần ba khi nghe xong câu trả lời của anh.

"Cái tên này..."

"Nhìn ra ngoài cửa kính đi."

"Nhìn ra ngoài làm gì..." Bảo Anh vừa nói vừa xoay đầu sang cửa kính, nhìn ra.

Mắt cô trợn lên, không tin vào mắt mình. Trời đất!! Sao tên Gin lại đứng ở đây?? Đáng lẽ cậu ta phải ở Tokyo chứ? Không lẽ là người giống người??

"Cậu..." Mới có ấp úng, nói không nên lời, tay nhẹ nhàng áp vào cửa kính.

"Tôi đã hỏi có rồi còn gì? Già bộ nếu tôi có nhớ, thì có được quyền bay đến Việt Nam để gặp cô không?"

Sống lưng của Bảo Anh giống như có dòng điện chạy ngang, tê rần hết cả lên. Cô cứ tưởng anh đùa, không ngờ lại làm thật! Bây giờ anh đứng ở đây, mặc áo sơ mi trắng, cà vạt màu xanh dương được anh nói lồng ra, còn áo khoác đen thì được anh cầm trên tay, miệng thì đang mỉm cười với cô.

Phút chốc, cô phát hiện ra, áo sơ mi của anh dường như hơi nhăn, đầu tóc có phần hơi rối.

Anh chỉ vừa đến nơi, đã chạy đến đây ngay ư?

Điên rồi, Shinakawa Gin, cậu đúng là điên thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4-2: Hình minh họa các nhân vật thần thánh~~ (P1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây toàn bộ là OC (Original Character) của Reii~ cả tháng trời vừa viết vừa vẽ v xấu đừng chê nhé mấy chế ;;;_;;

Dầu tiên:

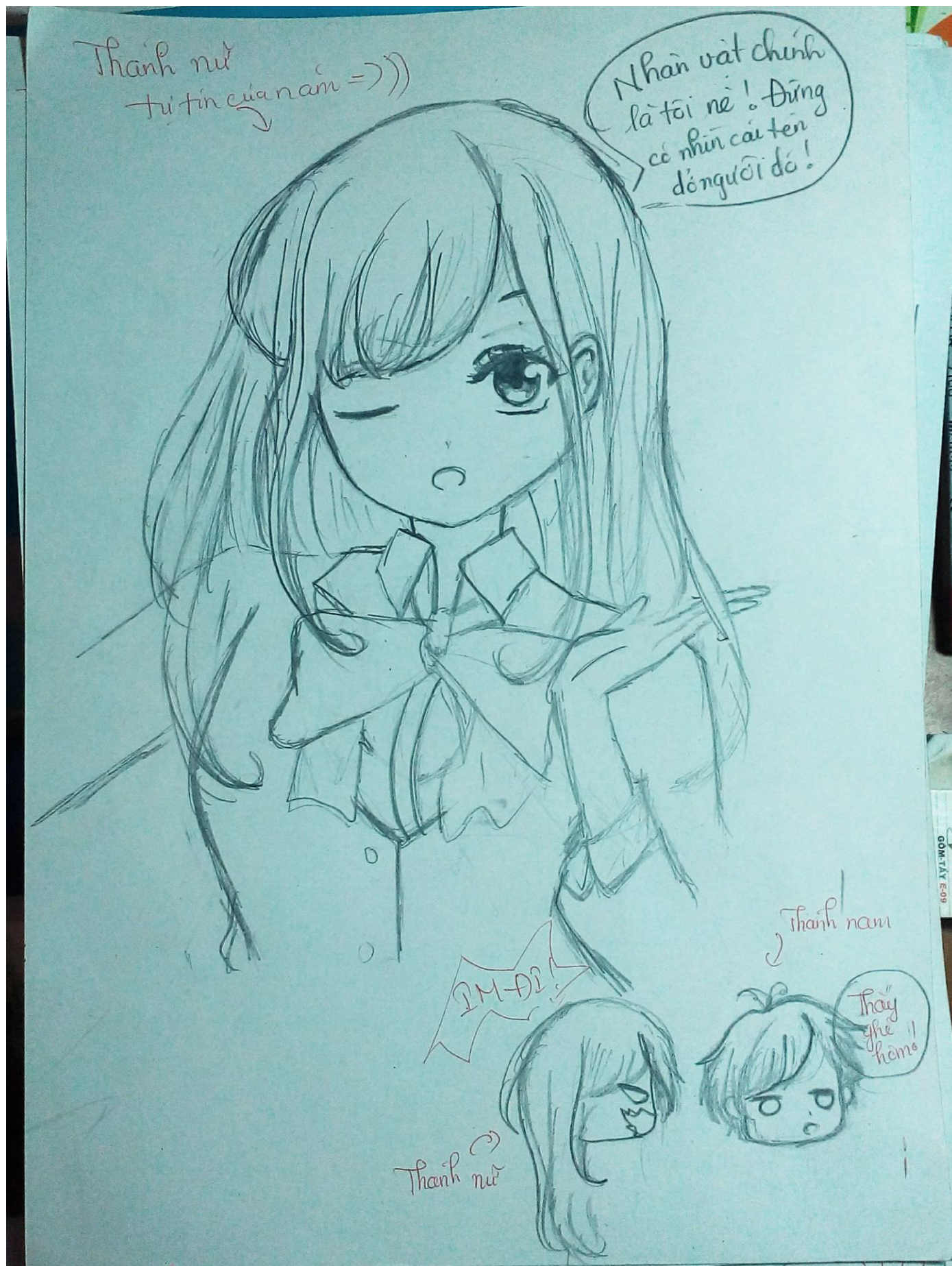
Bạn Shinakawa Gin ~ (~ ^ ~)

Cô giáo bảo: gái nài là xấu lắm đấy nhé ~))))

Sumire: Shinakawa Gin!!! Làm người yêu tớ một ngày duy!!!

Bảo Anh: Cậu ta già nài thì có!!!!

Thứ hai:

Bạn Miyamoto Chiaki/Bảo Anh ~

Thành nữ tự tin của năm =>))))

Gin: Thấy ghê hờm! →_→

Bảo Anh: Im đi!! <(^.^)>

Bạn Hoshino Ayane~~

Thánh nữ bị cuồng Hirasawa Yui~~v

Ayane: Chii - chan! Sao không nói tớ sớm? Tớ đang đội tóc giả của Yui mà~~ (T▽T)

Bảo Anh: Dễ thương mà =))))

Aya: Nhưng người ta không thấy tóc thật của tớ ㄟ▽ㄟ

Còn tiếp a~~~v

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4-3: Ngoại truyện 1: Chiaki và Jiro - Những câu chuyện chưa kể

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nơi Kyoto hoài cổ... Anh ngỏ lời với em, và em đồng ý...

Nơi cổng trường buổi sớm... anh hôn vào má em...

Giữa thanh thiên bạch nhật, ngay cửa lớp của anh, em bị cướp mất nụ hôn đầu từ anh...

Tình cảm này, đến nhanh khiến em ngỡ ngàng...

Ngỡ ngàng vì không thể tin rằng mình có một chuyện tình đẹp như vậy.

Tháng năm, sắc trời trong veo một màu xanh ngắt.

Hôm nay chủ nhật nên Bảo Anh được một bữa thẳng cẳng ra mà ngủ đến trưa cho đã. Ôi chủ nhật! Nếu ví bảy ngày trong tuần là bảy chàng trai, thì chủ nhật vẫn là soái ca hoàn hảo nhất! Chủ nhật ới... giá mà anh đừng rời xa em thì hay biết mấy... Anh để mấy thằng Hai, Ba, Tư, Năm, Sáu, Bảy vui dập em cho đã đời, xong anh đến nhẹ nhàng xoa dịu em trong hai mươi tư giờ đồng hồ ngắn ngủi, rồi đi mất dạng, bỏ em lại đơn côi chiếc bóng với thằng cha thứ Hai quý dừ mang dòng máu S bất diệt. Em nói em yêu anh, anh chẳng nói chẳng rằng gì, cho em sự thoải mái, rồi bỏ đi cái rụp! Bất công quá mà!!!

Bảo Anh lật người qua lại liên tục trên chiếc giường êm ái. Hôm nay đồng hồ báo thức không kêu, cô Nguyễn không kêu réo cô dậy sớm. Trời ới đúng là thiên đường mà!!

Chủ nhật ới... em yêu anh... em yêu anh hơn tất cả...

Đang nằm tự sướng với bản thân, thì tiếng chuông điện thoại đột ngột reo lên khiến Bảo Anh giật bắn người, ngưng làm nhảm, tay thì vơ lấy cái cục gạch đặt nơi đầu giường. À thì thật ra nó không phải là cục gạch tầm thường! Cô Nguyễn thật sự rất dễ ý, lựa trúng cái smartphone y chang của Bảo Anh xài hồi còn ở Việt Nam. Quên mất, lại làm nhảm nữa rồi!

"Alo~!" Cô nàng cất giọng ngái ngủ (già vò) ra.

"Sao vậy? Chưa dậy sao?"

Bảo Anh ngáy dơ như gốc bơ một hồi, hoàn hồn rồi thì lập tức bật thẳng người dậy sau khi nghe giọng nói dịu dàng quen thuộc kia vang lên.

"Ji... Jiro!!! Chào buổi sáng! Chào buổi sáng! Chào buổi sáng!" Cô nàng chẳng biết nói gì nên cứ lặp ba lặp báp mãi mấy từ đó trong miệng.

Đầu dây bên kia, Jiro bật cười một cái. Cô gái của anh mới sáng sớm mà đã dễ thương như thế này rồi, sao anh chịu cho được?

"Mới có chín rưỡi sáng, bộ anh làm em thức giấc à?"

"Đừng có chọc em mà!!! Cái anh này..." Bảo Anh phồng đôi má đang ửng đỏ lên, trách móc anh.

"Rồi rồi... không chọc em nữa!" Jiro cười xòa, giọng điệu như kẻ chịu thua "Thế... bây giờ muốn xuống nhà tiếp anh hay để anh lên phòng em đây?"

Bảo Anh lại được một phen ôm giấc bơ ngời dơ. Cái gì thế?? Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?? Anh ấy sang nhà mình từ lúc nào?? Anh ấy đứng đợi bao lâu rồi?? Cô Nguyễn có biết không hà trời?? Bao nhiêu câu hỏi cứ lần lượt tra tấn tâm hồn nhỏ bé của cô gái tội nghiệp. Bảy giờ mà cô cho cô cái túi bụi đến cỡ nào, cô cũng không thể chứa hết những câu hỏi trong đầu mình lúc này được!

Rất cuộc, cô nàng lựa chọn cách im phăng phắc, cúp điện thoại cái rụp, làm đầu dây bên kia trong lòng cũng phải dạt dào bao nhiêu là cảm xúc!

~~~~~ Mười lăm phút sau ~~~~~

"Anh đến từ lúc nào thế?" Bảo Anh xoay mặt liếc mắt đi chỗ khác, tránh nhìn vào mắt Jiro và làm bộ ra vẻ giận dữ. Cô đã phải tắm, làm vệ sinh cá nhân, thay đồ chỉ vồn vẹn có mười lăm phút đồng hồ vì sợ anh đợi. Xuống đây chẳng những gặp

gương mặt vô tư của anh mà lại còn bị anh nói là tổn thời giờ... Tồn cái gì chứ? Anh đợi có từ lúc này được, đợi thêm tí thì có sao?

"Anh cũng mới đến thôi! Sao vậy? Giận anh à?" Jiro áp hai tay vào má Bảo Anh, xoay mặt cô đối diện với mình.

"Anh nói em là đứta tổn thời giờ..." Cô li nhí trả lời.

"Ý anh à..." Ngừng một lát để về một nụ cười mỉm, anh lại tiếp "Cả ngày thì trôi qua nhanh, em như vậy thì sao anh ở bên em lâu hơn được hả?"

Đầu Bảo Anh bốc khói nghi ngút vì ngược, cô cúi mặt, để mặt cho tay của Jiro vẫn còn ở trên má của mình. "C...cái gì mà lâu với nhanh? Anh còn chưa hỏi em có muốn đi chơi với anh không mà...? L... ờ đâu em bận gì thì sao?"

Nghe đến đây, giọng Jiro ngay lập tức ịu xù,"Vậy em bận thật à?"

Bảo Anh ngẩng đầu lên, ngẩn người ra vì cái gương mặt trẻ con kia. Dù tàn cháy mềm nhũn như kem tan trong nắng hè nhưng cô nàng vẫn cứ thích ra dáng kiên cường, "Ừ... ừ đây! Người ta bận ghê lắm! Bạn lên kế hoạch đi chơi ở đâu với anh cả ngày đây!"

Jiro lập tức vui như đứa trẻ được thưởng kẹo, được nước cúi người xuống hôn vào chóp mũi Bảo Anh một cái "chọc" làm cô nàng nhà ta đỏ mặt đến mức muốn bốc hỏa, chạy thực mạng vào nhà để trốn, sẵn tiện xin cô Nguyễn một vé đi chơi cả ngày.

Rốt cuộc, anh chàng hội trưởng cũng có thể dắt tay bạn gái của mình ra khỏi nhà của cô ấy một cách thành công!

"Em có biết câu này không nhĩ? Nó hợp với tình cảnh giữa hai tụi mình lắm."

"Câu gì?"

"Em chỉ việc yêu anh thôi, còn cả thế giới, cứ để anh lo..."

Đang đi trên đường, gió cuối xuân thổi còn chút se lạnh, ấy thế mà mặt Bảo Anh còn nóng hơn cả mặt trời mùa hạ.

"D... dĩ nhiên là em biết câu đó rồi!!!" Cô nàng đột ngột đứng khựng lại, lấp bắp nói, bộ dạng thì đang giả bộ bình tĩnh, nhưng thực chất lại để lộ hết sự ngược ngạo ra ngoài. Cô biết câu nói ấy chứ!! Trên mạng có rất nhiều, nhưng sao nghe chính miệng bạn trai mình nói ra thì lại hạnh phúc đến thế?

Jiro nhìn cô, chỉ cười, không nói gì.

Tay vẫn đan chặt tay, tiếp tục bước đi qua những dãy phố đông người buổi sáng.

Cô nhận ra, nếu có anh, thì dù là ngày nào đi chăng nữa, cũng sẽ là ngày hoàn hảo.

Vì anh, vốn dĩ là chàng trai hoàn hảo của riêng cô!

Lại một buổi sáng nào đó, Bảo Anh uể oải dậy sớm. Hôm nay là ngày cô trực nhật nên không thể tới trễ được!

Và, chẳng nói chẳng rằng, chàng hội trưởng ấy xuất hiện trước nhà cô cùng với chiếc xe đạp quen thuộc của mình, cất lời dịu dàng, "Chào buổi sáng."

Bảo Anh ngạc nhiên, thật sự ngạc nhiên, ngạc nhiên quá chừng!! Chưa kịp hỏi thì anh đã trả lời luôn, "Hôm qua khi nói chuyện điện thoại, em nói em phải ngủ sớm để mai dậy sớm lên trường trực còn gì? Ngày nào anh cũng đi sớm, nên muốn qua đón em"

Cô ngẩn người, làm hội trưởng quả thật là cực nhọc! Đã thế anh còn vòng vèo sang đây để đón cô đi học chung nữa chứ! Là do anh rảnh rồi sinh nông nổi, hay là do anh ngốc đấy?

Từ nhà cô đến trường phải đi lên một con dốc, anh đạp xe mà chẳng than vãn nửa lời. Nhìn tấm lưng dầm mồ hôi của anh, cô xót quá, rục rịch mãi cũng bèn buộc giọng nói, "Hay em xuống đi bộ nhé?"

Anh không dừng xe, chân vẫn đạp, tay quàng ra sau cầm lấy tay cô đặt lên eo của mình.

"Ngồi im đó! Nhức nhích lý té xuống thì sao?"

Cô ngơ người ra một hồi, cuối cùng cũng ôm chặt lấy anh, im thin thít vì quá ngượng.

Chẳng cần nói cũng biết, hôm ấy là một ngày cực kì hạnh phúc!

Lại là buổi sáng nào đó, bất chợt, anh cũng sẽ đứng trước cửa nhà cô, chào cô bằng nụ cười dịu dàng ấy. Anh lại chớ cô đi học, lại được cô quan tâm đặc biệt khi theo anh tới tận nhà xe, lau mồ hôi cho anh rồi mới chịu về lớp. Cảm giác đó làm anh hạnh phúc chết đi được!

Lại sẽ là một buổi trưa nào đó, anh đột ngột đến lớp của cô, rủ cô đi ăn trưa cùng. Cô thích ngồi ở đâu, anh sẽ ngồi ở đó. Là góc cầu thang, hay sân thượng, hay canteen, hay bãi cỏ phía sau trường đều được. Cô ở đâu, anh sẽ ở đó.

Lại sẽ là một buổi chiều nào đó, anh phải làm việc của hội học sinh nên ở lại trễ. Cô vẫn chịu khó ngồi lại, trên tay cầm sẵn mấy bịch bánh và vài hộp sữa mua ở canteen. Thậm chí, có khi cô còn chạy ra siêu thị, mua trà về pha, đôi lúc pha trò với anh để anh thoải mái, rồi ngược muốn chết khi anh đột ngột hôn cô, cười nói, "Mối em còn vị sữa/bánh/trà hồi nãy nè!" Cô che miệng lại, đánh anh mãi không thôi.

Lại là một buổi sáng, buổi sáng hôm ấy, anh nói rằng, anh bị bệnh.

Lại là một buổi trưa, buổi trưa đầy cô đơn và thấp thòm lo âu.

Lại là một buổi chiều, buổi chiều gấp anh ngồi trên giường bệnh. Vẫn là giọng nói dịu dàng và nụ cười ấm áp, nhưng làm tim cô đau thắt lại.

Và rồi... lại là một buổi chiều. Anh đi mãi, và cô không được nhìn anh lần cuối.

Sáng đầu hạ trong veo, anh xuất hiện trước mắt cô, lại ôm cô vào lòng, nói rằng, "Anh yêu em..."

Là yêu...

Chứ không phải là thích!

Anh biến mất trong vòng tay của cô, để cô chơi vui giữa nỗi đau, mơ hồ, nhưng lại xé lòng đến cùng cực.

Chàng trai đó, đã từng nắm tay cô, lau nước mắt cho cô. "Em mà khóc nữa, anh khóc theo luôn đấy!" Chẳng biết, có phải anh đang dỗ dành cô hay không, nhưng nghe câu nói của anh xong, cô chỉ biết bật cười và ôm anh vào lòng.

Chàng trai đó, đã từng chớ cô trên chiếc xe đạp quen thuộc, đi lên con dốc không biết bao nhiêu lần, nhắc nhở cô phải ôm mình vì sợ cô té ngã.

Chàng trai đó, đã từng ôm cô từ sau lưng và nói, "Anh thích ôm em như thế này! Bây giờ trời mà lạnh chút nữa thì thích nhĩ?"

Chàng trai đó, đã từng, và vẫn đang khiến cho cô thấy trái tim mình vô cùng ấm áp khi nghĩ về anh.

Cô tự hỏi, trong chuyện này, kẻ yêu nhiều hơn, là cô, hay là anh?

Anh không phải là quá khứ, mà anh là kỉ niệm, là mối tình đầu mà em trân trọng mãi...

Cuộc đời sau này, cho dù trải qua bao nhiêu mối tình, nhưng có được mối tình đầu là anh, đối với em chính là hạnh phúc tuyệt vời nhất!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 5: Vậy, rốt cuộc cậu ta là ai??

Bật mí một chuyện động trời mà đó giờ con tác giả giấu mọi người:

Bạn Gìn đang giấu tuổi thật! Cậu ta không phải mười sáu tuổi đâu =>)))) Lý do giấu tuổi là vì chuyện cá nhân, xích mích gia đình... À, chuyện gia đình thì kể sau:v Profile của Gìn mị cũng đã làm lại rồi, cuối chương sẽ

có:3 Profile trước cũng đã sửa lại vài chỗ luôn~v *Hãy yêu nam chính, đừng cuồng nam phụ~v nếu không tội nam chính lắm~v*

Muốn biết bao nhiêu tuổi, đọc chương này sẽ rõ~v

Chẳng biết nói câu ta diễn thì có nhẹ quá hay không nữa!

Bảo Anh cứ đứng im như pho tượng một hồi, rồi lại hậm hực ngồi xuống, không muốn liếc nhìn nữa. Cô chẳng hiểu sao mình cảm thấy bức tức, nhưng hễ cứ thấy cái bản mặt của anh là máu lại dồn lên não.

Chắc là do, cô cứ mặc định rằng anh là kẻ chuyên nhằm lẫn chẳng?

Vậy thì giờ cô về Việt Nam rồi, bên Nhật chỉ còn duy nhất mình Sakura, thì anh làm cái gì? Tự nhiên anh mò tới tận đây làm gì chứ...?

Đám bạn thấy cô nâng cử nhìn chàng trai đẹp mã ngoài kia nhưng lại không chịu đi ra thì thấy có hơi kỳ lạ... Chẳng ai báo ai, cả đám đều đồng loạt thốt lên câu hỏi, "Ê, thằng nào vậy?"

Bảo Anh mới uống thêm một ngụm nước suốt nửa đã phun hết ra ngoài vì tính nhiều chuyện đến nỗi đồng lòng của bọn này.

"Thằng cha vô sự biến thái!" Chẳng ngần ngại gì, cô trả lời ngay và luôn.

"Nhìn đi nhìn lại chẳng thấy chỗ nào biến thái. Mặt mày bị cận thêm độ hay mù luôn rồi vậy?" Nhỏ Mỹ liệp áp sát mặt vào cửa kính để muốn nhìn cho kỹ anh chàng kia. Gìn bắt chợt nhìn sang nhỏ, miệng hơi cong lên mỉm cười, cúi đầu chào một cái tỏ ý lịch sự.

"Ôi trời ơi ba má ơi!!!! Ảnh nhìn con ảnh cười kia ba má ơi!!!!" Nhỏ giắt bản người, sượng điên lên "Bảo Anh ơi, nếu này có mặt đây từ chối thì mày nhường cho tao để tao cua nhá??"

"T... từ chối cái gì?" Bảo Anh sồn gai ốc, lập tức dốp chất lại.

"Chẳng phải anh ý đến đây là để tỏ tình với mày sao?"

"Tỏ tình cái gì hả trời??" Tay Bảo Anh bóp chặt ly nước của mình không thương tiếc. "Tại hân diễn, bản chất biến thái ăn vào trong máu sẵn rồi nên mới nghĩ ra mấy chuyện điên rồ..."

"Aiz... mà mày cũng hay ghê! Con người ta đứng ngoài đó ngóng vào đây miết, còn mày thì ngồi ung dung tám chuyện! Chưa tính lúc người ta gọi cho mày, thì này giờ cũng trôi qua mười phút rồi."

Nghe nhỏ Nhi nói vậy, lòng của Bảo Anh đột ngột chùng xuống hẳn. Cũng đúng! Cô không biết anh đứng đó, nhìn cô bao lâu, từ bao giờ rồi... Bây giờ cô lại lườm liếc, mặc kệ anh, ngồi uống nước buồn đưa lê với mọi người. Có phải máu cô bị nhiễm sự vô cảm rồi không đây?

Bảo Anh khẽ liếc ra ngoài, Gìn vẫn đứng đó, nhìn cô mỉm cười, không nói gì.

Cô nghĩ, chắc là không có gan chờ đợi lâu vậy đâu!

Nhưng mà câu ta đầu phải dạng người bình thường? Đã chờ thì chờ cho tới cùng, đó là một trong những sự điên rồ của cậu ta!

Bảo Anh quay ngoắt đi. Cô không có tên bạn nào diễn như tên này, không có thấy nào diễn như tên này! Ai thích thì búng đi chỗ khác, làm thầy làm bạn làm chồng gì đó luôn cũng được!!

Bảo Anh ngồi im thin thít, tay nắm chặt ly nước, chờ đợi thời gian trôi qua. Bên ngoài đường, con gái đi ngang chỉ tro bản tán, bên trong quán cà phê, con gái áp mặt vào cửa kính để nhìn, có mỗi mình cô là bơ anh không thương tiếc!

Cô nhu mày, mặt tối sầm lại, tự hỏi đây có phải là một tên con trai mười sáu tuổi không vậy chứ? Hay là một tên đã qua tuổi hai mươi đây?

Trong đầu nghĩ cái quái gì là lại muốn làm cho bằng được!

Chẳng biết bao lâu đã trôi qua, nhỏ Mỹ cứ đứng ngồi không yên mãi, thuận mắt nhìn vào đồng hồ rồi hô to, "Ảnh đứng ngoài đó nửa tiếng rồi đó!! Mấy tính để ảnh xiu luôn cho gái khác nó khinh về hả con kia?" Văng! "Con kia" chính là Bảo Anh đây!

Rốt cuộc, không chịu nổi nữa, Bảo Anh cầm ly trà đá to bự của mình lên, lại bản nhân viên rót đầy, tiện tay cầm hân bình trà đi một cách rất chỉ là tính ruồi, rồi ung dung mở cửa quán, bước ra ngoài.

Gìn thấy Bảo Anh ra thì lại có phần mừng rỡ, "Cuối cùng cô cũng..."

Nhưng anh chưa kịp nói hết câu thì đã bị cô nàng đã tạt nguyên ly nước lạnh ngắt vào mặt một cách không - thương - tiếc!

Bọn bạn bên trong quán được một phen ầm ĩ.

"Con què!!!! Mày làm gì với soái ca của tao vậy hả??" Nhỏ Mỹ giẫy dánh dạch như cá mắc cạn, bắt bình lên tiếng.

"Đây là cho cái tội điên của cậu." Bên ngoài, Bảo Anh vẫn lạnh lùng cất tiếng trước con mắt hiếu kỳ của bao nhiêu người và sự kinh ngạc của Gìn. Cô từ từ rót trà đầy ly lần nữa, làm anh tưởng cô lại tạt nước vào mặt mình nên làm thỉnh thoảng nghiêng mặt lại. Giở cổ ném anh ra giữa đường anh còn không giận chứ huống chi là tạt nước!

"Uống đi! Thưa thầy!" Cô đột ngột cất tiếng khiến anh hơi bất ngờ, mở mắt ra.

Lần đầu tiên Gìn nghe Bảo Anh gọi anh là "thầy"!

"Cậu muốn tôi xuống nước cỡ nào nữa đây hả tên dốt?" Mới gọi thầy xong, cô nàng đã trở về cách xưng hô cũ đầy thân thuộc.

"À... ừ... Cảm ơn! Thầy uống liền đây." Nói xong, anh cầm lấy ly trà, uống cạn một cách nhanh chóng. Từ lúc ở sân bay đến giờ anh chưa kịp uống ngụm nước nào đã nhờ Jiro tìm cô, nên giờ cô hòng cứ như sa mạc khô cằn.

"Cậu mới xuống máy bay đã ra đây ngay à?" Bảo Anh ôm bình trà, tiếp tục đặt câu hỏi.

"Ừ! Thì sao?" Gìn lấy tay phui phui vai áo sơ mi ướt đầm.

"Thì sao cái gì hả??" Bảo Anh giật lấy cái ly từ tay Gìn, rót đầy rồi lại đưa cho anh "Cậu là kiểu người thích hành hạ bản thân à?"

"Ừ.... Thì sao?" Gìn lặp lại câu lúc này.

"Haizz... Mà sao cậu lại mặc vest đến đây?" Bảo Anh thờ dài một tiếng, tiện mắt nhìn toàn thân của Gìn và thắc mắc. Ngấm kỹ lại thì... có phải cậu ta hơi cao quá so với lứa tuổi hiện tại không? Biết rằng độ tuổi này là đang phát triển, nhưng phát triển hình như hơi quá rồi thì phải... Cô chỉ đứng được tới ngực của cậu ta...

"Sở thích không có sự tranh cãi!" Gìn tỉnh bơ buông ra một câu khiến Bảo Anh hoàn hồn, chỉ muốn phang cả cái bình trà vô mặt anh. Tiếc rằng nó là đồ của quán cà phê, làm bể tốn tiền đến nửa lại khổ...

"Điền vừa thôi chứ? Rồi tôi nay cậu định ngủ ở đâu đây?" Dù sao thì... ở đây cũng chỉ có mỗi cô là bạn với anh, nên cô không thể không quan tâm một chút!

"Nhà cô có được không?"

"Lần này tôi thật sự muốn đến tiền cái bình trà cho quán cà phê rồi đây!" Mặt Bảo Anh tối sầm lại, đặng đặng sát khí.

"Chỉ không lẽ cô định cho tôi cô đơn lang thang giữa đường trong đêm sao?" Gìn uống hết nước trong ly và cười cười đáp lại.

"Cái này..." Nói đến đây, cô nàng bắt đầu bối rối. Sao mà cái tên này nói chuyện lúc nào nghe cũng có lý đến đáng ghét. Mà mấy cái "có lý" ấy cậu ta đều được lợi mới đau chứ!

Gìn nhìn cái gương mặt đang phồng má lên để suy nghĩ của Bảo Anh, phì cười một cái, rồi bình thản nói, "Đùa thôi! Tôi thuê khách sạn rồi."

"Khách sạn? Ở đâu vậy?"

"Hỏi làm gì? Định vào đó để cưỡng... tôi à?"

"Tôi vào đó capo đầu cậu thì có." Bảo Anh tối sầm mặt mũi lần hai, gạt phắt luôn chuyện hỏi anh ở khách sạn nào. Cái tên cao ngạo biến thái thú tính, bộ hỏi khách sạn ở đâu là vào đó để làm bậy với cậu ta à? Xin lỗi, Bảo Anh này đẹp, chứ không có bị điên!

"Khi nào cậu về?" Cô nàng lại hỏi.

"Ngày mai." Anh nhún vai trả lời.

"WTF??" Bảo Anh há hốc mồm, không nói nên lời. Tên này coi bộ điên nặng lắm rồi... không thể chữa được nữa.

"Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Tôi nhớ, nên tôi tôi chỉ để gấp cô thôi."

Bảo Anh nghiêng rằng lại, mặt mũi đỏ hớt cả lên! Cái lý do trời đánh đó lúc trước cô cứ tưởng anh giờ trò chọc cô, ai ngờ lại là một cái lý do hoàn - toàn - nghiêm - túc!

Đột nhiên, Gin cúi người xuống, để mặt ngang tầm nhìn của Bảo Anh khiến cô giật bắn người.

"Bây giờ nhìn thấy cô rồi, nên tôi cũng chẳng còn lý do gì để ở lại."

"C... Cậu đừng có làm nhảm nữa được không vậy hả?" Bảo Anh xoay mặt đi chỗ khác, tay ôm chặt bình trà trong người mình để giấu đi sự xấu hổ đang muốn bùng phát.

"Nãy giờ có câu nào tôi làm nhảm hả?"

"Tất cả các câu!!! Tất cả các câu luôn đấy!!!" Bị bách quá, cô nàng bèn không kiềm chế hết lên khiến Gin một phen bật cười.

"Tôi ghét cậu!" Cô lầu bầu.

"Còn tôi thì nhớ cô!" Anh đáp lại ngay.

"Không còn chuyện gì làm thì về ngủ đi cho lành." Tim đập nhanh, chân thì run lẩy bẩy vì câu nói của Gin khiến Bảo Anh hơi loạn choạng, nhưng giọng nói vẫn giữ vẻ bình tĩnh hết mức có thể!

"Nếu tôi còn nhớ cô thì tôi ở thêm một ngày nữa đấy nhé?" Anh nhe răng cười, khiến cô đã bối rối lại càng bối rối gấp bội.

"Muốn ở bao lâu thì tùy cậu." Nói rồi, cô dành lấy cái ly từ tay Gin, xoay lưng bước thẳng vào trong quán.

Anh nhìn theo, mặt ngáy đơ ra một hồi, rồi bất giác lại mỉm cười.

Anh nhớ cô, anh thật sự rất nhớ cô...

Nhớ lại lúc sáng, sau khi về nhà, anh lưỡng lự một hồi, rồi quyết định yêu cầu Kuro gọi điện thoại cho cha mình. Nếu muốn đi trực thẳng của gia đình thì phải thông qua ông ta, chẳng còn cách nào khác nhanh hơn được nữa!

Khỏi phải nói về thái độ của ông Shinakawa, nghe con trai mình gọi điện thì bỏ hết cả công việc, vui mừng thấy rõ ra.

Gin chẳng vòng vo, vào thẳng vấn đề. Dĩ nhiên người cha thương con kia đồng ý ngay tắp lự, nhưng đôi lại, Gin cũng phải hứa với ông một điều kiện.

"Nói đi, tôi sẽ làm." Anh lạnh nhạt đồng ý.

"Ngày mai, ở Việt Nam có một cuộc họp đối tác quan trọng, nhưng ba còn bận với mấy dự án ở Osaka quá... Với lại tôi nay họ còn mời ăn tối nữa. Ba định nhờ thư ký đi thay, nhưng giờ có con rồi, con đi hộ ba được không?"

"Chẳng phải ông nói định để thư ký đi thay rồi sao? Còn nhờ tôi làm gì?" Anh nhủ mảy mai về khó chịu. Anh chỉ định đến Việt Nam để thấy Chiaki, chứ không phải để đi giải quyết công việc.

"Tư đầu con đã đồng ý sẽ thực hiện điều kiện của ba còn gì? Với lại để thư ký đi ba cũng lo, cô ấy cũng bận quá, lại phải gánh thêm cái cuộc họp này thì hơi đau đầu."

Gin day day thái dương đang đau buốt, lưỡng lự một hồi, rồi cuối cùng nói đồng ý và nhanh chóng cúp máy.

"Lát nữa, cậu tới trụ sở của tập đoàn, lên tầng của ông ta lấy hồ sơ liên quan đến buổi họp ngày mai." Gin thờ dãi, lấy tay bóc vỏ một cây kem bạc hà và cắn một miếng. Song, anh mở cửa phòng, ra ngoài hiên nhà để ngồi hóng mát.

"Như vậy có ổn không? Cậu đã nói mình tạm thời sẽ không dính tới công việc nữa cơ mà?" Kuro đi theo, giọng ra chiều lo lắng.

"Không sao! Làm một lần cũng không chết ai." Gin khẽ vò tóc mình, lại cắn thêm một miếng kem "Sẵn tiện, cậu đứng đó đợi ông ta gọi điện cho bên phi công rồi hãy về. Tôi đứng đợi cậu dưới cổng toà nhà. "

"Tôi sẽ thực hiện ngay..." Kuro cúi người, ngẩng đầu nghe thật kính cẩn khiến Gin phải bật cười một tiếng.

Nhưng thôi, không nghĩ ngợi nhiều nữa, ăn hết cây kem này xong rồi đi vậy!

Tới Việt Nam đã là sáu rưỡi tối, vừa vào xe hơi riêng, anh đã nhớ Kuro tìm Chiaki ngay lập tức. Bên đối tác gọi điện nói rằng, giờ hẹn ăn tối là tám giờ. Dù sao thì... đã nhận việc thì cũng nên làm cho đến cùng, mặc dù anh không ưa cha mình, nhưng anh lại không có thói quen bỏ dở hay làm qua loa.

Nhưng khi gặp được Chiaki, thì chẳng hiểu sao, trong đầu anh lại nghĩ, bây giờ có bỏ ăn tối luôn cũng được, chỉ cần cô ấy bước ra gặp anh là được rồi...

Anh không thể nói cho cô biết anh đang làm việc! Vì một tên con trai được - cho - là mười sáu tuổi thì không thể tiếp nhận mấy việc lớn! Cô là một người nhạy cảm, nên chắc chắn sẽ nghĩ ngờ. Cách duy nhất khi cô hỏi anh, là chọc giận cô lên để cô quên mà thôi!

Trở lại hiện tại, sau khi Bảo Anh vào quán và yên vị tại chỗ thì lại thấy Kuro vội chạy tới đưa khăn cho Gin. Cô nàng giật bắn người, Kuro cũng đi nữa hay sao??

Nhắc tới mới nhớ... hồi đó lần đầu gặp Kuro, Gin vốn đã định nói về gia đình mình cho cô biết, nhưng lại bị cậu ta chặn ngang đúng lúc. Cô nghĩ, là do vô tình, hay do cậu ta cố ý đẩy nhỉ?

Nói chung là máu tò mò của cô dâng lên tới đỉnh điểm rồi...

**

"Người cậu ướt như vậy rồi, thì làm sao tới nhà hàng được đây?" Kuro ra về lo lắng.

"Lát nữa đi ngang ghé vào shop mua một bộ khác vậy." Gin bình thản trả lời, rồi bước đi về phía xe hơi của mình.

Kuro thờ dãi, rồi chạy theo anh một cách nhanh chóng. Chiaki đúng là có hơi quá đáng, nhưng cũng thật sự thú vị! Anh ta chưa bao giờ thấy cậu chủ điềm đạm trước một kẻ dám hắt nước vào mặt mình như vậy! Cứ nghĩ thế nào Gin cũng nổi khùng, ai ngờ lại bình thản đến lạ kỳ!

"Gin - sama!! Đợi tôi với!!"

"Nói đa ghê quá..." Mặt Gin tối sầm lại, lầu bầu.

Bên trong quán cà phê, Bảo Anh đứng bật dậy khỏi ghế, áp sát mặt mình vào cái cửa kính. Gin và Kuro sang đường bên kia, rồi ngồi vào một chiếc xe hơi màu bạc cực kỳ ngầu! Cái quái gì...? Không lẽ... cậu ta thật sự là công tử bột hay sao...?

Đám bạn thấy Bảo Anh lật đật làm gì đó, cũng đứng lên nhìn ra ngoài. Đột nhiên, thẳng Thành dính sát cái mặt vào cửa kính rồi la lên, "Má ơi! Aston Martin One-77 kia!"

Cả đám quay sang nó nhìn ngu ngơ. Cái thẳng này... Lâu lâu tự nhiên chém tiếng Anh làm chẳng hiểu mô tê gì.

"Một trong những siêu xe đắt nhất hành tinh, trên thế giới chỉ có 77 chiếc! Giá của nó ở ngưỡng 1,8 triệu USD..."

...

1...

1...

1, 8 triệu USD...

Cả đám ngáy đơ ra vì quá sốc! Sốc đến toàn tập, nhất là Bảo Anh! Rốt cuộc cậu ta là ai mà đi trên chiếc xe ghế gôm như vậy? Cậu ta chỉ là một tên vô sự biến thái sống ở một ngôi đền nhỏ, mà lại có thể có được một chiếc siêu xe?

Ồi trời ơi... cô cần không khí, cô cần hít thở!! Mấy chuyện này làm cô nghẹt thở mất rồi!!

Gin bước xuống xe, chỉnh lại vạt áo của mình cho chỉnh tề một chút. Chẳng quan tâm xung quanh đang bàn tán gì, anh và Kuro từ từ tiến vào trong nhà hàng.

Nhà hàng này được làm theo phong cách Nhật Bản, đối tác của anh cũng thật là khéo chọn. Khi anh được nhân viên dẫn đến phòng ăn thì mọi người đã có mặt đầy đủ. Tình luôn anh và Kuro thì tổng cộng có tám người.

Bữa ăn khá vui vẻ và không hề cặp quá nhiều đến chuyện công việc. Mọi người hỏi han nhau vài câu xã giao, rồi hỏi về đời sống gia đình.

"Anh Shinakawa, một người trẻ như anh mà đã có thể thay chủ tịch làm nhiều việc như vậy. Tôi có thể mượn phép hỏi, anh bao nhiêu tuổi được không?"

Cô gái ngồi đối diện anh này giờ nói chuyện rất ít, môi luôn luôn nở một nụ cười mỉm, đôi mắt đen láy nhìn anh ra vẻ tò mò thích thú.

Gin đặt tách trà đang uống xuống, khẽ thở mạnh một hơi, im lặng rất lâu.

"À, nếu anh không muốn nói cũng không sao đâu... Tôi tò mò quá cho nên..."

"Mười chín..."

"Dạ?"

"Tôi mười chín tuổi." Anh khẽ cười đẩy lịch sự và trả lời.

"Cậu Gin à..." Kuro ghé sát tai anh, thì thầm "Tôi nghe ông chủ nói cậu phải giấu tuổi để đến trường, bây giờ khai ra như vậy có phải hơi lỳ lếu không?"

"Ồ đây đâu có ai học chung trường với tôi đâu mà sợ?" Gin khẽ nhếch miệng lên cười, chẳng biết rằng, đôi mắt đen láy của cô gái kia luôn luôn nhìn anh chăm chú, hút mọi hành động của anh vào màu đen huyền bí đó...

Shinakawa Gin

Tuổi: Đã nêu rõ =))))

Chiều cao: 1m85 Cân nặng: 67kg

Tình trạng hôn nhân: ĐỘC THÂN VUI TÍNH

Sở trường: Cái quái gì cũng giỏi... à, ngoài trừ một thứ.

Sở đoản: May vá =))))

Nhóm máu: B

Tính cách: Im lặng, lâu lâu giờ trò biến thái với cái bản mặt không thể biến thái hơn!

Câu hay nói: "Ai biết được?" và "Sở thích không có sự tranh cãi!" =))))

Bạn đang đọc truyện *Giới Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Mẹ dặn: Tránh xa cậu bạn Shinakawa đó ra một chút!

Rõ ràng, chị ta biết mình lớn hơn chàng trai ngồi đối diện ấy hai tuổi! Nhưng không sao, trai nhỏ tuổi đôi lúc vẫn có cái thú vị cơ mà!

"Trẻ vậy sao...? Cậu thật sự rất có tài năng!"

"Cảm ơn."

Chàng trai ấy kết thúc cuộc đối thoại khiến chị ta càng cảm thấy thú vị. Lần đầu tiên có người khác phải dậm kết thúc đối thoại trước với chị ta. Sinh ra vốn dĩ là con lai Nhật – Việt, nhan sắc của chị ta khi càng trưởng thành thì càng mặn mà nét đẹp phương Đông khiến bao nhiêu tên mê một đứng ngồi không yên. Dự án nào có chị ta tham gia, thì y như rằng là sẽ thành công mỹ mãn.

Gin ngồi trao đổi vài chuyện với các vị đối tác, đôi lúc lại liếc sang cô gái kia. Anh biết chị ta nghĩ gì, ánh mắt của chị ta đã nói lên tất cả! Nhìn sơ đáng vẻ bên ngoài đã biết lớn hơn anh, định biến anh thành phi công lái máy bay à?

Bữa tối trời qua, bà chị xinh đẹp kia lại yêu cầu đến một quán rượu nào đó để tâm sự tiếp, tất nhiên, mấy gã đàn ông đều đồng ý. Riêng Gin từ chối với một lý do hết sức chí lý: "Trẻ con thì không nên uống rượu."

Mười chín tuổi rồi còn gì nữa! Cũng đâu còn là trẻ con? Nhưng Gin muốn tránh xa bà chị kia ra một chút để tương lai đỡ phiền phức.

"Cậu cũng sắp sang tuổi hai mươi rồi mà? Nếu được, chỉ cần uống vài ly, coi như nể mặt đối tác một chút được không?" Lại là bà chị ấy lên tiếng, giọng nghe có vẻ như nài nỉ, nhưng vẫn giữ chất cao ngạo.

"Nói thật là tôi cũng muốn, nhưng tôi cần xem lại vài thứ để chuẩn bị tốt cho buổi họp ngày mai. Chào chị." Nói xong, Gin ngồi vào xe của mình, yêu cầu Kuro đạp ga phóng thật lẹ.

Nhìn chiếc Aston quyền rũ kia chạy xa dần, chị ta khẽ cắn đôi môi đỏ mọng của mình một cái. Đứa con nít năm tuổi còn không muốn từ chối chị ta, thì tại sao một thằng nhóc mười chín tuổi lại có thể nhìn chị ta bằng cái ánh mắt nửa vui thoảng qua đó được chứ?

Nghĩ rồi nghĩ lui một hồi, nổi tức giận càng tăng thêm, chị ta đánh hăm hực lên xe của mình, bỏ lại cho đám đàn ông kia một câu, "Không đi nữa!"...

... và đạp chân ga, phóng xe đi một mạch.

***

Bảo Anh từ lúc về nhà, thì cứ ngồi lý ở phòng khách xem tivi. Nói là xem tivi chứ thật ra thì cô nàng lại nghĩ vẩn vơ đi về miền xa lắc nào đó. Cô nghĩ về Gin của trước đây và Gin của hiện tại. Thật sự mà nói thì tính cách không thay đổi, nhưng về ngoại quá khác, khác đến mức cô không thể ngờ được! Một chàng trai sống nhờ ở đền, có những bí ẩn cho riêng mình, thói quen ăn uống, cách nói chuyện đều ra dáng một nam sinh võ – cùng – bình – thường. Vậy mà tối nay, anh thay đổi một cách chóng mặt! Chắc chắn anh có bí mật về gia đình mà lại không kể cho mọi người nghe...

"Xem ra... cái bộ comple cậu ta mặc... chắc cũng không rẻ. Chết rồi... mình lỡ làm ướt... Không biết cậu ta có bắt đền không đây..."

Đang ngồi lăm bằm như kẻ mới trốn trại ra, thì mẹ cô đi lại ngồi kế bên, đặt xuống bàn đối diện một đĩa trái cây.

"Ăn trái cây đi cho đỡ bệnh."

"Bệnh gì?" Cô hỏi lại mẹ mình sau khi nghe bà nói một câu hơi khó hiểu.

"Bệnh khùng." Bà cười cười, sắc mặt đầy nhăm nhảm, bỏ vào miệng một miếng mận vừa chấm muối.

"Tự nhiên nói con khùng!!" Bảo Anh siết chặt cái gối trong tay mình, hét lên.

"Không khùng mà ngồi lăm nhăm một mình." Người mẹ hiền thực đi thẳng vào miệng con gái mình một miếng xoài xanh chua lè làm cô nàng tội nghiệp nhăn nhúm mặt mày, khóc ròng.

"Con lăm nhăm hỏi nà?" Bảo Anh lấy miếng xoài ra, vừa chép miệng vừa bắt bình hồi.

"Chứ hỏi nãy mới nói cái gì?"

"À... Có một người bạn từ Nhật đến Việt Nam thăm con đột xuất quá, làm con hơi bất ngờ."

"À... Là bạn trai đi tìm người yêu thất lạc à?"

"Mẹ này!! Con đang nói chuyện đáng hoàng mà?" Bảo Anh lại hét lên.

"Thì mẹ cũng đang nói chuyện đáng hoàng mà?"

"Không phải. Cậu ta là con trai, nhưng không phải người yêu gì gì đó đâu. Chỉ là tự nhiên cậu ta tới bất ngờ quá..." Nói đến đây, tự nhiên Bảo Anh cảm giác mình lại trôi theo dòng suy nghĩ miên man.

"Tên gì vậy? Tính tình làm sao?" Mẹ cô hỏi dồn.

"Tính khí cũng không đến nỗi nào... Nói chung là tốt tính. Cậu ta tên là Shinakawa Gin." Cô động não một lúc, rồi trả lời.

Nghe đến cái họ tên, sắc mặt của mẹ cô từ vui vẻ đùa cợt bỗng nhiên chuyển sang tối sầm như trời sắp có bão. Con gái bà vừa nhắc đến ai cơ? Shinakawa Gin sao?

"Mẹ dặn này..."

"Hả?" Bảo Anh đang chăm chú coi ti vi, tai vểnh lên để nghe.

"Tránh xa cái cậu Shinakawa đó ra một chút."

Bảo Anh lập tức quay sang, trợn mắt lên nhìn mẹ của mình. Bộ bà đã từng tiếp xúc với cậu ta rồi hay sao? Sao lại kêu cô tránh xa cậu ta ra? Ấy da... bắt đầu khó hiểu rồi đó nha...

"Tự nhiên sao mẹ nói vậy--

"Mẹ nói tránh ra là tránh ra. Mẹ chỉ muốn tốt cho con." Nói rồi, mẹ cô đột ngột đứng dậy với điệu bộ không được tự nhiên và chậm rãi bước đi.

Dương như lúc này, tiếng ti vi có to đến đâu, cô cũng không nghe thấy nữa, chỉ còn biết tai mình vang lên những tiếng ồ ồ khó chịu...

"Cho con biết cái lý do thôi mà!" Cô nói với, hi vọng tìm được câu trả lời.

Mẹ cô đứng lại, đầu hơi quay về phía cô, ánh mắt ánh lên tia lạnh lẽo và có phần chua xót. Cuối cùng, bà thờ dãi, buông ra một câu khiến Bảo Anh trừng mắt kinh ngạc, "Thứ ác quỷ đó, mẹ sẽ không để nó đến gần con lần nào nữa đâu."

Mẹ cô vừa nói gì? Ác quỷ sao? Hình như hơi ác mồm rồi thì phải...! Bà chưa từng dùng từ ngữ nặng nề để nói về người khác, lần này là lần đầu tiên cô nghe thấy. Còn nữa, "lần nào nữa" là sao? Chẳng lẽ trước đây Gin đã làm gì không phải với cô...? Không thể nào! Từ lúc gặp nhau tuy cậu ta có hơi dở người, nhưng lại là một người rất đáng hoàng.

"Mẹ! Sao tự nhiên mẹ nói vậy? Cậu ta rất bình thường với con mà..."

"Đồ là do thằng đó không nhớ gì thôi." Chốt hạ câu cuối mang đầy sự lạnh lùng, mẹ của Bảo Anh đi thẳng một mạch lên lầu.

Cô ngồi thừ ra, mắt dán lên trần nhà. Mẹ cô nói khó hiểu và khó nghe quá! Mặc dù cô có phần không ưa Gin, nhưng khi nghe mẹ nói vậy, cô cũng cảm thấy hơi ức chế! Tại sao lại nói một người là ác quỷ? Một cậu nam sinh mười sáu tuổi, rất đối bình thường, tại sao mẹ lại gọi cậu ta là ác quỷ?

Mẹ cô đã từng gặp Gin hay sao? Bà gặp bao giờ? Hồ sơ học của cô mặc dù là do bà đi nộp và lo lắng, nhưng thời gian đó cũng đã khá lâu, lúc đó chắc chắn Gin chưa vào cấp ba, làm sao anh và bà gặp nhau được?

Thậm chí, thái độ của bà khi nhắc đến Gin cũng đầy sự khinh蔑.

Chuyện quái gì đang diễn ra thế này? Cô phải đi hỏi mẹ thêm mới được... À không, bây giờ mà hỏi thì cũng không có kết quả. Mẹ cô đã không trả lời thì nhất quyết sẽ không trả lời.

Cách duy nhất, là phải hỏi cậu ta thôi!

*****

Gin về tới khách sạn vào lúc mười giờ tối. Tắm rửa xong, anh lại lao vào phòng đọc sách để hoàn thành nốt vài giấy tờ cần thiết. Vì công việc này khá quan trọng nên anh muốn đích thân làm, để cho Kuro về phòng nghỉ ngơi.

Bây giờ là mười một giờ.

Tên Kuro bây giờ ở phòng chắc đã ngáy khò khò rồi!

Gin cũng chẳng quan tâm mấy, tập trung vào mấy bản kế khai mà anh vừa yêu cầu ba anh fax qua. Tài liệu vừa đến, anh lại vùi đầu vào những con số, chẳng nghe tiếng chuông điện thoại đang reo ỳnh ỏi kể bên.

"Cái tên điên này... Làm quái gì mà không bắt máy vậy chứ? Chẳng lẽ vào bar gì gì rồi ờn quá nên không nghe được chuông?" Bảo Anh lên phòng mình, loay hoay mãi mới dám bấm số gọi cho Gin, nhưng anh lại không nghe máy khiến cô rùng rợn và suy diễn lung tung.

Gọi đến lần thứ ba, đầu dây bên kia mới có người trả lời.

"Miyamoto?"

"Cậu chính quá ha? Gọi ba lần mới chịu bắt máy."

Gin ở bên này nghe Bảo Anh nói vậy thì hơi giật mình, những ngón tay ngưng việc đánh máy lại, "Xin lỗi. Tôi không nghe thấy tiếng chuông..."

"Ồ đâu mà không nghe thấy tiếng chuông?" Cô rùng rợn ngờ hỏi lại. Chẳng lẽ suy đoán của cô là đúng? Cái tên này mới tí tuổi đầu đã bày đặt mò vào đó hay sao?

"Đang ở khách sạn..."

"Hả??" Bảo Anh ngạc nhiên "Vậy tại sao lại không nghe tiếng chuông?"

"Để quên điện thoại trong nhà tắm." Nói dối Bảo Anh đối với Gin chẳng khó gì mấy.

Cô nâng gật gù cái đầu, vẻ hiểu chuyện, "Tôi tưởng cậu đi đâu..."

"Giờ đây? Nhớ tôi à?" Gin buông ra một câu, kèm theo một nụ cười nhạt khiến đầu dây bên kia đỏ mặt tía tai.

"Cậu điên à?" Cô rùng rợn lên "Tôi có chuyện muốn hỏi cậu!"

"Ừm..." Gin ngả lưng vào ghế, thở mạnh một hơi rồi thông thả trả lời lại.

"Trước đây cậu và mẹ tôi có từng gặp nhau không?" Chẳng ngăn ngại gì nữa, Bảo Anh hỏi thẳng.

"Mẹ cô? Tôi chưa gặp bao giờ! Bà ấy trông như thế nào?"

"Mẹ tôi khoảng ba mươi tám tuổi, cao khoảng 1m75, tóc nâu, dài quá vai một chút, uốn cong. Dáng người cân đối, không mập cũng không gầy."

Gin ngừng nghĩ một lát, rồi trả lời, "Không có ấn tượng."

"Vậy sao..." Bảo Anh bĩu môi, thờ dãi. "Lúc này, mẹ tôi nói là tôi phải tránh xa cậu ra, đại loại là bởi vì cậu có thể sẽ làm hại tôi gì đó... Chẳng hiểu được! Rõ ràng mẹ tôi và cậu chưa từng tiếp xúc với nhau cơ mà!"

Gin hơi sững người, anh cảm nhận các khớp tay mình tê cứng lại. Làm hại? Làm hại như thế nào mới được? Anh mà có thể làm hại cô sao?

"Sao tự nhiên lại nói vậy...?" Gin trầm giọng, mặt tối sầm.

"Hửm?" Bảo Anh ngớ người ra một lúc, rồi nói, "Tôi có hỏi mẹ, nhưng mẹ tôi không chịu nói."

Gin lấy hai ngón tay xoa xoa hai con mắt mỏi mệt của mình. Sao tự nhiên ở đâu ra xuất hiện một chuyện đau đầu nữa vậy?

Bảo Anh không nghe thấy đầu dây bên kia nói gì nữa, thì alo vài tiếng. Cô nhìn đồng hồ treo tường, tự nghĩ chắc cậu ta sắp đi ngủ lại bị mình làm phiền nên có hơi xấu hổ.

"Ừm... Tôi chỉ muốn hỏi cậu vậy thôi. Chúc ngủ ngon."

Vừa định dập máy thì Gin lên tiếng để nản lại.

"Cô có định tránh xa tôi như mẹ cô nói không?" Bảo Anh nghe giọng Gin hơi trầm xuống, hình như lại còn hơi run.

"Từ đầu tôi đã muốn tránh xa cậu còn gì?" Bảo Anh nhăn mặt lại, trả lời "Nói đùa vậy thôi, bạn bè của nhau cả mà... Sao lại có chuyện tránh xa ở đây?"

Gin mở to mắt ra trong kinh ngạc. Bạn? Cô coi anh là bạn sao?

"Cứ tưởng cô không thích làm bạn với đối thủ chứ?" Anh bật cười một cái, nói ra câu hỏi mà mình đã muốn hỏi từ rất lâu. Hồi đó cứ nghĩ khi nói ra thì rất nặng nề, nhưng không ngờ lại nhẹ nhàng đến vậy.

"Cái tên đại nghịch này... Chứ chẳng lẽ vừa làm đối thủ vừa làm bạn không được? Vậy đó giờ cậu không xem tôi là bạn à?" Cô nàng hơi cau có, bất bình hỏi ngược lại.

"À không... Không phải..."

"Tôi chỉ muốn hỏi cậu mấy câu thôi, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Không có chuyện tôi tránh xa bạn mình một cách vô cớ như vậy đâu. Tôi sẽ hỏi lại mẹ xem sao..." Bảo Anh trấn an Gin bằng giọng quả quyết, rồi đột ngột nhỏ giọng "Cũng muộn rồi, đi ngủ đi."

"Ừm..." Gin kéo dài giọng mình ra.

"Cắm nghĩ lung tung."

Cô nàng chốt câu cuối, rồi cúp máy cái rụp, làm anh chàng ở đầu dây bên kia ngây đơ ra trong mấy chục giây liền.

Một hồi sau, tiếng máy fax kêu lên làm anh hoàn hồn, nhưng rồi anh lại ngẩn người ra, rồi lại bật cười một mình.

Miyamoto Chiaki, em lúc nào cũng thích làm cho tôi nhớ đến lên thì em mới chịu hay sao?

Sr mọi người vì chương này hơi ngắn ;;; ;;; Thật sự là khi con tác giả kết thúc ý tưởng cho chương cũng thấy nó quá ngắn, trong đầu cũng thốt lên, sao mà nó ngắn khủng khiếp! Chắc tại chương trước viết hơi dài nên...

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Chỉ là hiểu lầm thôi mà...

Sáng hôm sau.

Mới có chín giờ rưỡi, Bảo Anh đã bị nhò Nhi đến nhà lôi đầu dậy. Đang là nghỉ hè, nên cô nàng vẫn không thể chấp nhận chuyện đột ngột bước ra khỏi mộng đẹp nên không chịu mở mắt.

Thấy con bạn có hờ của mình vẫn lì như trâu, nhò Nhi đành vận dụng nội công, leo lên giường, dùng bàn chân ngà ngọc đập vào mông Bảo Anh làm cô nàng bay thẳng xuống nền nhà.

"Mấy lần cái vạ gì thế hả?" Bảo Anh lồm cồm bò dậy, tức tối.

"Dậy! Dậy đi! Dậy tao kể mày nghe vụ này." Nhi hồ hởi, lắc lắc vai con bạn mình.

"Vụ gì? Quan trọng hơn giấc ngủ của tao à?" Bảo Anh chợp miệng, mắt nhắm mắt mở hỏi lại.

"Vụ của anh soái ca hôm qua đó."

"Hả?" Bảo Anh đờ người ra, mắt trợn lên "À... cái tên vô sư đầu đất ấy hả?"

"Đầu đất mà lại của được gái đẹp mới ghê." Nhò Nhi cười cười đẩy nguy hiểm.

"Của với ghê cái gì?? Tao biết tao đẹp rồi mà..." Bảo Anh vuốt vuốt tóc, chớp chớp mắt (ghà nai) ra vẻ dễ thương.

"Tao đâu có nói mày!"

Bảo Anh đờ người tập hai. WTF? Vậy thì nói ai mới được? Cái tên đó của ai? À mà khoan, sao cô lại có cái ý nghĩ cậu ta tới đây để của cô cơ chứ? Điền khùng thật...

"Mày vô đánh răng rửa mặt đi, rồi ra tao kể." Nhò Nhi thờ dài, với tay lên giường lấy cái gối ôm.

Bảo Anh gật gù cái đầu, rồi bay ra ngoài hành lang, vào nhà vệ sinh. Mới sáng sớm mà có chuyện gì vậy? Gái đẹp? Gái đẹp nào?

Mặc dù cô không ưa Gin và chỗ, nhưng cũng phải công nhận, cậu ta thực – sự - đẹp – trai... Nhưng mà chuyện cậu ta đẹp trai thì đâu có liên quan gì đến cô? Nên đó giờ cô cũng chẳng thèm để tâm lắm. Ai mê thì mê, ai thích thì thích, cô không thích là chuyện của cô.

Mười phút sau, Bảo Anh mặt tươi tỉnh bước vào phòng, cột tóc lên gọn gàng và trưng cái con mắt tò mò ra nhìn con bạn mình.

"Hỏi sáng, tao đi qua Bitexco mua cà phê ở Coffè Bean & Tea Leaf..." Nhò Nhi bắt đầu kể.

"Ờ ờ... mày uống một mình hả con ích kỷ?" Bảo Anh nhàu mày lại, giọng giả bộ ra vẻ tức tối.

"Kìa con con què!!!" Nhò Nhi chỉ lên bàn học của Bảo Anh, nơi có một ly Pure Dark Chocolate nằm yên y trên đó "Mà bỏ qua đi! Đó chỉ là chuyện phụ thôi."

"Kể tiếp đi." Bảo Anh chồm người lên lấy ly nước thơm đầy mùi nhang chùa, vẻ mặt hờn hờ.

"Ừm... lúc tao ra khỏi quán, thì thấy cái chiếc Aston gì đó. Thấy quen quen nên tao đứng lại xem. Ai dè tao đoán đúng, anh đẹp trai hôm qua từ trên xe bước xuống, mặc complet xám cực kỳ ngầu."

"Rồi sao? Mày nói là có gái đẹp gì gì mà?" Bảo Anh để ly nước qua một bên, hỏi thẳng chuyện mình đang tò mò.

"Lúc anh y vừa bước xuống, thì có một nhò nào đó... à không, bà chị nào đó chứ, ăn mặc sang chảnh, tướng tá gì chuẩn không cần chỉnh, da dẻ trắng trẻo, đi tới kể bên ảnh và khoác tay sánh đôi bước vô trong toà nhà."

Mắt Bảo Anh trợn ngược lên khi vừa nghe nhò Nhi kể xong. Cái định mệnh... Tên Gin đó mới về Việt Nam mà đã có gái bu rồi ư? Lại còn đi vào Bitexco làm gì? Đã vậy còn mặc complet...

Bảo Anh thật sự muốn chửi thề!

"Mày có số của anh ý mà? Gợi hỏi thẳng đi! Ghen mà để trong lòng không tốt đâu con."

"Ghen cái đầu mày!" Bảo Anh lườm con bạn thân một cái sắc lẹm, rồi lết lại đầu giường lấy cái điện thoại, tìm số.

Nhưng bây giờ gọi thì có ổn không?

Gọi cậu ta hoài cậu ta lại bảo mình nhớ cậu ta... Đúng là điên thật mà!!

"Chắc là người quen hay họ hàng gì đó..." Cô nàng buông điện thoại xuống sàn nhà, băng quơ suy đoán "Gọi làm gì cho tốn tiền điện thoại..."

"Cái con này! Lỡ đâu là tình địch của mày thì sao đây hả?" Nhò Nhi nôi đoá, gầy này.

"T... Tình địch? Mày nói năng cái gì vậy?" Bảo Anh há hốc mồm, đỏ mặt, gờ tay lên đánh vào vai nhò bạn mình một cái đau điếng.

"Chứ không phải à?" Nhi vừa xoa vai vừa hỏi.

"Không!!! Tao có phải người yêu của tên đó đâu??" Bảo Anh hét lên thanh minh, rồi đột ngột cúp mắt xuống, suy tư. Cô không biết nên điều tra từ đâu. Bao nhiêu chuyện ập đến quá nhanh khiến cô hơi mất cân bằng. Gin có thể thân mật với một cô gái đến mức khoác tay nhau cơ à?

Ừ ha... hồi đó còn thân mật với Sakura bằng các hôn cô ấy cơ mà...

Nhưng rõ ràng là đó giờ Gin luôn luôn giữ khoảng cách với con gái lạ. Anh hiếm khi tiếp xúc với người khác phái nếu người đó không phải là bạn thân thiết gì của mình. Nhưng sao giờ... lại đi khoác tay người ta?

Mệt thật! Chẳng lẽ cậu ta đó giờ lại đi sống giả tạo? Nhưng cái kiểu của cậu ta thật sự không hề giống giả tạo chút nào!

Bảo Anh tặc lưỡi một cái, rồi cầm điện thoại lên. Thôi kệ, gọi một lần cũng chẳng mất mát gì.

Cô loay hoay tìm số, rồi ấn gọi.

Đầu dây bên kia vang lên những tiếng tút thật dài. Cô cố gắng đợi một hồi, cuối cùng, một giọng nữ trong trẻo vang lên nhẹ nhàng..

"Thuê bao quý khách vừa gọi không nhắc máy... Xin vui lòng..."

Cô nàng muốn chửi thề tập hai, tức mình ấn gọi lại lần nữa. Cái quái gì...? Cũng không nhắc máy? Mới sáng ra mà cậu ta làm trò con bò gì mà không nghe? Chẳng lẽ đang vui đùa với bà chị kia...?

Cô nàng tự cớ vào cái đầu thích suy nghĩ lung tung của mình một cái. Cứ gọi thêm lần nữa thử xem vậy! Hôm qua gọi đến lần thứ ba thì được, chắc lần này cũng được chứ nhỉ...?

Đáng tiếc rằng, lần này, cũng không nhắc máy...

Chẳng lẽ cậu ta đang trêu ngươi mình?

Bảo Anh ой là Bảo Anh, cô khi nào mảy bì cậu ta bỏ lơ già ngu không nghe máy để chọc điên mảy không? Không được chịu thua cậu ta, phải gọi tới khi nào cậu ta bắt máy thì thôi!!!

Do cô không hề biết anh đang bận họp, nên cứ ấn điên cuồng vào màn hình để gọi đi gọi lại, trong khi đó bên này, anh đã tắt chuông điện thoại, để nó nằm im lìm trong túi áo.

Bảo Anh cúi bản, ném mạnh điện thoại lên giường. Cô đầu hàng cậu ta rồi! Cái đồ khó ưa đó...

"Sao vậy? Gọi không được à?" Nhỏ Nhi búng trán Bảo Anh một phát, tỉnh bơ hỏi.

"Biết rồi còn hỏi." Bảo Anh bực dọc, cầm ly Pure Dark Choco lên hút một phát, nuốt vội phần kem đang dần tan trong miệng.

Buổi họp bắt đầu từ lúc tám giờ rưỡi, đến hơn mười giờ mới kết thúc.

Gin đứng lại phòng họp chào hỏi vài ba câu với đối tác, nghe Kuro báo cáo về mấy bản tài liệu một chút. Tuần sau vẫn còn một cuộc họp báo để ký kết hợp tác, nhưng địa điểm là trụ sở chính của tập đoàn Shinakawa ở Tokyo. Mọi người đều biết Gin chỉ đi thay cha mình đến dự buổi họp này, nhưng vì cách làm việc cũng như lời ăn tiếng nói của anh rất được lòng họ, nên họ ngỡ ý muốn anh trực tiếp tham dự họp báo.

"Chuyện đó đã có ba tôi lo liệu, và lại đạo gần đây tôi cũng không muốn xuất hiện trước cánh nhà báo. Xin thứ lỗi." Gin cười xã giao, lựa lời để từ chối.

"Tiếc nhỉ! Nhưng đến lúc đó, cậu có nề tính để đi dự tiệc mừng của chúng tôi không?" Một người đàn ông trung niên lên tiếng, rồi bật cười một cái.

"Nếu lúc đó các ngài muốn một tên nhóc mười chín tuổi tham dự, thì tôi rất vinh hạnh."

"Mười chín thì cũng sắp đến cột mốc trưởng thành rồi, nên không thể gọi là trẻ con. Hồi còn bằng tuổi cậu, tôi còn phải cắm mặt vào cuốn vở để học lên học xuống, mà cậu đã có thể làm cho cả căn phòng này ngạc nhiên vì tài tính toán của cậu. Tôi còn sợ cậu từ chối tham dự, chứ sao cậu lại sợ tôi không mời? Đừng không?"

Lời người đàn ông kia vừa dứt, thì mấy người trong phòng đột ngột cười lớn và đồng thanh tán thành.

Gin giữ ý lịch sự nói chuyện thêm mấy câu, rồi nhìn đồng hồ đeo tay. Sáng nay anh muốn về gấp nên đã hẹn với phi công. Anh ta dạ dạ vâng vâng lên lịch, rồi chốt hạ nói rằng khoảng mười hai giờ sẽ cất cánh, nên giờ anh phải ra sân bay ngay.

"Thật ngại quá, bây giờ tôi phải ra sân bay để kịp làm thủ tục, mọi người cứ nói chuyện tiếp, tôi xin phép về trước."

"Mới họp xong đã phải về nước ngay rồi sao?" Bà chị xinh đẹp hôm qua từ đầu đi tới, lên tiếng. Sáng nay, chị ta khoác tay Gin khiến anh rất khó chịu bứt rứt, nhưng không thể nào gỡ tay chị ta ra được! Anh chẳng hiểu rốt cuộc là mặt chị ta đang đánh phấn trang điểm hay đánh kem chống nắng đấy?

"Tôi còn việc phải làm. Chào chị."

Gin cười nhạt một cái, rồi thẳng thừng quay lưng đi ra khỏi phòng họp trước, để anh chàng Kuro phải đứng lớ ngớ mảy gầy rồi mới kịp chạy theo.

Gin lấy điện thoại trong túi áo ra để kiểm tra. Bà chị kia thậm chí còn tự lưu số mình vào máy anh, rồi còn nhắn nắn tin nhắn cho anh. Đáng là khó chịu! Thông thường được gái đẹp để mặt người ta phải thấy thích thú, nhưng anh thì khác hoàn toàn.

Anh vào lịch sự cuộc gọi để kiểm tra, phát hiện ra... tâm cuộc gọi nhờ từ Chiaki. Cô nàng này... sáng ra có chuyện gì mà gấp rút gọi cho anh vậy? Cảm giác buồn bực lúc này tự nhiên biến đi đâu mất, anh mỉm cười, bấm gọi lại cho cô.

Hôm nay tự nhiên bà mẹ lại có công chuyện đột xuất nên đã ra ngoài sớm!

Bảo Anh ngồi trên sofa, xem phim trong phòng sách của ba. "Đường Sơn đại địa chấn" tuy là một bộ phim đã lâu, nhưng sự tác động của nó đến cảm xúc người xem vẫn rất mạnh mẽ. Đang tới khúc cao trào, người mẹ rất muốn cứu cả hai đứa con bị kẹt trong đồng hồ nát, nhưng chỉ có thể cứu được một đứa, vì nếu cứu được đứa này thì đứa kia sẽ bị đè chết. Còn gì đau khổ hơn...

Cô nàng xem mà cứ sụt sùi mãi, mắt đỏ hồng lên sắp khóc! Nhỏ Nhi mịt ướt thì từ nãy giờ đã tồn gần hết bọc khăn giấy để lau nước mắt.

Nghe tiếng chuông điện thoại, Bảo Anh với tay qua kệ bên, ngón tay cái vuốt màn hình một cái rồi áp lên tai luôn, chẳng thèm nhìn ai với ai đang gọi.

"Alo?" Giọng cô nàng run run.

Bên này, Gin đang đi bỗng dừng đứng khựng, lông mày nhú lại. Cô bị sao vậy?

"Không khoẻ à...?"

Nhận ra giọng của Gin, nhưng Bảo Anh vẫn không thể kìm nén cảm xúc, hít một hơi dài rồi nói: "Không phải! Mà cậu gọi làm gì?"

"Tôi hỏi bị làm sao?" Đột nhiên, một nỗi lo lắng mơ hồ ập đến trong lòng Gin.

"Có gì đáng ngại đâu?" Cô nàng dụi dụi mắt "Mà sao sáng giờ tôi gọi không bắt máy?"

"Tôi bận h... À không..." Gin hơi ngập ngừng.

"Hửm? Bận gì?" Bảo Anh đang tập trung vào bộ phim, nhưng tai vẫn nghe Gin nói.

Anh không trả lời, đầu dây bên kia im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ đều đều của anh.

"C... cái tên này!!!" Cô nàng đột ngột nổi đóa khiến nhỏ bạn thân ngồi kế bên hơi giật mình.

"Cô chưa trả lời tôi. Bị làm sao vậy?" Gin quay trở lại vấn đề cũ, sắc mặt vẫn như có mây đen bao phủ.

Bảo Anh ngó người ra: "Tôi có bị sao đâu?"

Gin vuốt mặt, kìm nén cảm xúc xuống. Rõ ràng là giọng cô giống như đang khóc, mà lại không chịu nói ra là sao?

"Tôi sắp về Nhật, có muốn ra sân bay tiễn không?" Sau một khoảng im lặng, anh lên tiếng.

Tâm trí Bảo Anh này giờ vẫn đề ở trong bộ phim, nên cảnh cao trào tiếp theo lại khiến cô phải sụt sùi. Gin không hiểu chuyện gì đang diễn ra, chỉ biết trong lòng anh, sự tức giận ngày càng được hiện hình rõ. Tại sao cô không nói cho anh biết? Rốt cuộc thì cô ghét anh đến mức nào?

"... Có lẽ không cần tiễn cũng không sao."

"Hả? Cái gì?" Bảo Anh giật mình "Bây giờ tôi đến sân bay liền đây!"

"Tuy cô."

"Kh... khoan!! Mấy giờ cậu..."

Bảo Anh chưa kịp nói ra chữ "đi" thì Gin đã tắt máy.

Cô nàng ngồi ngây đơ, làm nhỏ Nhi kêu đến khản cổ cũng không thèm nghe. Cuối cùng, sau khi đã trở về hiện tại, cô đứng dậy, chỉnh lại tóc tai đang hoảng và chạy ra khỏi phòng sách.

"Mấy lần cái gì vậy con quý?" Nhỏ Nhi chạy theo cô ra đến đầu đường sau khi đã giúp cô khóa cửa nhà.

Đường như Bảo Anh không nghe, cô nâng rướn cái cổ trắng ngần lên để kiểm một chiếc taxi nào còn trống chỗ chạy ngang. Sau một hồi chờ đợi, cuối cùng, cô cũng đã có thể ngồi yên vị trong xe, để lại một câu cho nhỏ Nhi rằng, ở nhà canh nhà giúp.

"Chú ơi, chạy nhanh nhanh giúp con." Bảo Anh ngồi ở ghế phụ, đề nghị với tài xế bằng giọng gấp rút. Đường như đã quen với những hành khách bận rộn nên ông ta cũng không nói gì nhiều, chỉ lẳng lẳng gật đầu và nói: "Ừ ừ, chú biết rồi."

Chạy nhanh cách mấy, thì từ nhà của Bảo Anh đến sân bay cũng phải mất nửa tiếng.

Sau khi trả tiền taxi, cô chạy nhanh vào đại sảnh. Nhìn vào đồng hồ trên điện thoại, đã mười một giờ rưỡi. Gin còn ở đây không? Cái tên này, không nói giờ giấc thì làm sao cô ra tiền đàng hoàng được?

Nhìn lên cái bảng điện tử gần đó, cô vô thức lầm bầm: "Chuyến bay đi Nhật hình như sắp cất cánh..."

Bảo Anh đột nhiên cảm thấy có chút ảo não.

Lúc này khóc khi xem phim, nên giờ làm cái mặt ỉu xù thì hai mắt lại càng lộ rõ màu đỏ hoe đặc trưng.

"Đến rồi à?"

Nghe giọng nói quen không lẫn vào đâu được cất lên, Bảo Anh tròn mắt ngược lên để nhìn. Gin chưa đi à? Nhưng không phải chuyến bay...

"Cậu chưa đi?" Cô nâng kinh ngạc.

"Muốn tôi đi đến vậy à?" Gin thoáng chút thất vọng, hỏi lại.

"À không! Tôi thấy chuyến bay gần đây nhất đã sắp cất cánh, nên..."

Gin tắc lưỡi. Chẳng lẽ bây giờ nói với cô anh đi trực thẳng riêng ư?

"Tôi không đi chuyến đó." Anh trả lời.

"Vậy sao..." Bảo Anh hỏi cụp mí mắt xuống, nhỏ giọng.

Gin nhìn kỹ cô hơn một chút. Bất giác, anh cau mày lại, sự bức tức lúc này vẫn còn, nên giờ giống như lại càng bị dồn thêm.

"Mất bị làm sao vậy?" Anh hơi cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô. Mắt đỏ hoe như thế chắc chắn là khóc rồi!

"Cũng không có gì đặc biệt." Bảo Anh hơi ngạc nhiên, lấy tay dụi dụi vì mắt vẫn còn khô rất sau cơn xúc động lúc này khi xem phim. Nói với Gin cái lý do trẻ con đó thì chắc anh cười cô ra nước mắt mất. Tuyệt đối không nên nói.

Đột nhiên, Gin nắm chặt lấy cánh tay của cô khiến cô giật bắn người.

Mọi người đi xung quanh hiếu kỳ nán lại xem, nhưng rồi cũng nhanh chóng trở lại sự bận rộn thông thường. Giữa biển người nơi đại sảnh này, nhưng dường như đối với Gin, lúc này cũng chỉ có mình anh và cô đứng đối diện nhau.

"Nói nhanh." Giọng anh trầm xuống, mặt tối sầm.

"Đau!! Cậu làm cái quái gì vậy?" Bảo Anh khó chịu lên tiếng. Từ trước đến nay Gin chưa từng sử dụng lực mạnh như vậy "Tôi đâu có bị gì đâu..."

"Nói dối tôi sao?" Anh càng ngậy càng mặt kiêu chề.

"Nói dối cậu tôi có được tiền không hả? Tôi nói thật!" Bảo Anh cố gắng vùng ra, nhưng Gin lại siết chặt hơn khiến bắp tay của cô tê buốt. Sự đáng sợ này của Gin, Bảo Anh đã từng nhìn thấy, nhưng bây giờ mới thật sự cảm nhận được!

Cô nói thật sao?

Anh không tin!

Chiaki, em ghét tôi đến mức ấy hay sao?

Bảo Anh nhìn vào mắt của Gin, cảm thấy nỗi giận dữ đã bao trùm tất thấy. Thân người cô hơi run lên, một phần vì đau, một phần vì sợ hãi. Bất giác, môi cô lắp bắp vài chữ, nhưng lại cứ nghẹn ứ trong cổ họng, không thể nói ra được. Cảm giác đau nhói này, hình như cô đã từng trải qua... Nhưng là lúc nào?

Đầu của Bảo Anh đột ngột đau như búa bổ. Cô mắt nhắm mắt mở, lắc đầu vài cái để tỉnh lại. Hình ảnh mơ hồ hiện ra trước mắt cô, tiếng cô van xin, khóc lóc trước một người đang ghì chặt lấy cô...

Chỉ sau mấy giây, hình ảnh ấy tan biến, chỉ còn thực tại cũng dần dần không kém.

"Chỉ là coi phim... rồi xúc động, vậy thôi!" Cuối cùng, cô lí nhí lên tiếng, rồi cúi mặt xuống, hơi xấu hổ. Được rồi! Muốn cười cô thì cười ị đi, để cô còn chuẩn bị mặt nạ chống nộ cho đàng hoàng.

Gin cảm thấy người con gái trong tay mình đang run lên, thì nôi lòng lại siết, trả cô về tay do. Bảo Anh xoa xoa cánh tay của mình, đau quá đi mất! Đau chết đi được! Cậu ta là cái loại gì vậy chứ?

"Nói thật chứ?" Gin lạnh lùng hỏi lại.

"Thật! Cậu muốn thì tôi kể nội dung ra cho nghe rồi đứng đây khóc chung, vừa lòng chưa?" Bảo Anh gầy rầy, tức giận nói.

Gin cứng người lại. Hoá ra này giờ là hiểu lầm! Hiểu lầm thôi mà... Anh lại để cô thấy bộ mặt đáng sợ đó của anh lần nữa rồi...

"Xin lỗi." Anh cười gượng gạo, nói với giọng chân thành.

"Xin lỗi là xong hả?" Bảo Anh vẫn còn đang tức vì bị anh khó chịu vô cớ. Bây giờ thì cô thật sự, thật sự ghét anh!!!

Gin hơi bối rối, nhìn đồng hồ, sắp đến giờ anh phải đi rồi.

"Đừng giận nữa. Tôi lỗi tay..." Gin thở dài, định đặt tay lên vai của Bảo Anh, nhưng bất giác cô lại lùi ra sau vài bước nên bụng lòng anh phải rụt tay về.

"Tôi phải đi rồi." Anh nói tiếp, rồi ra hiệu cho Kuro đi trước và đợi anh ở chỗ làm thủ tục. Anh ta cúi đầu, rồi vội vã chạy đi.

"Thượng lộ bình an." Bảo Anh nắm chặt tay lại thành hình quả đấm, giọng run run kiềm chế. Cô tự hỏi mình đang kiềm chế cái gì? Sự giận dữ? Một phần thôi... Vậy cái còn lại là gì? Sợ hãi sao...?

Dù có là gì, thì cô cũng muốn tránh xa cậu ta ra, càng xa, càng tốt!

"Nhưng em cứ như vậy, tôi chưa muốn đi." Đường như thấy cô đang tránh né, nên Gin đành nán lại vài phút.

"Điền à? Vậy ở đây làm gì? Bây giờ không đi thì lát nữa cũng phải đi thôi." Bảo Anh phản pháo.

Gin cứng họng. Lần đầu tiên, anh không thể cãi lại cô. Lần đầu tiên, cô đã thắng thế.

Chẳng thể nói gì nữa, anh đành phải quay lưng, sai bước đi với cái tâm trạng ngổn ngang và đầu óc khó khăn trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 8: Ấn tượng tốt!

Về đến nhà, Bảo Anh ngay lập tức chui lên phòng, mặc kệ mấy lời hỏi han của nhỏ Nhi và ba mẹ mình.

Nhỏ bạn thân thấy có cứ là lạ, nên đành ngậm ngùi bỏ về, định bụng ngày hôm sau sẽ quay lại hỏi. Còn ba mẹ cô cũng bó tay đầu hàng trước sự cứng đầu của con gái, nên đành bất lực, ri tai nhau ai về việc này.

Vốn dĩ Bảo Anh không muốn để trong lòng, nhưng đầu cô lại cứ điên cuồng nghĩ đến những hành động của Gin. Ánh mắt anh lúc đó như muốn ăn tươi nuốt sống cô, anh bóp tay cô mạnh đến mức, cô cứ tưởng anh sẽ xé xác cô ngay tại sân bay vậy! Con người này ở đâu chui ra vậy chứ? Khi thì điên, khi thì biến thái, khi thì đáng sợ không chịu nổi!

Đáng lẽ ra cô chỉ ở Việt Nam hai tuần rồi về Nhật để tiện việc sắp xếp việc đi học. Cuối tháng tám là bắt đầu học kỳ hai rồi... Nhưng cứ nghĩ phải đựng độ cái tên đáng ghét đó thì cô lại quyết định ở thêm một tuần nữa, đến khi nào sát ngày khai giảng thì về cũng đâu có muộn!

Nghĩ thế, Bảo Anh bèn bàn với ba mẹ.

Vì đang là hè nên họ cũng thoải mái nên đồng ý ngay tức khắc. Bảo Anh mừng quýnh, vội vã trở về phòng giờ sở tay ra ghi chép mấy kế hoạch để làm. Đi đâu, làm gì... tất cả đều được cô nàng lên lịch sẵn. Nghỉ hè là dịp nghỉ lâu nhất, vì sau này dù ở bên đó có nghĩ đồng thi cô cũng không về được! Bạn bè, gia đình thời gian ấy ở đây đều bận bịu, làm gì có thời gian đâu mà đàn đúm tụ tập nói chuyện với cô?

Chẳng biết do ham vui quá hay sao, mà nàng Bảo Anh chỉ mới có mấy ngày đi chơi với bạn bè đã quên bống anh chàng Gin tội nghiệp.

Và cũng chẳng biết do vui đến mức nào mà Bảo Anh cảm thấy ba tuần trôi qua quá nhanh! Đã đến lúc phải đi rồi...

Ngồi mòn mỏi hơn năm tiếng đồng hồ, đến nơi thì cô Nguyên với chú Sơn không đi đón được vì đột ngột có công việc ở văn phòng không thể bỏ dở. Cô Nguyên gọi điện cho Bảo Anh dặn, tiền cô để trong nhà, cứ đi taxi về rồi lấy tiền ấy mà trả.

Bảo Anh tặc lưỡi, nhìn đồng hành lý chất như núi của mình rồi bất lực bước đi. Thời kẹ vậy! Đi một mình cũng có cái thú của nó!

Về đến nhà, trả tiền taxi xong xuôi, Bảo Anh chật vật mãi mới mang hết đồ lên đến phòng mình. Bao nhiêu là đồ của mọi người ở bên đấy cho cô, rồi còn quà của cô tặng cho mọi người trong lớp mình, rồi quà cho cô chủ vì hai người ấy lâu rồi không về nước... Nói chung là nó cứ loạn xạ hết cả lên! Cô nàng dò danh sách mãi mà vẫn không thể sắp xếp đâu ra đấy được!

Thừa nhận đi Bảo Anh ơi... mấy bất lực lắm rồi..

Cô nàng nhìn đồng hồ đeo tay, ba giờ chiều rồi! Lúc này vừa về nhà đã ăn một chút, bây giờ chỉ cần đi tắm rửa rồi đánh một giấc tới sáng mai luôn! Vậy mới đã.

Nghỉ là làm, Bảo Anh dẹp hết đồ vào góc phòng, rồi loay hoay lấy đồ đi tắm rửa.

****

Bây giờ tối, bà Nguyên và ông Sơn mới về đến nhà.

Bà lên phòng cháu gái mình để kiểm tra, thấy Bảo Anh đang say ngủ nên cũng không muốn đánh thức. Lúc này đi vào bếp thấy có chén đĩa đã ăn xong để trên bàn, nên bà nghĩ chắc cô đã ăn rồi.

"Minh! Lên phòng con Nhím xếp lại đồng hành lý phụ em với. Chắc nó mệt quá nên để bữa vào góc phòng kia à."

Ông Sơn gạt đầu tán thành với vợ. Thế là hai vợ chồng trung niên rón rén vào phòng cháu gái yêu, kẹ nẹ sắp xếp lại đâu ra đấy rồi âm thầm rút quần xuống lầu, chẳng hề nghe Bảo Anh đang làm nhảm nói mớ.

Cô mơ một giấc mơ rất lạ.

Một người con trai nào đó đang cười với cô, không phải là Jiro! Người đó rất khác, nhưng cũng rất quen. Anh ta dịu dàng vuốt mặt cô, nhưng bỗng chốc, răng anh ta nghiền lại ken két, dùng lực nắm lấy bắp tay của cô và nói: "Tại sao, tại sao lại là em? Tại sao??"

Tại sao?

Cô cũng không rõ! Anh ta đang muốn nói đến điều gì?

"Tại sao...? Tại sao...?" Giấc mơ ám ảnh đến mức, Bảo Anh phải bật ra thành tiếng ở hiện thực, mồ hôi đầm đìa trên trán, nhưng không có cách nào thức giấc.

Chắc cũng vì vậy mà sáng hôm sau, Bảo Anh cảm thấy có hòng mình khô rát, thân người thì nóng ran, đầu óc quay mòng mòng. Cô nàng đập tay một cái rồ mạnh và la lớn: "Bị cảm rồi!"

Ôi trời... tại sao lại bị cảm ngay lúc này chứ? Ngày kia là đi học rồi mà...

Bảo Anh nhìn đồng hồ, chín giờ sáng, chắc giờ này cô chú đã đi làm rồi. Chẳng còn cách nào khác, đành tự thân vận động vậy!

Vừa bước xuống giường, thân người Bảo Anh đã đảo đảo như một tên nghiện rượu! Mặc nguyên bộ đồ ngủ đi xuống nhà, cô vào phòng bếp, hâm nóng đồ ăn sáng mà cô Nguyên đã chuẩn bị, định bụng ăn xong sẽ đi uống thuốc.

Trời đất! Ăn cơm mà cũng không nuốt nổi... Đồ ăn hôm nay sao không có mùi vị gì hết trơn vậy? Bị bệnh nên vị giác có vấn đề luôn rồi...

Bảo Anh ráng ăn đến lưng chén cơm, rồi dọn dẹp, ra phòng khách đi lại tù thuốc, hi vọng có gì đó có thể giúp cô hạ sốt.

Thuốc ho đây rồi, nhưng thuốc hạ sốt đâu nhỉ? Cả viên sủi cũng không thấy...

"A!! Hôm trước do chú Sơn bị sốt nên đã uống hết rồi, cô chưa kịp mua thêm. Con bị sốt hả Nhím?"

Bảo Anh gọi điện cho cô Nguyên để hỏi. Quà nhiên là hết rồi!

"Sốt nhẹ tí à cô! Thôi để con ra ngoài mua cũng được!" Bảo Anh đành hắng giọng, cười tươi trả lời.

"Ừ! Cẩn thận đó con! Nhắm không đi nổi thì đừng đi nữa, để chiều cô về sớm tạt qua nhà thuốc mua cho."

"Dạ! Con khỏe lắm, không sao đâu cô! Dạ... Cô làm đi!" Bảo Anh tắt máy, rồi thở dài ra một hơi. Cô nhìn vào gương, ngắm chính mình. Mặt đỏ, mắt lờ đờ, nhìn như một đứa nghiện, ghê quá đi!! Thôi kẹ, ra ngoài biết đâu có thể khỏe hơn một chút.

Nghĩ vậy, Bảo Anh chậm chạp đi lên phòng thay đồ, rồi lại chậm chạp bước xuống, mặc áo khoác, mang giày, hùng hờn ra khỏi nhà. Cũng may gần đây có một tiệm thuốc. Nói "gần đây" vậy thôi chứ cũng phải đi mất hai, ba ngã tư gì đó mới tới được!

Nhưng mà... trời nắng như thế này, có thật có thể làm cô đỡ bệnh hơn không đây?

Bảo Anh đứng im nhìn trời một lúc, rồi nhún vai, bước đi.

Trời mùa hè sao mà làm cho con người ta dễ bị sốt thế không biết?

Gin bước vào hiệu thuốc, cau mày lại vì khó chịu. Nhóc Hikaru mấy hôm nay cứ sốt liên tục, làm cả mùa hè của anh không được rảnh rồi ngày nào! Cũng may hôm nay nó đã hạ sốt, có thể ngồi dậy chạy nhảy, nhưng vẫn phải uống thuốc đều đặn. Tên Kuro thì nhận nhiệm vụ ở nhà trông trẻ, nên rất đắc ý, ra lệnh cho chính cậu chủ mình đi mua thuốc! Có cái tên giúp việc nào mà gan to như cậu ta không cơ chứ?

"Em đang bị cảm mà còn phải tự đi mua thuốc sao? Người nhà em đâu?"

"Họ đi làm cả rồi ạ! Em sốt cũng không cao lắm, nên mới tự đi luôn."

Gin đang nhìn xung quanh thì bỗng giật mình, nhận ra giọng nói quen thuộc ấy. Chẳng phải Chiaki đang ở Việt Nam hay sao? Sao giọng cô ấy lại vang lên ở đây? Chẳng lẽ cô ấy về Nhật mà không nói cho ai tiếng nào?

Gin quay sang quầy thanh toán để kiểm chứng, quả nhiên là vậy!

Cô ấy về mà không nói tiếng nào!

"Sốt cao thế này mà bảo nhẹ sao?" Chị bán thuốc đưa tay lên trán Bảo Anh sờ thử và nói với giọng lo lắng.

"Uống thuốc vào là khỏi mà chị..." Bảo Anh gãi nhẹ má mình, lấy tiền ra đưa cho chị ấy, rồi cầm lấy bạch thuốc và ra khỏi đó, chẳng hề nhận ra có người đang nhìn chăm chăm mình này giờ với gương mặt tối sầm.

Cô bước chậm chậm trên đây phố buổi trưa vắng người. Ánh nắng mặt trời làm cô có hơi khó chịu, chân đã bắt đầu run run, nhưng vẫn ráng bước vững. Sắp về tới nhà rồi còn gì... Chỉ cần đi qua hai ngã tư nữa thôi!

Gin mua thuốc cho Hikaru xong, vội vã chạy theo Bảo Anh. Cô về lúc nào? Mà lại còn bị cảm nữa chứ! Sau cùng, khi đã thấy cô trước mặt mình, anh mới bắt đầu bước chậm lại, yên lặng theo sau.

May mà đường buổi trưa vắng người, nếu không này giờ cô đã bị xe quẹt vì cái tội đi loạn xạ rồi!

Bảo Anh bước qua một ngã tư. Vậy là chỉ còn một ngã tư nữa thôi là tới nhà rồi. Sắp được nghỉ ngơi rồi...

Cô nàng núp vào một cửa hàng đang đóng cửa để nghỉ ngơi một chút. Công nhận khi bệnh thì làm cái gì cũng mệt! Đi bộ có mệt chút mà mệt tới mức mắt mờ như người mù luôn rồi! Đã vậy còn quên mang mắt kính theo. Cô thở mấy hơi, rồi lại hướng đến ngã tư phía trước mà bước. Chết thật... Mắt mờ thế này làm sao thấy đường đây?

Bảo Anh lững thững đi, đi miết, chẳng biết đèn tín hiệu cho người đi bộ đã chuyển sang màu đỏ, cứ vô tư đặt chân xuống mặt đường.

Tiin!!!

Cô giật mình, mắt trần trời nhìn về phía âm thanh chói tai kia. Chưa kịp hoàn hồn thì một bàn tay đã chụp lấy cổ tay cô, kéo ngược về phía sau.

Khi tâm trí trở về thực tại, cô mới nhận ra, mình đang ở trong lòng người vừa cứu mình. Ngược mặt lên để xem ân nhân là ai, cô tròn đôi mắt đỏ ửng vì bị sốt nhìn chằm chằm người ấy.

"C... Cậu..." Miệng cô run run khó khăn phun ra mấy chữ.

"Về nhà rồi nói." Gìn cười khỏ, nhìn cô.

"Bỏ ra đi!" Cô cự quấy thân thể, muốn thoát khỏi vòng tay của Gìn nhưng không sao làm được. Bình thường muốn thoát đã khó, bây giờ bị bệnh còn khó hơn!

"Đã biết cái cầu đó không có hiệu quả mà vẫn thích nói làm gì?" Gìn giờ giọng điệu chế nhạo ra khiến Bảo Anh tức điên, muốn đấm anh một cái nhưng lại không làm nổi. Sau một hồi suy nghĩ, cô nàng chọn cách làm lành, không muốn nói gì nữa.

"Này! Chảy máu mũi rồi kìa." Đột nhiên, Gìn nhấn mặt lại và nhỏ giọng.

"A..." Bảo Anh định đưa ngón tay lên sờ thử, nhưng lại bị Gìn ngăn lại. Anh móc trong túi ra một bọc khăn giấy, rút một tờ lau cho cô.

"Không đi bộ nữa! Lên lưng của tôi." Anh buông cô ra, rồi nói như ra lệnh.

"Đang ở ngoài đường, nên cậu không thể ra lệnh cho tôi giống như thầy giáo được đâu! Hừ!" Bảo Anh khoanh tay, tức tối cự lại.

"Tôi không lấy tư cách là thầy. Lên lưng tôi." Nói rồi, anh ngồi xuống, đưa lưng về phía cô khiến cô phải há hốc mồm ra vì khó hiểu.

"Có lên không? Hay để tôi dùng biện pháp mạnh thì em mới chịu lên?" Gìn quay mặt lại, khó chịu nhìn Bảo Anh. Cô dợ người một hồi, rồi cũng chịu leo lên lưng anh.

"Nhẹ thế?" Anh vừa đi sang đường vừa nói.

"Chỉ cần cúi xuống tôi nặng lên à?" Giọng Bảo Anh run run nhưng tràn đầy sự bức bối. Thật kỳ lạ... Nhìn Gìn lúc này, cô không còn cảm thấy anh đáng sợ như lần trước nữa... Cảm giác đã bình thường trở lại, thậm chí còn có chút yên bình. Vài cọng tóc nâu của anh vô tư vón lên mặt cô, khiến cô bất giác sờ lấy tóc anh, vuốt nhẹ như đang nghịch ngợm. Ở trên lưng một tên đáng ghét, lại còn nghịch tóc của cậu ta, Bảo Anh tự nghĩ xem ra mình bệnh nặng lắm luôn rồi!

Cái nóng mùa hạ làm Bảo Anh mệt lả. Mùi hương của anh làm cô muốn ngủ ngay lập tức. Cô thở dài một hơi, áp má vào vai anh rồi nhắm mắt lại. Lần đầu cũng như lần cuối, cô cho cậu ta vinh dự một lần công cô vậy!

Gìn rất muốn đưa Bảo Anh về nhà nhanh, nhưng chẳng hiểu sao bước chân cứ chậm dần. Anh muốn giây phút này kéo dài hơn một chút. Nghe hơi thở đều đều của cô bên tai, anh cảm thấy tim mình đập nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Chưa thấy ai ngốc như cô, chỉ biết hành xác bản thân mình là giới.

Người nóng quá, chắc là sốt cao lắm rồi!

Bất giác, cô cự quấy mình với cái, đầu càng ngày càng vùi sâu vào vai anh, tay cũng siết chặt hơn. Anh đứng khựng lại, mắt tròn lên, thân thể như bị bất động trong mấy giây liền.

Bảo Anh chỉ làm mấy hành động trong vô thức, mà lại có thể làm lòng anh bối rối như tờ vò.

"Ừm... Cậu bông... Shirakawa... trả gấu bông đây cho tôi... Đầu đất..."

Ngủ mở à?

Gìn bật cười một cái, rồi tiếp tục bước đi.

Chẳng biết từ bao giờ, anh nhận ra rằng, chỉ cần cô ở trên lưng anh yên bình như thế này, thì tất cả những thứ khác, cũng chẳng còn quan trọng nữa.

*****

Chẳng biết Bảo Anh đã ngủ bao lâu, khi mở mắt ra thì đã thấy mình nằm trên giường của chính mình.

Cô nhìn đồng hồ, đã ba giờ chiều rồi sao? Hồi sáng cô đi mua thuốc là khoảng chín rưỡi thì phải... Vậy là cô đã ngủ từ lúc về tới giờ ư? À mà khoan, sao cô lại vào nhà được? Sao cô lại nằm trên giường được?

Đang định bước xuống giường để xuống nhà, thì Gìn đã thành linh xuất hiện trước cửa khiến Bảo Anh đổ người. Sao cậu ta lại ở đây?

"Nằm xuống đi!" Anh đi vào phòng, tay cầm chén cháo, ngồi xuống cạnh cô và bình thân nói "Tôi có nấu cháo, em ăn đi rồi uống thuốc."

Bảo Anh kê gối cao lên, ngả lưng ra, đón lấy chén cháo từ tay Gìn, nhìn chằm chằm một hồi. Là cháo bí đỏ à...

"Muốn tôi dứt cho ăn à?" Cô ngược lên nhìn thì bất gặp cái nụ cười đều giả của anh.

"Ai cần?" Bảo Anh hậm hực và bắt đầu công cuộc vét sạch chén cháo, nhưng lại không thể ăn nổi! Miệng của cô đắng quá, nuốt thứ gì vào cũng khó chịu. Cổ gồng cầm cự đến lưng chén, cuối cùng, cô nàng đành phải ngậm ngùi đưa lại cho Gìn, nhưng anh lại không chịu nhận.

"Nếu đưa lại tôi lần nữa, tôi sẽ dứt em ăn thật đấy." Lại còn bồi thêm một câu nữa chứ! Tức thật mà...

Mặt nhăn nhó như khi ăn ớt nhưng cô nàng vẫn phải ráng ăn hết, cuối cùng thì cũng làm được!

"Nghỉ một chút nữa rồi đi tắm đi. Nhớ tắm nước nóng, tối không được chỉnh nhiệt độ điều hoà quá thấp. Lúc này tôi đã chỉnh lại rồi, đừng có táy máy." Gìn một tay đón lấy chén cháo từ tay cô, một tay sờ trán cô "Nếu uống thuốc đầy đủ thì chắc mai sẽ hết sốt."

"Mà sao cậu lại ở trong nhà của tôi?" Tay Bảo Anh nắm chặt cái chân, hỏi với giọng khàn đặc và đầy sự tò mò.

"... Nhóc Hikaru bị sốt, tôi nấu cháo cho nó rồi sẵn tiện đem qua cho em."

"Cái gì? Hikaru bị sốt hả?" Bảo Anh tròn mắt lên kinh ngạc.

"Nhóc ấy sắp hết bệnh rồi. Bây giờ lo cho bản thân em đi đã." Gìn nhéo má cô một cái khiến cô la lên oai oái. Song, anh đứng dậy, nhẹ nhàng mỉm cười "Nghỉ ngơi đi, tôi về đây."

"Ế, kho... khoan..." Lúc anh quay lưng chuẩn bị bước đi, Bảo Anh bất giác vươn tay ra nắm lấy mấy ngón tay của anh, miệng lên tiếng ngăn anh lại khiến anh một phen ngạc nhiên.

"Gì?" Anh quay đầu lại, mỉm cười.

"À thì... cảm ơn cậu! Hồi nãy công tôi chặc vát và lăm."

"Có gì đâu! Bạn bè cả thôi mà." Anh nhẹ nhàng nói, nhưng lại không muốn rút những ngón tay đang bị cô giữ ra.

"Ừm!" Cô gật đầu lia lịa, rồi vội vã buông tay ra "Đề tôi tiễn cậu!"

"Không cần, ngủ đi." Nói rồi, anh đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bảo Anh ngồi ngó người ra một lúc lâu, phát hiện thấy đầu mình nặng trĩu, bèn nằm xuống, hơi thở khò khè, mắt nhắm lại và từ từ chìm vào giấc ngủ. Đang bệnh nên cô cũng không muốn để tâm gì nhiều...

Thời thì cứ coi như lần này là lần đầu tiên, cậu ta để lại ấn tượng tốt trong lòng cô vậy!

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: [End phần 2] Thích một người vốn dĩ không cần lý do

Gin đang đứng ngoài sân đèn hồng gió, thì điện thoại bất chợt đổ chuông. Anh nhìn màn hình, là chính thanh tra sở cảnh sát Tokyo.

"Lầu rồi không thấy ông gọi điện nhĩ?" Anh bắt máy và bình thần gọi chuyện.

"Đúng là cũng lâu rồi..." Đầu dây bên kia, vị chánh thanh tra cũng hồ hởi tiếp chuyện "Hôm nay tôi muốn nói với cậu một chuyện."

"Là gì?" Gin nhướn mày, hỏi lại. Đạo này anh không làm việc gì dính dáng đến cảnh sát nên có hơi tò mò.

"Vụ của Hoshino Jiro, dường như có kẻ muốn đồ tội cho cậu, nhưng không thành." Ông ta vào thẳng vấn đề.

"Đồ tội?" Sắc mặt của Gin bắt đầu tối sầm.

"Dấu vân tay trên lọ đựng Penicillin G là của cậu, thời gian mà Hoshino Jiro tử vong cậu cũng có mặt ở đó, nói tóm lại là chứng cứ và thời gian khá bất lợi cho cậu."

"Vậy à?" Gin bình thần, mặt băng quơ nhìn lên bầu trời đang dần chuyển sang màu vàng cam của hoàng hôn.

"Nhưng thời gian cậu có mặt là lúc Jiro bị sốc, Penicillin G cần một thời gian nhất định để đi vào cơ thể và đạt đến nồng độ tối đa. Mà trước đó khoảng nửa tiếng cậu lại đang ở cùng tôi, nên người bỏ độc không thể là cậu. Ngoài ra thì... cái ly ở hiện trường chỉ là để làm màu, thực chất hung thủ đã tiêm thẳng vào tĩnh mạch của Jiro. Lúc tôi đến xem thi thể của cậu ấy đã phát hiện ra dấu vết tiêm."

"Thật sao?" Gin nháu mày lại. Rốt cuộc là kẻ nào đã cố tình làm chuyện đó? Tại sao hẳn lại có dấu vân tay của anh? Rõ ràng anh không cầm vào lọ thuốc, chỉ còn có khả năng là hẳn đã nguy tạo bằng cách ghép dấu vân tay của anh mà hẳn đã có được vào. Nhưng hẳn có bằng cách nào?

Anh không hay tiếp xúc với người lạ. Vậy lẽ nào... là người quen của anh...?

Vì bị sốt cao nên Bảo Anh ngủ mê man, mê đến mức có cứ ngỡ giấc mơ mình đang gặp không còn là giấc mơ, mà nó tựa như sự thật.

Cô mơ thấy mình đứng có mặt trên một con dốc, với hàng cây hoa anh đào đang nở rộ trong đêm. Không có ánh đèn, nhưng không gian lại sáng rực một cách lạ kỳ.

Một ai đó đứng đối diện cô, cô ngược lên, thấy một chàng trai đang chìa súng về phía cô. Bất giác, khoe môi cô cong lên, nờ nụ cười với anh ấy. Chính cô cũng chẳng hiểu tại sao mình lại cười, mặc dù trong lòng đang sợ hãi cực độ. Miệng anh ấy mập mạp vài từ, nhưng cô không thể nghe rõ, không gian sáng rực lúc này cũng không thể chiếu sáng được nửa trên gương mặt của anh.

Nhưng cô lại có cảm giác anh ấy rất quen.

Và rồi, đột nhiên, cô thấy nước mắt đang lăn dài trên má anh. Răng của anh nghiêng lại, tay không cầm súng nắm chặt đến nỗi gân xanh, vẻ đau khổ và căm phẫn tột cùng. Rồi anh đột ngột buông súng, nắm lấy bắp tay cô, siết thật chặt khiến cô đau nhói, đau đến mức cô cảm thấy tay mình không còn cử động được nữa.

"Tại sao...?" Bất chợt, anh gào lên, giọng nói như ở một miền rất xa nào đó vọng về "Tại sao lại là em? Tại sao?"

Tại sao ư? Anh ấy đang hỏi gì vậy?

Cô cảm giác tim mình như đang bị xé ra từng mảnh vì đau khổ, nước mắt bất chợt rơi xuống.

"Chưa bao giờ em hiểu được anh..." Lòng ngực anh đang đập phồng rất dữ dội, hình như anh thở rất mạnh. Cô cứng họng, mắt mờ to ra, kinh ngạc nhìn anh một lúc, rồi cúi người xuống nhặt cây súng lên, để vào lòng bàn tay của anh và chìa lên trán mình.

"Đưa con nít mười ba tuổi như tôi... không thể nào hiểu nổi sự nặng nề của tình yêu... Giết đi." Miệng cô đắng chát, tự động mập mạp trong khó nhọc. Cô cũng chẳng hiểu mình đang nói gì.

"Aaaa!!!" Anh hét lên, cô nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống theo những cánh hoa.

Tiếng súng vang lên đầy khô khốc, rồi cả không gian đột ngột tối đen.

"Miyamoto..." Bảo Anh chìm giữa màn đêm dày đặc, tai bất chợt nghe thấy có người gọi mình nên cô lấy tay quờ quạng khắp nơi. Là ai vậy?

Gin đi theo đám bạn con gái của Chiaki qua nhà cô để thăm bệnh. Bấy giờ là khoảng bảy giờ tối. Nhưng vừa lên phòng cô, anh đã thấy cô mờ hồ dầm dĩa, miệng nói mớ liên tục, nước mắt chảy ra thấm ướt gối.

"Cậu ấy bị sao vậy?" Ayane lo lắng đến mức muốn khóc.

"Chắc là gặp ác mộng." Akiko lên tiếng "Ai đó đánh thức cậu ấy dậy đi."

Gin quỳ xuống sàn nhà, nắm chặt bàn tay nóng ran của Bảo Anh với đôi mắt lo sợ.

"Giết tôi..." Cô lại nói, mắt vẫn nhắm nghiền.

"Dậy đi! Miyamoto! Tôi bảo em dậy! Dậy ngay!" Gin sắp phát điên lên, anh cố gắng kiềm chế giọng mình để nó không phải to hét cỡ.

Cuối cùng, Bảo Anh mở to mắt, ngồi bật dậy, thở hồng hộc trong sự kinh ngạc của mọi người. Nước mắt cô vẫn đang rơi xuống, thấm vài giọt vào chân.

"Cậu sao vậy?" Sumire lo lắng cúi người xuống nhìn cô bạn của mình "Ác mộng đáng sợ đến vậy sao?"

Bảo Anh nhìn Sumire. Cô bất chợt nghĩ đến giấc mơ đó. Nó đáng sợ, đáng sợ còn pha lẫn cả bi thương. Cô thấy tim mình đang đập rất nhanh, cứ như vừa trải qua chuyện đó chứ không phải là đang mơ... Những lời cô và anh ấy nói, cô không thể nhớ được, chỉ trừ hai chữ: "Tại sao...?"

Giấc mơ vừa mới đây đã vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, chỉ còn hai chữ: "Tại sao?" tồn tại.

Sợ hãi quá, cô thuận tay ôm lấy người đang ở gần mình nhất, và dĩ nhiên đó chính là Gin.

"Tại sao...?" Bảo Anh vô thức nói khiến Gin nháu mày lại. Cô gặp ác mộng đến nỗi sợ hãi như vậy sao?

"Không sao rồi..." Akiko ngồi xuống giường, vuốt nhẹ lưng của Bảo Anh và dịu dàng cất tiếng "À, cô của cậu đang nấu cháo cho cậu ở dưới bếp, để tớ xuống bưng lên cho."

"Tớ đi với." Ayane hồ hởi chạy theo Akiko khi cô đã đi ra đến cửa.

"Để tớ lấy cho cậu ly nước." Sumire cười khổ sở, đi lại nhẹ nhàng gạt nước mắt cho Bảo Anh rồi ra khỏi phòng.

Bảo Anh vẫn im re, tay vẫn ôm cứng lấy cổ của Gin không chịu buông.

"Tôi kỳ cục quá phải không...?" Cô đột ngột cất tiếng "Tôi không có ý lợi dụng thân thể cậu đâu..."

Gin lấy tay đặt lên lưng cô: "Nếu thấy thoải mái thì cứ dựa đi."

Im lặng một lúc, anh lại tiếp: "Sau này trước khi đi ngủ nhớ làm vài chuyện nhỏ cho tinh thần thoải mái, sẽ không gặp ác mộng nữa. Nếu em cứ như vậy thì..."

Thì tôi sẽ rất đau lòng...

"Thì sao?" Bảo Anh tò mò hỏi lại khi Gin bỏ lưng câu nói.

"Không có gì!" Gin thờ dãi.

Bảo Anh thấy hơi là lạ, nhưng cũng thôi không để ý nữa. Ôm được một lúc, cô sợ mình sẽ lây bệnh cho người khác nên vội vã buông ra, ho khan mấy tiếng để trấn tĩnh tinh thần.

"Sao vậy? Ngủi hết mùi của tôi rồi à?" Gin cười cợt, hỏi cô.

"Ai nói hả? Tôi có thêm người mù của cậu đâu?" Bảo Anh nổi óa. Mối này cậu ta còn nhẹ nhàng vỗ lưng cô, giờ lại giờ giọng giễu cợt.

"Không suy nghĩ tại sao tôi đến đây à?" Gin đột ngột hỏi với vẻ nghiêm túc.

"Hì? Tại sao à...?" Bảo Anh xoa xoa cằm về suy tư, rồi đập tay một cái "Chắc do tôi giống Sakura chứ gì?"

Gin dờ người một hồi lâu. Cô vẫn còn để ý chuyện đó sao? Sao mà nhớ dai thế cơ chứ? Cố gắng quan tâm có thể này mà cô lại phủ nhận vì cái lý do vớ vẩn đó...

"Ai biết được?" Sau vài giây im lặng, anh nhún vai nói khiến Bảo tức điên. May mà đúng lúc cô định chồm tới bóp cổ anh thì đám con gái đi vào, nếu không thì chắc anh cũng xuống địa ngục để đi du lịch rồi.

Nhưng mà... nhìn đáng về suy tư của Gin lúc này, Bảo Anh nghĩ chắc mình cũng đã đúng phần nào. Cậu ta quan tâm cô chỉ vì cái lý do đó thôi hay sao?

Chỉ vì cô giống Sakura thôi hay sao?

"Ăn uống đi, cho khoẻ lại này." Akiko đưa cho Bảo Anh chén cháo, còn Sumire thì đặt ly nước xuống bàn học. Bảo Anh cúi đầu mình một cái, rồi cầm muỗng lên để ăn.

Vậy chuyện Gin đến Việt Nam để tìm cô, có thật là do cậu ta nhớ cô không? Hay là chuyện cậu ta đột ngột tức giận khi thấy mắt cô đỏ lên vì mới khóc, rồi cả việc công cô về nhà, chăm sóc cô như hồi sáng, có phải là cậu ta quan tâm cô hay không? Một tên kiểu ngạo và thích hành hạ cô, tại sao lại có thể có những hành động đó được?

Thời gian từ khi mới biết nhau đến giờ, chỉ vón vẹn năm tháng. Nghĩ đi nghĩ lại, từ lúc nhập học đến hiện tại, Gin đã giúp cô và hành hạ cô những gì nhỉ?

Đầu tiên là cứ liên tục bắt cô đầu với anh. Biết thừa là mình sẽ thắng, mà vẫn muốn đây đó cô đeo găng, đúng thủ thế chờ anh hạ gục. Chưa kể đến vụ tay cô bị đau mà vẫn bắt đi tập cho bằng được.

Thứ hai là, băng bó vết thương cho cô. Khi cô làm bánh bị đứt tay, khi cô bị yankee làm bị thương ở Kyoto.

Thứ ba là, anh đỡ cho cô khi cô sắp bị chiếc ghế cao đè lên người. Tay bị thương mà vẫn làm như không có gì xảy ra, còn giờ giọng chọc cô.

Thứ tư là, anh chiều cô nhận nuôi nhóc Hikaru trong khi anh vẫn là học sinh cấp ba. Không những thế còn chăm sóc rất tốt cho nhóc ấy, cứ như bảo mẫu vậy.

Thứ năm là... anh luôn ở bên cô khi cô gục ngã vì vết thương lòng lúc Jiro ra đi. Anh giữ cô lại khi cô sắp rơi xuống đáy sâu của sự đau thương, giúp cô tuột tình lại qua mấy cái trò khi của anh, làm cô phát điên lên quên cả buồn! Rồi còn cứu cô khỏi bị đuối nước, rồi đến Việt Nam gặp cô, rồi chăm sóc cho cô... bla bla...

Bảo Anh chợt nhận ra, hoá ra anh giúp cô rất nhiều, giúp cô trước khi cô Sakura xuất hiện.

Bảo Anh tự ngẫm lại, rồi cuộc, trong lòng cô, cậu ta là người tốt, hay kẻ xấu xa đây? Vừa tốt vừa xấu à? Chẳng có ai mà nửa nạc nửa mỡ như vậy...

Đám bạn ngồi tán dóc với nhau vài câu, rồi tạm biệt nhau ra về. Bảo Anh định tiễn, nhưng lại bị mọi người ngăn lại và bắt nằm im trên giường nên cũng đành chịu.

"Nếu tối ngủ không được, cứ gọi cho tôi." Gin nói trước khi ra khỏi phòng.

"Tại sao lại phải gọi cho cậu?" Bảo Anh thắc mắc với vẻ ngờ nghệch. Gin im lặng giây lát, rồi thờ dãi.

"Nghỉ ngơi đi." Nói xong, anh ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Từ sau cái ngày cô gọi cho anh và nói không ngủ được, lâu lâu anh lại thức rất khuya. Anh đợi điện thoại xem cô có gọi điện than vãn nữa hay không. Anh sợ mình ngủ say quá không nghe máy, thì đầu dây bên kia cô sẽ lại than ngắn thở dài trần trọc không ngủ.

Chắc giờ cô quên chuyện đó rồi, nhưng anh vẫn nhớ rất rõ.

Một giờ sáng, Bảo Anh giật mình tỉnh giấc vì cơn sốt làm cô khó chịu. Với tay lấy bình nước lọc mà cô Nguyễn đã chuẩn bị sẵn, Bảo Anh rót nước vào ly, rồi bỏ viên sủi vào, đợi nó tan và uống một hơi.

Cô nằm xuống, mắt mở to nhìn lên trần nhà. Phải đợi thuốc ngấm thì mới ngủ được nên đầu óc cô bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Và cái ý nghĩ ma quỷ nghiêm nhiên chiếm trọn suy nghĩ của cô rằng. Vốn là đứa sợ ma nên Bảo Anh bắt đầu nhìn ngó xung quanh với nỗi sợ hãi mơ hồ không định hình được.

Cô vớ lấy điện thoại ở đầu giường, lục lấy danh bạ, xem giờ này còn ai có thể gọi được không... Ayane không được, Akiko cũng không, Sumire lại càng không! Ba người này thường đi ngủ rất sớm, mà đã ngủ thì toàn ngủ như chết, trời sắp cũng không dậy.

Vuốt vuốt màn hình một hồi, Bảo Anh chợt nhớ ra vài chuyện. Lúc này Gin có nói nếu không ngủ được thì cứ gọi cho cậu ta, vậy chắc cậu ta thức khuya lắm.

Nghĩ vậy, cô bèn ấn vào tên của anh.

"Miyamoto." Đầu dây bên kia vang lên giọng nói khá bình thản.

"À... ừ... Cậu nói nếu không ngủ được cứ gọi cho cậu nên tôi mới..."

Gin ừ hử, rồi hỏi tại sao. Bảo Anh mím môi suy nghĩ một hồi, rồi ngẫm nghĩ nói sự thật rằng mình sợ ma, làm anh một phen cười đau cả bụng.

"Ê! Có gì mà cười hả?" Bảo Anh nổi óa.

"Vẫn chưa cải thiện được tính sợ ma nhì?" Gin ráng nhịn cười.

"Làm sao mà cải thiện được chứ?" Bảo Anh hậm hực nói. Bất chợt, cô nhận ra, hình như ngày trước khi mình không ngủ được cũng đã từng gọi cho anh để than thở. Lúc đó anh còn phản nản cô chuyện phá giấc ngủ của anh...

Chẳng lẽ anh nhớ tới bấy giờ luôn sao? Không thể nào đâu nhì...

Cuối tháng tám, học kỳ hai đã bắt đầu.

Cũng may rằng Bảo Anh đã hết sốt trước khai giảng một ngày, nên cô vẫn có thể đến trường đúng ngày. Đồng phục trường mùa hè với áo tay ngắn làm cô càng thấy thoải mái và khoẻ khoản hơn rất nhiều. Nhưng, có một chuyện muốn thò không thể tránh khỏi, đó chính là cái nóng vẫn chưa chịu buông tha cái thành phố này... Nóng như vậy thì làm sao con dân nó chịu nổi đây...?

Học kỳ hai mới bắt đầu, thì các lớp đã nhận được thông báo từ phía các giáo viên.

"Ma... marathon?" Bảo Anh chớp chớp mắt đầy kinh ngạc.

"Chạy marathon đó! Tất cả các học sinh đều phải tham gia chạy theo lộ trình đã được vạch sẵn. Đây là một hoạt động nằm trong chuỗi hội thao hằng năm của trường mình." Ayane tỏ ra rất hiểu biết, hồ hởi giải thích với Bảo Anh trong khi thầy chủ nhiệm thao thao bất tuyệt trên bục giảng.

"Nghe có vẻ ghê gớm nhì...?" Lông mày của Bảo Anh giật giật. Cô không mong gì đến lúc đó. Nắng đã nóng mà còn phải chạy nữa sao...?

"Chắc Chiaki sẽ giữ sức tốt lắm, vì cậu học võ mà!" Akiko đột ngột chồm xuống nói nhỏ.

"Cũng không hẳn đâu! Để nói về thánh giữ sức thì phải nói đến..." Bảo Anh bắt đầu suy tưởng. Vâng, thánh giữ sức không ai khác chính là Shinakawa Gin. Chẳng biết cậu ta có biết một là gì không nữa ấy chứ!

"À... Cậu nói đến Shinakawa ấy hả?" Ayane làm ra vẻ ngạc nhiên "Vậy cậu thử độ sức xem, ai về nhất sẽ được người kia thực hiện một điều ước. Thử đi!"

"Thôi... Xin kiếu!" Bảo Anh toát mồ hôi hột vì cô bạn này. Sao mà Ayane có thể nghĩ ra những chuyện điên rồ thế cơ chứ?

"Tớ thấy cũng đáng nhè!" Một ai đó nghe được, nói to "Lớp trưởng lớp này thách đấu với lớp trưởng lớp khác, nghe ngầu chết đi được!"

"Ừ, ừ, được đấy!" Cả lớp nhao nhao "Lát nghỉ giải lao mình qua bàn với lớp họ đi."

Bảo Anh hết cách. Cô thực sự chịu thua mọi người rồi!

Trong khi đó, một người bên lớp của Gin đi ngang qua lớp của Bảo Anh đã vô tình nghe thấy, nên vội chạy về thông báo tình hình.

"Lại là lớp đó. Không biết ăn trứng gan gì mà dám thách đấu với lớp trưởng lớp mình cơ chứ?" Một người bắt nạt.

"Ồ hô... sắp có kịch hay rồi đây!" Sumire nhếch miệng cười, mắt lấp đầy sự phấn khích.

Gin im lặng rất lâu, chỉ cười. Sau một hồi khi cả lớp đã bớt ồn ào, anh mới nhỏ nhẹ lên tiếng.

"Cô gái của tôi đã muốn, thì tôi sẽ chiều thôi."

Rồi anh cúi đầu, lại chìm vào im lặng, mặc cho cả lớp bắt đầu xì xào bàn tán.

Anh nhận ra, thích một người vốn dĩ chẳng cần lí do gì cả.

Chỉ cần nhìn những hành động mà cô ấy đang làm, thì cũng đã đủ rung động rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Marathon và lời thách đấu

Phần 3: Aki

Mùa thu năm mười sáu tuổi... em nhớ anh

Mùa thu năm mười sáu tuổi... anh thích em

Đại hội thể thao – Chương 1: Marathon và lời thách đấu

Vụ Gin và Bảo Anh thách đấu xem sức ai dai hơn đã đẩy lên sự hào hứng của cả hai lớp. Lớp nào cũng mong lớp trưởng mình sẽ dành chiến thắng vinh quang. Riêng Bảo Anh thì cứ ngồi ôm đầu than thở. Phen này thì tiêu rồi... Sao cô lại có thể so với Gin được cơ chứ? Cô đấu với cậu ta còn không lại, lúc nào cũng là đứmặt trước, thì làm sao thì chạy được đây...?

Nhưng mà... lần thách đấu này là xem xem ai giữ sức tốt nhất để hoàn thành chặng đua còn gì? Nhưng nếu biết giữ sức thì chắc chắn nắm phần thắng, vì ít có ai giữ sức tốt trong khi chạy đường dài. Đã vậy... cô nghe nói đường chạy lần này còn phải vượt qua con dốc anh đào, con dốc mà cô vẫn thường đi đến trường hằng ngày, thì mới cán đích được! Tối lúc lết được hết cái dốc đó thì chắc nắm ngựa ra mà thi nhau thở chứ ở đó tranh với đâu...

Nhưng Bảo Anh vẫn muốn thử sức một lần xem sao! Dù gì thì thách đấu với cậu ta cũng tốt! Hy vọng lần này cô có thể lập kỉ lục lần đầu tiên thắng thầy giáo của mình...

"Nè Chũ – chan! Cậu thấy thế nào?"

"Hà? Thấy gì?" Bảo Anh gạt mình trở lại thực tại khi nghe Ayane hỏi.

"Vụ thách đấu đó! Cả lớp đang nghĩ điều ước cho cậu khi cậu chiến thắng. Cậu nói xem, bắt cậu ấy làm osin, hay là làm người yêu một tuần?"

"Bỏ, bỏ, bỏ đi!" Bảo Anh xua xua tay liên tục "Không còn cái nào hay hơn sao?"

"Cậu được một người giới thiệu như thế làm osin hay người yêu là hơi lắm rồi đó! À không, được cậu ta quan tâm đặc biệt thôi cũng đã là may mắn rồi." Một ai đó lên tiếng. Hời á? Cô có mơ cũng không muốn mơ thấy mình làm người yêu của cậu ta! Còn cái chuyện quan tâm đặc biệt nữa chứ! May mắn ở chỗ nào?

"À... nhưng mà cũng đâu có chắc tớ sẽ chiến thắng..."

"Nhất định phải thắng!!!" Bảo Anh chưa kịp nói xong, cả lớp đã cướp lời cô và đồng loạt hét to. Khoé miệng cô nàng giắt lên tục, cứng họng chẳng còn biết phun ra từ nào cho hợp lý nữa. Mà thôi, nếu cả lớp đã mong chờ như vậy, thì cô cũng nên cố gắng hết mình mới phải!

"Tớ muốn thấy thứ cái bộ mặt suy sụp của Shinakawa khi bị bắt làm người hầu cho Chũ – chan..." Ayane bắt đầu triệu chứng ảo tưởng khiến Bảo Anh cười khò. Bấy giờ bao nhiêu "khát khao" của cả lớp đang để hết lên vai cô, chẳng biết có mang nổi để chạy hay không đây?

Ngày chạy đã gần kề. Tối trước ngày trọng đại, Bảo Anh vẫn ung dung ngồi xem anime và ăn snack. Cô nghĩ tinh thần càng thoải mái thì chạy mới có kết quả tốt được. Shinakawa Gin, tôi mặc cho cậu tốt thế nào, nhưng thách đấu vẫn là thách đấu, phải ráng thẳng cậu để hành hạ cậu thì tôi mới thoả mãn.

Sáng hôm sau, tất cả các học sinh có mặt ở vạch xuất phát đông đủ. Không khí vui tươi và náo nhiệt. Chỉ riêng các thành viên hai lớp 1 – 2 và 1 – 3 đều toả ra sát khí đen ngùn ngụt trời, mắt ai nấy đều biến thành hai cục lửa lớn, máu trong người thì sôi sục, khí thể dâng trào.

"Sẵn sàng chịu chết chưa?"

"Hừ... Chưa biết ai sẽ chết trước!"

Tiếng súng vang lên, và tất cả đồng loạt xuất phát!

Bảo Anh lúc ở vạch danh được chỗ đứng đầu nên chạy trước. Cô nàng vừa chạy vừa điều hoà nhịp thở, không chạy quá nhanh. Những điều này lúc học võ toàn Gin dạy cho cô, giờ cô áp dụng thì chắc chắn cậu ta sẽ còn áp dụng tốt hơn, nên phải cố gắng hơn!

Mặt trời trên cao vẫn vu tư chiếu nắng nóng xuống, làm những học sinh tội nghiệp muốn chết vì khô héo, nhưng không ai dám dừng lại nghỉ ngơi. Bảo Anh chạy đều đều, từ từ vượt mặt những người khác. Mồ hôi của cô túa ra khắp cơ thể, nhưng cô không quan tâm lắm.

Lúc Bảo Anh chạy ngang nhà mình là đã hơn nửa đoạn đường, chỉ cần vượt qua một cây cầu nữa là đến chân dốc. Cây cầu này khá nhỏ, bắc ngang một con suối, nằm giữa một khu rừng nhỏ. Lúc chạy tới đây, Bảo Anh cảm thấy cái nóng đã dụ dỗ rất nhiều, tinh thần của cô cũng sáng khoái hơn.

Nhưng có một chuyện không ngờ lại diễn ra vào đúng lúc này.

Bảo Anh vừa chạy sang cầu đã bị đau bụng dữ dội. Cô nhăn mặt, ôm lấy bụng của mình. Là đau bụng dưới, không lẽ... sắp đến ngày rồi sao? Có định mặc kệ để chạy tiếp, nhưng bụng cứ quặn lên khiến cô không chịu nổi, đành phải ngồi xuống một gốc cây gần đó. Ngay giờ cô chạy cũng bỏ xa nhiều người quá, nên giờ không có ai đi ngang đây cả... Thuốc giảm đau cũng không mang theo, nên đành phải ngồi chịu trận một chút để cơn đau lắng xuống rồi chạy tiếp vậy!

Nhưng sự thật không hề đơn giản. Mỗi lần sắp đến ngày, bụng của Bảo Anh đều đau hơn mức bình thường. Hiện tại đã chứng minh, bụng cô cứ quặn lên liên hồi khiến cô không thể chịu đựng được. Bị như vậy còn mất sức nhiều hơn là chạy marathon nữa...

Bảo Anh co gối, mặt nhăn lại vì đau đớn. Chắc cô đánh phải bó cái vĩen tưởng chiến thắng đi thôi... Đau như vậy còn lâu mới hết, về bết trường chắc chắn là có rồi. Chắc, lần này lại phải thua cậu ta!

Bụng lại quặn lên, Bảo Anh gập người, lấy tay ôm bụng, vùi mặt mình vào đầu gối. Cái thân con gái chết tiệt này, lúc nào cũng làm cô khổ sở.

"Ha a.... Trời ơi... đau chết mất..."

Đang khó khăn rên lên để than vãn, thì đột nhiên, một bàn tay nắm lấy tay đang ôm bụng của Bảo Anh khiến cô giật mình, ngẩng mặt lên.

"Cậu... Tôi tưởng cậu chạy trước rồi chứ?" Cô trợn mắt nhìn người đang quỳ gối trước mặt mình, là Gin đấy mà! Sao cậu ta còn ở đây? Với sức của cậu ta thì đáng lẽ đã đến đích lâu rồi chứ?

"Tay em lạnh hết rồi! Đầu thế nào? Có đứng dậy được không?" Đường như Gin không quan tâm đến câu hỏi của Bảo Anh. Mặt anh tối sầm lại vì lo lắng, hỏi ngược lại cô.

"Chỉ là... đau bụng trước kỳ đến đó thôi, không có gì đâu..." Bảo Anh hơi ngập ngừng, nói sự thật với Gin "Tôi ngồi nghỉ một lát là được, cậu đi trước đi."

"Có đem thuốc giảm đau không?" Gin lại hỏi.

"Không..." Bảo Anh lắc đầu "Tôi để trong túi xách, để ở trường rồi..."

Gin im lặng, tay vẫn nắm chặt tay của cô không buông. Cô thấy hơi lạ, nên định rút tay ra nhưng không được.

"Để tôi công em." Sau một khoảng lặng kéo dài, cuối cùng, anh lên tiếng.

Bảo Anh đỡ người. Lại công! Công nữa sao? Cậu ta không thấy mệt à?

"Cậu chạy này giờ cũng mệt rồi, còn công tôi nữa. Điền à?" Cô xua tay nói "Tôi ngồi đây một lát là được. Cùng lắm là về chót thôi chứ có gì đâu?"

"Coi thường sức của tôi à?" Gìn buông tay cô ra, rồi xoay người lại "Lên lưng, nhanh lên."

Cô thờ dãi bắt lực, đánh chậm chạp leo lên lưng anh. *Đúng là một tên ngoan cố!*

Gìn vòng tay ra sau đỡ lấy cô, đứng dậy và bắt đầu chạy. Chạy vượt qua bao nhiêu người là có bấy nhiêu cặp mắt nhìn chăm chăm vào họ như sinh vật lạ. Bảo Anh xấu hổ, muốn xuống đi bộ lắm nhưng lại bị con đau và vòng tay của Gìn níu giữ nên không thể nào mở miệng nài xin được. Cô tự nghĩ lúc này mình giống một con nhò bánh bèo vô dụng quá đi mất! Hình tượng Bảo Anh mạnh mẽ biến đi đâu mất tiêu rồi...?

Gìn bắt đầu chạy lên dốc. Con dốc này khá dài, mà lại còn... khá đứng nên Bảo Anh bắt đầu lo lo. Cô nằng sợ Gìn chạy không nổi nữa sẽ quăng cô vào lề đường rồi chạy về đích một mình. Nghĩ đến đó, bắt gác tay của cô siết chặt lấy cổ anh hơn.

Mồ hôi bắt đầu tứa ra trên trán, trên cổ Gìn, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập hơn một chút, nhưng tốc độ của anh vẫn không hề giảm đi. Bảo Anh cảm thấy hơi áy náy, ngo ngoáy trên lưng anh một lúc rồi lờ mờ lự lên tiếng: "Hay để tôi xuống đi bộ cũng được..."

Nhưng Gìn không ngừng lại, mà chỉ ném cho cô một câu trả lời ngắn gọn: "Nhức nhích một hồi là té cả hai đứa luôn đấy. Yên cho tôi tập trung."

Bảo Anh tròn mắt, ngấm mái tóc bông bênh của Gìn, tưởng tượng ra gương mặt của anh lúc này. Rồi đột nhiên, đầu cô lại hiện lên những kí ức, không hề xưa cũ, không hề nhạt nhòa.

Jiro cũng đã từng đeo cô lên con dốc này.

Anh cũng đã từng ngoan cố không cho cô xuống xe, phải chờ cô đến tận trường mới chịu. Lúc đó cô rất vui và hạnh phúc, trong lòng như ngập tràn ánh dương ấm áp. Dịu dàng và tràn ngập yêu thương, anh đã đi qua đời cô như thế.

Cô cứ tưởng những ký ức ấy sẽ không bao giờ tìm lại được. Ai ngờ hôm nay, lại có một người khác giúp cô tìm thấy. Cô vô thức chôn mặt vào cổ Gìn khiến anh giật bắn người, tim anh đang đập nhanh vì chạy, nay lại càng đập nhanh hơn vì một thứ khác.

Em muốn vô tình dẫm vô tôi đến khi nào nữa đây?

Mặc dù mắt anh vẫn nhìn về phía trước, nhưng suy nghĩ của anh không thể nào tập trung được!

"Đừng dựa nữa, ngẩng đầu lên đi..."

"Hì? Tôi mới có nên dựa có tí thôi mà? Làm gì ghê vậy?" Bảo Anh không dựa nữa, mắt chớp chớp ngạc nhiên, bủn mủn một cái về trách móc trước thái độ của Gìn.

"Em làm tôi không tập trung!" Anh mỉm cười, trả lời. Cô ngo mặt, thắc mắc đang lớn vồn trong đầu nhưng cũng không muốn lên tiếng hỏi lại. Thôi kệ đi vậy, dù sao cũng sắp đến nơi rồi.

Im re một lúc, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, Bảo Anh chợt quay, hơi chồm người về phía trước hỏi Gìn: "Nãy giờ sao không thấy người nào quen quen chạy qua hết vậy?"

"Chắc là đang chạy phía sau thôi. Lúc này có vài người của lớp tôi đã chạy trước, chắc giờ cũng tới nơi và được ăn chè đậu đỏ rồi..."

"Oa!!! Chè đậu đỏ ư?" Bảo Anh phấn khích khi vừa nghe Gìn nói xong "Tôi thích ăn chè đậu đỏ lắm!"

Gìn cười, không nói gì, tốc độ chạy không biết từ lúc nào càng lúc càng nhanh hơn một chút. Nếu thích ăn chè đậu đỏ thì phải về đích sớm, vì số lượng có hạn mà!

"À nhưng mà..." Bảo Anh lại nói tiếp "Gần tới nơi cậu bỏ tôi xuống để tôi tự chạy vào là được rồi. Chứ công hân vào sân trường thế nào cũng trở thành người nổi tiếng cho xem!"

"Làm người nổi tiếng cũng vui mà!" Gìn tỉnh bơ đáp lại.

"Ê ề! Cậu nói chơi hay nói thật vậy hả? Tôi không có đùa đâu nha!" Bảo Anh luống cuống, lấy tay ghi chặt cổ Gìn lắc lắc liên hồi "Cho tôi xuống! Cho tôi xuống! Cho tôi xuống! Cho tôi xuống!"

Gìn thờ dãi, chịu thua sự bướng bỉnh của cô khi chỉ còn cách cổng trường vài chục bước chân.

"Đi nổi không?" Vừa bỏ cô xuống anh đã hỏi ngay.

"Bây giờ tôi chạy thêm vòng nữa cũng được ấy chứ..." Cô tự tin nói, rồi bắt đầu di chuyển. Gìn ngay lập tức chạy lên ngang hàng với cô, đôi lúc lại liếc sang cô vài lần. Anh lo bụng cô lại đau...

Kì thực thì bụng của Bảo Anh vẫn đau, nhưng cô lại muốn về đích bằng chính khả năng của mình. Nếu nhờ vào sức của Gìn thì chẳng khác nào công sức cô chạy từ sáng đến giờ đổ sông đổ biển hết sao?

Mặc dù ráng không để lộ cảm giá ra ngoài, nhưng thì thoáng mặt Bảo Anh vẫn phải nhăn lại đau đớn vì bụng cô cứ quặn lên liên hồi. Cô thật lù lù, chạy sau Gìn, vì cô không muốn anh thấy cô lúc này.

Bởi vì cô sợ.

Cô sợ anh sẽ lại lo lắng. Và dần dần cô sẽ bị ỷ lại vào cái sự lo lắng đó. Cô không muốn như vậy!

Chặt vật lẫm cô mới chạy vào được tới trường. Lớp của Gìn và của cô đã có vài người về trước vì muốn xem kết quả thế nào. Anh chạy trước thì đương nhiên là người chiến thắng rồi!

Vừa chạm vào vạch đích, Bảo Anh đã loạng choạng và ngã xuống. Cô cố gắng chống tay để đứng dậy thật nhanh.

"Lớp trưởng! Cậu không sao chứ?" Một bạn nữ lớp cô chạy đến lo lắng.

"Ừm... bị đau bụng trước kỳ thôi. Tớ có mang thuốc, uống vào sẽ đỡ hơn." Cô cười, mồ hôi tứa ra. Trời đang nóng, nhưng cô lại cảm thấy cơ thể đang lạnh dần đi.

"Túi của cậu ở chỗ nghỉ của lớp mình. Người cậu lạnh quá, để tớ đỡ cậu đi."

"Không sao! Tớ khỏe như trâu ấy mà!" Cô xua tay, rồi ôm bụng từ từ bước đi. Đột nhiên, cảm thấy gáy mình nóng ran, cô dừng lại, xoay người ra sau, bắt gặp ánh mắt của Gìn đang nhìn chăm chăm mình.

"Tôi khỏe rồi! Cậu đi nghỉ ngơi đi." Cô nói to cho anh nghe thấy, rồi quay người bước đi.

Chắc bây giờ bọn bên lớp của Gìn bắt đầu nghĩ chuyện cho cô làm rồi! Vì cô là người thua cuộc mà!

Ngồi xuống ghế, Bảo Anh mở túi của mình, lôi lọ thuốc chống đau bụng và chai nước lọc ra.

"Được cứu rồi..." Mặc dù bụng vẫn còn đau âm ỉ, nhưng uống thuốc vào thì lát nữa sẽ hết ngay nên cô nằng mới thờ phào nhẹ nhõm. Đang tận hưởng phút giây thoải mái thì một chén chè đậu đỏ từ đâu xuất hiện trước mặt khiến cô nằng giật mình.

"Em nói thích ăn chè đậu đỏ còn gì? Đứng đối diện cô là Gìn, miệng ngâm kẹo mít. Cô cứng họng, không biết phải nói gì vào lúc này.

"C... cảm ơn cậu!" Bảo Anh nhận lấy chén chè, mặt vẫn chưa hết kinh ngạc. Gìn đợi cô ăn một miếng rồi mới quay người rời đi.

Bảo Anh vừa ăn vừa nhìn theo bóng lưng của anh. Lúc này cô đã được công trên tấm lưng đó. Cô nhớ lại mùi hương của anh, nó vẫn không thay đổi. Vẫn bí ẩn, vẫn khó cưỡng như lần đầu cô ngửi được nó. Nghĩ kĩ thì, anh thật sự đang quan tâm... đặc biệt đến cô hay sao? Nghe bọn lớp cô nói, được cậu ta quan tâm đặc biệt thì đã là rất may mắn rồi...

Thích cô à?

Không thể nào! Bọn bè cùng có thể quan tâm nhau như vậy mà!

Đang suy nghĩ vẩn vơ, thì một bàn tay từ đâu đập vào vai Bảo Anh một cái khiến cô nằng suýt nữa đã làm đổ chén chè xuống đất.

"Nghe... Shinakawa nói cậu... bị đau bụng, nên tớ qua coi." Sumire vừa thờ dốc vừa nói.

"Bình tĩnh bình tĩnh! Tớ không sao rồi!" Bảo Anh cười khò trấn an cô bạn của mình. Sumire đứng điều hoà nhịp thở, rồi ngồi xuống kế bên.

"Chè đậu đỏ không?" Bảo Anh hỏi một câu không đầu không đuôi, nhưng đủ để cô nằng ngồi kế bên hiểu để ngay lập tức cướp lấy chén chè từ tay cô.

"Lúc này tớ đến lấy nhưng đã hết rồi. Cảm ơn cậu nha!!!"

Bảo Anh bật cười trước sự hớn hờ của Sumire. Cô hỏi thêm vài câu, như là Ayane và Akiko đâu, rồi chạy có một hay không...

"Hai người họ đang lết lên dốc, chắc sắp đến rồi!" Sunire nuốt mấy hạt đậu đỏ trong miệng xuống, rồi húp một ít nước.

Bảo Anh cụp mắt xuống, im lặng. Lòng cô đột ngột lại ngổn ngang vô vãn cảm xúc, chẳng biết sắp xếp ra sao cho hợp lý.

Im lặng cứ kéo dài, cho đến khi Sunire ăn xong chén chè.

"Ồi... ngon quá đi mất..." Cô nàng xoa xoa bụng, thoả mãn lắm lắm.

"Sunire này..." Bảo Anh li nhí lên tiếng.

"Ờ?" Sunire nhìn sang cô, ánh mắt hiện lên vẻ tò mò. Chẳng lẽ còn chè đậu đỏ nữa à?

"Cậu nghĩ xem, nếu một tên con trai quan tâm đến một đứa con gái. Như là... công khi cô ấy không đi nổi vì bệnh, rồi ở bên cạnh an ủi khi cô ấy buồn. Luôn luôn bắt máy khi cô ấy gọi cho dù là giữa đêm. Thì đó có phải là bạn bè không?" Bảo Anh ngược mắt nhìn Sunire, khó nhọc hỏi.

Sunire im lặng, đưa đôi mắt ngây ngốc ra nhìn Bảo Anh. Sau một hồi, cô nàng đột ngột cười phá lên khiến Bảo Anh giật bản người.

"Gi... gì vậy?"

"Chiaki! Là do cậu ngốc hay cậu đang già bộ ngày thơ vậy hả?" Sunire vẫn tiếp tục cười.

"Tớ có làm sao đâu! Trả lời đi!" Bảo Anh lắc mạnh vai cô bạn, làm bộ ra vẻ khó chịu.

"Ồi trời! Làm sao có thể là bạn bè được?" Sunire nhún vai, nét cười vẫn đọng ở trên gương mặt.

"Không phải?" Bảo Anh nhướn mày khó hiểu.

Sunire nén con cười xuống, lặng thinh một hồi rồi hét toáng lên:

"Thích!! Là thích đó! Nhất định cậu ấy đã thích cô ấy lắm rồi!!"

◆♠◆=

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 3 - Chương 2: Làm bạn gái của tôi!

"Shinakawa..."

Giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc vang lên khiến Gin ngưng việc uống nước, mắt liếc qua nhìn chủ nhân của nó.

"Gì vậy?" Anh quay hẳn người qua, mỉm cười, hơi nghiêng đầu để uống thêm một ngụm nước nữa.

Sakura cúi mặt, mỉm môi luống cuống một lúc, rồi ngược mắt nhìn anh: "Cậu thích Miyamoto à?"

"Ặc!" Vừa nghe xong câu hỏi của Sakura, anh đã xém nữa phun hết nước ra ngoài, ho sặc sụa liên tục.

"A... Cậu không sao chứ?" Sakura bối rối không biết làm thế nào.

"Không!" Gin xoa tay "Mà sao cậu lại hỏi vậy?"

"À... chỉ là thấy cậu quan tâm nhiều đến cô ấy quá..." Cô cúi đầu, đan hai tay vào nhau, yên lặng một lúc lại tiếp "Ừm... vậy còn... cái hôn của cậu dành cho tớ thì sao?"

Gin cứng người lại, đôi mắt mờ to ra, thể hiện rõ sự kinh ngạc đến trống rỗng. Anh quên mất mình đã từng hôn cô ấy nhưng lại không giải thích rõ ràng. Bởi vì cô ấy quá rộng lượng, tha thứ cho anh, nên anh cũng dần quên bặt đi chuyện ấy.

"Lúc đó, thật sự rất xin lỗi cậu..." Sau vài giây im lặng, anh nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói đầy nghiêm túc và thành tâm.

"Tớ hiểu mà!" Sakura cười tươi "Lúc đó tớ cũng đã hiểu rồi. Chỉ là hôm nay muốn nhắc lại một tí. Để..."

"Để làm gì?" Gin nhướn mày tò mò khi cô bỏ lửng câu nói.

Sakura đỏ mặt. Cô biết bấy giờ làm chuyện này giữa thanh thiên bạch nhật sẽ không tốt, nhưng nó chính là bước ngoặt để cô có thể thôi ngăn cản Gin và Chiaki đến với nhau, một lần nữa. Bối lễ, lỡ đâu quá khứ sẽ mãi bị vùi chôn thì sao? Lỡ đâu anh và cô sẽ mãi mãi không thể nhớ ra thì sao? Cỗ máy xoá trí nhớ ở phòng thí nghiệm của bà chủ là một trong những công nghệ hiện đại bậc nhất, nên sẽ không có chuyện đối tượng sẽ lấy lại được kí ức. Chỉ ít thì 98% là vậy.

Nếu để họ nhớ ra, họ sẽ lại vô vọng chìm trong ranh giới giữa yêu và hận. Cái ranh giới ấy khiến họ điên cuồng, khiến họ mệt mỏi. Mỗi thù kia, sẽ cứ mãi mãi bám víu lấy họ.

Nên tốt nhất là đừng nhớ ra, để họ thứ yêu nhau lần nữa, xem như là bắt đầu lại từ đầu.

Gin thấy vẻ mặt Sakura dường như đang suy nghĩ rất lung, nên chớp mắt tò mò, hơi cúi người xuống định lần tiếng hỏi thì bất ngờ, cô lại áp sát môi của cô vào môi của anh khiến anh trợn mắt lên.

Di nhiên là, bao nhiêu cặp mắt đang ở gần đó đều bắt đầu đổ dồn về phía hai người.

"Hình như bên lớp tớ đang có chuyện gì vui lắm. Để tớ qua xem đã." Sunire rướn cổ lên nhìn không được, nên đành vội vã đứng dậy chạy đi, bỏ lại Bảo Anh ngồi ngơ ngác như nai tơ một hồi.

Cô nàng đứng dậy, bước ra khỏi khu nghỉ của lớp để nhìn.

Và trước mắt cô lại hiện ra một cảnh tượng vô cùng lãng mạn. Lãng mạn đến mức có thể đưa vào tiểu thuyết tình cảm ấy chứ!

"Xem như tớ trả lại cho cậu." Sakura buông Gin ra và nói, giọng cô bình tĩnh đến lạ thường. Nói xong, cô xoay người, khó khăn chạy đi thật nhanh.

Bảo Anh vừa hết đau bụng, lại cảm thấy đau âm ỉ trở lại.

Cô nhận ra mình đã quên, quên rằng Gin đã từng nói anh và Sakura đang hẹn hò. Tại sao một chuyện quan trọng như vậy cô lại có thể quên được cơ chứ? Anh là của người khác, nhưng anh lại thích quan tâm cô, làm cô bị ảo tưởng bao nhiêu lần.

Hồi trước cứ nghĩ tới chuyện này là tức sôi máu, nhưng lần này, lại cảm thấy hơi buồn một chút. Cô nên suy nghĩ cậu ta làm vậy là vì tình nghĩa bạn bè mới đúng chứ! Bạn bè giúp đỡ nhau khi hoạn nạn, đó là lẽ đương nhiên còn gì? Làm người yêu thì phải như Sakura kia kia, muốn hôn ở đâu thì hôn, chẳng ai cấm, cũng chẳng bị nói gì.

Gin đứng trong chỗ nghỉ của lớp mình, khẽ liếc nhìn ra sân ngập nắng ban trưa thì thấy Bảo Anh đứng một mình ngoài trời nếm cảm thấy hơi khó chịu. Sao lại không ngồi trong chỗ nghỉ mà lại ra đó đứng? Rồi anh đột ngột nghĩ ra chuyện gì đó, trợn mắt nhìn chằm chằm cô trong đúng ba giây, rồi chạy lại gần cô ngay lập tức.

"Chuyện vừa này, không giống như em nghĩ đâu." Đứng đối diện cô, anh lên tiếng thanh minh.

Bảo Anh cúi đầu nãy giờ, đột ngột ngẩng lên, cười một cái và đánh vào vai anh: "Sao cậu cứ thích đi minh oan cho mình thế hả? Bạn bè mà, đâu cần phải giấu nhau chỉ cho một?"

Gin sững sờ. Anh chưa bao giờ thấy nụ cười này của cô. Nụ cười này, có cái gì đó như đang đùa cợt, nhưng cũng rất trống rỗng. Trống rỗng đến mức khiến anh hơi sợ hãi.

"Hmm... Hồi trước cậu nói cậu đang hẹn hò với Sakura còn gì? Cậu ấy chỉ đang thể hiện tình cảm với cậu thôi, có gì đâu mà phải ngại?" Cô lại vui vẻ nói.

Gin bình thần nhìn về mặt của cô, trong lòng dần lên sự khó chịu cực độ. Cái câu anh đang hẹn hò với Sakura chỉ là do trong lúc nóng giận nên anh mới nói như vậy. Vì lúc đó có quá ngoạn cổ, có quá xem trọng sự nhầm lẫn của anh, nên cứ một mực gán ghép anh và Sakura. Lúc đó anh chỉ nghĩ rằng, anh sẽ cho cô tại ngộ nhận. Anh chiều cô rồi, cô đứng gầy ra rất rồi nữa! Không ngờ mọi chuyện lại đến mức này.

"Không phải!" Anh thấp giọng nói.

"Đã nói là..."

"Không phải hẹn hò." Anh lập tức chặn ngang câu nói của cô khiến cô im bật. Anh thờ dài, đưa mắt nhìn bảng quơ chỗ khác một lúc, rồi đột ngột nhìn thẳng vào mắt cô "Đừng có để ý những lời nói lúc tôi đang nóng giận."

Bảo Anh có nghe lắm không vậy?

Không phải? Anh nói không phải sao? Chẳng phải hai người đã hôn nhau rồi hay sao?

Anh thích giấu mọi chuyện với cô lắm hay sao?

"Thôi được rồi! Cậu thích nói vậy cũng được." Bảo Anh nhìn nhìn người, mỉm cười gương gao "Nhưng quen nhau là chuyện tốt. Và lại cậu cũng đã từng nói với tôi còn gì? Không cần phải thanh minh vậy đâu."

Lần này Gin thật sự cứng họng. Anh không biết phải trả lời cô như thế nào! Chính anh đã từng nói rằng anh đang hẹn hò với Sakura, thì làm sao bây giờ anh có thể nói lại được đây?

Cái nắng nóng cuối hè dường như lúc này không còn có thể tác động gì đến hai người nữa. Xung quanh đột ngột yên lặng đến lạ kì.

"À! Nếu cậu nghĩ ra được thứ mà cậu muốn tôi làm cho cậu thì nhớ nói tôi. Dù sao thì giao kèo vẫn là giao kèo. Nếu như có khả năng, tôi sẽ làm cho." Bảo Anh đột ngột chuyển chủ đề.

"Ừ!" Gin trả lời.

"Vây thôi... Tôi phải về đây! Hôm nay cảm ơn cậu vì đã công tôi." Vì không quen với thái độ im lặng này của Gin nên cô thấy hơi căng thẳng, đành phải kiểm soát để chuẩn bị cho lạ.

"Ừ..." Gin dường như đang suy nghĩ, nên chỉ kịp trả lời với cô chữ chữ ngắn gọn như lúc này.

"Mãi gặp." Nói xong, Bảo Anh cầm đầu bước đi thật nhanh, không dám quay đầu nhìn lại.

"Khoan! Đứng lại." Gin đột ngột gọi khiến cô đứng sững, trợn mắt lên đầy khó hiểu. Thấy cô cứ như một con robot, anh phì cười, nhưng chất giọng vẫn cứ như ra lệnh "Quay lại đây."

Bảo Anh khó khăn quay người, đi từng bước về phía Gin. Sân trường lúc này đã vắng người, nên chẳng ai để ý đến hai người. Vì ai cũng muốn nghỉ ngơi rồi về nhà thật nhanh.

"Tự nhiên tôi nghĩ ra một chuyện." Gin hơi cong khoe miệng lên, cười cười.

"Hả? Gì vậy? Nghĩ ra chuyện để tôi làm rồi à? Chuyện gì dễ dễ thôi, tôi hay lười lắm." Bảo Anh cảm thấy vừa phản kích vừa hơi chán nản.

"Ừm, chuyện này cũng dễ thôi, không khó khăn gì mấy." Gin liếc mắt nhìn đầu đầu, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười.

"Dễ thì được. Nhưng dễ với cậu... thì dễ xem có dễ với tôi không đã..." Cô lại lo lắng. Anh bật cười một cái, sao mà cô hay lo thế không biết?

"Yên tâm. Rất dễ." Anh nói, giọng điệu thuyết phục.

"Ừ ừ... Cứ nói đi cái đã." Bảo Anh đưa tay lên xoa xoa vài cái, thì đột ngột bị anh nắm chặt lấy. Cô giật mình, luống cuống "Ê! Làm gì vậy? Lên còn hả?"

Mắt anh hơi híp lại vì nụ cười đang hiện diện trên môi. Cô chẳng biết nên gọi nó là nụ cười dịu dàng hay đều giả dầy nữa! May mà bầu trời đúng lúc ấy trở nên âm u không còn nắng, nếu không Bảo Anh đã bị chói mắt vì cái nụ cười đó rồi.

"Nè, có định nói không vậy hả?" Bảo Anh thấy Gin im lặng thì hơi bức bối. Người cô hơi quai, cô muốn về tắm ngay! Nếu cậu ta cứ im im vậy thì sao mà chịu nổi chứ? "Cậu nói nhanh đi, tôi còn phải--"

"Làm bạn gái của tôi."

Giữa sân trường lúc này đột nhiên chẳng còn bóng dáng của ai, giọng anh nhẹ nhàng vang lên.

Bảo Anh chết sững, mắt trợn lên kinh ngạc tột độ. WTF? Cậu ta vừa nói cái quái gì? Cô đang nghe lầm phải không nh? Chắc chắn là nghe lầm rồi...

"Ý cậu là "bạn bè là con gái" hay là... cái đó đó...?" Cô nhưn mảy, hơi ngược lại anh một cách ngây ngô, bàn tay không bị anh nắm nữa mấy loạn xạ cả lên.

"Đòi này chắc không tìm ra ai ngốc như em." Anh lấy tay che miệng để ngăn tiếng cười phát ra.

"L... im đi!!!" Cô đỏ mặt, hét toáng lên, chân lùi lại vài bước. Vây là... là cái đó đó hay sao...? Làm bạn gái hay sao? Chứa ôi... xin cứu giúp tâm hồn con...

"Đó là chuyện tôi muốn em làm. Em đã nói sẽ thực hiện giao kèo còn gì?" Gin dùng lực kéo Bảo Anh lại gần hơn một chút.

Bảo Anh vừa tức vừa ngượng. Cậu ta trắng trợn xài cái vụ giao kèo đó để chọc cô à? Đúng là biến thái, đúng là khôn lỏi.

"Chẳng phải cậu đang hẹn hò hay sao hả?"

"Lúc đó tôi nói vậy vì em làm tôi tức."

"Nhưng cậu đã hôn Sakura."

"Vì cô ấy giống em."

"Tôi tưởng cậu tưởng nhầm tôi là Sakura chứ." Bảo Anh giật giật lông mày, nghi ngờ lấp đầy suy nghĩ.

"Từ đó đến giờ tôi chỉ toàn tưởng nhầm Sakura là em."

Nghe đến đây, Bảo Anh lại trợn mắt lên. Cậu ta nói cái gì vậy? Cô lại nghe lầm à? Trời đầu có nắng đầu mà làm cô bị ảo tưởng chứ?

"Sao? Không làm xem như là kẻ thất hứa." Gin nhìn thẳng vào mắt cô, ra vẻ dọa dẫm khiến cô lúng túng, đầu óc rối tung cả lên.

"Đ...được! Làm thì làm. Vây thời hạn là bao lâu?" Cô mạnh miệng hỏi.

"Không có thời hạn." Anh trả lời, lại kéo cô sát đến gần hơn một chút.

"Không có??? Sao lại không có?" Cô nhăn mặt thắc mắc.

Gin thờ dài, rồi lại cười. Cô chẳng bao giờ nhận ra anh đang thích cô! Thôi được, cứ để từ từ vậy.

"Tôi là người ra điều kiện. Tôi có quyền." Anh kéo cô sát vào hơn nữa.

"Đ... được! Vây tôi làm theo là được tha chứ gì?" Cô lúng túng, cúi gương mặt đang đỏ ửng xuống, nhìn chằm chằm mũi giày của cô và của anh đang chạm vào nhau "Vây... làm bạn gái của cậu có cần điều kiện gì không?"

"Không cần nhiều lắm. Ở bên cạnh tôi là được rồi." Nói xong, anh nhìn tay vào tóc cô, ôm cô vào lòng. Cô cự quây người, muốn nhấc đầu lên để hỏi anh thêm mấy câu nhưng lại không được! Anh giữ chặt quá, cộng với mùi hương đặc trưng làm cô hơi khó thở nên càng quấy dữ hơn nữa!

Gin nhuu mảy lại. Sao cô ấy lúc nào cũng hiểu động thể chứ? Để anh ôm một tí cũng không yên được à?

Cuối cùng, khi đã thoát ra được, Bảo Anh lại hỏi "Khi nào bắt đầu?"

Gin lại bật cười. Lại còn hỏi khi nào nữa, đúng là...

"Từ lúc em đồng ý là đã bắt đầu rồi!" Anh ngắt mũi cô một cái.

"Rồi rồi..." Bảo Anh bắt lực nói. "Nhưng nếu là làm bạn gái, thì có được hưởng phúc lợi gì không?"

Ý của cô rằng là giảm nhẹ việc luyện tập võ xuống một tí. Đó giờ anh toàn bắt cô tập nặng không thôi!

"Phúc lợi này!" Gin cốc đầu cô một cái "Chưa gì đã muốn tôi mua quà cho à?"

"Không phải!!!" Cô xoay mặt đi, lấy tay xoa xoa đầu mình, bắt bình cự lại. Làm bạn gái mà cứ ghét cay ghét đắng cậu ta thế này thì chẳng dễ dàng gì. Nhưng thôi vậy... cô sẽ cố gắng để hoàn thành giao kèo xong cho rảnh nợ!

Cùng lắm là cãi nhau to tiếng thôi ý mà... Chia tay sớm mấy hồi! Nhưng Gin chẳng phải là một người đơn giản. Từ trước đến giờ anh toàn thấy thái vị trước cái vẻ mặt nhăn nhó của cô. Đường như anh thích những lúc cô tức giận thì phải, cứ muốn chọc cho cô điên lên thì mới hả dạ. Bình thường đã vậy, bây giờ làm bạn gái chắc còn ghê hơn nữa...

"Nghĩ gì vậy hả?" Gin đột ngột xoay mặt cô qua, hôn lên trán cô một cái khiến mặt mày cô đỏ ửng như sắp bốc khói đến nơi. Trời ơi... cô muốn những mặt vào xô nước lạnh quá đi! Nếu không chắc mặt cô cháy đen thui vì nóng mất! Mới quen thôi mà cậu ta đã mạnh bạo thế rồi... à không phải! Chưa quen thì cậu ta cũng vậy thôi mà!

"T... tôi đi về!!" Bảo Anh vùng ra khỏi người Gin, áp ứng nói.

"Tôi đưa em về." Anh không dễ dàng để cô tránh xa mình quá ba bước, nên vội vàng nắm lấy tay cô.

"Ừ... cũng được!" Cô cúi đầu, không muốn cho anh thấy sự ngượng ngùng của mình lúc này. Từ một người có ghét tự nhiên trở thành bạn trai của cô khiến cô có hơi không quen "Tôi đi lấy ba lô đã."

Bảo Anh biết Gin sẽ không buông tay ra, nên bèn kéo luôn anh đi theo mình. Tim anh đột nhiên cảm thấy ấm áp lạ thường khi cô dẫn anh đi như vậy.

"Về thôi"

Lần này, lại tới lượt anh kéo cô theo sau mình.

Làm bạn gái của anh, vô thời hạn, nên đôi tay này anh cũng sẽ nắm lấy nó vô thời hạn.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 3: Ghen với một người đã khuất...

Tối đến, trong khi Bảo Anh đang bận rộn với đồng bài tập và cả những giấy tờ cho hội thao sắp tới, thì điện thoại của cô chợt reo lên. Cô ngưng việc ghi chép, cầm lấy và nhìn vào màn hình. Nguyên chữ "tên dờ người" hiện ra khiến cô nằng bặt giác đó mặt.

Chắc cô cũng nên đổi tên của anh trong danh bạ thôi nhỉ...?

Nghĩ vắn vơ độ hai giây, Bảo Anh mới chịu bắt máy.

"Đặn gì đấy? Bạn trai gọi cũng không bắt máy ngay được à?"

Gin cố tình nhấn mạnh hai chữ "bạn trai" khiến cô nhàu mày bực bội.

"Tôi đang làm bài, với cả cần hoàn thành mấy bảng danh sách các thành viên thì các môn thể thao nữa. Cậu cũng là lớp trưởng mà, bộ không bận gì hay sao mà rành rang gọi cho tôi vậy?"

"Tôi cũng bận mà. Chi là..." Thật ra, anh đang vừa phải làm bài, vừa phải lên danh sách, lại còn vừa phải phê duyệt những giấy tờ cho buổi họp báo sắp tới.

"Chi là cái gì?" Bảo Anh khó hiểu, hỏi ngược lại.

Gin im lặng, rồi mỉm cười: "Không có gì."

"Cậu rắc rối ghê! À mà nè, nghe đồn cậu giỏi toán lắm." Bảo Anh nhìn vào đồng bài tập của mình, mắt đột ngột sáng rỡ lên.

"Không giỏi lắm, đủ để tôi vận dụng vào cuộc sống thôi." Tay Gin này giờ lo kí giấy tờ cũng phải dừng lại mấy giây vì cô đột ngột khen anh.

"Vậy cậu chỉ tôi bài này đi. Ở trong sách trang... Ừ! Đúng rồi! Bài số tám đó... Tôi không biết nên tách X ra hay... À! Thế à? Rồi sao nữa?"

Ở bên này, Kuro và một người khác đứng ở bên ngoài phòng của Gin, nghe anh đang nói chuyện điện thoại thì đưa mắt nhìn vào trong qua khe hở của cửa đầy tò mò.

"Cậu Shirakawa thì khi nào lại thích đi làm thầy giáo thế? Đồ giờ thì toàn thấy cậu ấy chỉ gọi ý hoặc không để tâm thôi, chứ không có chuyện đi giảng giải cận kề như vậy." Thấy Gin đang lật giờ sách giáo khoa toán, miệng thì giảng lên tục, người đứng kế Kuro bật cười và thì thầm với giọng thích thú. Anh ta là một nhân viên khá lâu năm của công ty nên cũng có hiểu sơ về con người của Gin.

"Đúng là vậy, nhưng đối với người mà cậu ấy đang gọi điện thì lại khác." Kuro mỉm cười trả lời "Cậu ấy có thể bỏ cả việc kí giấy tờ để đi giảng đến khi nào người đó hiểu thì thôi ấy chứ..."

Người kia nghe vậy, mặt thộn ra đầy thắc mắc, nhưng cũng không dám hỏi lại. Việc riêng tư của cấp trên thì không được nhiều chuyện! Nhất là chuyện cậu ấy đang sống ở đây, nếu lộ ra, anh ta biết mình sẽ mất việc ngay tức khắc!

"Còn bài nào nữa không?" Gin chưa đóng sách giáo khoa vội, nhẹ nhàng hỏi Bảo Anh. Lúc đầu anh định gọi chỉ để nghe giọng cô để dễ làm việc, ai ngờ lại phải làm thầy giáo bắt đầu đi!

"Còn... Ừm... tôi hỏi tiếp môn tiếng Anh được không?" Bảo Anh ngáp ngừng. Cô sợ mình đang làm phiền đến người khác.

"Cứ hỏi đi." Anh đóng sách giáo khoa toán lại, trả lời cô.

"À... cái này... tôi đang làm mấy đề mà bà mẹ tôi cho, không có trong chương trình phổ thông, nên..."

"Không sao, cứ hỏi đi." Gin hiểu cô muốn nói gì, nên đợi cô áp ứng hết câu rồi trả lời ngay.

"It is not always thought_____that Miss World must have the great appearance. Có các từ... Tôi phải điền như thế nào đây? Cấu trúc này tôi chưa học qua...! Còn nữa, nó có nghĩa là gì thế??" Bảo Anh mừng quýnh, hỏi ngay cái câu có đang cần bút sự nghĩ mấy ngày liền.

Tình thế, *essential!* Cấu trúc là: *It is thought/belived/hoped... cộng với tính từ cộng với cụm danh từ.* Cấu trúc này để đưa ra quan niệm, ý kiến hay thái độ của cộng đồng, xã hội về vấn đề nào đó. Câu kia có nghĩa là: ***Không nên luôn luôn cho rằng Hoa hậu thế giới cần phải có ngoại hình hấp dẫn.*** Gin giảng giải rất tỉ mỉ, khiến Bảo Anh có thể theo kịp và ghi chép lại. Anh cũng phải khám phục cô, học sinh mới vào cấp ba thôi mà cha mẹ đã cho làm tiếng anh khó như vậy sao? "Còn câu nào không?"

"Không! Cảm ơn nhé!! Tôi chỉ còn mỗi câu này thôi là xong bài kiểm tra của bà mẹ đưa cho rồi." Bảo Anh ghi ghi chép chép xong, đặt bút xuống và mừng rỡ ra mặt "Đề trả on... ừm... mai tôi sẽ làm bento cho cậu. Mà sao cái gì cậu cũng biết thế hả?? Chẳng bù cho tôi gì hết..."

"Em vừa nói... làm gì cơ?" Gin bỏ hẳn cây bút xuống bàn, vội hỏi lại cô. Cô vừa nói sẽ làm bento cho anh à?

"À... tôi nói tôi sẽ làm bento để trả ơn cho cậu! Không được sao??" Bảo Anh thành thật trả lời.

Đột nhiên, một khoảng im lặng thật dài kéo tới khiến cô có hơi căng thẳng. Cô nhui mày tò mò, cậu ta bị sao vậy nhỉ? Tự nhiên lại im re không nói tiếng nào là sao?

"Nè! Cậu ngủ rồi à?"

"Hả?" Gin giật mình, trở về với thực tại.

"Sau này đừng ăn bánh mì vào buổi trưa nữa. Tôi sẽ làm bento cho cậu! Ăn bánh mì hoài cũng không tốt cho sức khỏe đâu. Không đầy đủ chất dinh dưỡng, lại còn không đủ no." Bảo Anh gác chân lên bàn, giờ những ngón tay của mình lên sẫm soi dưới ánh đèn bàn học và từ tốn nói. Cô đã trở thành bạn gái của cậu ta rồi, cũng nên quan tâm đến cậu ta một chút chứ nhỉ...

"Sao em biết tôi hay ăn bánh mì vào buổi trưa?" Gin cười cười, trong lòng tự nhiên dâng lên sự vui sướng, nhưng giọng nói vẫn giữ sự bình thản như thường.

"Mấy lần tôi xuống căn tin mua sữa, y như rằng là gặp cậu đang mua bánh mì! Không phải là do tôi tự ý điều tra đâu đấy nhé, cái này là tôi vô tình thấy thôi." Bảo Anh đó mặt giải thích, đôi vai run lên "Nói tóm lại là, sau này tôi sẽ làm bento cho cậu. Nếu sợ tôi làm không ngon thì có thể nói vào ngày mai, sau khi đã ăn thử, tôi sẽ không làm nữa."

Gin bật cười, khẽ thờ ra một hơi thật dài: "Dờ cỡ nào tôi cũng có thể nuốt nổi mà, yên tâm đi!"

"Nhớ đấy nhé! Cậu mà không ăn hết, tôi sẽ nhét vào miệng cậu cho bằng hết."

"Rồi rồi..." Gin gạt đầu lia lịa, chịu thua cái tính bạo lực của cô. Song, anh nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã trễ, nên lại nhẹ nhàng lên tiếng: "Trễ rồi, mau đi ngủ đi!"

"Trễ thế này rồi cơ à??" Bảo Anh tròn mắt lên, kinh ngạc bỏ chân xuống, vội vã gấp sách vở lại, tắt đèn học rồi nói với anh "Thế nhé, mai tôi sẽ làm bento cho cậu. Cậu cứ nhắn chỗ ăn trưa, tôi sẽ đến..."

"Qua lớp tôi gọi tôi rồi đi chung." Anh chìm vào suy nghĩ trong khi nghe cô luyên thoảng ở đầu dãy bên kia, rồi cuối cùng nói ra quyết định của mình. Hồi đó, cô cũng đã từng lên tận lớp của Jiro để gọi anh ấy đi ăn trưa, thì bây giờ, Gin cũng muốn cô làm như vậy với anh.

Tất cả những gì Chiaki đã từng làm cho Jiro, Gin đều muốn cô làm cho anh lần nữa. Đến tận lúc này, anh mới thật sự cảm thấy có chút ghen với người đã khuất. Anh ta có thể khiến cô hạnh phúc, thì anh cũng có thể làm được!

"Ừ.. ừm... Vậy thì mai tôi sẽ sang lớp để gọi cậu." Bảo Anh cười, vui vẻ gạt đầu "À, thức khuya không tốt, ngủ đi! Có lần tôi nghe cậu nói cậu thức rất khuya."

"Tôi ngủ ngay đây, em lo ngủ đi, không thôi mai đây trễ tôi lại không có bento để ăn." Gin lúc này cảm thấy xung quanh tự dưng không khí hạnh phúc ở đâu ra cứ bủa vây khắp nơi, làm anh có hơi khó thở.

"Hóa ra cậu lo cậu đói, chứ không phải lo cho tôi à?" Bảo Anh phồng má, hân học "Thôi được! Ngủ ngon!"

Nói xong, cô vội cúp máy cái rụp, rồi đứng bật dậy khỏi ghế và thả người xuống giường. Lúc này cô còn định đổi tên cậu ta trong danh bạ, nhưng giờ đổi ý rồi! Cái tên hiện tại vẫn hợp với cậu ta nhất!!

Gin mỉm cười nhìn màn hình điện thoại đã tắt ngủm, rồi để nó qua một bên, tiếp tục công việc của mình. Kì xong giấy tờ, anh yêu cầu Kuro sắp xếp chỗ ngủ cho anh chàng nhân viên kia, và tiện thể chuyển lời giúp anh rằng: "Nói với chủ tịch, sau vụ này đừng tới tìm anh nữa. Thời gian này anh vướng vào công việc đủ lắm rồi. Đợi thêm vài năm nữa, lúc đó anh sẽ sắp xếp quay lại công ty."

Người kia chẳng dám phản bác lại, nên đành im lặng gạt đầu và nói sẽ chuyển lời giúp. Gin muốn dành nhiều thời gian hơn cho Chiaki nên không muốn chính mình bận quá nhiều. Và lại, nếu anh cứ tham gia làm việc thì sẽ không có thời gian lên lớp, như vậy sẽ không tiện cho lắm..

Bởi vì những ngày tháng sau này, anh chỉ thích đi đến trường thôi!

*****

Sáng sớm, bà Nguyễn vào mời bước xuống bếp đã phải há hốc mồm ra vì kinh ngạc. Đứa cháu yêu đầu thích làm sâu ngủ của bà hôm nay dậy sớm đột xuất, lại còn mặc tạp dề đứng nấu ăn nữa chứ! Hình như đây là lần thứ hai bà thấy cảnh tượng này thì phải, nhưng thật sự vẫn rất bất ngờ!

Bảo Anh chỉ lo chăm chú tạo hình cho hộp bento nên chẳng để ý gì. Cô cứ dẫn do mãi nên trang trí như thế nào cho đẹp mắt một chút. Dở thì chỉ ít cũng phải đẹp về hình thức, chắc cậu ta sẽ du đi ăn hết.

Trên đường đến trường, cô nàng vừa đi vừa oán mủi suy nghĩ nên phải nói như thế nào khi qua lớp của Gin. Chắc chuyện anh và cô làm người yêu của nhau qua giao kèo đã được hai lớp biết hết rồi, bước qua đó rù cậu ta đi ăn trưa thì chắc cái mặt cô biến thành cái thớt dày luôn quá!

Vừa bước vào lớp, Bảo Anh đã được bao nhiêu ánh mắt tò mò đổ dồn về phía mình. Cô nàng chỉ mới đặt mông ngồi xuống, thì cả lớp đã bu lại, thay phiên nhau hỏi liên tục:

"Bộ cậu và Shirakawa hẹn hò rồi hả?? Cậu thua mà sao lời thế?"

"Nghe đồn Shirakawa là người nghĩ ra trò hẹn hò đúng không?"

"Coi chừng từ giao kèo chuyển qua yêu nhau thật luôn đó nha! Tở nghĩ lắm đó..."

"Aaa!! Hôm nay Chi – chan làm hai hộp bento kia! Chắc chắn là làm cho Shirakawa rồi!"

"Ghê chưa, mới quen ngày một ngày hai mà đã tình vậy rồi!"

"Ồi hương vị của tình yêu... làm sao cưỡng lại?"

Cả đám cười rộ lên, Bảo Anh vừa nói đã gà vừa đỏ mặt, ngồi im như phỗng chẳng nói được tiếng nào, để mặc cho mọi người muốn bàn cái gì thì bàn, muốn tán cái gì thì tán! Hồi trước quen Jiro cô cũng làm hai hộp như thế này, sao không ai để ý, mà giờ làm cho Gin mọi người lại đề ý ghê vậy chứ?

Trong khi đó, ở bên lớp của Gin, anh cũng đang bị "chất vấn" trong tình trạng vô cùng nghiêm trọng.

"Hẹn hò rồi cơ à?? Sao cậu lại đi đề nghị như vậy??"

"Đáng lẽ ra cậu phải ra điều kiện gì đó chứ...! Chứ chỉ làm bạn gái không thì quá lời cho cậu ấy còn gì?"

"Kinh hồn... tớ nghe nói cậu ấy còn làm bento cho cậu nữa cơ! Mới quen ngày một ngày hai mà đã tình vậy rồi à?"

Gin cũng chẳng biết phải trả lời từ đâu!

Sao mà khó xử thế trời ơi..

Nghỉ trưa, thời khắc quan trọng đã đến. Bảo Anh hùng hồn đi qua mở cửa lớp 1 – 2, chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng vào trong lối sên sệt bạn Gin đang ngồi đọc sách ra ngoài trước bao nhiêu cái nhìn quái dị ném về phía hai người.

"Không thể nhẹ nhàng hơn được à?" Anh mỉm cười hỏi cô.

"Không đánh nhanh rút nhanh, cậu muốn bị nhìn cho xấu hổ đến chết à?" Bảo Anh thờ hồng học, tay giữ chặt nút buộc tấm vải đựng hai hộp bento.

"Tôi thích nhìn bộ dạng lúc em xấu hổ." Anh vươn tay cầm lấy bữa trưa, rồi nắm tay cô "Muốn đi đâu ăn?"

"Ra bên hông trường đi! Chỗ đó mát mẻ, có bóng cây nữa..." Bảo Anh ngập ngừng yêu cầu.

"Được! Đi thôi!" Anh quay lưng, bước đi, đồng thời kéo nhẹ tay của cô để cô nhắc bước đi theo anh.

Chỗ này thật sự rất lì tưởng! Có hẳn một hàng ghế đá dưới một tán cây cao, xoa dịu đi cái nắng của cuối hè. Thu sắp về rồi, nên những đợt nắng nóng này chắc sẽ không còn kéo dài lâu nữa, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy hơi khó chịu.

"Sao em biết được chỗ này?" Gin vừa mở nắp hộp bento vừa hỏi.

"Hồi đó Jiro và tôi thường ra đây để ăn trưa." Bảo Anh lấy đĩa ra, rồi chấp hai tay lại thật mạnh và nói "Itadekimasu!"

Cơ thể Gin hơi khựng lại. Anh hiểu, nếu còn ở trong trường, thì đi đâu cũng có hình bóng của Jiro. Bảo Anh và Jiro có nhiều kỉ niệm đáng nhớ ở trường, nên không thể nào để cô quên hoàn toàn được.

Anh thật sự ghen, và cũng có hơi buồn lòng.

Anh không phải là người con trai đầu tiên xuất hiện trong trí nhớ của cô.

Bảo Anh thấy Gin chưa động đĩa, nên cảm thấy hơi kì lạ. Cô nhui mày hỏi: "Sao vậy? Không muốn ăn hả?"

Gin hơi giật mình, lắc đầu: "Không phải! Tôi suy nghĩ vài thứ thôi."

Bảo Anh nhìn anh, rồi cúi xuống nhìn bóng cây đang in hằn dưới mặt đất một hồi, trong lòng đột ngột cũng kúc lên vài suy nghĩ vẩn vơ.

"Nè... Cậu biết không?"

Gin quay sang nhìn cô với đôi mắt chất đầy sự tò mò.

"Thứ đẹp nhất chính là kỉ niệm, nhưng hiện tại mới chính là thứ quan trọng nhất. Tôi trân trọng kỉ niệm, tôi nhắc nó là để tôi không thể quên. Nhưng hiện tại chính là thứ tôi yêu thương nhất, bởi vì hiện tại cho tôi cơ hội tạo ra những kỉ niệm, trong đó, có cả cậu."

Bảo Anh mỉm cười, tựa như tia nắng cuối hạ nhẹ nhàng chiếu lên gương mặt của Gin. Cô đột ngột đưa tay lên, đưa lên miệng anh một miếng trứng.

"Còn nè, ăn đi! Đứng có ừi đột nữa. Lần đầu tiên tôi thấy cậu buồn, nên trong lòng cũng có hơi buồn..." Má cô hơi phớt hồng, nhưng lời nói lại rất bình tĩnh "Vớ vẩn! Mới hẹn hò có hai ngày mà đã ghen tuông các kiểu..."

Gin tròn mắt ngạc nhiên nhìn cô, rồi lẳng lặng ngậm một nửa miếng trứng vào miệng, còn một nửa thì lại chia ra bên ngoài.

"Không ngon à?" Bảo Anh sợ Gin không thích nên làm hành động đó. Ai ngờ...

Ai ngờ, anh lấy tay đẩy đầu cô sát lại, để miệng cô chạm vào nửa miếng còn lại, chạm hân vào môi của anh.

Lúc buông ra, nửa miếng trứng đã ở hẳn trong miệng cô rồi. Anh cười cười: "Ăn như vậy coi bộ ra dáng hên hò hơn đấy. Thử lại không?"

Bảo Anh đơ đến mức mặt mình đỏ lúc nào cũng không biết. Sau khi đã hoàn hồn, cô vừa nhai vừa ôm cục hận to bự. Nuốt xong, cô túm lấy cổ anh và lắc liên hoàn.

"Đồ biến thái thích lợi dụng!!!!"

Anh gỡ tay cô ra một cách dễ dàng, từ tốn bảo: "Một đôi hôn nhau là chuyện hết sức bình thường."

"Bình thường cái gì chứ hả???" Cô nàng hét âm lên.

"Coi như lúc này tôi thừa nhận tôi ghen đi." Gìn khoanh tay, khẽ nhướn một bên lông mày, mặt thoáng hồng nói.

Bảo Anh ngây ngốc nhìn anh, tự nhiên quên luôn cơn tức giận đang hiện diện trong lòng. Cậu ta ghen à? Ghen cái gì chứ...? Ghen vì cô nhắc lại chuyện cũ sao? Ôi trời, chỉ là hên hò qua giao kèo thôi, có cần diễn sâu vậy không?

Vậy thì, cái hôn lúc này có thật cũng là diễn sâu hay không?

"Làm lại lần nữa đi."

"Xê ra!! Cậu thích ăn đòn à?"

Chẳng cần ăn bữa trưa, Bảo Anh ăn cục tức với ngại ngừng thôi cũng đủ no rồi!!!

"Ăn đòn thì sao? Sờ thích không có sự tranh cãi." Bạn Gìn vẫn chưa chịu từ bỏ.

"Im đi!! Lo ăn cho lẹ rồi còn lên lớp." Mặt bạn Bảo Anh nhăn như khi ăn ớt, khó chịu nói.

"Thời làm thế này đỡ vậy..." Nói rồi, bạn Gìn áp hai tay vào má bạn Bảo Anh, xoay mặt cô sang, hôn một cái vào trán khiến cô giật bắn người, lấy tay dấm loạn xạ vào người anh.

Anh không cần nhiều, chỉ cần cô ở bên cạnh anh là đủ rồi..

Bạn đang đọc truyện *Giới Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 4: Cô đã từng cực kì hận anh...!?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ sau bữa ăn trưa đó, ngày nào Gìn cũng muốn Bảo Anh làm cơm trưa cho anh, ăn cùng anh, trò chuyện cùng anh. Bảo Anh cũng rất nhiệt tình chiều theo, vì cô cứ nghĩ nên làm theo ý cậu ta, thì chắc thời hạn quen nhau sẽ rút ngắn bớt.

Nhưng cô dần dần đã không thể phủ nhận, ở bên cạnh Gìn, cô luôn luôn cảm thấy thoải mái và vô cùng an toàn. Cô được là chính cô khi đối diện với anh, chứ không cần phải tỏ ra mình là thực nữ hay gì đó để lấy lòng anh, cho nên, khi quen nhau có không cảm thấy bị gò bó, hay là giả tạo. Mà cô cảm thấy anh cũng không cho phép cô cố gắng trở nên hoàn hảo, nên rất hay chọc điên cô lên để cô lộ ra bản chất thật sự.

Quay qua quay lại thì mới đó mà hai người đã quen nhau được một tháng trời.

Ngày thứ bảy thứ hai của tháng mười, đại hội thể thao chính thức bắt đầu!

Giáo viên, học sinh, thậm chí cả phụ huynh đều tham gia rất sôi nổi và nhiệt tình. Không khí vô cùng vui tươi và náo nhiệt. Câu lạc bộ cổ vũ khai mạc đại hội bằng những màn trình diễn đặc sắc và đẹp mắt, tiếp đó là các môn thi đấu.

Bảo Anh tham gia chạy tiếp sức và chạy đua năm trăm mét. Nói chung thì lớp cô không phải xuất sắc đạt được hết tất cả các giải, nhưng có vài môn cũng được đứng nhất nên cũng đủ để tự hào. Và lại mọi người lại rất đoàn kết, luôn luôn cổ vũ, động viên nhau để có tinh thần nhiều hơn, nên dù có thua cũng không ai thấy phiền lòng. Thầy chủ nhiệm hôm nay cũng cực kỳ hăng máu và nhiệt tình, liên tục hò hét khi tới lượt lớp mình tham gia, tới mức bị khan cổ mà vẫn tiếp tục hét lớn, chung vui với mấy đứa học sinh của lớp mình.

Môn chạy tiếp sức, Bảo Anh là người đứng cuối cùng trong đội hình. Lần trước do tới kì nên không thể thắng, nên bây giờ cô nàng vô cùng máu lửa, vừa cầm lấy vật chuyển đã phóng vèo một phát về đích, giành giải nhất vinh quang cho lớp.

"Sau đây là trận thi đấu bóng chuyền giữa lớp hai năm nhất (1 – 2) và lớp ba năm hai (2 – 3). Dân em đang đối đầu với dân anh, kết quả sẽ ra sao? Mọi người mau tập trung về sân bóng chuyền, trận đấu vô cùng kịch tính!" Giọng của anh chàng trưởng câu lạc bộ phát thanh vang lên thật to rõ và hào hứng trên loa lớn. Bảo Anh vừa đứng uống nước vừa lắng tai nghe, đôi mắt trong thoáng chốc ánh lên vài tia kinh ngạc. Lớp của Gìn bốc thăm thi đấu bóng chuyền trùng đối thủ là lớp năm hai sao? Càng à nha... Nhưng mà, trong lớp cậu ta hình như cũng có nhiều người giỏi bóng chuyền cơ mà, chắc trận này sẽ hay lắm đấy!

"Đi xem không?" Bảo Anh rủ rê mọi người.

"Đi sao không? Dù sao thì buổi chiều lớp mình mới thi môn kế tiếp." Ayane mắt sáng long lanh, miệng hào hứng nói thật to.

"Đi chứ đi chứ!" Mọi người đồng thanh.

Ồn ào bần tán thêm một lúc, cuối cùng cả lớp của Bảo Anh cũng đồng ý kéo nhau qua sân bóng chuyền.

Mọi người đã đến chật ních. Khó khăn lắm Bảo Anh mới chen lên được hàng đầu để xem cho rõ. Người cô nàng bây giờ đã mờ hời nhể nhại, nhưng dường như cô không để ý cho lắm, chỉ lo tập trung vào trận đấu.

"Ừa? Chiaki, cậu chen lên đây được rồi đó hả?" Sumire đứng kế bên, mắt chữ O mồm chữ A nhìn Bảo Anh.

"Chen cũng dễ thôi mà..." Bảo Anh vừa trả lời vừa rướn cổ lên như đang muốn tìm kiếm gì đó.

"Tìm tình yêu à? Ở kia kia." Sumire cười cười, chỉ tay về phía Gìn đang đứng sát lưới, tay chống nạnh nhìn đối thủ với gương mặt tập trung tuyệt đối.

"A... ai nói tớ kiểm cậu ta...?" Bảo Anh đỏ mặt, áp úp chối lên chối xuống.

"Xì... Làm sao qua mắt được tôi hà cô nương?" Sumire đẩy đầu cô một cái, thích thú trêu đùa "Bạn trai của cô mới vào trận đấu đã làm cho đàn anh khiếp vía rồi cơ đấy. Đập bóng một phát cực mạnh khiến ai cũng giật mình."

"Nói vậy, nãy giờ tí số là bao nhiêu rồi?" Bảo Anh ngầy ngồ hỏi.

"Một đầu rồi. Bên kia mới đáp trả xong. Giờ chuẩn bị giao bóng rồi đấy."

Tiếng còi vang lên, trận đấu lại bắt đầu. Bảo Anh chú ý vào trái bóng được chuyền liên tục trên cao, chuyền qua tay của bao nhiêu người, bay qua bên kia lưới, rồi lại bay trở lại. Nãy giờ hai bên vẫn chưa thể ghi điểm được, nên những giây phút bóng đi trên không vô cùng căng thẳng.

Nhưng cứ mỗi lần trái bóng được chuyền đến Gin là Bảo Anh lại nhìn vào anh, không hề nhìn vào nó nữa. Thậm chí khi anh đã chuyền sang bên kia rồi, cô vẫn cứ nhìn anh, nhìn đến nỗi ngấy cả người ra. Chỉ đến khi tiếng đập bóng xuống sân vang lên, cô mới hoàn hồn. Tỉ số đã là 2 – 1, nghiêng về lớp của anh. Thôi chết! Nãy giờ chỉ lo nhìn cậu ta mà bỏ qua cả những phút gay cấn của trận đấu mất rồi!!!

"Lớp tớ ăn điểm, ăn điểm rồi kia!!!" Sumire hét lên trong vui sướng, nắm lấy bả vai của Bảo Anh lắc liên hồi.

Bảo Anh cảm thấy tiếng hò reo cổ vũ lúc này đã lắng xuống, tất cả vô cùng yên lặng, chỉ còn mỗi mình cô, và Gin đang hiện diện trong không gian này. Cô nhìn anh đưa tay quệt mồ hôi, cách anh chống tay xuống đầu gối để điều hòa nhịp thở. Ôi trời, ngay cả tầm vóc dài đang được cột trên trần của anh cũng làm anh trở nên đặc biệt...

Lần đầu tiên cô thấy anh khác như thế...

Lần đầu tiên cô thấy anh đẹp trai như thế...

May mà anh đang tập trung vào trận đấu, chứ nếu không anh mà quay qua lúc này, chắc cô tự đào lỗ mà chui xuống vì xấu hổ quá! À mà không... bây giờ cô nghĩ người đến mức đầu còn biết xấu hổ là gì nữa đâu? Anh nhìn qua đây lúc nào chẳng biết cô có đó ý không ấy chứ...

"Cái cậu này giờ ghi điểm cho lớp 1 – 2 nhìn ngầu ghê..."

"Tí nữa tớ phải bắt chuyện đề xin cho bằng được số điện thoại mới được! Trai đẹp thường thường hay ế lắm..."

Bảo Anh bắt gác cười khẩy đầy vẻ tự mãn. Ôi trời! Ế cơ à? Mơ đi mấy cung, cậu ta có bạn gái là chị này đây rồi!

Nhưng mà... cũng chỉ là bạn gái qua giao kèo thôi...

"Kì lạ thật nha! Năm nhất tự mình cô trai đẹp như vậy mà sao đến giờ tự mình mới biết nh?"

"Chắc tại người ta giấu danh tính kĩ quá. Bây giờ thì biết rồi đấy thôi!"

Tiếng bàn tán của các bạn nữ ngày càng sôi nổi. Thậm chí, một nữ sinh còn bạo gan đập vai Sumire, chỉ về phía Gin và hỏi thẳng: "Cậu ấy tên gì vậy hả bạn?"

Sumire chẳng hiểu gì sất, nhưng vẫn cứ trả lời: "Shinakawa Gin."

"Ôi trời, thì ra là cái cậu đoạt giải vô địch đối kháng Karatedo toàn vùng Kanto đó sao?!" Nữ sinh ấy ra vẻ ngạc nhiên lắm, rồi quay sang phả bạn bè của mình bàn tán tiếp "Đầu năm tớ có nghe nói đến cậu ấy, nhưng vẫn chưa biết mặt. Mặc dù có ghé qua câu lạc bộ Karatedo xem thử, nhưng vẫn không nhận diện được!"

"Thế sao? Giải vô, giải thể thao, học hành mà giỏi nữa thì chuẩn soái ca luôn rồi!" Một nữ sinh khác phấn khích đến nỗi đỏ cả mặt lên.

Học hành vô cùng giỏi ăy chứ... Bảo Anh mắt tròn mắt dẹt nghĩ vậy khi nghe đám nữ sinh kia bàn tán về anh.

Cô bắt gác cúi đầu xuống, nhìn mũi giày của mình đã lấm lem đất cát, nhớ lại cảnh mũi giày của cô và của anh chạm vào nhau từ hồi chạy marathon. Rốt cuộc, anh có tình cảm với cô hay không? Anh ôm cô, hôn cô, rồi còn tận tình giảng bài cho cô... Như thế cô phải là có tình cảm không? Nhưng... nghe nói, anh đã yêu một người con gái nào đó rồi cơ mà?

Nghe tới chuyện đó, lòng Bảo Anh đột ngột hơi chùng xuống. Sau bao nhiêu thứ thì giao kèo vẫn là giao kèo mà thôi, không hơn không kém. Hôn là chuyện thường làm giữa các cặp đôi, nên chắc trong kế hoạch cũng phải có rồi...

Trong đầu đột ngột có những ý nghĩ như thế khiến Bảo Anh không muốn nhìn Gin nữa.

Đột nhiên, Sumire hét lên gì đó nghe có vẻ kinh hoàng lắm! Bảo Anh ngược mắt lên, phát hiện trái bóng đang vô tư tuyền về phía mình với tốc độ chóng mặt. Rất nhanh, cô lùi ra sau vài bước, đưa tay lên đập thật mạnh để nó bay trở lại sân.

Cú đánh trật đó là của lớp 2 – 3, bóng ra ngoài nên tỉ số của lớp 1 – 2 được tăng lên. Đúng lúc ấy, còi kết thúc hiệp một vang lên, hai đội được tạm nghỉ để bán bạc.

Bảo Anh xoay xoay cổ tay phả hơi đau nhức do cú đập bóng lúc này gây ra, mặt nhăn như khi ăn ớt. Đang khó chịu thì một bàn tay nào đó vô cùng quen thuộc nắm lấy tay cô, nâng cao lên như để kiểm tra.

"Tôi không sao!" Cô trấn trấn nhìn Gin, hơi đỏ mặt, nhưng vẫn để mặc tay mình cho anh ngắm nghía.

"Lát nữa đứng xa ra một chút." Anh mỉm cười nói. Lúc này bóng bay về phía cô anh mới phát hiện cô đến xem. Giật mình định chạy lại cản thì cô đã nhanh tay hơn rồi.

"Biết rồi! Tôi không muốn ăn banh đầu." Cô quay mặt đi chỗ khác, giọng nghe có vẻ khó chịu. Gin thờ dài, xoa đầu cô thật nhẹ nhàng.

"Lúc nào cũng làm tôi lo."

"Ai muốn cậu lo làm gì...?" Cô phồng má, liếc anh một cái sắc lẹm. Phải rồi! Ai muốn anh lo làm gì đâu?

Gin nhìn cô, cảm thấy sự ngọt ngào như đang tan ra trong lòng mình.

"Cậu Shinakawa!"

Đang mỉm cười, nghe có ai đó gọi mình, anh ngược mắt lên thì nụ cười trên môi ngay lập tức biến mất.

Anh đi ngay về phía người vừa gọi mình. Đó là một phụ nữ trung niên, mặc một bộ đầm vô cùng sang trọng, chiếc kính mát đen to quá nửa gương mặt như làm tôn thêm vẻ quý phái.

"Lâu rồi không gặp nhì...?" Bà ta mỉm cười xã giao đầy lịch sự khi anh tới gần.

"Tôi không nhớ mình đã từng gặp bà." Gin cười lại, thẳng thắn nói.

Người phụ nữ khẽ thờ dài im lặng vài giây, nụ cười trên môi vẫn chưa tắt hẳn.

"Không nhớ cũng phải!" Bà ta tháo cặp kính xuống, lên tiếng "Vì tôi đã xóa trí nhớ của cậu mà."

Gin kinh ngạc, trợn mắt nhìn bà ta với thái độ vô cùng ngạc nhiên. Một người phụ nữ xa lạ đến đây và nói đã xóa trí nhớ của anh là như thế nào? Anh không hiểu.

"Xin lỗi bà, bà vừa nói... gì vậy ạ?" Gin lặp tức hỏi, vẻ tò mò pha lẫn cả sốt ruột. Hiệp hai sắp bắt đầu rồi, anh phải trở lại ngay.

"Tôi nghĩ sau bao nhiêu năm giấu giếm, cuối cùng thì sự thật vẫn cần phải được đưa ra ánh sáng, không thể ẩn trong bóng tối mãi được." Người phụ nữ ấy gõ gõ gọng kính lên lòng bàn tay mình, điềm tĩnh trả lời "Thế này đi, khi nào cậu thi đấu xong, ra quán cà phê đối diện trường, tôi ở đó đợi cậu."

Nói xong, bà ta quay lưng, chậm rãi rời đi.

"Đội đã!" Gin gọi với, bà ta đứng lại, nhưng lại không quay đầu nhìn anh.

Im lặng rất lâu, anh không biết mình nên phải hỏi điều gì vì có quá nhiều câu hỏi đặt ra cùng một lúc trong đầu anh. Chưa kịp hỏi thì bà ta đã nhò nhệ lên tiếng: "Miyamoto Chiaki..."

"Hà?" Anh nhướn mày ngạc nhiên. Bà ta vừa nhắc đến Chiaki ư? Tại sao lại có cả Chiaki ở đây?

"Ba năm trước, cậu đã từng làm cô ấy đau khổ và hận cậu đến tận tận gan."

Nói xong, bà ta bỏ đi một mạch, bỏ mặc Gin đứng đó với bao nhiêu cảm xúc hỗn độn. Bà ta nói ba năm trước? Ba năm trước đã xảy ra chuyện gì hay sao? Ba năm trước, ngoài bị kịch của gia đình, thì anh còn gặp phải chuyện gì nữa ư?

"Khoan đã! Bà đứng lại..."

Anh định gọi bà ta một lần nữa, nhưng bà ta đã đi khuất dạng.

Ba năm trước, khoảng thời gian ngắn dài, nhưng mang lại cho anh những kí ức đầy rẫy đau thương và chết chóc, những kí ức mà anh suốt đời không thể quên được. Người đàn ông mà anh gọi bằng một tiếng cha, đã gieo cho anh những kí ức kinh hoàng đó.

Ba năm trước, chính tay ông ta đã nổ súng bắn chết mẹ anh, bắn chết chính người vợ chung sống hơn mười sáu năm của mình.

Vậy ngoài chuyện đó ra, anh, và cả Chiaki đã từng gặp phải chuyện gì nữa? Anh đã từng gây ra đau khổ cho cô sao? Lỗi người phụ nữ đó mang quá nhiều khúc mắc khiến anh bắt đầu cảm thấy đau hai bên thái dương vì suy nghĩ quá nhiều. Anh suy nghĩ lung đến mức, mọi người phải gọi đến lần thứ ba anh mới hoàn hồn để chạy lại sân thi đấu.

Bảo Anh cảm thấy Gin đang có chuyện gì không ổn, định gắng hỏi, nhưng anh đã vào sân rồi nên cô đành nuốt hết những gì định nói xuống bụng. Thôi kệ! Lát nữa sẽ hỏi vậy.

Hiệp hai diễn ra cũng vô cùng gay cấn, cuối cùng, phần thắng nghiêng về phía lớp 2 – 3. Mặc dù đã thua nhưng lớp của Gin vô cùng phấn khích. Lần đầu tiên họ thi đấu với đàn anh mà tí số lại chênh lệch nhỏ như thế cũng đã là kì tích rồi!

"Em ăn trưa với bạn đi, tôi có việc phải ra ngoài một lát." Sau khi đã họp nhóm xong, Gin đi lại phía Bảo Anh dặn dò vài câu, rồi vội vã chạy thật nhanh ra hướng cổng trường.

"Shinakawa đi đâu vậy?" Sumire rướn cổ nhìn theo, thắc mắc hỏi Bảo Anh.

"Ai mà biết..." Bảo Anh lắc đầu chịu thua.

*****

Gin đi vào quán cà phê, dễ dàng tìm thấy người phụ nữ lúc nãy đang ngồi ở một chiếc bàn nơi góc quán.

"Cậu uống gì? Tôi mời." Bà ta mở lời ngay khi anh ngồi xuống.

Anh gọi đồ uống, rồi ngay lập tức đặt câu hỏi với bà ta: "Lúc nãy bà nói vậy là có ý gì?"

Người phụ nữ ấy rất điềm tĩnh, cầm tách trà nụ cười xuân lên và uống một ngụm nhỏ rồi mới nói: "Ý cậu là cậu muốn biết tại sao tôi lại nói cậu đã từng làm tổn thương Chiaki?"

"Đúng vậy." Anh trả lời chẳng ngần ngại.

"Hmm... cũng khó nói..." Bà ta dựa lưng vào thành ghế, vắt chéo chân lên "Đại loại là, ba năm trước cậu đã từng làm một chuyện rất rất có lỗi với cô ấy."

"Có lỗi sao? Tôi đã làm gì?" Gin nhưom một bên mày, đôi mắt bắt đầu bị bao phủ bởi sự băng lãnh.

"Cậu giết người." Bà ta vẫn điềm nhiên uống trà, bình tĩnh nhả ra từng chữ một.

"Giết người?" Tay anh nắm chặt lại thành hình quả đấm. Anh giết người? Anh giết ai mới được?

"Đúng vậy! Giết người."

"Tôi đã từng giết người? Tại sao một chuyện kinh khủng như vậy tôi lại không có ấn tượng gì hết?"

"Chẳng phải tôi đã nói rồi hay sao? Tôi đã xóa trí nhớ của cậu!"

"Không thể tin được!"

"Cậu không tin? Vậy tôi sẽ không nói nữa. Đợi đến lúc thích hợp, tôi sẽ để cậu và Chiaki hồi phục trí nhớ, xem xem hai người sẽ điên cuồng lao vào yêu và hận như thế nào."

"Rốt cuộc chuyện ấy kinh khủng đến mức nào? Cô ấy đã hận tôi đến mức nào?"

"Rất hận cậu! Hận đến mức vừa muốn giết chết cậu, vừa muốn tự hủy hoại bản thân để cậu vừa thỏa mãn sự trả thù, vừa phải đau đớn giày vò đến hết cuộc đời."

Đầu óc Gin như đang quay cuồng, Chiaki và anh đang bị đẩy đưa vào chuyện gì vậy chứ? Anh không thể hiểu nổi!

"Từ đầu, tôi đã yêu cầu cấp dưới sắp xếp cho cô ấy học ở một trường học bất kì trên đất Nhật, nhưng chẳng hiểu sao lại trùng ngay trường mà cậu đang theo học." Người phụ nữ bắt gác ghếch mép cười nhạt, nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn "Đúng là duyên trời đã định, thì chạy đi đâu cũng không thoát."

"Sao bà không kể hết ra cho tôi biết đi?" Gin đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

"Chuyện của mỗi người giống như một cuốn phim. Tôi chỉ là người xem, không thể thuộc lòng hết lời thoại và chi tiết. Chỉ có người trong cuộc mới biết tất cả. Một lúc nào đó, tôi sẽ cho cậu cơ hội tìm hiểu."

"Thôi được..." Gin vuốt mặt mình, kiềm chế sự tò mò và tức giận xuống "Tôi có một yêu cầu."

"Cậu cứ nói."

"Miyamoto là người rất dễ suy nghĩ lung tung. Đừng nói cho cô ấy bất cứ chuyện gì."

Người phụ nữ bật cười, uống nốt trà trong tách và nói: "Cô ấy vẫn y chang ba năm trước nhì? Thích suy nghĩ lung tung và dễ nhạy cảm với mọi chuyện."

"Nếu tôi nghe cô ấy đề cập đến chuyện này, tôi sẽ không tha cho bà."

"Cậu cũng không thay đổi gì cả. Tôi hứa, được chưa? Tôi sẽ không nói gì cho cô ấy biết." Bà ta cười càng nhiều hơn, rồi đưa tay lên xem đồng hồ "Tôi có việc phải đi rồi."

Nói rồi, bà ta xách giỏ đứng dậy, không quên để lại một câu: "Hi vọng sẽ sớm được gặp lại cậu."

Xong xuôi, bà ta chào anh thật lịch sự, và từ tốn rời đi.

Đời người như cuốn phim dài, dễ dàng biết được phần đầu, nhưng khó đoán được kết thúc.

Duyên số như sợi chỉ được buộc chặt, mãi mãi chẳng thể tách rời. Dù có trốn xa đến đâu chăng nữa, cuối cùng cũng sẽ được kéo về bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Dừng lại!! Cậu làm gì vậy giữa trường học vậy hả??

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đại hội thể thao đã kết thúc, tất cả trở về quy củ. Sau một ngày năng động hết mình, giáo viên và học sinh lại tới trường, ai vào việc nấy. Thầy chủ nhiệm mới hôm qua còn hò hét đầy máu lửa, hôm nay lại trở về sự nghiêm túc tri thức như thường ngày. Học sinh thì vẫn quây đủ đường như thường, dù cho có hội thao hay không!

Giờ tiếng quốc ngữ, đây là môn mà đáng lẽ Bảo Anh vô cùng chăm chú nghe giảng để trau dồi vốn liếng từ vựng và ngữ pháp tiếng Nhật, nhưng cô nàng lại ngồi chống cằm, tay cầm bút chì bấm gõ từng nhịp lên trang vở, mắt thì nhìn lên bảng, còn đầu thì lại đang suy tư về cái gì đó. Cũng may là cô nàng ngồi cuối hàng nên không ai để ý, nếu có thì chắc lại tưởng cô tương tự bạn trai thì xấu hổ đến mức chui đầu xuống lỗ mất!

Nhưng kì thực là Bảo Anh đang suy nghĩ về Gin. Hôm qua, sau khi anh từ cổng trường bước vào, cô tò mò hỏi anh đã đi đâu thì anh không trả lời. Thế là, cô nàng phải bám riết lấy anh để hỏi cho bằng được mới thôi.

"Cậu ra đó để hẹn hò người khác à?" Cuối cùng, vì không chịu nổi nữa, cô phang đại một li do vớ vẩn nào đó.

Gin đang cầm lon nước để uống, nghe cô nói vậy thì lập tức phun hết nước ra ngoài, bụm miệng lại để cười.

"Mặc cười làm à?" Bảo Anh nhiu mày lại, khó chịu. Chẳng lẽ cái tên này tưởng cô ghen? Còn lâu nhá! Chị đây không có làm ba cái trò con bò nhảm nhí đó!

Gin không nói gì, quay người lại, nhìn bản mặt vừa tức vừa ngây ngốc của cô, thờ dài một cái, rồi đưa tay lên đầu cô xoa nhẹ.

"Không có gì đặc biệt đâu!" Anh nhẹ nhàng lên tiếng.

"Không đặc biệt thì sao lại không nói?" Cô hậm hực.

"Bởi vì nó không đặc biệt cho nên không có gì đáng nói cả!"

"Rắc rối quá đi!! Tôi không đồng ý với cậu nữa." Bảo Anh giậm giậm chân, tỏ vẻ tức tối, rồi ôm bụng của mình lâu lâu "Còn chưa ăn trưa nữa đây này. Tôi đi ăn đây."

"Tôi đã nói em đi ăn chung với bạn rồi kia mà? Sao giờ lại còn chưa ăn nữa?" Gin nhiu mày lại, lộ rõ vẻ không hài lòng.

"Tại tôi lỡ làm hai hộp... đem tới đủ sợ cả đám chọc quê không có đường thoát nên..."

"Không nói nhiều, đi ăn." Gin chặn ngang lời nói của cô, ngay lập tức nắm tay kéo cô đi. Cứ thế, cuộc trò chuyện kết thúc, và cô không thể biết được rốt cuộc Gin đã ra ngoài cổng để làm gì. Tính cô vốn tò mò, nên không chịu được khi chưa điều tra ra được thật!

Giờ nghỉ trưa, trong lúc đang ăn cơm, lợi dụng thời gian hợp lí, Bảo Anh liền gắng hỏi Gin, hỏi cho bằng được mới thôi. Cô mè nheo đến mức khiến anh vừa bực mình vừa tức cười. Tại sao đến ăn cơm mà anh cũng không yên ổn được với cô kia chứ?

"Cậu không nói, từ mai tôi sẽ không làm bento cho cậu nữa!" Cuối cùng, Bảo Anh đành phải xài tuyệt chiêu.

"Được thôi! Mai tôi lại ăn bánh mì vậy." Gin tỉnh bơ đáp lại.

"Cậu..." Bảo Anh tức đến mức nghẹn họng. Tên này hết thuốc chữa mất rồi "Vậy từ mai tôi để cậu ăn bánh mì đến cuối năm học luôn."

"Đến cuối năm thôi đấy nhé! Qua năm học mới em vẫn phải làm bento cho tôi." Gin nhếch mép cười.

"Không!" Bảo Anh khoanh tay lại, hậm hực.

Gin thờ dài. Anh thật sự không muốn nói cho cô biết. Anh sợ cô sẽ lại suy nghĩ lung tung.

"Vậy thì..."

Bảo Anh đang trung bộ mặt tức giận ra, thì Gin đột ngột đứng dậy khiến cô hơi ngạc nhiên liếc qua. Cậu ta định làm gì vậy? Bộ tính giận ngược lại cô, giờ chiều trò bỏ đi à? Cô không nín kéo dẫu, anh muốn làm gì thì làm đi!

Ai ngờ, anh đi sang đứng đối diện cô, chống thật mạnh hai tay lên thành ghế gỗ, khóa chặt đường thoát của cô, môi mỉm cười đầy ảm ý.

"Nếu em không làm cơm nữa, thì tôi làm gì đừng có trách."

"C... cậu bị điên hả?" Mặt Bảo Anh đỏ lên, trợn mắt ngược nhìn gương mặt của anh đang rất gần, vừa bực mình vừa xấu hổ "Bỏ tay ra, tôi về lớp."

Nhưng dường như Gin không nghe cô nói gì, vẫn giữ nguyên tư thế, mắt nhìn sâu vào mắt cô đến mức cô có muốn quay mặt chỗ khác cũng không được.

"Hón nhau giữa các cặp đôi là chuyện thường đúng không?" Gin đột ngột hỏi.

Bảo Anh nuốt khan, chân tay bắt đầu run, môi mấp máy trả lời "Đ... đúng vậy!"

"Nhưng tôi muốn hơn cả hôn, có được không?" Nụ cười của anh ngày càng in đậm hơn trên khóe môi.

"Nói bậy bạ gì vậy?" Cô cúi đầu, tay bỗng cuống nắm chặt lấy vạt váy. Anh thừa cơ hội cúi xuống cổ cô, thờ nhẹ nhẹ, khiến mùi hương trên người anh đột ngột tỏa ra khắp mũi cô, làm cô một phen giật mình.

"Đừng lại!" Cô mạnh mẽ yêu cầu "Cậu tính làm gì giữa trường học vậy hả?"

"Tôi đã làm chuyện gì thì trời cũng không cần được." Anh thì thảo vào tai cô, rồi nhẹ nhàng hôn lên vành tai của cô khiến cô mất bình tĩnh, thân người run lên dữ dội.

"Buông tôi ra..." Giọng cô càng ngày càng yếu ớt.

"Không!" Môi anh nhẹ nhàng lướt xuống cổ cô "Từ khi em chịu làm cơm trưa cho tôi."

"Nhưng do cậu không chịu... A!" Cô chưa kịp dứt câu, tay anh đã nói long cái nơ đó, cời nút đầu áo sơ mi của cô ra, môi anh in lại đầu hôn khắp cổ cô. Cô lấy tay đẩy anh ra, nhưng xui xẻo lại bị tay anh khóa chặt.

"Bỏ tôi ra..." A!" Cô vừa hét lên, anh đã cúi thêm nút thứ hai, đồng thời đưa ngón tay lên môi cô vuốt nhẹ.

"Từ câu đồng ý ra, em nói thêm câu nào nữa là tôi sẽ cời thêm một nút nữa đấy." Nói xong, anh nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đang run bần bật của cô. Mùi hương của anh càng ngày càng trấn áp lí trí cô, khiến cô tưởng như có những gậy đã hoàn toàn gục ngã bởi mùi hương đó.

"Tôi đồng ý, đồng ý mà..." Bảo Anh vội vã nói khi môi Gin vừa rời khỏi môi mình. Chẳng hiểu sao lúc này cô không thể tức giận nổi, chỉ có sự xấu hổ đang hiện diện "Tôi không cần cơm của cậu đâu! Tôi sẽ làm mà..."

Cái kiểu cầu xin nhào nhệch này chính cô cũng thấy khó chịu, nhưng bắt buộc trong tình huống này phải xài tới nó. Tận sâu trong lòng, cô đột nhiên cảm thấy không muốn Gin rời khỏi cô lúc này. Cô muốn hít lấy mùi hương của anh. Anh bây giờ đã là bạn trai của cô, cô muốn chỉ mình cô người được nó mà thôi. Mùi hương này, khiến cô không quan tâm chuyện trước kia anh và cô đã từng xích mích những gì, cô đã từng ghét anh như thế nào. Lúc này cô chỉ muốn anh ở gần cô, để cô có thể ngửi lấy mùi hương cuốn hút và bí ẩn trên người anh.

Thấy cô chân thành đồng ý, Gin bật cười một tiếng, nhẹ nhàng cài lại nút áo cho cô, rồi trả tự do cho cô. Anh đứng thẳng dậy, sẵn sàng tâm lý chờ đợi con thịnh nộ từ cô, nhưng không hiểu sao cô lại ngồi im re.

"Tôi làm em sợ à?" Anh dè chừng đưa tay lại gần. Anh sợ cô sẽ lạnh lùng hất ra, nhưng cô cũng không làm vậy "Tôi xin lỗi..."

"Chúng ta đang hẹn hò đúng không?" Cô không nhìn anh, lên tiếng hỏi.

"Ừ!" Anh trả lời và có chút lo lắng, chẳng lẽ cô giận đến mức định chia tay à?

"Ừm..." Cô mím môi lại, áp úng, những ngón tay mân mê vạt váy xanh "Chỉ là hẹn hò qua giao kèo thôi, cậu không cần làm những hành động thân mật như vậy. Tôi cảm thấy nó không phải thuộc về tôi..."

Chẳng hiểu sao cô không thấy tức tởm gì, chỉ thấy hơi buồn. Tình cảm của anh không hề dành cho cô. Quen nhau như thế này thật sự rất khó chịu... Biết rõ đối phương chẳng có tình cảm với nhau mà lại còn đi hẹn hò. Đã vậy lại còn ôm cô, còn hôn cô... Tất cả những thứ ấy chưa từng thuộc về cô.

"Tất cả những hành động mà tôi đã làm với em, đều dành cho riêng em. Tôi là của riêng em trong thời gian này." Bộ mặt Gin lộ rõ vẻ phức tạp. Anh đưa tay xoa đầu cô, trong lòng cảm thấy hơi đau nhói. Cô chưa biết anh thích cô cỡ nào, muốn ở cạnh cô cỡ nào nên mới như vậy. Hay là cô nghĩ anh đã dành tình cảm cho cô gái năm xưa, nên bây giờ không thể có tình cảm gì với cô? Vậy cô có biết cô giống cô gái năm xưa đến mức nào không? Tâm ảnh khi cô lần đầu qua Nhật, một cô bé mười ba tuổi cầm ô Wagasa, đã thực sự khiến anh phải suy nghĩ mãi.

Bảo Anh gạt nhẹ đầu một cái. Cô hiểu rồi, vậy là trong thời gian này, nếu anh đã diễn sâu, thì cô cũng phải diễn sâu thôi!

"Tôi muốn làm một chuyện trước khi về lớp." Cô gói hai hộp cơm lại, để yên dưới ghế và đứng dậy "Cậu cho phép tôi mới làm"

"Giữ vậy? Em muốn thì cứ đánh tôi đi, không cần xin phép đâu." Gin dờ khóc dờ cười nói. Cô nàng này làm tim anh muốn nhảy ra ngoài rồi đây này!

Bảo Anh không nói gì, chân trái bước lên một bước nhỏ, đôi tay vòng qua thắt lưng Gin, dựa đầu vào ngực anh khiến anh giật mình. Anh tròn mắt lên, không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cô gái này đang ôm anh sao? Cô gái hay đánh anh vì anh làm những chuyện không đúng đắn với cô, giờ đang ôm anh sao?

"Em..." Anh hơi đỏ mặt, miệng không thốt nên lời.

Dựa đầu vào người anh bao nhiêu lần, bị bấy nhiêu lần Bảo Anh cảm thấy mình thật sự rất an toàn. Mùi hương này của anh chỉ mình cô được ngửi, chỉ mình cô được nhớ tới nó. Vòng ngực này của anh chỉ mình cô được dựa đầu vào. Ít ra bây giờ cô là bạn gái của anh, cô cũng nên thể hiện một chút độc chiếm chứ! Sau này không được làm nữa thì tiếc đứt ruột thì sao...

Cô chẳng biết phải nói cảm xúc của mình lúc này thế nào. Cô chỉ muốn đứng hoài như thế này thôi!

"Sắp tới giờ học rồi... về lớp thôi!" Gin vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói.

"Về lên đây!" Miệng nói vậy thôi chứ tay cô vẫn chưa chịu thả ra. Anh cũng chẳng có ý định gỡ tay cô, vì lâu lâu cô chủ động ôm anh nên anh muốn để cô ôm đến lúc nào cũng được.

Cuối cùng, Bảo Anh cũng nhẹ nhàng chịu buông tay, rồi khỏi người Gin. Cô không dám nhìn vào mặt anh vì xấu hổ đến cực độ. Tự nhiên lại đi ôm như vậy, cậu ta có cảm thấy cô kì lạ không nhỉ?

"C... chúng ta đang hẹn hò mà... nên ôm nhau là chuyện thường!" Cô áp úng thanh minh.

"Tôi biết rồi." Gin bật cười.

"Chính vì vậy mà..." Bảo Anh đột ngột ngược mặt lên nhìn anh, lời nói thể hiện quyết tâm thấy rõ "Chỉ có tôi mới được ôm cậu, mới được ngửi lấy mùi hương trên người cậu thôi!"

Gin dờ người, chẳng biết nói gì trong mấy giây liền. Bảo Anh bối rối một hồi, rồi cúi người lấy hai hộp cơm, bỏ đi một nước.

"Này! Em nói đi đi." Sau khi đã hoàn hồn, Gin vội vã đuổi theo cô, trong lòng ngập tràn sự hạnh phúc.

"Cậu tưởng tôi rảnh lắm chắc!?" Bảo Anh gắt lên, đi càng ngày càng nhanh.

"Nói lại một lần thôi!" Gin cố đi lên ngang hàng với cô, giọng năn nỉ.

"Không biết! Cậu không nghe thì thôi." Cô hậm hực, liếc anh một cái sắc lẹm, hai má đỏ lên, chân vẫn bước trên sân trường ngập nắng ban trưa.

"Được rồi! Dù em không nói, thì tôi cũng không để ai khác ôm hay ngửi mùi hương trên người của tôi đâu, được chưa?" Gin ngắt chớp mũi cô một cái.

"Chẳng phải cậu đã cho Sakura ngửi rồi hay sao?" Cô đứng lại, làm bộ tròn mắt lên, chớp chớp nhìn anh và ra vẻ ngạc nhiên.

"Cô ấy chỉ ngửi ít, em là ngửi nhiều nhất." Anh lấy hai tay áp chặt vào má cô làm môi cô chu lên có chủ đích.

"Bỏ ra, tên đại biếm thái này!?" Cô vùng ra, thuận chân định đá cho anh một cú Mawashi vào bụng anh nhưng xui xẻo bị anh giữ chặt lại.

"Chiều nay đâu với tôi đi, tôi cho em đầm đá thoải mái." Gin cười đầy thú vị khiến cô nhăn mặt, vừa tức vừa thẹn. Mấy bữa trước cậu ta có cho cô đầu đầu cơ chứ! Sao hôm nay lại thách đấu với cô như thế này?

*****

Tách trà nụ tầm xuân đã gần nguội, nhưng chủ nhân của nó lại không hề có ý định động đến. Người phụ nữ ấy chỉ ngồi vắt chéo chân, bình thản nhìn người đối diện đang dần nổi điên lên.

"Cô đi nói cho thằng nhóc Shinakawa biết? Cô bị điên rồi hả? Nếu nó nhớ lại thì chúng ta sẽ chết hết."

"Tôi biết. Tôi nghĩ... chúng ta nên nói ra sự thật về chuyện năm đó." Chủ nhân của tách trà vẫn nói với chất giọng nhỏ nhẹ, mặc cho đối phương đang gắt gỏng.

"Sự thật? Cô nghĩ sự thật giúp được gì hả? Chúng ta sẽ bị giết trước khi bị cảnh sát công đầu đây."

"Kẻ sai phải chịu đựng hình phạt."

"Kẻ sai chính là Shinakawa Gin, không phải sao?"

"Nhưng chúng ta điều khiển thằng bé trở nên như vậy."

"Chúng ta chỉ tác động tâm lý của nó, còn hành động của nó..."

"Tâm lý ảnh hưởng đến hành động rất nhiều. Chúng ta đã tác động đến tâm lý của thằng bé thì có nghĩa là đã gián tiếp giết người rồi, có hiểu không?"

*****

Đại hội thể thao chưa kết thúc được bao lâu, thì lễ hội văn hóa của trường lại sắp được tổ chức. Ngày này trường sẽ mở cửa cho mọi người vào tham quan, học sinh cấp hai sẽ có cơ hội tiếp cận trường hơn để dễ định hướng hơn. Vừa nghe đến tin này, Bảo Anh đã vui mừng ra mặt! Cô chưa bao giờ dự lễ hội văn hóa của trường cấp ba, chỉ thấy nó trong anime – manga thôi. Bây giờ được trực tiếp dự thì còn gì bằng!

"Lớp mình nên làm gì đây nhỉ? Maid Café, nhà ma? Hay là căn phòng vũ trụ?" Tiết sinh hoạt, cả lớp bắt đầu bàn chuyện, não động hết cả lên.

"À! Hay là vậy..." Một bạn nữ sinh nào đó đưa ra ý kiến "Lớp trưởng mình là người Việt Nam, sao mình không mở Maid Café, người phục vụ sẽ ăn mặc theo phong cách truyền thống Việt Nam nhỉ?"

"Ý kiến hay!?" Ayane tán thành ngay tức khắc "Tớ cũng muốn mặc áo dài Việt Nam."

Di nhiên là Bảo Anh đồng ý ngay rồi, cô nàng còn vui cùng vui nữa là đằng khác! Sau khi lên danh sách những người sẽ phục vụ trong quán, cô nàng đảm đương luôn việc chuẩn bị trang phục, còn lại thì phân công các bạn nam trang trí lớp. Cô còn vương bên hoạt động câu lạc bộ nữa chứ! Mọi thứ cần phải được chuẩn bị chu đáo để đón tiếp người ngoài vào tham quan trường.

Trong khi đó, bên lớp của Gin cũng bàn luận sôi nổi không kém. Mọi người định sẽ diễn kịch, kịch bản thì đã có rồi, chỉ còn trông chờ màn tuyển chọn diễn viên nữa thôi.

Để cho công bằng, giáo viên chủ nhiệm cho học sinh bình chọn người nào có tố chất nhất. Danh sách những gương mặt sáng giá được viết lên bảng, trong đó có cả Gin, Sakura, Kuro và cả Sunire. Anh chàng Michio đã đảm đương việc kịch bản và đạo diễn, nên may mắn thoát khỏi danh sách danh dự.

Cuối cùng, thì kết quả cũng có!

"Hả?? Cậu nói cậu được diễn cái gì cơ??" Giờ ăn trưa, Bảo Anh và Gin bắt đầu bàn luận về những chuyện sắp tới của lễ hội võ cũng sôi nổi.

"... diễn kịch." Anh hơi ngần ngại mấy giây rồi mới chịu nói ra hai chữ ngắn gọn.

"Lên sân khấu múa quyền, coi bộ được!" Bảo Anh xoa xoa cằm, cười cười nhìn anh.

"Em biết chọc tôi từ hồi nào vậy?" Gin cố đầu có một cái "Tôi diễn vai chính đáng hoàng đấy nhé."

"Vai gì?" Cô tròn mắt, tò mò hỏi "Có phải là Romeo và Juliet không vậy?"

"Không!" Gin phản bác "Kịch bản là một câu chuyện khác. Tôi được làm hoàng tử. Tên trời đánh Michio đã chỉ điểm tôi."

"Thế còn gì bằng!" Bảo Anh hào hứng "Nè, tiết lộ chút về kịch bản cho tôi nghe với."

"Thế loại là thần thoại." Anh cảm hộp sữa lên, đăm óng hút vào và đưa cho cô.

"Thần thoại sao? Nghe thú vị ghê!" Mắt cô sáng long lanh, tay nhận lấy hộp sữa, hút một ngụm. "Vậy... là chuyện tình yêu à? Ai diễn vai nữ chính?"

"... Takahashi..." Mặt anh đỏ ra, trả lời nhanh gọn lẹ.

Phụt!

Bảo Anh phun cả ngụm sữa ra ngoài, vừa ho sặc sụa vừa kinh ngạc: "S...Sumire á? Vai gì vậy?"

"Nữ thần Bóng Tối."

Quào, một sự kết hợp cực kì, cực kì tình hình! Một chàng thích ra vẻ điềm tĩnh bên ngoài, nhưng bên trong thì siêu biến thái! Còn một nàng thì hành động lẫn tính cách đều lộ tà hoàn hảo hai từ: siêu điên! Quào, võ kịch của lớp anh thật là thú vị, đạo diễn Michio chắc chắn sẽ đau đầu lắm đấy...

"Vậy... Sakura có tham gia không?" Bảo Anh vừa lấy khăn giấy lau tay vừa thuận miệng hỏi Gin. Thực sự thì chỉ là buộc miệng thôi, chứ không có ý để chứng hai thăm dò gì đâu...

"Có!" Gin ngược nhìn lên tán cây xanh, trả lời cô.

"Vai gì thế?" Cô lại hỏi.

"Thiên sứ Ánh Sáng." Anh mỉm cười, trông có vẻ như đang tưởng tượng ra chuyện gì đó rất vui.

Bảo Anh thấy vậy, huých huých vai anh mấy cái, bâng quơ thăm dò: "Sakura diễn chung cậu vui đến mức đó à?"

"Cũng không hẳn là vậy." Anh chuyển tầm mắt sang nhìn cô, cười càng ngày càng sâu hơn. Cô ngấy người ra, chẳng hiểu gì. Chứ anh đang nghĩ đến chuyện gì nhỉ? Cô và anh đang nhắc đến Sakura cơ mà! Ngoài cô ấy ra thì còn chuyện gì vui à?

"Chứ là chuyện gì?" Cô không chịu được tò mò, hỏi ngay và luôn.

Anh vẫn không ngưng cười, khẽ lấy trán mình蹭 nhẹ vào trán cô một cái, nhìn cô đầy dịu dàng.

"Tôi đang nghĩ, nếu em đóng vai thiên sứ, chắc chắn cũng sẽ rất đẹp."

Cô đỏ mặt, từ bao giờ mà anh thích nói mấy câu sến súa lắm cơ xấu vậy chứ hả?

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 6: Lễ hội trường! (1) - Bớt cuốn hút lại đi Shinakawa Gin...

Xà quần tới lui thì lễ hội cũng đến. Bao nhiêu thứ được lên kế hoạch trước đó cuối cùng cũng đã hoàn tất. Trường học được trang hoàng vô cùng hoành tráng, không khí cực kì náo nhiệt. Các gian hàng và các câu lạc bộ hoạt động liên tục để quảng bá, hội học sinh cũng dốc hết sức để di hướng dẫn cho khách, đặc biệt là các em học sinh sắp tốt nghiệp cấp hai có nguyện vọng thi vào cấp ba. Trường này dù sao cũng là một trường công lập tốt, nhiều giáo viên giỏi nên cũng khá nhiều người đến tham quan cho biết. Từ phụ huynh đến học sinh, người đến để định hướng cho con, người đến để xem mình có nên chọn trường này để học hay không.

"Chị Harumi, nhanh lên đi chứ! Em muốn đi ăn takoyaki." Một cô nàng nữ sinh cấp hai, da dẻ trắng trẻo, gương mặt dễ thu hút ánh nhìn đang kéo tay cô gái Harumi, cao hơn, da cũng trắng chẳng kém, và dĩ nhiên là gương mặt cũng rất ưa nhìn, mừng đậm chất vẻ đẹp mặn mà phương Đông.

"Con bé này! Em nói muốn vào tham quan xem trường có xứng đáng để em chọn vào cấp ba không phải sao? Nãy giờ hết kẹo bóng gòn rồi lại đến ramen, giờ lại đòi ăn takoyaki. Em thích mập lên đấy à?" Harumi hết chịu nổi, đứng khựng lại, khoanh tay ra vẻ khuyên răn.

"Xì! Em mập chứ đâu phải chỉ mập đâu mà lo?" Cô gái kia trề môi li li lại "Chị mới từ Hà Lan về Nhật thì phải chiều em một tí chứ?"

"Chẳng phải ở trường của em em được coi là hoa khôi hay sao? Giờ mập lên bị tụt hạng thì sao đấy?" Harumi hết chịu nổi cô em gái lắm lời này rồi!

"Còn ai đẹp bằng em nữa đâu mà tụt hạng hả chị? Natsumi em đây không bao giờ để ai có cơ hội vượt qua mình. Em có mập lên thì cũng không ai xinh qua em được." Cô nàng nữ sinh đập tay vào ngực, mạnh mẽ trả lời chị mình.

"Lí sự cùn này!" Harumi cố đầu có nàng một cái "Hiện tại có bà chị đứng trước mặt em là xinh hơn em đây, ý kiến nữa không?"

"Ừ ừ da!! Đau!!" Natsumi la lên oai oái, rồi vừa chạy lên phía trước vừa ngoảnh mặt ra sau "Đi thôi chị! Nhanh lên."

Vậy tay với Harumi mấy cái, Natsumi lại xoay người chạy tiếp. Không may, mắt cô nàng lúc đó chỉ lo để ý mấy gian hàng đồ ăn nên chẳng để ý có người đang đi đến, nên chẳng kịp phản ứng, "tiền đường" đâm sầm vào đối phương khiến cả hai té nhào xuống đất.

"Đấy thấy chưa? Con bé này..." Harumi chạy lại, nhìn mặt vừa khó chị vừa lo lắng.

"Ngày gì mà xui vậy nè..." Natsumi lăm bầm, vừa xấu hổ vừa bực bội. Cô nàng nhìn xem cơ thể mình có bị gì không, rồi mới nhìn lên người cũng đồng cảnh ngộ với mình.

"Ày da... đồ ra hết rồi..." Cô gái đó luống cuống, tay liên tục nhặt những cuộn ruy băng, bọc bóng bay bỏ vào thùng giấy. Natsumi nhìn cô ấy, hơi kinh ngạc vì cô ấy đang mặc một bộ áo dài truyền thống Việt Nam màu hồng phấn, tay áo được xắn lên đến khuỷu tay để tiện làm việc. Sau khi dọn dẹp hết tất cả, cô gái ấy quay sang nhìn Natsumi, lo lắng hỏi: "Chị xin lỗi. Em không sao chứ?"

Hỏi xong, cô ấy còn tiến lại gần để kiểm tra tay chân của Natsumi. Cô nàng nữ sinh cấp hai này cảm thấy ngượng ngùng cực độ. Từ đầu là do cô không để ý mới đụng trúng, mà còn phải nghe người ta xin lỗi mình là sao.

"Em cũng xin lỗi. Tại em chạy không nhìn đường cho nên..."

"A!! Đầu gối em bị xước kia." Cô gái kia chặn lời Natsumi bằng cách thốt lên trong hốt hoảng, rồi vội vã lục lọi cái túi xách nhỏ, lấy ra một cái khăn tay và một miếng băng keo cá nhân "Để chị băng lại cho."

"K... không cần đâu mà chị!" Natsumi chưa kịp áp ứng xong hết câu, cô gái ấy đã vội lấy khăn tay lau nhẹ vết thương, rồi dán băng keo cá nhân lên và đứng dậy, chìa tay ra đỡ cô nàng đứng dậy.

"Nếu có gì thì em cứ lên lớp 1 – 3 gặp chị nhé." Cô gái ấy phui phui tà áo dài, vui vẻ nói rồi cúi xuống nâng thùng giấy lên, vội vã rời đi. Natsumi đó người ra. Chị ấy hành động nhanh đến mức cô nàng còn không thấy rõ mặt mũi ra làm sao.

"Có sao không vậy?" Harumi xoay người Natsumi qua xem xét tình hình.

"Dạ không! Mình đi tham quan mấy câu lạc bộ đi chị. Em nghe nói mấy câu lạc bộ hay có mấy anh đẹp trai lắm." Hình như quên bống chuyện vừa rồi, Natsumi lại quay sang mè nheo với chị mình rồi hùng hốt đi trước. Harumi thờ dài đầu hàng, có từ chối cũng đâu có yên thân với con bé này được?

Các câu lạc bộ thể thao hoạt động liên tục để nhằm kiểm thêm thành viên để đăng hơn vào thời điểm này và năm học tiếp theo. Ngoài ra, các câu lạc bộ võ thuật cũng sôi nổi không kém, tiêu biểu nhất chính là... câu lạc bộ Karatedo.

Gin từ sáng đến giờ, cùng với các võ sư khác đã đầu tòng cộng ba trận. Bây giờ chính là trận thứ tư. Những lần tham gia các cuộc thi lớn đã giúp anh dễ dàng nắm bắt sơ hở của đối phương, nên anh ra đòn rất dứt khoát và nhanh gọn. Chỉ cần ba đòn là đã khiến đối phương phải thua toàn tập.

"Cô bé Miyamoto sáng giờ ở đâu vậy nhỉ?" Một võ sư tháo găng tay thi đấu ra, vu vơ hỏi.

"Chắc là bận việc trên lớp rồi. Lát nữa sẽ xuống." Gin vỗ lấy chai nước đặt cạnh bàn của mình, uống một ngụm, mắt không ngừng đảo liên tục xung quanh. Cửa câu lạc bộ đã bị bu đen đặc bởi khách, mà đa số toàn là các khách nữ và nữ sinh cấp hai. Chẳng lẽ ở đây có nhiều sức hút đến vậy à? Họ đứng xem thi sau này có chịu gia nhập câu lạc bộ không đây?

Anh chàng này chẳng biết sự thu hút của mình kinh khủng cỡ nào đây mà...

Natsumi khó khăn lắm mới chen lên được đầu hàng, vì cô nàng muốn được xem rõ cuộc ở câu lạc bộ Karatedo có gì ghê gớm mà lại nhiều người bu đến vậy. Chắc cũng chỉ là những trận đấu vô tâm thường giữa các võ sư để tạo danh tiếng thôi đây mà! Ở trường của cô cũng có.

Nhưng chỉ vừa đặt chân lên hàng đầu, ngay lập tức, đôi mắt màu cà phê sữa của cô nàng nữ sinh này đã bị cuốn hút bởi một anh chàng dai đen tóc nâu đang đứng uống nước gần đó. Anh ta uống xong lại còn lấy tay vuốt tóc ngược lên, hình như là cho đỡ nóng thì phải, nhưng chẳng hiểu sao hành động đó khiến Natsumi thấy bồn loạn cực kì, dĩ nhiên là đám con gái ở hàng sau cũng không phải là ngoại lệ. Anh chàng đẹp trai này ở đâu chui ra vậy hả trời? Cao, thân hình nhún vù cùng vững chắc và đương nhiên, là rất bắt mắt, cả gương mặt cũng vậy! Ôi trời ơi, mới đây mà cô nàng đã rất rất muốn vào trường này để học rồi.

"Mới nhắc tào tháo, tào tháo thôi kìa." Một anh chàng võ sư phấn khởi lên tiếng, chỉ tay về phía cửa phòng thay đồ vừa được mở ra. Gin đặt chai nước xuống, lia mắt sang nhìn. Bảo Anh vẫn như mọi lần, cột tóc đuôi ngựa, gương mặt đáng đáng sát khí. Hình như khi cô mặc đồ võ thi cô lại mang bộ mặt khác thì phải...

Bảo Anh lần này đã mang đai nâu, cô nàng vừa mới thi lên đai vào mấy ngày trước. Nhắc đến ngày thi, thì ôi thôi rồi cô nàng phải chịu đựng "cực hình" rất khổ sở. Nào là đi quyền, thể lực nặng nhọc, thi đấu... vân vân và mây mây... Nói chung là để có cái đai nâu này cô nàng đã phải rất vất vả.

"Tôi tưởng em bận nên không tới." Gin đi tới gần, mỉm cười nhìn cô.

"Chẳng phải người thích đấu với tôi là cậu sao? Dĩ nhiên là tôi phải tới." Bảo Anh lấy găng tay, đeo vào, liếc anh một cái cực kì đáng sợ.

Natsumi và mấy đứa con gái đứng ngay cửa đều đang có chung một suy nghĩ. WTF? Cô gái kia là ai? Mặc đồ võ, còn đang đeo găng tay... Gin cũng đang đeo găng tay... Chẳng lẽ hai người này định thi đấu sao?? À mà... sao Natsumi lại thấy có gì kì lạ quen quen...

"Đấu nhanh thôi, tôi còn phải về lớp." Bảo Anh đeo găng xong, bắt đầu đứng vào thế, gương mặt vô cùng nghiêm túc.

"Đấu thể này đi Nếu tôi hôn được trán em ba lần, coi như tôi thắng. Em đánh được tôi ba đòn, coi như em thắng. Được không?" Gin cười híp mắt yêu cầu.

"Còn lâu." Bảo Anh trả lời cực kì phũ phàng.

"Đây là mệnh lệnh của võ sư, không được kháng lệnh." Gin đằng hắng giọng, cũng bày đặt ra vẻ nghiêm nghị.

"Vẫn kháng lệnh thì sao?" Bảo Anh đứng nghiêm, chào anh, rồi đưa tay lên thúi.

"Nghĩ đấu." Gin trả lời ngắn gọn.

Bảo Anh vẫn đứng im, nhìn anh, không hề cười: "Nghĩ thì nghĩ. Đỡ phải tốn sức."

"Đưa đây. Đấu đi." Gin vừa nói dứt câu, đã lấy mu bàn tay của mình đập vào tay cô một phát, đồng thời đưa tay còn lại hướng thẳng đến mặt cô. Rất nhanh, cô né mặt sang một bên, rồi lách người sang bên trái, dùng chân đá một cú Mawashi nhắm thẳng đến bụng anh, nhưng xui xẻo lại bị anh giữ lại. Anh kéo chân cô thật mạnh, để người cô đổ về phía anh và lấy tay hướng thẳng đến cổ cô, sử dụng đường chém. Cô ngửa đầu lên, chân bị anh giữ gạt thật mạnh xuống để xoẹt dọc, rồi nhanh chóng thu chân lên, lại đuổi ra để gạt chân anh. Anh trúng đòn, nhưng nhanh chóng lộn nhào một vòng để đứng vững trở lại.

"Tiến bộ rồi đây. Nếu là người khác đã ăn no đòn từ lâu rồi." Gin nhếch mép cười một cái.

"Cũng thường thôi." Bảo Anh cười lại, rồi ngay lập tức lại lao vào.

Gần hết giờ, Bảo Anh lại cắm vào bụng Gin một cú đá, nhưng lại bị anh giữ chân rất chặt. Cô nhấc cao chân còn lại lên, chân bị anh giữ hơi co lại, lấy đà bật lên, dùng đầu gối của chân bị giữ đẩy trọng lượng của anh về phía sau, hai tay đẩy hai vai của anh để anh té nhanh hơn. Nhưng anh luôn luôn là người nhanh hơn, một tay vẫn giữ chân cô, một tay nắm lấy tay cô, vật cô xuống sàn một cách dễ dàng và nhanh gọn.

"Tiếc quá, tôi lại thắng rồi." Anh chống hai tay xuống sàn, nhìn cô đầy thú vị.

"Tôi ngồi đây đã. Ở đây nhiều người lắm." Bảo Anh vẫn bình tĩnh đây Gin ra, chẳng hề có chút ngại ngùng khiến anh hơi kinh ngạc, dễ dàng thả cô ngồi dậy. Cô tháo găng tay, bước nhanh về phía phòng thay đồ và đóng cửa lại, chẳng thèm quay lại nhìn anh lần nào khiến anh hơi người như cục đá giữa phòng tập mấy phút liền.

Natsumi trần trối nhìn anh chàng làm cô bồn loan suốt từ đầu đến cuối trận đấu. Anh đấu với con gái nhưng lại không hề nhàn nhuợc, cô nàng có cảm giác anh dùng lực khá mạnh để đáp trả đòn. Thật thú vị! Cô rất muốn biết thêm về anh ta. Quyết định đi lễ hội trường hôm nay quả là một ý kiến sáng suốt của cô mà! Có thể gặp được người đẹp trai thế này...

Lại nói về Gin, sau khi bị bạn Bảo Anh bỏ ôm góc bờ ngồi đợi mấy phút, thì ngay lập tức đứng dậy, tháo găng tay ra và đi về phía phòng thay đồ.

"Nè nè! Trong đó Miyamoto đang thay đồ mà..." Một anh chàng võ sư khác lên tiếng, nhìn Gin với đôi mắt kì quặc. Chẳng lẽ anh định đi vào đó luôn à?

"Chưa biết trình thay đồ siêu tốc của cô ấy à?" Anh cười nhặt một cái, rồi thản nhiên gạt tay nắm xuống, đẩy cửa đi vào trong trước hàng đồng gương mặt hốt hoảng đang nhìn mình.

Quả nhiên như anh đoán! Bảo Anh đã thay đồ xong và ra ngoài bằng cửa sau rồi.

Anh đứng xoa xoa cằm, về mặt đây khó hiểu. Sao Chiaki lại muốn tránh mặt anh vậy cơ chứ? Anh đã làm gì sai mà không biết à?

Chị còn cách đi gặp cô ấy để hỏi thôi!

"Nè Shinakawa! Còn một trận nữa, cậu ra luôn đi." Đang tính đi thay đồ thì một anh chàng võ sư đi vào thông báo "Anh Takashi bị trật khớp rồi, chỉ còn trận cuối thôi, cậu thay anh ấy được không?"

Gin nhìn anh ta, thờ dãi một cái rồi nhẹ nhàng gạt đầu. Đành tạm gác lại vậy! Chút nữa đi hỏi cô ấy cũng được...

Gin bước ra khỏi phòng thay đồ với mớ tãm trạng ngổn ngang, nhưng khi vào trận đấu thì lại vô cùng tập trung.

Natsumi vừa thấy thân tượng của mình ra đã vô thức òa lên một tiếng, mấy đứa con gái ở phía sau cũng được nước mà òa lên theo khiến không khí vô cùng sôi nổi. Gin không quen với kiểu bị làm trung tâm như thế này. Từ lúc vào trường này anh đã ít nói nên không ai để ý gì nhiều, chỉ biết anh có cái gì thường cực kì to bự đó là vô địch karatedo thôi. Ai ngờ bây giờ lại soi ra cả nhan sắc của anh, coi như tháng ngày yên bình vô vị của anh chấm dứt từ đây.

Trận đấu kết thúc cũng là lúc đến giờ ăn trưa. Gin vừa đứng uống nước vừa nghĩ ngợi, không biết cô có làm com trưa cho anh không đây nhỉ? Lúc này tự nhiên lại bỏ đi một mạch khiến anh chẳng làm ăn gì được. Cô còn không cho anh thời gian để giới thiệu cô là bạn gái của anh nữa chứ! Nghĩ đến lại thấy có chút tức tức.

Natsumi thấy anh chàng kia đang đứng một mình, nghĩ đây là cơ hội tốt, nên vội vã lén la chạy đến đó, đám con gái cũng lon ton hòa nhau chạy theo, làm Harumi chẳng kịp trở tay với cô em hám trai này.

Gin một mồi nhìn cả đồng nữ sinh đang bu quanh mình. Anh thật sự muốn đi thay đồ, anh muốn đi tắm, anh muốn gặp bạn gái, anh muốn đi ăn!!! Trời ơi là trời!!!

Lại nhắc đến bạn gái của Gin, Bảo Anh, cô nàng lúc này đầu xong đã vội chạy về nhà tắm rửa sạch sẽ, nếu không lát nữa mặc lại áo dài thì sẽ rất nóng nực và bức bối! Có nhà gần trường cũng thật là tiện! Vừa hay về nhà đã sực nhớ ra hai hộp bento để trên bàn ăn quên đem đi, đúng là một công đôi việc.

Mặc áo dài xong, ngắm mình trong gương lần cuối, Bảo Anh mới xách bento lên và ra khỏi nhà. Đi đến trường, vừa vận đến giờ ăn trưa nên cô nàng tạt qua chỗ câu lạc bộ để gọi Gin. Cô đứng lẩn trong đám con gái để chờ anh đầu xong, không thể chen lên hàng đầu được vì quá đông đúc.

Kết thúc trận đấu, Bảo Anh định có chen lên thì cả đám đứng đằng trước lẫn đằng sau đã lì lượt kéo nhau chạy về phía Gin, khiến cô nàng mắc kẹt không thoát ra được.

"Anh ra đòn trông rất dứt khoát và điêu luyện. Năm sau nếu em vào trường này và tham gia câu lạc bộ, anh chỉ dẫn cho em được không?" Một cô bé nữ sinh cấp hai nào đó bạo gan lên tiếng.

"Đương nhiên. Đó là nhiệm vụ của các võ sư." Bảo Anh nghe Gin trả lời rồi gầy gòn súc tích.

"Lát nữa anh có rảnh không? Tại em muốn đi tham quan trường, anh dẫn thì em đi được không à?" Đám con gái phấn khích khiến Bảo Anh hơi bức bối.Ở đâu ra cái có dẫn đi tham quan thế này? Còn lâu! Cậu ta sắp ăn trưa rồi nãy cung à! Giới thì cứ tiếp tục ra chiều trỏ tấn tình đi.

"Đó là việc của hội học sinh, cứ ra ngoài là sẽ có người chỉ dẫn. Tôi còn có việc." Nói xong, Gin định quay đầu đi thì lại bị nhiều tiếng gọi chèo kéo giữ lại.

Natsumi cũng rất phấn khích, cô nàng hi vọng anh chàng ấy ít nhiều sẽ chú ý đến cô, vì dù sao thì cô cũng nổi bật hơn những nữ sinh khác trong đám đồng nghiệp mà! Chắc chắn sẽ phải để ý thôi!

"Tôi đói. Đi ăn được không?"

Gin đang cực kì bức mình, thì đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên giữa đám đông khiến anh giật bắn người, quay đầu nhìn lại. Bảo Anh khó khăn đi lên đầu hàng, giờ hai hộp bento lên và chớp mắt nhìn anh. Anh giật mình tập hai. Có đang mặc áo dài, mái tóc nâu dài quá vai xoắn nhẹ được xoắn ra tự nhiên, lại còn lấy một ít óc ở hai bên mang tai thắt bím, cột chung lại với nhau bằng một cái nơ màu hồng phấn, trùng màu với áo dài nữa chứ! Nhìn vô cùng giản dị, nhưng anh lại không thể nào rời mắt được. Cô xinh đẹp theo kiểu truyền thống và hướng nội, đậm nét đẹp của một người con gái phương Đông nói chung và Việt Nam nói riêng.

Lại giờ chiều trò tự làm cơm lấy lòng trai đẹp à? Natsumi nhủ vậy nghĩ ngợi. Cô nàng gặp nhiều trường hợp như thế này ở trường rồi nên không lấy làm lạ. Nữ sinh sẽ tự làm bento và mời người mình thích ăn để dễ chiếm được tình cảm hơn.

Nhưng cô nàng có cảm giác anh chàng này không phải tuýp người dễ mềm lòng, nên chắc chiều này sẽ thất bại thôi...

À mà khoan! Sao mà nhìn cô gái mặc áo dài này quen thế nhỉ? Hình như là cô gái mà cô đã đâm trúng lúc nãy đây mà...

"Hỏi này vợ chạy về nhà tắm rửa, với lại lấy bento để quên nên không nói trước được với cậu." Bảo Anh đi tới gần Gin. Anh vẫn đứng trơ trơ, trố mắt nhìn cô. Vậy là không phải cô giận anh gì à? Lâm anh này giờ cứ suy nghĩ lung tung ca lên!

"Nè! Cậu có nghe tôi nói không đó?" Thấy anh không nói gì, Bảo Anh lấy làm lạ, dùng tay huơ huơ trước mặt anh làm anh hoàn hồn "Cậu không ăn hả? Vậy tôi đi ăn một mình..."

"Aiz! Đúng là không bắt em đi theo thì không yên tâm được. Ai nói tôi không ăn? Đói muốn chết rồi đây..." Gin tặc lưỡi, nắm lấy tay cô và kéo về phòng thay đồ khiến bao nhiêu người chứng kiến phải trợn mắt lên, miệng há ra đầy kinh ngạc.

"Ch... chờ chút! Nếu anh muốn ăn trưa thì tại em cũng sẽ cùng ăn với anh..." Đám con gái nhao nhao hét ca lên để níu kéo. Bọn họ không hiểu nổi, một đám đông lại thua một cô gái tự làm bento thôi hay sao?

"Xin lỗi, tôi thích ăn với bạn gái của mình hơn." Gin dừng bước, quay đầu lại cười nhạt, lấy tay che giấu nhẹ qua vai Bảo Anh và tình bơ nói. Kết quả là bị cô nàng cho một đấm vào bụng.

"Bớt sảm sớt đi." Cô kiểm chế giọng xuống, nói nhỏ.

"Tôi muốn đánh dấu chủ quyền ngay bây giờ." Anh mỉm cười nhìn cô, đáp lại rất chi là thần nhiên "Em đi giày cao gót à? Đau chân không? Để tôi bế đi..."

"Tôi cho cậu hai phút thay đồ, tôi đứng ngoài cổng sau đợi. Lỡ một giây tôi đưa hộp bento cho người khác." Cô giật giật lông mày, với và đi trước anh ba bốn bước. Chỗ này đông người quá, nếu đồ mặt ở đây thì xấu hổ chết mất! Huống hồ chỉ anh lại có mùi hương đặc biệt, từ sáng đến giờ thì đầu, mồ hôi tủa ra mà mùi hương đó vẫn còn! Không thể tin nổi! Quá hư cấu!

Lúc này cô đã vô thức định ôm anh rồi, nên mới với và đi trước. Điền thật mà! Tại sao cô lại muốn đi ôm anh vậy cơ chứ? Anh cũng chi là bạn trai qua giao kèo thôi mà? Tại sao lại có cái cảm xúc quái gở vậy chứ?

Ai bảo anh có sức cuốn hút đặc biệt quá làm gì cơ chứ?

Cứ thế này đã xem không kiểm chế được, anh mà đi diễn kịch chắc hành động theo bản năng luôn quá!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Lễ hội trường (2) - Giao kèo giữa em và tôi kết thúc!

"Chị Harumi!!! Em quyết định sẽ vào đây học!!!" Natsumi sau khi bị trai phũ thì ngay lập tức chạy về mẹ nheo với bà chị đáng thương. Cô nàng không cam tâm!! Tại sao ánh mắt anh ấy không hề dừng lại ở cô quá ba giây như những anh chàng khác chứ?

"Chị đây đã không có cửa, thì em cũng không có đâu..." Harumi thở dài, xoa đầu cô em mình an ủi.

"Ý chị là sao?" Natsumi ngơ ngật ra, nhướn mày lên và hỏi.

"Ngày trước đi học ở Việt Nam, dùng mũ nhân cơ bao nhiêu lần cũng không lay chuyển được! Lúc đó không biết nên gọi cậu ta là già trước tuổi hay có vấn đề về sinh lý, bây giờ thì biết rồi, thì ra cậu ta đã có bạn gái." Harumi được nước tuôn ra một tràng tâm sự.

"Có chuyện đó ư? Học sinh cấp ba mà cũng hợp chung với chị hay sao?" Natsumi ra vẻ ngạc nhiên.

Lần này đến lượt Harumi trợn mắt nhìn cô em gái "Em nói học sinh cấp ba là sao? Cậu ta đã mười chín tuổi rồi, còn học sinh cấp ba cái gì nữa?"

"Tại vì... em nghe mấy anh võ sư khác nói, anh ấy chỉ mới học năm nhất mà đã có thể làm chủ tịch câu lạc bộ nên..."

"Năm nhất á??" Harumi há hốc mồm ra, người cứng đờ lại vì quá kinh ngạc. Mười chín tuổi học năm nhất cấp ba? Cậu ta bị lưu ban à? Không đúng, lưu ban thì sao lại có thể gánh vác công việc giỏi như vậy được? Hay là có ý giấu tuổi đi học? "Chị cứ tưởng cậu ta là cựu học sinh của trường..."

Chàng trai trẻ này, toàn khiến cho chị ta cảm thấy thú vị. Ngay từ lần đầu gặp mặt đã thế rồi...

~~~~~

"Shinakawa! Trang phục diễn chuẩn bị xong rồi nè, vào đây mặc thử xem!!!"

Gin và Bảo Anh vừa mới ăn cơm trưa xong, thì Sumire đã từ đầu chạy đến và hét lên đầy phấn khích. Không phấn khích sao được? Lần đầu tiên được thấy trai đẹp của lớp mặc đồ hoàng tử cơ mà...

"Ừ! Vào liền đây." Gin đứng dậy, đáp lại lời của Sumire, rồi quay sang Bảo Anh "Bây giờ em về lớp à?"

"Ừ..." Bảo Anh gật gù cái đầu, tâm trí thì dường như đang suy nghĩ về chuyện gì đó. Sau một hồi ngồi im, cô nàng đột ngột đứng phắt dậy, mạnh mẽ nói: "Tôi cũng muốn xem cậu mặc như thế nào."

Gin chớp mắt, thận mật ra đầy ngạc nhiên, rồi lại bật cười một cái đầy thích thú và nói: "Định vào phòng thay đồ để xem tôi mặc đồ như thế nào à?"

"K... không phải!!!" Bảo Anh đỏ mặt hét toáng lên "Ý tôi là muốn coi trông cậu như thế nào khi làm hoàng tử..."

"Thật ra thì em vào chung phòng với tôi cũng đâu có sao?" Gin cười híp mắt, tràn đầy hàm ý.

"Lại lên cơm biến thái rồi đây hả?" Bảo Anh giờ nắm đấm lên, sự tức giận và xấu hổ càng ngày càng tăng.

"Trời ơi hai người có nhanh lên không vậy??" Sumire mất kiên nhẫn, gào lên "Đa của út sắp cháy đen thôi rồi đây nè!"

Bảo Anh đánh tạm hoãn việc xử tội Gin, với và chạy về phía Sumire, hất tóc đi trước, chẳng thèm đợi anh.

Gin cười, cô gái này hớ tì là giận dữ, suốt ngày cứ làm anh phải khổ sở.

Lên đến lớp của Gin, Bảo Anh ngượng quá, không dám bước vào nên đánh trờ về lớp của mình để đợi. Lớp cô đang nghỉ ngơi ăn trưa vì hiện tại cũng đang vắng khách. Sáng giờ khách đến quán cà phê của lớp khá đông nên mọi người cũng đã vất vả rất nhiều.

"Chị-- chan!!!" Ayane thấy cô nàng bước vào lớp thì lon ton chạy lại liền "Tóc tớ bị bung rồi, cậu búi lại cho tớ đi."

"Ngồi xuống đi, tớ đi lấy thun buộc tóc đã." Bảo Anh mỉm cười, Ayane vui vẻ ngồi xuống ghế gần đó, gương mặt ánh lên sự phấn khích.

Vừa búi tóc cho Ayane, Bảo Anh lại nghĩ về chuyện quá khứ. Cô gái đã từng khóc đến mức suýt nữa ngắt xù vì sự ra đi đột ngột của anh trai mình, bây giờ đã trở về sự hỗn nhiên vốn có. Chắc có lẽ cô ấy còn buồn, nhưng nghĩ rằng anh mình không muốn thấy cô như vậy, nên mới ráng tập quen với sự vui vẻ. Bây giờ chắc cũng đã vui đi phần nào rồi...

"Xong rồi đây." Bảo Anh lấy tay chỉnh lại tóc cho Ayane lần cuối, xoay mặt cô sang đối diện mình và ngắm nghía một hồi "Đẹp rồi đó."

"Cảm ơn nhiều!" Ayane cười rạng rỡ, với tay cầm cái gương nhỏ nằm trên bàn gần đó lên soi cho rõ.

"Chiaki!!!"

Cửa lớp đột ngột bị mở ra một cách mạnh bạo. Nơi ngưỡng cửa, Sumire trong bộ váy màu đen đầy sang trọng, mái tóc uốn lộn quý phái đang thờ hồng hộc, gương mặt toát ra sự kinh ngạc.

"Có chuyện gì thế?" Bảo Anh quay sang nhìn Sumire với đôi mắt tò mò xen lẫn bất ngờ.

"C... cậu... Cậu ra xem Shinakawa kia kìa..." Khó khăn lắm, Sunire mới nói được hết đầy đủ câu.

"Cậu ta bị làm sao à?" Bảo Anh nhíu mày lại, ngu ngơ hỏi. Sunire chỉ lắc đầu nguây nguẩy, chưa kịp nói câu thứ hai thì...

"Bộ này hơi khó đi chuyên nhi...? Cậu kiểm ở đâu vậy Takahashi?" Giọng của Gin vang lên từ sau lưng Sunire khiến cô nằng giật bản người né sang một bên để nhìn anh. Gin cảm thấy hơi khó hiểu vì hành động của cô bạn, nhưng cũng không để tâm lắm, thân nhiên bước vào trong lớp của Bảo Anh "Miyamoto, em thấy thế nào..."

Bảo Anh trợn mắt lên kinh ngạc. WTF??? Hào quang ở đâu ra mà bao quanh cậu ta chói lóa dữ vậy trời? Chỉ là diễn kịch thôi mà, có cần phải cuốn hút đến thế không? Mặt cô bất giác đỏ lên, nhìn anh chăm chăm không thể rời mắt. Tóc anh được vuốt lên, đồ hoàng tử thì khỏi nói rồi, sang chảnh hết sức! Anh mặc nó nhìn vô cùng quyền lực. Có nhìn anh ngáy ngốc cả người ra, đến mức chẳng hề nghe anh và mọi người đang nói gì.

"Miyamoto!" Anh đột ngột nhéo má cô một cái, làm cô trở lại thực tại.

"Hả? Gì vậy?" Cô giật mình, ngu ngơ hỏi lại anh.

"Em sao vậy? Tôi gọi ba lần rồi đấy." Gin hơi khó chịu trước hành động của cô. Bộ sáng giờ cô chạy bản mặt lấm hay sao mà lại cứng đờ người ra thế?

Bảo Anh cười một cái để che giấu chấy. Trời ơi xấu hổ quá!!! Sao cô lại nhìn chăm chăm cậu ta như vậy chứ? Đầu cô bị cậu ta đầu độc mất rồi.

"Em nói muốn thấy tôi mặc như thế nào mà? Vậy thấy sao?" Gin vừa hỏi vừa thuận tay rút cây kiếm bên hông trái của mình ra, xoay xoay vài vòng và múa vài đường.

"À ừm..." Bảo Anh tự tát vào má mình một cái để đỡ mặt trai giảm xuống một nửa "Cũng đẹp đó. Nói chung cậu mặc cái gì lên cũng biến thái như nhau..."

"Đúng là em, không khen nổi tôi một câu nào." Gin lắc đầu, cười đầy bất lực. Anh chịu thua cô năng rắc rối và ngang bướng này rồi.

Bảo Anh phồng má lên, quay mặt đi chỗ khác. Cậu ta không hiểu nói giảm nói tránh là gì à? Chẳng lẽ bây giờ cô phải khen mức nở rãng anh đẹp trai, siêu đẹp trai trước mặt bao nhiêu người ở đây hả? Da mặt cô dày nhưng không dày đến cỡ đó đâu! Có thừa nhận anh đẹp, vì ở đây ai cũng thấy vậy mà!

"Aiz, có muốn khen người ta thì cứ khen đi, có gì đâu mà ngại?" Sunire từ đâu ra nhảy vào, huých vai Bảo Anh một cái, cười cười trêu chọc.

"Khen cái gì? Tại sao phải khen?" Bảo Anh lấp bắp, hai tay chấp sau lưng này giờ đã nắm chặt tà áo dài đến mức chỗ đó phải nhăn nhúm lại.

"Mọi người nói chuyện vui quá nhi..." Sakura bước vào lớp của Bảo Anh. Cô mặc một bộ váy màu trắng cùng kiểu dáng với bộ váy của Sunire, trông thật kiêu sa.

Gin thuận mắt quay sang nhìn Sakura, và đôi mắt đột ngột dán chặt vào cô một cách không chủ đích. Liệu Chiaki khi mặc bộ này có xinh đẹp giống như cô hay không? Chắc chắn là có rồi...

Bảo Anh cảm thấy Gin hơi kì lạ, vội vả lấy tay hươ hươ trước mặt anh để anh tinh ra. Thấy anh vẫn đứng trơ trơ, bực mình, một tay cô vô thức kéo tay áo anh, một tay hươ mạnh hơn nữa và cầu nhàu: "Thấy con gái nhà người ta xinh là dán con mắt vào."

Gin hoàn hồn, thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của chính mình. Anh lại liên tưởng lung tung nữa rồi!

"Em ghen à?" Anh quay sang nhìn Bảo Anh, mỉm cười hơi tình bơ.

Bảo Anh được một phen đỏ mặt tá tai. Ghen? Ghen cái quái gì chứ? Cô nằng bắt chợt nhìn xuống, thấy tay mình đang nắm lấy tay áo của anh từ lúc nào mà mình không biết nên cũng vội bỏ ra.

"Cậu bị ắm đầu đấy hả? Mặt tôi mà đi ghen hay sao?" Cô nằng cố gắng làm ra vẻ khinh khỉnh, nhưng thực ra thì trong lòng đang rối bời.

Gin đưa tay lên xoa đầu cô: "Đừng rồi, em không thích tôi thì làm sao ghen được."

Bảo Anh hơi giật mình. Gin vừa nói cái gì thế? Hôm nay anh bị sao vậy nhỉ? Có bất giác ngược lên nhìn anh, anh vẫn đang cười, nhưng đôi mắt lại thoáng chút gì đó khá buồn. Cô không hiểu, cũng không dám nhìn anh quá lâu trước chỗ đông người, nên sau ba giây đã luống cuống nhìn đi nơi khác. Đột nhiên cô sợ nhìn thấy ánh mắt ấy của anh, nó làm lòng cô cũng phải chùng xuống, ào não theo nó.

"Lúc này em để quên đồ, tôi có cầm hộ, qua lớp với tôi đi lấy." Gin đột ngột lên tiếng, và chẳng hề bận tâm đến thái độ của mọi người, anh kéo cô đi một mạch ra hành lang, quẹo vào lớp anh. Cô ngo mặt ra, cố gắng nhớ lại xem rốt cuộc mình đã để quên cái gì. Hay là anh có ý kiếm chuyện để lôi cô ra riêng để hời tội cô vì cô không khen anh đẹp trai?

Lớp học lúc này đột ngột vắng người đến mức bất thường! Bảo Anh khó khăn nhìn đồng hồ đeo tay, đã hai giờ chiều rồi. Hình như là câu lạc bộ âm nhạc sắp có buổi biểu diễn vào lúc hai giờ rưỡi nên mọi người đã kéo xuống hội trường hết. Kết quả là để lớp học trống trơn với cả đồng đạo cụ chưa hoàn thành như thế này đây...

"Đây." Gin không buông tay Bảo Anh ra, cứ tiến về phía cái bàn gần đó, cầm hai hộp bento đã được buộc gọn gàng trong một miếng vải đưa cho cô "Lúc này em để quên ở chỗ ghế."

Bảo Anh ráng rút tay ra khỏi tay của Gin, nhận lấy chúng và cúi mặt xuống. Hóa ra là anh nói thật...

"Miyamoto..." Anh thờ dài, nhò giọng xuống gọi cô. Cô ngược lên, phát hiện đôi mắt pháng phát buồn lúc này lại đang nhìn sâu vào trong mắt của cô. Nhưng lần này cô không thể đánh trống lảng được nữa, người cô cứng đờ, không thể di chuyển theo ý cô muốn.

"Em... có muốn kết thúc không?" Anh nói tiếp, giọng bình tĩnh đến lạ.

Cô ngáy người ra, khó hiểu nhìn anh: "Cậu nói kết thúc là sao?"

"Xin lỗi vì phải bắt em hẹn hò với người mà em không ưa..." Anh trả lời không do dự khiến cô càng thêm khó hiểu. Anh đang nói bậy bạ gì vậy? Chẳng lẽ chỉ vì lúc này cô không khen anh, không tỏ ra có xúc cảm gì khi anh nhìn Sakura, và cả mấy lần trước nữa, cô luôn luôn cầu nhàu khi anh động vào cơ thể của cô, lúc nào cũng gần lấy vơ anh có những hành động không vừa ý mình, lại còn luôn miệng nói không thích, không ưa, ghét anh đến cực độ mà anh để bụng sao? Người nhảy bèn như anh phải nhận ra cô đang lấp liếm để che giấu cảm xúc thật chứ...

"Đến tận lúc này tôi mới nhận ra..." Anh tiếp lời "Tôi quên mất chúng ta chỉ đang thực hiện một cái giao kèo ngu ngốc, chứ chẳng phải hẹn hò thật, nên chuyện em cảm thấy khó chịu, cảm thấy không ghen tuông là điều bình thường. Nếu em thấy mình đang bị làm phiền quá nhiều, em có thể nói với tôi, tôi sẽ kết thúc cái giao kèo đó ngay lập tức."

Bảo Anh cảm thấy như có gì đó đang khiến cô hòng của mình nghẹn lại. Chẳng phải cô luôn muốn kết thúc sớm giao kèo này sao? Bây giờ là cơ hội tốt rồi, tại sao cô lại không thể nói tiếng đồng ý ngay được cơ chứ?

"Miyamoto..." Gin lại gọi cô, im lặng đứng một giây và nói tiếp "Em đã từng thích tôi lúc nào chưa?"

Cô kinh ngạc tột độ, đôi vai bắt gục run lên không tự chủ. Sao anh lại hỏi câu ấy ở đây, vào lúc này? Cô không biết trả lời như thế nào hết. Nói ghét anh thì không phải, nói thích anh... thì chưa thể tới mức đó được. Cô đành phải chọn cách im lặng, cúi mặt xuống để tránh nhìn vào anh.

Gin nhìn cô, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời, nhưng cô lại không hề lên tiếng khiến anh cảm thấy tìm mình như bị thứ gì rất nặng nề đè nén. Anh cười, nhắm mắt lại vài giây, rồi mở mắt ra, bước lùi ra sau vài bước, giữ khoảng cách với cô. Cô ngạc nhiên nhìn lên, lần đầu tiên anh chủ động lùi xa cô ra. Những lần trước toàn là cô cố gắng tránh né anh, tự đẩy anh ra khỏi người cô thôi mà.

"Được rồi! Giao kèo kết thúc." Anh vẫn giữ nụ cười nhìn cô, thân nhiên nói "Hóa ra ngay từ đầu cho đến giờ, tôi vẫn chỉ là kẻ một mình đơn phương."

Kết thúc cuộc trò chuyện, Gin bước ngang qua Bảo Anh, đi ra khỏi lớp, để mặc cô lại với đồng suy nghĩ ngổn ngang.

"Cậu ta nói... đơn phương là sao...?" Mắt cô cụp xuống, môi bất giác lấm bầm. Cô muốn gặp anh để nói cho ra lẽ, nhưng chân không thể nhấc lên nổi, cũng chẳng biết anh đã đi đâu. Lần đầu tiên cô bị anh bỏ rơi, nên tâm trí cô hơi lự hững một chút.

Ngay lúc này, cô chẳng biết mình phải làm gì cho đúng đắn.

Từ lúc "giao kèo kết thúc", suốt cả ngày hôm đó, Bảo Anh không gặp Gin nữa. Anh lần đi đâu cô không thể tìm thấy được. *Giao kèo kết thúc rồi, mình còn tìm cậu ta làm gì nữa?* Cô nghĩ ngợi, nhưng ánh mắt lâu lâu vẫn tìm kiếm xung quanh xem anh có đang ở gần đấy không. Tại sao tự nhiên lại kết thúc cơ chứ? Liệu trưc còn đi ăn chung nữa kìa mà!

Ngày đầu tiên của lễ hội trường kết thúc. Vài học sinh bàn nhau ở lại trường qua đêm để trông đồ đạc và hoàn thành những dự án riêng còn dang dở, vài người khác thì ra về, trong đó có Bảo Anh. Cả chiều phải chạy bản nên cô cũng hơi mệt, muốn về nhà ngâm nước nóng cho thư giãn gân cốt!

Về đến nhà, tắm rửa xong, Bảo Anh chui lên phòng để sấy tóc. Cô bật điện thoại, xem xem có tin nhắn gì không, rồi lười biếng quăng nó lên giường, tiếp tục công cuộc làm đẹp cho tóc.

"Cậu ta nói kết thúc là kết thúc luôn... Không gặp mặt, không tin nhắn giải thích, không gì hết! Đáng ghét." Cô đập tay vào gối đầy phẫn nộ, rất muốn hét to lên để giải tỏa căng thẳng, nhưng lại sợ làm phiền hàng xóm nên lại thôi.

Nhất định phải tìm ra cách để tiếp cận cậu ta mới được!

Ngồi quán tóc một hồi, bên tiếng máy sấy vẫn vang lên ồ ào bên tai, Bảo Anh đột ngột nghĩ ra một vài chuyện. Chẳng biết nó có phải diệu kế hay không, nhưng cứ thử liều một phen thì mới biết được!

Nghĩ là làm, cô với tay lấy điện thoại, tra danh bạ.

"Sakura hả? Ừm.. Bây giờ tớ qua nhà cậu được không?"

...

"OK, vậy cậu qua nhà tớ đi, tớ có chuyện muốn bàn với cậu một chút. À... là chuyện về diễn kịch ấy mà!"

Bảo Anh cúp máy, thở phào. Không biết làm cách này có sao không nữa! Lỡ đâu anh biết thì sao đây? Mà thôi đi, biết hay không cũng đâu có quan trọng? Quan trọng là cô muốn hỏi anh vài chuyện cho ra lẽ thôi!

Nhất là chuyện anh nói... đơn phương..

~~~~~

Một lúc sau, Sakura đã có mặt ở nhà của Bảo Anh.

"Cậu muốn hỏi gì mà gấp vậy?" Sakura vào thẳng chủ đề chính.

Bảo Anh hơi lưỡng lự một lúc, rồi cuối cùng nuốt khan, lấy hết can đảm và nói ra yêu cầu của mình.

"Tớ muốn thay cậu, diễn vai thiên sứ Ánh Sáng. Có được không?"

Sakura ngây người ra. Cô không hiểu cô nàng ngồi đối diện mình đang nói chơi hay nói thật: "Sao cậu lại muốn tớ đổi vai cho cậu?"

"Bí mật được không? Khi nào xong tớ sẽ nói cho cậu biết!" Bảo Anh nắm lấy tay của Sakura, ánh mắt nài nỉ đến tội nghiệp "Tớ biết là nó hơi ngu ngốc, nhưng mà cậu đồng ý đi mà... được không?"

Bạn đang đọc truyện *Giữ Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 8: Lễ hội trường (3) - “Hoàng Tử”; đổ máu!

Ngày thứ hai của lễ hội trường, vào lúc mười giờ sáng, vở diễn của lớp 1 – 2 chính thức được công chiếu ở hội trường. Bối cảnh, phục trang được đầu tư khá công phu, cộng với cốt truyện hấp dẫn và quan trọng là “dàn diễn viên” có sự góp mặt của anh chàng vô sự đẹp trai nên người đến xem rất đông. Chỉ mới bắt đầu kéo màn, tiếng vỗ tay đã vang lên rất to, đến nỗi muốn làm nổ tung cả hội trường!

Ngày xưa ngày xưa... có một vị hoàng tử khôi ngô tuấn tú. Chẳng có một tâm hồn ám áp và đôi vai vô cùng vững chãi, có thể gánh vác được cả giang sơn.

Nhưng, vị hoàng tử ấy, lại không gặp may mắn với tình yêu của đời mình...

Gin từ cánh gà bước ra, ánh đèn ngay lập tức chiếu thẳng vào anh, khiến bao nhiêu người bên dưới phải bản loạn, trầm trồ. Vị hoàng tử này, không những khiến “người trong cuộc” phát điên vì chàng, mà còn đánh cắp cả trái tim của những “kẻ ngoài cuộc”.

Giọng của người dẫn truyện vẫn vang lên đều đều: *“Một ngày xuân, chàng gặp một thiên sứ đang hái hoa quả trong khu rừng Ngàn Năm. Cô ấy là Thiên Sứ Ánh Sáng, thanh khiết, dịu dàng, với nụ cười trong vắt như nước hồ Mật Trời.*

Và giữa họ, đã nảy sinh định mệnh. Hoàng tử yêu thiên sứ từ cái nhìn đầu tiên, yêu nụ cười của nàng, yêu giọng nói ngọt ngào của nàng.

Gin nhìn nàng thiên sứ ấy đến nỗi ngẩn cả người ra. Thật sự đây là diễn kịch thôi sao? Tại sao cô ấy lại có thể mang vẻ đẹp đặc biệt đến như vậy? Đây là Sakura, nhưng sao anh lại chỉ nghĩ đến Chiaki?

Thuần mắt, anh nhìn vào trong cánh gà đối diện. Đứng cạnh Sumire là Chiaki kia mà... nhưng mà khoan... có gì đó không đúng...

Anh đưa tay, nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn trắng muốt của thiên sứ. Quả nhiên anh đã đúng. Tay của Sakura mềm hơn rất nhiều, tay của Chiaki do học võ lâu nên có hơi cứng hơn một chút.

Bảo Anh thấy Gin cứ nhìn chằm chằm mình thì toàn thân lập tức toát hết mồ hôi hột, Sakura ở trong cánh gà cũng lạnh hết cả người vì run.

Bất ngờ, anh siết chặt lấy bàn tay của Bảo Anh, kéo thật mạnh và lấy tay còn lại ôm eo cô. Bảo Anh giật bắn người, theo thói quen dùng tay định đẩy anh ra, nhưng quên mất mình đang diễn kịch nên lại phải dừng hành động hơi ló đó lại.

Cơ mà... hình như trong kịch bản đâu có cái vụ ôm nhau như vậy?!

“Tôi biết em không phải là người trần gian, tôi chỉ là một kẻ phạm nhân tâm thường, vậy em có chấp nhận tình yêu của tôi?”

Cha mẹ ơi, sến súa quá!!! (P/s: đây là con au lẫn Bảo Anh cùng gào thét)

Michio, cậu FA lâu quá nên mới nghĩ ra mấy cái lời thoại sến văt chảy nước như thế này đó hả? Đứng là...

Thiên sứ không nói gì, chỉ gật đầu và cười thật nhẹ nhàng.

Giây phút ấy, tim của Gin như ngừng đập. Bây giờ cho anh chết do ngạt thở vì cái sự thánh thiện này của Bảo Anh thì anh cũng chịu. Thường ngày toàn thấy cô đầm đá dữ dằn, mặc váy cũng chẳng hề ra dáng một thiếu nữ dịu dàng, mà hôm nay lại đứng chất một thực nữ. Cơ hội ngàn năm có một mới được thấy.

Thế nhưng, vị thần rừng Ngàn Năm cũng là một kẻ si tình. Chàng say đắm sắc đẹp của Thiên Sứ Ánh Sáng chẳng biết đã bao nhiêu năm, nhưng vẫn chưa có cơ hội đến gần để nói. Ghen ăn tức ở... à không... Đố kỵ với hoàng tử vì đã chiếm được trái tim người mình yêu thương, thần rừng đã tìm đến nữ thần Bóng Tối hòng giết chết hoàng tử và khiến nàng thiên sứ lay chuyển tình cảm.

Nhưng chẳng ai ngờ, sự đời trớ trêu, nữ thần Bóng Tối lại say mê vị hoàng tử ấy. Nàng ta không thể xuống tay với hoàng tử, nên đã cố gắng dùng bóng đêm đẩy xa trái tim của chàng và thiên sứ ra xa nhau. Cuối cùng, nàng ta đã thành công. Hoàng tử lạnh lùng quay lưng với nàng thiên sứ, bỏ nàng ấy trong nỗi chơi với tuyệt vọng về một tình yêu phản bội.

Lúc Bảo Anh đứng trên sân khấu nhìn vào ánh mắt lạnh băng mà Gin dành cho mình, thâm tâm của cô đột ngột lại đau nhói một chút. Anh chưa từng nhìn cô với vẻ xa lạ như vậy. Đây giống như người cô không quen, một người mà cô luôn luôn sợ sẽ gặp phải khi đối diện với anh. Trước đây ở sân bay anh nhìn cô với đôi mắt tức giận, cô chỉ thấy sợ, nhưng bây giờ anh lại nhìn cô bằng đôi mắt lạnh nhạt, không chút tình cảm, cô lại thấy hơi hụt hẫng.

Giống như anh không còn diễn kịch nữa, mà thật sự đang nhìn cô như vậy.

Cũng đúng. Có mặt đây quá mà! Dám đổi vai với Sakura để lên sân khấu, lựa thời cơ để nói chuyện với anh, anh nhìn cô như vậy là phải.

Có lẽ là do đang có cảm xúc, nên Bảo Anh diễn cảnh đau khổ và cô đơn rất đạt, khiến bao nhiêu người cũng phải chùng lòng xuống.

Có quý thụp xuống, và khóc, đôi vai run lên bần bật. Đèn tắt, rồi lại bật lên, đôi cánh trắng trên lưng cô được đổi thành một đôi cánh đen tuyền.

Thiên sứ nhuộm bụi phạm trần, vương phải tình yêu, thì chẳng còn sự thanh khiết nữa. Đôi cánh trắng cũng không còn, thay vào đó sẽ là một đôi cánh đen, màu đen mị hoặc mang theo nỗi bi thương và tuyệt vọng cùng cực.

Gin đứng trong cánh gà nhìn ra, cảm thấy vô cùng khó chịu. Có đang khóc thật đấy sao? Lúc này anh nhìn cô làm cô sợ à?

Chắc không phải vậy đâu, đúng không?

Nữ thần Bóng Tối bắt đầu kế hoạch chiếm giữ trái tim của hoàng tử, và vị thần rừng cũng bắt đầu thực hiện việc từ từ đi vào trái tim tuyệt vọng của thiên sứ Ánh Sáng, với hi vọng sẽ làm cho nàng tin vào tình yêu lần nữa. Nhưng không! Nàng không còn niềm tin, sự đau khổ đã xé nát trái tim nàng, không cho nàng yêu thương nữa.

Về hoàng tử, chàng đã hoàn toàn bị nữ thần Bóng Tối trói buộc trái tim. Chàng yêu nàng ta, nhưng nàng ta luôn cảm thấy như đang thiếu vắng một cái gì đó.

Mãi sau này nàng ta mới nhận ra, hạnh phúc mà nàng ta đang có, cũng chỉ là thứ đã cướp từ tay của người khác. Hoàng tử không hề tỵ nguyện ở bên nàng ta.

Điều ấy làm nàng ta không cam tâm! Đáng lẽ ra nàng ta nên là người gặp gỡ hoàng tử trước mới đúng.

Nàng ta muốn giết chết thiên sứ Ánh Sáng, giết chết hoàn toàn những hình ảnh xưa cũ hạnh phúc của hoàng tử.

“Nếu người không chết, chàng sẽ mãi mãi không trọn vẹn yêu ta.” Nữ thần Bóng Tối tìm đến thiên sứ Ánh Sáng, chứa kiếm vào nàng và lạnh lẽo lên tiếng.

"Nếu mạng của ta có thể toại nguyện ước muốn của người, thì người cứ giết." Thiên sứ Ánh Sáng bình thản nói.

Đúng lúc ấy, hoàng tử lại xuất hiện, chàng đứng kế bên nữ thần Bóng Tối.

Chàng gặp lại tình yêu năm xưa, nhìn nàng với đôi mắt xa lạ, nhưng trong lòng lại cảm thấy còn như đang cố nhớ về thứ gì đó vô cùng quen thuộc. Nàng mỉm cười, nụ cười trong vắt khiến tim chàng đột ngột quặn thắt lại.

Chàng quyết định đi tới gần để nhìn rõ nàng hơn.

Đến khi nhận ra tất cả, tiếng thét của nữ thần Bóng Tối vang lên: "Chết đi!" Mũi gươm lao thẳng tới mục tiêu là thiên sứ, nhưng hoàng tử lại đứng trước mặt nàng.

Nàng chỉ kịp la lên: "Cẩn thận." và đẩy chàng ra phía sau, còn bản thân mình thì hứng chịu lấy định mệnh.

Thân thể trắng toát nhuốm đen ngả xuống, hoàng tử chỉ có thể lấy tay đỡ lấy trong tuyệt vọng, chứ chẳng thể nào cứu vãn.

"Tha thứ... tha thứ cho ta..." Giọng chàng nghẹn lại đầy đau khổ, thiên sứ Ánh Sáng dùng chút sức lực cuối cùng vượt mặt chàng, như để khắc sâu hình ảnh của chàng trong trí nhớ mình.

Nữ thần Bóng Tối đến lúc ấy mới ngọ nhận, nàng ta chưa bao giờ và sẽ không bao giờ có thể trọn vẹn bước vào tim hoàng tử. Đau khổ và uất hận, nàng ta đâm thanh gươm đã vấy máu của thiên sứ vào tim mình, tự kết liễu cuộc đời mình trong sự lặng lẽ.

Đền chiều chỗ Sunire đứng dần dần tắt đi để cô lui vào trong cánh gà. Lúc này trên sân khấu chỉ còn hai người.

"Xin chàng... hãy luôn luôn nhớ đến em..." Nước mắt của thiên sứ rơi xuống, thấm ướt tay của hoàng tử. Lời nói cuối cùng vừa được bật ra, cánh tay của nàng buông thõng. Đôi mắt vương những giọt lệ cuối cùng từ từ nhắm lại, để những giọt nước trong suốt chảy chậm chậm ra khỏi khóe mắt.

Hoàng tử vội gò má của nàng, đau khổ đến cùng cực. Chàng không thể kêu khóc, không thể gào thét, nỗi đau từ từ gặm nhấm con người của chàng trong thâm lặng.

Đến cuối cùng, hoàng tử mãi mãi không thể tìm thấy tình yêu của mình. Có lúc chàng đã nắm được, nhưng lại không biết giữ lấy, để cho cảm dỗ đẩy chàng đi và quên đi nàng, để rồi ngày gặp lại cũng chính là ngày phải vĩnh biệt.

Khán giả ngồi xem vừa khóc vừa hò hét: "Hôn đi!! Hôn lần cuối đi mà..." Ôi trời! Mấy cô gái này nhiễm tình cảm nhiều quá rồi!

Đúng lúc Gin cúi xuống hôn Bảo Anh, môi đã gần sát môi, thì màn sân khấu từ từ hạ xuống. Kết thúc như vậy nó mới thấm chứ!

Giọng người dẫn truyện đều đều đọc nốt phần kết thúc: "Lớp chúng tôi viết nên một câu chuyện có tích. Có tích của chúng tôi không có kết thúc mãi mãi bên nhau cho đến trọn đời, có tích của chúng tôi là sự hi sinh, là một trái của tình yêu màu hồng. Cảm dỗ sẽ luôn luôn đeo bám bạn trong suốt cuộc đời. Nếu bạn không có dũng cảm để đối mặt, con tim bạn sẽ lạc lối mãi mãi."

Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Người đưa tay quạt nước mát, người thì để mặc cho khói mắt mình dần dần áp nước, đứng dậy nhìn lên sân khấu với gương mặt vừa xúc động vừa phấn khích.

Nhưng chẳng ai biết chuyện xảy ra đằng sau tấm màn đỏ vừa được hạ xuống.

Gin lập tức đứng dậy sau khi môi của anh chỉ còn cách môi của Bảo Anh đúng một centimet. Anh buông một câu xin lỗi nhẹ hắng, rồi ngay lập tức bước vào trong cánh gà, để mặc cô ngồi thừ ra trên sân sân khấu nhìn theo với đôi mắt mờ to đầy kinh ngạc.

Cô và anh lúc này, tựa như đang cách nhau một khoảng cách rất xa.

Bảo Anh lúc đầu ngây ngất, muốn thôi bay tất cả những suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu. Cô chống tay lên sân để đứng dậy. Do bộ váy này khá dài, khiến cô có cảm giác mình lùn đi cả nửa tấc, nên cô phải mang giày cao gót để mình cao lên một chút. Đôi giày mũi nhọn màu bạc này có mượn của Sunire, gót khá cao, khiến cô rất khó khăn trong việc đi đứng.

Loạng choạng đứng dậy, Bảo Anh bắt đầu đi từ từ vào cánh gà. Cô phải bỏ cái cánh đen nặng trĩu này xuống, nó làm lưng cô muốn gãy luôn rồi! Cả bộ đồ này nữa, nóng chết đi được!

Bước được có năm bước, cô nâng lại mắt thẳng băng, chân phải treo qua một bên khiến cô té nhào. Ôi trời... đẹp thật thật! Váy mà hồi này cô có thể ráng cầm cự để diễn cho xong vở kịch mới hay chứ.

Đang không biết phải làm sao, thì đột nhiên...

Cô nghe thấy một tiếng động rất to, phát ra từ trên đầu của cô.

"Chiak!! Coi chừng!!" Sakura hoảng hốt hét lên, đôi mắt lo lắng và kính hãi hết nhìn dần đến sân khấu ở trên cao đang từ từ đổ ập xuống lại nhìn xuống Bảo Anh.

Bảo Anh chỉ biết nhìn dần đến sân khấu với đôi mắt ngây dại, đầu óc của cô lúc này trống rỗng. Cô cố gắng đứng dậy, nhưng chân của cô đau đến mức không thể nhấc lên nổi. Cô chống tay xuống sân, cố lết đi thật nhanh. Cô chưa muốn chết! Chết lúc này thật sự chẳng hay ho chút nào cả.

Đến khi thanh sắt đầu tiên của hệ thống dần đến chỉ còn cách sân sân khấu khoảng vài mét, mọi nỗ lực để đứng dậy của cô đã hoàn toàn bị dập tắt, thì một bàn tay lại nắm lấy tay cô, kéo cô thật mạnh về phía cánh gà.

Gin ôm lấy Bảo Anh vào lòng, cố gắng lùi về cánh gà càng gần càng tốt! Bất ngờ, một thanh sắt ngắn chìa ra ngoài vô tình chém một đường vào đầu anh. Máu lập tức tuôn ra, nhưng anh vẫn cố sức đưa Bảo Anh vào nơi an toàn.

Đến lúc cô và anh đã vào được cánh gà an toàn, thì toàn bộ hệ thống đèn sân khấu đập thật mạnh xuống sân sân khấu, tạo nên một âm thanh vô cùng lớn khiến mọi người giật mình vì kinh sợ.

Bảo Anh bầu chặt lấy áo của Gin, thở hồng hộc, mồ hôi lạnh tủa ra, mặt cắt không còn một giọt máu. Cô có cảm giác như mình vừa vùng ra khỏi đôi tay của thần Chết vậy!

Đột nhiên, bàn tay run bần bật của cô cảm nhận được có gì đó đang nhiễu xuống. Cô từ từ nhìn lên. Một nửa gương mặt của Gin lúc này toàn là màu đỏ vì nhuộm máu! Cô luống cuống ngồi thẳng dậy, lấy tay sờ thử vào mặt anh.

Chưa kịp nói câu nào, anh đã gục mặt vào vai cô, bất tỉnh hoàn toàn vì mất máu. Mọi người hoảng loạn, đứng la hét với gương mặt thất thần và sợ hãi.

"C... cấp cứu... gọi cấp cứu..." Miệng cô chỉ có thể thốt ra được nhiều đó, tay cô run rẩy ôm chặt lấy anh. Thân thể cô cứng đờ, cô không thể cảm nhận được bất cứ sự động đậy gì từ cơ thể của Gin nữa. Hơi thở của anh cũng đang rất yếu, hầu như không thể nào nghe thấy được!

Trong vở kịch, cô đổ máu vì anh.

Nhưng ngoài đời thật, anh lại đổ máu vì cô...

Sakura vội vã móc điện thoại, đôi tay run bần suất nữa đã làm rớt nó mấy lần, nhưng cuối cùng cũng đã có thể cố gắng bấm số được.

"Chỉ tôi đang có người đang bị thương, mất máu rất nhiều... là trường cấp ba Keiatsu..."

Bảo Anh chẳng thể nào nghe thấy bất cứ âm thanh gì nữa, mặc dù tình hình ở trong cánh gà lúc này vô cùng rối loạn. Các giáo viên đến xem xét tình hình của Gin, mọi người vây quanh anh và Bảo Anh với tâm trạng vô cùng lo lắng. Có vài người thì tự bình tĩnh bản thân để đi kiểm tra hệ thống dây chằng, dây đã bị cắt đứt bởi một vật rất bén. Vết cắt vô cùng ngọt, chắc chắn, hung thủ muốn nhắm tới một trong số những "diễn viên".

Khoảng năm phút sau, xe cấp cứu đã đến.

Các y tá khó khăn lắm mới có thể tách Gin ra khỏi người của Bảo Anh và để anh nằm lên băng ca, vì cô ôm anh rất chặt. Miệng cô không nói được gì, tinh thần bị rơi vào trạng thái hỗn loạn cực độ.

Các giáo viên muốn Bảo Anh ở lại trường, nhưng cô cứ muốn đi theo nên họ cũng đành phải bó tay. Và lại cô cũng bị trật chân, nên cũng cần phải đến bệnh viện để kiểm tra.

Nhìn xe cấp cứu đã đi khỏi, Sakura ngay lập tức đi vào hội trường một lần nữa. Cô kiểm tra hệ thống dây chằng, dây đã bị cắt đứt bởi một vật rất bén. Vết cắt vô cùng ngọt, chắc chắn, hung thủ muốn nhắm tới một trong số những "diễn viên".

Chiak?

Gin?

Rốt cuộc, cô chỉ có thể nghĩ đến hai người đó. Nếu đối tượng bị nhắm là họ, thì hung thủ chỉ có thể là một người.

Sakura nắm chặt tay mình lại đến nổi gân xanh. Cô không ngờ, người đó lại có thể ra tay tàn độc như vậy! Giết họ thì có ích lợi gì? Nếu họ chết, thì sau này tội ác cũng sẽ được phơi bày, tội sẽ lại càng nặng thêm mà thôi.

Cô cảm thấy hận chính bản thân mình, chỉ vì chút tiền thưởng mà phải dần thân vào con đường tội lỗi của bà ta. Bà ta điên, cô cũng điên thật rồi!

Ba năm trước, phu nhân và con gái út của chủ tịch tập đoàn Shinakawa bị sát hại. Người con trai cả lúc ấy mười sáu tuổi, mất cả mẹ lẫn em gái cùng một lúc nên vết thương lòng rất lớn.

Cùng thời điểm đó, lại có thêm hai vợ chồng bị giết chết, bỏ lại đứa con gái duy nhất lúc ấy chỉ mới mười ba tuổi. Nỗi đau mất cha mẹ ăn sâu vào cô bé, khiến cô chìm vào những chuỗi ngày tuyệt vọng và tăm tối nhất của đời mình.

Ba năm sau, cô bé mười ba tuổi ấy trở thành thiếu nữ mười sáu tuổi, lạc quan, mạnh mẽ, mất hết kí ức kinh hoàng của ba năm về trước.

Và, người con trai mười sáu tuổi kia trở thành một chàng trai mười chín tuổi, phong độ, điển trai, am hiểu mọi việc, duy chỉ có kí ức là bị bóp méo, nên chưa từng nhìn cha lấy một lần. Anh bỏ công ty, vào trường cấp ba học tập để hưởng thụ khoảng thời gian mình đã bỏ quên vì công việc rắc rối và áp lực.

Và họ gặp nhau.

Và, Sakura được lệnh phải đẩy anh ra khỏi cô. Vì cấp trên của cô sợ họ lấy lại được kí ức, thì anh sẽ giết cô ngay lập tức.

Bởi lẽ, cô là con gái của hai kẻ mà anh cho là đã giết hại mẹ và em gái của anh.

~~~~~

Bệnh viện.

Sau khi được truyền máu và khâu vết thương, Gin được đưa vào phòng bệnh riêng.

Bảo Anh nhìn chăm chăm anh đang nằm nhắm mắt trên giường bệnh, tự hỏi tại sao bất tỉnh mà gương mặt anh vẫn có thể giữ nguyên cái sự bình thản đến kì lạ như vậy được chứ? Đúng là cái tên không sợ chết.

Mũi cô vẫn còn ngửi thấy mùi máu, vì máu của anh vẫn còn dính trên vai áo của cô. Cô vô thức nắm tay anh, cúi xuống, cố hít lấy mùi hương từ cơ thể của anh để có thể cảm thấy dễ chịu hơn.

Tại sao Gin lại cứu cô? Chẳng phải giữa họ đã kết thúc rồi hay sao?

"Hóa ra từ đầu cho đến giờ, tôi vẫn chỉ là một kẻ đơn phương..."

Anh đã từng nói như vậy! Anh nói anh là kẻ đơn phương. Cô không hiểu, anh đơn phương gì chứ?

Anh đang đơn phương cô hay sao...?

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Tôi thật sự muốn em! (1) [18+]

Rốt cuộc, tôi thực sự là gì trong lòng cậu...?

·
·
·

"Miyamoto..."

Bảo Anh trở người lần thứ ba mới chịu mở hé mắt và ngồi thẳng dậy. Cô dụi mắt, nhìn quanh phòng bệnh một lượt rồi dừng ánh mắt ở Gin vẫn đang nhắm mắt bình yên trên giường. Cô mệt quá nên nắm luôn cả tay anh rồi gục xuống ngủ quên mất! Trời ơi đúng là xấu hổ chết đi được mà!!!

Bảo Anh nhìn sang người vừa gọi mình, là Kuro. Anh ta đang xách một cái túi giấy và cầm một bó hoa, mỉm cười nhìn cô.

"Trời cũng tối lắm rồi, cậu đã gọi đến cho gia đình chưa?" Kuro lên tiếng hỏi khi thấy đối phương cứ nhìn chăm chăm mình với vẻ ngạc nhiên.

"À ừ... vẫn chưa!" Bảo Anh ậm ừ trả lời, rồi nhìn đồng hồ đeo tay. What? Mười giờ đêm rồi sao? Cô ngủ quên từ lúc nào mà ngủ kinh thế này há trời?

Cô nàng đành lui thủ mà nhắm điện thoại, nhưng lại chợt nhớ ra rằng mình đã để hết đồ đạc ở trường nên chỉ còn biết bất lực tự lấy tay đập trán mình một cái.

"Yên tâm! Lúc chiều Takahashi có tạt qua nhà cậu để thông báo và trả đồ đạc hết rồi. Cậu ấy biết tớ đến canh chừng cậu ch... à không, canh chừng Shinakawa vào buổi tối nên nhờ tớ đem cho cậu đồ để thay!" Kuro tuôn ra một tràng giải thích khi thấy được nỗi tuyệt vọng của cô nàng.

Bảo Anh ngo người, li nhí cảm ơn Kuro, rồi đứng dậy nhặt cái túi giấy và chạy ra ngoài. Cô cần phải đi tắm ngay lập tức, à mà phòng tắm ở đâu ấy nhỉ...?

~~~~~

Sau hơn nửa tiếng vật lộn với cái cơ thể và bộ váy nướm rà, cuối cùng thì Bảo Anh cũng đã trở về phòng bệnh của Gin một cách an toàn.

Cô nàng Takahashi lấy cho cô một đôi giày lười, một cái quần đùi màu đen, đồ lót thì khỏi nói cũng biết là phải lấy rồi, và một chiếc áo sơ mi trắng oversize tay dài được cô xắn lên đến khuỷu tay... Ủa mà khoan đã... Áo sơ mi oversize của cô là màu hồng phấn cơ mà, đâu phải màu trắng? Và lại cái áo này cũng có chút rộng hơn nữa...

"Hình như cái áo này..." Bảo Anh ngoi ngoác nhìn Kuro, anh chàng ấy đang bụm miệng lại để không phải phát ra tiếng cười.

"Hồi chiều Takahashi lấy đồ cho cậu nhưng luống cuống quá lại quên lấy áo, nên tớ phải lấy áo của Shinakawa cho cậu mặc đồ." Kuro đằng hắng giọng, cố gắng thật bình tĩnh để giải thích cho cô hiểu.

Thật ra mọi chuyện chính là...

Chắc, vậy phải tua lại vài tiếng trước.

"Nè, hình như cậu quên lấy áo cho Miyamoto rồi..."

"Aiz!! Cậu nhiều chuyện quá. Vậy thì lấy áo của Shinakawa cho cậu ấy mặc đi. Hai người họ đang chiến tranh lạnh hay sao ấy! Lỡ đâu Miyamoto mặc vào lại quay ra giảng hòa thì sao?"

"Tớ sợ cậu ấy coi thường ra trả lại cho tớ luôn ấy chứ..."

"Đâu tới mức đó đâu mà lo! Tớ biết tính cậu ấy mà, không sao đâu!"

Kuro thở dài chịu thua. Đúng là con gái, toàn nghĩ ra những chiêu trò tinh vi quái gở!

Nhờ phúc của cô bạn thân, nên hiện tại bây giờ Miyamoto mới ngồi ngáy đơ ra như thế này đây! Nếu có ấy biết bạn của mình "tốt" với mình như vậy chắc sẽ mừng lắm! Nhưng mà Takahashi lại bắt Kuro giấu nhem nên anh ta đành phải nói dối.

"Để tôi coi ra trả lại!" Bảo Anh ngồi im re một hồi, rồi đột ngột đứng bật dậy và lên tiếng.

"Ê ề!" Kuro thấy cô nàng định đi ra ngoài thì đứng dậy ngăn lại "Đù sao cũng lỡ rồi, cậu cũng đâu còn áo để thay đâu! Cứ mặc tạm cũng được, không sao đâu, đem về giặt rồi trả lại sau cũng được mà."

Nghe Kuro phân bua, Bảo Anh mỉm cười suy nghĩ một hồi, rồi cuối cùng quay lại ngồi xuống ghế kê bên giường của Gin.

Kuro thở dài, cười khổ ngồi xuống ghế sofa, tiếp tục việc cắm hoa vào bình.

Bảo Anh căng phồng hai má đang đỏ ửng lên, đôi tay nắm chặt lấy áo đến mức nhàu nhĩ. Bình thường ngồi gần cậu ta đã suýt không kiềm chế được rồi, bây giờ còn mặc áo của cậu ta nữa chứ! Mùi hương cứ xộc vào mũi cô liên tục khiến tim đập rất mạnh, máu càng lúc càng dồn nhiều lên mặt, tay chân run lẩy bẩy vì ngượng. Cô còi giấy ra, chà xát hai bàn chân vào nhau để cho phần nào giảm bớt cảm giác xấu hổ đi! Trời ơi, tại sao cứ đây vô cớ như thế này chứ hả?

"Tại cậu hết đó, đồ dần." Bảo Anh đánh bừa vào tay Gin một cái để xả giận và lâu bâu.

"Cậu đang làm tổn thương bệnh nhân đó, Miyamoto." Kuro đã cầm xong hoa, nên ngồi thành thói đọc tạp chí, thậm chí còn rảnh rỗi chọc cô mấy câu.

"X... xin lỗi..." Nhận thức được mình vừa làm chuyện không phải, Bảo Anh lập tức tăng độ xấu hổ lên vài mức.

"À, nếu cậu buồn ngủ thì cứ lại sofa nằm, tớ thức canh Shinakawa cũng được mà."

"Lỡ cậu cũng ngủ luôn thì sao?" Bảo Anh thuận miệng hỏi lại.

"Cậu lo Shinakawa xảy ra chuyện gì à?" Kuro được nước đập thẳng vào tim đen của cô nàng.

"Đâu có! Chỉ hỏi vậy thôi..." Bảo Anh bối rối đứng dậy, đi lại ghé sofa dài và nằm xuống "Tớ chỉ nằm chơi thôi đó, chứ không có ngủ đâu!"

Kuro gạt gài cái đầu, rồi tiếp tục đọc nốt cuốn tạp chí.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Đêm quá thật rất dài. Kuro đọc xong mấy cuốn tạp chí nhặt phèo lại lòi cả bộ manga đem theo từ nhà ra đọc. Anh ta đã tỉnh hết rồi, và lại cũng đã quen thức đêm nên không cảm thấy mệt cho lắm.

Ai như cô nàng kia, vừa mới nói không ngủ mà đã lên ra ngủ li bì. Thậm chí Kuro đắp chăn cho còn rúc người vào rất chi là thoải mái, chếp miệng vào cái và thở đều đều. Anh ta không hiểu nổi tại sao cậu chủ mình lại thích cô ấy đến vậy, thậm chí còn liều mạng để cứu cô ấy. Cứ tưởng tuýp người cậu chủ thích là kiểu con gái ngốc nghếch, ngây thơ trong sáng chứ... Ai ngờ lại là một cô nàng tsundere như vậy.

Trong khi Kuro đang suy nghĩ, thì Bảo Anh lại đang chìm đắm trong thế giới giấc mơ.

Cô thấy mình đang đứng trên sân khấu, ánh đèn đang chiếu thẳng vào cô. Gin đột ngột xuất hiện kế bên cô, không cười, không nói, chỉ nhìn cô với ánh mắt lạnh lẽo vô cảm. Cô sững người ra, ngây ngốc nhìn anh. Kết thúc giao kèo rồi, anh và cô chỉ còn có thể là hai kẻ xa lạ thôi hay sao?

Đột nhiên, cô cảm thấy mặt và tay mình ướt ướt. Đưa tay lên xem thử, máu! Toàn là máu. Nhưng tại sao...?

Cô từ từ quay sang, Gin đang nhìn cô với nửa gương mặt đầy máu. Thân người cô run lên bần bật, miệng không thể nói được gì, tay vô thức đưa lên mặt anh định sờ thử thì anh lại lùi dần ra xa, khuất hẳn trong bóng tối. Cô chạy theo, cố gọi anh, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng đến đáng sợ.

Bảo Anh giật mình, ngồi bật dậy, thờ hồng hộc. Trời sáng rồi, kết thúc rồi... chỉ là mơ, mơ thôi...

Cô tung chăn ra, bỏ chân xuống sàn nhà, nhìn về phía giường bệnh. Cảnh tượng trước mắt khiến cô cảm thấy như mọi bộ phận trên cơ thể mình ngưng hoạt động lại. Các bác sĩ đang rút ống truyền máu ra khỏi tay của Gin, kéo chăn đắp kín mặt của anh, Kuro đứng im như phỗng, gương mặt tràn đầy sự đau khổ.

"Kuro..." Cô nuốt khan, cổ họng gọi Kuro. Anh ta ngược lên, ánh mắt ngập tràn những cảm xúc phức tạp xen lẫn.

"Miyamoto..." Giọng anh ta như nghẹn lại "Shinakawa đi rồi."

Bảo Anh loạng choạng người, không thể đứng vững. Không thể nào, không đúng, không phải là sự thật...

"Làm sao có thể...? Hôm qua bác sĩ nói chỉ cần cậu ta tĩnh dưỡng và truyền máu đầy đủ là có thể tỉnh lại cơ mà? Tại sao?" Cô hét lên, cô không thể tin đây là sự thật được!

Kuro chỉ lắc đầu, cúi mặt không nói gì. Sự im lặng này như nhát dao đâm vào tim cô, khiến cô ngã quỵ xuống sàn.

"Cậu không thể chết được... Shinakawa..." Cô lấy tay ôm đầu, gương mặt hoảng hốt xen lẫn đau đớn cực độ "Shinakawa! Shinakawa... là tại tôi... đều là tại tôi! Tại tôi mà cậu phải..."

Bảo Anh nhắm mắt lại, trái tim cô vỡ nát, nát đến mức cô tưởng rằng không thể nào gắn liền lại được nữa.

Cô lại giật mình tỉnh giấc lần nữa, mồ hôi lạnh túa ra trên mặt, trên cổ, cả trong lòng bàn tay đang nắm chặt lấy cái chăn. Thở dốc, cô đưa đôi mắt hốt hoảng nhìn qua giường bệnh, nhưng lại bị một người đang quỳ gối dưới sàn đối diện cô che mất tầm nhìn.

Ngay khi nhìn thấy gương mặt của người ấy, ngay lập tức, nước mắt của Bảo Anh rơi xuống.

Cậu ta vẫn đang ở đây, ở ngay trước mắt cô. Những chuyện kinh khủng kia chỉ là giấc mơ, là ác mộng...

"Tôi đã nói em không được suy nghĩ lung tung trước khi đi ngủ cơ mà. Lại gặp ác mộng nữa đúng không?" Gin khó chịu đưa tay lên gạt nước mắt trên má Bảo Anh, giọng lo lắng xen lẫn một chút tức giận.

Cô không nói gì, bật người ngồi dậy, đôi mắt vẫn dán chặt vào anh không rời.

"Sợ tôi đi mất à? Nhìn gì dữ vậy?" Gin mỉm cười, nhéo má cô một cái, rồi chỉnh lại vai áo sơ mi bị lệch cho cô "Áo của tôi rộng như vậy, ngủ có thấy lạnh không?"

"Không có... Tại nó mà tôi gặp ác mộng đấy." Bảo Anh đỏ mặt cúi đầu xuống, lấy tay dụi dụi mắt và bực bội nói.

"Hờ quá vai nhìn thấy dây áo màu đen luôn đấy chứ..." Gin vô tư nói "Màu đen là màu tôi thích, em cũng thích à?"

Bảo Anh ngược mắt lên, vừa kinh ngạc vừa tức giận nhìn anh: "Tên biến thái dễ tiện bản bựa này!! Ai cho cậu nhìn há??"

Nói xong, cô nàng nắm chặt tay lại đảm thật mạnh vào ngực anh mấy phát. Bất ngờ, anh nắm chặt tay cô lại, giữ chặt nó đặt trên ngực mình, "Lại muốn tôi bị thương nữa à?"

Bảo Anh muốn rút ra, nhưng lại không tài nào làm được. Định quay qua nhờ Kuro hỗ trợ thì cậu ta lẩn ra ngoài mất tiêu từ dỗi nào rồi.

"Chẳng phải tôi với cậu kết thúc rồi sao? Cậu cũng đâu muốn gặp tôi nữa?" Bảo Anh tức tối nói.

Gin im lặng nhìn cô mấy giây, rồi đứng dậy, nắm luôn tay kia của cô và ấn vào bức tường phía sau "Ai nói tôi không muốn gặp?"

"Là... là do cậu trốn tôi làm tôi không gặp được..." Bảo Anh nhìn chỗ khác, ấp úng trả lời, nhưng ngay lập tức Gin lại lấy tay xoay mặt cô nhìn đối diện với anh.

"Em nghĩ là tôi trốn nên em mới đòi vai cho Hayashi sao?" Mắt của Gin càng lúc càng nhìn sâu vào mắt cô, khiến cô như muốn nổ tung.

"Tôi chỉ muốn có cơ hội để giải đáp thắc mắc của mình thôi." Cô cố gắng bình tĩnh để giải thích.

"Thắc mắc gì?" Gin cúi xuống thờ ơ nhẹ vào cổ cô, khiến thân người cô run lên. Cô mặc áo của anh làm anh muốn phát điên lên vì không kiềm chế được.

"Cậu nói... là cậu đơn phương tôi!" Bảo Anh nói thẳng vào vấn đề.

"Vậy thì sao? Tôi nghĩ tôi nói rõ ràng rồi mà?" Giọng anh nhỏ lại, khàn đi. Anh thật sự muốn coi nút áo của cô ra ngay lập tức.

"Cậu... nói thật hay sao?" Bảo Anh kinh ngạc nhìn anh. Thật sự là anh đang yêu đơn phương cô sao?

"Thật." Gin trả lời ngắn gọn, đưa một tay xuống ngang eo cô, tay còn lại nắm chặt lấy đôi tay đang run rẩy của cô.

"Cậu đang làm gì vậy?" Nãy giờ nói chuyện nên giờ cô mới nhận thức được hành động của anh.

"Em mặc áo của tôi làm tôi không kiềm chế được." Anh thành thật trả lời, rồi hôn lên đôi môi đang cứng đờ của cô.

"Dừng lại đi... bỏ tôi ra..." Bảo Anh rất muốn thoát ra, nhưng đầu óc thì tựa như đang quay cuồng. Mùi hương của anh xộc vào mũi cô khiến cô dần dần mất đi lí trí. Tay anh đi từ từ lên trên, vô tình chạm phải ngực của cô khiến cô khẽ kêu lên một tiếng. Tay cô lúc này không thể cử động, chân cô đã bị anh kẹp chặt lại, cô hoàn toàn bị anh khống chế.

"Miyamoto, rốt cuộc em có cảm giác gì với tôi? Hử?" Giọng anh lúc này đã khàn đục. Nếu bây giờ có nói không thích hay ghét anh thì anh vẫn sẽ tiếp tục, chứ chẳng thể nào dừng lại được nữa.

"Tôi..." Mặt Bảo Anh đỏ ửng, miệng thờ dốc mấy hơi đứt quãng rồi mới tiếp tục nói "Tôi có... cảm giác đặc biệt dành cho cậu..."

Gin dừng lại, nhìn cô chăm chăm. Cô vừa nói gì vậy? Đó có phải là sự chấp nhận tình cảm không? Cảm giác đặc biệt sao? Nghĩa là hơn cả bạn bè một chút hay thật sự là người yêu?

Anh chẳng quan tâm cái ý nghĩa sâu xa của câu nói đó nữa.

"Sẽ có người vào đó, mau dừng lại đi. Lỡ đâu bác sĩ tới thì sao?" Cô thử nhúc nhích tay chân, nhưng không thể động đậy dù chỉ một chút.

"Bác sĩ tới khám lúc tám rưỡi, bây giờ chỉ mới bảy giờ thôi. Em yên tâm." Gin bất ngờ nhấc bông cỏ lên, để lên giường khiến cô giật mình ngó ngang ngó dọc. Thôi chết! Lần này thật sự là sắp bị hờ ản thật rồi..

"Làm một bệnh nhân mới hồi sức phải phải nằm lên, Miyamoto, em đứng là ác độc." Tay anh từ từ coi nút áo của cô, để lộ áo ngực màu đen tuyền cùng bộ ngực đầy đặn. Cô nhắm mắt lại không dám nhìn. Cô muốn trốn thoát khỏi đây, nhưng làm

cách nào mới được khi anh giữ cổ như vậy?

"Dừng lại đi... xấu hổ lắm! Bỏ tôi ra..." Cô nhìn anh đang dần dỗi mắt rục ánh lửa vào ngực mình, cựa quậy muốn xoay người đi nhưng vô ích.

"Hôm nay, tôi muốn làm kẻ dễ tiện một lần." Anh nhìn cô, mỉm cười "Tôi muốn em"

Nói xong, anh buông tay Bảo Anh ra, đặt hai tay ngang eo cô và hôn lên cổ cô. Cô để tay lên ngực anh, muốn đẩy anh ra, nhưng lại không đủ sức. Không thể nào! Anh chỉ mới hồi phục sức khỏe thôi mà? Tại sao có thể mạnh đến như vậy cơ chứ?

Trong khi Bảo Anh đang nghĩ ngợi, thì Gin đã nắm lấy tay cô và kéo hết hàng nút áo của anh xuống.

"Tự tay em làm sẽ hay hơn." Anh cười đắc ý, rồi cởi áo ra, để mặc cho cô nhìn cơ thể mình đến ngấy người. Anh lại cúi người xuống, vòng tay ra sau lưng, luồn vào áo sơ mi của cô và cởi nút áo ngực ra. Cô đột ngột dè mạnh thân người xuống, không chịu để anh rút tay ra. Đây là lần đầu tiên của cô... tại sao lại đến nhanh bất ngờ như thế này chứ?

Gin áp môi mình vào môi Bảo Anh, thủ vị vì sự ngoan cố của cô. Anh gồng tay, đẩy thân người cô lên và cời hẳn nút áo ngực của cô ra.

"Cậu... từ từ đấy..." Bảo Anh cố gắng kéo dài thời gian, nhưng không. Gin không hề nghe thấy gì, anh kéo áo sơ mi của cô xuống một nửa, lộ ra bờ vai trắng mịn, rồi lại từ từ bung dây áo ngực của cô, kéo hẳn nó ra ngoài. "Shinakawa... sẽ có người vào đây..."

"Kuro ở ngoài khóa cửa phòng rồi." Anh ra chiều cuối khiến cô cứng họng. Mọi việc đến nhanh quá, cô chỉ mới mười sáu tuổi thôi! Cô chưa thể nào làm chuyện này... Nhưng cô đã là công dân Nhật Bản rồi. Một công dân Nhật năm mười bốn tuổi là đã đủ tuổi để làm chuyện này cơ mà...

"Tôi điên vì em rồi, Chiaki..." Gin đột ngột gọi tên cô, lấy tay chạm vào ngực cô khiến cô vô thức bật ra tiếng rên rất khẽ.

"S... Shinakawa! Chuyện này nhanh quá... tôi chưa sẵn sàng..." Cô giờ còn ách chủ bài cuối cùng, nài xin anh.

"Vậy thì bây giờ sẵn sàng là được rồi." Miệng anh ngậm lấy ngực của cô, một tay đi xuống cời bung nút và kéo khóa quần của cô xuống, và tuột nó ra đến đầu gối.

"Thật sự... nên dừng... lại..." Bảo Anh chầu đầu hàng, một bên thờ dốc v tay của anh ở phía dưới, một bên cố gắng nài ni anh trong vô vọng.

Anh nhìn cô, mỉm cười, hôn lên mi mắt của cô và nói: "Rất tiếc, lần này tôi không chiều em được rồi."

mGw^m

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 10: Tôi thật sự muốn em (2) [18+]

Bảo Anh có cảm giác cơ thể của mình như đang bị lửa thiêu đốt, nóng rục một cách kì lạ. Tay của Gin chạm đến đầu, là da thịt của cô chỗ ấy như thể sắp tan ra đến nơi, không thể nào trốn thoát, cũng không thể nào dừng cái cảm giác này lại. Quần đùi của cô đã bị anh cởi ra và quăng xuống sàn nhà một cách không thương tiếc, cả áo ngực của cô cũng vậy! Sao tự nhiên hôm nay anh trở nên thú tính thế này??? Chỉ vì thấy cô mặc áo của anh thôi hay sao?

"Tôi dỗi..." Cô bắt đầu lấy cớ để trốn.

"Lát nữa tôi dẫn đi ăn." Tay anh từ từ đi vào chỗ sâu kín nhất của cơ thể cô khiến cô phải bầu chặt lấy vai anh, răng cắn chặt lấy môi để không phải phát ra tiếng rên đầy xấu hổ.

"Tôi dỗi thật mà..." Người cô như cứng lại khi cảm nhận được tay của anh ở phía dưới cứ liên tục hoạt động "Dừng mà! Nó khó chịu lắm... bỏ tay cậu ra đi..."

"Em cứ kiểm soát thôi mà, tôi không hề em thoát đâu." Anh cẩn nhệ lên vành tai đó ừng của cô, bật ra một tiếng cười. Cô vô thức đưa hai tay vòng qua cổ anh, siết chặt lại, mặt hướng lên trần nhà, không dám nhìn thẳng vào anh vì xấu hổ. Tại sao cô không thể nào vận dụng được những chiêu phòng bị trong tình huống như thế này chứ? Anh quả mạnh so với sức của cô nên cô cũng phải bó tay...

"Cậu bị tôi xâm hại cơ thể bất hợp pháp rồi đó." Mặc dù đang bị anh khống chế nhưng cô vẫn cố gắng mạnh mẽ.

"Không nói chuyện luật pháp ở đây." Anh hôn lên đôi môi vừa bị răng cắn chặt đến mức bắt máu của cô, bàn tay phía dưới cơ thể của cô vẫn chưa chịu ngừng lại, thậm chí còn tốc độ còn nhanh hơn khiến cô không thể chịu nổi "Máu của em cũng thật ngon, nhưng đừng tự làm bị thương mình nữa."

Bảo Anh chớp chớp đôi mắt đau của mình nhìn anh. Cơ thể của anh lúc này thật sự rất gần cô. Tay cô rời khỏi cổ anh, sờ ra vòng ngực xuống tới bụng của anh thật nhẹ nhàng. Cô không có ý gì đâu! Chỉ là tay cô nó tự không làm theo ý của cô thôi...

"Muốn rồi à?" Gin vẫn tiếp tục di chuyển tay của mình làm cô phải dừng hành động của mình lại, đặt tay lên ngực anh và nhắm mắt chịu đựng.

Cộc cộc cộc!

"Cậu Shinakawa..."

Bảo Anh mở hé mắt ra, xoay mặt nhìn về hướng cửa ra vào đang bị che khuất bởi bức tường, lên tiếng với giọng lí nhí: "Có ai đang gọi cậu kia..."

"Úm..." Gin vẫn tiếp tục công việc, chẳng hề quan tâm gì đến tiếng gõ cửa hay lời nói của cô.

"Thật mà! Có người gọi cậu kia." Cô được nước làm tới, mong muốn thoát khỏi cái tình thế lúc này càng nhanh càng tốt! Nhưng mà... tay của cậu ta làm cô có cảm giác lạ quá... Không còn khó chịu như lúc đầu nữa!

"Kệ đi." Gin đáp lại gọn lỏn.

Đúng lúc anh đang kéo quần lót của cô xuống, thì tiếng chuông điện thoại di động lại vang lên khiến anh đứng hình.

"Chết tiệt." Anh toan phớt lờ, nhưng nó tắt rồi lại đổ chuông khiến anh phát điên, đành phải dừng hành động lại, chồm người về phía bàn kê bên giường để lấy nó và bắt máy.

"Cậu Shinakawa..." Là Kuro.

"Cậu muốn chết rồi đấy à?" Gin lạnh lẽo hỏi lại. Bảo Anh đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn anh, rồi từ từ lấy tay kéo quần lót lên nhưng lại bị anh giữ lại. Cái tên này đúng là tập trung ghê gớm thật.

"Chỉ tịch đến thăm cậu. Ông ấy đang ngồi chờ ở ngoài hành lang."

Gin im lặng mấy giây liền sau khi nghe Kuro thông báo như vậy. Mắt của anh trong thoáng chốc lóe lên tia chết chóc, nhưng lại bị dập tắt rất nhanh. Anh rời khỏi cơ thể của Bảo Anh, bước xuống giường, lấy chân đạp lên người cô và ra hiệu cho cô nằm im không được nhúc nhích. Song, anh đi lại phía cửa ra vào và đưa mắt nhìn ra ngoài qua tấm kính hẹp của cửa.

Đúng là ông ta đã đến đây.

Tại sao ông ta dám đến đây chứ? Vì tâm lòng cao cả của một người cha à? Nghĩ tới thời đã thấy buồn cười...

Bảo Anh nhân cơ hội nhảy xuống giường, mặc đầy đủ đồ vào trong vòng ba giây, rồi hậm hực đi lại cho cái tên chết bầm Gin này một trận.

Nhưng lúc cô định ra tay thì lại bị một thứ xuất hiện trong tầm mắt ngăn mọi hành động lại.

Trên lưng của Gin, là một vết sẹo, không lớn, nhưng cũng không hề nhỏ. Vết sẹo tựa như một bông hoa đa cánh gắn vào da thịt của anh vậy. Nhìn giống như bị bắn... Chắc, có xem nhiều phim hành động quá nên thích tưởng tượng lung tung mất rồi.

Gin đang chăm chú nhìn ra ngoài quan sát nhất cử nhất động của cha mình, thì một bàn tay đột ngột sờ lên lưng anh khiến anh giật mình, xoay đầu lại ngay lập tức.

"T... tôi không biết trên lưng cậu có một..." Bảo Anh hốt hoảng nạt tay về, chẳng dám nói hết câu.

"Tôi đã bảo em nằm im trên giường cơ mà?" Anh nắm chặt lấy tay cô, nhủ mày lại vì khó chịu. Anh mới rời đi có mấy phút mà cô đã chớp thời cơ mặc lại đồ hết. Đúng là cô nàng cơ hội!

"Cậu tưởng tôi để dài nghe theo lời cậu đấy à?" Bảo Anh không dám nhìn vào mặt anh nên cứ cúi đầu xuống, mà cúi xuống thì lại bị cơ thể anh làm cho chói mắt "Mà lưng của cậu bị làm sao vậy?"

Gìn nhìn gương mặt tò mò của Bảo Anh, im lặng vài giây như đang suy nghĩ rất lung chuyện gì đó. Sau cùng, anh lên tiếng, rất ngắn gọn: "... tại nạn thôi" rồi từ từ buông tay cô ra, xoay lưng lại và hướng mặt ra ngoài hành lang. Bảo Anh có cảm giác như anh không muốn nói nên cũng không hỏi thêm nữa, bao nhiêu sự tò mò ngay lập tức nuốt hết xuống.

"Ừm... hình như cậu đang đợi à?" Cô nhìn nhìn người, bâng quơ hỏi, quên luôn cả việc phải xử tội anh vì lúc nãy dám xâm phạm cơ thể cô.

"Ba tôi đến thăm, đang ngồi ở ngoài." Anh không quay đầu, trả lời rất bình thản.

Bảo Anh đan hai tay vào nhau, về lưng từng: "Nếu vậy... sao ba cậu không vào đây mà phải ngồi ở ngoài đợi?"

Cô hỏi xong, đợi một câu đáp lại từ Gìn, nhưng anh lại không hề có phản ứng gì. Nhắc mới nhớ, lúc trước anh có nói anh sẽ kể về gia đình mình vào một ngày nào đó. Một ngày nào đó à... nghe có vẻ như anh không muốn nhắc về gia đình của mình cho lắm.

"Xin lỗi." Rốt cuộc thì anh cũng lên tiếng, nhưng hình như câu trả lời này chẳng ăn nhập với câu hỏi của cô.

Cô ngạc nhiên hỏi lại, thì thấy anh thờ rất mạnh, vẫn đưa lưng về phía cô và trả lời: "Tôi không kiểm soát được bản thân. Chắc bây giờ em đang nghĩ tôi là một thằng khốn nạn đúng không?"

Bảo Anh cứng người lại. Bây giờ có phải trả lời như thế nào đây? Nói rằng cậu nói đúng quá, cậu chính là một thằng khốn nạn nhất thế gian à? Hay là nói không sao, đừng để ý? Nghe có vẻ dễ dãi quá, về trước thì nghe có vẻ vô tình quá. Thù thực là cô chẳng biết có nên hận anh hay không...

"Nói chuyện này sau đi." Cuối cùng, cô lưỡng lự buông ra một câu, rồi từ từ lui lại phía sau. Cô vừa mới phát hiện ra mình quên mang giày, và lại cô cũng cần phải về bây giờ để tiện cho hai cha con họ nói chuyện. Sẵn tiện, cô lấy luôn áo cho anh để anh mặc. Bệnh nhân ai lại để lưng trần như vậy chứ?

"Ồ trần không tốt đâu, mặc áo vào đi."

Gìn hơi xoay đầu lại, nhìn Bảo Anh, rồi quay hẳn người qua, nhận lấy cái áo từ tay cô, mặc vào. Đúng lúc anh hơi cúi đầu xuống để cài nút áo, Bảo Anh mới phát hiện ra vết thương của anh bị ỉ máu, thấm ướt cả miếng băng gạc.

"Chết rồi! Vết thương của cậu..." Cô đưa tay lên chạm vào giọt máu đang chảy xuống hàng lông mày của anh "Lại giường nằm đi, tôi gọi bác sĩ."

"Không sao đâu, em định về thì về đi, để tôi tiễn." Gìn nắm nhẹ lấy tay cô, gỡ nó ra khỏi trán mình.

"Điền à? Bệnh nhân mà lại đi tiễn khách sao? Về giường đi." Cô nằng nết dọa, đá một cú vào chân anh, rồi đi về phía đầu giường, vừa ấn nút thông báo cho bác sĩ vừa lầu bàu: "Không những biến thái mà đầu óc còn không bình thường!"

"Đầu óc của tôi không bình thường, nên tôi mới thích em." Gìn tựa lưng vào tường, nở một cười thoáng qua và đáp lại. Bảo Anh nghe thấy vậy, tự nhiên máu lại dồn lên mặt, khiến nó đỏ bừng và bốc khói nghi ngút. Đầu cậu ta bị thương nên toàn thích phát彪 lung tung, làm cô vừa thẹn vừa bực.

"Bác sĩ sắp tới rồi, tôi phải về đây." Bảo Anh có giữ bình tĩnh để lên tiếng, và bước vội ra phía cửa ra vào, cúi gằm mặt xuống để không phải thấy cái bản mặt của Gìn.

Cô chưa kịp mở cửa ra, thì ở bên ngoài đã có người nhanh hơn, kéo cửa ra trước. Chưa kịp hết bất ngờ thì Gìn đã nắm tay cô kéo ngược lại, đứng phía sau lưng anh.

"Con trai." Người đàn ông trung niên mặc vest đen vừa mở cửa từ tốn lên tiếng. Phía sau lưng ông ta còn có hai tên đeo kính đen, ăn mặc y chang ông ta đưa bản mặt lạnh tanh nhìn về phía Gìn và Bảo Anh. Cô nằng nộ hế đầu ra nhìn, thì lại bất gặp ngay ánh mắt của người đàn ông kia đang nhìn mình. "Cô bé này là..."

"Bạn cùng trường." Gìn lạnh lùng trả lời ngay lập tức "Cô ấy vào đây thăm tôi."

"Đừng có để phòng như vậy, ta không làm gì con bé đâu mà lo." Người đàn ông ấy bật cười một cái, rồi cho hai tay vào túi quần.

"Cẩn thận vẫn tốt hơn." Gìn siết chặt hai bàn tay của mình lại, rồi đưa mắt ra phía hành lang, ra hiệu cho Kuro dẫn Bảo Anh đi khỏi đây.

Kuro hiểu ý, vội vã lịch sang ví chủ tịch đáng kính để vào trong, nắm tay Bảo Anh và vội vã đi ra ngoài. Mặt cô nằng lúc này phải nói là cực kì ngu ngơ, chả hiểu chuyện gì đang diễn ra! Tự nhiên ở đâu ra ba người ăn mặc nguyên cây đen bước vào, Gìn thì làm những hành động thật khó hiểu. Bây giờ thì thành ra Kuro phải "hộ tống" cô đi ra khỏi đây. Hình như là có cái gì đó sai sai...

"Người lúc này là ai vậy?" Bảo Anh ngay lập tức hỏi Kuro khi anh ta buông tay cô ra.

"Ba của Shinakawa đấy." Anh ta trả lời, xoay người đối diện với cái máy bán nước tự động và bỏ tiền vào máy.

"Nhìn bề ngoài có vẻ như già thế cũng khá khảm lắm... Hai người phía sau là vệ sĩ sao?" Bảo Anh ngồi xuống ghế gần đó, tiếp tục hỏi.

"Ừ, đúng vậy! Gia đình cậu ấy cũng rất khá giả." Thực ra thì anh ta định trả lời trên cả mức khá giả, nhưng lại sợ cô sinh nghi, và nhớ cả lời cậu chủ dặn nên lui thôi.

"Vậy sao? Tôi thấy hình như cậu ta có vẻ không thích người khác tiếp xúc với ba mình..." Bảo Anh xoa xoa cằm, đôi mắt ánh lên sự tò mò.

"Hai cha con họ không hợp nhau lắm." Kuro nhún vai một cái, rồi đưa lon coca cho cô.

"Hả? Tại sao?" Cô nằng nhanh nhẩu hỏi lại, lấy tay bật nắp lon và uống một ngụm.

"Không rõ nữa, chắc là xích mích nội bộ gia đình." Kuro ngồi xuống kế bên cô, trả lời với giọng điệu thành thật.

Bảo Anh đuổi thẳng chân ra, đứng đưa nó một hồi. Xích mích gia đình à? Là chuyện gì vậy nhỉ?

Ầy da... cô trở thành đứa thích nhiều chuyện từ hồi nào vậy trời?

Gìn lúc này đã ngồi yên vị trên giường bệnh.

"Vết thương bị rách ở ngay trán. Chỉ rách nhỏ thôi nên tôi đã khâu lại rồi." Bác sĩ đặt tay lên vai Gìn, nói với giọng vui vẻ "Cậu ở lại hết buổi sáng hôm nay để kiểm tra thêm lần nữa, buổi chiều là có thể xuất viện."

"Cảm ơn bác sĩ." Anh cười xã giao, đáp lại. Vị bác sĩ kia dặn dò thêm vài thứ, rồi buông lời tạm biệt, quay sang chủ tịch kính cẩn cúi đầu chào và rời đi.

Rất nhanh, sự im lặng ngột thở kéo đến khắp căn phòng. Không gian chỉ còn nghe thấy tiếng máy điều hòa chạy đều đều, và tiếng thờ nhẹ của những người đang có mặt ở đây lúc này.

"Tìm tôi có chuyện gì?" Anh nhìn thẳng vào người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, lên tiếng hỏi với giọng xa cách.

"Ta đến xem con có sao không." Chủ tịch Shinakawa vất chéo chân, đan hai tay vào nhau, bình thản nở nụ cười trước sự lạnh lùng của con trai mình.

"Cảm ơn đã quan tâm. Tình cha thương con thật cảm động. Nếu không còn gì thì mời ông về để tôi còn nghỉ ngơi." Gìn nhích mép cười, xoay mặt sang hướng khác.

"Gìn." Chủ tịch đột ngột đứng dậy, gọi con trai mình một tiếng "Cuộc họp báo kí kết hợp đồng với đối tác bên Việt Nam sắp tới rất cần con. Ta mong con tạm dẹp xích mích giữa chúng ta, giúp đỡ cho công ti một lần được không?"

"Vậy đó mới là lý do chính à? Xin lỗi, tôi không có hứng thú. Mấy tháng trước tôi đã đứng ra sắp xếp rồi giúp ông rồi. Chỉ một lần duy nhất, không có lần thứ hai."

"Các đối tác muốn con là người trực tiếp kí hợp đồng với họ, ta cũng không còn cách nào khác." Giọng vị chủ tịch như trầm xuống, vừa như nài nỉ, nhưng vẫn giữ được vẻ quyền lực vốn có. Đột nhiên, ông ta bất ngờ đổi chủ đề: "Con bé lúc này có quan hệ gì với con vậy?"

Nghe cha mình nhắc đến Chiaki, thân người Gìn bỗng sống lại, đôi mắt như có lửa nhìn xoay sâu vào tròng mắt của vị chủ tịch. Ông ta có ý gì đây? Định lôi cô ấy vào để làm mọi thứ sao?

"Ông định làm gì?" Anh bước xuống giường, đi đến gần đứng đối diện với chủ tịch.

"Không có gì, chỉ là đẩy con bé ra xa con một thời gian." Ông ta cho hai tay vào túi quần, thản nhiên trả lời.

Gìn nghiền răng lại, nắm chặt tay đến nổi gân xanh. "Đẩy con bé ra xa..." nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng thực chất đối với ông ta thì sẽ chẳng hề đơn giản như vậy. May mà anh còn giữ một chút kính trọng với ông ta, nếu không anh đã nắm lấy cổ áo của ông ta và giật ngược lên rồi. Ba năm qua ông ta vẫn không hề thay đổi, chỉ biết nghĩ lợi cho cá nhân, xử lí tất cả những ai cản đường ông ta.

Thậm chí người đó là vợ ông ta, ông ta cũng không tha.

"Đây là lần cuối cùng tôi đồng ý, sẽ không có lần sau đâu. Cả chuyện ông đem bạn của tôi ra uy hiếp tôi lần chuyện công việc." Anh vuốt mặt, lên tiếng với giọng kiềm chế sự tức giận.

"Tốt!" Vị chủ tịch đáp lại, vẻ rất hài lòng "Vậy ta về công ty sắp xếp công việc. Ngày mai con nhớ đến để tham gia cuộc họp. Các cổ đông lớn của công ty và ban hội đồng quản trị cũng rất muốn thấy mặt con đây, nhớ chín chu một chút."

Dặn dò xong câu cuối cùng, ông ta tặng thêm một nụ cười cho Gin, rồi sai bước ra về. Hai tên vệ sĩ cúi đầu kính cẩn chào anh, rồi vội vã đi theo chủ nhân của mình.

Gin nắm mạnh tay vào tường, giải tỏa sự bức bối trong lòng ra ngoài và ngồi phịch xuống giường. Để ông ta biết được người anh thích là một chuyện cực kì nguy hiểm, vì đó chính là điểm yếu của anh. Một khi ông ta đã biết, ông ta sẽ vận dụng nó liên tục để sai khiến anh.

Nhưng chỉ cần là vì cô ấy, anh có bị ông ta sai bảo điều gì cũng được, miễn là đẩy xa cô khỏi người đàn ông nguy hiểm đó là anh yên tâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 11: [End phần 3]: Thật sự rất nhớ anh...

Là do giờ đầu đông về làm lạnh tay tôi, hay là do đôi tay này không có bàn tay nào khác nắm lấy...?

Bước sang tuần mới, mọi thứ trở về nhịp sống cũ. Trường Keiatsu sau vụ dàn đèn sân khấu bị rơi phải tiếp đón bao nhiêu là phóng viên, cảnh sát đến để ghi hình, điều tra, đưa tin... vân vân và mây mây... Hôm nay là thứ hai, các phóng viên tập trung ở hiện trường khá đông, học sinh cũng không thể sinh hoạt chung đầu tuần ở hội trường nên hiệu trưởng bèn đồng ý cho phép họ vào quay phim. Phóng viên chưa về hết thì cảnh sát đến. Họ vào kiểm tra hệ thống dây đỡ và nhiều thứ khác, hỏi han vài người có mặt vào lúc sự cố xảy ra mấy câu rồi mới chịu ra về. Mãi đến tận giờ nghỉ trưa, trường mới được trả lại sự yên bình.

"Không biết cái tên kia có bị phỏng vấn không nhì..." Bảo Anh ngồi chống cằm, hai chân nhẹ nhàng đung đưa còn mắt thì bâng quơ nhìn lên trần nhà lớp học. Hôm nay Gin không đi học, không biết đã ra viện chưa...

Tại sao có phải lo nghĩ cho cái tên khốn kiếp ấy chứ? Chẳng phải cậu ta suýt nữa đã hại đời con gái của cô hay sao?

Vừa nghĩ đến chuyện đó, thì kí ức của ngày hôm qua lập tức ập tới khiến Bảo Anh một phen đỏ mặt, tim đập liên hồi. Gin đã nhìn thấy hết, chạm lên từng tác da và hôn vào khắp cơ thể của cô... Nhất là ở cổ, đầu hôn rất nhiều và rất đậm, vì anh hôn cô cô nhiều nhất. Tay cô vô thức để lên cổ mình, mím mím lại, dẩy mắt đỏ lên như muốn khóc. Cái tên biến thái! Hận cậu ta còn không hết, tại sao cô lại phải lo nghĩ cho cậu ta vào lúc này chứ? Cậu ta bị phỏng vấn, hay nằm rục xương trong bệnh viện cũng chẳng liên quan gì đến cô.

"Nè Chi~-- chan! Cậu nói ai bị phỏng vấn..." Ayane đang kệ nệ ghép bàn lại để chuẩn bị ăn trưa, nghe Bảo Anh lẩm bầm gì đó nên vô tư hỏi lại.

"Hả?" Cô nàng bị hỏi giật mình, rồi cầm mình khỏi lòng bàn tay, ngơ mặt ra.

"Còn ai vào đây nữa?" Sumire từ đầu chui vào, hất tóc một cái "Tất nhiên là Shinakawa rồi."

"Ồ!!" Ayane bật ra một tiếng đầy thích thú "Vây mà tớ nghĩ không ra..."

Bảo Anh mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn. Trời đất!!! Lúc này có nói thẳng tuột ra luôn ư? Nghĩ nhiều đến mức không biết phân biệt đâu là nói bằng miệng đâu là nói trong đầu... Cô điên thật rồi!

"Cậu ấy là bệnh nhân mà! Chắc sẽ không bị làm phiền nhiều quá đâu." Ayane tiếp lời, lấy một cái ghế đặt cạnh Bảo Anh và ngồi xuống, lôi hộp bento ra, rồi nhìn đám bạn một lượt "Ý! Hôm nay Sakura nghĩ sao Sumire?"

"Ừ. Cậu ấy bị cảm cúm rồi." Sumire kéo ghế ngồi xuống, thuận mắt nhìn sang Bảo Anh ngồi bên trái mình "Nè Chiaki, cậu làm gì mà lấy tay che cổ hoài vậy? Mới bị ma cà rồng cắn à?"

"Hả? À..." Bảo Anh nghe Sumire chọc mới giật mình bỏ tay xuống "Hôm qua bị muỗi đốt..."

"Cho tớ xem nào." Sumire đưa tay lên, từ từ hướng về phía cổ áo của Bảo Anh. Cô nàng thấy có mối nguy hiểm nên ngay lập tức lấy tay che lại, hất tay cô bạn ra.

"Ăn trưa đi!" Bảo Anh mở nắp hộp cơm trưa, cầm lấy thìa.

Gần hai tháng nay toàn ăn trưa với Gin, giờ mới có dịp ngồi chung với bạn bè như thế này, Bảo Anh phải thấy thoải mái hơn mới phải.. Tại sao cô cứ cảm thấy như đang thiếu thốn thứ gì đó cơ chứ? Thứ gì đó mà cô không nói được. Cảm giác này không hề nổi trội, chỉ đang âm ỉ trong đáy lòng, nhưng đủ để khiến cô khó chịu.

"A!! Shinakawa kia!!!"

Sumire bắt đầu hét to lên, chỉ tay ra ngoài hành lang khiến Bảo Anh đầu óc đang ở trên mây phải giật mình trở lại thực tại, "Hả? Cái gì? Cậu ta đâu..."? Cô đánh rơi cả đôi thìa xuống đất lúc nào không hay, vội vã nhìn dáo dác xung quanh. Cậu ta vào rồi sao? Vết thương đã khỏi chưa mà...

Cô nàng ngay lập tức khựng người lại. Cô có thấy ai đâu? Hay cậu ta về rồi rồi? Mặt cô ngơ ra, lông mày nhú lại, đứng bật dậy khỏi ghế khiến cô đám bạn buồn cười không chịu được. Sumire ôm bụng, vừa cười ngặt nghẽo vừa giải thích: "Giờn có tí mà cậu tin thật à? Rút cả đầu luôn rồi kìa."

Bảo Anh ngu ngơ nhìn Sumire, thân thể cứng đơ. Hóa ra chỉ là đùa thôi sao?

"Đây, lấy đầu của tớ ăn đi này, tớ ăn xong rồi." Sumire thấy cô bạn vừa bị mình lừa cứ đứng trơ mặt ra nên lại tiếp lời "Cậu suy nghĩ cái gì mà cả đám ăn xong từ mùa quýt rồi cậu còn chưa động tới một hạt cơm vậy hả? Nhịn đói vì trai là hành động ngốc nghếch nhất đó biết chưa?"

"Chỉ vì cậu yêu đồ ăn hơn trai nên mới nói vậy thôi..." Ayane cười khùng khục về chăm chọc, ánh mắt nhú lại tỏ vẻ "khinh rẻ" (giả vờ) "Thảo nào đến giờ vẫn ế..."

"Cậu thì sao?" Sumire quắc mắt nhìn cô nàng có gương mặt trẻ con đang xóc xìa mình, che miệng lại cười, chớp chớp mắt mấy cái "Chẳng phải mười sáu năm chưa có một mảnh tình vắt vai à?"

"C... cái đó là do... không tìm được người thích hợp!" Ayane đỏ mặt phẩn búa, rồi quay qua Akiko mè nheo "Aki!! Sumire đang động chạm nỗi đau của tớ kìa."

"Nhưng cậu ấy nói đúng mà..." Akiko cười tí mắt, khiến tim cô nàng Ayane tựa như bị đâm một nhát chí mạng.

Trong khi đám bạn đang lao nhao tranh luận, thì Bảo Anh vẫn đứng im như trời trồng. Được một lúc, cô chầm chậm ngồi phịch xuống ghế, lấy thìa của Sumire và từ từ gắp đồ ăn trong hộp bento của mình bỏ vào miệng. Cô tự hỏi mình có thật giật mình thì lúc nào vậy? Cứ hề nghe cái quái gì liên quan đến Gin là tai tự động thỉnh lạ thường, cơ thể không kiểm soát được, không đứng dậy thì cũng đưa mắt nhìn xung quanh.

Bảo Anh lặng lẽ kết thúc bữa ăn. Từ sau khi ăn trưa xong, cô nói rất ít, hầu như không tham gia vào những cuộc trò chuyện của lớp. Thấy chủ nhiệm có nhờ và gì thì đi làm vô cùng hăng say, thậm chí còn muốn nhận thêm việc.

Cô đang muốn đầu óc mình quên đi hình ảnh đáng ghét của Gin.

Cô vô cùng, vô cùng ghét, vô cùng hận anh... chẳng phải trước giờ đều như vậy sao?

Thứ ba, Gin cũng không đi học.

Bảo Anh ngồi trên sân thượng ăn trưa. Tay cô cầm điện thoại, cứ bấm số của anh rồi lại thoát, rồi lại bấm lần nữa! Cô lặp đi lặp đi hành động đó hàng chục lần mà lại không dám bấm nút gọi. Gọi bây giờ lỡ Gin lại chọc cô nữa thì sao? Không được! Gọi thì chẳng khác nào tự nhận mình nhớ cậu ta, mà trong khi đó lại muốn quên. Không được gọi!

Gió thu thổi qua làn tóc của cô, mát rượi, nhưng cũng có chút lạnh lẽo.

"Sao rồi? Cậu có gọi cho Shinakawa chưa?" Sumire thấy cô cứ ngăn người ra thì lên tiếng hỏi.

"À... Chưa! Gọi làm gì, chắc ngày mai cậu ta sẽ đi học thôi mà..." Bảo Anh cười và buộc miệng nói để chữa cháy tình hình, đồng thời đó cũng là câu để cô tự trấn an bản thân. Cô không thể hành động lung tung được!

Đúng vậy, chắc là ngày mai... Gin sẽ đi học thôi mà!

Nhưng có lại chẳng hề hay biết, Gin phải đang lao đầu vào công việc, cả ngày phải ở công ty để họp, kí các giấy tờ quan trọng liên quan đến buổi họp báo... Tất cả công việc đều dồn hết vào anh, anh còn không thể về nhà để ngủ chứ huống hồ chi là lên lớp học.

Kuro cũng giúp anh một tay, nhưng hết việc này lại có các việc khác để làm. Rõ ràng là chủ tịch đang làm khó với anh, vì lâu rồi anh không trở lại công ty đây mà! Nhưng anh mặc kệ, chỉ cần ông ta không đụng chạm đến Chiaki, anh sẽ làm tất cả những gì mà ông ta muốn.

Các cuộc gặp mặt với đối tác của các công ty trong nước được giao cho chính anh đảm nhiệm. Lịch làm việc của anh đầy kín, thậm chí còn không có thời gian để nhớ cô.

"Giám... à không, cậu Shinakawa, uống cà phê nghỉ ngơi tí đi."

"Kuro, tớ giám đốc tôi còn thấy đi ủng hơn cả từ cậu chủ nữa đây. Cậu mà gọi tôi như vậy lần nữa thì dừng hỏi tại sao miệng cậu lại bị kéo dãn lại." Gin không ngừng đầu lên, vẫn tập trung vào việc ký giấy tờ, rồi lại chuyển tầm nhìn sang laptop,

chẳng hề liếc mắt sang Kuro lấy một lần "Vội lại uống cà phê quá nhiều cũng không tốt, tôi không yếu đến mức ngủ gục trên bàn làm việc đâu."

Kuro cúi đầu xuống đầy kính cẩn: "Nếu cậu không uống thì tôi uống vậy. Cà phê của công ty rất ngon, bỏ đi thì hơi uổng."

Dây thần kinh trong đầu Gin đang căng như dây đàn, nghe thêm câu nói của Kuro thì lại càng căng ra nhiều hơn.

Cộc... cộc...

"Vào đi." Giọng anh vô cùng bình thản và nhỏ nhẹ, nhưng đủ cho người bên ngoài nghe thấy để mở cửa và bước vào trong.

"Thưa giám đốc... Mười lăm phút nữa là cuộc họp bắt đầu."

Kuro nghe cô thư kí kia nói thì nổi hết cả da gà. Anh ta nhìn qua Gin, mặt cậu chủ đang tối sầm lại vì bị chọc trúng chỗ dị ứng. Tiêu rồi! Tiêu thật rồi!

"Tôi biết rồi!" Gin ngẩng mặt lên, cười xã giao và điềm tĩnh đáp lời.

Cô thư kí kia hơi cúi đầu xuống, tỏ vẻ ngại ngùng mấy giây rồi quay lưng đi ra ngoài.

Kuro há hốc mồm ra, hết nhìn cánh cửa ra vào vừa đóng lại nhìn sang Gin đang đứng đấy, chỉnh trang lại caravat. Không công bằng! Tại sao cô ta gọi được mà anh ta lại không gọi được. Thử đánh liều gọi xem...

"E hèm... Giám đ—

Chưa kịp phun hết chữ "độc" ra khỏi miệng, Gin đã trừng mắt lên nhìn anh ta, đồng thời lời trong học tù ra nguyên lọ keo dán sắt, giờ giờ lên với sát khí đáng sợ.

"Cậu thích bôi keo lên môi từ trái sang phải hay từ phải sang trái đây?"

"Thôi bỏ đi, chuyện hợp quan trọng hơn." Kuro cười đầy thân thiện và tỏ vẻ hối lỗi rất chân thành. Gin để lọ keo lên bàn, rồi bước ra khỏi bàn làm việc, mở cửa đi ra ngoài trước.

Kuro nhìn theo bóng lưng của cậu chủ, tự hỏi rằng chẳng biết có phải cậu ấy đã quên hẳn Chiaki đi, hay là rất cố gắng dần lòng lại để không phải nhớ?

Công việc đeo bám theo Gin, nhưng không thể làm gục ngài anh. Hình bóng của cô cũng đeo bám theo Gin, nhưng lại giết chết lòng anh bằng nỗi nhớ, không chỉ một lần, mà là cả trăm nghìn lần.

Anh chỉ còn biết kìm nén lại, giữ bình tĩnh và lạnh lùng bước tiếp.

Kuro nhìn lên bàn làm việc của Gin, thấy anh quên mang theo laptop nên đi tới để lấy hộ. Đột nhiên, khi anh ta vừa chạm vào nó, thì trong đầu lại lóe lên một ý tưởng.

Anh ta lục lại các file trong máy của Gin. Chắc chắn, chắc chắn sẽ có một file đặc biệt, anh ta biết mà!

File đặc biệt lưu những gì thuộc về Miyamoto Chiaki.

Gin đến phòng họp sớm năm phút. Vừa ngồi xuống ghế, anh lại sực nhớ mình đã để quên laptop trên phòng làm việc! Đứng là đứng trí thật mà! Lát nữa anh còn phải thuyết trình, bao nhiêu dữ liệu đều nằm trong máy. Phòng họp anh đang ngồi là ở tầng hai mươi bảy, bảy giờ phải lên trên tầng ba mươi bảy để lấy máy tính, nghĩ tới thời đã muốn dẹp đi chuyện họp hành rồi.

Định đứng dậy để lên phòng lấy, thì Kuro đã xuất hiện trước cửa phòng họp, trên tay cầm theo laptop của anh và cúi đầu chào anh: "Cậu để quên laptop, tôi đem xuống cho cậu."

Gin lại ngồi xuống, đúng lúc các thành viên khác và chủ tịch đến. Cuộc họp chính thức bắt đầu.

Kuro mở laptop, cắm dây kết nối với màn hình chiếu vào hộ Gin vì anh đang xem lại vài số liệu thống kê.

Lúc màn hình chiếu sáng lên, hiện ra màn hình desktop, thì tất cả mọi người đang có mặt trong phòng lúc ấy đều sững người ra và nhìn chăm chăm. Gin nhìn họ, tự hỏi cái màn hình mặc định của Win 10 sau lưng anh bộ có sức hấp dẫn lắm hay sao mà nhìn ghê dữ vậy?

"Cậu Shinakawa, tới lúc rồi." Kuro đứng kế bên nhắc khẽ "Nhưng cậu để dữ liệu trong file nào thế? Tôi không rõ nên không mở hộ cậu được."

"Để tôi làm." Gin đứng dậy, đặt giấy tờ lên bàn, xoay người lại, thuận mắt nhìn lên màn hình chiếu.

Ngay lập tức, mắt anh mở to lên hết cỡ, nhìn chăm chăm vào đó, rồi lại nhìn vào màn hình của laptop. Anh để hình của Chiaki làm màn hình nền desktop từ hồi nào vậy?

Bức hình này là lúc cô và anh đi chơi với nhau hồi còn hẹn hò qua giao kèo. Lúc ấy cô đang đi phía trước anh thì đột nhiên đứng khựng lại, ngược mặt lên trời, nhắm mắt lại và mỉm cười khẽ nói: "Gió mát quá đi... Shinakawa! Cậu có thấy mát không?"

Gin lúc ấy đã không trả lời, đôi chân anh bước chệch về phía bên phải, lấy điện thoại ra.

Nhìn cô lúc ấy theo góc độ ngang trái sự rất đẹp và yên bình đến khó tả. Anh mỉm cười, tay ấn nút chụp. Anh chụp xong rồi cô mới phát hiện ra, thời ngược lên và nhìn anh, bắt mắt: "Cậu dim hàng tôi đó hả?"

Anh xoa đầu cô, cắt điện thoại đi và nói: "Ừ", lúc này nhìn em xấu kinh khủng."

"Đưa điện thoại đây!! Xóa tấm đó đi, xóa ngay!! Đồ trời đánh này."

Cô đã vừa tức giận vừa xấu hổ yêu cầu như vậy, nhưng anh lại không xóa.

Hiện tại cô muốn quay về những giây phút ấy cũng không thể được nữa.

Bởi vì công việc, bởi vì cho cô an toàn, và bởi vì anh hận chính mình. Anh không thể kiểm soát bản thân, suýt nữa đã cướp đi lần đầu tiên của cô. Nhưng thật sự lúc ấy anh không dừng lại được. Gương mặt lúc ấy của cô, hơi thở của cô, da thịt của cô làm anh mất hết đi lý trí. Đến bảy giờ, anh có quý xuống cầu xin chắc cô cũng sẽ chẳng thay đổi cách suy nghĩ về anh. Anh trong mắt cô bảy giờ chỉ là một tên khôn nạn, một tên dễ tiện không hơn không kém.

Anh tạm gạt hết mọi suy nghĩ, bắt đầu tập trung vào công việc, nhưng có gạt bỏ cỡ nào thì hình ảnh của cô vẫn ở lại trong tâm trí của anh.

Chẳng biết từ khi nào, mà cô đã trở thành tất cả đối với anh...

Hơn một tuần trôi qua, Gin vẫn không đến trường.

Bảo Anh dạo này thường thức dậy và đi học rất sớm. Cô không hiểu sao mình không thể ngủ được. Mỗi lần nghe tiếng chuông tin nhắn hay có điện thoại của ai đó gọi đến là cô giật mình chớp lấy điện thoại ngay lập tức, nhưng lần nào cũng phải khẽ thở dài thất vọng.

Kết thúc một ngày học nữa, dĩ nhiên là anh vẫn không đến trường. Bảo Anh về nhà, tắm rửa, ăn tối, rồi leo lên phòng làm bài tập.

Đang loay hoay tìm tờ nháp, thì chiếc điện thoại nằm im lìm trong góc bàn lập tức đập vào mắt cô. Cô lưỡng lự vài giây, rồi cầm nó lên, mở khóa màn hình.

Không có tin nhắn, cũng không có cuộc gọi nào từ cậu ta cả.

Cô cần môi, quyết định đánh bạo nhắn cho anh một tin. Hành phải làm mất dây nhắn trước vậy.

"Cậu thấy sao rồi?"

Không được! Như vậy thì chẳng phải là hơi quan tâm thái quá rồi sao? Phải xóa gấp.

"Nè biến thái, xuất viện chưa vậy?" Câu này có vẻ được đấy.

Cô ấn gửi, rồi bỏ điện thoại qua một bên, tiếp tục làm bài trong khi tìm đập chân run chờ đợi tin nhắn đến.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, Bảo Anh đã làm xong hết bài tập, nhưng điện thoại vẫn chẳng có tín hiệu nào. Đã hai tiếng trôi qua rồi.

Cô nhấn thêm một tin nữa: *"Nè, bỏ tôi đó hả?"* rồi tắt đèn học, ngã người xuống giường, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Cảm giác chờ đợi này, thật sự rất khó chịu.

Không những không trả lời tin nhắn của Bảo Anh, mà hai tuần tiếp theo, anh cũng không đi học, vậy là tròn một tháng anh không đến trường.

Bảo Anh ngồi thờ thần ở băng ghế cũ dưới tán cây. Anh nghỉ học lâu như vậy không sợ mất bài hay sao? Anh chưa xuất viện, hay là do anh không muốn nhìn thấy cô nên mới không đến trường?

Suốt một tháng, cô đã gửi cho anh bao nhiêu tin nhắn rồi, nhưng chẳng lần nào nhận được hồi âm. Chẳng hiểu sao cô vẫn có đủ kiên nhẫn để nhấn hết tin này đến tin khác trong khi anh không trả lời như vậy.

Bảo Anh ngược mắt lên trời, nhìn những chiếc lá cuối cùng sắp rụng xuống, bỏ lại cành cây đứng chờ vơ. Gió thổi đã mang theo hơi lạnh, người người đã bắt đầu khoác thêm áo. Đông về rồi.

Cô đưa điện thoại lên ngang tầm mắt mình, quyết định sẽ gọi cho anh một cuộc điện thoại. Lấy hết can đảm để bấm nút gọi, nhưng đáp lại cô chỉ là một chuỗi dài tiếng bip vô cảm và giọng nói để lại lời nhắn.

"Nè, cậu vứt điện thoại ở đâu vậy hả? Mau nghe điện thoại đi được không?" Có giờ giọng chán chường ra để che lấp đi sự xấu hổ. Nói xong, cô tắt máy, thờ dài ra một hơi và nhu mày lại.

Nửa tiếng trôi qua, nhưng chiếc điện thoại đang nằm trong tay cô vẫn im lìm, không có bất cứ âm thanh nào được vang lên. Cô thất vọng, thật sự rất thất vọng!

Chẳng lẽ anh dụng chạm vào cơ thể của cô rồi, cho cô bao nhiêu sự yên bình, sự bảo vệ tuyệt đối, cho cô ôm lấy anh, cảm nhận mùi hương của anh, quen với sự hiện diện của anh,... thì anh lại âm thầm mà bỏ đi như vậy sao? Anh là một kẻ khó ưa, tên để tiện thích làm cô phải xấu hổ hết lần này đến lần khác, che chở cô hết lần này đến lần khác, khiến cô phải liên tục nghĩ về anh... Vậy mà lúc này lại bật vô âm tín. Tin nhắn không trả lời, điện thoại không nghe, mặt mũi cũng không thấy đâu... Cô ghét anh!

Gin dựa đầu vào lưng ghế, đưa hai ngón tay lên xoa hai con mắt mệt mỏi của mình một lát và uống một ít cà phê. Hôm nay việc nhiều hơn bình thường khiến anh hơi mệt mỏi.

Anh cầm điện thoại lên, nhìn màn hình tối đen và có hơi lờ mờ. Suốt một tháng nay cô liên tục nhấn tin, mà anh lại không thể có thời gian trả lời, thêm nữa, anh vẫn chưa thể quên được anh đã gây ra chuyện gì với cô nên không thể nhấn tin hồi âm được. Bây giờ cô đang làm gì, chẳng biết có ăn trưa không hay lại lười chỉ đi uống sữa cho qua bữa đấy!

Anh mở khóa màn hình, phát hiện có một tin nhắn thoại từ số của Bảo Anh liên lập tức ấn vào để nghe. Giọng của cô vẫn không thay đổi, một tháng trôi rồi anh không được nghe, thật sự anh rất nhớ cô...

Anh tắt tin nhắn thoại, định tắt điện thoại thì có cuộc gọi tới. Là của Chiaki.

Anh định bắt máy, nhưng nghĩ gì đó, rồi lại thôi. Anh đặt điện thoại xuống bàn, tiếp tục công việc. Tiếng chuông reng một lúc rồi chuyển sang tin nhắn thoại.

"Shinakawa..."

Giọng cô ở đầu dây bên kia nghẹn lại, tựa như đang khóc làm các khớp tay của anh tê cứng lại, chẳng thể nào cử động được.

"Cậu là một kẻ tàn nhẫn nhất mà tôi từng biết."

Ở đầu dây bên này, nước mắt của Bảo Anh chẳng biết từ bao giờ đã chảy ập nơi khóe mắt đỏ ửng, lăn dài xuống má. Giọng của cô cũng nghẹn dần, không thể bật nổi ra câu nào nữa. Cô hít một hơi thật sâu, rắng tiết chế cảm xúc lại. Bây giờ cô khóc thì anh cũng đâu có thể thấy được, khóc cũng bằng thừa thôi. Cô không muốn nước mắt của cô phải rơi xuống vì anh như vậy.

"Cậu nói cậu yêu đơn phương tôi, vậy mà... bây giờ cậu bỏ rơi tôi?"

Bỏ rơi cô?

Thần người của Gin không thể hoạt động được, tim anh đột ngột nhói lên, tựa như có ai đang lấy vật rất nhọn đâm xuyên qua. Anh đang bỏ rơi cô hay sao?

"Cậu là kẻ tàn nhẫn tệ nhất, sao cũng được...! Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Tôi có cảm giác đặc biệt dành cho cậu... Vì vậy, Shinakawa, nếu cậu không muốn gặp tôi, thì hãy bắt máy nghe điện thoại đi..

... Bởi vì tôi thật sự rất nhớ cậu.."

Bảo Anh che miệng lại, tắt máy. Cô chỉ nói đến đó được thôi, không thể nói thêm lời nào nữa...

Tin nhắn thoại kết thúc, Gin ngồi thừ ra với đầu óc trống rỗng, anh ngồi im như vậy rất lâu, không hề quan tâm đến bất cứ điều gì nữa. Không còn người cha tàn nhẫn, không còn công việc trong suy nghĩ, chỉ còn duy nhất hình bóng của cô đang khóc nức lên làm tim anh quặn thắt lại.

"Alo, Kuro! Chuẩn bị xe cho tôi. Dời hai cuộc hẹn đối tác tiếp theo sang ngày khác, bây giờ tôi có việc bận rồi."

"Việc bận?"

Anh trầm mặc vài giây, rồi thấp giọng trả lời: "Tôi đi tìm người... mà tôi đã vô tình bỏ rơi."

~~~~~

Vài lời của nhỏ au3

Gửi cho anh sắp sửa bước sang phần cuối rồi...3

Có đôi điều Reii muốn nói trước:

Phần cuối không còn đề thương lắm, mà sẽ ngược, ngược vô cùng, ngược cả nam lẫn nữ chính (Y chang cái hồi viết Thiên Sứ Bóng Đêm) vì phải phơi bày quá khứ. Nếu ai vẫn muốn đi theo dấu chân chuyện tình yêu của Gin và Bảo Anh, thì Reii rất cảm ơn vì sự theo dõi ấy. =(

Có câu: *Tất cả những gì tốt đẹp nhất chỉ có thể có được khi ta chịu trả giá bằng nỗi đau khổ vĩ đại.* Và câu chuyện tình yêu này có lẽ cũng như thế. ~~~

Love all~~~~

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Thứ tha

Phần cuối: Fuyu - Haru

Mùa đông năm mười sáu tuổi... em yêu anh.

Mùa xuân năm mười bảy tuổi... em rời xa anh.

Mùa đông năm em mười sáu tuổi... anh yêu em...

Mùa xuân năm em mười bảy tuổi... anh điên cuồng đi tìm kiếm bóng hình em.

Chương 1: Thứ tha

Gin ngồi trên chiếc Aston của mình, phóng thật nhanh đến trường học. Anh đổ xe sát vào lề đường, cạnh cổng trường và nhìn vào đồng hồ đeo tay. Bây giờ vẫn đang là giờ nghỉ trưa, chắc là vẫn còn kịp.

Anh bước xuống xe, chỉnh lại cổ tay áo một chút rồi bước vào trường. Những hàng ghế hai bên đường lúc này đều có học sinh ngồi ăn trưa. Đồng cũng gần hết rồi, trời không còn nắng gắt nữa, nên việc ăn trưa ngoài trời càng lúc càng được phổ biến.

Anh đánh vòng sang bên hông trường, đi đến nơi mà anh đã vô cùng quen thuộc. Giây phút băng ghế ấy hiện ra trước mắt, tim anh lại nhói đau thêm lần nữa.

Cô ngồi một mình trên ghế, vì đang đưa lưng về phía anh nên không thể thấy anh. Đầu cô ngẩng lên trời, nhìn bóng dáng của cô lúc này thật sự rất cô đơn.

Anh cứ nghĩ rằng, lúc này tạm thời rời xa cô chính là cách tốt nhất để cô quên đi những tổn thương mà anh đã gây ra, nhưng anh không ngờ, hóa ra, anh lại vô tình bỏ rơi cô lại một mình.

Suốt một tháng, ngày nào cô cũng đến đây để ngồi sao? Nghĩ đến đó thôi đã khiến Gin muốn tự đâm cho chính mình một phát để giải tỏa sự đau đớn lẫn khó chịu.

Bảo Anh thôi ngẩng đầu, lấy tay vắn về tà áo sơ mi một cách chán nản. Rót cuộc thì cô cũng nói ra rồi..

Nói ra rằng cô rất nhớ anh..

Chẳng lẽ anh vì chuyện hôm ở bệnh viện mà trốn cô đến bây giờ sao? Anh nghĩ làm như vậy cô sẽ giảm bớt tổn thương đi ả?

Anh sẽ chẳng biết được, vốn dĩ từ lúc trong lòng bắt đầu nhớ anh, cô đã tha thứ cho anh tất cả rồi

Bảo Anh hít một hơi thật sâu, đưa tay lên gạt giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Tại sao cô lại phải khóc? Có khóc lúc này cũng sẽ không có ai thấy và đến lau nước mắt cho cô nữa, sẽ không có ai ôm cô rồi an ủi dỗ dành như những lần trước nữa. Nghĩ đến đó, chẳng những tinh thần chẳng thể khá hơn, mà nước mắt còn tuôn ra nhiều hơn! Cô cúi gằm mặt xuống, để mặc cho nước mắt rơi xuống vạt váy.

Chỉ một lần nữa thôi cũng được, cô muốn bàn tay của anh lại chạm vào mặt cô, lau nước mắt cho cô, nhưng rất tiếc, điều ấy không thể thực hiện ngay vào lúc này được. Cô chỉ còn cách đưa tay lên tự làm lấy, tự an ủi bản thân mình..

"Shinakawa..."

Ngay lúc những suy nghĩ cực đoan kia đang khiến cô đau lòng nhiều hơn, thì một bàn tay đột ngột nắm lấy tay đang lau nước mắt của cô. Cô ngạc nhiên chớp mắt để nhìn cho rõ đối phương là ai thì một bàn tay khác lại nhẹ nhàng chạm lên mặt cô, lau đi nước mắt cho cô.

"Tôi đây."

Bảo Anh cứng người lại, mở to mắt ra hết cỡ nhìn người đang quý gối trước mặt mình. Đứng là cậu ta rồi... Là người thật chứ không phải ảo giác do mắt bị nhòe gây ra. Lời nói của cô lúc nãy, đã trở thành sự thật rồi hay sao?

"Mắt em gần sưng lên hết rồi, đừng khóc nữa." Một tay anh nắm chặt lấy tay cô, một tay liên tục gạt nước mắt cho cô. Cô ngỡ ngàng nhìn anh rất lâu, cứ như thể sợ rằng chỉ cần chớp mắt một cái thôi là anh sẽ lại biến mất đi vậy. Còn anh nhìn thấy cô như vậy, rất muốn ôm lấy cô, nhưng lại bị chuyện cũ ở bệnh viện ám ảnh nên đành phải kiềm chế lại.

Nhưng chưa kịp kiềm chế hết xuống đáy lòng thì cô đã ôm chặt lấy anh rồi.

"Đề tiện! Xấu xa!" Bảo Anh chôn mặt mình vào cổ Gin, khó chịu lâu bầu. Mũi cô chạm lam hít lấy mùi hương của anh, mùi hương mà đã một tháng qua cô không thể ngửi thấy.

"Tôi biết tôi rất đề tiện..." Anh vỗ nhẹ lưng cô, giọng dịu dàng và bình thản đến lạ "Vậy tại sao em còn nói nhớ tôi?"

"Vì cậu là bạn trai cũ của tôi..." Cô lí nhí lên tiếng.

Gin bật cười vì câu trả lời của cô, định đứng dậy để ngồi lên ghế cạnh cô nhưng cô lại ghi chặt lấy anh hơn.

"Cậu định đi đâu à?" Lòng cô thoáng chút lo sợ, lên tiếng hỏi.

"Không đâu, tôi đứng đây để ngồi xuống ghế cạnh em thôi..." Nghe anh tận tình giải thích, cô mới từ từ buông ra.

Gin ngồi xuống cạnh bên, Bảo Anh mới nhận ra anh đang mặc một bộ veston màu đen, thắt caravat đỏ. Hình như trước đây cô đã từng thấy anh mặc vest một lần rồi, là lần anh bắt ngờ xuất hiện trước mặt cô ở Việt Nam. Nhìn kỹ anh hơn thì thấy anh có vẻ hơi mệt mỏi, cứ như vừa mới làm việc quá sức ấy.

"Trán đầm mồ hôi rồi kìa." Gin rút khăn tay ra, lau mồ hôi cho Bảo Anh. Lúc này cô khóc đến mức mồ hôi đầm đìa khắp cả mặt và cổ, tay cũng đang dần lạnh buốt.

"Khí nào cậu mới đi học lại?" Cô đột ngột cúi đầu, lí nhí hỏi.

"Nhà tôi đang có việc bận, khi nào giải quyết xong tôi sẽ đến trường lại." Gin trả lời, lấy tay vuốt nhẹ vài lọn tóc của cô, rồi ngay lập tức rút tay về. Anh không dám chạm vào cô quá ba giây.

Cô mím môi lại, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Sau một lúc im lặng, cô lại hỏi: "Bận lắm à?"

Giọng của cô lúc này nghe giống như tò mò, nhưng cũng vô cùng cô đơn.

"Ừ, nhưng cũng sắp xong rồi." Gin trả lời mang đầy sự an ủi, rồi đột ngột thờ dài, trầm giọng xuống "Em không cảm thấy ghê tởm một tên như tôi sao?"

Bảo Anh ngược mắt lên nhìn anh, rồi lại cúi đầu xuống, về lương lự: "Tôi..."

"Tôi biết rồi, không cần nói đâu." Anh ngắt lời cô, gương mặt hiện lên sự đau khổ. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần để nghe cô nói, nhưng vẫn không thể nào kìm được cái cảm giác đau nhói trong lòng. Ngồi im một lúc, anh đứng dậy, chỉnh lại vạt áo của mình, rồi đưa tay lên nhìn đồng hồ "Sắp đến giờ học rồi, em về lớp đi. Tôi còn việc phải giải quyết."

Bảo Anh lại ngẩng đầu lên nhìn anh. Chết rồi... đáy mắt của cô lại cay cay nữa rồi... Cô không muốn khóc, nhưng có vẻ như tuyến lệ của cô không nghe theo ý cô nữa.

Gin không nói câu tạm biệt nào, cứ thế quay lưng bước đi. Anh đi không hề vội vã, tay bỏ vào túi quần, bóng lưng thẳng tắp khiến cô nhìn theo cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Né!"" Có cái giọng gọi vói. Anh đứng lại, xoay đầu ra sau nhìn thì cô đã chạy tới gần. Lúc nhận ra mình đã đứng trước mặt anh, cô bắt đầu lúng túng vì chẳng biết phải nói gì, đành phang đại một cái lí do "A... à... Caravat của cậu bị lệch..."

Gin nhìn xuống, đúng là caravat bị lệch thật.

Bảo Anh đưa tay lên chỉnh lại, mắt lên nhìn lên gương mặt của anh. Mắt của anh đang sụp xuống, nhìn những ngón tay của cô, đứng một giây sau, anh lại chuyển tầm nhìn sang gương mặt của cô. Bốn mắt nhìn nhau, cô giật mình, mặt đỏ lên, cúi xuống tập trung vào công việc đang làm. Ôi trời ơi! Xấu hổ quá đi mất!!!

"X... xong rồi!" Bảo Anh từ từ bỏ tay mình ra khỏi caravat, ngập ngừng lên tiếng. Cô thờ dãi, rồi cuộc thì kéo dài thời gian cơ nào anh cũng phải đi thôi.

Gin không trả lời, hàng lông mi của anh hơi sụp xuống, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô. Không phản ứng, không xoay lưng bỏ đi, anh nhìn cô rất lâu, khiến cô cũng phải vô thức ngược lên. Anh lại cao thêm rồi, đứng nhìn như thế này cô thấy đôi mắt của anh thật sự rất đẹp và cuốn hút đến lạ lùng, nhưng nó lại chất chứa đầy rẫy sự mệt mỏi khiến cô bất giác hơi lo lắng một chút. Mỗi anh mở hé ra như muốn nói, nhưng chưa kịp bật ra thành lời thì đã nuốt hết xuống bụng, mím nhẹ môi lại.

Cô khó hiểu, vô tình tựa nhẹ cằm vào ngực anh để nhìn cho rõ thái độ của anh, mở to mắt ra tò mò: "Cậu muốn nói gì à?"

Gin giật bắn người, nắm nhẹ đôi vai của cô, đẩy cô ra. "Em làm gì vậy?"

"Hả?" Bảo Anh ngu ngơ hỏi lại "Tôi hỏi cậu muốn nói gì...?"

Gin đưa một tay lên vuốt mặt mình. Tại sao cô lại trung bộ mặt không hiểu chuyện đó ra vào lúc này chứ? Cô nàng này bình thường luôn luôn thích nhấm nhó, nhưng một khi đã gây thơ thì dễ thương không chịu nổi.

"Em về lớp đi." Anh rời tay khỏi vai cô, nhỏ giọng "Tôi đi đây."

Bảo Anh im lặng, háng đống đầu chăm hỏi bay qua bay lại trong đầu cô vì hành động khó hiểu của Gin. Anh định nói gì vậy nhỉ? Sao lại đánh trống lảng? Cô làm gì sai à?

Gin thấy Bảo Anh cứ mím môi lại, đưa tay lên gãi gãi nhẹ má, lông mày nhàu lại tỏ vẻ tò mò không được giải thích thì tim như nát vụn, không thể chịu nổi nữa. Anh đẩy đầu cô lại gần, hôn nhẹ trán cô một cái.

"Đừng có nghĩ lung tung nữa!" Mặt anh thoáng đỏ, xoa đầu cô "Tôi định nói em là đồ ngốc ấy mà."

Bảo Anh tối sầm mặt mũi, vừa xấu hổ vừa có chút tức tối.

Gin rời tay khỏi tóc cô, xoay lưng thật chậm rãi và nói tiếp: "Xin lỗi vì tự tiện chạm vào người em."

Dứt lời, anh lập tức bước đi, không quay đầu nhìn Bảo Anh lần cuối. Cô đứng như trời trồng, tro mắt nhìn anh đi càng ngày càng xa mà miệng cứ cứng đơ lại, không biết nói thêm gì để níu giữ anh.

"Shinakawa!!" Rồi cô đột ngột bước vài bước, hét lên. Gin vẫn tiếp tục đi, không dừng lại, không xoay đầu để lắng nghe, nhưng cô vẫn bắt chấp mà gào lên "Tôi không giận nữa đâu! Tôi tha cho cậu, tha thứ cho cậu tất cả mọi thứ! Chỉ muốn..."

Chỉ muốn cậu nhanh chóng quay trở về với tôi...

Chỉ còn mỗi câu cuối, nhưng cô họng của Bảo Anh nghẹn lại không thể nào nói nổi. Gin đi càng ngày càng xa dần, và cuối cùng rẽ phải ra hướng cổng trường, khuất dạng.

Đứng lúc đó, chuông báo giờ học lại vang lên.

Bảo Anh dường như không nghe thấy, vẫn đứng ngây ngẩn ở chỗ cũ. Anh đến cô không hề hay biết, ra về rất nhanh tựa như chưa từng xuất hiện ở đây. Cô tự lấy tay nhéo má mình. Đau quá đi!! Đây đâu có phải là mơ?

Đôi chân của cô bỗng nhiên như có lực lôi kéo, chạy thật nhanh ra hướng cổng trường. Gin đi nhanh thật, mới đó mà đã biến đâu mất tiêu rồi!

Bảo Anh đi tới sát cổng, ngó hết bên này rồi lại ngó qua bên kia, xem xem anh đã đi hướng nào. Đang tìm kiếm, thì một chiếc xe màu bạc vừa quen vừa lạ từ từ lướt qua tầm mắt khiến cô bất giác giật mình.

Trong lúc cả hai lớp đang nghỉ giải lao, Bảo Anh nhận lúc ấy từ từ đi đến gần Gin. Lúc ấy anh đang uống nước, mắt nhắm lại, làm cô không dám nhìn quá lâu vì sợ bị đối mắt ấy cuốn hút vào nên lật cùi đầu xuống. Đến khi anh uống xong rồi, thấy cô đứng kế bên mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Sao vậy?"

"Hả?" Bảo Anh hơi giật mình, ngược mặt lên "À... cậu đi học lại rồi đấy à?"

"Ừm..." Anh trả lời, giọng hơi run vì con số đang dần dần khiến anh mất mồi "Vậy là ngày nào cũng được gặp, không cần phải mất uớt để nhớ nữa đúng không?"

Nghe Gin chọc, Bảo Anh đỏ mặt lên, đánh thật mạnh vào ngực anh một cái, bất mãn nói: "Điền à!!"

Cú đánh khiến Gin hơi mất thăng bằng, loạng choạng vài bước. Bảo Anh nhủ vậy lại, cảm thấy thật kỳ lạ. Bình thường anh rất khỏe, cú đánh lúc này của cô chẳng hề nhắm nhỏ gì với anh cả! Sao bây giờ lại..

Mắt cô nằng bắt đầu tào ra ám khí nghi ngờ, tay cô đột ngột đưa lên định chạm vào trán anh để kiểm tra thì lại bị anh gạt ra ngay tức khắc.

"Cậu không khỏe, đúng không?" Bảo Anh làm bầm, mắt càng lúc càng nhủ lại. Gin vẫn im lặng, lấy tay che nửa gương mặt phía trên để không cho cô thấy sự suy nhược trong đôi mắt của mình. Nếu không phải vì muốn thấy mặt cô ngay sau những ngày làm việc thì hôm nay anh đã nghỉ ở nhà rồi.

"Không sao, cảm nhẹ thôi." Anh không nhìn cô, trả lời.

"Nói xạo. Vào y tế với tôi, kiểm tra nhiệt độ." Bảo Anh không tin, liền ra lệnh với anh.

"Không vào thì sao?" Gin tỉnh bơ hỏi lại "Tôi khỏe, không sao đâu."

"Vào đó xem đã rồi tính." Bảo Anh không chịu thua, liền nắm chặt lấy tay Gin. Tay anh nóng ran như thể này mà nói là cảm nhẹ sao? Đúng là cái tên ngoan cố!

Cả hai lớp 1 – 2 và 1 – 3 một phen há hốc mồm ra vì quá kinh ngạc khi thấy hai vị lớp trưởng quyền lực đang nắm tay nhau đi về hướng phòng y tế. Kinh ngạc hơn là không phải Gin người chủ động mà chính anh lại là người bị cô gái kia lôi đi mới đau! Nhìn cái kiểu này chẳng giống đang yêu nhau tí nào! Phải nói là giống một bà chị già đang mắng nhiếc em trai mình thì đúng hơn...

Trong khi đó, Bảo Anh và Gin vẫn tiếp tục đi, không hề hay biết các thành viên khác đang bàn tán các kiểu gì về mình. Bạn gái đi trước thì mặt vô cùng hổ báo, phồng má lên trông có vẻ như đang giận dữ. Bạn trai đi sau thì mặt dơ như chưa từng được đờ, vì sốt nên hai má còn ửng ửng đỏ nên ai đi ngang cũng tưởng bạn ấy là một "shy boy", đang thích thăm bạn gái hổ báo đi đằng trước...

"Đúng là chuyện tình yêu lãng mạn..." Ai đó xì xào bàn tán khi hai người họ đi ngang qua "Không biết bạn gái đi phía trước có biết anh chàng phía sau đang thích mình không nhỉ?"

Gin hơi xoay đầu sang nghe ngóng, rồi lại nhìn Bảo Anh đang đi phía trước, dĩ nhiên là vẫn đang nắm tay anh, và tình ruột nói to: "Nè, em có biết là tôi thích em không vậy?"

"Á trời ơi!! Tô tình luôn rồi kìa." Phía sau vang lên mấy lời phẩn khích quá độ.

Thật ra đó chỉ là một câu hỏi thôi, ý của Gin là vậy, chứ chẳng có hàm ý gì khác.

Bảo Anh dừng chân, xoay gương mặt đang đỏ như quả cà chua của mình ra đằng sau, mắt mờ to ra hết cỡ, môi mím lại, lông mày nhướn lên nhìn vira tội nghiệp vừa xấu hổ. Cô hất tay Gin ra, lấp bấp hét vào mặt anh: "Tôi biết rồi!! Khỏi.. khỏi cần cậu nhắc..."

Gin bụm miệng lại, ôm bụng bật cười thành tiếng khiến Bảo Anh căng gương, mà căng gương thì căng tức tối. Cái tên điên này đang nói cái quái gì nơi công cộng vậy hả? Đã vậy còn dặt mũi cô trả lời câu cũng ngu ngốc không kém gì câu hỏi nữa chứ!

Sau một trận giận dỗi không đầu ra đầu, cuối cùng thì cả hai đã có mặt ở phòng y tế.

Cô quán phòng y tế đã đi đâu mất, nên Bảo Anh kêu Gin lại giường chờ, rồi chạy lại học tù y tế kiểm cái nhiệt kế. Kiểm ra rồi, cô đem tới định đo cho anh, thấy anh vẫn chưa chịu nằm nên liền đi tới gần: "Sao cậu không nằm xuống?"

Chẳng cần đợi Gin trả lời, cô đã lấy tay đẩy hai vai của anh để anh ngã lưng xuống, rồi lấy mền đắp ngang ngực anh: "Li cũng lì vừa vừa thôi chứ."

Nghe thì đúng là giống như một bà chị già đang mắng nhiếc em trai mình thật!

"Há miệng ra..." Bảo Anh giờ nhiệt kế lên và ra yêu cầu, đồng thời còn vô tư làm nẫu "Aa..." Như vậy đó!"

Gin cười khò, cô làm nhưn anh là con nít không bằng! Mà thôi... cứ để cô thích làm gì thì làm

Bảo Anh thấy Gin ngoan ngoãn há miệng ra thì cười cười có vẻ đắc ý, vì lần đầu tiên anh làm theo ý của cô, lần đầu tiên cô sai khiến được anh! Trong lòng Bảo Anh đang cười điên cười dại nhưng lại không hề để lộ ra bên ngoài.

Cô hơi cúi người xuống, đặt nhiệt kế vào dưới lưỡi của Gin rồi yêu cầu anh lấy lưỡi để nó xuống để nó không bị trượt. Đợi khoảng vài phút, nhiệt kế báo có kết quả, cô lại ti tay lên thành giường, cúi xuống, lấy nó ra.

"Ba – mười – chín – phét – năm độ..." Mặt cô nằng tối sầm lại, miệng lâu bấu, gần gần đọc kết quả đo nhiệt độ "Đối với cậu đây là cảm nhẹ à? Vậy cảm nặng là tới mức nào hả?"

Bảo Anh chồm người dậy, đưa tay lên định đập Gin một cái, bất ngờ, tay đang ti lên thành giường của cô bị trượt ra, khiến cô mất cân bằng đổ nhào về phía trước. Ầ ầm, và cứ thế, tay cô nằng vô tư choảng qua cổ Gin, môi thì cứ vô tư mà chạm vào má anh vì cô nằng phải ngược mặt lên để báo vệ cái cảm yêu dấu của mình không bị đập.

"Em đang lợi dụng bệnh nhân đấy à?" Mặt Gin thoáng nét cười (vô cùng nguy hiểm) và hỏi cô.

"Im đi!!" Bảo Anh lật đặt rồi tay mình khỏi cổ anh, định ngồi thẳng dậy thì anh lại đưa một tay vòng ra sau lưng, giữ cô lại khiến cô gương chín mặt, la lên oai oái "Thả ra coi!! Cái tên này!! Chỗ này là phòng y tế đó..."

"Miyamoto..." Trái lại với sự lúng túng của cô, Gin tỏ ra rất bình tĩnh. Đôi mắt anh hiện thoáng qua nét buồn, tay đang ôm cô khẽ siết nhẹ lại "Em tưởng chỉ có mình em biết nhớ thôi à? Tôi nhớ em còn hơn em gấp mấy lần."

Hơi thở nóng ấm bắt thường của anh lớn vồn bên cổ và vành tai của Bảo Anh khiến cô run bắn người vì xấu hổ, vội vã đánh trống lảng: "Cho tôi ngồi dậy đã!"

Gin hơi giật mình vì thấy giọng cô đang run lên, sợ cô nhớ lại chuyện lần trước, nên anh bèn thả cô ra ngay lập tức và nói câu xin lỗi.

"À ừm..." Cô nằng sau khi ngồi dậy rồi thì liếc ngang liếc dọc "Tôi ngồi đây chờ có y tế vào rồi ra ngoài. Cậu cứ ngủ đi."

Gin nhìn chăm chăm Bảo Anh không chớp mắt. Thật ra thì anh muốn cô ngồi dậy với anh, lúc thức hay lúc ngủ cũng vậy. Anh muốn sau khi ngủ rồi, thức dậy điều đầu tiên thấy được sẽ là gương mặt của cô.

Bảo Anh thấy Gin cứ nhìn mình riết, sự xấu hổ lúc này vira mới tắt giờ lại được bật lên lần nữa. Cô đưa tay lên chà nhẹ vào má anh mấy cái, lấp bấp nói: "Lúc này mời của tôi dính vào má cậu... xin lỗi..."

Gin mắc cười muốn xui, lời hôn thì nói đại đi, còn bày đặt giờ nói vòng vo chỉ cho mặt!

"Aiz!! Ngủ đi ngủ đi!!" Cô lại lấy tay mình che mắt của anh lại. Ai ngờ anh nắm luôn tay cô, tình bơ nhắm mắt ngủ ngon lành khiến cô la hét om sòm "Ê ê!! Bỏ tay ra! Có vào bây giờ cái tên ngốc này!!"

Nhưng đáng tiếc cho bạn Bảo Anh, tai của bạn Gin bây giờ đã đặt chế độ giả điếc không nghe thấy gì mất rồi.

Anh định giả vô ngủ thôi, ai ngờ do cơ thể đã mệt là nên ngủ thật! Dĩ nhiên là anh ôm cứng cánh tay tội nghiệp của Bảo Anh không buông, đi vào thế giới giấc mơ luôn rồi!

Bảo Anh tìm đủ mọi cách để lấy cánh tay của mình ra, nhưng tất cả nỗ lực của cô đều là vô ích. Tay của Gin rất có lực, dù là đang bệnh, và đang ngủ say sưa, anh chỉ cần gồng nhẹ tay lên là đủ để cô khỏi rút tay mình ra rồi!

Cô chịu thua, chẳng còn cách nào khác, đành để mặc cho anh nắm luôn vậy! Khi nào anh tỉnh dậy rồi trả thù sau cũng chẳng muộn.

Cô chán chường, thờ dài một hơi, rồi tựa cằm lên cánh tay của anh, mắt nhìn gương mặt anh đang ngủ. Lúc ngủ nhìn anh thật nghiêm nghị, hoàn toàn khác với đáng vẻ thường ngày. Chắc đây mới chính là gương mặt thật của anh. Nó làm Bảo Anh cứ ngắm mãi, ngắm hoài không chán. Lông mày của anh hơi nhủu lại một chút. Đuôi mắt anh dài, môi thì hơi mở ra... Ôi trời ơi cô đang làm cái quái gì gì thế? Tự nhiên lại đi soi mói mặt của trai là sao?

Nhưng... đây là bạn trai, bạn trai cũ của cô mà? Chắc là vẫn phải có một chút quyền lợi chứ nhỉ?

Nghĩ vậy, Bảo Anh đưa cánh tay còn lại của mình lên, lưỡi biếng vuốt nhẹ sống mũi cao và thẳng tắp của anh. Nếu cô và anh không thường xuyên xảy ra xích mích, anh không chọc cô, đối với cô anh chỉ là một người xa lạ, thì cô sẽ không ngại ngần công nhận anh thật sự rất đẹp trai... Chỉ tiếc rằng Bảo Anh này không có thói quen tặng bốc những tên thích chọc cho mình điên lên, nên thôi bỏ đi vậy!

"Miyamoto..." Gin không mở mắt, bất ngờ lên tiếng ngay khi tay của Bảo Anh chạm nhẹ vào má anh "Em thích quấy rối người khác khi họ đang ngủ lắm à?"

"Thì ra cậu chưa ngủ hả?? Bỏ tay tôi ra, bỏ ra mau lên coi!!" Cô đỏ mặt hết lên, máu nóng dồn lên đến tận rạo, cánh tay bị anh giữ liên tục gây gượng không ngừng. Gin mở hé mắt, khỏe môi nhẹ mím cười một cái. Thật ra anh đã ngủ rồi, ngủ rất mê man là đằng khác, nhưng không hiểu sao anh lại tỉnh giấc ngay tức khắc khi nhận ra tay cô đang lướt nhẹ trên sống mũi của mình.

Bất ngờ, khi Bảo Anh đang cố gắng gây gượng để thoát khỏi tay Gin, thì anh lại ho khan vài tiếng, người hơi bật dậy, gương mặt nhăn lại và rất khó chịu, hơi thở vô cùng gấp gáp. Bảo Anh giật mình, vội vã dừng mọi hành động lại, đối mắt mở to ra nhìn anh trần trối, miệng lấp bấp với vẻ lo sợ: "C... cậu không sao chứ?"

Gin không nói gì, đưa một tay lên xoa nhẹ, ngăn ý bảo không sao và thả tay của cô ra. Bảo Anh không rút tay về, vẫn để nó ở nguyên trên ngực anh và đứng bất động. Con họ giảm xuống, anh dịu dàng nhìn cô và bình thản nói: "Bị cảm thôi mà, sốt với ho là chuyện bình thường."

"N... nhưng mà... cậu ho nhiều quá..." Giọng Bảo Anh run run. Cô thật sợ sợ, sợ những cơn ho kéo dài như thế này "Lỡ đâu đó là dấu hiệu nguy hiểm..."

Nói đến đây, Bảo Anh không thể nói tiếp được nữa. Đường như cô lại nhìn thấy hình ảnh của Jiro trước mắt mình. Cô không muốn Gin giống như anh ấy, sẽ lại giầu có, sẽ lại rời xa cô trong khi cô không hề hay biết, để rồi lại bỏ cô ở lại một mình. Từ trước đến nay, dường như sự có mặt của Gin trong cuộc sống của cô đã trở nên quá quen thuộc, nên cô chưa từng nghĩ anh sẽ rời xa cô mãi mãi. Bây giờ, khi thấy anh ho, ý nghĩ ấy đột nhiên lóe lên khiến tim cô nhói lên đầy lo sợ.

"Tôi đi tìm có y tế, phải lấy thuốc cho cậu uống. Sẵn tiện tôi sẽ lấy bento đến." Cô cúi gằm mặt xuống, khẽ cắn một miếng kẹo và luống cuống quay đi. Cô vội đến mức vấp vào chân giường, suýt nữa đã té ngã nếu Gin không ngồi bật dậy nắm tay cô lại kịp thời.

"Bình tĩnh! Tôi không sao đâu." Anh hơi bất ngờ trước những hành động hấp tấp của Bảo Anh.

"Có sao đâu..." Cô không quay đầu lại, lẩm bẩm nói "Tôi biết là có sao mà..."

"Do sốt nên dẫn đến bị ho thôi, không có gì đâu..." Anh lại tiếp tục ho vài tiếng, rồi dịu giọng an ủi.

"Đồ ngọt tôi để lỉnh hay sao? Tại sao ai cũng thích lỉnh vậy hả?" Bảo Anh đột ngột mất bình tĩnh, gào lên "Ngày trước anh ấy cũng nói với tôi như vậy. Bấy giờ cậu cũng nói như vậy. Tôi không muốn nghe nữa. Cậu, và cả anh ấy, cả hai đều thích che giấu tôi mọi thứ ạ?"

Gin gạt mình, siết chặt tay của Bảo Anh hơn. Bấy giờ anh mới nhận ra rằng vết thương lòng của cô vô tình lại rỉ máu khi thấy anh như vậy. Ngày trước, khi Jiro bị ho, anh ấy cũng đã từng nói rằng, anh chỉ bị cảm thôi. Nhưng sự thật thì sao? Anh ấy từ ung thư phổi! Anh ấy còn nói rằng phẫu thuật thành công, anh chỉ cần chữa trị một thời gian là sẽ hết hẳn. Nhưng thực chất tất cả chỉ là dối trá! Anh ấy ra đi bất ngờ đến mức cô không thể tin đó là sự thật.

Đến bây giờ, khi trái tim cô đã từ từ dành cho Gin, thì anh lại vô tình có những dấu hiệu giống như mỗi tình đầu của cô. Cô sợ, cô thật sự rất sợ... Cô sợ rằng anh cũng sẽ rời xa cô mãi mãi trong lúc cô cần anh nhất.

Bảo Anh vẫn đứng im như vậy rất lâu, cho đến khi cô y tế bước vào, cô mới chịu buông tay Gin ra để anh nằm xuống. Anh bị sốt cao nên cần phải truyền nước biển. Đứng nhìn anh sắp đi vào giấc ngủ lần nữa, cảm thấy mình không còn chuyện gì để làm, cô đành rời khỏi đó để anh nghỉ ngơi.

Mình bị gì vậy chứ? Sao tự nhiên lại lo lắng thái quá như vậy...

Bảo Anh lúc mạnh dẫu của mình để thời bay những suy nghĩ kia ra khỏi đầu, đồng thời cũng cố gắng khâu lại vết thương lòng.

Nhưng cả cô, lẫn Gin đều không hề biết rằng, một vết thương dường như đã rất cũ trong trái tim họ sắp sửa bị rách, sẽ khiến họ phải đau đớn đến tột cùng.

Cô giáo y tế nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, rồi từ từ bước về phía giường bệnh. Shinakawa Gin đã ngủ say, sẽ chẳng thể nào hay biết việc mà cô ta sắp thực hiện.

"Lấy lại ký ức, chuộc lại tội lỗi, giải mọi nỗi oan, cho cậu, và cho Miyamoto Chiaki." Cô ta lẩm bẩm, rồi rời từ trong valse ra một cái mũ kim loại, đội lên đầu của anh. Song, cô ta nới các đường dây điện từ cái mũ vào chiếc máy mà cô ta vẫn thường hay gọi là "Ký ức".

Dữ liệu ký ức của Shinakawa Gin, bắt đầu truyền tải.

Gin đang mơ.

Anh cảm thấy cơ thể mình như không trọng lực, rồi mãi giữa khoảng không gian đen đặc. Một lúc sau, ánh sáng ập tới, anh nhắm, rồi mở mắt lên, thấy mình đang đứng trước một công viên nhỏ trong ánh chiều tà.

"Gin!!!" Ai đó đang gọi anh từ phía sau. Anh quay lại, thấy một người con gái đang chạy đến, cười rất tươi với anh. Là Chiaki đây mà! Nhưng hình như cô có chút nhỏ tuổi hơn thì phải, mà nhìn cũng rất quen...

Gin bỗng chốc gạt mình, đây chính là mối tình đầu của anh, người con gái đứng dưới cơn mưa hoa anh đào năm nào.

Không gian đột ngột lại tối đen. Anh vươn tay ra định giữ lấy cô ấy, nhưng đáng tiếc rằng cô ấy đã biến mất. Anh cảm thấy đầu mình hơi choáng, mắt mờ đục và tâm trí hình như đang mất dần khả năng tỉnh táo.

Chẳng biết anh đã mơ thấy thứ quái gì sau đó, khi anh gạt mình tỉnh giấc, trong phòng y tế không còn ai khác ngoài anh. Nước biển đã được truyền hết vào người anh, anh cảm thấy mình không còn bệnh tật gì nữa, trong đầu bây giờ chỉ lờn vờn duy nhất hình bóng của Chiaki.

Vừa mới nghĩ đến cô, thì cô xuất hiện. Bây giờ đã là tan trường, nên để đến để gọi anh dậy và về nhà.

"Cậu tỉnh rồi à? Lúc này giải lao tôi có đến nhưng thấy cậu ngủ mê quá, nên để đến tan học rồi gọi luôn. Michio đã dọn cặp cho cậu rồi, vậy về--"

"Ra khỏi đây."

Bảo Anh gạt bản người nhìn Gin. gương mặt anh đang tối sầm lại, lời nói lúc này phát ra vô cùng lạnh lẽo. Cô nghĩ chắc là do anh chưa tỉnh ngủ hẳn đây mà...

"Nè, ngắt lời người kh—"

"Tôi nói em đi ra khỏi đây, ngay lập tức." Gin ngược mắt lên nhìn Bảo Anh, giọng anh vô cảm đến mức khiến cô phát run lên vì sợ hãi.

"Cậu bị sốt nên bị mê sảng rồi hả?" Cô định đưa tay lên sờ thử trán anh, nhưng anh lại lạnh lùng nắm chặt lấy tay cô, tay còn lại nắm lấy cổ cô.

"Đừng đụng vào người tôi." Từng câu từng chữ của anh khiến tay chân cô như rụng rời đi vì hoang mang kinh sợ. Anh bị sao vậy? Cô không hiểu chuyện quái gì đang xảy ra cả...

"Đ... đau quá! Shinakawa... thả tôi ra..." Cô không dám cự quấy, cánh tay đau buốt, hơi thở cô đứt quãng vì cô bị anh bóp mạnh. Nghe cô van xin, anh mới từ từ thả tự do cho cô. Cô sắc sạ, cố gắng hít thở lấy không khí, nhưng dường như anh lại chẳng hề để tâm đến.

"Tôi cho em mười giây, rồi khỏi đây ngay lập tức." Anh lạnh nhạt cất tiếng, nhìn Bảo Anh đang chống tay vào tường một cách khó khăn. Cô bỏ cặp của anh xuống ghế, rồi vội vã rời đi, không dám nhìn lại anh lấy lần cuối. Con người đáng sợ này của anh, cô chưa từng thấy qua. Đáng sợ còn hơn cả một kẻ sát nhân hàng loạt.

Gin nắm mạnh tay vào tường khiến nó nổ nát một mảng, răng anh nghiến lại ken két. Quá khứ của anh, quá khứ đen tối của anh đã ủa về trong giấc mơ của anh. Hình ảnh mẹ và em gái của anh nằm trên vũng máu, ông Miyamoto cầm khẩu súng lục, nước mắt giàn giụa nhìn anh, gương mặt vậy máu meo mó kì dị, miệng liên tục gào lên rằng: "Tôi không giết người!"

Không giết người? Tức cười! Cầm súng, quần áo dính đầy máu mà bảo là không giết người.

Cả bà vợ của ông ta cũng có mặt vào lúc đó. Bà ta cũng liên tục mìn oan cho chồng mình. Hai vợ chồng nhà này thật sự rất yêu thương nhau, bệnh vực cho nhau đến cùng. Anh tự hỏi rốt cuộc mẹ và em gái mình đã gây ra lỗi lầm gì mà phải chết dưới họng súng của họ như vậy?

Cả đứa con gái của họ cũng có mặt ở đó.

Anh nhớ ra rồi, lúc ấy nhà anh đang mở tiệc sinh nhật cho mẹ anh, nên có mời gia đình bạn thân của cha anh đến, là nhà Miyamoto. Anh và con gái của gia đình ấy là thanh mai trúc mã, thân thiết với nhau từ những năm học mẫu giáo.

Vào cái ngày kinh hoàng ấy, anh tròn mười sáu, cô tròn mười ba tuổi.

Được! Nếu ông bà giết chết mẹ và em gái tôi trước mặt tôi, thì tôi sẽ tự tay giết ông bà trước mặt Chiaki.

Nài xin u? Không thể có kết quả! Dẫn con gái ông bà đi chỗ khác u? Vậy còn tôi thì sao? Tôi có được dẫn đi chỗ khác khi mẹ tôi bị sát hại đã mãn không hả?

Súng được lên đạn, âm thanh chói tai vang lên, hai bóng người đổ xuống. Tiếng người con gái ấy hét lên bên tai anh, khiến tim anh như vỡ vụn, sự thỏa mãn không thể hàn gắn lại những mảnh vỡ ấy. Anh giết chết cha mẹ của cô, trước mặt cô.

"Đồ ác quỷ, anh có giỏi thì giết tôi luôn đi. Tên khốn! Anh đã làm gì vậy hả?" Cô hét vào mặt anh không thương tiếc, nước mắt cô rơi xuống, ướt đầm cả gương mặt xinh xắn.

"Được, nếu em muốn đoán tự với họ." Anh chẳng hiểu nổi từ đâu ra mình có được sự lạnh lùng đáng sợ đến như vậy. Anh giờ sững lên, chuẩn bị bắn ra phát đạn kết thúc cuộc đời cô thì vài bóng người xông vào trong, bế cô chạy đi, còn anh thì bị đánh ngất.

Giấc mơ của anh, ký ức của anh dừng lại ở đó.

Gin ngồi lặng người trong phòng y tế dưới ánh hoàng hôn. Anh cúi gập người xuống, tay đánh thật mạnh xuống giường, giải thoát sự uất nghẹn, căm tức của mình. Cuối cùng, anh chỉ có thể thốt lên rằng:

"Tại sao? Tại sao lại là em, Miyamoto Chiaki?"

Bản đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 3: Đón đầu

Bảo Anh về đến nhà trong tâm trạng vô cùng hoảng loạn. Cô tựa như người mất hồn, làm chuyện gì cũng không được, thậm chí bước lên cầu thang còn không vững. Trong đầu cô liên tục xuất hiện hình ảnh của Gin khi nãy. Anh giống như một con người hoàn toàn khác, không hề giống một Shinakawa Gin mà cô từng quen trước đây. Lúc này anh vô cùng đáng sợ, đáng sợ đến mức khiến tim cô như ngừng đập, cơ thể cô lúc này còn phải liên tục run lên khi nhớ lại ánh mắt và giọng nói của anh. Anh nhìn cô giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô, anh nói chuyện với cô giống như anh muốn lao vào giết chết cô vậy...

"Nhím oi, mẹ con gọi điện nè."

Nghe bà Nguyễn gọi, Bảo Anh liền lật đật tạm dẹp đi mọi suy nghĩ và chạy xuống lầu. Cô nhận lấy ống nghe và áp vào tai.

"Mẹ? Có chuyện gì ạ?"

Đầu dây bên kia im lặng rất lâu, sau đó mới bắt đầu cất tiếng. "... *Nhím, sáng mai mẹ sẽ tới Tokyo.* "

"Ủa? Vậy hà mẹ?" Bảo Anh tỏ ra bất ngờ "Mẹ với ba lại đi công tác bên này à?"

"Không, mẹ tới để nói rõ cho con biết một số chuyện."

Bảo Anh hơi nghiêng đầu, khẽ nhíu mày lại và thắc mắc: "Chuyện gì ạ?"

Đầu dây bên kia thờ dãi ra một hơi, vẻ rất mệt mỏi.

"Nhím, con có tránh xa cậu bạn Shinakawa kia như lời mẹ nói không?"

Bảo Anh giật mình. Tại sao mẹ cô lại thắc đến Gin? Mà nghĩ kỹ lại thì, từ lâu cô đã luôn luôn thắc mắc tại sao bà ấy có thể biết Gin trong khi chưa lần nào gặp anh?

"Mẹ, tại sao mẹ lại biết Shinakawa vậy?"

"Thằng đó..." Mẹ cô vội vã cướp lời cô, thờ mạnh một hơi rồi lại tiếp lời *"Bây giờ nói qua điện thoại không tiện lắm, ngày mai mẹ sẽ nói rõ cho con biết."*

"Mẹ..." Giọng của Bảo Anh run run, cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa "Mẹ nói bây giờ luôn đi, được không?"

Mẹ cô lại im lặng. Dường như bà đang suy nghĩ điều gì đó, cô có thể nghe thấy được cả tiếng thở dốc của bà.

"... Thật ra, con không phải là con ruột của ba mẹ."

Bảo Anh cứng người lại. Từng lời, từng chữ mà mẹ cô phát ra khiến cô như chết đứng tại chỗ. Mẹ cô đang nói gì vậy? Sao tự nhiên hôm nay bà lại có thể nói ra những lời kỳ quái ấy?

"M... mẹ lại định chọc con nữa đấy à?" Cô cười gượng gạo, hỏi lại mẹ mình *"Lúc này con cần mẹ nói nghiêm túc cơ mà! Sao mẹ--"*

"Mẹ đang nói chuyện nghiêm túc với con đấy. Shinakawa, thằng bé đó chắc chắn đã lấy lại được ký ức rồi."

"Ký ức?" Càng ngày cô càng không hiểu. Rất cuộc cô đang bị cuốn vào vòng xoáy quái quỷ gì thế này?

"Ba mẹ ruột của con, ba năm trước đã bị chính tay thằng bé đó sát hại."

Bảo Anh chết lửng khi nghe mẹ nói. Người mà bao nhiêu năm nay cô gọi là mẹ bây giờ lại nói cô không phải là con ruột, lại còn nói ba mẹ ruột của cô đã bị Shinakawa, người mà cô dần dần đánh trọn tình cảm, giết hại. Những chuyện này có mắc xích như thế nào? Rất cuộc, cô đã bị tất cả mọi người giấu diếm chuyện gì?

"Ngày mai... mẹ sẽ nói rõ cho con biết." Dường như thấy Bảo Anh im lặng quá lâu, mẹ cô lại lên tiếng. Lưỡi của cô bây giờ đã tê cứng, không thể nói được tiếng nào nữa. Đầu dây bên kia đành miễn cưỡng dập máy, tiếng tút tút vang lên, nhưng dường như tai của Bảo Anh chẳng còn nghe thấy gì.

Cả đêm hôm ấy, cô không thể nào ngủ được. Sáng hôm sau, cô vẫn đến trường như bình thường. Bà Nguyễn nói rằng có lẽ khoảng trưa mẹ cô mới đến, bà sẽ nghỉ làm một bữa để đi đón, cô không cần phải nghỉ học, mặc công lại mất bài vở.

Bảo Anh bước từng bước thật chậm vào trường. Vì tối qua không chợp mắt nổi nên sáng nay đánh phải lết thân đi học sớm. Những câu nói của mẹ cô từ hôm qua đến giờ vẫn quay mòng mòng trong đầu cô, không thể nào có lời giải thích xác đáng! Bà ấy nói bà ấy không phải mẹ ruột, ba mẹ ruột của cô đã bị sát hại, mà kẻ sát hại lại là Shinakawa Gin.

Shinakawa Gin...

Nhắc đến tên anh, bước chân của Bảo Anh đột ngột dừng hẳn lại. Cô đứng im như tượng giữa sân trường một lúc, rồi xoay đầu về phía nhà tập võ của câu lạc bộ Karatedo. Chắc giờ này anh đã đến rồi, vì anh có thói quen đi sớm để tập luyện.

Chân cô bắt đầu bước chệch hướng, đi về phía câu lạc bộ mà không cần nghĩ ngợi gì. Dừng lại trước cánh cửa ra vào của nhà tập luyện, cô đã có thể nghe thấy tiếng bao cát bị đá, bị đâm từ bên trong. Có hơi nóng chần lên nhùn qua ô cửa kính nhỏ, đúng là Gin rồi! Anh đang tập luyện một mình.

Một tay Bảo Anh siết chặt lấy quai cặp, tay kia mở cửa ra, bước vào trong. Gin nghe thấy tiếng động liền dừng lại để nhìn sang. Thấy cô đang đứng ngay cửa ra vào, đôi mắt anh đột ngột đỏ ngầu lên, hai tay nắm chặt lại đến phát run.

"Ra ngoài!" Anh lạnh giọng.

Bảo Anh giật mình, đưa mắt nhìn chằm chằm vào anh. Ngay lúc này, cô rất cần một lời giải thích về sự đáng sợ của anh dành cho cô. Chỉ mới trưa hôm qua, cô còn chọc cô, còn rất dịu dàng ôm lấy cô, an ủi cô cơ mà? Tại sao chứ?

Shinakawa, thằng bé đó chắc chắn đã lấy lại được ký ức rồi...

Ký ức sao? Anh lấy lại được ký ức gì? Nó khiến anh trở nên như thế này ư?

"Cậu..." Bảo Anh không nhúc nhích nửa bước, đánh bạo lên tiếng "Cậu giải thích đi. Khi thì dịu dàng với tôi, khi thì lạnh lùng với tôi. Cậu biết cậu đáng sợ đến mức nào không hả?"

Ánh mắt của Gin nhìn cô thoáng qua tia động lòng, nhưng ngay lập tức lại trở về sự vô cảm như thường: "Giải thích? Tôi chẳng có gì để giải thích với người như em hết."

"Người như tôi?" Bảo Anh nhún mày lại, trong lòng dâng lên sự tức giận và bước tới gần anh vài bước "Tôi là loại người gì mà để cậu không muốn tốn nước bọt để giải thích hả?"

Gin không nhìn cô nữa, xoay mặt đi, hai tay khoanh lại trước ngực. Cô càng ngày tiến lại càng gần hơn, đến khi chỉ còn cách anh khoảng ba bước chân, thì anh lại cất giọng đều đều: "Bước thêm một bước nữa, tôi sẽ bóp cổ em cho đến chết."

"Vậy thì cứ làm đi!" Bảo Anh trong lòng rất sợ, nhưng chân vẫn tiếp tục bước tới đến sát bên cạnh Gin "Trước khi giết tôi, cậu phải giải thích cho tôi nghe cái đã. Tại sao cậu lại trở nên đáng sợ đến mức này?"

Gin vẫn không động đậy tay chân, đáp lời cô: "Em tự mà đi tìm câu trả lời."

Bảo Anh mím môi lại, cúi mặt xuống để suy nghĩ. Sau một lúc im lặng rất lâu, cô mới chịu cất tiếng: "Có phải cậu là người đã giết ba mẹ ruột của tôi không?"

Gin nghe Bảo Anh hỏi như vậy thì giật bản người, ngay lập tức quay qua và dùng tay bóp mạnh lấy càn cổ trắng ngần của cô. Cô khó thở, nhắm tịt mắt lại, gương mặt hiện rõ sự đau đớn, tay cô liên tục dùng sức gờ tay anh ra nhưng lại không thể làm được. Nước mắt cô vô thức chảy ra, rơi xuống cánh tay của anh, nhưng dường như anh chẳng còn bận tâm gì đến nữa. Bà giếp theo, anh buông cô ra khiến cô loạng choạng ngã xuống sân. Ngay lập tức, anh dề cổ nằm xuống, khóa chặt hai tay cô lại, đối mặt ánh lên tia nhìn chết chóc xoáy thẳng vào con người màu nâu của cô.

"Nếu đã biết rồi thì còn hỏi làm gì nữa?"

"Tôi không tin! Ba và mẹ tôi vẫn đang sống cơ mà? Họ đang ở Việt Nam... Làm sao họ có thể...?" Giọng của Bảo Anh run bần trước cái nhìn của Gin.

"Nực cười thật! Vậy là chưa ai nói với em rằng đó không phải ba mẹ ruột của em sao?" Anh nhếch môi, bật cười một tiếng và dùng dụng hỏi lại. Thái độ của anh lúc này làm tim cô thật sự rất đau. Anh siết chặt tay của cô hơn khiến cô nhăn mặt lại vì đau đớn "Họ giết mẹ và em gái tôi. Mạng đến mạng, công bằng quá rồi, còn đòi hỏi gì nữa? À... ngày đó không phải em yêu cầu tôi giết luôn em hay sao? Tôi vẫn còn nhớ rõ lắm!"

Đẩy mắt của Bảo Anh lại chảy ra những giọt nước mắt. Nước mắt của sự đau đớn, bàng hoàng và sợ hãi. Người con trai trước mắt cô, cô chưa từng quen biết. Rất cuộc, đây mới là Shinakawa thật sự sao? Con người lúc trước của anh, người luôn luôn bảo vệ cô đã đi đâu rồi? Cô rất cần anh ấy vào lúc này, thật sự rất cần...

"Shinakawa... tha tôi ra..." Cô rúc từng tiếng, lấp bắp yêu cầu.

"Bây giờ em mới biết sợ sao? Lúc này tôi đã nói em đi ra ngoài còn gì? Tại sao còn ngoan cố đến gần tôi?" Gin chẳng còn tỏ ra lo lắng khi thấy cô khóc, mà trái lại, còn lạnh lùng cười nhạt và hỏi cô như vậy.

Bảo Anh hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén nước mắt lại trong vô vọng và hạ thấp giọng xuống, nghẹn ngào trả lời anh: "Vì tôi yêu cậu..."

Phải, vì cô yêu anh... Cô yêu anh từ khi nào cô chẳng biết. Anh làm tổn thương cô như thế này cũng chẳng làm tình cảm ấy vơi đi được.

"Yêu tôi?" Gin lại bật cười, vẻ rất thú vị "Miyamoto, em nghĩ em hiểu bao nhiêu về tôi mà lại nói yêu tôi? Em còn chẳng biết tôi có yêu em hay không nữa kia."

Bảo Anh giật bản người. Khó khăn lắm cô mới nói ra, tại sao Gin lại có thể bình thản hỏi lại như thế được?

"Cậu..."

"Tôi làm sao? Há?" Gin tăng lực siết lên, khiến cô có cảm giác cả cơ thể đều bị tê buốt chứ không riêng gì hai tay của mình nữa.

"Thả con bé ra, Shinakawa."

Đang lúc căng thẳng nhất, đột nhiên, từ phía cửa ra vào vang lên một giọng nói. Bảo Anh xoay mặt sang nhìn cho rõ, là mẹ! Mẹ của cô sao lại ở đây được? Chẳng phải cô Nguyên nói rằng trưa mẹ mới tới hay sao?

Gin nhìn người phụ nữ đó vài giây, rồi từ từ trả tự do cho Bảo Anh. Cô lập tức đứng dậy, chạy thật nhanh lại chỗ mẹ mình. "Mẹ, sao mẹ lại ở đây?"

Người phụ nữ vuốt mái tóc rối tung của Bảo Anh, mỉm cười rất dịu dàng, không nói gì với cô. Bà nhìn sang Gin, lạnh lẽo lên tiếng: "Shinakawa, dừng tiếp tục thù hận nữa. Chúng tôi trả lại ký ức cho cậu và Chiaki là để cả hai giải quyết hiểu lầm. Mọi chuyện không giống như cậu đã nghĩ đâu."

Gin không nhìn hai mẹ con họ, đôi mắt của anh lúc này đã hằn đỏ gần máu, thể hiện rõ sự tức giận cực độ.

"Vậy sao bà không làm nốt đi? Trả lại ký ức cho Chiaki." Anh liếc nhìn Bảo Anh khiến cô phải vô thức đứng lì ra sau lưng mẹ mình "Để cho cô ấy biết tôi khôn nạn đến mức nào, cha mẹ cô ấy tàn độc đến mức nào."

"Tôi biết rồi..." Bảo Anh đột ngột lên tiếng khiến anh hơi giật mình "Không cần trả lại ký ức... tôi cũng đủ biết một phần rồi..."

"Một phần vẫn chưa đủ." Gin ngắt lời cô "Em phải biết hết toàn bộ. Nếu họ còn chưa chịu trả lại ký ức cho em, vậy tôi sẽ kể cho em nghe."

Bảo Anh đứng chết trân tại chỗ, mắt mờ to ra đầy kinh ngạc. Chưa bao giờ cô thấy Gin nói nhiều đến thế. Anh bắt đầu kể về quá khứ của mình, cũng là quá khứ của cô. Cô và anh lớn lên cùng nhau, anh hơn cô ba tuổi. Ba mẹ của anh và ba mẹ của cô là bạn thân từ những năm đầu học. Từ nhỏ, anh lúc nào cũng bảo vệ cô như bảo vệ em gái của chính mình. Em gái của anh cũng rất thích cô, con bé nhỏ hơn cô một tuổi, cứ liên tục đòi nằng nặc rằng sau này cô phải trở thành chị dâu của con bé.

Có lẽ là do bị em gái mình gắn ghép nhiều quá, nên anh cũng thích cô lúc nào không rõ. Còn cô, anh luôn nghĩ rằng cô xem anh như người anh trai, nên luôn giữ tình cảm ấy trong lòng.

Nhưng ai ngờ được định mệnh, vào ngày sinh nhật của mẹ anh, đột nhiên ba của cô nổi điên, lấy súng lục, nhắm thẳng vào mẹ anh và bắn một phát, rồi lại chuyển nòng súng qua em gái của anh đang đứng kế bên, bắn vào đầu con bé ngay trước mặt anh.

Lúc tỉnh táo lại rồi, ông ta lại liên tục bảo rằng ông ta không hề giết người.

Lúc ấy anh chẳng còn tỉnh táo để nghe, đầu óc mụ mị đi vì sự đau khổ lẫn tức giận. Anh giắt cây súng trên tay ông ta, bắn điên cuồng vào khắp người ông ta và cả bà vợ của ông ta đang đứng kế bên la hét van xin.

Anh cũng chẳng hiểu nổi tại sao sau này, ký ức của anh lại bị bóp méo, để anh liên tục nghĩ rằng ba anh mới là kẻ sát nhân, bắn chết vợ mình vì lợi ích cá nhân. Mà kỳ lạ là hình như ba anh cũng chẳng hề lên tiếng thanh minh, cứ để mặc cho anh nghĩ oan như vậy suốt bao nhiêu năm.

Bảo Anh nghe Gin kể thì nước mắt lại giàn giụa trên gương mặt thất thần. Tất cả đều là sự thật sao? Anh lớn tuổi hơn cô, ba cô đã giết mẹ anh và em gái của anh. Và anh, đã giết chết ba mẹ của cô...

"VẬY... mẹ..." Cô nhìn sang người mẹ đang đứng kế bên mình, lấp bắp hỏi không hết câu.

"Ta là người nhận nuôi con, theo lệnh của cấp trên." Người phụ nữ quay sang Bảo Anh, nói với giọng bình tĩnh hết sức có thể.

Bảo Anh loạng choạng vài bước, hơi thở của cô lúc này vô cùng gấp gáp. Đây toàn bộ là sự thật sao? Ký ức của cô đã từng có những chuỗi kinh hoàng và đau thương như vậy? Tại sao họ xóa ký ức rồi bây giờ lại trả lại cho cô chứ? Mục đích thật sự là gì?

"Về mục đích truyền lại ký ức cho hai đứa, cấp trên của mẹ chỉ nói đúng một câu..." Người phụ nữ lại tiếp lời "Đòi cha ăn năn, đòi con khát nước."

Gin nghe đến đây, cảm thấy máu của mình bắt đầu sôi sùng sục. Ý của họ là để cho anh và cô gánh chịu, dày vò nhau đến suốt cuộc đời hay sao?

Đúng lúc ấy, tiếng chuông vào lớp reo lên. Người phụ nữ nhìn đồng hồ, rồi lại ngược lên nhìn con gái mình, mỉm cười: "Cũng đã đến lúc ta phải đi rồi. Ngày mai, ta muốn hai đứa đi với ta đến một nơi. Đợi ta trước cổng tập đoàn Shinakawa lúc tám giờ sáng."

Nói xong, người phụ nữ lập tức quay bước rời đi.

Bảo Anh nhìn theo bóng lưng của "mẹ" mình, rồi lại quay sang nhìn Gin. Bây giờ cô rất hận anh, thế nhưng cũng rất yêu anh. Cô không biết mình phải hành động như thế nào cho đúng. Bao nhiêu sự thật được tiết lộ, cô vừa muốn bay vào đánh anh, chém anh cho hả dạ lại vừa không nỡ ra tay.

Cô chẳng biết rằng, Gin cũng đang có những cảm xúc giống hệt cô. Anh vừa hận, nhưng cũng yêu cô rất nhiều. Làm tổn thương cô có thể thỏa mãn vết thương lòng của anh, nhưng lại khiến tim anh đau gấp trăm lần như vậy. Anh thoáng nhìn qua cổ tay của cô, nó đang dần dần bám dính lại vì lúc này anh siết quá chặt. Anh rất muốn đến gần nâng tay cô lên để xem rõ hơn, nhưng lại không thể làm vậy.

"Miyamoto..." Anh đột ngột lên tiếng khiến cô giật mình nhìn chằm chằm vào anh "Xem như tôi và em chưa từng quen nhau."

Nói xong, anh xoay lưng bước về phía phòng thay đồ, không hề quay đầu lại. Tim Bảo Anh nhói lên từng đợt, cô bước vội lên mấy bước, đến gần chỗ cái cặp của mình đang nằm yên trên sàn, nó tuột khỏi vai cô lúc cô bị anh dùng tay bóp cổ.

"Anh nghĩ anh nói như vậy là xong sao hả?" Cô đột ngột gõ lên với giọng đau đớn "Chưa từng quen nhau...? Vậy những chuyện giữa chúng ta suốt bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng qua, anh có thể quên dễ dàng như những gì anh nói sao?"

Gin đứng khựng lại, nhưng không hề nhìn cô. Anh sợ, sợ khi nhìn thấy gương mặt đầm nước mắt đầy đau khổ của cô, anh sẽ không kiềm lòng được.

"Đừng vậy..." Cuối cùng, anh lạnh lùng trả lời "Tôi quên rồi, quên rằng tôi từng ngu ngốc thích em như thế nào, muốn bảo vệ em như thế nào. Điều duy nhất tôi nhớ ở em lúc này chính là, em là con gái của kẻ sát nhân đã giết chết mẹ và em gái của tôi, vậy thôi."

Bảo Anh quy chân xuống, hét lên một tiếng, tựa như tiếng tim cô đang vỡ nát.

"Vậy còn anh thì sao? Đối với em chính anh là kẻ sát nhân giết cha mẹ của em. Anh là tên giết người! Nhưng em không quên được bất cứ thứ gì về anh hết. Em không quên được, anh biết không hả?"

Lòng của Gin như đang bị xé ra thành từng mảnh khi nghe cô gào lên như vậy. Đứng thế! Cô không quên được những cái ôm của anh yên bình và an toàn như thế nào, cô không quên được tiếng anh an ủi cô, cách anh hôn lên trán cô đầy dịu dàng như thế nào. Tất cả, tất cả mọi thứ, cô không thể quên được.

Bảo Anh lau vội nước mắt, đứng thẳng dậy, chộp đến nắm lấy vạt áo của Gin khiến anh trợn mắt lên kinh ngạc. Cô muốn giữ anh lại, một chút thôi cũng được. Chỉ muốn anh ở lại với cô, chỉ muốn anh đừng quên đi cô như thế này...

Gin đưa tay vuốt mặt, cố gắng kìm nén sự đau khổ xuống. Không ổn rồi... cô ôm anh như thế này sẽ khiến anh không thể kiềm chế được.

"Đù rồi." Anh nắm lấy tay cô, lạnh lùng gỡ nó ra khỏi vạt áo của mình và đưa đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô "Tôi không muốn gặp lại em thêm lần nữa nữa, đi đi."

Nói xong câu cuối, anh bước thẳng vào phòng thay đồ, bỏ lại một mình cô đứng chết trân nhìn anh từ từ rời xa cô.

Anh nói rằng anh không muốn gặp lại cô nữa. Anh nói quên là quên thật ư? Shinakawa Gin là kẻ tàn nhẫn lạnh lùng như vậy sao?

Cô xông tới cửa phòng thay đồ, đá thật mạnh, đâm thật mạnh vào nó và gào lên: "Tên sát nhân, tàn nhẫn!! Được! Anh muốn quên thì cứ việc, tôi chẳng quan tâm. Quên luôn cả việc tôi đã nói yêu anh, quên cả việc tôi đã nói nhớ anh và khóc lóc vì anh như thế này. Anh muốn giết tôi bất cứ lúc nào cũng được, tôi sẵn sàng đưa cổ ra cho anh bóp đến chết, đưa dao cho anh đâm vào bất cứ chỗ nào, đưa súng cho anh bắn. Nếu giết tôi làm anh hả dạ và tha thứ cho tôi, thì anh cứ làm đi."

Cô quệt nước mắt, cố gắng quay đầu chạy đi, chạy thật xa khỏi con người giờ đây chỉ xem cô như người xa lạ, có thể giết chết cô bất cứ lúc nào.

Cô mệt mỏi, thật sự mệt mỏi và đau đớn. Tại sao lại biết được sự thật ngày lúc cô yêu anh như thế này...? Ông trời muốn sắp xếp định mệnh của cô vào vòng tròn đau khổ thì mới vui sao?

"

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 4: Men rượu và nước mắt

Những tiết học hôm nay tưởng như kéo dài đến vô tận.

Cô tay của Bảo Anh bầm tím, đau nhức đến mức cô không thể viết bài được. Hai tiết đầu cô còn cố gắng viết vài trang vở, nhưng từ tiết ba trở đi tay cô bắt đầu tê cứng, buộc lòng cô phải buông bút và ngồi chịu đựng. Ánh mắt của cô tựa như vô hồn, nhìn lên bảng nhưng chẳng thể hiểu nổi một chữ trên đó, tai cô cũng không thể nghe thấy tiếng giảng bài của giáo viên. Cô cứ ngồi như người mất hồn như vậy cho đến lúc giải lao chuyển từ tiết ba sang tiết tư.

"Chị – chan!" Ayane hươ hươ tay trước mặt Bảo Anh và gọi thật to "Sao cậu khóc vậy? Không sao chứ?"

Bảo Anh gạt mình, đưa tay lên khỏa mắt sờ thử. Những giọt nước mắt vương đọng ở đó từ từ chảy xuống theo cánh tay của cô.

"Ồi trời..." Ayane đột nhiên hét lên "Tay cậu bị sao vậy? Bầm tím hết cả rồi này!!"

"À..." Bảo Anh lưỡng cuống kéo tay áo sơ mi của mình xuống để che đi những vết bầm. Bấy giờ đã bắt đầu mùa đông, nên đồng phục trường đã chuyển sang áo sơ mi tay dài và áo vest dày "Không có gì đâu..."

"Cậu bị ai bắt nạt à? Nói tớ nghe với!" Ayane không chấp nhận cách trả lời qua quýt của Bảo Anh, lập tức kéo ghế ngồi xuống kế bên. Akiko nghe thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng nên cũng tới gần hàn huyên.

"Thật sự là không có gì mà!" Bảo Anh cố nặn ra một nụ cười thật tươi, nhưng lông mày của cô vẫn phải vô thức nhíu lại vì đau đớn. Cô rất đau, đau về thể xác lẫn tinh thần.

May mắn thay, đúng lúc Ayane đang định gắng hỏi thêm thì chuông báo bắt đầu tiết tư vang lên, vậy là Bảo Anh tạm thời "thoát nạn".

Đúng, chỉ là tạm thời thôi! Giờ nghỉ trưa, Bảo Anh không những bị hai cô bạn cùng lớp tra khảo, mà Sumire không biết nghe chuyện được từ đâu cũng chạy như bay qua.

"Đưa nào dám bắt nạt cậu?" Sumire đập mạnh tay xuống bàn, phẫn nộ "Cậu xem đi, cổ của cậu cũng tím lên hết rồi kia. Là đứa nào hả? Tớ tới tận lớp để hỏi chuyện."

"Không có sao thật mà!!" Bảo Anh chẳng biết phải thanh minh với họ bằng cách nào "Tớ không bị bắt nạt gì đâu, yên tâm đi."

"Vậy cậu nói đi, tại sao cổ và cổ tay của cậu đều bầm tím đến mức cậu không viết bài được như vậy hả?" Sumire nói mà cứ như muốn gào lên cho cả trường nghe "Đừng có nói là cậu bị đụng trúng gì đó các kiểu với tớ, đầu tay còn in rõ sờ sờ đây này. Chắc chắn là có đứa nào đó nắm rất chặt."

Bảo Anh thở dài, lấy một tay xoa xoa tay còn lại cho bớt đau và trả lời: "Tạm thời tớ chưa nói được, đợi đến lúc thích hợp tớ sẽ kể cho nghe. Tớ hứa."

"Shinakawa thấy cậu như vậy chắc chắn sẽ rất lo."

Bảo Anh gạt mình, tim đột ngột đập lệch nhịp. Họ đâu thể biết chính anh là người đã gây ra những thương tích này cho cô nên mới nói như vậy...

"Tớ đi gọi Shinakawa qua đây." Sumire cầm cổ tay của Bảo Anh lên xem xét, rồi kiên quyết đưa ra ý kiến.

"Đừng gọi." Bảo Anh đứng bật dậy, hét to lên, khiến cả lớp đang ồn ào cũng phải im bật mấy giây liền. Cô hiểu mình vừa có hành động thái quá nên từ từ ngồi xuống, giọng dịu đi "Đừng gọi anh ấy sang đây..."

"Nè cô ngốc, cậu cứ giấu giếm như vậy không hay đâu. Nếu Shinakawa biết chuyện sau cùng, tớ chắc cậu ta còn nổi điên hơn."

"Không có chuyện đó đâu..." Cô đáp lại Sumire với giọng thoáng buồn và cúi đầu xuống để lau sạch nước mắt đang sắp sửa tuôn trào. Lúc ngược lên định nói thêm, cô mới giật mình nhận ra Sumire đã chạy đi đâu mất rồi.

Chẳng lẽ... đã đi gọi Gin rồi sao?

Bảo Anh lúng túng thật sự. Cô ngồi nắm chặt lòng bàn tay lại trong lo sợ, rồi đứng bật dậy định ra ngoài thoát thân, nhưng Ayane và Akiko lại giữ chặt cô không cho cô rời khỏi chỗ.

Cửa lớp mở toang ra, Sumire kéo vạt áo của Gin, lôi anh vào lớp của Bảo Anh cho bằng được.

Thấy anh đang được đưa lại gần mình, cô không dám nhìn thẳng vào anh. Cô sợ ánh mắt đáng sợ của anh dành cho cô. Cô và anh bấy giờ đã là hai người xa lạ, tại sao anh còn chịu bước vào đây để gặp cô?

"Ngẩng đầu lên." Anh lạnh lùng, hạ thấp giọng xuống, nhưng cô không muốn nghe theo, vẫn cứ cúi mặt im lặng, mồm mỉm lại, tim đập rất mạnh. Anh định làm gì cô nữa đây? Bấy giờ là giữa chốn đông người, anh còn định hành hạ cô theo cách nào nữa?

"Tôi nói em ngẩng đầu lên." Gin tối sầm mặt mũi, lặp lại lần nữa. Giọng anh lạnh đến mức khiến cho Sumire đang đứng kế bên cũng phải nổi da gà tránh xa ra một chút.

Bảo Anh lưỡng lự một hồi, rồi chậm chạp ngược mặt lên, nhìn anh. Mắt anh nhìn thẳng vào cô như hai lưỡi dao nhọn hoắt chực chờ đâm thủng tim cô.

"Có chuyện gì –

"Tôi có cho phép em nói chuyện với tôi à?" Gin nhủ mảy lại, chống tay lên bàn và hơi cúi người xuống. Bảo Anh ngay lập tức im bặt khi nghe anh ngắt lời, cô định quay đầu đi, nhưng anh lại lấy tay xoay ngược lại. Ánh mắt của anh chuyển tầm nhìn xuống cổ tay của cô đang đặt ở trên bàn, dừng đọng hỏi: "Không sao chứ?"

Cô vẫn im lặng, đan chặt hai tay vào nhau, cả thân người run lẩy. Những người đứng ở xa không thể nghe họ đang nói gì, chỉ đơn giản nghĩ đó là những hành động quan tâm nhau của một cặp đôi.

"Hình như Shinakawa giận rồi..." Sumire còn thì thầm vào tai Akiko như vậy.

"Ừ... Chắc cậu ấy lo lắng quá thôi."

Bảo Anh đưa mắt nhìn sang các cô bạn của mình, âm thầm gửi tín hiệu cầu cứu. Cô thật sự cần trợ giúp, nếu anh ở gần cô thêm nữa anh sẽ giết cô tại đây mất...

"Nhìn tôi." Anh ra lệnh, khiến cô lập tức phải chuyển tầm mắt về gương mặt của anh. Anh lặp lại câu hỏi: "Tôi hỏi em có sao không?"

Thân người của Bảo Anh run bần, nước mắt lại sắp chực trào ra. Giọng cô nghẹn lại, lắp bắp trả lời: "K... không sao..."

Cô lập tức cup mắt xuống, không dám nhìn anh thêm giây nào nữa. Rõ ràng câu hỏi của anh không hề thật lòng, vậy mà vẫn bắt cô phải trả lời cho bằng được!

Gin đột ngột nắm chặt lấy cổ tay của cô, khiến cô cắn chặt môi lại, vô thức kêu lên một tiếng đầy đau đớn, nước mắt này giờ cổ nuốt vào bấy giờ lại rơi xuống. Anh nắm đúng ba giây rồi thả ra một cách hơi hột. Cô ôm lấy cổ tay, gục đầu lên bàn học, môi bị cắn chặt đến mức bặt mấu.

Anh nhìn cô đang sợ hãi và đau đớn, đôi tay suýt nữa đã vô thức đưa lên để ôm lấy cô, nhưng anh nhanh chóng nhận thức được hành động của mình nên vội rút tay về, cho vào túi quần và lạnh lùng xoay người rời khỏi ngay lập tức.

Có lẽ cô sẽ nghĩ câu hỏi lúc này của anh chỉ là diễn kịch, nhưng thực chất, đó lại là câu hỏi thật lòng anh muốn hỏi cô. Nhìn những vết bầm tím trên cơ thể cô do chính tay anh gây ra, tìm anh giống như bị bóp nghẹt, không thể chịu đựng nổi. Nhưng yêu cô đến đâu, thì cô vẫn mãi mãi là con gái của kẻ sát nhân, và anh cũng sẽ mãi mãi là tên giết người trong mắt cô. Nhìn cô anh lại thấy gương mặt của ba cô hiện ra khiến anh thấy vô cùng khó chịu, máu chảy trong cơ thể anh cứ sôi lên sùng sục.

Anh tự hỏi liệu lần này, cô còn có đủ can đảm để nói ra câu tha thứ cho anh nữa không?

Tối hôm ấy, Gin nhận được lời mời đến dự tiệc mừng của công ty mà anh vừa mới ký hợp đồng thành công. Bữa tiệc diễn ra tại hội trường của khách sạn Mandarin Oriental ở khu Chuo vào lúc bảy giờ tối. Bình thường thì anh sẽ không đồng ý đi dự, nhưng lần này do tâm trạng không được tốt nên anh cũng muốn đến đó để uống một chút rượu.

Anh mặc comple vest đen, áo sơ mi trắng, cài nơ cổ đen. Đến nơi, anh và Kuro xuống xe, để cho nhân viên khách sạn đưa xe xuống bãi đỗ. Đạo này anh đã cao hơn một chút nên mặc vest nhìn phong độ chẳng kém gì những người đàn ông lớn tuổi hơn mình. Anh bước vào hội trường lớn, nhìn xung quanh một lượt. Các tiểu thư, các nữ doanh nhân mặt hoa da phấn nhìn cực kỳ xinh đẹp. Những người đàn ông đang giữ cương vị chủ tịch, CEO, doanh nhân thì vô cùng lịch thiệp. Kuro đi lấy cho Gin một ly rượu để anh đi chào hỏi vài người quen của ba mình và các đối tác của công ty. Sau bài phát biểu của chủ tịch, anh không tiếp chuyện nữa, đứng ngay bàn ăn, yêu cầu Kuro rót rượu cho mình và uống liên tục.

Vài cô gái đến chào hỏi, nhưng cái họ nhận về chỉ là một nụ cười nhạt và lời từ chối khéo léo. Khiêu vũ? Anh không có hứng thú. Uống rượu chung? Anh chỉ muốn ở một mình. Muốn giới thiệu cho anh con gái của ông này bà kia? Anh không muốn gặp. Tất cả khi đề nghị anh đều từ chối trong vòng hai câu.

Không một cô gái nào trong gian phòng rộng lớn này thu hút được anh, trên đời này chỉ có một người làm được.

Người anh rất yêu, và cũng là người anh hận vô cùng.

"Sunire... Chúng ta đang làm gì ở đây vậy?" Bảo Anh nhìn ngang ngó dọc con đường của trung tâm thương mại Coredo Muromachi, rồi lại quay sang cô bạn đi kế bên mình, giờ giọng thắc mắc.

"Bạn tổ dẫn cậu đi tham quan, cho cậu bớt buồn." Sunire nhún vai trả lời "Cậu vẫn chưa đi hết Tokyo mà phải không? Đầu năm học đến giờ chỉ lo học, không có thời gian đi đâu cả."

"Đúng đó!!" Ayane hồ hởi lên tiếng đồng tình "Tiếc là Akiko đã đi dự tiệc với ba của cậu ấy rồi nên không đi chung được."

"Hả? Tiệc hả?" Mắt Sunire sáng rõ lên. Tiệc thì chắc chắn phải có đồ ăn, mà cỡ đẳng cấp của Akiko thì chắc chắn thức ăn ở bữa tiệc ấy phải rất ngon.

"Ừ! Ở khách sạn năm sao gần đây." Ayane vô tư trả lời "Mà thôi, hay tự mình cũng tự tổ chức tiệc tùng đi, góp tiền và vào một quán ăn nào đó..."

"OK luôn!" Sunire búng tay một cái với tâm trạng hào hứng "Tớ biết có một chỗ rất ngon, đi thôi đi thôi!!"

Nói xong, cô nàng lật đật chạy đi trước, Ayane thấy thế cũng vội vã chạy theo. Bảo Anh thờ dãi, cho hai tay của mình vào túi áo khoác, rồi cũng co chân lên đuổi theo hai cô bạn kia.

Khoảng chín rưỡi, khách ở buổi tiệc bắt đầu vẫn dần.

Gin không biết mình đã uống bao nhiêu ly rượu. Anh đã dần say, nhưng vẫn yêu cầu Kuro rót rượu thêm cho mình, thậm chí còn yêu cầu rót đến hơn nửa ly!

"Cậu Gin..." Kuro thấy cậu chủ mình cứ uống liên tục thì đâm lo lắng, lên tiếng can ngăn "Đây là Cognac Ý chứ không phải nước lọc đâu a..."

Gin không nói gì, uống cạn ly rượu trên tay, rồi lại ra hiệu cho Kuro rót tiếp. Anh ta lưỡng lự, nhưng thấy ánh mắt mang đầy tâm sự của cậu chủ nên bèn tuân lệnh.

"Rót đây ly đi." Gin đột ngột lên tiếng.

Kuro giật mình: "Đây ly?? Cậu Gin, đủ rồi đấy, về thôi."

"Rót cho tôi." Mặt anh tối sầm, lặp lại lần nữa. Kuro đành phải làm theo, rót đầy ly cho anh. Anh đưa lên miệng, uống một lúc đến quá nửa. Ngừng một lúc để nhìn thứ chất lỏng màu xanh nhạt ở trong ly, anh lại tiếp tục uống một hơi đến cạn.

"Ngày mai cậu còn phải đi học nữa đấy, mau về thôi." Kuro đặt chai Cognac Grappa Italy lên bàn, rồi giật lấy ly rượu không từ tay Gin. Anh nhìn Kuro một lúc, rồi cuối cùng gạt nhẹ đầu tỏ vẻ đồng ý.

Anh vẫn đủ tỉnh táo để đi chào tạm biệt chủ tiệc. Ra khỏi hội trường, mặc dù bước đi có hơi loạng choạng, mắt anh vẫn có thể nhìn thấy rõ đường đi. Tay anh nhanh chóng cúi nơ cổ, cúi hai nút áo đầu ra cho đỡ nóng. Kuro đi phía sau cứ lo rằng cậu chủ sẽ đâm sầm vào một ai đó hay một vật gì đó, vì anh ta biết lúc này Gin đã say khướt rồi.

Vừa ra khỏi khách sạn, đập vào đôi mắt đang dần mờ đi vì cơn say của Gin là một hình bóng vô cùng quen thuộc. Là Chiaki, tại sao cô ấy lại ở đây?

Tại sao lúc nào anh ở đâu, là cô cũng có mặt ở đó?

Thật ra, Bảo Anh, Sunire, Ayane đang đứng để trò chuyện với Akiko. Họ được Akiko ngỏ lời đưa về nhà. Bảo Anh là người lên xe cuối cùng, đang chuẩn bị ngồi vào thì một bàn tay nóng ran từ đằng sau bỗng nắm chặt lấy tay cô, kéo cô xoay người lại.

Bảo Anh mở to mắt ra, vừa hốt hoảng vừa kinh ngạc. Gin? Sao anh lại ở đây?

Cô nhìn kỹ anh. Hình như anh đang say, cơ thể toàn là mùi rượu. Đang định vùng tay ra để ngồi vào xe thì anh lại nắm chặt hơn, đồng thời tay kia của anh ôm chặt lấy eo của cô, không để cô nhúc nhích dù chỉ một chút.

"Tôi sẽ đưa Miyamoto về sau, cứ về trước đi." Gin cúi xuống, nói với Akiko đang ngồi ở ghế phụ. Cô nàng gật nhẹ đầu, căn dặn hai người cẩn thận, rồi yêu cầu tài xế lái xe đi.

Vậy là chỉ còn lại hai người.

Bảo Anh cố gắng thoát khỏi vòng tay của Gin. Chẳng phải bây giờ anh không muốn thấy mặt cô sao? Tại sao lại bắt cô ở lại? Không lẽ anh lại muốn hành hạ cô thêm nữa?

"Shinakawa... bỏ em ra..." Cô cố gắng nhích người ra xa, nhưng Gin vẫn siết chặt vòng ôm và nhìn chăm chăm vào cô.

"Đi theo tôi." Cuối cùng, anh buông cô ra, nắm chặt lấy tay cô đi vào một con hẻm nhỏ gần đó.

"C... có chuyện gì vậy?" Bảo Anh bắt đầu hoảng sợ khi Gin áp sát cô vào tường "Chúng ta còn chuyện gì để nói sao?"

Gin nắm lấy hai cánh tay của cô và ép lên tường. Tay anh từ từ trượt nhẹ trên vết bầm của cô khiến cô nghiêng rặng lại vì đau nhức.

"Đau lắm à?" Giọng anh khàn đục, hỏi cô. Cô run run gạt nhẹ đầu, nhìn đôi mắt của anh đang dần lo mờ đi vì say. Anh thả tay cô ra, cúi đầu xuống thở mạnh, rồi lại ngước lên, vòng tay qua ôm lấy cô. Mùi hương của anh lẫn với mùi rượu xộc vào mũi cô khiến cô dần mất kiểm soát.

"Bỏ em ra đi..." Cô cự lại "Anh đã nói anh không muốn nhìn thấy mặt em nữa mà?"

"Đối trá..." Gin gục mặt vào cổ Bảo Anh, lăm lăm "Tất cả chỉ là dối trá... Tôi không thể làm được điều đó."

Bảo Anh dần dần không thể thờ dẫu được. Hơi thở nóng hổi của Gin đang phả khắp cổ, lan rộng ra khắp cơ thể của cô.

"Đừng quên anh chính là kẻ sát nhân..." Cô không dám đưa tay lên để ôm lại anh, giọng cô nghẹn lại như sắp khóc. Từ lúc giờ nghỉ trưa ở trường đến giờ cô không hề gặp anh, cứ tưởng anh không muốn gặp cô nữa, nhưng không ngờ lại có thể ở gần anh như thế này.

"Tôi không quên!" Gin bất ngờ gất lên khiến Bảo Anh giật bắn người. Anh ngừng đầu nhìn cô, lấy một tay nâng cằm cô lên và hôn lên đôi môi đang run rẩy của cô. Cô hoảng hốt, tựa quỵn thán thở, nhưng anh càng lúc càng ghì chặt cô hơn.

Môi của anh, lưỡi của anh đều nóng ran. Môi anh ghì chặt lấy môi cô, lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, tay anh siết chặt cổ vào lồng. Cô khó thở, muốn rời ra càng nhanh càng tốt, nhưng anh lại không cho phép. Tay cô đặt lên ngực anh, rồi chuyển lên vai anh. Cả thân người anh đều nóng vì chất cồn trong người.

Anh rời môi ra, nhưng lưỡi vẫn quấn chặt lấy lưỡi cô. Cô thở gấp vài hơi, mặt đỏ lên và nóng hổi, nước mắt vô thức chảy ra.

"S... Shinakawa... Lưỡi của anh..." Cô định nói gì đó, nhưng ngay lập tức, anh lại áp môi mình vào môi cô, chặn miệng cô lại. Môi của cô bị mùt đến mức đó tấy, nhưng anh vẫn chưa chịu dừng lại. Lần đầu tiên anh hôn cô mãnh liệt như thế này. Đây là nụ hôn gì? Nụ hôn của sự dồn nén, nhớ thương, hay thù hận? Cô hoàn toàn không rõ.

Anh di chuyển môi mình xuống cổ cô, hôn lên vết bầm tím mà anh đã tạo ra, hôn rất nhiều lần. Cô muốn lên tiếng ngăn lại, nhưng không hiểu sao miệng cô cứng đờ, không thể nói gì.

Gin đột ngột dừng lại, chôn mặt vào cổ của Bảo Anh, thở dốc. Tay của cô lúc này đã vòng sang cổ anh, mũi cô liên tục kiểm tìm không khí để hít thở. Bỗng nhiên, cô giật mình vì cổ mình cảm nhận được có gì đó ướt ướt.

"Shinakawa..." Bảo Anh khó nhọc gọi anh. Anh đang khóc sao...? Người như anh cũng có thể khóc sao?

"Anh xin lỗi..." Giọng anh nghẹn đi, nước mắt anh rơi xuống ướt đầm vai cô "Xin lỗi vì đã làm tổn thương em..."

Có lẽ là do anh say, nên anh mới có thể nói ra như vậy. Lần đầu tiên cô thấy người con trai này khóc. Một người có tính cách bí ẩn, lạnh lùng như anh khi đã rơi nước mắt thì chắc chắn phải đang chịu đựng một nỗi đau rất lớn.

"Chiaki..." Gin gọi tên cô đầy đau khổ "Tại sao lại là em...? Anh không muốn phải vừa yêu em vừa hận em như thế này! Anh không muốn tàn nhẫn với em trong khi trong lòng không hề muốn vậy."

"Shinakawa..." Bảo Anh siết nhẹ lấy cổ anh, tìm cô tựa như ngừng đập mỗi khi cảm nhận được thêm một giọt nước mắt của anh rơi xuống.

"Anh đã từng nói anh muốn em quên tất cả đi!" Anh hít một hơi thật sâu và tiếp lời "Anh không muốn như vậy. Anh không chịu đựng được. Em có thể hận anh đến xương tủy, nhưng xin em, đừng bao giờ quên anh..."

Mắt của Bảo Anh đỏ hoe khi nghe anh nói ra những lời từ đáy lòng mình. Cô đưa một tay lên miệng mình để ngăn tiếng nấc phát ra. Cha mẹ của cô là do anh giết, nhưng mẹ của anh lại do ba của cô hại chết. Vòng lẩn quẩn này giam cầm cả cô và anh lại. Cô không biết mình phải hận anh hay phải chuộc lỗi với anh...

Nếu đây là lần cuối cùng cô có thể ôm anh, thì cô chỉ muốn thời gian trôi thật chậm. Được đứng gần anh, được ngửi mùi hương quen thuộc của anh, cảm nhận hơi thở rất gần của anh...

Cô tự hỏi nếu bây giờ anh không say, thì liệu anh có nói với cô những lời như vậy không? Khi anh hết say, anh sẽ trở lại là con người lạnh lùng và tàn nhẫn với cô như những ngày trước sao?

Nếu là như thế, thì cô không hề muốn anh tỉnh rượu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 5: Hayashi Sakura

Đứng tám giờ sáng hôm sau, Gin có mặt trước cổng công ty của gia đình mình. Anh ăn mặc rất đơn giản, quần jeans, áo thun tay dài đen, khoác áo khoác parka mũ lông màu xanh rêu, mang một đôi thể thao New Balance, đứng dựa lưng vào tường. Các nhân viên của công ty đi làm vô tình đi ngang qua, nhận ra anh liền vội vã cúi chào rất kính cẩn. Anh hơi khó chịu, nhưng không nói gì, chỉ im lặng gật đầu chào lại. Bảy giờ anh không phải là người của công ty mà họ lại chào hỏi như vậy, không khó chịu mới là.

Bảo Anh đến hơi trễ do một phần gặp chút rắc rối trong việc tìm kiếm địa điểm, một phần vì lúc sáng có đã đứng suốt nửa tiếng đồng hồ trước cổng nhà vì quá kinh ngạc khi biết được địa điểm gặp là trước cổng công ty của nhà Shinakawa... Nếu cô được truyền lại ký ức, chắc có lẽ cô sẽ không ngạc nhiên như vậy. Sáng hôm qua cô có nghe "mẹ" cô nói qua địa điểm, nhưng cô cứ đinh ninh là lúc đó tâm trạng không tốt nên mới nghe nhầm.. Ai ngờ nhà Shinakawa lại có hẳn một tập đoàn lớn, vậy thì... suốt một tháng trước, Gin nói rằng anh bận chuyện gia đình, chẳng lẽ là đến công ty để làm việc sao?

Từ nhà Bảo Anh phải đi qua hai trạm xe điện, rồi đi bộ khoảng nửa cây số mới đến tập đoàn Shinakawa. Vừa xuống trạm dừng đã hơn tám giờ, cô đành phải chạy thật lẹ để khỏi bị trễ. Bảy giờ đã là đầu tháng mười hai, gió đông đã bắt đầu tràn về Tokyo náo nhiệt, Bảo Anh vừa chạy vừa túm hai bên vạt áo khoác của mình lại cho đỡ lạnh. Cô không có thời gian dừng lại để giải nút áo nữa.

Hôm nay cô mặc áo len dáng ngắn đó, chân váy xòe màu đỏ trầm, quần tất len, áo khoác parka mũ lông màu xanh rêu và mang một đôi boot cổ ngắn để bệt màu be. Khi tòa nhà của tập đoàn hiện ra trước mắt, bảy giờ cô nàng mới yên tâm đi chậm lại, cố gắng hít thở đều để lấy sức.

Gin nhìn đồng hồ đeo tay, đã tám giờ mười lăm rồi, tại sao Chiaki vẫn chưa đến? Người phụ nữ kia đã đến trước cả anh và ngồi đợi ở quán cà phê bên kia đường. Có lẽ bà ta đợi sự có mặt đồng đủ của cả hai thì mới chịu bước ra.

Gin hơi đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi cuối cùng phát hiện Bảo Anh đang lững thững vừa đi đến gần mình vừa lau mồ hôi trên trán. Anh nhìn kỹ có một chút, đôi mắt hơi mờ to ra kinh ngạc. Anh và cô vô tình mặc áo khoác giống y hệt nhau. Cô cũng đã nhìn thấy anh nên ngay lập tức dừng bước, rồi tựa lưng vào vách tường gần đó, đối diện với anh.

Bảo Anh đứng nhịp nhịp chân mình để tránh đi sự căng thẳng đang hiện diện. Cô không dám nhìn anh, trong lòng thì gào thét tại sao lại vô tình mặc áo khoác giống anh, đã vậy còn giống y như đúc, cứ như đang mặc áo cặp với nhau ấy.

Gin hơi liếc sang để quan sát cô. Giữa thời tiết tháng mười hai mà cô mặc áo khoác còn không thêm cái nút áo, cứ để mặc cho hai vạt áo bay bay theo từng đợt gió thổi như vậy, họ không thấy lạnh à?

Anh thừa nhận, mặc dù anh không muốn nhìn cô thêm nữa, vì mỗi lần nhìn cô anh lại nghĩ đến chuyện đau thương đó, hình ảnh của ba mẹ cô ẩn hiện qua từng đường nét trên gương mặt của cô, làm anh lại càng thêm cảm tức, nhưng anh không thể, không – thể - không – quan – tâm – đến cô được! Hề thấy cô làm gì nguy hiểm hay có hại tới cơ thể là anh lại muốn đến gần để chinh đồn, tiếc là chân anh không thể bước quá ba bước để đến gần cô được.

Giống như lần này, Gin đang định bước qua để cài nút áo khoác cho Bảo Anh, thì đúng lúc người phụ nữ kia đi sang đường, đến gần hai người. Anh chưa kịp tới gần cô đã rời khỏi chỗ đứng và vẩy tay với bà ta rồi.

"Con cứ tưởng con đến trễ, ai ngờ mẹ còn trễ hơn." Bảo Anh trẻ mới ra như trẻ con, trách đùa.

"Con nhò này!" Bà ngắt mũi có một cái "Nói cho con biết, mẹ đến sớm nhất đấy nhé! Đợi ai đưa đến rồi thì mẹ mới xuất hiện đó chứ. Mà thôi, không có thời gian tranh luận đâu, chúng ta đi."

Nói rồi, bà bình thản bước đi trước, tiến vào trong công ty. Bảo Anh thấy thể liền chạy theo để đi cùng hàng với mẹ mình, hỏi chuyện không ngừng.

"Chúng ta đi đâu vậy mẹ?"

"Một chỗ có thể giải quyết hiểu lầm giữa hai đứa."

Bảo Anh thoáng giật mình vì câu trả lời của bà. Cô hơi quay đầu, lên lên nhìn Gin đang đi phía sau với đôi mắt mang đầy vẻ lúng túng. Gin cảm nhận được ánh nhìn của cô, lập tức liếc mắt sang khiến cô hết hồn, lập tức quay mặt đi, tìm đập nhanh hơn bình thường, chân tay run lẩy bẩy.

Sinh của công ty rất rộng, được xây dựng theo lối kiến trúc nhà kính nên rất thoáng đãng, tường màu trắng làm tăng độ tươi sáng. Bảo Anh vừa mới bước vào đã phải trầm trở ồ lên một tiếng vì ngạc nhiên. Đây là công ty của gia đình Gin sao? Có tò mò không biết anh giữ chức vụ gì trong này nữa?

"Chào buổi sáng, thưa giám đốc."

Gin hơi khựng lại, mặt mũi tối sầm. Hồi đó làm trong này đã bị đi ứng hai chữ đó, bảy giờ trở thành người bình thường nghe họ gọi vậy còn khó chịu hơn. Mà không chỉ một người, ai đi ngang qua, chỉ cần là cấp dưới của anh, khi thấy anh đều sẽ cúi đầu xuống để chào. Bảo Anh xoay hẳn người ra sau, mắt sáng rõ ra đầy khâm phục. Anh là giám đốc cơ á? Giám đốc ở bộ phận nào vậy ta...?

Gin đang buồn bực nhìn xung quanh, lúc nhìn về phía trước thì lại ngạc nhiên hết sức khi thấy cô nhìn mình chăm chăm với đôi mắt lấp lánh, quên cả việc đang có mối thù hận với anh.

"Người ta đang nhìn kia." Anh bước ngang qua mặt cô và thì thầm, đồng thời lấy tay đánh nhẹ vào trán cô một cái cho có tỉnh ra. Cô mặc áo giống anh làm người ta nghi ngờ này giờ, cứ xì xầm bàn tán suốt.

Bảo Anh xoay người lại, thấy mình đang bị bỏ lại một mình liền đi thật nhanh để đuổi theo. Lúc đi ngang qua hai cô nhân viên, cô còn nghe họ nói nhỏ với nhau: "Cô bé này mặc áo cặp với giám đốc, có khi nào là người yêu không?"

Bảo Anh cười khổ, lông mày hơi nhíu lại, gật gật. Thấy hai người kia đã vào thang máy, cô lại vội vàng vào theo trước khi cửa đóng lại.

"Mẹ" của Bảo Anh ấn nút hầm B1.

"Mẹ để xe của mình ở đây." Bà quay sang Bảo Anh, giải đáp thắc mắc cho cô. Dường như trong không gian nhỏ hẹp này là chỉ có mình bà lên tiếng, còn cô và Gin thì chẳng hề hề rằng với nhau nữa lời.

Xuống hầm để xe, người phụ nữ ấn chìa khóa để tìm xe của mình. Tìm thấy rồi, bà ngồi vào ghế lái, yêu cầu hai đứa trẻ ra ghế sau ngồi. Bảo Anh nằng nặc muốn ngồi ở ghế phụ lái, nhưng bà nhất quyết không chịu. Cuối cùng, cô đành phụng phịu ngồi ở hàng ghế sau chung với Gin.

Suốt quãng đường đi, không khí trong xe vô cùng căng thẳng. Bảo Anh tự nhủ mình nên gọi hay làm gì đó để giết thời gian, nhưng tay chân có cứ run run và cứng đờ khi ngồi kế Gin nên không thể làm nổi chuyện gì. Đến mức dựa lưng vào thành ghế cô còn không làm nổi, phải ngồi cúi cúi người vờ chèo chân chống cằm, thờ cũng chẳng dám thở mạnh, thậm chí không dám dúi tư thế ngồi.

Hình như địa điểm muốn tới hơi xa, xe đã ra tới ngoại thành nhưng vẫn giữ tốc độ khá nhanh. Bảo Anh thôi vờ chèo chân, đặt tay lên đùi mình, hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Mưa đông làm cảnh vật có vẻ héo tàn đi như thiếu sức sống. Cây cối đều trụi lá, lác đác vài người mặc áo khoác dày đi bộ trên vỉa hè.

"Sáng nay con đã ăn gì chưa hả Nhím? Còn xa lắm mới tới đấy." Mẹ cô bỗng lên tiếng, khiến không khí có chút ồn ào hơn.

"À... dạ chưa!" Bảo Anh vô tư trả lời "Lúc sáng do con dậy trễ nên đi vội quá, chưa kịp lấy bánh mì để ăn..."

"Thật là... lát nữa tới đó nhớ nhắc mẹ mua đồ ăn sáng cho đó." Mẹ cô dặn dò, thái độ có vẻ không vui cho lắm. Cô gật gật dạ dạ, rồi để tay lên thành cửa, ti cầm của mình lên cánh tay và ngắm nhìn bên ngoài, chẳng hề để ý gì đến người ngồi kế bên đang nhìn có với ánh mắt khó chịu vì nghe cô chưa ăn gì.

Cánh chân cứng, cộng với việc đường còn xa làm Bảo Anh buồn ngủ. Cô để nguyên tư thế, nhắm mắt ngủ hồi nào không hay. Gin lại nhìn qua, dù không muốn cũng phải phì cười một cái vì cái tướng ngủ vừa kì quặc vừa đáng yêu của ai kia.

Nếu là trước đây, thì chắc chắn anh sẽ nhích lại gần và đẩy đầu cô vào vai anh để cô dễ ngủ hơn. Nhưng bây giờ, anh không thể làm được. Nhìn có bây giờ anh lại nhớ đến chuyện tối qua, lúc ấy anh say mềm, nói hết ra những gì mình giấu trong lòng, thậm chí còn khóc trên vai cô. Anh nghĩ rằng, tự hỏi không biết cô có để ý đến chuyện đó hay không? Có là người nhạy cảm, nhất định sẽ nhớ rõ chuyện ấy cho mà xem.

"Mẹ" của Bảo Anh vừa lái xe vừa nhìn vào gương phía trên đầu mình. Hai đứa đó, không lên can gì mà lại phải dính vào ân oán của đôi trước. Thậm chí Gin còn giết chết cả cha mẹ của Bảo Anh.

À không... nói đúng hơn là anh đã bị sai khiến để giết chết cha mẹ của cô.

Sự thật sắp được phơi bày ra ánh sáng. Chỉ cần tới nơi đó, là sẽ biết được tất cả mọi chuyện. Nghĩ vậy, bà càng lúc càng tăng tốc cho xe chạy nhanh hơn. Bà tự hỏi tại sao kẻ có tội vẫn ung dung sống, còn người vô tội lại phải chết thảm và bị nghi oan. Chẳng lẽ công lý đã bỏ rơi họ, không còn đứng về phía họ hay sao?

Nếu đã vậy, thì bà sẽ kéo công lý về cho bằng được.

Do mãi suy nghĩ, bà không để ý có gờ giảm tốc đang trước nên không thắng kịp, khiến xe xóc mạnh lên. Bảo Anh vẫn ngủ mê man, còn Gin thì hơi giật mình một chút. Anh theo thói quen nhìn sang cô, thấy cô vẫn ngủ say, nhưng đầu của cô thì đang đập lên hồi vào cửa kính xe. Anh không chần chừ, vội nhích sang nhẹ nhàng đẩy người cô dựa vào thành ghế cho cô dễ ngủ, cài nút áo khoác của cô lại. Gương mặt khi ngủ của cô vẫn đem lại cảm giác yên bình đến khó tả, chẳng hề có đau buồn, chẳng hề có sự sợ hãi như khi cô thức giấc. Gin vô thức dựa tay lên vuốt nhẹ gò má hơi ửng đỏ vì lạnh của cô, nhưng lại nhanh chóng rút tay lại, định nhích về chỗ cũ. Ai ngờ cô không chịu nằm yên, đầu cứ trượt xuống rồi lại nhấc lên, cuối cùng trượt hẳn xuống, nằm yên y trên vai anh.

Gin giật mình, mắt mở to ra và quay sang nhìn Bảo Anh. Vừa lúc ấy, tay cô vô thức nhích sang một chút, đụng trúng tay anh. Tinh thể này thật sự không ổn, rất rất không ổn.

Đầu anh nghĩ rằng phải đẩy cô ra, nhưng tay anh lại không làm theo ý anh, vẫn không hề động đậy. Anh cố gắng ngồi im, khoảng độ mười lăm phút, cuối cùng cũng phải để lị trí chiến thắng. Tay anh đẩy đầu của cô ra khỏi vai mình, để cô dựa vào ghế, rồi nhích người cách cô một ghế ngồi, ngoai đầu nhìn cảnh vật bên ngoài.

Xe rẽ vào một con đường nhỏ, và dừng lại trước cổng một căn biệt thự. Bảo Anh giật mình thức giấc, dụi mắt nhìn ra ngoài rồi quay sang nhìn Gin. Anh đã xuống xe trước mất rồi, cả mẹ cô cũng vậy. Trên xe lúc này chỉ còn có mỗi mình cô.

Lúc này cô mơ thấy mình đang tựa đầu vào vai Gin, thật sự rất ấm áp. Giấc mơ ấy chân thực tới mức cô còn nghĩ thấy được mùi hương quen thuộc của anh. Cô tự cốc đầu mình, nghĩ rằng chắc chắn mình điên thật rồi... Làm gì có chuyện mũi người được mùi ở trong mơ chứ?

Bảo Anh mở cửa bước xuống, gió lạnh thổi ngang qua khiến cô lạnh buốt. Định đưa tay lên cài nút áo khoác lại thì cô phát hiện nó đã được cài sẵn rồi! Chẳng lẽ hồi này ngủ mơ tự cài nút áo luôn? Khó hiểu quá đi mất...

Hay là do Gin đã cài giúp cho cô? Bỏ đi, không có chuyện đó đâu!

Nhắc tới Gin cô mới để ý, từ nãy tới giờ anh đang đứng đối diện cô, mắt nhìn chăm chăm vào ngôi biệt thự sau lưng cô. Cô quay đầu lại, nhìn theo. Cánh cổng nhìn thật sang trọng, chẳng biết cô và anh được đưa đến đây để làm gì nhỉ?

Đang đứng nghĩ ngợi, thì "mẹ" của cô từ đầu đi tới, trên tay cầm hai miếng sandwich, chìa ra đưa cho cô một miếng và từ tốn nói: "Ăn sáng đi."

Bảo Anh nhận lấy và ăn một cách ngon lành. Trong vòng năm phút, cô nàng đã quét sạch cả hai miếng.

"Chẳng ta vào thôi." Mẹ cô lấy khăn giấy cho cô lau miệng, rồi tiến tới cổng biệt thự, lấy từ trong túi xách ra một thẻ chìa khóa để mở cổng. Cổng mở, bà bước vào trước, rồi quay ra sau gọi Gin và cô đi theo.

Gin đi ngang qua mặt cô, trước khi lướt qua còn liếc sang và để lại cho cô một câu: "Ăn khỏe đấy."

Bảo Anh đỏ mặt lên vì xấu hổ. Chỉ là do cô thấy thời gian không có nhiều nên mới ăn vội để không làm mất thì giờ của mọi người thôi mà... Bộ ăn hai miếng sandwich trong vòng năm phút là ăn khỏe à?

Cô cúi mặt, mỉm cười lại và lững thững đi sau anh.

Cả ba người đi qua khuôn viên của biệt thự để đi tới cửa chính.

Vừa mở cửa ra, đập vào mắt cả ba là một người đàn bà mặc áo blouse trắng đang chĩa súng về phía họ. gương mặt của bà ta vừa hốt hoảng vừa có chút gì đó điên dại, miệng thờ hồn hèn.

"Bỏ súng xuống và nói chuyện đáng hoàng đi. Chẳng phải bà đã đồng ý sẽ kể tất cả ra rồi hay sao?" "Mẹ" của Bảo Anh giữ bình tĩnh và bước tới gần người đàn bà kia, nhưng bà ta chẳng những không chịu nghe mà còn lên đạn cò súng.

Bảo Anh đứng sang một bên để nhìn cho rõ hơn, vì Gin cao quá, nãy giờ cô lại đứng sau nên không thấy gì được. Người đàn bà kia vừa thấy sự xuất hiện của cô thì trợn mắt lên, vội vã di chuyển nòng súng chĩa về phía cô ngay lập tức khiến cô giật bắn người.

"Thôi ngay!! Tôi bảo bà bỏ súng xuống cơ mà?" "Mẹ" của Bảo Anh đã bắt đầu mất bình tĩnh, gắt lên và nắm chặt lấy tay của người đàn bà kia.

"Không!! Tôi không... tôi không thể nói được..." Bà ta thờ hồng hộc và nói, tay cầm súng vẫn run run chĩa về Bảo Anh.

"Khôn khiếp." Gin chửi thề một câu, rồi gợn một tay ra để che chắn cho Bảo Anh. Cô kinh ngạc nhìn anh, mắt anh đang rất tập trung về người đàn bà đó, đến nỗi cô có thể thấy rõ những tia máu hiện lên trong tròng trắng của anh.

Đúng lúc ấy, điện thoại của anh đổ chuông.

Anh định sẽ không nghe, nhưng khi rút điện thoại ra thấy đó là số của Kuro nên đành phải bắt máy.

"Tôi nghe đây!"

"Cậu Gin, tôi vừa có vài thông tin rất thú vị về cô bạn Hayashi Sakura..."

Gin nhu mày lại vì khó hiểu. Hayashi? Cô ấy có liên quan gì mà Kuro lại phải điều tra?

"Cô ấy..." Kuro lại tiếp lời "Ba năm trước, cô ấy không phải là Hayashi Sakura, mà là Moriýama Aomi. Cậu Gin, cô ấy là bạn cùng lớp những năm cấp hai và đầu cấp ba của cậu. Hai người... hai người đã từng hẹn hò với nhau."

Gin lấy một tay ôm đầu mình. Phải rồi, anh nhớ ra rồi... Moriýama Aomi, cô gái nữ tính hiền dịu có mái tóc dài đen nhánh luôn được thắt bím hai bên. Cô ấy và anh không hẳn là hẹn hò, mối quan hệ với giữa anh với cô ấy rất mập mờ, không thể nói được. Vào lúc cô ấy tỏ tình với anh, đó là vào năm cuối của cấp hai, lúc ấy trong tim anh đã có hình bóng của cô bé Chiaki nhỏ hơn anh ba tuổi kia rồi. Anh đã từ chối, cô ấy có buồn một chút, nhưng kể từ ngày hôm sau lại dính lấy anh như sam. Lắm con cho anh, đi học chung với anh, ngồi trong lớp thường xuyên trao đổi bài vở với anh, thậm chí, cô ấy còn trao nụ hôn đầu của mình cho anh.

Kể từ khi chuyện đau thương đó xảy ra, anh cũng không gặp cô ấy nữa. Một phần là do anh bị lấy mất ký ức, một phần là vì... cô ấy dường như bốc hơi hoàn toàn khỏi cuộc sống của anh, sau này cũng không thấy tìm tới nữa.

"Thôi ngay đi!!!" Tiếng của "mẹ" Bảo Anh làm Gin trở lại với thực tại "Lần này bà lại định giết thêm bao nhiêu người nữa đây hả?"

"Không... không..." Người đàn bà kia hét lên "Tất cả, tất cả chúng mày! Nhà Shirakawa và Miyamoto đều phải chết hết!"

Cả Gin và Bảo Anh đều giật mình. Gin tắt điện thoại, mắt lại tập trung cao độ vào bà ta. Bà ta nói vậy rồi cuộc là có ý gì?

Bà ta đột ngột nổ một nụ cười, ngón tay để vào cò súng và chuẩn bị bắn. "Mẹ" của Bảo Anh nhanh tay chụp lấy khẩu súng, nhưng bà ta lại không chịu buông, bắn loạn xạ mấy phát lên trần nhà và các bức tường xung quanh. Sau vài giây bị không chế, bà ta ráng gồng mình, chĩa thẳng súng vào hai con người đứng đối diện mình, lại cười một cách quái dị.

"Chết đi!! Chết hết đi!!"

"Chiaki!!" Gin đột ngột gọi tên Bảo Anh khiến cô giật mình nhìn anh "Đứng đằng sau lưng anh nhanh lên."

"N... nhưng mà..." Bảo Anh chớp chớp đôi mắt đang hoảng sợ của mình "Anh có thể sẽ bị bắn..."

Gin không trả lời, vội nắm lấy tay cô, kéo cô ra phía sau lưng của mình và trầm giọng nói: "Đứng yên đó."

"Mấy gã con nhỏ đó đi làm gì? Mấy chết rồi nó cũng chết theo mấy thôi!" Người đàn bà kia cười lớn và đắc ý nói. Bà ta quả thật đã điên thật rồi.

"Dừng lại đi!" "Mẹ" của Bảo Anh vẫn không chịu thua, lấy tay mình siết chặt lấy cánh tay của bà ta. Bà ta đưa chân lên, tống thẳng đầu gối của mình vào bụng kẻ đang cản đường, rồi loạng choạng bước đến gần Gin.

"Rốt cuộc bà là ai?" Đôi mắt anh như có lửa, tỏa ra ám khí đáng sợ nhìn chăm chăm vào bà ta.

"Tao là ai?" Bà ta cười khẩy, trả lời "Tao là ai à? Tao là người được thượng đế giao cho sứ mệnh tiêu diệt quỷ dữ. Gia đình của mày và gia đình của con nhỏ thôi tha kia chính là quỷ dữ, tao phải tiêu diệt hết."

"Bà..." Gin nắm chặt tay lại đến nỗi gân xanh, mặt tối sầm lại "Bà vừa nói ai thôi tha cơ?"

"Tao nói con nhỏ đang ru rú ở sau lưng mày đó." Bà ta vừa nói vừa hát hát cây súng như ám chỉ.

Gin thờ mụnh ra một hơi, ánh mắt trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

"Có giỏi thì lại gần đây đi, con mụ điên kia."

"Tại sao tao phải nghe theo mày?" Bà ta lại cười lớn, rồi chĩa súng thẳng vào anh "Giờ trò dọa nạt tao hả? Đã vậy tao sẽ cho mày lên còi niết bần ngay bây giờ!"

Vừa nói, bà ta vừa để ngón tay lên cò súng.

"Không được!" "Mẹ" của Bảo Anh hét lên, cố gắng đứng dậy để chạy tới can ngăn.

"Shinakawa!!" Bảo Anh đứng sau rất muốn chạy lên phía trước, nhưng lại bị anh vượn tay ngăn cản, không cho nhúc nhích nửa bước.

"Vĩnh biệt!!" Người đàn bà điên kia hét lên đầy khoái chí, rồi bóp cò súng. Viên đạn đồng bay ra với tốc độ chóng mặt. "Mẹ" của Bảo Anh chỉ biết đứng trơ ra nhìn, còn Bảo Anh lại vòng tay qua ôm chặt lấy anh, nắc lên từng tiếng. Không thể được! Anh không thể chết được...

Nhưng tất cả đều không ngờ đến một chuyện.

"M... mày..." Người đàn bà điên kia buông thõng hai tay xuống, đôi mắt trợn lên lộ rõ sự kinh ngạc xen lẫn tức giận cực độ.

Bảo Anh cố gắng nhìn ra phía trước và giật mình. Bóng lưng đó, bóng lưng quen thuộc giống y hệt cô, chỉ có thể là Sakura. Tại sao cô ấy lại ở đây? Cô ấy cũng có liên quan đến chuyện này sao?

"B... bà chủ... Dừng lại đi... tôi xin bà..." Sakura ôm lấy ngực trái do thấm máu của mình, khó nhọc nói ra vài từ cuối cùng rồi ngã quỵ xuống sàn.

"Sakura!!" Bảo Anh hét lên, đôi mắt của cô lại đầy áp nước mắt. Cô chạy đến bên Sakura, lật cô ấy nằm ngửa trên tay mình "C... cậu... Sao cậu lại ở đây?"

Bảo Anh hoảng loạn thật sự. Lần đầu tiên trong đời, à không, lần thứ hai trong đời cô tận mắt chứng kiến có một người bị bắn. Tay cô ấn chặt lấy vết thương của Sakura, nước mắt cứ thế rơi xuống không ngừng.

"Không sao... không sao đâu..." Cô còn chẳng để cho Sakura trả lời câu hỏi lúc này đã lật đật nói câu trấn an, rồi quay sang mẹ mình và hét to "Mẹ ơi, gọi cấp cứu cho con, nhanh lên!!"

"C... Chiaki..." Sakura run run đặt tay mình lên tay của Bảo Anh "Không kịp nữa đâu..."

"Cậu nói vậy bạ cái gì thế hả??" Bảo Anh gào lên, tay cô càng lúc càng ấn mạnh xuống "Cậu sẽ không sao đâu!! Xe cấp cứu sắp đến rồi. Chỉ cần ấn tay như thế này thì máu sẽ bớt chảy nhanh thôi!! Tô tề đây."

Nhưng sự thật là máu vẫn đang chảy không ngừng.

"Chiaki..." Sakura thều thào, mắt nhắm mắt mở, hơi thở càng lúc càng gấp gáp. Có giờ bản tay đầy máu của mình đặt lên gò má đầm nước mắt của Bảo Anh "Em là một cô gái tốt... Xin lỗi... xin lỗi vì ngày đó... chị đã cố gắng chia rẽ hai người... Xin lỗi..."

"Cậu lại nói vậy gì nữa vậy...?" Bảo Anh chà nhẹ má mình vào tay Sakura, nấc lên một tiếng "Nói nhiều sẽ mất sức đấy, đừng nói nữa..."

"Shinakawa..." Sakura thờ càng lúc càng nhanh, mắt của cô nhắm hần lại, miệng lưỡi của cô lúc này đã cứng đờ, nhưng vẫn ráng gọi Gin lần cuối cùng. Anh nghe thấy, nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, chân anh không thể bước nổi nửa bước. Có lẽ giây phút Sakura đỡ nạn cho anh sẽ ám ảnh anh suốt cả cuộc đời này.

Sakura nở một nụ cười thật nhẹ, từ đôi mắt đã nhắm nghiền, nước mắt của cô rơi xuống từng giọt rất khẽ "Người tốt yêu nhất trên đời này... chỉ có cậu... chỉ có mình cậu thôi... Shinakawa..."

Bảo Anh thoáng giật mình khi nghe Sakura nói, nhưng ngay lập tức lại trở về trạng thái hoảng loạn: "Cố lên Sakura, mở mắt ra, cố mở mắt ra và thở đi..."

Nhưng Sakura đã không thể nghe thấy gì nữa.

Tay cô trượt khỏi má của Bảo Anh, buông thõng xuống.

Bảo Anh sững người trong mấy giây liền, rồi vội cầm lấy tay cô đặt lên má mình lại, nở một nụ cười thật gượng gạo: "Sakura... mở mắt ra đi..."

Giương mặt của Sakura vô cùng bình thản, tim cô không còn đập, mũi cô không còn thở. Bảo Anh vẫn siết chặt lấy tay cô, nghiền rằng lại rồi lay người cô thật mạnh và gào lên: "Tớ bảo cậu mở mắt ra kia mà!! Sakura!! Mở mắt ra nhìn tớ đi, tớ xin cậu, xin cậu đây..."

Gin vội vã ngồi xuống, im lặng ôm chăm lấy Bảo Anh. Người của cô lúc này đã tanh nồng mùi máu, nhưng anh vẫn ôm chặt lấy, quên hết mọi hận thù với cô.

Vì nếu anh cứ đứng ở ngoài nhìn cô gào khóc mà không làm gì, thì chắc chắn anh sẽ phát điên lên mất.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Bảo vệ em bằng mọi giá

Trên chuyến xe trở về nội thành, không ai nói với ai câu nào. "Mẹ" của Bảo Anh lo tập trung lái xe, Gin ngồi thừ ra đưa mắt nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, tay ôm chặt lấy đôi vai của Bảo Anh. Cô đang gục đầu vào vai anh, hơi thở rất yếu, tay chân lạnh buốt.

Cô vừa mới ngất đi vài tiếng trước.

Nhắc lại vài tiếng trước, lời của người đàn bà điên kia lại vang vọng trong tâm trí của Gin, khiến anh phải lấy tay ôm trán, nghiền rằng lại đây khó chịu. Bao nhiêu sự thật được phơi bày từ lời kể của bà ta làm anh cảm thấy bàng hoàng, không thể tin nổi.

Đứng là đời cha ăn mặn, đời con khát nước như bà ta đã nói.

"*Mẹ" của Bảo Anh tối sầm mặt mũi, nện mạnh giấy cao gót xuống sàn nhà, đi lại gần người đàn bà kia, tát liên tục vào má bà ta hai cái và giật khẩu súng trên tay của bà ta, quăng ra xa.*

"*Bà cô biết đã lại vừa làm gì không?"*

"*Mất của tao không có mùi, dĩ nhiên là tao biết."* Bà ta khoanh tay lại, cười khẩy một cái và bình thản nói "*Nên nhớ mày cũng chỉ là cấp dưới của tao, đừng có làm càn."*

"*Mẹ" của Bảo Anh nhìn cảnh tượng đầm máu và nước mắt đối diện mình, chẳng hề quan tâm gì đến lời đe dọa của người đàn bà điên ấy, chỉ lạnh giọng hỏi: "Bốn mạng người chưa đủ sao? Bây giờ lại phải lôi cả người vô tội vào?"*

"*Chẳng nào tao giết được hai đứa kia và lão chủ tịch Shinakawa đáng kính, thì mọi chuyện mới chấm dứt."* Bà ta thản nhiên buông ra một câu "*Mà ba năm trước tao cũng dẫu có tự tay giết người! Chẳng phải là do ba của con nhỏ Miyamoto kia giết mẹ và em gái của thằng Shinakawa, rồi thằng này lại đi giết chết bà mẹ của nhỏ đó sao? Vừa giải quyết được nhanh vừa không vướng vào tội, đúng là một công đôi việc."*

Bảo Anh vẫn ôm chặt lấy xác của Sakura, khóc nức lên không ngừng. Quần áo và mặt mũi của cô lúc này đã dính đầy máu, nhưng cô chẳng quan tâm gì đến nữa.

"*Sakur..."* Nấc lên một tiếng, Bảo Anh chưa kịp nói hết tên của Sakura thì đã ngất lịm đi trong vòng tay của Gin, khiến anh bàng hoàng mấy giây liền, rồi sau đó là sự hoảng loạn còn hơn gấp bội lần việc chứng kiến Sakura đỡ nạn cho mình.

"*Miyamoto!! Em sao vậy?"* Anh ghi chặt lấy cổ và gào lên. Có khúc nhiễu đến mức mệt là và ngất đi, mở hời dầm ướt hết cả trán và cổ, lạnh buốt cả đôi tay của cô.

Bây giờ Gin chẳng còn muốn quan tâm đến bất cứ chuyện gì nữa, anh chỉ muốn đưa cô trở về nhà an toàn, để cô có thể bình tâm trở lại. Anh nhận ra, dù cho hận cô đến đâu cũng không thể lấp đầy tình cảm anh dành cho cô được. Anh như nói điên lên khi thấy cô như bây giờ. Tất cả đều là do con mụ điên kia gây ra...

"*Mẹ" của cô thấy cô ngất thì càng tức giận, nhưng bà không thể báo cảnh sát hay cáo cứu lúc này được. Nếu làm vậy thì thân phận của bà sẽ bị bại lộ, cả việc bà làm bao nhiêu năm nay sẽ đổ sông đổ biển hết. Bà chỉ còn biết quay sang chỉ thẳng vào mặt của người đàn bà điên kia và gằn từng chữ: "Con gái của tôi xây ra chuyện gì, thì bà cũng không yên đâu, nhớ đấy."*

"*Ờ sự quá đi!!"* Bà ta cười thật lớn, vang vọng khắp căn phòng rộng lớn "*Mày nghĩ tao còn gì để mất hả? À đúng rồi, tao còn cả mạng này là chưa mất thôi, chứ thứ gì tao cũng không còn. Nhân phẩm của tao, lòng tự trọng của tao, danh dự của tao, trình tiến của tao... tất cả đều đã mất hết, tụi bây có biết không hả?"*

Vừa nói dứt câu, từ kheo mắt của bà ta rì xuống hai hàng nước mắt, nhưng miệng của bà ta vẫn cười đều đều tiếp lời mình: "Tụi bây có biết ai đã làm vậy không? Đó chính là hai ông bố mẫu mực Shinakawa và Miyamoto đấy. Tao là gái quê, lên thủ đô để học tập với hi vọng đổi đời và kiếm tiền nuôi mẹ và em trai bị u não. Ai ngờ lên đây bị lão Shinakawa dụ dỗ, nói rằng hắn yêu tao thật lòng, nói rằng hắn sẽ tìm việc cho tao, giúp tao học tập. Tao tin hắn răm rắp, rồi bị hắn lôi về nhà với thằng bạn thân khốn nạn của hắn. Hai tên đó hiếp tao đến mức tao không thể đi nổi và để lại cho tao một số tiền. Tao kiện, nhưng tên Shinakawa với gia thế giàu có đã thuê luật sư chống lại tao. Tao bị đẩy vào đường còng. Xung quanh đều đi nghị tao, nói tao là điên, thích ngủ với trai để kiếm tiền. Công việc tao đang có lúc ấy tuột khỏi tay tao chỉ vì hai thằng khốn đó. Tao không còn tiền. Em tao mất, mẹ tao nghe tin cũng quá sốc mà tự tử. Tao cố gắng tự lực cánh sinh, cố gắng học tập trong tù nhục và ra trường. Rồi tao bỏ ra mười năm, cố gắng dày công nghiên cứu, học hỏi để trở thành nhà trị liệu tâm lý và thôi miên..."

Gin nghe từng câu từng chữ mà bà ta phun ra, đôi mắt ngời càng trở nên bàng hoàng, tay anh càng lúc càng siết chặt lấy Bảo Anh hơn: "Vậy, bà đã thôi miên tôi và ba của Miyamoto để chúng tôi giết lẫn nhau?"

"*Thông minh đấy nhóc."* Bà ta cười nhạt, rồi trả lời với một giọng điệu cảm thán, tựa như đã dồn nén lâu ngày nay mới được bộc phát hết ra "*Tao không thể chấp nhận được. Tại sao hai thằng khốn ấy có thể ung dung sống tiếp mà không bị trừng trị, trong khi đó tao đã phải chịu biết bao nhiêu khổ sở và nhục nhã suốt mười bốn năm liền. Thậm chí bọn chúng còn lấy vợ và sinh con. Ôi thật hạnh phúc! Đúng là hạnh phúc! Đã vậy, thì tao cho chết hết để xuống âm phủ tụi bây được đoàn tụ một thể, như vậy sẽ không thấy buồn nữa. Lão Shinakawa hôm ấy không có mặt ở đó nên may mắn thoát chết. Con bé Miyamoto Chiaki kia sắp bị giết thì lại bị con mụ già này cứu. Làm lờ mắt kẻ hoạch của tao. Tao đành phải cho bà ta nuôi nó, nhưng tuyệt đối không cho nó gặp lại Shinakawa Gin. Ai ngờ đầu bà ta lại chọn đúng cái trường cấp ba có thằng nhóc ấy đang theo học."*

Vừa nói, bà ta vừa lấy tay chọt mạnh vào vai "mẹ" của Bảo Anh với vẻ căm tức. Gin nghiền rằng lại đây phần nộ. Nếu bây giờ anh không ôm Bảo Anh, thì anh đã bay đến và giết chết bà ta lâu rồi.

"*Chẳng phải bà rất sợ sẽ bị Shinakawa Gin tóm cổ được hay sao?"* "*Mẹ" của Bảo Anh gạt tay người đàn bà ấy ra khỏi cơ thể mình, trầm giọng xuống "Lúc biết đồng nghiệp của tôi đi gặp Shinakawa Gin để nói chuyện, bà còn sợ sẽ bị thằng bé giết chết còn gì?"*

"*Này Minako!"* Người đàn bà cho hai tay vào túi áo khoác blouse, gọi hắn tên "mẹ" của Bảo Anh ra "*Bà có biết vì sao tôi nhận bà vào làm việc không? Vì bà vừa thông minh vừa ngu dốt. Bà thông minh ở chỗ luôn gắng hết sức vì công việc, luôn hoàn thành nhiệm vụ mà tôi giao. Còn cái ngu dốt của bà là chẳng bao giờ chịu động não để suy nghĩ sâu xa hơn. Bà nghĩ tôi lại đi sợ thằng oắt đó à? Mơ thêm tám kiếp nữa chắc cũng chưa mơ tới chuyện đó. Lần này coi như hai đứa nhóc tụi bây may mắn, sau này khi gặp lại, thì ngày đó sẽ là ngày cuối cùng tụi bây sống trên đời."*

Bảo Anh được đưa vào bệnh viện để làm một số kiểm tra theo yêu cầu của Gin. Bác sĩ nói rằng không có gì nghiêm trọng, có lẽ do tinh thần của cô không ổn định nên mới bị ngất đi như vậy. Chỉ cần cô tỉnh lại là có thể xuất viện.

"Tôi hỏi bà một câu được không?" Gin xoa nhẹ bàn tay lạnh buốt của Bảo Anh, lên tiếng trò chuyện với bà Minako.

"Câu hỏi đi." Bà bình tĩnh đáp lại.

"Tôi sao bà lại nhận nuôi Chiaki?" Anh siết nhẹ lấy tay cô, rồi xoay mặt sang nhìn bà và hỏi "Tôi thừa biết theo chỉ thị của cấp trên chỉ là một phần."

Câu hỏi này khiến bà có hơi lưỡng lự, nhưng cuối cùng, bà vẫn trả lời với giọng rất thật lòng: "Lần đầu tiên đến nhà của cậu, thấy cha mẹ của con bé nằm trên vũng máu, đã vội còn chết trước mặt con bé nên tôi thương xót vô cùng. Tại sao cấp trên của tôi có thể ra tay tàn nhẫn như vậy? Tôi đã nhờ đồng nghiệp mình đánh cậu bất tỉnh, mang con bé và cậu ra khỏi nơi đó. Cấp trên của tôi, chính là người đàn bà lúc này, đã nói điên lên khi hai đứa trẻ đột ngột mất tích."

"Vậy bà là người đã xóa ký ức của tôi và Chiaki?" Ánh mắt của Gin lóe lên tia nhìn hiểu chuyện.

"Đúng vậy..." Bà Minako trầm giọng xuống "Tôi muốn hai người có một ký ức mới, một câu chuyện hoàn toàn mới. Ban đầu tôi cũng vàng lời cấp trên, cố đẩy cậu và con bé ra xa nhau mặc dù hai đứa học chung trường. Lúc ấy tôi chỉ sợ cậu nhớ lại sẽ giết chết con bé. Thăm tâm của tôi không ngừng dấn vật trong bao nhiêu năm chỉ vì không biết việc mình xóa ký ức đi để hai người chạy trốn quá khứ là sai hay đúng. Tôi đã bàn với đồng nghiệp truyền lại ký ức cho hai người, nhưng người đó không chịu vì sợ nếu mọi chuyện vỡ lẽ sẽ bị giết. Tôi vẫn quyết tâm làm cho bằng được. Tôi nhận ra trốn tránh không giải quyết được gì, phải đối mặt với sự thật thì mới có thể giải quyết mọi hiểu lầm giữa cậu và con bé được."

"Vậy là bà ta vẫn chưa chịu buông tha cho chúng tôi?" Gin đan những ngón tay của mình vào kẽ tay của Bảo Anh, nhìn cô với đôi mắt yêu thương vô cùng.

"Đúng vậy, bà ta nhất định phải giết chết được hai người, thì bà ta mới có thể thỏa mãn được." Minako gặt đầu đồng tình "Sự thù hận đã ăn sâu vào tâm hồn bà ta rồi."

Bà vừa nói xong, thì sự im lặng ngay lập tức ập tới ám thầm kết thúc cuộc trò chuyện. Đường như Gin đang suy nghĩ điều gì đó rất lung, mắt anh dán chặt vào tay của mình đang đan vào tay Bảo Anh không rời. Anh và cô giống như những con người dị lạc. Lạc giữa sự thù hận, lạc giữa quá khứ và vô tình, lạc mất cả nhau. Cô ở ngay bên anh, nhưng anh vẫn để lạc cô, để mặc cô đi tìm lại anh. Tìm lại anh của ngày xưa, một Shinakawa mà cô từng quen biết, là người sẵn sàng bảo vệ cô và cho cô cảm giác rất an toàn. Ánh mắt sự hãi của cô, những giọt nước mắt của cô là những thứ anh không bao giờ muốn thấy lại lần nữa, vì chúng làm anh đau đớn không chịu được! Từ lúc này trở đi anh phải bảo vệ cô, bảo vệ cô khỏi sự truy đuổi của người đàn bà điên kia.

Chỉ mình anh chịu đựng là đủ rồi...

Tay của Bảo Anh thoáng động đậy, rồi vô thức cong những ngón tay lên, nắm chặt lấy tay của Gin khiến anh giật mình. Cô mở mắt, nhìn xung quanh xem mình đang ở nơi nào, rồi từ từ ngồi dậy và xoay mặt sang nhìn anh. Sau ba giây định hình, cô mới nhận ra mình đang nắm tay anh nên vội vã rút tay về, gấp rút nói câu xin lỗi.

"E... em không biết tại sao mình lại nắm tay anh..." Ánh mắt cô thoáng sợ hãi và buồn bã, không dám nhìn thẳng vào anh.

Gin không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô một lúc rất lâu. Đây là mối tình đầu của anh, là người con gái duy nhất anh yêu thương, vậy mà anh lại làm tổn thương cô quá nhiều, khiến cô bây giờ dằn ra sợ anh như vậy, không còn như ngày trước nữa.

"Mẹ đi gọi bác sĩ." Minako mỉm cười đứng dậy, lại gần vuốt nhẹ má của Bảo Anh và bước đi. Không gian xung quanh trở nên yên tĩnh và bắt đầu có phần căng thẳng khi chỉ còn hai người với nhau. Tìm Bảo Anh bắt đầu đáp liên hồi. Ở gần anh như thế này khiến cô vừa vui vừa sợ hãi. Cô đành lấy tay che mắt lại, vì cô sợ anh sẽ lại nhìn cô với đôi mắt chết chóc, sợ những hành động vô tình của anh làm tổn thương tới cô...

"Em đau đầu à?" Gin lên tiếng hỏi cô khi thấy cô làm như vậy.

"K... không có!" Bảo Anh ấp úng trả lời.

Gin không nói gì, đứng dậy, nắm lấy bàn tay đang che mặt lại của cô và siết nhẹ. Cô định vùng ra vì lo không biết anh lại nghĩ ra chuyện gì, ai ngờ anh siết mạnh hơn làm cô không rút được.

"Đừng sợ." Anh vuốt nhẹ má cô rất dịu dàng "Anh sẽ không làm gì em nữa đâu."

Môi của Bảo Anh mím chặt, đáy mắt của cô đỏ au lên như muốn khóc. Trong một thoáng lúc này, cô thấy được con người lúc trước của Gin đã quay về bên cạnh cô khiến cô ngạc nhiên đến ngỡ ngàng.

"Chiaki..." Gin nhẹ nhàng gọi tên cô, đôi mắt của anh ánh lên tia buồn bã "Từ bây giờ anh sẽ bảo vệ em bằng mọi giá."

Bảo Anh nhìn Gin chăm chăm. Anh vừa nói gì vậy? Anh không hận cô nữa hay sao? Tại sao anh lại muốn bảo vệ cô?

"Shinakawa... Anh..." Cô bỏ lững câu nói vì cảm tưởng như cổ họng mình đang nghẹn ứ. Thật sự anh của lúc trước đã trở về rồi sao? Có thật sự nhớ con người này của anh, rất rất nhớ.

"Lần sau nếu người chết là anh..." Anh đột ngột chuyển chủ đề "... thì em có khóc ngắt đi như ngày hôm nay không?"

Bảo Anh sững người lại. Sao tự nhiên anh lại nói ra một chuyện không hay như vậy? Anh là một người sống theo hiện thực, không bao giờ nói ra viễn cảnh xa xôi, vậy mà sao hôm nay có thể...

"Sao anh lại hỏi vậy?"

"Chỉ để biết thôi."

Bảo Anh nín lặng, sao trông anh có vẻ nghiêm túc quá, không hề giống như đang đùa cợt. Điều này khiến cô hơi lo sợ, lo gì và sợ gì, chính cô cũng không thể biết rõ.

"Chắc có lẽ em sẽ khóc đến khi nào chết theo anh thì thôi."

Gin nhìn cô, khẽ nghiêng rặng lại và cúi xuống ôm chặt lấy cô: "Tuyệt đối không được."

"Anh chết trước mặt em, làm sao em chịu đựng nổi đây...?" Bảo Anh lí nhí, vô thức gục mặt lên vai anh.

"Được rồi được rồi." Gin vỗ nhẹ lưng cô "Anh hỏi vậy thôi, chứ nó không xảy ra đâu mà lo. Bây giờ em phải lo xuất viện về nhà nghỉ ngơi đi đã."

Bảo Anh không tin, cô chắc chắn anh có lý do nên mới đột ngột hỏi như vậy, nhưng do cảm thấy anh không muốn nhắc lại, cô đành phải im lặng.

Mùi hương này của anh, hơi ấm này của anh, sự dịu dàng này của anh thật sự đang cuốn lấy cô, khiến cô không bao giờ muốn nhúc nhích, chỉ muốn anh ôm như thế này để giải tỏa nỗi nhớ mong.

Gin siết chặt lấy Bảo Anh, đôi mắt đột nhiên chìm vào những miền xa xôi. Người đàn bà điên kia vẫn chưa chịu buông tha cho anh và cô. Ngay lúc này anh phải ở bên cạnh để bảo vệ cô. Anh không thể để bà ta dưng vào một sợi tóc của cô.

Nếu cô muốn giết chết cô và anh, thì bà ta cứ việc giết anh hai lần là được, chỉ cần buông tha cho cô, để cô được sống.

Nếu cái chết của anh có thể đánh đổi bằng những hạnh phúc sau này của cô, thì anh chấp nhận chịu chết. Nếu lúc ấy anh không chết, chỉ hy vọng Minako sẽ xóa ký ức của cô một lần nữa để cô quên đi tất cả, kể cả anh, và sống một cuộc sống mới. Một cuộc sống không có thù hận, không có đau khổ, một cuộc sống không hề có anh đồng hành. Anh chấp nhận để cô quên đi anh, để cô có thể nhẹ nhàng mà mỉm cười, trở lại nhịp sống bình thường của một cô gái nữ sinh cấp ba.

Chỉ là khi nghĩ đến chuyện mình sẽ không còn xuất hiện trong cuộc đời của cô, tim của Gin lại cảm thấy vô cùng đau đớn...

"Shinakawa...! Người anh như cái lò sưởi ấy!" Bảo Anh xoa xoa lưng Gin, hớn hở lên tiếng. Cô không muốn đi về bây giờ đâu! Ngồi đây sưởi lò sưởi ấm như thế này thì còn gì sung sướng bằng cơ chứ!

"Về nhà còn có lò sưởi ấm hơn kia." Gin thờ dãi, cười khổ vì lời khen đột ngột của cô.

"Không!! Cái lò sưởi này ấm hơn." Bảo Anh lộn tay vào trong áo khoác của Gin, dụi đầu vào ngực anh và nhắm mắt lại hưởng thụ. Ấm lắm, thật sự rất ấm! Tay cô không còn cảm thấy tê buốt nữa.

"Được rồi, về thôi nào." Nói vậy thôi chứ anh cũng không muốn gỡ tay cô ra.

"Năm phút nữa thôi." Cô lắc đầu nguầy nguậy, miệng trả giá lên tục khiến Gin cứng họng. Anh vuốt nhẹ tóc cô, để mặc cô dụi dụi liên tục hai gò má phúng phính vào ngực mình không ngừng nghỉ. Bộ cô vui vì anh không hận cô nữa đến mức như thế này sao?

Bạn Gin: "Hết năm phút rồi."

Bạn Bảo Anh: "Eh!! Không đúng!! Vẫn còn mà..."

Bạn Gin: "Không về là anh lại để em ra giống như đợt đó nữa đó."

Bạn Bảo Anh: "..."

S

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 7: Anh đang buồn, phải không...?

Sau một hồi đợi đợi, cuối cùng Gin cũng đã có thể dẫn Bảo Anh ra khỏi bệnh viện thành công. Trên đường đi có nắng liên tục phồng má, chẳng thèm nhìn anh lấy một lần, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy tay anh khiến anh vừa mắc cười vừa khổ sở. Cô gái này nhìn mạnh mẽ vậy thôi chứ vẫn trẻ con cực kì.

"Sao vậy?" Anh đứng bước, lấy tay xoay mặt cô qua và hỏi.

Bảo Anh ngoan cố muốn quay đầu đi, nhưng tất cả cô cố gắng của cô chỉ là vô ích. Cuối cùng, sau khi biết mình không thể thoát khỏi, cô mới hậm hực trả lời: "Đã nói chỉ ôm năm phút thôi mà cũng không cho! Anh là đồ keo kiệt."

Anh trăn trở nhìn cô một hồi, rồi bật cười nãy tiếng khiến cô đỏ mặt, hét lên: "Cười cái gì mà cười!? Tên đáng ghét!"

"Được rồi!" Mặt anh đột ngột trở nên nguy hiểm cực kì "Nếu em muốn ôm, thì tối nay về nhà anh, anh cho em ôm cả đêm."

Nghe vậy, Bảo Anh càng lúc càng thấy ngượng hơn. Cái gì vậy? Anh đang dụ dỗ cô đó hả? Nhìn cái nụ cười đen tối kia của anh là biết mức độ dụ dỗ biến thái đến đâu rồi.

"Không ôm, không ôm nữa!!!" Bảo Anh xua tay la lịa, mồ hôi đầm đìa và lật đật đổi chủ đề "Ừa mà... mẹ của em đâu rồi?"

"Lúc này bà ấy nói phải về Việt Nam có việc gấp, nên giờ đã ra sân bay rồi." Gin trả lời, lấy hai tay nhéo và kéo đôi má phúng phính của cô căng ra "Bà ấy nói anh phải chăm sóc cho em."

"Ừ ừ da!!!" Bảo Anh là lên oai oái, miệng nài xin với giọng ngọt ngào "... Au á à! Á a i à..." (Đau quá à! Thà ra đi mà...)

Gin không nhéo nữa, chuyển sang xoa xoa đôi má rất nhẹ nhàng. Nhìn nó đó ừng lên anh lại càng buồn cười. Đôi má này của cô lúc này còn ngo ngoáy dụi dụi vào ngực anh, bây giờ lại bị anh hành hạ. Anh nhìn chăm chăm cô rất lâu. Lông mày của cô nhu chặt, mắt nhắm lại ra vẻ vô cùng khổ sở, miệng phát ra mấy tiếng nhe nhè gì đó chẳng rõ làm anh thấy dễ thương không chịu được. Nhìn mặt của cô lúc này chắc chắn là đang thực hiện kế "Ăn bình bất động"! Cô biết càng gây gổ thì anh càng làm tới, nên thôi, cứ đứng im chừng nào anh buông ra thì đánh lại cũng chẳng muộn.

Bộ cô tưởng anh không nhìn ra à?

Gin rời tay mình khỏi má của Bảo Anh. Ngay lập tức, cô vung tay lên, đâm vào bụng anh một cú thật mạnh và nhìn anh với đôi mắt toé lửa. Anh không thêm né, cứ việc đứng im để cô đánh trúng cho cô thoải mái. Đợi cô đánh đã rồi, anh lại mỉm cười, nhẹ nhàng lên tiếng: "Được chưa? Anh đưa em về."

Bảo Anh nhìn nụ cười vừa được về lên môi của anh, răng nghiến lại, nước mắt lại đột ngột rơi ra khỏi đáy mắt. Anh thấy thể liên giật mình, vội vã lau nước mắt cho cô, nhu mày lại vô cùng khó chịu và lật đật hỏi: "Em sao vậy? Anh xin lỗi! Đau lắm à?"

"Không phải..." Bảo Anh lắc đầu nguầy nguậy, gạt vội mấy giọt nước mắt rồi hít một hơi thật sâu "Chỉ là lâu rồi không thấy anh cười như vậy nên..."

Gin hơi sững người, trong lòng có cảm giác như bị nhiều mũi kim đâm vào một lúc. Có tổn thương nhiều như thế này tất cả cũng chỉ do anh, do sự thù hận của anh mà ra.

Anh không nói gì, chỉ im lặng nắm lấy tay cô và chăm chăm bước đi. Bàn tay này từ nay anh sẽ không buông ra nữa, trái tim của cô sẽ không đau vì anh thêm lần nào nữa, nước mắt của cô sẽ không rơi vì anh thêm nữa.

Thấy sự im lặng của Gin, Bảo Anh cũng không dám lên tiếng, cứ thế bước theo anh đi qua từng nẻo đường, tay vẫn nắm chặt không rời. Đồng đến, cô được một bàn tay ấm áp như thế này khiến cô vô cùng hạnh phúc. Tay của anh nắm trọn cả tay của cô, làm cô cảm thấy như được che chở. Bóng lưng cao ráo của anh đi trước cô làm cô thấy rất an toàn. Đi cạnh anh, cô không hề thấy sợ bất cứ chuyện gì. Khoảnh khắc này khiến trong lòng cô hoàn toàn đã muốn trao cả cuộc đời của mình cho anh bảo vệ.

Đôi này, cô còn biết tìm đâu ra một người như anh cơ chứ?

Sau một ngày nghỉ học với một cái lý do nào đó rất chính đáng, Bảo Anh đã phải lết xác đi học.

Lên đến lớp, ngồi vào chỗ và nói chuyện với bạn bè, cô mới cảm thấy rất thiếu vắng một điều gì đó.

Từ nay trở đi, trong đám bạn bè thân thiết của cô, sẽ không còn bóng hình, không còn nụ cười của Sakura. Cô thật sự không hiểu, tại sao Sakura lại xuất hiện ở đó? Chẳng lẽ cô ấy cũng có liên quan đến chuyện của cô hay sao? Hôm qua khi đi với Gin cô quên hỏi anh về vấn đề này.

Sakura chết trước mắt cô, lại còn chết trong tay cô, làm sao cô có thể nói một chuyện kinh khủng như vậy cho mọi người nghe cơ chứ? Đến giờ ai cũng tưởng Sakura bị cảm nặng không đi học, chỉ mình cô, và Gin là biết được tất cả sự thật tàn nhẫn. Đến khi nào, thì tất cả mới biết được chân tướng đây...? Nghĩ vậy, cô không dám nhìn tất cả mọi người nữa, chỉ còn cách xoay mặt nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài qua khung cửa sổ.

Đột nhiên, không gian bỗng xuất hiện những bông tuyết trắng xóa đang từ từ rơi xuống. Tuyết đã rơi rồi sao? Năm nay tuyết rơi sớm thế ư?

"Nghe nói năm nay tuyết sẽ rơi rất dày, nên nhà trường đang xếp lịch nghỉ đông sớm." Ayane nhìn theo Bảo Anh, lên tiếng với vẻ không mấy hứng khởi "Đồng nghĩa là tại mình phải kiểm tra học kỳ sớm hơn... Trời ơi!! Sắp tới lúc bị đày đọa rồi..."

"Có sao đâu nào?" Akiko cười híp mắt, nhẹ nhàng nói "Có gì đó sẽ làm gia sư cho cậu, được chưa?"

Bảo Anh nghe vậy, trong lòng cũng chùng xuống thấy rõ. Cô học chưa tới đâu đã phải thi rồi sao? Chắc cũng phải nhờ Akiko làm gia sư mới được!

"Nè Aki--

"Tớ cũng muốn cậu kèm tớ học nữa!!!" Bảo Anh chưa kịp nói hết câu, Sunire từ đâu đã nhào vào chặn họng cô.

"Được thôi!" Akiko quay sang vui vẻ đồng ý.

"Tớ nữa!!!" Bảo Anh giờ cao tay, hét toáng lên khiến mọi người giật cá mình. Akiko ngo mặt ra, đầu gật gù liên tục ra vẻ đồng ý, còn mấy người còn lại thì đơ toàn tập.

Bảo Anh đỏ mặt. Cô vừa làm chuyện gì sai sao?

"Ý!! Không được đâu!!" Ayane đột ngột phản bác "Sức học của cậu cũng ngang ngửa Aki rồi còn gì? Nếu muốn học thêm thì phải nhờ người giỏi hơn mới được."

"Đừng đó!!" Sunire mặt đen tối đi hẳn, cười cực kì nguy hiểm "Bạn trai của cậu không phải luôn luôn xếp đầu toàn khối sao? Cơ hội ngàn vàng như vậy còn không chịu thì muốn sao nữa chứ?"

Bảo Anh dơ như bị hù mất linh hồn. Dĩ nhiên là phải giỏi rồi, vì Gin đã mười chín tuổi rồi còn đâu? Và lại còn làm giám đốc trong tập đoàn của gia đình, mà đó còn là một tập đoàn lớn nữa chứ!

"Nhưng tớ muốn học với các cậu hơn, không được sao?" Cô nằng cô gắng vót vát hi vọng cuối cùng bằng giọng điệu nài nỉ chân thành "Nếu sức học của tớ ngang với Akiko thì tớ vừa học vừa chỉ bài các cậu cũng được mà..."

"Không!!" Sumire dứt khoát "Bọn tớ muốn Akiko dạy học, thì chỉ có Akiko mới được chỉ thôi. Người khác không được nhúng tay vào!"

"Đúng đúng đúng!!!" Ayane giờ cao tay đồng tình.

Thâm tâm của Bảo Anh đang gào thét điên cuồng. Lũ bạn của cô từ lúc nào mà lại trở mặt như vậy chứ hả? À khoan... chỉ còn một người là có thể tin được...

"Akiko!!!" Cô nằng quay sang người bạn dịu hiền nhất đám, cất giọng nhào nhệch.

"Tớ cũng muốn lắm, nhưng mà..." Akiko cười tươi rồi nhìn Bảo Anh, rồi lại quay sang nhìn hai người kia đang nổi sát khí biểu tình đòi từ chối "Có lẽ là không được rồi!"

Bảo Anh xin thề, bây giờ nếu như cô có súng trong tay, cô sẽ lên đạn tự sát ngay tức khắc.

Đúng là bạn bè đoàn kết. Một khi đã muốn thực hiện kế hoạch thì phải làm cho bằng được. Được thôi! Muốn cô học chung với Gin cũng được. Dù sao để anh làm gia sư vài ngày cũng không chết.

Buổi trưa, do không thể ra ngoài ăn được nên Gin và Bảo Anh phải ăn ở khu vực canteen. Vừa mới ăn miếng đầu mà cô nằng đã trừng mắt nhìn anh giống như muốn hỏi tội, miệng thì vẫn nhai liên tục khiến anh phải cười khổ.

"Miyamoto Chiaki! Anh để nghị em có chuyện gì thì nói nhanh lên..." Cuối cùng, không chịu nổi nữa, anh đành vrun tay ra nhéo má cô khi cô vừa nuốt thức ăn xuống và ra vẻ rất nghiêm túc "... nếu em không muốn má của mình nhão nhệch như bánh bao bị nhúng nước."

"Aaa!!!" Bảo Anh lấy đầu kia của chiếc đĩa chọt liên tục vào cánh tay của anh, nhưng nó lại không hề di chuyển "Bỏ tay ra, em nói liền đây này!"

Gin lấy tay còn lại chống cằm, miệng mỉm cười và bỏ tay kia khỏi má của cô. Cô đau khổ xoa xoa gò má của mình một hồi rồi mới chịu lên tiếng: "Sắp thi học kỳ rồi..."

"Ừm!" Anh trả lời, rồi cầm lấy đĩa và tiếp tục ăn "Thì sao?"

"À thì... Có mấy môn học em vẫn chưa hiểu cho lắm! Cho nên là..." Bảo Anh nhẹ nhàng liếc dọc, lấp bấp như gà mắc tóc. Đã xấu hổ không biết nói sao lại còn gắp đám bạn thân ngồi đối diện trừng mắt nhìn cô, ra hiệu cô phải nói nữa mới đau chứ.

"Chiaki!" Gin đột ngột gọi tên cô rất to khiến cô giật bắn người, lập tức quay sang nhìn anh với vẻ mặt ngu ngơ, làm anh vừa thấy tức vừa buồn cười "Nói chuyện với anh mà lại đi ngắm trai khác à?"

"Không phải!" Cô làm bộ ra vẻ lạnh lùng, trả lời anh và được nước nói luôn cho đỡ ngượng "Em muốn anh làm gia sư cho em"

Gin đang định ăn thêm miếng nữa, nghe cô nói vậy thì cứ tưởng nghe lầm, lập tức buông đĩa xuống nhìn cô chăm chăm "Em nói gì cơ?"

"À thì... làm gia sư..." Cô nằng nập bập đến mức nói một câu chẳng rõ đầu đuôi gì sất.

"Anh làm gia sư rất khó, em không chịu được đâu." Anh mỉm cười, xoa đầu cô và bình thản nói "Sao không nhờ bạn của em kia?"

Bảo Anh lại quay sang nhìn đám bạn thân, sát khí toả ra thậm chí còn nặng hơn lúc trước khiến cô nằng nừng mình, lập tức quay lại nhìn anh, đập bàn một cái và nói rõ to: "Nhưng em chỉ muốn anh làm thôi."

Gin bật cười trước thái độ kiên quyết của cô, buông đĩa, khoanh tay lại và nhếch nhệ môi cười một cái "Được rồi cô Miyamoto, nếu cô muốn thì tôi sẽ chiều."

Bảo Anh cười rạng rỡ, lộ rõ vẻ hạnh phúc và thờ phào một cái vô cùng nhẹ nhõm. Cuối cùng thì cũng có thể thoát khỏi cái sự đáng sợ của đám bạn rồi.

Nhưng mà... vẫn còn một chuyện đáng sợ hơn đang chờ cô trước mắt...

"Chiều nay anh sẽ qua nhà em. Mỗi ngày học hai tiếng, từ sáu giờ tới tám giờ. Trước khi anh tới, em phải chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng để học, nghe chưa?" Gin ra yêu cầu với Bảo Anh. Cô bĩu môi một cái, bộ anh đã từng làm gia sư rồi hay sao mà nói nghe cô vẻ kinh nghiệm thế? Cô đã từng học với một gia sư rất khó, chẳng lẽ lại không chịu được anh sao?

"Em cũng có điều kiện."

"Em nói đi."

"Thứ nhất, phải nghiêm túc, không được chọc em."

"Cái đó còn tuy."

"Không được!! Thật là... thứ hai, không được giờ trò với em."

"Em nghĩ anh biến thái vậy à?"

"Siêu biến thái."

Gin có cảm giác như ai đó đang lấy nguyên một mũi dao khổng lồ phóng thẳng vào tim anh khi nghe cô tỉnh rồì đáp lại như vậy.

"Thứ ba,..." Bảo Anh lại tiếp tục chủ đề "Không được nghiêm khắc quá mức với em!!"

"Làm gia sư thì phải nghiêm khắc chứ." Gin chống cằm, xoa đầu cô "Anh nói rồi, anh làm gia sư rất khó, em muốn anh làm thì em phải chấp nhận thôi."

Bảo Anh nín bặt. Chẳng lẽ cô là người yêu của anh mà anh cũng không tha luôn sao?

Chiều, vừa về đến nhà là Bảo Anh đã lao thẳng vào phòng tắm. Cô phải tắm sớm trước khi Gin đến để còn chuẩn bị bàn học các kiểu nữa.

Sau nửa tiếng loay hoay trong phòng tắm, cuối cùng cô nằng nừng có thể bước ra và chạy vù lên phòng.

Đang bận rộn xếp tập vở thì tiếng chuông cửa vang lên khiến Bảo Anh phải giật mình, lạnh hết cả sống lưng. Sao tới đúng giờ dữ vậy trời? Chẳng lẽ đây là thói quen của những người làm chức vụ cao cấp trong công ty sao?

Bảo Anh tức lười, tạm dừng công việc và chạy xuống dưới nhà.

Vừa đến cửa thì bà Nguyễn đã mở cửa trước cho Gin vào rồi. Bảo Anh lon ton chạy tới gần, giới thiệu sơ qua cho bà để bà yên tâm và vào bếp làm bữa tối tiếp. Xem ra bà rất có thiện cảm với Gin thì phải, thấy mặt bà tươi rói hẳn ra.

"Em định để thầy mình đứng ở cửa hoài à?" Nghe Gin lên tiếng, Bảo Anh mới giật mình mà mới anh vào nhà. Anh nhìn cô, cô đi dép bông trong nhà màu xanh, mặc áo thun hồng tay dài khá rộng, quần dài thun màu trắng, đã vậy tóc còn xoả ra. Nhìn cô lúc này chẳng giống một cô nàng tập Karatedo lên tới đâu chút nào! Giống một đứa con nít thì đúng hơn.

Lên đến phòng của Bảo Anh, Gin ngay lập tức trở nên nghiêm túc là thường, nghiêm túc đến mức khiến Bảo Anh cũng phải giật mình. Ngồi giải bài với anh, mỗi lần cô làm sai là anh lại lấy bút chì gõ nhẹ vào trán cô rồi mới chịu giải bài cho cô, khiến cô khổ sở là oai oái cả chục lần. Muốn giải lao cũng không được, phải giải hết bài mới thôi. Công thức toán được anh ghi vào vào làm cô chóng cả mặt, nhưng được một cái là anh giảng rất dễ hiểu, chỉ cần giảng một lần là cô làm được ngay lập tức, giống như cái hồi cô gọi điện hỏi bài anh vậy.

Tiếp theo là tiếng Anh, môn mà Bảo Anh khá tự hào vì sức học môn này của cô rất khá. Ban đầu, Gin cho đề nào là làm được hết sạch, nhưng càng về sau đề càng khó, và số câu hỏi khiến cô cắn bút ngày càng nhiều lên. Gin nhìn cô ngồi suy nghĩ mà cười thầm suốt. Anh thích nhìn cô khi cô tập trung như thế này, cứ dễ thương theo một kiểu nào đó rất lạ không trộn lẫn vào đâu được.

"Shinakawa..." Cuối cùng vì không giải được, Bảo Anh đành phải đầu hàng, ngược mắt nhìn Gin với dáng vẻ tội nghiệp "Giải cho em câu này!!"

Gin nhìn gương mặt ú rù của cô một lúc, rồi lấy bút chì gõ nhẹ vào trán cô và chăm chú nhìn vào đề: "Câu nào?"

"Câu bốn mươi hai!" Bảo Anh vừa xoa xoa cái trán tội nghiệp của mình vừa chỉ cho anh câu mà mình bị. Anh đặt bút chì xuống, giảng cho cô. Giọng anh trầm ấm, nghe rất lọt tai. Đầu anh hơi nghiêng qua, khiến mùi hương của anh bay vào mũi cô càng lúc càng nhiều. Trời ơi!!! Như thế này thì làm sao cô tập trung được đây?

Gin giảng bài xong, ngược lên hỏi cô xem có hiểu không, thì chỉ thấy cô im lặng gất đầu lia lịa, hai má đỏ bừng bừng.

"Em có tập trung không thế?" Anh nhu mày lại, nghi ngờ hỏi cô.

"Cồ!! Có mà!!!" Bảo Anh lập tức hét lên, làm Gin suýt nữa đã phải vào viện để khám tai vì cứ tưởng màng nhĩ bị thủng.

"Vậy thì câu này khoan đáp án nào?" Anh hất mặt về phía đề bài, hỏi cô.

"À... ừm..." Bảo Anh mỉm cười lại, tay lạnh ngắt vì lo lắng. Chết dừ, nãy giờ cô nghe được có một nửa thì làm sao biết chọn đáp án nào đây "Em nghĩ là đáp án C... mà không, cũng có thể là B... khoan khoan, hình như A đúng hơn... cũng không phải, lẽ D cũng đúng thì sao..."

"Không tập trung này." Gin lấy cả bàn tay đập vào trán cô một cái thật kêu, giọng nửa trách móc nửa buồn cười "Vậy thì khi đi thi em cứ khoan bốn đáp án, rồi ghi kể bên là "giảm khảo thấy câu nào sai thì lấy gồm bởi họ em, chưa câu đúng lại" là được. Khởi suy nghĩ."

"Đau quá..." Bảo Anh xuýt xoa đầy khổ sở "Nếu được làm vậy thì em đã không cần học bài rồi!"

Cô lấy gương cầm tay soi trán mình. Trời đất! Nó đỏ tấy tới mức này rồi cơ á?? Shinakawa Gin, anh đúng là đồ ác độc!!

Cô nằng nạng chăm chú sẫm soi, thì đột nhiên Gin lại lấy tay giật chiếc gương và ném lên giường một cách tinh bơ khiến cô ngã dơ một vại giấy vì không định hình được.

"Anh làm gì vậy hả? Em đang soi vết thương nà!" Sau khi đã nhận thức, Bảo Anh mới bắt mắt hết lên. Gin không nói gì, chỉ im lặng xoay mặt cô sang đối diện với mình, rồi nhẹ nhàng hôn vào trán cô một cái.

"Thế này có đỡ đau hơn không?" Anh cụng nhẹ trán của mình vào trán cô, đôi mắt chăm chú nhìn thẳng vào con người của cô làm cô chẳng thể trốn đi đâu được. Cô mỉm cười lại, mặt đỏ bừng, chẳng biết phải nói gì. Anh đâu có biết chỉ vì anh mà cô không tập trung được, chỉ vì cái mùi hương khi gió của anh quần lấy cô mà đầu óc cô để ở trên mây từ nãy giờ.

"Em không hợp với mùa đông..." Gin nắm lấy tay Bảo Anh, dịu dàng tiếp lời "Mới ngồi có một chút mà tay lạnh buốt hết rồi đây này."

Đúng là Bảo Anh từ nhỏ đã chịu lạnh không giới. Trời này người ta ra ngoài mặc hai áo khoác thì chắc có phải mới tới tận bốn áo! Ăn mặc phải kín từ đầu tới chân, nếu không ngồi một chút sẽ lạnh buốt ngay.

Chẳng lẽ từ nhỏ đến giờ anh vẫn luôn đề ý cô như vậy sao?

"Ngồi sưởi tay cho em một lát vậy." Anh ngồi thẳng dậy, cầm lấy hai bàn tay của cô và xoa nhẹ "Nghỉ giải lao năm phút."

Bảo Anh mừng quýnh, mặt mày rạng rỡ lên hẳn. Cô ngồi đung đưa hai chân nhìn anh đang nắm lấy tay mình và sưởi chúng. Tay anh ấm đã nắn, mới có chút xù mà tay cô đã bớt lạnh hẳn rồi.

"Được nghỉ vui thế cơ à?" Gin nãy giờ đang chăm chú nhìn vào tay của ai đó, ngược mặt lên thì lại thấy người ta mặt mũi tươi rói, miệng cười rạng rỡ nhìn mình.

"Dĩ nhiên rồi, nghỉ giải lao ai mà không thích?" Bảo Anh thành thật nói "Với lại có mấy sưởi ngồi sưởi tay cho, còn gì sướng bằng!"

Gin cười khò, hóa ra cô chỉ xem anh là một cái máy sưởi thôi à?

"Tay ấm lại rồi, học tiếp thôi." Gin buông tay cô ra và bình thản nói, nhưng khổ cái cô lại không chịu, cứ nắm chặt lấy tay anh không chịu rời.

"Thêm năm phút nữa." Cô cười ranh ma, trả giá.

"Không được." Anh nhắm mắt lại, không thèm nhìn cô "Học nốt đi đã, chỉ còn hai đề nữa là xong rồi."

Khoe miệng và lồng mày của Bảo Anh giắt giắt không ngừng. Một đề tiếng Anh của anh tới tận sáu mươi câu, ừ thì còn có hai đề nữa thôi chứ nhiều!

Bảo Anh thờ dài ngao ngán. Thôi vậy... chịu trận thêm một chút chắc cũng không sao.

Đề đầu tiên giải xong trong vòng nửa tiếng. Đề thứ hai còn khó hơn, phần đoạn văn diễn từ khiến Bảo Anh phải cần rít cả cây bút chì và bị Gin gỡ đầu mấy lần mới làm được. Làm xong thì đồng hồ điểm bảy giờ bốn mươi lăm phút tối, còn tận mười lăm phút mới hết giờ học.

Đang ngồi nghịch điện thoại của Gin, Bảo Anh mới sực nhớ hôm nay chưa bôi thuốc cho cổ tay của mình nên lật đặt lục lại hộp bàn, lôi tuýt thuốc ra. Gin thấy cô làm vậy, tìm anh lại đột ngột nhói lên một chút. Vết bầm của cô vẫn chưa tan hết, hình như vẫn còn đau.

"Cổ chú của em có biết em bị như thế này không?" Anh lấy tuýt thuốc khỏi tay cô, nâng cổ tay của cô lên và bắt đầu thoa thuốc vào vết bầm của cô.

"Không, do em hay mặc áo tay dài nên họ không thấy. Thuốc cũng là do em mua..." Bảo Anh hết nhìn anh rồi lại nhìn xuống tay mình đang được anh nâng giữ rất nhẹ nhàng, cứ như thể sợ động mạnh quá thì cô sẽ đau vậy.

"Ừm..." Gin vẫn tập trung thoa thuốc cho cô, cổ họng phát ra tiếng ừ hừ như chứng tỏ đã nghe cô nói.

Hình như anh đang buồn.

Bảo Anh có thể thấy được khi nhìn đôi mắt đang sụp xuống của anh. Cô đột ngột rụt tay về, thoa vội cho thuốc ngấm vào vết thương rồi chồm người tới ôm chặt lấy anh.

"Em sao vậy? Anh đang thoa thuốc cho mà..." Gin vuốt tóc cô, hơi ngạc nhiên khi cô có những hành động kì lạ như vậy.

"Anh đang buồn, phải không?" Bảo Anh vùi đầu vào ngực anh, thẳng thắn hỏi.

Gin không trả lời. Anh im lặng rất lâu. Cả căn phòng chìm ngập trong sự tĩnh lặng bất thường, đến nỗi có thể nghe thấy cả tiếng tích tắc đều đều của chiếc đồng hồ treo tường.

"Tám giờ rồi, anh phải về đây." Gin nắm lấy đôi vai của Bảo Anh, nhẹ nhàng đẩy cô ra và đứng dậy, mặc áo khoác vào.

"Đề em tiền anh." Bảo Anh cũng vội vã đứng bật dậy. Mặc kệ anh không đồng ý, cô năng vắn lon ton theo anh xuống tới cửa, còn mang dép đi với anh ra ngoài sân mới chịu.

"Mũi đồ lên hết rồi kia, vào nhà ngay!" Anh búng mũi cô, nghiêm túc ra lệnh.

"Anh về thì em mới vào." Bảo Anh xoa xoa cái mũi lạnh cóng như đá của mình, lì lợm phản bác.

Gin thờ dài một hồi, chịu thua độ ngoan cố của cô. Sau một hồi đứng cân đặng, trách móc, anh mới quay lưng rời đi.

Bảo Anh nhìn theo bóng lưng của anh đang dần bị màn đêm nhấn chìm, trong lòng ngổn ngang rất nhiều cảm xúc. Lúc này, anh đã không trả lời câu hỏi của cô, chỉ im lặng ôm cô rất lâu và thờ rất mạnh.

Đến lúc này, cô mới nhận ra được một chuyện.

Người yêu của cô, anh ấy chưa bao giờ nói ra nỗi buồn của chính mình khi còn tỉnh táo.

Vậy liệu nếu anh say lần nữa, thì anh có chịu nói ra không? Anh có chịu khóc trên vai cô lần nào nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 4 - Chương 8: Em chưa say mà!!

Mấy ngày sau khi Gin tới dạy học, Bảo Anh không dám lỏ thuốc ra bôi trước mặt anh nữa.

Cứ thế cho đến hết tuần, cô cũng đã được anh nhồi vào đầu một đồng kiến thức đủ để làm điểm cao trong kì thi học kỳ. Trong lúc học thì luôn miệng than vãn, nhưng được anh cho nghỉ giải lao, được anh sưởi tay cho thì cô lại phần chần hân lên, lại có tinh thần học tiếp.

Bảo Anh tự nghĩ, Gin cũng biết cách dụ dỗ cô quá đấy chứ! Đã vậy học xong còn được nghịch điện thoại của anh, bao nhiêu là trò chơi hấp dẫn trong đó, cả những ứng dụng có giá tiền khá chất (đối với Bảo Anh) cũng được anh mua. Chắc hôm trước nghe cô than muốn chơi cái này cái nọ nên anh tài về cho đấy mà.

"Thì không đáng hoảng là anh xóa hết đó nghe chưa?" Gin giờ giọng dọa nạt.

"Yên tâm yên tâm đi mà!! Em thì chắc chắn điểm sẽ cao." Bảo Anh dựa đầu vào vai anh, mắt vẫn tập trung vào màn hình, còn miệng thì trả lời anh cho có lệ.

"Điểm sàn là chín mươi điểm."

Gin mới nói dứt câu, Bảo Anh đã ngay lập tức bỏ dở trò chơi, bật đầu đầy trợn mắt nhìn anh. WTF?? Anh giết người đấy há?? Chín mươi điểm? Anh đang đùa cô chắc?

"Tám mươi." Cô bắt đầu trả giá.

"Chín mươi." Gin vẫn bình thản nhìn cô, mỉm cười vô cùng "đùa đấy".

"Tám mươi lăm."

"Chín mươi."

"Tám mươi bảy, giá chót."

"Cô Miyamoto, tôi chỉ đồng ý giá chín mươi, nếu không, trả điện thoại đây."

Bảo Anh khóc ròng. Chỉ vì mấy trò chơi đó hơi đầy hấp dẫn mà cô phải tự đẩy dọa thân xác mình hay sao chứ? Bộ anh tưởng sức học của cô cũng trâu bò như anh hay sao mà thi được chín mươi điểm?

"Được thôi!!" Cô mạnh miệng nói to "Chín mươi thì chín mươi, không sợ!"

Gin không nói gì, chỉ nhìn cô và mỉm cười một lúc lâu. Cô ngờ mặt ra, nhủ mảy lại nghiêng đầu nhìn anh trong khó hiểu. Anh đang nghĩ gì vậy nhỉ? Chẳng lẽ lại nghĩ ra thêm trò gì để chọc cô à?

"Anh về đây. Mai gặp." Anh nhéo má cô một cái, rồi đứng dậy và mặc áo khoác vào.

Bảo Anh xoa xoa má của mình, trong đầu đột ngột sực nhớ ra chuyện gì đó nên vội vã gọi anh: "À, đúng rồi!"

Gin dừng lại, xoay đầu nhìn cô: "Chuyện gì vậy?"

"Về chuyện của Sakura..." Bảo Anh vẫn ngồi yên trên ghế, thẳng thắn nhìn anh không tránh né, giọng của cô hơi chùng xuống.

Gin thờ dài, bước tới xoa đầu cô. Anh biết cô gái này sẽ không dễ dàng cho qua một chuyện kinh khủng như thế này mà!

"Mẹ của em nói, bà ấy đã cho người lo hậu sự cho cô ấy đáng hoảng rồi."

"Mẹ của cậu ấy ở đâu? Em muốn đi thăm..." Bảo Anh bấu chặt tay vào vạt áo, trong lòng lại nổi lên sự buồn bã.

"Hiện tại thì chưa thể nói, đợi mọi chuyện lắng xuống đã... Cha mẹ của Sakura mất từ lúc cô ấy mười lăm tuổi, nên bây giờ cô ấy cũng không còn ai thăm hỏi. Sau này, anh chắc chắn sẽ tới viếng mộ cô ấy thường xuyên." Gìn ngồi xuống ngang tầm mắt Bảo Anh, nắm chặt lấy tay cô và an ủi "Anh hứa, sẽ luôn luôn dẫn em theo cùng."

Nghe Gìn nói vậy, Bảo Anh mới cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Chỉ là nhẹ nhõm phần nào thôi. Khi nào tất cả bọn bè biết tin, thì cô mới có thể nhẹ nhõm hẳn. Lúc này cô đang giấu họ một sự thật quá khủng khiếp, nên cô vẫn chưa thể nào thanh thản mà sống được.

Ngày thi đã gần kề, trước lúc đó, cả đám đã lục đục chuẩn bị kế hoạch cho kì nghỉ đông sắp tới.

"Hả? Cậu nói... đi trượt tuyết ở Hakuba, Nagano sao?" Bảo Anh mắt tròn mắt dẹt, hỏi lại Akiko một lần nữa. Cô đã từng đi du lịch Nhật Bản vào mùa đông nên cũng có rảnh về trượt tuyết một chút. Năm đó cô đi với gia đình đến Hokkaido, được ba cô dạy cho trượt tuyết, nhưng chỉ mới đi được mấy mét đã té rồi...

"Ừ! Ở Hakuba nhà tớ có mở một khách sạn." Akiko tươi cười trả lời lại "Các cậu không cần lo về chi phí, chỉ cần xách hành lý và đi là được rồi."

"Rốt cuộc là nhà cậu có bao nhiêu cái khách sạn vậy hả?" Sumire ngây dơ ra hỏi cô bạn của mình.

"Nhà Akiko làm trong ngành xây dựng, ngoài ra còn có một chuỗi nhà hàng khách sạn cao cấp do anh trai của cậu ấy kế thừa từ cha và phát triển." Ayane hào hứng giải thích cho mọi người "Anh ấy chỉ mới hai mươi tám tuổi thôi mà đã giỏi như vậy rồi."

"Ừ, mặc dù đôi lúc có điên điên một chút." Mặt của Akiko thoáng tối sầm trong vài giây, rồi lại trở nên tươi tỉnh như thường "Anh tớ nói đợi Aya đủ tuổi sẽ cưới cậu ấy."

"Aki!!!" Ayane đỏ mặt hét âm lên "Sao cậu lại nói vậy bạ trước mặt mọi người vậy hả?"

"Đừng mà!!" Akiko vẫn cười, nhìn cô bạn trẻ con kia gương đến mức muốn khóc, rồi lại nhìn sang Sumire và Bảo Anh đang ôm nhau ngời ngời "Anh tớ rất thích Aya nên cứ chọc cậu ấy suốt, từ lúc cậu ấy còn nhỏ cho tới giờ. Nhưng bảo vệ cậu ấy ghê lắm, bảo vệ còn hơn em gái nữa ấy chứ. Cái gì cũng chiều, chỉ có cái là hay làm cho cậu ấy khóc thôi."

"Mấy người toàn được làm nể chính tiêu thuyết tình cảm..." Sumire đột ngột ừ ừ hẳn ra "Còn tôi thì cứ tới ngày mới mất đợi cái anh chàng nam chính hoàn hảo nào đó xuất hiện mà mếu thấy đâu."

Bảo Anh nghe Sumire nói thì lại thấy chột dạ.

Ý của cô ấy là, chuyện của cô cũng là một câu chuyện tình cảm ngập tràn màu hồng sao?

Bảo Anh thấy màu hồng rất ít, còn đa số lại toàn màu đỏ của hận thù và chết chóc. Vậy thì cô được coi là tình cảm lãng mạn không?

"Rồi sao nữa? Cậu kể tiếp chuyện của Ayane coi." Sumire trở về trạng thái phấn chấn, yêu cầu Akiko "Hai người này cách nhau tận mười hai tuổi, chà, lãng mạn gớm."

"Không được kể, không được nghe nữa!!!" Ayane đập bàn, mặt đỏ ửng hết cả lên.

"Tớ cũng từng hỏi anh tớ có nghiêm túc khi nói ra câu muốn cưới Aya không. Anh ấy rất thẳng thắn, dĩ nhiên là cũng rất nghiêm túc nói rằng có. Anh ấy nói Aya như thỏ con ấy, tối ngày chạy nhảy lon ton, tính tình thì ngây thơ trẻ con, lại hay mít ướt. Anh ấy mà không giành trước thì thế nào cũng có người giành. Và lại..."

"Và lại cái gì?" Sumire sốt ruột khi Akiko dừng giữa chừng.

Akiko liếc sang Ayane đang bị Bảo Anh giữ tay chặn lại không cho manh động, bật cười một cái rồi kể tiếp: "Anh ấy nói, từ sau khi anh trai Aya mất, thế giới này chỉ còn một mình anh ấy được bảo vệ Aya thôi."

Sumire cười cười, quay sang cô bạn có gương mặt trẻ con đang nhăn lại vì khổ sở kia và thăm thán phục. Cô nàng này đúng là thần thánh, chỉ vì cái tính vô tư lự mà được một anh chàng vừa tài vừa đẹp trai yêu thương. Còn cô thì sao đây? Điều đã mà tính tình thì cộc cằn, cứ như đàn ông thì ai mà yêu cho nổi chứ?

"C... chẳng phải chúng mình đang bàn về chuyện đi du lịch hay sao?" Ayane lấp bấp lên tiếng để đổi chủ đề.

"Ừ ha, đợt đi du lịch lần này cũng có anh trai của tớ nữa. Anh ấy phải đích thân đến đó kiểm tra vài thứ. Nghe nói khách hàng đang yêu cầu thêm một vài dịch vụ nữa..." Akiko đập tay một cái, chuyển chủ đề mà như không chuyển.

"Sướng quá rồi! Chẳng chưa cưới đi chung luôn kia kìa." Sumire huých vai Ayane một cái. Người của Ayane lúc này phải nói là y như cái lò sưởi đi động, ấm đến mức nóng hổi.

Bảo Anh chỉ biết bật cười theo mọi người. Ayane lúc nào cũng đáng yêu trong mọi tình huống. Thắc mắc cũng đáng yêu, khóc cũng đáng yêu, ngượng cũng đáng yêu nốt! Và lại có gái này còn ngây thơ, vốc đáng lại nhỏ nhắn, nhìn là muốn bảo vệ rồi. Thử hỏi có tên nào mà không bị đón gục khi tiếp xúc lâu ngày cơ chứ?

Bàn ra thì cũng phải bàn về việc chính, đó chính là kỳ thi học kỳ đầy cam go đã sắp bắt đầu rồi.

Đêm trước ngày thi, Bảo Anh đã phải thức đến gần một giờ sáng để ôn lại tất cả các kiến thức ở trường và của Gìn dạy cho cô. Vì một kỳ thi không có điểm thấp hơn điểm chín mươi, vì tương lai được chơi game, cổ lên đi Bảo Anh!!

Kỳ thi đã bắt đầu.

Thời gian này vô cùng căng thẳng. Thi xong một môn rồi Bảo Anh chẳng dám đi so kết quả. Cô sợ phát hiện ra một cái lỗi ngớ ngẩn nào đó thì lại tức giận mà đập nát bàn ra mất!

Trải qua bao nhiêu ngày thi căng thẳng, cuối cùng thì kết quả cũng đã có. Giờ ăn trưa, tất cả các bài kiểm tra của Bảo Anh được xếp nằm sấp lại trước mặt Gìn, vì cô nằng nặc đòi coi điểm của anh trước mới chịu.

Cái quái gì đây?

Tại sao môn nào cũng một trăm chói lóa thế này?

Mặc dù biết anh đã mười chín tuổi, mặc dù biết anh là giám đốc, nhưng anh vẫn có thể nhớ được kiến thức của năm nhất cấp ba hay sao?? Không hổ danh là luôn luôn xếp đầu toàn khối. À mà khoan đã... hình như đề thi của anh khác với đề thi của cô thì phải...

"Đề thi của anh..."

"Hiệu trưởng đặc biệt chuẩn bị đề nâng cao cho anh." Gìn trả lời thắc mắc của cô ngay.

Lại còn nâng cao đặc biệt nữa cơ á?

"IQ của anh là bao nhiêu thế?" Bảo Anh nheo mắt lại, nghi ngờ hỏi anh.

"Không hỏi IQ ở đây. Được rồi, anh xem điểm của em đây nhé." Gìn thu bài của mình về, rồi từ từ lật giờ từng tờ kiểm tra một của cô mặc dù cô đang gào thét các kiểu. Ôi trời ơi... đề anh coi bài có phải là một sự si nhục không? Một người giỏi như vậy, thấy được mấy lỗi ngớ ngẩn của cô thế nào cũng cười cho cô xấu hổ đến chết.

Gìn lật hết lên. Tốt! Tất cả đều trên chín mươi cả.

"Ồ đây, em bị sai này... Cà ở đây nữa, nên mới bị trừ điểm." Gìn hơi chồm người lên, ấn cần chỉ cho cô những lỗi mà cô mắc phải "Lần sau nhớ tính cho kỹ, bài này rất dễ bị nhầm giữa dấu cộng và trừ."

Bảo Anh chăm chú lắng nghe Gìn giảng, đầu gật gù liên tục. Cứ thế, anh liên tục chỉ ra những lỗi sai của cô ở từng môn một để cô rút kinh nghiệm sửa chữa. Lâu lâu cô lại liếc nhìn anh một chút, tự ngầm lại rằng, anh cũng đã lớn, nên sẽ chẳng bao giờ cười cợt cô vì những chuyện đĩm sao còn con này. Có gia sự như anh thật là tốt. Vừa miễn phí tiền học, còn được điểm cao trong kỳ thi, lại còn được suôi tay miễn phí, quá lời cho cô rồi còn gì nữa!

"Shinakawa..."

Gìn đang giảng bài say sưa, nghe Bảo Anh gọi thì phải dừng lại, ngược lên xem cô gọi mình có chuyện gì.

"Cảm ơn anh!" Cô tươi cười, nắm lấy tay anh và vui vẻ nói. Tự nhiên cô cảm thấy chẳng ngại ngần gì cả. Cảm ơn anh vì chuyện này là điều hết sức bình thường mà!

Gìn mỉm cười, búng nhẹ vào trán cô một cái: "Ngốc! Nãy giờ có nghe anh nói gì không đấy?"

Bảo Anh búng tỉnh. Thôi chết, nãy giờ cô chỉ nghe có một nửa, còn nửa sau lo ngắm anh nên chẳng nghe gì hết trơn!

"À thì..."

"Ngày mai không được đụng vào điện thoại của anh. Phạt em vì không nghe."

"Nè!! Em làm bài đều được trên chín mươi điểm cơ mà? Anh phải rộng lượng chứ!!!"

"Cho chừa tội ngấm trai quên học."

Bảo Anh vừa tức vừa thẹn. Anh không công bằng gì hết tron! Anh có biết cô nhớ cái điện thoại của anh đến mức nào không? Đùng là đồ nhảm tâm

Kỳ thi qua đi, các học sinh cuối cùng cũng có thể thoải mái tận hưởng một kì nghỉ đông trong vui vẻ.

Đám bạn của Bảo Anh quyết định đi bằng xe hơi của nhà Akiko đến Nagano. Trước ngày đi, Bảo Anh rất háo hức, thậm chí mặc cho Tokyo đang chìm giữa giá lạnh, cô vẫn lúi kẻo Gin đi mua đồ chung với mình. Phái – mua – đồ - cặp! Có nắng cứ khăng khăng như vậy suốt.

Gin không nói gì, chỉ mặc cho cô muốn lúi đi đâu thì lúi, anh chỉ ra một điều kiện duy nhất với cô là:

"Toàn bộ đều phải do anh trả tiền."

Bảo Anh bủn rủn không chịu, anh lại đứng kéo má cô với lời đe dọa "tới khi nào chúng bị xệ thì thôi" thì cô mới đồng ý.

Nhưng có một chuyện mà Bảo Anh không hề ngờ tới vào đúng ngày khởi hành.

"Công ty có vài chuyện gấp cần anh giải quyết, nên anh không đi được."

Đùng! Đòang!!

Cô nàng như bị sét đánh ngang tai khi nghe Gin gọi điện thông báo như vậy. Sao anh lại bận vào đúng lúc này cơ chứ? Tại sao mấy ngày trước không bận mà lại nhảm vào ngày này hà trời?

Suốt cả đoạn đường hơn hai trăm cây số, cô nàng bị người yêu bỏ rơi chỉ ngồi tro mặt nhìn vào màn hình điện thoại, chẳng thèm quan tâm cảnh vật bên ngoài đẹp thế nào hay không khí trong xe vui nhộn ra sao, nhìn cũng tội, mà thôi cũng kệ...

Lên đến nơi, mọi người vào phòng cất hành lý rồi hẹn nhau dưới sảnh để tới khu trượt tuyết ngay. Bảo Anh tạm đẹp Gin qua một bên, cố gắng tận hưởng kỳ nghỉ đông của mình cho thật hoàn hảo. Anh bận cũng không thể trách anh được, là do công việc cả thôi mà!

Cả đám trượt tuyết cả buổi sáng, xế chiều mới chịu lết xác về. Vừa thay đồ xong thì đám con gái rủ nhau đi tắm suối nước nóng, rồi vào nhà hàng của khách sạn dùng bữa tối. Sumire cao hứng quá, gọi hẳn một chai Sake, thách xem ai say trước thì phải trả lời thật lòng câu hỏi mà mọi người đặt ra. Mặc dù là rượu gạo, và nhẹ, nhưng ai nói là sẽ không say nào?

Ayane rất dễ say, nên anh trai của Akiko phải đứng ra rút lui trước, chỉ ngồi đó và xem thôi. Vậy là chỉ còn lại bốn người chơi, là Akiko, Bảo Anh, Sumire và Michio.

Cả đám uống rất khí thế. Bảo Anh là người uống sung nhất vì đang buồn chán, nên suy ra cô nàng lại là người say đầu tiên.

Đúng lúc đó, thì ngoài cổng khách sạn lại đón một chiếc Aston Martin One – 77 sang trọng của ai đó đi vào.

"Nè, nghe câu hỏi nè." Sumire cũng đã ngà ngà say, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để đặt câu hỏi cho Bảo Anh "Câu này hơi nhạy cảm một chút, cậu có trả lời được không?"

"Choi hết." Bảo Anh nhếch miệng cười ngao nghể, gương mặt của cô đỏ ửng.

"Ngày trước cậu quen anh Hoshino, bây giờ là Shinakawa. Theo cậu, thì khi hôn mê của ai có sức hấp dẫn hơn?"

Bảo Anh nhip nhip ngón tay xuống bàn, suy nghĩ một hồi trong khi cả đám đang rất ngóng chờ câu trả lời.

"Không biết nữa, tớ thấy mỗi ai cũng hấp dẫn hết tron." Cuối cùng, cô nàng lên tiếng trả lời khiến cả đám muốn ngã ngửa.

"Chỉ được chọn một thôi!?" Sumire đành giọng.

"Ừm... thế thì..." Bảo Anh đứng bật dậy, loạng choạng vài bước, đi tới trước mặt Michio và nhìn thẳng vào mặt của cậu ta, vừa nói vừa vuốt nhẹ môi của cậu ta "Môi của Shinakawa thật ra cũng chẳng có gì hấp dẫn. Chẳng qua là hơi mềm... một chút, hơi nóng bỏng... một chút... thôi ấy mà..."

Cô nàng đầu dễ hay biết, tất cả lời mình vừa nói ra đều lọt vào tai của một người đang bước vào nhà hàng, khiến người đó phải đứng đơ lại như mới bị sét đánh.

"Ê!! Không được!! Chiaiki!!" Sumire đứng bật dậy ngăn cản khi thấy Bảo Anh đang cúi người xuống gần sát với mặt Michio, anh chàng này thì chẳng biết phải làm gì, cứ ngồi im cho cô nàng muốn làm gì thì làm. Sumire nắm lấy tay của Bảo Anh, nhưng tất cả đã quá muộn.

Cô nàng đã hôn Michio mất tiêu rồi!

Nụ hôn diễn ra đúng ba giây. Sau khi buông ra, Bảo Anh còn ôm chầm lấy Michio và lẩm bầm "Shinakawa... em cực kỳ, cực kỳ yêu anh luôn!! Anh... anh tới ngày cứ bận suốt... đến đi chơi cũng không đi được..."

Cả đám đang không biết phải làm sao, thì lại cảm nhận được luồng sát khí cực kỳ đáng sợ phát ra gần đó bên quay sang nhìn. Gin đang đứng ngay kế bên họ với gương mặt tối sầm, đôi mắt hướng thẳng vào Bảo Anh đang ôm chầm lấy Michio. Anh chàng bị ôm tội nghiệp không dám ôm lại, chỉ có thể khóc không thành tiếng nhìn Gin đang đi đến gần mình.

"Say đến mức này sao?" Anh kéo cô ra khỏi người tên bạn thân của mình và bế cô lên. Cô quên mang găng tay nên tay lạnh buốt hết cả rồi.

"Không hiểu sao cậu ấy lại uống nhiều như vậy..." Akiko lên tiếng giải thích. Gin chỉ gật nhẹ đầu, không nói gì, rồi lại quay sang nhìn Michio.

"Ê... tự nhiên cậu ấy nhảy vào người tớ! Tớ không biết!! Thân trai này vô tội!!" Michio toát mồ hôi lạnh, vội vã thanh minh cho chính mình khi thấy đôi mắt tóe lửa của tên bạn thân đang nhìn mình.

"Shinakawa..." Bảo Anh đang nằm trong lòng Gin không chịu yên vị, cứ nhúc nhích liên tục, miệng gọi anh, mắt lờ đờ mờ ra.

"Anh đây." Anh cười khổ, nhìn cô, rồi lại ngược lên nhìn Sumire "Takahashi, lát nữa qua phòng 7120 dẫn Miyamoto về."

"À... ừ..." Cô nàng Sumire chỉ biết gật đầu ừ hừ chứ chẳng biết nói gì khác.

Sau khi đã dặn dò xong, Gin ngay lập tức xoay lưng rồi đi.

Cả đám bạn ngáy đơ ra một hồi, rồi lại lủi tùm tùm lại, bàn luận cực kỳ sôi nổi về vấn đề tại sao Gin lại xuất hiện đột ngột ở đây.

Trong khi đó, ở trong thang máy.

"Aaa!! Bỏ em xuống, em chưa có say mà..." Bảo Anh đang điên cuồng dấm liên tục vào ngực Gin khiến anh vô cùng khó sở, nhưng vẫn phải ráng chịu đựng. Thang máy dừng ở tầng bảy, anh bước ra, về phòng mình và để cô lên giường.

Nhân viên khách sạn lên đưa hành lý, anh ra cửa nhận, quay vào thì thấy cô đã ngồi bật dậy, bỏ hai chân xuống giường và đứng đưa.

"Người em lạnh rồi, nằm xuống đắp mền vào đi." Gin đi lại gần, định đỡ cô nằm xuống, nhưng cô lại nhanh hơn nắm lấy vạt áo của anh và ôm chầm lấy anh.

"Em chưa có say mà!!!" Cô đột ngột hét lên làm anh giật bắn cả người.

"Ừ ừ, em chưa có say, được chưa?" Anh nhẹ nhàng dỗ dành cô "Nằm xuống giữ ấm người đã, nếu không sẽ bị cảm đấy."

Bảo Anh ngược mặt lên, nhìn anh với đôi mắt lơ đãr. Gương mặt của cô đỏ gay khiến anh cảm thấy vừa tức cười vừa dễ thương. Cuối cùng, cô cũng ngoan ngoãn chịu chui vào mền, nằm xuống.

Gin đang định đi lấy điện thoại gọi lễ tân đem nước chanh lên, nhưng cô lại nủn anh lại không cho anh đi đâu.

"Phải ngồi đây cho em, không được đi!!!" Cô lại hét lên.

"Rồi rồi, anh ngồi im ở đây." Anh nắm lấy tay cô. Bộ khi cô say là cô lại trở thành con nít như thế này hay sao chứ?

Hình như không tin anh, Bảo Anh cứ quan sát anh mãi không chịu rời mắt, làm anh chẳng thể đi đâu được. Cuối cùng, do không chịu nổi nữa, cô đành phải nhắm mắt lại ngủ ngon lành, đến lúc đó anh mới có cơ hội đi gọi điện cho lễ tân.

Gọi xong, anh lại đi đến bên giường nhìn cô.

Chắc chắn là hận anh vì anh không đi được nên mới nốc nhiều rượu thế này đây mà! Anh mà hủy hẹn vào lần nữa chắc cô chẳng ngại gì mà nốc thêm vài chai luôn quá.

Gin rất muốn gần cô, nhưng thật sự là gần không nổi mà...

Quyển 4 - Chương 9: Đã đeo bám lại còn cưỡng hôn!

"Aaa!! Tớ không đi... Đang ngủ ngon mà..."

Sumire nghe lời Gin khoảng mười giờ rưỡi qua đũa Bảo Anh về phòng. Phòng của họ nằm kế bên phòng của Gin nên cũng tiện, nhưng khổ cái là cái của nọ Bảo Anh lại chẳng chịu nhấc mông lên đi về mới đau chứ.

"Không xong rồi..." Sumire chống nạnh, thờ dốc vài hơi "Liều yếu đào tơ như tớ không kiêng nổi cậu ấy đâu! Làm sao đây?"

Gin đứng xoa cằm suy nghĩ một hồi, hết nhìn Sumire rồi lại nhìn cô người yêu của mình nằm cuộn tròn trong chăn ngủ ngon lành kia và khẽ phì cười một tiếng. Sau cùng, anh lên tiếng: "Hay để tớ công cô ấy về phòng."

"Không được!" Sumire ngay lập tức phản đối, được nước nói luôn "Con trai không được vào phòng của con gái. Hay là vậy đi, cậu ấy ở nhờ phòng cậu một đêm, một đêm thôi! Được không?"

Gin thờ dài một tiếng, nói lòng caravat ra một chút. Sáng giờ anh bận bịu với công việc, xong xuôi là phóng xe tới đây ngay, chưa có thời gian nghỉ ngơi mà lại còn gặp cô say rượu, điều này sao sống nổi?

"Được rồi, một đêm cũng không sao."

"Tốt quá!" Sumire mừng quýnh khi nghe Gin đồng ý "Nhưng mà, cậu không được quấy rối cậu ấy đó nghe chưa hả?"

"Nhớ rồi! Tớ sẽ ngủ ở sofa. Cô ấy chiếm hết giường rồi còn đâu." Gin giờ hai tay xin hăng, đồng thời lật mặt về phía chiếc giường mềm mại, nơi có cô nàng đang đắp mền ngủ say như chết.

"Vậy được! Có gì cứ gọi cho tớ." Sumire quan sát cô bạn của mình một hồi nữa, rồi bắt đầu kiểm đường lui "Vậy thôi, tớ phải về ngủ đây! Men rượu làm hai con mắt của tớ dịp lại rồi đây này. Ngủ ngon."

Nói xong câu cuối, cô nàng ngay lập tức rời đi.

Gin đứng đơ giữa phòng một hồi lâu, vẫn chưa định hình được hiện tại.

Anh xoay người, thấy cô vẫn đang ngủ say, thân người co rúc lại như chú rùa nhỏ. Mặt mũi cô đỏ ửng, hơi thở toàn mùi rượu. Anh đứng ngắm cô, nhéo đôi má phúng phính của cô một hồi, đợi nước trong bồn tắm đầy rồi mới xoay lưng vào nhà tắm.

Hồi này cô dám nói lời của anh không có sức hấp dẫn à? Miyamoto Chiaki, em cũng có lá gan lớn thật.

Vừa mới từ phòng tắm bước ra, Gin lại bị một phen giật mình khi Bảo Anh đột ngột ngồi bật dậy, mở mắt nhìn xung quanh một lượt và bỏ chân xuống giường.

"Shinakawa!" Nhìn thấy anh, cô liền cao giọng gọi.

"Ừ, anh đây." Anh đi tới gần cô, ngồi xuống ngang tầm mắt của cô. Không ổn rồi, cô mặc đồ này khi đi ngủ sẽ rất khó chịu, phải thay đồ ngủ mới được.

"Đẹp..." Bảo Anh cúi xuống nhìn chân mình, rồi lại nhìn anh, nói đúng một từ cực kì ngắn gọn.

"À ừ, đẹp anh một chút." Anh hiểu ý cô, liền đứng dậy ra phòng khách và lấy một đôi dép đi trong nhà cho cô.

Bảo Anh vịn lấy vai anh, đứng dậy mang dép vào và lao đảo bước đi "Em đi vệ sinh một lát. Khó chịu quá đi à..."

Gin nhìn theo cô và ặc ặc. Chắc anh phải đi lấy đồ ngủ cho cô thôi, sẵn tiện để cô về phòng ngủ cho thoải mái.

Nghĩ vậy, anh lại lấy điện thoại ra, gọi điện cho Sumire. Cô nàng ở đầu dãy bên kia lập tức tuân lệnh, lấy đồ cho Bảo Anh và chạy như bay qua phòng của anh.

"Để tớ thay đồ cho cậu ấy." Sumire bước vào phòng ngủ, nhưng lại chẳng thấy ai trên giường. Quay sang Gin thắc mắc thì anh lại chỉ về hướng phòng tắm.

Đúng lúc ấy, cô nàng Bảo Anh lại đi ra.

"Cô ấy tỉnh rồi, cậu đưa cô ấy về phòng đi." Gin ra ngoài sofa, ngồi phịch xuống.

"Chiaki, thay đồ xong rồi thì về nhé." Sumire vừa mặc áo cho Bảo Anh, vừa giờ giọng ngọt ngào.

Bảo Anh đưa đôi mắt lơ đãng nhìn cô bạn thân của mình, rồi cất giọng lễ nhẽ hỏi: "Về há? Sao lại phải về?"

"À thì... về phòng của tụi mình. Phòng này là của Shinakawa mà?" Sumire đã thay đồ xong cho cô, vừa dọn đồ cũ vào tủ vừa giải thích.

Bảo Anh ồ lên một tiếng thật dài, rồi lại xoay đầu khắp hướng như để kiểm thử gì đó. Sumire hỏi cô kiểm gì, cô nói là kiểm Shinakawa.

"Ngoài phòng khách kia." Sumire xách túi đồ lên vai, chỉ tay ra hướng sofa ngoài phòng khách. Gin đang nói chuyện điện thoại, anh đang bàn công việc với đồng nghiệp do hồi sáng phải để bàn kế hoạch chi tiết cho họ giải quyết đề đi đến đây.

Đang tập trung chuyên môn, đột nhiên Bảo Anh lại nhảy vào, ôm chầm lấy anh khiến anh giật mình, suýt nữa đã làm rớt luôn cả điện thoại.

"Sumire, tớ không về đâu... tớ muốn ở đây cơ!" Bảo Anh nhìn sang cô bạn của mình, đầu dựa vào ngực anh, miệng lễ nhẽ lên tiếng.

Sumire gật gật khoe miệng, hết nhìn Bảo Anh rồi lại nhìn Gin trong vô vọng. Cô mệt lắm rồi đây nhé! Muốn ngủ lắm rồi đây nhé! Hai cái người này sao cứ day đoạ cô hoài là sao vậy?

Gin im lặng, ra hiệu cho Sumire cứ về trước, anh sẽ nghĩ cách sau. May là cô nàng hiểu ngay nên nhanh chóng rút lui ra khỏi phòng.

Gin để cho Bảo Anh ôm anh cho đã, còn mình thì lại tiếp tục tập trung vào công việc. Hình như là bị anh bỏ rơi hồi lâu, nên khi anh tắt điện thoại thì cô đã ngủ say li bì rồi, tay thì đương nhiên vẫn ôm cứng lấy anh không rời.

Anh bỏ điện thoại sang một bên, nhẹ nhàng bế cô vào phòng ngủ, để cô lên giường và đắp mền cho cô thật kỹ càng.

Anh vuốt nhẹ mặt cô, hôn lên trán cô một cái. Đang định quay người rồi đi thì tay cô đột ngột vươn ra nắm chặt lấy tay anh, nứu chặt lại chẳng cho anh đi đâu. Cô nàng này sao mà lừa tình dữ vậy? Mắt nhắm nghiền mà vẫn có thể bắt trúng được tay anh. Đừng nói là đang giả bộ đấy nhé?

"Chuyện gì vậy? Sao chưa chịu ngủ?" Anh hết cách, ngồi xuống mép giường và hỏi cô.

"Đừng đi mà..." Giọng của Bảo Anh run run, nghẹn lại như sắp khóc đến nơi "Anh đừng có đi mà..."

Gin sợ cô khóc thật, nên vội vã nắm chặt lấy tay cô: "Anh không đi nữa, được chưa? Anh ngồi đây với em"

"Em muốn ôm anh ngủ, vậy mới yên tâm!" Cô mở hờ hai mắt ra, nhìn anh. Anh thờ dài một hồi, nhìn quanh quẩn một lát, rồi lại nhìn cô và gật đầu.

"Đề anh đi tắt đèn đã." Anh đứng dậy, từ từ buông tay cô ra. Hi vọng khi anh tắt đèn xong quay lại thì cô sẽ ngủ say trở lại. Nhưng lần này cô có vẻ rất quyết tâm, nhất định đợi anh quay lại cho bằng được. Cô nàng này khi say sao mà bạo dữ vậy không biết. Ngày mai thức dậy, tỉnh rượu rồi thế nào cũng là lằng lằng cho mà xem.

Bảo Anh nằm đợi anh leo lên giường, lập tức quay sang rúc đầu vào người anh.

"Mấy sợi di động, ảm ghê!!" Cô cười khúc khích, bầu chặt lấy vạt áo của anh. Gin chỉ mỉm cười, vuốt tóc cô, không nói gì.

Cô lại ngủ say lịn nhừ rồi.

Gin có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của cô ở bên tai mình và cả những âm thanh phát ra từ cổ họng của cô. Anh kéo cao mền lên một chút, đắp kín cổ của cô, rồi lấy tay xoa xoa đôi má đỏ ửng của cô. Anh định đợi cô ngủ rồi sẽ ra sofa, nhưng chẳng hiểu sao bây giờ lại không muốn đi đâu nữa.

Gin ôm lấy Bảo Anh, xoa nhẹ lưng của cô. Lúc này anh chẳng muốn trời sáng nữa, cứ nằm yên như thế này, là đủ rồi.

Nằm một chút thì điện thoại của anh lại reo. Không còn cách nào khác, anh đành phải ngồi dậy bắt máy vì đó là điện thoại từ công ty. Hiện tại công ty con bên Anh Quốc đang gặp vài vấn đề, ba anh lại để anh hỗ trợ mọi người giải quyết, quanh

qua quần lại thế nào cuối cùng chỉ có mình anh lên kế hoạch, sắp xếp hết tất cả để mọi người thực hiện. May mà có Kuro ở lại đó thay anh, không thời giờ này anh cũng chẳng thể có mặt ở đây.

"Hiện tại tôi không tham gia cuộc họp trực tuyến với bên Anh Quốc được, cậu và những người khác cứ dựa vào bản kế hoạch mà bản bạc với họ, ngày mai báo cáo cho tôi."

"Tôi hiểu rồi. Cậu còn dặn gì không?" Đầu dây bên kia, Kuro vừa bận rộn đưa những bản kế hoạch cụ thể cho nhân viên đi photo vừa trả lời Gin.

"À, những phát sinh từ bên ấy cậu ghi chi tiết vào-A!!"

Gin đang tập trung bản bạc công việc, thì cô nàng Bảo Anh từ đâu ra nháy lên bụng anh và dựa đầu vào cổ anh khiến anh giật cả mình. Cô nàng này còn tính quậy đến bao giờ đây hả? Muốn ngủ ở đây anh chiều theo, muốn anh ôm ngủ anh cũng làm rồi... Bấy giờ lại muốn anh làm gì đây?

"Cậu Gin? Bên đó có chuyện gì vậy?"

"À, không có g-

Gin chưa kịp nói hết câu, Bảo Anh đã nhấc đầu dậy và hôn anh, chặn cứng họng của anh lại. Trời đất!!! Bấy giờ lại tới cường hôn anh nữa cơ á? Có bị mộng du nặng hay là đang thật sự quậy rồi anh vậy?

"Nằm xuống, để anh nói chuyện..." Anh thì thào vào tai cô. Cô buông ra, mắt nhắm mắt mở nhìn anh chăm chăm, tay thì bấu chặt lấy vai anh không buông.

"Không muốn!!" Cô hét âm lên làm anh giật mình tập hai, vội vã đẩy đầu cô vùi vào ngực anh và nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

"Lát nữa tôi nhận tin cho cậu, bây giờ tôi đi giải quyết của nợ đã." Anh dựa lưng vào thành giường, nói với câu cuối rồi đập máy, để điện thoại qua bản kế bên rồi thờ dãi nhìn cái "của nợ" trong lòng mình. Bộ cô thiếu hơi anh lắm hay sao mà phải dựa đầu vào ngực anh như thế này thì mới chịu ngủ vậy!?

"Shinakawa... không cho anh làm việc nữa đâu..." Bảo Anh đầu vẫn vùi trong ngực Gin, miệng lè nhè làm bầm.

"Không làm việc thì làm sao nuôi em?" Anh cười, nhẹ nhàng xoay người qua, đặt cô nằm xuống giường "Nằm yên ngủ đi, ngày mai còn đi chơi."

"Không ~~~ Em muốn nằm như vậy cơ." Bảo Anh không chịu, nhất quyết phải nằm trên người anh thì mới hả dạ. Gin thở dài, thôi vậy, cô say rồi thì cứ để cô muốn làm gì thì làm. Tối nay xác định là không ngủ được với cô rồi.

"Lần sau không cho em uống say nữa." Anh nói vào tai cô, mặc dù biết là cô không nghe thấy gì nhưng vẫn cứ nói. Anh thì đây là lần cuối cùng anh để cô say. Lỡ đâu sau này cô vào nhầm phòng thẳng biến thái nào, lên giường nằm còn đòi ôm hân ta, hôn hân ta, chắc lúc đó cũng tội cái thẳng đó lắm vì bị cô hành hạ không kịp trở tay...

Sáng hôm sau, Bảo Anh tỉnh dậy trong tình trạng cái đầu của mình nhức như búa bổ. Hôm qua cô uống nhiều quá nên bây giờ khó chịu kinh khủng.

Mà cô có cái tật, uống say rồi là lầy lợp với cùng, ngứa là quậy, nhậy tới bên thì mới chịu. Cô cựa quậy người, nhìn quanh quẩn xung quanh để quen với ánh sáng. Buổi sáng ở đây sao mà lạnh kinh khủng vậy chứ? Chỉ muốn nằm ở trong chăn mãi thôi...

Bảo Anh xoay người, mở mắt to ra để cho mình tỉnh hẳn. Đập vào mắt cô đầu tiên chẳng phải là cô bạn Sumire cùng phòng, mà lại là anh chàng người yêu của cô đang nhắm mắt ngủ ngon lành kế bên.

C... cái quái gì thế này?

Cô lật đặt nhìn vào trong chăn, quần áo của cô vẫn còn. May ghê... Ủa mà khoan đã, tại sao cô lại có mặt trong phòng của anh? Đờng có nói là tối qua...

Gin cảm nhận được sự chuyển động của ai đó nên từ từ mở mắt, nở một nụ cười và nhìn Bảo Anh: "Chào buổi sáng!"

"Aaaaa!! Anh giải thích đi, tại sao em lại ở đây??" Bảo Anh giật bản người và ngồi bật dậy, hét lên.

"Hôm qua em đòi ở lại đây, năn nỉ cả nỏ cũng không chịu về còn gì? Đã vậy còn đòi ôm anh ngủ, còn cường hôn anh vào giữa đêm nữa mới ghê chứ." Anh ngồi dậy, kéo hai má của cô căng ra và tường tận giải thích theo cách ngắn gọn nhất.

"A... anh nói em cưỡng hôn anh à?" Bảo Anh dè dặt cho hai má mình bị kéo không thương tiếc, mắt chữ A nôm chữ O nhìn anh.

"Tiếc là lúc đó anh không quay phim lại, nếu không thì cũng có bằng chứng để đưa em xem rồi." Gin buông tay mình ra khỏi má của cô, khoanh tay lại cực kì nghiêm túc và nở một nụ cười nguy hiểm "À, hôm qua còn dám nói dối của anh chẳng có gì hấp dẫn nữa kia mà!"

Bảo Anh nắm chặt lấy chân, nín mọi lời, mặt đỏ lên, cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra vào tối hôm qua. Bảo Anh ơi là Bảo Anh, mày đã làm cái quái gì vậy hả? Chẳng khác nào một đứa con gái lẳng lơ, ôi trời ại!!

"E... em về phòng thay đồ đây!!" Cô quay mặt đi, bước xuống giường. Đang định chạy đi thì lại bị Gin gọi giật lại.

"Lúc sáng Takahashi qua đưa đồ cho em rồi này." Anh chỉ ra sofa, nơi có túi đồ của cô "Tắm ở phòng của anh luôn đi. Mọi người xong hết rồi, chỉ còn đợi mỗi em thôi đó."

Bảo Anh nhìn anh, không nói gì chỉ gật đầu một cái, rồi chạy ra sofa lấy túi đồ và đi nhanh vào phòng tắm.

Ngắm mình trong làn nước nóng, cô nàng cứ liên tục suy nghĩ về những gì Gin đã kể. Có thật sự đã cưỡng hôn anh sao?? Thật không vậy trời? Trời ơi hình tượng thực nữ của cô đã sụp đổ mất tiêu rồi!

Bảo Anh nhà ta đâu thể biết, trong mắt của Gin, cô nàng chưa bao giờ được gần mức thực nữ cả. Thôi cứ để đó làm bí mật đi vậy, nói ra mắc công cô nàng lại suy sụp trầm trọng hơn.

Sau gần một tiếng xả quần, cuối cùng Bảo Anh đã chuẩn bị xong. Cô bước ra ngoài, không dám nhìn Gin lấy một lần, lững lờ mang giày và phóng thẳng ra ngoài, về phòng mình cắt đồ.

Gin ngồi đơ mặt ở trên giường, chưa định hình được là cô đang bỏ rơi mình. Sau khi định hình được rồi, anh ngay lập tức mang giày và những thứ cần thiết, rồi chạy ra ngoài đuổi theo cô. Cô nàng này toàn làm mấy cái hành động khiến anh phải khổ sở.

Bảo Anh sau khi cắt đồ, mới phát hiện ra là bao tay, khăn quàng cổ đều đã để quên bên phòng của Gin, nhưng lại không dám qua lấy, cứ thế đi vào thang máy đi thẳng xuống đại sảnh. Ôi trời ơi ngượng chết đi được!! Hôm qua cô ôm anh, đòi ở lại, đã vậy còn cưỡng hôn anh nữa mới đau chứ!

Vừa bước xuống đại sảnh đã thấy mọi người đang ngồi đợi ở ghế chờ, có cả Gin nữa.

Bảo Anh lững thững đi đến gần, tay giấu thật kĩ trong túi áo khoác vì quá lạnh. Mọi người sau khi thấy cô tới rồi liền đứng dậy, bắt đầu xuất phát.

"Khoan đã." Bảo Anh định bước đi ngang hàng với tụi Sumire, nhưng lại bị Gin gọi giật lại.

"Gì vậy?" Cô xoay người sang đối diện anh vì thấy anh vẫn đứng im.

"Đưa tay đây." Anh mỉm cười, nhìn cô và nhẹ nhàng ra lệnh. Cô ngập ngừng một hồi, rồi cũng chịu rời tay khỏi túi áo khoác, chia ra trước mặt anh. Anh móc bao tay của cô ra, từ từ đeo vào cho cô. Song, anh lấy khăn quàng cổ đang cầm trên tay quàng lên cổ của cô. Khăn quàng cổ này là do cô chọn cặp với anh hôm đi mua sắm ở Tokyo. Đến lúc này cô mới nhận ra, ngay cả áo khoác cả hai cũng mặc giống nhau.

Anh đội nón lên cho cô xong, liền nắm lấy tay cô và bước đi.

"Có nhiều đó mà cũng để quên." Giọng anh vừa trách móc vừa lo lắng.

"Tại để bên phòng anh nên em quên bég đi mất chứ bộ." Bảo Anh cúi đầu như người có lỗi, lí nhí biện minh.

Gin không nói gì nữa, chỉ cười cười, bước đi nhanh hơn. Chẳng mấy chốc, cả hai đã đuổi kịp đám bạn.

"Shinakawa..." Bảo Anh đột ngột gọi Gin.

"Gì?" Anh vẫn bước, hơi quay đầu lại nhìn cô và hỏi lại.

"Em muốn học trượt tuyết." Cô buông tay anh ra, rồi đi lên ngang hàng và khoác lấy tay anh, giọng hào hứng.

"Bây giờ anh chuyển sang làm huấn luyện viên bộ môn trượt tuyết cho em đấy hả?" Anh ngắt mũi cô một cái. Cô gái này nết rồi cái gì cũng muốn nhờ anh dạy cho. Thấy anh dạy không lấy tiền là làm tội. Lần sau phải thu tiền mới được.

"Ai bảo anh cái gì cũng biết làm gì?" Bảo Anh phồng má lên, cự lại.

"Sao em biết cái gì anh cũng biết?" Gin nhón nhờ hỏi lại.

"Thì nhiều người nói như vậy còn gì!" Bảo Anh lay tay cay tay của anh "Đi mà! Em muốn học trượt tuyết, dạy cho em với! Anh giấu nghề hoài là không tốt đâu, phải truyền thụ kinh nghiệm xương máu chứ?"

Gin chịu thua cái độ cãi lý lượt sư của cô nàng này rồi: "Ừ ừ, lát nữa anh dạy cho."

"Nói cho anh biết, hôm qua nhiều anh đẹp trai muốn dạy em làm mà em không chịu đấy nhé." Bảo Anh hất tóc một cái rất sang chảnh, tự hào nói to.

"Miyamoto..." Gìn đứng lại, nhéo má cô một cái "Bớt ảo tưởng cho đời thêm đẹp đi nhé. Một anh đứng trước mặt em đẹp trai là được rồi, trong mắt em còn người đẹp trai hơn à? À mà, mấy anh kia hôm qua chắc quên mang kính cận nên nhìn không rõ mới đi ngơ lòi muốn dạy em học."

"Vây là khi anh gặp em, chắc mắt của anh cũng sắp tới hạn không thấy đường nữa rồi mới đi của em chứ gì!"

"Không! Mắt anh rất tinh khi đi của em đó chứ. Vì chỉ có mắt của anh mới nhìn ra được sắc đẹp độc đáo của em thôi cô nương à."

"Anh... Anh nói vậy là có ý gì hả?"

"Ai biết được?"

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 10: Anh chưa từng nói yêu cô...

Thực ra thì trò trượt tuyết không khó, mà là cực - kỳ - khó!!

Bảo Anh nãy giờ đã ngã gần cả trăm lần mà chẳng thể giữ thăng bằng nổi một lần. Cũng may mà cô học võ, nên ngã cũng không thấy đau cho lắm, cộng thêm tuyết ở đây khá dày nên cái móng của cô vẫn bình an vô sự.

"Tập nữa không?" Gìn cúi người xuống nhìn cô, cười cười hỏi.

Bảo Anh nhăn mặt nhìn anh, không chịu thua lên tiếng: "Nữa chứ sao không!"

Anh nhéo má cô một cái, rồi nắm tay cô kéo cô đứng dậy: "Vây thì lên dốc lại nào."

Nói xong, anh đi trước một mạch, để cô đứng đó đợi người mấy giây vì nãy giờ mệt rồi rồi. Chỉ ít anh thấy cô một thì cũng nên tình cảm một chút, nói: "Ừ thôi em cũng mệt rồi, nghỉ tí đi vậy," hay là "Nhìn mặt em là thấy mệt rồi, nghỉ ngơi một lát đi. Anh thấy anh xót..." này nọ chứ! Đứng này lại tình ruồi bảo cô lên dốc lại, đã vậy còn để cô tự thân lết lên. Anh tưởng cô cũng trâu bò như anh à?

Bảo Anh đứng chôn chân tại chỗ nhìn Gìn đi càng lúc càng xa mà chẳng buồn quay lại, trong lòng tức muốn trào máu hộc. Mặt của cô lạnh lắm rồi, mũi và má của cô đỏ hết lên rồi, cô muốn nghỉ! Nhưng lỡ mạnh mẽ nói anh là tập tiếp rồi, chẳng lẽ bây giờ chạy lại xin nghỉ ngang xuong anh lại chọc quê thì xấu hổ chết.

Đang tìm cách để làm anh dễ ý, thì Bảo Anh lại thấy mấy cô nàng nào đó tự nhiên xấp xáp lại gần anh, gió gió điện thoại ra hình như là muốn xin chụp ảnh cùng. Nhìn rộng ra, thì lại có vài cô khác đang cảm máy ảnh chụp từ xa. Chắc, điều này chắc anh nói tiếng không sớm thì muộn nhất thôi.

Bảo Anh nhìn anh đồng ý chụp ảnh chung, nhìn anh nói chuyện với người ta, chẳng biết lên tiếng để nói gì. Không phải là do ghen đến mức cứng họng, mà là... cô lạnh quá nên mỗi cứng ngắt hết mờ ra nổi lười rồi!

Gìn đang đứng nói chuyện với những cô gái lạ mặt, quay sang quan sát cô nàng người yêu của mình thì thấy người ta chỉ đứng chết trân nhìn anh, mắt mở to ra, chẳng nói gì, cũng chẳng thêm đi lại gần đây để nhận người quen. Anh nhủ may lại, có hơi khó chịu một chút. Có đang đau lòng sao? Bình thường chắc chắn cô không hiền đến mức đứng một chỗ nhìn như vậy đâu.

Ngay lập tức, Gìn tạm dừng cuộc nói chuyện, bước thật nhanh về phía Bảo Anh khiến mấy cô nàng kia đang hí hửng như ở trên mây bị lòi tuột hết xuống mặt đất.

"Em sao vậy?" Đến gần cô rồi, anh ngay lập tức hỏi.

"Mặt của em..." Mối cô mấp máy, giọng khàn khàn nói ra mấy chữ. Gìn đưa tay lên sờ đôi má đỏ ửng của cô thử, trời đất, sao lạnh như đá vậy nè? Lúc nãy anh nhéo đầu cô lạnh đến mức này đâu?! Cả mũi cũng đỏ lên như tuần lộc mũi đỏ luôn rồi.

"Em đứng một chỗ lâu quá, nên mới lạnh như vậy đấy." Anh xoa tay, giọng vừa trách móc vừa lo lắng. Lòng mày anh nháu lại, lộ rõ vẻ khó chịu xen lẫn tức giận khiến cô có hơi sợ hãi.

"Tại... chân em bước hết nổi rồi chứ bộ!" Bảo Anh hơi cúi mặt xuống, cố gắng cự lại anh cho bằng được.

"Còn lý do nữa." Anh hừ một tiếng, rồi giang hai tay ra "Chui vào đây."

Bảo Anh ngược mặt lên, đôi môi đã cứng ngắt nhưng vẫn ráng cười một cái rồi mới hí hửng ôm chầm lấy anh. Anh quàng tay qua cổ cô, siết nhẹ để chần gió cho cô. Mối có chút xiu mà má của cô đã ấm trở lại rồi, đúng là máy sưởi của riêng cô có khác! Hoạt động vỏ cũng tốt, không bao giờ bị trục trặc, lại sẵn sàng cho cô sưởi bất cứ chỗ nào, bất cứ lúc nào cũng được.

"Cho thêm năm phút, đứng lâu quá sắp thành người nổi tiếng luôn rồi." Gìn nhìn xung quanh, bật cười một cái rồi ra lệnh cho cô.

"Có cái máy sưởi nào mà tự động hẹn giờ như vậy không chứ?" Bảo Anh ngược mặt nhìn anh với vẻ khó chịu, không đồng tình.

"Máy sưởi này hiện đại lắm, còn nhiều tính năng nữa, em chưa biết đâu." Gìn chỉnh lại khăn choàng cổ cho cô một chút, tình bơ trã lỏi và nhìn đồng hồ đeo tay "Hết năm phút rồi, để nghỉ rồi khỏi."

"Thêm năm-

"Thêm năm phút tới nay anh hành hạ em cả đêm khỏi ngủ."

Bảo Anh gạt mình, đỏ mặt lên, vội vã rời khỏi người anh. Được rồi! Cô đi kiểm máy sưởi khác vậy, không cần anh nữa. Anh chỉ được cái có thần nhiệt ảm hơn người ta thôi mà!

Thấy cô phồng má lên không vui, anh cười khổ chịu thua, lắc đầu mấy cái rồi nắm lấy tay cô, xoa nhẹ và nói: "Được rồi, vào quán cà phê ngồi một chút, được không?"

Bảo Anh không thêm nhìn anh. Bây giờ anh mới chịu nổi sao? Đám bạn của họ đã vào đó ngồi uống cacao nóng từ lâu rồi. Chắc là anh thấy cô hăng máu quá nên không muốn nói đầy mả.

Gìn năn nỉ một hồi cũng có thể làm Bảo Anh mềm lòng, chịu đi theo anh.

Vừa vào đến nơi đã gặp ngay Akiko và Sumire đang ngồi tán dóc. Michio bị rơi đồ nên vừa mới chạy đi tìm. Gìn nói Bảo Anh cứ lại đó ngồi, anh sẽ đi gọi nước uống cho, nhưng cô lại nặng nể đòi đi cùng để tự chọn mới được.

Lúc quay lại, thì cả hai lại bắt gặp một cảnh tượng vô cùng quen thuộc, y như hồi Bảo Anh mới tới Nhật.

Lại là bọn đàn ông biến thái thích giờ trò tán tỉnh gái đẹp. Lại là những câu đùa dễ rề tiền, lại là những hành động lỗ mãng, sỗ sàng nơi công cộng. Ôi trời ă! Đi đâu cũng không thoát khỏi mấy cái tình trạng như thế này.

Mặt của Bảo Anh tối đen, tay cô bóp chặt ly nước đang cầm trong tay, chân nện từng bước một đi lại gần. Đến nơi, cô đặt mạnh ly nước xuống bàn, trừng mắt nhìn hai thằng thanh niên hám gái đang ngạc nhiên tro mắt nhìn lại cô.

"Nhìn cái gì? Muốn tôi móc mắt ra hay sao đấy?" Bảo Anh cười mím cực kì nhẹ nhàng, bình thản hỏi, và hai thằng biến thái đó lại trã lỏi bằng vẻ cợt nhả, thậm chí còn ôm cô vào lòng. Lại là ba cái trò con bò làm máu cô sôi lên.

Gìn bước tới gần, sát khí đang ngày càng tăng lên.

"Này, cái tay câu huyết của anh đây còn định ôm người yêu của tôi đến bao giờ nữa?" Anh gạt gạt hàng lông mày, tức giận dâng đến nảo. Đang định sẵn tới thì còi của xe cảnh sát vang lên ở ngay ngoài quán khiến anh hơi giật mình. Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao cảnh sát lại đến đây?

Ngay khi Gìn quay lại nhìn Bảo Anh, thì tên thanh niên kia lại móc túi trong túi áo khoác ra một con dao, kẻ sát vào cổ của Bảo Anh.

"Đứa nào động đây là con nhỏ này chết, bom của tui tao cái trong quán này cũng nổ luôn."

Cảnh sát vào đến nơi, khuyên can đủ đường, hai tên này thì ngoan cố cãi li, khiến Bảo Anh càng lúc càng tức vì cái lũ tai của cô bị tra tấn liên tục, đã vậy con dao của tên này còn kẻ sát đến mức cửa nhẹ một đường vào cổ của cô. Đám làm bị thương bà máy à? Bắn bà làm con tin là bà thấy đến máu rồi, còn dám làm bà chảy máu nữa chứ.

Gìn nhìn Bảo Anh, thấy sắc mặt của cô càng lúc càng tối đen như mực thì thở dài một cái, nhẹ nhàng cất giọng khiến tất cả đều im bật: "Kiểm đường thoát đi, trước khi quá muộn."

"Mày đang khuyên bảo nó đó hả?" Tên đang kẻ dao vào cổ của Bảo Anh cười khinh khinh hỏi lại Gìn "Nó sợ đến mức nói còn không nổi, đầu ra mà kiểm đường thoát thân?"

"Tôi đâu có nói có ấy..." Gìn cười khẩy, lùi xa ra và bước "Tôi đang khuyên anh cơ. À, thêm một câu nữa: Lần sau đừng có tưởng vợ được con tin là gái thì đưa bỏ mình thoát thân được."

Tên này còn đang nghịch mặt ra không hiểu chuyện, thì đã bị nguyên một cú giật chò ngược của Bảo Anh tống vào bụng khiến hắn thốn đến buốt cả óc. Chưa dừng lại, cô nàng còn tặng luôn một cú đá xoáy cắm thẳng vào mặt làm hắn té lộn ra sân. Cảnh sát ngay lập tức vây lấy bắt, tên còn lại thấy đồng bọn bị đánh ngất liền điên tiết lao vào, chưa kịp ra đòn đã bị Bảo Anh gạt chân cho té nhào chụp cả chục con ếch, lại còn bị cô đề lên người, bị nắm đảm của cô đe dọa vì suýt nữa đã trúng vào mặt hắn.

"Aiz! Đàn ông nhất như cây mà bầy đặt đi đặt bom." Cô nàng chán chường đứng dậy, để cho cảnh sát muốn làm gì thì làm.

Cũng may là nhờ có Gin, nên Bảo Anh mới đỡ vướng vào rắc rối đi lấy lời khai ở sở cảnh sát. Hai tên này đã bị cảnh sát truy lùng từ lâu. Mục đích chính của chúng là bắt cóc phụ nữ bằng màn kịch giải bom và giữ con tin, đa số là phái nữ. Lần này thì xui rồi, gặp trúng cô nàng tam giác quý nên sớm muộn như vậy.

"Lúc này ra đòn rất chắc, nhưng đòn gạt chân thì hơi yếu một chút." Gin tựa cằm vào vai Bảo Anh, để mặc cô ngồi trong lòng mình quây phá đủ đường, lên tiếng góp ý. Cô với anh đang ngồi trong góc quán, vì cô đòi ngồi đây cho ấm. Người người trong quán đã ra ngoài để xem tình hình nên vắng hoe.

"Dạ ạ, em biết rồi mà thầy!!" Bảo Anh có tình kéo dài chữ thầy ra, đột ngột xoay người lại đối diện anh "À mà thầy ơi, đề nghị thầy sau này con mà có gặp chuyện thì phải xông vào hợp tác cùng phát triển, chứ thầy đứng ở ngoài khiếu khích chúng nó chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, cho chúng nó càng hăng máu thêm!"

"Biết rồi!" Anh hôn vào má cô một cái, cười cười trả lời.

"Aiz cái tên biến thái này!" Cô giật mình, đỏ mặt lên và dấm vào ngực anh liên tù tì mấy phát.

Gin đột ngột giữ tay cô lại, vẫn giữ nguyên nụ cười nhìn cô khiến cô hơi đứng hình một chút. Anh lại nghĩ ra trò gì rồi à?

"Hôm qua, ai dám nói lời của anh không có sức hấp dẫn?" Anh đột ngột lên tiếng hỏi khiến cô giật bắn người, xoay mặt đi chỗ khác, khóc mũi giật giật. Chết dờ, anh nghe hết rồi à?

"À thì... là ai đó..." Cô toát mồ hôi, trả lời anh.

"Ừ, là ai đó ấy nhì." Gin lấy tay xoay mặt cô sang nhìn mình, dồn cô vào góc tường và cúi đầu xuống "Ai đó tối khuya dám lên người anh nằm rồi cưỡng hôn anh, trong khi nói lời anh không có sức hấp dẫn. Hình như hơi phi logic nhì?"

"Sao anh thích đây mà... má quá vậy?" Bảo Anh phồng má lên, định đánh anh lần nữa thì nhớ ra hai tay vẫn bị anh giữ chặt trong ngực anh, không gỡ ra được. Cô nhìn anh chăm chăm, mọi của anh như thế này sao mà cô lại nói không có sức hấp dẫn cơ chứ? Lúc đó say quá hóa điên mất rồi.

"Anh thích đây. Sở thích không có sự thật cái." Gin vuốt nhẹ mũi của cô, giọng khàn khàn, mắt chuyển tầm nhìn xuống một chút. Mọi của cô bấy giờ được giữ ấm nên đã không còn khô nữa, do hồng trở lại rồi.

"Đừng có hôn, mọi em đang bị đóng băng." Cô bắt đầu kiểm lý do, nhưng Bảo Anh ơi, tất cả đã muộn rồi.

"Hết rồi đây này." Gin vuốt nhẹ đôi môi của cô, đôi mắt ánh lên tia mê hoặc, nhưng anh vẫn cố kìm chế và bình thần yêu cầu "Phạt em phải là người chủ động hôn anh vì dám chê mọi của anh."

"T... tại sao em lại phải hôn? Phạt cái khác đi." Bảo Anh mím môi lại, lắp bắp nói. Đứng là cái miệng hại cái thân mà!

"Không muốn hôn à? Vậy được, anh đi tìm cô gái khác, cho cô ấy hôn để chứng minh vậy." Gin đột ngột làm mặt lạnh, buông cô ra và đứng dậy. Đang định bước đi thì cô ngay lập tức níu chặt áo anh lại. Ôi trời, cô tin thật hay sao chứ?

"Được thôi, hôn thì hôn, sự gì!" Bảo Anh hét lên đầy mạnh mẽ, nhưng tim thì đang đập rất mạnh như trống dồn.

Gin cười cười ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào cô. Cô đặt tay lên vai anh, cẩn nhẹ mỗi một cái và run run nói: "Vây... em hôn đó nha."

Anh không nói gì, chỉ gạt đầu một cái. Cô còn bướng bỉnh đòi anh nhắm mắt lại, đòi anh không được hé mắt ra, đòi anh phải ngồi im, nói đi nói lại câu "Em bắt đầu đây nhé" cả chục lần làm anh mất cả kiên nhẫn.

"Hôn đi, nói nhiều quá." Anh không mở mắt, nhẹ nhàng lên tiếng nhưng đủ làm cô giật mình, mồ hôi toát ra làm lạnh hết cả người.

Bảo Anh cố rướn người lên, nhắm chặt mắt lại, hướng đến môi của Gin mà hôn. Anh mở hé mắt ra nhìn cô, biểu cảm của cô dễ thương không chịu được, làm anh chỉ muốn nhéo má cô một cái cho hả dạ.

Môi sắp chạm môi, Bảo Anh lại đột ngột né đầu sang một bên, hôn một phát vào má anh khiến anh giật mình mở to mắt ra. Cái gì? Sao tự nhiên lại chuyển sang má vậy? Hôm qua cô bạo lực mà, sao hôm nay nhát thế? Anh không chịu đựng được nữa đầu đầy nhé.

Bảo Anh đang chôn mặt vào cổ Gin, thì lại bị anh mạnh tay đẩy ra nên giật bắn người, mắt nhắm tịt lại, miệng la lên oai oái: "Aaa!! Anh làm gì vậy?"

Gin không nói gì, ngay lập tức ấn cô vào thành ghế, chạm môi mình vào môi của cô rất nhẹ nhàng. Bảo Anh cảm thấy hơi bất ngờ một chút, rồi cũng nhắm mắt lại và chấp nhận. Nụ hôn này không mãnh liệt như lần trước, nhưng đủ để làm tâm trí và trái tim của cô tan chảy. Một chút nóng bỏng, một chút hấp dẫn, cộng với mùi hương của anh khiến cô cảm thấy như không còn ở hiện thực. Bên trong miệng cô, lưỡi của anh quấn chặt lấy lưỡi của cô, mỗi lần chúng chạm nhau là cả người cô lại run lên không chủ đích. Gin buông tay khỏi đôi vai của cô, vòng tay sang eo của cô và siết nhẹ.

Bảo Anh biết nói ra thì hơi xấu hổ, nhưng đôi môi này mà không hấp dẫn thì còn đôi môi nào hấp dẫn hơn nữa cơ chứ?

Anh mút nhẹ môi của cô, rồi buông ra nhìn cô và cười, cung nhẹ vào trán cô một cái: "Như vậy mới là hôn nè, hiểu chưa?"

Bảo Anh vừa đỏ mặt vừa thở gấp. Anh hôn lâu quá làm cô không thở kịp, suýt nữa đã chết ngạt rồi.

"Đáng ghét." Điều hòa nhịp thở xong, cô lại vui đầu vào cổ anh và gât nhẹ, đồng thời còn đánh anh mấy cái cho bõ tức. Anh thích làm cô ngượng kệt cả mặt thì mới vừa lòng sao?

"Nói mau, môi của anh thế nào?" Anh đẩy cô ra, nhìn cô, đôi mắt ánh lên ý cười.

"À thì... cũng hấp dẫn đấy, nói chung là tạm được." Bảo Anh gãi nhẹ má mình, lựa lời đáp lại. Chẳng lẽ bây giờ nói huyếch toẹt ra là vô cùng hấp dẫn à? Không được, làm như vậy ngượng chết.

"Tạm được?" Gin nhiu mấy lại, hỏi cô "Chỉ tạm được thôi sao?"

Chẳng đợi cô trả lời, anh lại lập tức chiếm lấy môi cô lần nữa khiến cô chẳng kịp trở tay. Môi trên lần môi dưới của cô bị anh mút liên tục đến mức sưng đỏ, có hơi khó chịu một chút, nhưng cô lại bị say vì nó lần nữa mất rồi.

"Anh hôn nữa chắc em nghiện nò luôn quá." Lúc anh buông ra, cô bất giác thốt lên khiến anh mở to mắt ra kinh ngạc nhìn cô. Nhận thức được bản thân mình vừa không đánh mà khai, cô rùng rồ hết cả mặt lên, lấy tay che mặt lại, không dám nhìn anh.

"Còn dám nói mọi anh không hấp dẫn nữa không?" Anh bật cười mấy cái, kéo cô ngồi thẳng dậy.

"Không dám nữa nữa!!!" Cô máu mấy tay chân loạn xạ, rồi thuận tay cầm ly cacao của mình lên uống một hơi hết sạch cho đỡ ngượng. Trời đất quỷ thần ơi!! Cô vừa nói cái quái gì thế hả? Thế quái nào lại nói cô nghiện môi của anh chứ? Điện chết mất thôi.

"Cổ của em cháy máu này." Gin rút một tờ khăn giấy ra, chạm nhẹ vào cổ cô và lau đi vết máu. Chắc do lúc này bị thẳng ôn dịch kia cửa dao trúng đây mà.

"Hả? À..." Bảo Anh sờ thử lên cổ của mình sau khi anh đã lau xong.

Quán bắt đầu đông khách trở lại. Sumire và Akiko đi lại gần hai người và ngồi xuống, bàn luận liên tục về chuyện khi này. Nào là cảnh sát lấy lời khai làm sao, rồi họ áp giải hai tên đó vào xe làm sao... vân vân và mây mây...

Trong quán có vài người nhận ra Bảo Anh nên vội vã đi tới để nhìn cho rõ mặt, càng lúc bàn của cô càng được bu đồng hơn làm cô bối rối hết sức. Vài người còn chụp ảnh cô lại, có vài người thì hỏi han làm quen vì thấy cô và anh chàng ngồi kế bên (có vẻ như) chẳng hề thân mật gì. Thật ra thì họ chỉ đang nghĩ cách xa ra một chút cho thoải mái thôi, giờ rộng rãi mà ngồi sát vào nhau làm chi, ngoài ra thì họ đang nói chuyện với bạn bè nên không tiện nắm tay nắm chân nhau nên ai cũng tương đối có quan hệ gì.

Lúc có người xin số điện thoại, Bảo Anh đang không biết làm sao, thì Gin đã vươn tay đan chặt lấy tay cô, giọng cao lên và nhìn cái người vừa ra đề nghị kia và cười rất chi là tỉnh: "Hôm nay người yêu của tôi không mang điện thoại, nếu muốn xin thì để tôi đọc số cho."

Đám đông bị đứng hình, không còn lời nào để nói.

Cô nàng người yêu của anh cũng hết biết nói gì luôn rồi. Shinakawa Gin, anh đúng là biết cách đánh dấu chủ quyền mà...!

Trước giờ, anh chỉ nói thích cô, chứ chưa từng nói yêu cô, chỉ toàn im im quan tâm cô, quan sát cô. Một cái nắm tay, một lời nói ngắn gọn của anh cũng đủ để cho cả thế giới biết cô là người yêu của anh rồi..

Tình yêu của anh không phải là lời nói, mà chính là sự thấu hiểu, sự chân thành, sự quan tâm và yêu thương vô hạn dành cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Quyển 4 - Chương 11: "Đừng bỏ em...";

Tối về khách sạn, sau khi đã tắm rửa xong xuôi, Bảo Anh lại lộn ton đĩ kiểm Gin để ngồi tán chuyện, nhưng khổ cái anh lại không cho cô ngồi ở ngoài quá lâu, sợ cô lại bị cảm lạnh này nọ thì khổ thân. Chỉ mới ngồi có nửa tiếng mà anh đã bắt về phòng. Bảo Anh kì kèo mãi cũng chẳng thể nào lay chuyển được anh nên đành tui nghỉu lăm theo.

Anh mua cacao nóng cho cô rồi mới về phòng mình, trước khi vào phòng còn tặng cho cô một nụ cười kèm câu: "Chúc ngủ ngon!" lăm cô vừa giận vừa bối rối. Anh là đồ đáng ghét, muốn nói chuyện một chút cũng không cho, tối ngày lo cô sẽ thế này thế nọ... Anh có thể ngồi sưởi ấm cho cô cơ mà!! Tại sao lại không chịu lăm vậy?

Bảo Anh vào phòng, nằm uòn ra giường tám chuyện với Sumire. Sau một lúc lâu, thấy ngứa tay quá, cô nàng đánh cảm điện thoại lên và nhắn tin cho Gin.

"Nè đồ đáng ghét."

Năm phút.

Mười phút.

Mười lăm phút trôi qua...

Chẳng thấy tin nhắn nào đến, điện thoại của cô vẫn nằm im lìm. Tức mình, cô lại nhắn thêm một tin nữa:

"Anh đang bơ em đó hả?"

Thời gian lại đều đều trôi qua, chẳng thấy hồi âm của anh chàng phòng bên cạnh đâu. Bảo Anh bắt đầu suy nghĩ bậy bạ, chẳng lẽ anh đang nói chuyện điện thoại với em nào nên không thèm trả lời tin nhắn của cô?

Nghe vậy, cô liền bấm gọi cho anh, quả nhiên là máy bận!! Không lẽ anh đang nói chuyện điện thoại với cô gái nào đó thật? Không được, không được nghĩ bậy! Anh thương cô còn không hết ở đâu ra mà lên lút đi nói chuyện với gái cơ chứ?

Thật ra thì anh đang nói chuyện điện thoại với đối tác của công ty, mất thì tập trung vào laptop. Anh mới khi đã tập trung vào công việc thì không có gì lăm anh phân tâm được, dĩ nhiên là trừ cái hôm cô say xin và nằm lên người anh ra!

Nói chuyện xong thì cũng đã là mười giờ rưỡi đêm, vừa tắt máy thì Kuro lại gọi đến đề báo cáo về cuộc họp hôm qua. Gin ngồi bàn bạc với Kuro cũng khoảng chừng một tiếng đồng hồ, tắt máy rồi mới thấy có hon mười tin nhắn của cô hiện lên.

Gin gạt mình, lập tức gọi lại cho cô, nhưng không ai bắt máy. Anh nhìn đồng hồ và khẽ thở dài một hơi, chắc giờ này cô đã ngủ rồi. Công việc lăm anh lại vô tình bỏ rơi cô, không quan tâm đến cô lần nữa. Chưa bù đắp cho cô được bao nhiêu, lại để cô phải chờ đợi như vậy...

Vi không ở công ty nên Gin phải tăng cường độ làm việc lên, buộc anh phải thức suốt cả đêm. Cấp dưới của anh đã được anh cho tan ca từ mười giờ rưỡi, đồng nghĩa với việc anh phải hoàn thành cả việc của họ. Kuro cũng được anh cho nghỉ, nhưng anh ta lại không chịu, cậu chủ còn thức thì anh ta cũng sẽ thức, giúp được việc nào hay việc ấy, đó chính là cách mà anh ta lăm việc.

Sáu giờ rưỡi sáng, hơn một nửa công việc được hoàn tất, số còn lại chỉ cần để cấp dưới lăm và đem cho chủ tịch kí duyệt là xong. Gin tắt máy tính, đắp một hơi thật dài và đứng dậy đi tắm rửa. Hôm nay anh hứa sẽ chỉ cho Bảo Anh trượt tuyết tiếp, không thể thất hứa với cô được.

Khoảng hơn bảy rưỡi, sau khi chuẩn bị xong xuôi đầu vào đây, Bảo Anh lại lững thững đi sang gõ cửa phòng của Gin. Hôm qua anh đúng là có tâm, đợi cô ngủ say li bì rồi mới chịu gọi điện lại. Anh lăm gì mà thức đến giờ đó vậy chứ?

Cửa mở ra, Bảo Anh ngược mắt nhìn anh chàng người yêu đứng đối diện mình và ngay lập tức, đôi mắt của cô khẽ nháu lại đầy nghi hoặc. Sao nhìn anh mệt mỏi vậy nha? Mắt còn có thâm quầng nữa đây này!

"Anh mệt hả?" Cô vươn tay lên sờ nhẹ má anh và hỏi.

Gin nắm lấy tay cô, mỉm cười: "Bộ anh giống kiểu người dễ mệt mỏi lăm sao?"

"Sao hôm qua gọi em trễ vậy?" Bảo Anh nhướn mày, hỏi lại anh.

"Giờ đó mới thấy tin nhắn của em." Anh thành thật trả lời.

Bảo Anh còn định hỏi thêm vài câu thì lại bị tiếng thúc giục của đám bạn đứng trước cửa thang máy làm gián đoạn, đành phải tạm gạt bỏ sang một bên, nhanh chóng đi lại đó để kịp vào thang máy.

Bảo Anh đã đoán đúng, anh đang rất mệt. Cả buổi sáng anh cố gắng dạy kĩ thuật trượt tuyết cho cô, lâu lâu lại đứng một chỗ xoa xoa đôi mắt của mình. Rõ ràng là anh đã thức rất khuya, nhưng lại cứ cố tỏ ra không có chuyện gì.

Bảo Anh cũng không dám lăm phiền anh quá nhiều như hôm qua nữa, cố tập với anh một lúc rồi đòi anh dẫn đi uống cà phê, chủ yếu là để cho anh ngồi nghỉ mệt.

Quán hôm nay còn vắng, vì khách du lịch vẫn còn đang bận vui chơi ở khu trượt tuyết. Vừa bước vào, Bảo Anh đã chiếm ngay một bàn ở góc quán và gọi đồ ăn nước uống và bắt Gin ăn nhiều nhiều một chút.

"Em định nuôi anh thành heo đấy à?" Anh thở dài, cười khờ xoa đầu cô.

"Nhìn anh mệt quá, em muốn anh ăn nhiều một chút rồi nghỉ ngơi một chút cho khỏe lại." Bảo Anh phồng má, trả lời với giọng lo lắng.

Gin gạt đầu, chiều theo ý cô ăn hết chỗ đồ ăn cô gọi, rồi yêu cầu cô ngồi xích xa anh ra một chút. Cô khó hiểu, nhưng cũng lăm theo, nhắc mớng lên xích người qua.

"Chưa được, xích ra ngoài cùng luôn." Anh hất hất tay, yêu cầu.

"Làm gì chứ?" Cô giậm chân một cái, hậm hực hỏi lại. Chẳng lẽ anh không thích ngồi gần cô nữa à?

Tức thì cô vẫn phải lăm theo thói.

Khi thấy Bảo Anh đã xích người chạm vào tay ghế ngoài cùng, Gin mới nghiêng người và bắt ngờ nằm lên đùi cô khiến cô giật bắn cả người, mặt bắt giác đỏ lên.

"A... anh lăm gì vậy?" Mắt cô liếc ngang liếc dọc, miệng lắp bắp hỏi anh.

Gin im lặng vài giây, để tay lên má cô, mỉm cười thờ dài: "Em nói anh mệt mà? Bây giờ không cho anh nằm nghỉ luôn à?"

"K... không phải..." Bảo Anh bậm môi, thân người khẽ run lên vì ngượng.

"Miyamoto..." Giọng anh đột ngột yếu ớt hẳn đi "Giả sử bây giờ, lỡ anh nhắm mắt và không bao giờ tỉnh lại thì sao?"

"Nói cái gì bậy bạ vậy hả?" Bảo Anh đắm vào ngực anh một cái, bực bội cầu nhàu.

"Anh hỏi vậy thôi..." Gin lấy ngón cái vuốt nhẹ má cô, đôi mắt từ từ nhắm lại. Tay anh dần dần cũng không còn sức nặng, buông thõng xuống nằm yên vị trên ngực mình.

Bảo Anh thấy hơi là lạ, để yên nhìn anh một lúc. Sao cô không thấy anh thờ vậy? Anh lại đang giỡm với cô đấy à?

Bảo Anh đưa tay đặt lên mũi anh. Anh không thở nữa!! Shinakawa Gin... anh...

"Nè, Shinakawa!!" Cô lay nhẹ người anh, nhưng anh chẳng hề trả lời, vẫn cứ nhắm mắt rất bình yên. Cô lật đật cúi áo khoác của anh ra, cúi người xuống, áp tai vào ngực anh. Không nghe thấy... cô không nghe thấy nhịp tim...

Đến lúc này, Bảo Anh mới cảm thấy thật sự sợ hãi. Cô vừa gọi anh vào lay mạnh, nhưng anh không hề trả lời cô. Cả người cô như tê dại, tay chân cô lạnh ngắt, mồ hôi túa ra. Không thể nào... anh vừa nãy còn đang rất bình thường, còn xoa đầu cô, còn cười với cô kia mà?

"Mở mắt ra nhìn em đi..." Nước mắt của cô bắt đầu rơi khỏi đáy mắt, rơi xuống gương mặt của anh. Cô lấy tay mình đan chặt vào tay anh và lay thật mạnh, nhưng anh vẫn bất động, không đáp lại cô.

Vài giây sau, Gin mới từ từ mở mắt ra vì cảm nhận được thứ gì đó ấm nóng đang rơi xuống mặt mình. Anh nhìn chăm chăm Bảo Anh, thấy cô đang khóc thì lập tức mở to mắt ra, lật đật hỏi: "Em sao vậy?"

"E... em không thấy anh thờ nữa... em tưởng..." Bảo Anh nức lên, lấy tay gạt nước mắt và lắp bắp trả lời.

Gin ngồi bật dậy, ôm chặt lấy cô và nhẹ nhàng xoa lưng cô để dỗ dành: "Không sao...! Chắc hôm qua anh uống thuốc an thần quá liều nên bị hội chứng ngưng thở khi ngủ thôi..."

"Nhưng mà... em cũng không nghe thấy nhịp tim của anh..." Bảo Anh ghi chặt lấy Gin, cứ như cô sợ rằng anh sẽ lập tức biến mất khi buông ra vậy.

"Em nghe nhịp tim của anh ở bên nào?" Gin hơi nhếch môi lên, khẽ nở một nụ cười và hỏi cô.

"Ngực trái..." Cô chùi nước mắt, trả lời anh. Sao anh hỏi ngược ngược thế? Chẳng phải tìm người nằm bên trái hay sao?

"Mất một oí, tìm của anh nằm bên phải." Anh vuốt tóc cô, bật cười một tiếng và đáp lời. Cô giật mình, mở to mắt ra trong kinh ngạc. Tìm của anh nằm bên phải sao? Bây giờ cô mới biết điều đó đấy! Shinakawa Gin... rốt cuộc là anh còn bao nhiêu điều bí ẩn chưa nói cho cô biết nữa đây hả?

"Anh làm em sợ!" Bảo Anh đầm một phát vào lưng anh, khẽ gắt lên.

"Ừ, anh biết." Gin siết nhẹ vòng ôm, hôn nhẹ vào cổ cô. Cô làm anh tỉnh ngủ luôn rồi, anh còn định ngủ thêm một lúc nữa vì đuôi của cô êm quá, ai ngờ... "Anh đi rửa mặt đây."

Gin rời khỏi người Bảo Anh, đứng dậy và bước đi. Còn lại một mình, Bảo Anh co chân lên, vùi mặt mình vào đầu gối. Cô rất sợ, sợ lúc mình đang hạnh phúc nhất thì người mình yêu lại bỏ đi đến một nơi rất xa mà mình không thể với tới, giống như Jiro vậy. Khi cô và Jiro đang vui cùng hạnh phúc, thì đau khổ và chết chóc ập đến mang anh rời khỏi cô, khiến cô lạc lõng giữa nỗi cô đơn không định hình được. Lúc này khi thấy Gin không thờ nữa, cũng không nghe thấy nhịp tim của anh, cảm giác trái tim vỡ vụn lại một lần nữa tràn về trong cô, hình ảnh của quá khứ lại hiện về rõ mồn một làm cô đau nhói.

Bảo Anh lại cảm thấy đôi mắt mình nóng hổi, nước mắt lại trào ra ướt đầm cả đầu gối. Nỗi ám ảnh này khiến cô mệt mỏi, khiến cô luôn luôn lo sợ khôn nguôi.

Gin rửa mặt xong, quay lại bàn thì lại thấy cô ngồi co chân lên, gục mặt xuống đầu gối khóc ngon lành. Anh khẽ cầm môi, tìm đau thắt. Chắc chắn cô vì chuyện lúc nãy mà nhớ lại chuyện cũ rồi...

Anh đi đến gần rất nhẹ nhàng, rồi dịu dàng nắm lấy tay của Bảo Anh. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi ôm chặt lấy anh, cổ gắng hít thở. Anh không nói gì, chỉ im lặng để yên cho cô muốn làm gì thì làm, miễn là cô có thể giải thoát hết đau buồn là được.

"Đừng bỏ em..."

Gin nghiền chặt răng lại khi nghe cô thốt lên từng từ như vậy. Anh nắm chặt tay mình lại, cố gắng kìm lại sự đau đớn đang dâng lên trong lòng và nằng mặt cô lên, nờ một nụ cười đan xen rất nhiều cảm xúc: "Em là người mà anh sợ đánh mất hơn bất cứ thứ gì khác. Anh không nói mình có thể bên em mãi mãi, nhưng chừng nào anh còn yêu em, thì lúc ấy anh sẽ không rời xa em, không bỏ em đi."

Đứng... anh có thể sẽ không phải là người theo cô suốt cuộc đời, nhưng chừng nào anh còn yêu cô, sẽ không bỏ cô, không rời xa cô. Anh không thể nói anh sẽ luôn luôn bên cạnh cô mọi nơi mọi lúc, nhưng anh sẽ có mặt mỗi khi cô cần anh. Ví dụ như cô sống với nhau đến già, anh cũng sẽ để cô là người ra đi trước. Vì nỗi day dứt và nhớ nhung của kẻ ở lại còn đau đớn hơn cả cái chết, anh không muốn cô phải chịu đựng, một mình anh chịu đựng là đủ rồi.

"Không khóc nữa!" Bảo Anh đột ngột rời khỏi người Gin, đứng dậy lau nước mắt và khịt mũi "Đang đi chơi cơ mà, khóc nhiều sẽ mất vui."

"Bây giờ em muốn đi đâu?" Gin nheo má cô một cái, mỉm cười hỏi.

"Đĩ nhiên là đi học trượt tuyết tiếp rồi." Cô hào hứng trả lời "À, em đi tỉnh tiền đã."

"Anh tỉnh rồi." Gin tỉnh bơ đáp lại cô khiến cô ngây thơ ra "Mắt của em sắp sưng lên rồi kia kia, một hồi lại buồn ngủ cho coi."

"Không có đâu!" Bảo Anh đưa tay lên mắt mình sờ thử trong khi tay kia của mình đang được anh nắm lấy và kéo đi ra khỏi quán. Ra tới bên ngoài rồi, nhìn quang cảnh trắng xóa xung quanh, cô lại vu vu nói đùa "Chắc sau này mỗi lần đi du lịch với anh, em chỉ cần mang quần áo thôi, khỏi cần mang tiền luôn quá."

"Ừ, vậy cũng tốt, đỡ phải dành trả tiền với anh." Ai ngờ anh tưởng thật, đồng ý hùa theo luôn.

"Ê ề, em đùa thôi! Làm người ai làm thế đâu chứ?" Bảo Anh lập tức phản bác lại. Cái tên này sao cái gì cô đùa cũng tưởng thật hết trơn vậy?

Hai người đi đến chỗ đám bạn tụ họp, vừa đến nơi, Sumire đã ngay lập tức nhảy cẫng lên và hét lớn: "Hai người nổi tiếng rồi kia kia."

Bảo Anh ngệch mặt ra, ngượng ngời lại: "Nổi tiếng?"

"Ừ!" Sumire gật đầu lia lịa, mặt hớn hờ và rạng rỡ còn hơn cả mặt trời "Youtube, báo mạng đang đăng hình và video của hai người đây nè. Còn bình chọn là cặp đôi dễ thương nhất năm nữa cơ đấy."

Bảo Anh tròn mắt lên, kinh ngạc nhìn cô bạn của mình. Đường như biết đối phương không tin, Sumire đi thẳng màn hình điện thoại vào mặt cô nàng kia và nói: "Xem đi nè."

Bảo Anh nhận lấy cái điện thoại, xem hết tất cả các tab mà Sumire đã mở. Hình của cô, hình của Gin, hình của hai người ôm nhau giữa trời tuyết rồi... Video cô và anh nói chuyện hôm qua, lúc cô nói mặt của mình lạnh và được anh ôm cũng có nha đây này...

Bên dưới còn có tận mấy trăm lượt bình luận.

Ôi trời ơi!!! Nhìn cái vẻ mặt của bạn nam khi nói câu: "Chui vào đây!" kia kia!! Vừa giận vừa lo, dễ thương quá trời!

Bạn nữ kia cũng đáng yêu quá... Cặp đôi của năm đây rồi cha mẹ ơi!!

Tôi là người thấy trực tiếp đây này!! Phải nói vừa ghen tị vừa phấn khích. Ước gì cũng có một người con trai lo lắng cho mình như vậy...

Văn văn và mây mây...

Gin thấy Bảo Anh mặt mũi đỏ lựng dần mặt vào điện thoại thì chồm người sang, ghé mắt nhìn vào, nhưng ngay lập tức cô lại giấu đi không cho xem. Anh thờ dài một hồi. Được thôi! Anh tự lấy điện thoại xem cũng được mà.

Bảo Anh xem tiếp, lần này là video lúc cô đánh bại hai tên tội phạm, có cả hình lúc anh đan tay cô để đánh dấu chủ quyền nữa mới ghê chứ! Ở đâu ra mà nhiều hình dữ vậy nè? Còn có cả tin 'trai đẹp xuất hiện ở khu trượt tuyết Hakuba, Nagano' nữa.

"Tin chưa tin chưa?" Sumire hào hứng hỏi Bảo Anh "Bây giờ hai người nổi tiếng lắm rồi đây nhé."

"Chắc mấy ngày sau sẽ bị chìm xuống thôi ấy mà." Bảo Anh cười khổ, cố gắng nói ra một câu đầy hi vọng.

"Nè Miyamoto." Gin đột ngột gọi cô "Người chụp lên có tâm ghê nhì, anh và em lên hình nhìn ảo diệu ghê. Phải lưu làm hình nền điện thoại."

"Cái anh này!!!" Bảo Anh hét lên "Anh không lo gì khác ngoài lưu hình làm hình nền thôi sao hả?"

"Như thế này vẫn chưa mất mặt gì." Gin nhún vai, bình thản trả lời "Chừng nào họ đụng chạm đến mình thì anh sẽ ra tay. Đẳng này chỉ là chụp lên quay lên, những hình ảnh này rất trong sáng, không có gì phải lo."

Bảo Anh nghe Gin nói vậy thì cũng thấy có lý. Chỉ là cô chưa bao giờ được làm người nổi tiếng nên bây giờ cô hơi thiếu thoải mái một chút. Từ trước đến giờ cuộc sống của cô rất bình thường, từ lúc quen Gin thì mới xảy ra bao nhiêu rắc rối, bây giờ còn được nổi tiếng nữa, chẳng biết đường đâu nữa lần.

"Tầm này..." Gin từ đầu xuất hiện sau lưng cô, tựa cằm vào vai cô và giờ điện thoại ra trước mặt cô "Nhìn anh thế nào?"

Đó là tầm hình người nào đó chụp anh đang cười. Bảo Anh nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, cả cơ thể nóng lên vì ngượng. Một phần vì tầm hình kia, một phần vì mùi hương của anh lúc này đang lờn vờn quanh mũi cô.

"Không đẹp trai chút nào." Cô gạt điện thoại của anh ra khỏi tầm mắt của mình, phồng má trả lời.

"Ồ... anh đâu có hỏi anh đẹp hay xấu đâu? Anh chỉ hỏi nhìn anh như thế nào thôi mà? Em đang khen anh trá hình đó hả?"

Trán của Bảo Anh hiện rõ cục tức gần to đùng. Vậy là anh đang giả bộ dặt mũi cô để cô khen anh đẹp trai đó sao? Shinakawa Gin, anh đúng là cái đồ khôn lỏi.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 12: Đêm cuối cùng [17+] #x3D;))

Bỏ qua chuyện nổi tiếng gì đó, cả đám vẫn tiếp tục chơi tới tận chiều cho đến khi mặt là thì thôi. Về đến khách sạn, đám con gái lại hẹn nhau đi tắm suối nước nóng, xong xuôi rồi thì đi ăn tối với bọn con trai. Khó cái mức độ "nở" của bạn Gin hình như đã tăng lên đột biến, khiến anh liên tục bị những cô gái gọi ra chụp hình chung và nói chuyện làm quen này nọ. Anh tự nghĩ, sau này có đi đâu chắc phải trùm kín mặt vào, không để người ta phát hiện ra mình nữa, không thời lại vướng vào bao nhiêu là rắc rối.

Một cô gái tự tin với nhan sắc và thần hình chuẩn không cần chỉnh của mình đã đi đến, đưa một ly rượu vang ra mời anh và mạnh mẽ nói thẳng với anh rằng: "Khi nào anh chán bạn gái của anh, cứ tìm đến em, em luôn đợi anh."

Nói rồi, cô ta còn vuốt nhẹ vai của anh rồi liếc nhìn Bảo Anh với ánh mắt sắc lẹm và đầy vẻ khinh thường. *Cái gì chứ? Thân hình bình thường, chẳng có gì nổi bật. Nhìn mặt thì rõ ngay thơ, chắc là chẳng biết cái thà gì rồi. Kiểu người như vậy quen chắc chỉ biết nghe lời chứ làm gì dám phản kháng lại! Chắc là anh chàng này quen để đòi gió,sớm muộn gì cũng bị chán thôi.*

"Ồ, tự tin ghê nhỉ?" Bảo Anh vươn tay giật lấy ly rượu từ tay cô ta, cười khẩy một cái "Chẳng biết chị bao nhiêu tuổi, nhưng nói ra một câu nghe buồn cười gớm"

"Mấy lên giọng với ai vậy hả?" Cô gái kia chỉ thẳng mặt của Bảo Anh, lớn giọng "Loại tầm thường như mày may mắn lắm chắc được hết tháng là bị đá rồi, còn bây đặt láo lếu."

Bảo Anh tối sầm mặt mũi, giờ tay mình lên hất thẳng tay của chị ta sang một bên, nghiền răng lại và từ tốn nói từng chữ: "Tự tôi và chị biết tôi đang lên giọng với ai. Ồ trời, nói ra câu kia là biết hạng con gái gì rồi! Haiz... ít ra tôi là loại tầm thường, nhưng tôi vẫn hơn cái đồ lằng lơ như chị."

"Mày..." Cô ta giờ tay lên, toan tát vào má Bảo Anh một cái. Gìn định chụp lấy tay cô ta, nhưng Bảo Anh đã nhanh hơn chụp trước và siết nó thật mạnh khiến cô ta la làng lên "Đau!! Con khốn này, mày bỏ tay tao ra."

"Ua? Mới làm dữ lắm mà? Sao giờ bảnh bèo quá vậy?" Bảo Anh mỉm cười cực kì nhẹ nhàng, từ tốn hỏi lại, uống cạn ly rượu vang mà cô ta định mời Gìn. Cuộc đời cô ghét nhất loại lên mặt và hạ nhục người khác, nhất là loại con gái lằng lơ thích giật người yêu của người khác, chẳng đâu ra đâu, đã vậy còn hách dịch đòi đánh cô như vậy, muốn hòa bình thật không hề dễ tí nào mà.

"Bỏ tao ra ngay!!!" Cô ta lại hét lên. Hành lang của khách sạn thỉnh thoảng có vài người đi ngang qua hiểu lí do, nhưng chẳng ai dám nán lại. Họ sợ đánh nhau thật lại liên lụy đến họ thì rắc rối lắm.

"Bỏ thì bỏ!" Bảo Anh hất mạnh tay cô ta ra, đưa đôi mắt tức giận nhìn chăm chăm cô ta như muốn ăn tươi nuốt sống "À, trước khi tạm biệt, tôi cho chị một câu: Đừng có trông mặt mà bắt hình dong."

Gìn nãy giờ im lặng cho cô gái quyết, lúc này mới chủ động nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng lên tiếng: "Đi thôi."

Bảo Anh cười tươi tắn, đặt cái ly xuống sàn và chào tạm biệt cô ta. Sau khi hai người đã đi được một quãng, Bảo Anh còn nghe cô ta to tiếng chửi rủa cái gì đó. Cô nàng thờ dài một hơi, đúng là nhảy với những loại này thì khó thoát thật.

Cô vẫn bước đi, không quay đầu, miệng nói thật to: "Xin lỗi, lỗi tại tầm thường của tôi không nghe được tiếng của người có thân phận cao quý như chị."

"Thôi nào, đừng có để bụng nữa." Gìn đẩy đầu vai cô, nên cười lại lên tiếng. Anh đã không nói gì thì thôi mà sao cô làm dữ vậy chứ?

"Tại chị ta gây chuyện trước cơ mà." Cô nàng phồng má, hần học đáp lại.

"Nhưng cô ta từ đầu đang nói chuyện với anh mà?" Gìn nhéo nhéo má cô, buồn cười hỏi tiếp.

"Chị ta có ý định giành lấy anh, em phải giữ chứ." Bảo Anh vẫn đề nguyên cho anh nhéo má mình, hơi đỏ mặt trả lời.

Gìn đứng khựng lại, mắt mở to ra vì ngạc nhiên. Cô đang ghen đấy à? Con gái khi ghen đều làm dữ lên như vậy sao?

"À... em có chuyện này... thắc mắc..." Đến trước cửa phòng của Gìn rồi, Bảo Anh chưa về phòng mình vội, nán lại một chút để nói một chút chuyện có thể nói là khá quan trọng.

"Em hỏi đi." Gìn quẹt thề từ, rồi mở cửa phòng ra.

"Hôm em say, em lên giường ôm anh, hôn anh như vậy..." Bảo Anh theo Gìn vào phòng, nhưng không dám bước thêm, chỉ dám đứng ở ngưỡng cửa nhìn anh.

"Ừm, thì sao?" Anh rót hai ly nước, đi lại đưa cho cô một ly và uống ly còn lại.

"Sao anh không làm cái chuyện... cái chuyện đó với em như hôm ở bệnh viện?"

"Ặc!"

Gìn muốn chết vì sắc nước trước câu hỏi này của Bảo Anh. Anh vuốt ngực mình, ho sặc sụa liên tù ti mấy hơi khiến cổ luống cuống không biết phải làm sao.

"Sao tự nhiên em hỏi vậy?" Sau khi ổn định lại nhịp thở, Gìn mới hỏi cô.

"Ừm...chỉ là thắc mắc thôi." Bảo Anh bóp chặt li nước, ngưỡng đến mức muốn xù tai tại chỗ "Tại vì... lúc say em phòng vệ còn kém hơn cả khi tỉnh, mà còn có những hành động đó với anh nữa cho nên là..."

Gìn thờ dài, vuốt mặt mình để giữ tinh thần thật bình tĩnh, im lặng độ ba giây rồi mới trả lời cô: "Lúc ở bệnh viện, là do anh không kiểm soát được bản thân nên mới gây ra chuyện có lỗi đó với em. Anh không muốn nó lặp lại lần nữa. Hôm em say anh không nghĩ gì nhiều ngoài chuyện lo cho em ngủ được ngon và làm em tỉnh rượu, không có ý định gì khác."

"Vậy sao..." Bảo Anh thờ dài, cúi mặt xuống, nhìn vào thứ chất lỏng trong suốt đang sóng sánh trong li thủy tinh cô đang cầm và mỉm cười lại. Thật ra, ngày ở bệnh viện, cô có thấy một vết sẹo trên lưng anh, nhưng vẫn chưa có cơ hội để hỏi về nó. Sau này do có vài hiểu lầm nên càng không thể hỏi, bây giờ chính là thời điểm thích hợp nhất.

"Anh xin lỗi..." Gìn dịu dàng vén tóc cô qua mang tai, nhẹ nhàng cất giọng "Anh làm em sợ à?"

"À không..." Bảo Anh lắc đầu, ngược mặt lên nhìn anh và mỉm cười rồi uống cạn ly nước. Sau khi đưa ly lại cho anh, cô bắt đầu mạnh mẽ yêu cầu: "Em muốn yêu cầu một chuyện."

"Gì vậy?" Gìn vừa đặt ly xuống bàn vừa hỏi.

"Anh coi áo ra đi."

Gìn dơ người, xoay mặt lại, tròn mắt nhìn cô. Cô vừa nói cái gì? Cô nói anh coi áo ra á?

"Coi áo? Anh hả?" Đường như để kiểm chứng, anh liền hỏi lại.

"Ừm ừm! Coi trần ra luôn." Bảo Anh dứt khoát gạt đầu, nhưng lập tức lại cúi mặt li nhí "Không được á? Đúng rồi, trời lạnh quá mà. Hay thôi... không cần coi cũng được..."

Gìn chống nạnh, cảm thấy đầu mình đau buốt. Cô nàng này lúc nào cũng làm anh khổ sở, làm anh đau đầu chết đi được. Sao tự nhiên lại bắt anh coi áo ra vậy chứ?

"Lại đây." Gìn ngồi xuống sofa, gọi cô tới gần mình. Bảo Anh đỏ mặt lên, nhưng cũng loay hoay cởi giày ra, đi lại gần anh và ngồi xuống.

"Anh xoay lưng lại đi." Cô lại yêu cầu. Anh mỉm cười, thờ dài nhìn cô rồi cũng làm theo ý cô. Anh bắt đầu cởi áo khoác ra, cô ngay lập tức cầm lấy, để để phòng anh lạnh quá thì khoác lên cho anh ngay. Anh từ từ cởi áo thun của mình ra, khiến cô trong mấy giây đầu phải che mặt lại vì xấu hổ. Đến khi anh cởi xong rồi, cô mới cố gắng bình tĩnh lại, cố gắng tay ra và chạm nhẹ lên vết sẹo trên lưng anh. Anh đã hiểu ý cô muốn gì, nhưng vẫn im lặng chờ đợi cô hỏi.

"Vết sẹo này là..." Cô bỏ lửng câu nói, hơi chồm người về trước hỏi anh.

"Ngày trước, anh từng bị bắn vào lưng." Anh thành thật trả lời cô.

"Bị bắn? Anh bị bắn sao?" Cô giật bắn người, tròn mắt lên, lay lay cánh tay của anh và luống cuống hỏi.

"Ừ, là ngày xảy ra bi kịch đó. Minako kể rằng bà ấy đã bắt cóc dĩ bắn anh để cố gắng giữ tính mạng cho em."

"Vậy là... do em mà anh..." Tim Bảo Anh đột ngột thất lạc khi nghe câu trả lời của anh. Chỉ vì cứu cô mà "mẹ" của cô đã phải bắn anh một phát vào lưng như thế này sao?

"Đừng lo, nó không ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống bình thường của anh. Anh còn phải cảm ơn Minako vì đã bắn anh, nếu không thì giờ này em đã không ngồi với anh như thế này." Gìn xoay người lại, nắm lấy đôi tay của cô, xoa nhẹ và dịu dàng an ủi cô.

"Ừm... Vì em thắc mắc về vết sẹo đó nên muốn hỏi anh như vậy thôi." Bảo Anh cúi mặt xuống, mặt đỏ lên một mảng. Cô lấy áo khoác của anh và ném vào người anh, không dám nhìn anh "Anh mặc áo vào đi, trời lạnh lắm."

"Em nhìn anh từ phía sau được, mà lại không nhìn chính diện được sao?" Anh nắm chặt lấy tay cô, mỉm cười thì thầm vào tai cô.

"Ai nói em không nhìn được?" Cô cựa quậy người, ngưỡng ngấp cựa lại anh "Tại em lo anh ở trần lâu sẽ bị nhiễm lạnh chứ bộ!!!"

"Ừ ừ, được rồi." Anh buông tay cô ra, cười cười chịu thua độ cail li của cô và mặc áo khoác vào. Bảo Anh liếc nhìn anh, anh mặc áo khoác không kéo dây kéo, cái cơ thể kia cứ ẩn ẩn hiện hiện làm mặt cô đã đỏ lại càng đỏ hơn.

"Anh phải kéo dây kéo lên chứ." Cô vươn tay, cài và kéo dây kéo lên cho anh, nhưng kéo chỉ mới được một nửa đã bị anh ngăn lại.

"Anh không thích kéo. Thân nhiệt của anh ấm hơn người thường, em biết mà. Anh không dễ bệnh đâu." Anh xoa xoa bàn tay lạnh ngắt của cô, nhỏ giọng.

"N... nhưng vẫn phải chú ý giữ ấm chứ." Cô muốn xoay mặt đi chỗ khác, nhưng không thể nào làm được, mắt cứ dán chặt vào mặt anh không rời ra được.

"Người chú ý giữ ấm là em mới đúng. Tay em lạnh hết rồi đây này."

Gin giữ chặt lấy tay của Bảo Anh, sượt ẩm nó. Cô ngồi im cho anh sượt, tìm đập thỉnh thoảng liền hồi không thể điều hòa. Cái cơ thể hấp dẫn của anh cứ đập vào mắt cô, làm máu mê trai của cô lại nổi lên. Cô đang cuồng chính bạn trai của mình, đây có được gọi là điều bình thường không?

"Chín rưỡi phải về phòng ngủ đấy nhé, ngày mai còn dậy trễ về Tokyo nữa." Gin thuận mắt ngược nhìn đồng hồ treo tường, rồi cẩn thận cô thật cẩn thận.

"Em biết rồi mà! Anh cũng phải ngủ sớm đi đó, cả ngày nay đã mệt mỏi rồi." Cô ráng trả lời một cách bình tĩnh nhất, thực chất thì trong lòng đang bối rối cực độ.

Gin im lặng vài giây, quan sát từng đường nét, từng hành động trên gương mặt của cô và khẽ mỉm cười. Chẳng đợi cô chuẩn bị tâm lý, anh đột ngột kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô khiến cô bất ngờ đến mức đứng hình trong mấy chục giây liền.

"A... anh làm gì vậy?!" Bảo Anh sau khi đã hoàn hồn thì mới luống cuống hỏi Gin.

"Má của em cũng lạnh rồi, để anh sượt luôn một thể." Anh tình bơ trơ lại, tay càng lúc càng siết chặt vòng ôm hơn. Đầu cô dựa vào ngực trần của anh, tay cô vô tình ôm lấy hông của anh. Thực sự thì anh chỉ định sượt má cho cô thôi, không biết cô có nghĩ bậy bạ không nữa đây!?

"Em sẽ về phòng đắp mền, sẽ..." Bảo Anh muốn nói tiếp, nhưng lại bị hơi ẩm và cơ thể của anh làm cho đó lưỡi không thể thốt ra thêm lời nào nữa.

"Sẽ gì? Em đã nói không có gì ẩm bằng anh cơ mà! Bây giờ lại đòi về phòng đắp mền sao?" Gin nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giọng khàn khàn thì thầm vào tai cô "Không muốn ở bên anh nữa à?"

Bảo Anh nghe Gin nói đến đó, tìm đập càng lúc càng mạnh, không thể nói được gì, chỉ có thể chôn mặt vào ngực anh cho đỡ ngượng. Thôi được, cô sẽ ở đây thêm một chút, chỉ một chút thôi, chín rưỡi có lẽ về theo lời anh đã nói.

Nhưng đột nhiên, cô lại cảm thấy cơ thể của mình thật lạ.

Nó bất ngờ nóng lên một cách không bình thường, khiến cơ thể cô đột ngột mềm nhũn ra, tay chân run rẩy, mặt đỏ lên, hơi thở dồn dập lạ thường. Cảm giác được chạm vào người Gin lúc này thật sự rất lạ... cô không thể nói được.

Gin thấy người con gái trong lòng mình có gì đó không ổn, vội vã đẩy nhẹ vai cô ra, nhìn cô. Đôi mắt của cô lơ đã, mặt đỏ lên như người say rượu. Nhưng này giờ cô chỉ uống đúng một li rượu vang thôi mà? Nồng độ của nó cũng rất nhẹ, không thể khiến cô say như thế này được.

"Em sao vậy?" Gin cúi người xuống, lo lắng hỏi cô.

"E... em không biết..." Bảo Anh thờ dốc, ngồi thẳng người lên và cởi áo khoác ra "Em cảm thấy người mình nóng quá..."

"Đừng cởi áo khoác ra, sẽ bị cảm lạnh đấy." Gin lập tức ngăn cô lại, nhưng cô dứt khoát đẩy tay anh ra, cởi áo khoác và ném sang một bên.

"Lúc này, em thấy bà chị kia bỏ một viên thuốc màu trắng vào rượu..." Cô lại thờ gáp, đôi tay đan chặt vào nhau "Em sợ chị ta định làm gì... nên đã giành uống của anh..."

Cô nói xong câu đó, ngay lập tức liến ngàu vào người anh, cơ thể tưởng chừng như không còn chút sức lực nào. Cô cảm thấy nóng, cả cơ thể đều nóng, nóng đến mức muốn cởi hết đồ ra ngay bây giờ.

"Thuốc? Màu trắng sao?" Gin ôm cô, nảo bắt đầu hoạt động liên tục để tìm ra phương án hợp lý nhất. Thuốc có màu trắng thường rất nhiều, nhưng nếu là hạ nhiệt người như cô gái hỏi này, mà thuốc này lại là dành cho anh thì chỉ có thể là...

"Em uống trứng thuốc kích thích rồi..." Anh thờ dài, thành thật trả lời cô.

"Kích thích cái gì...?" Cô yếu ớt hỏi lại.

"Chuyện đó." Anh thẳng thắn trả lời.

Bảo Anh còn đang định hỏi là chuyện gì, thì tay của cô như bị thôi miên, nhẹ nhàng sờ lên từng tấc da thịt trên cơ thể của anh khiến anh phải trợn mắt lên kinh ngạc. Cô chồm người dậy, để hai tay lên đôi vai của anh, đôi môi nhanh chóng tìm kiếm mỗi anh để hôn lấy.

Cô buông anh ra, nhìn anh chăm chăm, thều thào hỏi: "Chuyện đó... là chuyện này sao?"

"Ừ..." Anh vuốt nhẹ má cô, trả lời. Anh đã tự nghĩ với mình sẽ không đụng chạm vào cơ thể của cô thêm lần nào nữa, nhưng lần này lại đến lượt cô quấy rối anh trước.

Bảo Anh không thể chịu thêm được nữa... Cái viên thuốc đáng ghét đó, khiến cô bây giờ nhìn anh là cơ thể lại càng lúc càng nóng hơn. Cô bắt đầu cởi nút áo sơ mi của mình ra, từng nút, từng nút một...

"Dừng lại." Gin ngồi bật dậy, ngay lập tức ngăn cản cô "Em mặc áo vào đi, anh dẫn em về phòng..."

"Không về được nữa..." Cô nhìn anh, rồi lấy tay mình gạt tay của anh ra và tiếp tục cởi nút áo. Hàng nút được bung ra hết, cô từ từ cởi áo ra, để lộ da thịt trắng hồng, tiếp xúc với thời tiết lạnh khiến từng tấc da từ từ đỏ lên, đập hết cả vào mắt của anh.

"Anh đi kiếm thuốc ngủ cho em." Gin không chịu đựng được, liền đứng bật dậy, không nhìn cô và bước đi, nhưng chỉ bước được ba bước đã bị cô nắm tay kéo lại.

"Đừng đi mà..." Cô nói với giọng nài xin, đồng thời kéo dây kéo áo khoác của anh xuống, đứng dậy và cởi hẳn áo khoác của anh ra.

"Em ngồi xuống đi, anh đưa thuốc ngủ cho em uống, ngủ một giấc cảm giác kia sẽ biến mất." Anh không dám nhìn sang cô, vì cô không mặc áo, bộ ngực tròn đầy của cô cứ liên tục đập vào mắt anh sẽ khiến anh không kiềm chế được. Anh với tay, lấy áo khoác của cô và choàng vào người cho cô "Nhằm lạnh rất nguy hiểm, em mặc áo vào đi."

Bảo Anh không nói gì, vội vã vòng tay qua ôm chặt lấy anh, ép chặt ngực mình vào ngực anh khiến mặt anh thoáng đỏ lên.

"Em không cho anh đi..." Giọng cô khàn khàn, nửa như muốn khóc, nửa như muốn mề hoặc anh khiến đầu óc của anh ngày càng mờ mịt. Cô buông anh ra, nắm chặt lấy tay anh, ngồi xuống ghế sofa, đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh. Anh vuốt mặt mình, không biết phải làm cách nào để kiềm chế cái cảm giác cực kỳ ham muốn có được cô xuống. Cô cứ như thế này thì anh sẽ không chịu được nữa đâu.

"Ồ lại với em..." Đôi môi của cô lại từ từ nhả ra từng chữ đầy mê hoặc, tay cô từ từ kéo anh xuống gần mình. Anh hoàn toàn gục ngã, hoàn toàn đắm chìm vào đôi mắt, đôi môi và sức hấp dẫn kia của cô, đánh thụt theo ý cô, quỳ gối lên ghế sofa, để cổ ở giữa lòng mình và hôn lên đôi môi vừa dụ dỗ anh. Anh trượt áo khoác mà mình vừa khoác cho cô khỏi đôi vai của cô, tay luồn ra sau cõi bụng nút áo ngực của cô ra.

"Được rồi... anh chiều em..." Anh thì thầm vào tai cô, khiến cơ thể của cô càng ngày càng nóng lên. Anh kéo áo ngực của cô ra, hôn lên cổ của cô và bế cô lên đi vào phòng ngủ và thả cô xuống giường.

Đến cuối cùng này, chắc chắn sẽ là một đêm rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 13: Em bây giờ là của anh! [18+]

Cả không gian phòng ngủ dường như không còn sự hiện diện của cái lạnh, hơi thở nóng ẩm hòa quyện vào nhau, những âm thanh vang lên đầy mê hoặc, cơ thể của cả hai tựa như đang dần hòa vào làm một. Giữa trời lạnh, tuyết rơi dày, nhưng Bảo Anh lại thấy mồ hôi của mình đang túa ra khắp người. Cô bầu chặt lấy tấm lưng của Gin, cảm nhận da thịt mình như bị đốt cháy sau mỗi nụ hôn của anh. Anh kéo cao chân lên, phủ kín nửa thân người mình, từ từ kéo tất quần của cô xuống và quăng sang một bên. Tay anh lướt từ đùi cô, luồn vào váy cô, càng lúc càng đi sâu vào trong khiến cơ thể cô run lên từng đợt.

Bảo Anh nhấc đầu lên, đặt môi mình lên môi anh, còn đôi tay không yên phận của mình lại lần tới đây nịt của anh, tháo nó ra, rồi lại nhẹ nhàng kéo khóa quần của anh xuống, khiến anh càng lúc càng không thể kiềm chế, hôn cô ngày càng mãnh liệt. Tay anh chạm đến quần lót của cô, từ từ kéo tuột nó ra.

"Bây giờ nài xin anh dừng lại vẫn còn kịp." Gin rồi môi mình khỏi môi cô, nhìn cô với đôi mắt đầy nóng bỏng. Thật ra là sắp không còn kịp nữa, nhưng anh vẫn muốn cho cô một cơ hội cuối cùng.

Bảo Anh cởi nút quần của anh ra, rồi ghì chặt lấy cổ anh, thờ gáp trả lời: "Đừng dừng lại..."

"Là em nói đấy nhé."

Anh đưa ngón tay mình vào nơi sâu kín nhất của cơ thể cô, tay kia ôm lấy eo cô, miệng ngậm lấy ngực cô khiến cổ họng của cô vô thức phát ra những âm thanh chứa đầy dục vọng. Ngón tay anh ngày càng chuyển động nhanh hơn, khiến đầu óc càng lúc càng mụ mị, mắt mờ đi, cơ thể càng lúc càng nóng lên. Cô muốn nhiều hơn cả thế...

"Sẽ rất đau đấy, em thật sự muốn sao?" Lúc sắp đi vào trong cô, anh còn dụ dằng thì thầm vào tai cô như vậy.

Ai ngờ, cô bầu chặt lấy lưng anh hơn, trả lời rằng: "Nếu là anh, thì chắc chắn em sẽ không thấy đau..."

Đừng nói có ngu ngốc! Một con người như bạn trai cô, như Shinakawa Gin, thì cô có gái nào lại không muốn trao trọn cả đời mình cho anh cơ chứ? Cô cũng không phải là ngoại lệ. Nếu như cô đã có được cơ hội làm người yêu của anh, thì cô sẽ

giữ lấy nó thật kĩ.

Người ta nói lần đầu tiên của một người con gái sẽ rất đau, nhưng Bảo Anh lại cảm thấy cơn đau chỉ thoáng qua vài phút, rồi ngay lập tức lại bị dập tắt bởi những cái hôn vừa dịu dàng vừa mãnh liệt của anh, khiến cô dần dần quay cuồng trong mê đắm và cuồng nhiệt. Anh càng lúc càng đẩy nhanh, khiến cô ngày càng có cảm giác đầu óc mình không còn ở dưới mặt đất, mà nó đang lơ lửng giữa các tầng mây. Cơ thể của anh, mùi hương của anh, mồ hôi của anh, mái tóc của anh, gương mặt của anh... tất cả đều khiến thứ thuốc trong người cô kích thích cô phát điên.

Trong lúc đang chìm ngập trong không khí đầy nóng bỏng, thì tiếng chuông điện thoại của Bảo Anh vang lên khiến cô buộc phải quay đầu sang nhìn túi xách của mình đang được đặt ở chiếc bàn kê bên.

"Điện thoại của em..." Cô lên tiếng với giọng khàn khàn "Anh... d...dừng lại một chút..."

"Kệ nó đi." Đường như Gin không quan tâm, đôi môi của anh vẫn lướt đi khắp cơ thể của cô, không hề giảm tốc độ lại. Điện thoại tắt, rồi lại reo lên lần nữa. Cô với tay sang định lục túi xách để lấy, nhưng anh lại khiến cả cơ thể cô mềm nhũn ra, không còn sức lực. Điện thoại lại tắt, và ngay lập tức lại đổ chuông. Lần này cô không thể mặc kệ nó được nữa, nó làm cô sốt ruột.

"Anh..." Cô áp hai tay mình vào má anh, dụng mặt anh lên. Anh nhìn chăm chăm cô một hồi, rồi sau đó thờ dài, chôn mặt vào cổ cô, tay vẫn ôm chặt lấy eo cô và miễn cưỡng đồng ý cho cô nghe điện thoại.

Bảo Anh lấy điện thoại ra, là Sumire... thôi chết!! Cô vẫn chưa nói với Sumire là cô không về phòng.

"Alo?"

"Cậu đang ở đâu vậy?"

"À... tớ đang... nói chuyện với Shinakawa một chút."

"Trời đất, vậy sao không chịu nghe máy? Làm tớ lo muốn chết đi được."

"Xin lỗi xin lỗi mà!! Tại có vài chuyện quan trọng, nếu tớ về khuya quá thì cậu... um..."

Gin thật sự không thể chờ cô buồn đưa lễ được, anh chạm tay vào ngực cô, thứ kia bên trong cơ thể cô lại bắt đầu di chuyển khiến cô không thể tập trung nói chuyện được.

"Chiaaki? Có chuyện gì vậy? Sao giọng cậu lạ thế?" Ở đầu dây bên kia, Sumire nhăn mặt lại, thắc mắc hỏi cô.

"À không, tớ... mới bị mắc nghẹn... a~" Bảo Anh không thể kìm những âm thanh vô thức kia lại được, đành phải lắp liếm bằng một vài lí do vô vắn nào đó. Gin nghe cô viện lí do, miệng khẽ cười, tăng tốc độ lên một chút khiến cô càng lúc càng không chịu nổi, cũng không còn sức để nói chuyện tiếp.

"Được rồi, ráng về ngủ sớm. Không thời thì ngủ ở bên phòng của Shinakawa cũng được mà."

"C... cậu nói gì kì cục vậy...?" Bảo Anh lấy tay che miệng lại, ráng sức bình tĩnh nói nốt mấy câu cuối cùng "Thôi nhé... tớ đang bận, tớ sẽ gọi lại... a~ gọi lại sau!"

Cô tắt máy, để điện thoại sang chiếc bàn kê bên, rồi lấy tay đánh vào lưng Gin một cái: "Anh này, em đang nói chuyện mà."

"Anh không chờ được." Anh hôn lên môi cô và trả lời cô, tốc độ của anh vẫn không hề giảm đi, tựa như đang rút cạn hết sức lực của cô.

"Không có kiên nhẫn gì hết." Cô ấn chặt đầu mình xuống gối, đôi tay nắm chặt lấy drap giường, cắn chặt môi lại để tránh phát ra những tiếng rên đầy xấu hổ kia. Sao anh khỏe dữ vậy? Nay giờ anh không thấy mệt sao?

"Em bây giờ là của anh, từ đây cho đến cuối đời." Cuối cùng, sau khi đã thỏa mãn, anh dừng lại, thờ mạnh bên tai cô, miệng mỉm cười tuyên bố "Anh không cho phép em thuộc về bất cứ tên nào khác."

"Đàn ông lúc nào cũng nói ra được nhiều đồ..." Cô đẩy mặt anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh "Nói ra rồi, chẳng bao giờ làm được."

"Một khi anh đã nói, thì có nghĩa là điều đó anh chắc chắn phải làm được." Anh vuốt mũi cô, hôn vào trán cô một cái "Thuốc đã tan hết chưa?"

"Lần nữa..." Bảo Anh thều thào trả lời anh "Một lần nữa thôi..."

Gin kinh ngạc nhìn cô, rồi lại ngay lập tức chiều theo ý của cô. Thuốc này tác dụng thật sự rất mạnh, thể nào làm xong cô cũng sẽ không còn sức lực để ngồi dậy.

Bởi thế mới nói, đêm cuối cùng này, quả đúng là một đêm rất dài.

Sáng hôm sau, Gin dậy sớm theo thói quen của mình. Anh nhìn sang kê bên, cô đang nằm trong lòng anh, ngủ vô cùng bình yên. Anh nhớ lại tối hôm qua, miệng mỉm cười, không muốn rời khỏi cô vội, muốn nằm với cô thêm một lúc nữa.

Bảo Anh hình như đã có một đêm mệt là nên ngủ rất say. Lúc Gin rời khỏi để ngồi dậy, cô vẫn không cảm thấy gì, vẫn yên vị nhắm mắt ngủ tiếp. Anh hôn lên trán cô một cái, thầm xin lỗi vì đã lấy quá nhiều sức lực của cô như vậy, khiến cô bây giờ ngủ lì bị không biết trời trăng mây nước gì.

Gin tắm rửa, vệ sinh cá nhân xong, vừa bước ra khỏi phòng tắm thì Bảo Anh cũng vừa thức dậy. Cô tựa quẫy người, thoáng nhủ nhai khó chịu vì không khí lạnh vào buổi sáng. Anh thấy thế, vội vã đi tới gần cô, kéo cao chăn lên kín cổ cho cô và ngồi xuống mép giường.

"Em nằm yên một chút đi." Anh mỉm cười lên tiếng, rồi lại đứng dậy, đi vào phòng tắm, lấy một cái khăn lông loại to ra, quấn người cô lại thật kỹ và bế cô lên.

"Em tự đi được mà!!" Bảo Anh mới sáng sớm đã bị anh làm cho ngỡ ngàng đến mức không còn đường nào để trốn.

Anh đặt cô vào bồn nước nóng, để cho cơ thể của cô ấm lên và giải tỏa hết mệt mỏi ra ngoài. Nhìn có một lúc, anh nhéo má cô một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài để cho cô thoải mái.

Bảo Anh nhìn bóng anh đã khuất sau cửa phòng tắm, khẽ thờ dài một cái rồi giấu gương mặt của mình xuống làn nước nóng. Hôm qua chính là lần đầu tiên của cô, anh là người lấy đi lần đầu của cô, đã vậy cô còn yêu cầu làm đến tận hai lần, đúng là tự hại bản thân mà! Bây giờ thì cơ thể của cô rã rời hết trơn rồi, không thể đi nổi nữa.

Bảo Anh tắm rửa vệ sinh cá nhân xong xuôi rồi, mới phát hiện mình chưa lấy đồ đạc gì vào đây để thay hết, thể có nghĩa là... cô lại phải quần khăn để đi ra ngoài lấy đồ...

Bảo Anh tặc lười, giờ chỉ còn cách đó thôi. Mặc dù biết anh đã thấy hết của cô rồi, nhưng cô vẫn thấy ngại ngại sao ấy.

Bảo Anh quần khăn lông vào người, từ từ bước ra khỏi phòng tắm. Cô quan sát tình hình một lượt, thì phát hiện ra valise của mình cùng nấy món đồ lặt vặt đều đã được chuyển hết qua đây, nhưng khổ cái... chúng lại nằm ngay chỗ ghế sofa, mà Gin thì lại đang ngồi ở đó bấm điện thoại mới ghê chứ.

"Shinakawa!" Cô đánh bạo gọi anh.

"Ừm, gì vậy em?" Anh hơi xoay đầu lại, hỏi cô.

"Em muốn lấy đồ để thay."

Gin nhìn valise của cô đang dựng ngay kế bên mình, khẽ bật cười một tiếng. Chắc chắn là cô không dám ra đây lấy nên mới đứng trong phòng ngủ gọi anh như vậy.

"Lại đây lấy đi này." Anh nhen cười, cố gắng giữ giọng bình tĩnh để nói. Bảo Anh nghe thấy vậy thì phòng má lên, hậm hực. Anh không đứng dậy để valise lại đây cho cô được hay sao?

Bảo Anh đứng im như trời trồng một hồi, thấy anh vẫn bất động, không di chuyển thì mới chịu thua lết cái thân đi lại đó để lấy đồ. Gin xoay mặt sang nhìn cô, rồi lại chuyển tầm mắt vào điện thoại trở lại, nhẹ nhàng nhắc nhở: "Mặc đồ nhanh lên, coi chừng bị cảm lạnh."

"Dạ dạ, em mặc ngay đây." Cô đã lấy xong đồ, vừa đóng valise lại vừa đáp lại lời anh. Anh lúc nào cũng lo cho cô như vậy, lúc nào thấy cô không ổn là lại nhắc nhở, làm cô có những lúc muốn giận anh mà giận cũng không nổi.

Bảo Anh đi vào phòng ngủ để thay đồ. Thay xong xuôi rồi, cô lại lon ton đi lại gần Gin, ôm lấy cổ anh từ phía sau, xem xem anh đang làm gì mà dán mắt vào điện thoại chăm chú thế. À... hóa ra anh đang nhắn tin công việc với Kuro, toàn là mấy từ ngữ chuyên ngành làm cô chẳng hiểu gì sất.

"À, anh quên nói em nghe..." Gin đột ngột ngừng đầu lên, nắm lấy đôi tay của cô đang chaoáng qua cổ mình "Những người khác đều về trước rồi, lát nữa em đi với anh."

Bảo Anh ò lên một tiếng. Cô biết lắm mà, thấy hành lý của mình bị chuyển qua đây là hiểu bọn bạn của cô bỏ về trước rồi. Chắc là do cô ở lại với Gin nên mới yên tâm mà bỏ về trước đây mà. Đúng là bạn bè tốt.

Cơ mà vậy cũng tốt! Cô chưa bao giờ đi xe của anh, cũng muốn thử một lần cái cảm giác được ngồi vào siêu xe là như thế nào. Chắc chắn là ngầu lắm đây.

Gin tắt điện thoại, yêu cầu bắt đầu xuất phát. Bảo Anh xoa xoa bụng mình than đói, đói lên đói xuống, đói lồng lộn, đói cồn cào, đói chết đi được luôn ấy. Anh xoa đầu cô, thờ dài. Bộ cô tưởng anh chịu bỏ đói cô hay sao mà cô biểu tình ghê thế?

Gin trả phòng, dẫn Bảo Anh đi ăn sáng, để cho cô ăn no rồi thì mới bắt đầu ra xe xuất phát.

Ngồi trong xe, Bảo Anh liên tục quan sát không gian không ngừng nghỉ. Ghế ngồi thật dễ chịu, thứ gì cũng hiện đại, cửa xe thì ngầu khỏi bàn rồi, chưa kể mấy sưỡi trong xe hoạt động vô cùng tốt, còn có cả tài xế ngầu lòi đẹp trai ngồi kế bên...

Không gian hoàn hảo là đây.

Suốt cả chặng đường, Bảo Anh cứ cựa quậy người liên tục, hết nhìn cảnh vật bên ngoài rồi lại còn chỉ trỏ thắc mắc với Gin dù điều. Bình thường anh không thích người khác làm phiền anh lúc anh đang lái xe, nhưng đối với cô lại là một ngoại lệ. Vừa lái xe vừa nói chuyện với cô khiến tâm trạng của anh tốt lên hẳn, tâm trí cũng tỉnh táo hơn.

Một lúc lâu sau, không khí trong xe đột ngột trở nên im lặng lạ thường. Gin tưởng Bảo Anh đã ngủ, ai ngờ quay mặt qua xem thì thấy cô đang nhìn mình chăm chăm.

"Sao vậy? Lại đòi gì nữa đây?" Anh vươn tay xoa đầu cô, lại chuyển tầm mắt về phía trước, tập trung lái xe.

"Lần đầu tiên em trực tiếp thấy anh lái xe." Bảo Anh bật cười, hào hứng trả lời anh "Nhìn ngầu dễ sợ."

"Em đói rồi phải không? Đang bình thường sao tự nhiên nói sáng vậy?" Anh nhìn cô, mỉm cười và nhom nho hỏi lại.

"Đói cái gì mà đói chứ? Em đâu phải heo đâu mà đói hoài." Bảo Anh bắt bình cự lại. Lâu lâu khen anh một câu mà anh lại nở lòng nào nói vậy, đúng thật là... "À à, xe của anh có thể mở nóc ra được không?"

"Được chứ." Gin không nhìn cô, trả lời.

"Mở nóc xe ra đi, được không? Em muốn ngắm cảnh nhiều hơn!!" Cô đan hai tay vào nhau, giờ giọng khản khản.

"Không được." Anh thẳng thừng từ chối không thương tiếc.

"Why??" Cô thất vọng hỏi lại.

"Nhiệt độ hiện tại bây giờ là khoảng ba độ, anh đang chạy xe với tốc độ cao, mở nóc xe ra sẽ rất lạnh, em sẽ bị cảm, không được." Anh tận tình li giải cho cô hiểu.

"Không sao đâu mà!! Shinakawa Gin, anh giám đốc đẹp trai, mở nóc xe ra đi mà." Bảo Anh bắt đầu nhìn anh với đôi mắt mèo con, chuyển thành giọng nài nỉ.

"Cứ nịnh anh nữa đi, anh để em nịnh chứ không để em bị bệnh được."

Bảo Anh gặm chân một cái để bày tỏ sự tức giận, hậm hực khoanh tay lại, không thèm nhìn anh nữa. Anh lúc nào cũng lo lắng thái quá, cô bệnh chứ đâu phải anh bệnh đâu mà anh lo dữ vậy?

Gin xoay mặt qua, thấy người ta giận thì cười khổ, thờ dãi một hơi. Cảm lạnh vào mùa này sẽ rất khó chịu, cô lại là người chịu lạnh không tốt, nguy cơ bị bệnh lại càng cao nên nhất định phải giữ ấm liên tục. Sao cô không chịu lo cho bản thân gì hết vậy?

"Được rồi, giận anh cũng được, miễn là em chịu ngồi yên không đòi mở nóc xe ra."

Bảo Anh cứ tưởng anh sẽ quay sang nài nỉ tha lỗi, ai ngờ anh lại nói như vậy, khiến cô muốn tức cũng tức không nổi. Cô hiểu anh muốn nói gì chứ! Anh đang lo cho cô nên mới từ chối cô, nhưng thú thật là lúc này cô cảm thấy giận anh thật, vì anh từ chối thẳng thừng quá khiến cô có hơi bất ngờ.

"Cho em mượn tay của anh."

Sau một hồi im hơi lặng tiếng, cuối cùng cô nằng Bảo Anh vẫn lên tiếng trước. Gin tò về không hiểu, nhưng vẫn chiều theo ý cô, vươn tay về phía cô. Cô nắm lấy tay anh, đan chặt những ngón tay vào nhau và lời điện thoại ra chụp hình lại.

"Gửi cho bọn bạn ở Việt Nam, cho tụi nó biết là em hết ế rồi." Bảo Anh thấy anh nhìn mình khó hiểu thì lên tiếng giải thích thật cặn kẽ. Anh hiểu ra, không nói gì, chỉ im lặng mỉm cười và tập trung lái xe tiếp, còn cô thì hí hoáy vào Messenger gửi hình. Bọn bạn thân ở Việt Nam của cô không chịu nhìn một hình, mà tụi nó còn đòi hình chụp liền ngay bây giờ cho nóng. Bảo Anh gào thét một hồi, cuối cùng cũng đồng ý, lại gọi điện thoại lên, xoay người sang Gin và chụp.

Cô nhận ra rằng, dù là ở góc nào đi chăng nữa thì anh trông anh vẫn rất đẹp trai. Cái đó là sự thật, không phải cô táng bốc anh gì đâu, mà cô chỉ nói ra theo hiện thực khách quan thôi.

"Chụp lên anh đấy hả?" Anh phát hiện ra, liền quay sang tra hỏi cô.

"Đáng ghét quá nên phải chụp lên để đim hàng." Cô lì lợm trả lời.

"Đưa anh coi."

"Không! Ai cho coi."

"Đưa đây."

"Không! Á!! Bỏ cái tay biến thái của anh ra khỏi ngực của em mau!!!"

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 4 - Chương 14: Một lần nữa, anh lại bỏ rơi em

Trong kỳ nghỉ đông có một ngày khá đặc biệt, đó chính là Giáng Sinh.

Bảo Anh mới đi du lịch về đã háo hức mong chờ ngày ấy đến. Giáng Sinh ở Nhật Bản thì phải đi ăn KFC, đi dạo Tokyo về đêm, đặc biệt là phải có một bàn tay để nắm lấy cho qua đi cơn giá lạnh... Mặc dù đến tận cuối tuần sau mới đến ngày ấy, nhưng chỉ cần nghĩ đến thôi, cô đã phấn khích không chịu được rồi.

Nhưng cô nằng lại chẳng hề hay biết rằng, ngày Giáng Sinh còn trùng với cả sinh nhật của Gin.

Anh cũng không nhắc cho cô nghe về điều này, một phần vì công việc hơi bận, không có thời gian nhắc nên hay quên, một phần vì anh muốn để cô tự biết hơn là nói ra, như thế thì chắc chắn bất ngờ sẽ nhiều hơn.

"Anh ~-! Nằm ở nhà chán quá à...."

Bảo Anh trong mấy ngày nghỉ đông ngày nào cũng gọi điện thoại than chán than nản với Gin, làm anh đang làm việc cũng phải chịu thua, mềm lòng đồng ý xong việc sớm sẽ dẫn cô đi chơi. Cứ thế, mặc dù công việc nhiều đến đâu, ngày nào anh cũng phải cố gắng làm cho xong sớm trước bảy giờ để dẫn cô đi ăn tối hay đi dạo cho đỡ chán. Cô hơi áp lực một chút, nhưng anh nghĩ như vậy cũng hay, có thể cùng cô đi chơi sau giờ làm việc khiến cho đầu óc của anh bớt căng thẳng đi rất nhiều.

Khô cái, từ ngày có bạn trai giới giang, nam công gia chánh, thì bạn Bảo Anh càng ngày càng lười.

Một bữa, Gin dẫn cô vào một nhà hàng năm sao cho cô ăn thử. Chọn món? Anh gọi. Nước uống? Cũng anh gọi. Còn có? Dĩ nhiên là ngồi rành rang chơi điện thoại của anh, miệng thì chỉ có một câu nói hoài: "Anh chọn cho em đi."

Ăn ở nhà hàng năm sao thật sự rất phức tạp! Từ cách để khăn ăn làm sao, rồi cách ăn mặc, cách nói chuyện với nhân viên, đến cách dùng dao nĩa cũng phải có thứ tự. Cũng may là có Gin đã tận tình chỉ cho Bảo Anh biết, nếu không chắc cô cũng chẳng biết kiểm soát nào mà tròn cho đỡ xấu hổ nữa...

"Em sao vậy? Bộ món này không ngon sao?" Trong khi đang cắt thịt bò ở đĩa của mình, Gin thuận mắt nhìn lên thì thấy Bảo Anh ngồi im như tượng nhìn chăm chăm vào anh, vẫn chưa hề động đến dao nĩa nên khẽ nhàu mày lại, hỏi cô. Nếu cô không thích, thì sau này sẽ không đi ăn ở đây nữa.

"Không phải..." Bảo Anh lắc đầu "Anh cắt thịt cho em đi"

"Sao vậy? Em cắt không được à?" Anh bỏ đĩa của mình qua một bên, hỏi lại cô.

"À không!" Cô hơi đỏ mặt, xua xua tay "Chỉ là muốn được anh cắt cho thôi."

Gin mỉm cười, vươn tay nhéo má cô một cái. Lâu lâu tự nhiên cô muốn được quan tâm từng chút như thế này làm anh hơi bất ngờ, vì bình thường cô thích độc lập, thích tự làm mọi chuyện, vậy mà giờ lại muốn anh cắt thức ăn cho, hình như cô dần dần thích nhờ vả với anh rồi thì phải.

Gin lấy đĩa của cô để qua chỗ mình, từ từ cắt thức ăn trong đó. Bảo Anh nhìn chăm chăm đôi tay đang chuyển động của anh, tay anh thật sự rất đẹp, theo chuẩn của mấy anh soái ca trong truyền thuyết, mà lại còn khéo léo nữa chứ! Cô thích nhìn anh những lúc anh tập trung như thế này, gương mặt nghiêm nghị của anh khiến cô cứ muốn ngắm mãi không thể rời mắt.

"Xong rồi, em ăn đi." Gin đưa lại đĩa cho Bảo Anh, dọn dĩa xong. Cô nhận lấy, đặt xuống bàn. Thật ở nhà hàng này thật sự rất ngon, đúng là nhà hàng năm sao có khác.

Ăn no nê rồi, Bảo Anh lại muốn anh dẫn đi tản bộ, ngắm Tokyo ngập chìm trong tuyết trắng vào buổi tối.

"Hôm trước em buồn miệng nên mới đùa thôi, vậy mà anh làm thật, dẫn em đi ăn ở nhà hàng năm sao thật luôn à?" Vừa bước, Bảo Anh vừa tựa cằm vào cánh tay của Gin và hỏi anh.

"Anh quen để ý em rồi. Nếu thứ em muốn là chính đáng, không ảnh hưởng đến sức khỏe của em và làm em vui, thì anh sẽ chiều em." Anh ngất mũi cô một cái và trả lời.

"Thứ em muốn thì lúc nào cũng là chính đáng hết, anh yên tâm." Cô vươn tay ngắt mũi anh lại, đáp lại.

"Ừ ừ, vậy hôm trước em muốn làm chuyện đó thì có phải là chính đáng không?" Anh tỉnh ngủ hỏi lại.

"C... cái đó là do thuốc điều khiển em..." Cô đỏ mặt, lắp bắp trả lời và buông tay anh ra, vội vã bước đi trước anh. Sao tự nhiên anh lại nhắc đến chuyện đó làm gì chứ "Đồ đáng ghét, ai cho anh nói đến chuyện đó cơ chứ?"

Gin bước dài hơn, níu tay Bảo Anh và kéo cô xoay người lại, nhẹ nhàng ôm lấy cô, xoa đầu cô: "Rồi rồi, anh xin lỗi, anh không nhắc nữa, đừng có giận."

"Anh xin lỗi mà sao cái mặt phờn thế?" Cô phồng má nhìn anh, thấy anh cười thì hậm hực hỏi lại.

"E hèm!" Gin dang hắng giọng, đập tắt nụ cười, gương mặt trở nên nghiêm túc lạ thường "Vậy được chưa?"

Cô ngo ngoang ngoọc một lúc rồi mới trả lời anh: "Tạm chấp nhận."

"Ồ công ty thậm chí người lớn tuổi hơn anh còn phải nghe lời anh...," Gin xoa xoa đôi má của cô với đôi mắt đầy thú vị lẫn thích thú "Vậy mà bây giờ anh lại phải nghe lời một cô nhóc nhỏ tuổi hơn mình."

"Anh nói ai là nhóc hả?" Cô nôi dóa, dấm cho anh một phát "Không được gọi em là nhóc."

"Ừ ừ!" Anh đột ngột ngoan ngoãn gật đầu như một chú cún con, khiến cô đỏ hết cả mặt lên vì cảm thấy quá dễ thương.

Shinakawa Gin, anh có thể nào bớt cuốn hút đi được không vậy?

Chờ mãi thì cũng tới ngày Giáng Sinh. Đáng lẽ ra ngày này Gin có hẹn với Bảo Anh, nhưng ba của anh lại đột ngột nói anh trở về nhà để tổ chức sinh nhật lần thứ hai mươi. Vì tuổi hai mươi là cột mốc quan trọng, là tuổi mà con người ta phải đủ chín chắn để tự mình xây dựng cuộc sống tương lai, là tuổi tràn trề nhiệt huyết của tuổi trẻ, của khát khao. Nhưng Gin chẳng cần phải đến tuổi hai mươi, từ lúc mười sáu tuổi anh đã có thể giúp ba mình làm việc, mười chín tuổi lên làm giám đốc bộ phận đầu tư, và sau ba đến năm năm nữa, nếu như phong độ làm việc của anh vẫn xuất thần, thậm chí là hơn cả hiện tại, thì cái ghế phó tổng giám đốc sẽ thuộc về tay anh. Thực chất, anh cũng rất thích làm đầu tư, nhưng do có vài hiểu lầm với ba nên có một thời gian anh quyết định sẽ từ bỏ, bây giờ thì mọi chuyện đã tạm được giải quyết, nên anh sẽ quay lại với công việc. Anh vẫn đi học như thường, trừ khi có cuộc họp quan trọng, anh sẽ nghỉ hẳn một bữa, còn những ngày khác, cấp dưới sẽ gửi tài liệu qua mail cho anh, và anh sẽ giải quyết nó tại nhà.

Quay trở lại chủ đề sinh nhật bị trùng với ngày Giáng Sinh, Bảo Anh sau khi nghe tin Gin không đi chơi được với cô thì vô cùng thất vọng, cả ngày cũng không thể gọi được cho anh, nhắn tin anh cũng không trả lời. Cô tự nhủ chắc anh bận, nhưng thật sự là cô không thể chịu nổi...

"Nè cô ngốc, hôm nay sinh nhật bạn trai của cô, đã mua quà chưa?" Sumire đột xuất gọi điện cho cô, hỏi thăm tình hình.

Bảo Anh ngây dơ mấy chục giây liền. Sumire vừa nói gì? S... sinh nhật sao?"

"Sinh nhật ai cơ?" Cô nướm mày hỏi lại.

"Cậu ngốc thật hay cổ tình ngốc vậy hả? Là sinh nhật của Shinakawa Gin đó." Sumire cũng hết kiên nhẫn nổi với cô nàng này.

Càng nghe, tai của Bảo Anh ngày càng ù đi. Cái gì cơ? Hôm nay là sinh nhật của Gin sao? Sao cô không nghe anh nói gì hết tron vậy?

"Sao cậu biết?"

"Hỏi đầu năm tớ có xem qua danh sách lớp nên vô tình biết, thế là nhớ đến giờ." Sumire thành thật trả lời "Ê nè! Alo! Cậu đâu rồi hả?"

Bảo Anh tắt luôn điện thoại, vội vã mặc áo khoác vào rồi chạy xuống nhà.

"Nhìn! Đi đâu vậy con? Mang khăn quàng cổ vào chứ, trời lạnh lắm." Cô Nguyễn từ phòng khách đi ra, thấy Bảo Anh chỉ mặc áo khoác, ngoài ra không còn gì giữ ấm thì lên tiếng nhắc nhở.

"Con đi chút xui thôi, sẽ về ngay ấy mà." Cô trả lời qua loa, mang giày vào rồi mở cửa chạy bật mạng ra ngoài.

Bảo Anh chạy qua những dãy phố, đến ngôi đền mà Gin đang sống. Có chạy lên những bậc thang của ngôi đền, đến nơi thì chỉ thấy chị Saori, con gái của chủ đền và nhóc Hikaru đang đứng quét sân.

"A! Chị xinh đẹp." Hikaru thấy Bảo Anh thì ngay lập tức chạy đến gần "Chị đến tìm anh Gin hả?"

"Nhóc dạo này khỏe mạnh với lanh dữ nha." Bảo Anh xoa đầu thẳng nhóc, cười cười nói "Đừng là chị đi tìm anh ấy thật."

"Shinakawa hôm nay đã về nhà của mình rồi em à." Saori đi đến gần, dịu dàng lên tiếng "Hôm nay sinh nhật của cậu ấy, ba của cậu ấy đãi tiệc ở nhà nên cậu ấy phải về."

"Nhà...?" Bảo Anh thắc mắc hỏi lại.

"Ừ, nhà của cậu ấy ở khu ngoại ô thành phố, cậu ấy đã về từ sáng để chuẩn bị rồi."

"Anh Gin còn bảo khi quay về thì sẽ khao em một bữa thật ngon nữa cơ." Nhóc Hikaru còn nói thêm vào lời của Saori.

Bảo Anh do dự một lúc, rồi hỏi địa chỉ nhà của Gin. Saori ghi địa chỉ vào một tờ giấy cho cô, không cần hỏi chị cũng biết Bảo Anh định đi tìm Gin rồi.

Bảo Anh cảm ơn chị, xoa đầu tạm biệt nhóc Hikaru và vội vã chạy đi. Có bắt taxi, đọc địa chỉ cho tài xế và yêu cầu ông ta chạy nhanh một chút. Đồng hồ đeo tay của cô lúc này điểm đúng sáu giờ chiều.

Đi đến ngoại ô thành phố cũng đã gần bảy giờ. Khu này toàn là biệt thự xa hoa tráng lệ, dân giàu thường thích sống yên tĩnh, vì ban ngày họ lao vào cuộc sống xô bồ và ồn ào quá rồi, nên mái nhà của họ cần phải nằm ở những nơi ngoại ô bình yên như thế này.

Tìm được địa chỉ nhà của Gin thì đồng hồ điểm bảy giờ rưỡi tối. Bảo Anh trả tiền taxi, bước xuống xe và nhìn chăm chăm vào cái công nhà làm bằng đồng đen cao hơn đầu mình một chút. Có đánh bạo, đi đến gần và ấn chuông.

Một người mặc vest đen, đeo kính đen đi ra, lại gần cô và hỏi: "Xin chào, xin hỏi cô có giấy mời dự tiệc không, thưa cô?"

"À...tôi không có!" Bảo Anh đỏ mặt vì xấu hổ, trả lời người đó "Tôi chỉ muốn gặp... chủ tịch là Shinakawa Gin thôi, có thể để tôi vào một chút không?"

"Xin cô thứ lỗi, nếu không có giấy mời thì không thể vào được, mong cô thông cảm." Người kia lạnh lùng đáp lời.

"Tôi chỉ gặp một chút thôi mà, xin anh đấy, một chút thôi."

"Không được, cô thông cảm cho tôi, tôi chỉ làm theo chỉ thị của chủ tịch thôi."

"Nhưng tôi cần gặp anh ấy, bây giờ nếu anh ấy không bận thì anh vào nhắn với anh ấy một tiếng được không?" Bảo Anh nhìn người kia với đôi mắt kiên quyết.

"Thành thật xin lỗi, cậu chủ bây giờ đang tiếp rất nhiều khách khứa nên không thể gặp cô được."

"Tôi là người quen của anh ấy, cũng là người quen của chủ tịch." Bảo Anh sực nhớ ra trong quá khứ mình đã từng khá thân với gia đình của Gin nên mới có can đảm thốt ra mấy lời kia.

"Cô có bằng chứng không?" Người kia nghi hoặc hỏi lại.

"Anh gọi Shinakawa Gin ra đây, tất cả sẽ được sáng tỏ thôi."

"Tôi không biết cô là ai thì không thể tùy tiện gọi cậu chủ ra được, xin lỗi, mong cô về cho." Nói xong, người kia vội vã bước vào nhà và chốt cửa lại, rồi lạnh lùng bước đi mặc cho cô ở ngoài gào thét đòi mở cửa cho bằng được. Đứng đập cửa một hồi, cảm thấy mình không còn hi vọng, cô vội vã móc điện thoại ra gọi cho Gin.

Anh không bắt máy.

Cô tức mình, gọi lại thêm lần nữa, vẫn không bắt máy. Anh đang làm gì vậy? Anh bận tiếp khách đến mức bỏ quên cả điện thoại của mình luôn sao? Anh không nghe tiếng chuông điện thoại sao?

Thực chất, Gin đã vô tình để quên điện thoại của mình ở thư phòng của ba mà không hay biết gì. Suốt cả buổi tiệc, anh phải lo tiếp khách khứa nên cũng không hề nhớ đến. Cứ thế, tuyệt rồi, và cô vẫn đứng đấy giữa thời tiết giá lạnh, đợi anh, gọi cho anh, trên người chỉ mặc đúng một chiếc áo khoác, không chuang khăn quàng cổ, không bao tay, chỉ mong anh bước ra để có thể nói một câu: "Chúc mừng sinh nhật" đơn giản. Cô không thể chuẩn bị quà, nên cô sẽ không về chứng nào anh

không ra gặp cô.

Gin mệt mỏi tiếp chuyện với những cô tiểu thư, con gái, cháu gái gì đó của những ông bạn, hay đối tác của ba mình. Thậm chí ba anh còn chăm cho anh vài cô, còn nói mong anh sớm lấy vợ để yên bề gia thất và tập trung vào công việc nhiều hơn.

"Con có bạn gái rồi, ba đừng giới thiệu nữa." Anh uống hết rượu trong ly của mình, thẳng thắn buông ra một câu.

"Con có rồi? Sao không nói cho ba biết?" Vị chủ tịch tròn mắt nhìn con trai mình "Con bé là người thế nào? Ba không quan tâm đến địa vị, chỉ cần nó tốt với con, có thể chăm sóc con và yêu con thật lòng là được."

"Cô ấy vẫn còn nhỏ, nhưng tính cách thì lớn hơn tuổi thật nhiều. Có tư duy độc lập, nầu ăn, việc nhà đều khá giỏi, dĩ nhiên là tình yêu của tụi con không hề vì tiền tài địa vị, và cô ấy là con gái của bạn thân của ba." Gin rót thêm rượu, rót luôn li của ba mình và giới thiệu về cô bạn gái của mình cho ông biết.

"Bạn thân? Ông Miyamoto sao?" Chủ tịch Shinakawa nhướn mày hỏi lại. Gin không nói gì, chỉ gật đầu một cái ra vẻ đồng tình.

Hai cha con còn chưa trò chuyện xong, thì đã đến màn khiêu vũ, màn chính của buổi sinh nhật ngày hôm nay. Gin nhận bao nhiêu lời mời từ các cô gái, trong khi khiêu vũ còn nghe họ dụ dỗ khiến tâm trí anh đã mệt mỏi lại càng mệt mỏi hơn. Anh nhớ bạn gái quá, sao này giờ không thấy cô gọi đề than vãn vậy.

Nhắc đến cô, Gin ngay lập tức sờ vào túi của mình để lục điện thoại. Phát hiện ra không có, anh ngay lập tức như mảy may lại vô cùng khó chịu. Điện thoại của anh đâu mất rồi, chẳng lẽ để quên ở đâu rồi sao?

Anh ngay lập tức loay hoay đi tìm, sức nhớ lúc chiều trước khi xuống phòng tiệc anh có vào thư phòng của ba để bàn công việc nên liền đi vào đó. Quả nhiên, điện thoại của anh đang nằm yên vị trên bàn làm việc. Anh cầm lên, kiểm tra, thấy có hơn mười cuộc gọi nhỡ và cả tin nhắn từ Bảo Anh thì lật đật mở xem.

"Anh đâu mất rồi?"

"Sao em gọi không bắt máy vậy hả?"

"Em biết hôm nay sinh nhật anh rồi... xin lỗi mà... anh giận em hả?"

"Shinakawa... trời lạnh quá!"

Cô gái này, bộ cô tưởng anh nhớ nhen đến mức giận dữ chỉ vì cô không biết ngày sinh nhật của anh sao? Anh tiếp tục vào hộp thư thoại, xem xem cô nhắn gì nữa nào.

"Shinakawa, anh nghe máy đi mà!!"

"Shinakawa, anh đang bơ em đó hả?"

"Shinakawa, tuyết rơi rồi kìa, lạnh kinh khủng luôn đó anh biết không hả?"

Anh nên cười, bắt tiếp tin nhắn thoại cuối cùng để nghe. Bạn gái của anh lúc nào cũng đáng yêu theo một cách đặc biệt.

"Shinakawa... công nhà của anh chắc quá, em lay hoài không bung được... ra gặp em một chút thôi, em nói mấy câu rồi đi ngay, không làm phiền anh nữa, em hứa mà." Nghe giọng của cô trong tin nhắn cuối cùng này giống như đang có nền tiếng khóc đi vậy.

Gin suyt nữa đã làm rơi điện thoại xuống sàn nhà vì kinh ngạc. Tin nhắn thoại cuối cùng ấy, gửi lúc tám giờ năm mươi phút tối, bảy giờ đã là chín giờ rồi tối. Cô đứng trước cửa nhà anh bao lâu rồi?

"Shinakawa... tuyết rơi rồi..."

Tuyết rơi, vào lúc bảy giờ bốn mươi phút tối, vậy là cô đã đứng đó gần hai tiếng đồng hồ.

Gin học tốc tông cửa chạy ra ngoài, băng thật nhanh qua khuôn viên nhà để ra đến cổng ra vào. Anh mở cửa ra ngoài, nhìn đảo đác xung quanh tìm cô giữa trời tuyết rơi trong lo lắng cực độ. Cô đang ở đâu? Cô đang đứng ở đâu? Cô đã về chưa?

Gin rút điện thoại ra gọi cho cô, tiếng chuông điện thoại của cô ngay lập tức vang lên ở gần đó, anh đi theo tiếng chuông, ngay lập tức phát hiện ra cô đang đứng dựa lưng vào tường, miệng cười rạng rỡ nhìn anh. Cô chỉ mặc áo khoác, không khăn quàng cổ, không mang bao tay, đứng giữa trời tuyết rơi. Nhìn cô lúc này càng khiến tim của anh thất lại, hai má của cô đỏ ửng lên vì lạnh, đôi tay được giấu trong túi áo khoác kia chắc chắn cũng đã lạnh buốt đi rồi.

"Shinakawa!!" Cô không thể đứng thẳng nổi nữa, cơ thể của cô đã lạnh cứng, chân cứ như muốn quy xuống bất cứ lúc nào.

Gin vội vã cởi nút áo khoác ra, ôm chặt lấy cô, bao trọn cô trong áo khoác của mình. Bảo Anh nhanh chóng vòng tay qua ôm lấy anh, áp má mình vào ngực anh.

"Anh xin lỗi, thành thật xin lỗi em..." Anh càng lúc càng siết chặt cô vào lòng, đau lòng lên tiếng "Anh đã quên điện thoại ở phòng khác nên không thể nghe điện thoại, cũng không thể biết em đang đứng ở đây."

"Bây giờ anh ra rồi đấy thôi, không phải sao?" Bảo Anh ngược mặt lên nhìn anh "Em chỉ muốn nói với anh, chúc mừng sinh nhật anh! Anh mau vào trong đi, khách đang đợi anh mà?"

Gin nói lòng vòng ôm, cởi áo khoác của mình ra và khoác vào cho cô: "Đi vào nhà với anh, làm ấm người đã."

"Không cần đâu, em đi về bây giờ rồi, anh vào tr-

"Hai tiếng! Anh bỏ rơi em hai tiếng đồng hồ giữa trời tuyết rơi như thế này!" Gin đột ngột ngắt lời cô khiến cô nín bặt "Anh đã từng nói anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em, vậy mà giờ anh bỏ mặc em đứng đây giữa cái thời tiết quái quỷ này, nếu em không vào cùng anh, anh sẽ hối hận suốt cả đời."

Bảo Anh dựa đầu vào ngực anh, kinh ngạc tròn mắt lên và há hốc mồm, gật đầu một cái. Anh quàng tay qua vai cô, dẫn cô từ từ bước vào trong. Anh không dám bước quá nhanh, sợ cô bước không kịp sẽ ngã thì lại khổ.

Vào đến nhà, Gin dẫn Bảo Anh ngang qua một hành lang, đi lên cầu thang và cuối cùng rẽ vào một căn phòng khá rộng. Anh để cô ngồi xuống sofa, đi lại chỉnh máy sưởi rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Cô ngần ngừ một hồi, rồi dựa đầu vào người anh, quàng tay qua ôm lấy eo của anh để sưởi ấm.

"Phòng khách của nhà anh đây sao?" Đường như thấy không khí im lặng bất thường, Bảo Anh vội lên tiếng để phá tan "Em ngồi như thế này có sao không?"

"Ừm, bây giờ mọi người đều đã xuống phòng tiệc để ăn sinh nhật của anh rồi, không sao đâu." Anh siết nhẹ vai cô, hôn lên tóc của cô và trả lời.

"Em phải về sớm, nếu không có của em sẽ lo." Bảo Anh dụi dụi má mình vào người anh.

"Ngồi thêm một chút nữa đi rồi anh đưa em về."

"Anh là chủ tiệc mà? Sao lại bỏ tiệc đi được?"

"Em quan trọng hơn, tiệc cũng sắp tàn rồi, khách khứa cũng về hết, anh sẽ tạm thời để Kuro tiễn khách hộ anh, còn anh phải đích thân tiễn em đến tận cổng nhà của em." Gin vừa nói vừa sờ thử má của cô. Tốt rồi, đã ấm hơn lúc nãy rất nhiều, bớt lo được rồi.

"Không cần đâu mà, em bắt taxi cũng-

Bảo Anh chưa kịp nói hết câu đã bị Gin hôn chặn họng một cách bất ngờ không kịp trở tay.

"Không được cãi lời anh." Anh buông cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô và nghiêm nghị nói khiến cô không thể trốn tránh "Em đứng gần hai tiếng chờ anh, anh đã đau lòng không thờ nổi, bây giờ em còn không cho anh đưa em về, chẳng khác nào chặn luôn đường trở của anh."

Bảo Anh gật đầu, tỏ vẻ đồng ý ngay lập tức. Lúc này không nên cãi lời anh nữa, lại bị hôn cho ngạt thở nữa thì khổ.

"Miyamoto..." Anh đột ngột gọi cô.

"Gì vậy anh?" Cô ngược nhìn anh, hỏi lại.

Nhưng anh không trả lời, chỉ nhìn cô và im lặng rất lâu. Sau một lúc, anh lại đứng dậy, nói rằng bắt đầu xuất phát.

Rốt cuộc, anh định nói gì với cô vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 15: Hạnh phúc lớn nhất của em...

Khuya ngồi làm đề văn, không chịu nổi viết luôn chương mới... con au nó không bỏ con được :::A::;

~~~~~>~~~~~

"Anh, lúc này định nói gì với em vậy?"

Bảo Anh đã được đưa về đến nhà, vừa thay đồ ngủ xong là gọi cho Gin ngay lập tức. Anh đang lái xe, mới bắt máy chỉ kịp nói: "Anh nghe đây!" là cô đã hỏi câu kia ngay.

"Nói gì vậy nhì?"

"Anh đang diễn sâu với em đó hả?" Bảo Anh nằm dài ra giường, hất xì một cái và hỏi lại anh "Nói em nghe đi mà."

"Chuyện này không nói qua điện thoại được." Gin vẫn tập trung lái xe, khẽ mỉm cười và trả lời cô "Gặp trực tiếp anh sẽ nói sau. Bây giờ, tiểu thư của tôi, mau chui vào chăn rồi đi ngủ cho tôi ngay, mười một giờ rồi đây."

"Không, em đợi anh về đến nhà rồi mới ngủ." Bảo Anh phồng má, phụng phịu đáp lại.

"Khoảng mười hai giờ anh mới đến nhà!" Giọng anh tăng độ nghiêm nghị lên một chút "Càng về khuya trời càng lạnh, không được đợi anh, đi ngủ. Khi nào đến nhà anh sẽ nhắn tin."

"Không được, em đợi điện thoại của anh, nhớ gọi cho em khi nào đến nhà." Bảo Anh kiên quyết.

Gin thở dài một hơi, anh chịu thua cái độ ngang bướng của cô thật rồi: "Vậy thì ít ra phải nằm ủ ấm đàng hoàng."

"Rất ấm rồi, ấm còn hơn cả người của anh... ý mà khoan, không bằng, không ấm bằng người của anh." Bảo Anh lật đặt chui vào chăn, kéo kín lên đến cổ.

"Ừ ừ, không bằng cũng không sao, miễn ấm là được." Anh cười cười "Được rồi, anh còn phải lái xe, khi nào đến anh sẽ gọi cho em"

"Anh nhớ đấy nhé, phải gọi cho em đấy." Bảo Anh muốn nói chuyện thêm một chút nữa, nhưng nghĩ anh đang lái xe nên đành phải kết thúc sớm "Vậy thôi... em cúp máy đây, lái xe cẩn thận đấy máy sưởi đi động."

"Cả thế? Mới nói anh là gì?"

"À à không, lái xe cẩn thận anh giám đốc đẹp trai, yêu anh giám đốc."

Gin thoáng đỏ mặt. Hôm nay cô có uống trúng gì không mà lại nói thẳng ra thế nhỉ? Chắc chắn là uống trúng thuốc hay là bị dính phải bùa chú gì rồi đây mà. Anh nên cười hỏi lại cô vừa nói gì, cô chỉ ấp úng lắp liếm không dám nói lại, còn thét lên rằng chỉ nói một lần thôi, không lặp lại. Mà thôi, anh nghe một lần cũng đủ rồi, chỉ là thích nghe cô nói lại vậy thôi.

Lúc Gin về đến nhà, khách khứa đã ra về gần hết, chỉ còn lại vài người vì muốn làm mai làm mối cho con gái mình nên cố nán lại để chờ anh về. Anh đứng tiếp chuyện vô cùng lịch sự, và từ chối cũng vô cùng khéo léo. Cô con gái của họ cũng bằng tuổi của Bảo Anh, nhưng đây không phải là mẫu người của anh, quá ngây thơ, quá trẻ con. Kiểu ngây thơ của cô nàng này cũng không hề giống với Ayane, giống như cô ta đang có tình khiến cho chính mình trở nên ngây thơ để lấy lòng anh vậy, thành ra trở nên hơi lố khiến anh không còn lời nào để nói.

Sau vài phút ở riêng nói chuyện, Gin đưa cô nàng đó trở về với gia đình, rồi rút điện thoại ra gọi cho Bảo Anh.

"Alo ~~~"

Cô bắt máy với chất giọng ngái ngủ khiến anh phải lấy tay che miệng lại và bật cười một tiếng.

"Anh về đến nhà rồi, không làm phiền giấc ngủ của tiểu thư nữa, ngủ ngon nhé."

"Dạ... anh ngủ ngon!" Bảo Anh nhè nhè đáp lại, mắt nhắm mắt mở nhìn lên trần nhà và hất xì một cái thật kêu.

Gin thở dài, kiểu nào cũng bị cảm nữa cho mà xem. Cũng tại anh hết, từ nay về sau phải kè kè cái điện thoại trong túi mới được, và phải luôn luôn mở chuông điện thoại để không lặp lại tình trạng này nữa.

"Shinakawa..." Anh đang định tắt máy thì cô lại lên tiếng.

"Anh đây."

"Em lạnh..." Giọng cô khàn đục, mũi thở mạnh ra vài hơi và lại hất xì liến tũn ba cái.

"Ngủ đi, mai anh qua dẫn đi ăn sáng." Tim anh đột ngột nhói lên, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh để nhẹ nhàng đáp lại cô.

Bảo Anh vâng vâng dạ dạ, cho anh một cái hẹn tám giờ sáng, rồi cuối cùng cúp máy cái rụp, tiếp tục giấc ngủ đang dang dở của mình, chẳng hề hay biết anh đang bắt đầu lo lắng không ngừng. Chắc chắn là cô sắp bị cảm lạnh rồi, ngày mai phải qua kiểm tra, nếu đúng thì kéo cô đi mua thuốc ngay, không thôi cô lại tự động đi mua một mình thì khổ.

Sáng hôm sau, trong khi Bảo Anh đang lơ đãng nhắm mắt mở kiểm tra nhiệt độ của mình, thì Gin lại gọi điện thoại nói rằng anh đã đến nơi, đang đứng trước cổng nhà của cô làm cô một phen giật mình, trong đầu tìm đủ mọi cách làm sao giấu anh chuyện mình đang bị sốt. Cô mặc đồ thật chỉnh tề, khoác áo khoác, quàng khăn quàng cổ các thứ thật kỹ, thở mạnh một hơi rồi bước đi theo một cách bình – thường – nhất có thể.

"Chào buổi sáng." Vừa mới mở cổng ra, cô đã ngay lập tức hớn hờ mòi với Gin.

"Chào buổi sáng." Anh bỏ hai tay mình ra khỏi túi áo khoác, mỉm cười đáp lại "Hôm qua cô của em thấy em về trễ có nói gì không?"

"À, cô chỉ bảo là: "Giữ chứ, nếu là cái anh chàng đó đưa về thì cô yên tâm rồi." vậy đó." Bảo Anh cười cười kể lại cho anh nghe "Sáng nay nghe anh qua đón em đi ăn sáng cô còn vui vẻ giục em mau mau ra ngoài, sợ anh đứng đợi lâu nữa kia."

"Vậy là anh để lại ấn tượng tốt cho cô của em rồi à?" Anh vươn tay định nheo má cô, nhưng ngay lập tức cô lại né sang một bên khiến anh bất giác cau mày lại, bắt đầu xuất hiện những nghi ngờ.

"A...à... Em đói rồi, mau mau đi ăn thôi." Bảo Anh thấy gương mặt nghi hoặc của Gin thì ngay lập tức đổi chủ đề, lật đặt mở cửa xe của anh và chui vào trong ngồi trước. Cô đau đầu và lạnh quá nên cần ngồi máy sưởi một chút.

Gin thở dài, đóng cửa xe cho cô rồi đi sang ngồi vào ghế tài xế. Anh khởi động xe, nhưng vẫn chưa chuyển bánh vội.

Bảo Anh thấy lạ, bèn ngoảnh mặt quay sang hỏi anh: "Sao vẫn chưa đi?"

Gin nhấp nhấp những ngón tay của mình trên vô lăng, lại thở dài một hơi, rồi quay sang nhìn cô. Cô nghiêng đầu khó hiểu, trong lòng đang gào thét điên cuồng, chẳng lẽ anh phát hiện ra cô đang bị sốt rồi sao?

Im lặng một lúc lâu, Gin nhanh chóng chuyển tầm nhìn về phía trước, tay gạt số xe và nhấn ga phóng đi.

"Em muốn ăn gì?" Anh không nhìn cô, lên tiếng hỏi.

"Tantanmen* đi!!" Cô cựa quậy người, trả lời anh ngay "Tự nhiên em thèm quá..."

Gin không nói gì nữa, chỉ im lặng gạt đầu thật nhẹ nhàng. Bảo Anh mỉm cười mọi lúc nhìn anh, tự hỏi mình này giờ cô làm gì tội lỗi hay sao mà anh lại không doái hoài gì đến vậy, không nói nhiều với cô như mọi ngày.

Xe đột ngột dừng lại, Bảo Anh đang ngoảnh nhìn xung quanh xem xem quán mì nằm ở chỗ nào thì Gin đã tháo dây an toàn, mở cửa xe bước xuống và nói: "Đợi anh một chút."

Anh bước thẳng vào cửa hàng thuốc, mua hẳn ba ngày thuốc cảm cho cô rồi lại nhanh chóng đi ra. Ngồi vào xe, anh đưa thuốc cho cô, trong khi cô còn đang ngoảnh nhìn nơi tai thì anh đã đạp ga phóng xe đi.

"Lát nữa ăn xong, nhớ uống thuốc." Mắt anh vẫn nhìn về phía trước, miệng thì cần dặn cô vô cùng cẩn thận.

"Sao anh biết... à quên, sao anh lại mua thuốc cho em?" Bảo Anh đỏ bừng mặt, nhìn chằm chằm anh không dám chớp mắt. Anh đứng là tình mắt mà, cô cố giấu giếm như vậy mà cũng nhìn ra được.

Anh cho xe rẽ phải, rồi dừng lại trước quán mì. Trước khi xuống xe, anh còn mỉm cười nhìn cô, nheo má cô một cái và tình quẹo nói: "Đi ăn thôi."

"K... khoan!! Anh chưa trả lời mà!!!" Bảo Anh tháo dây an toàn, định mở cửa xe thì anh đã nhanh tay hơn mở cho cô trước rồi.

"Cô nương à, em không giấu anh nội chuyện gì đâu." Gin cúi xuống búng nhẹ mũi cô một cái, rồi kéo tay cô đứng dậy và đóng cửa xe lại. Bảo Anh xấu hổ muốn độn thổ, hóa ra anh biết ngay từ đầu rồi sao? Sao anh không nói luôn cho rồi đi, mắc công để cô diễn sâu làm gì không biết!

Ăn uống xong xuôi, khi quay trở lại xe ngồi thì Bảo Anh lại đề cập đến chuyện hôm qua: "Tối qua anh định nói gì với em vậy?"

Gin nhìn cô một lúc, im lặng không nói gì và phóng xe đi. Đi được một đoạn, anh dừng xe lại, quay người sang nhìn thẳng vào mắt cô, mỉm cười lên tiếng: "Em quay lưng lại đi."

Bảo Anh nhướn mày lộ rõ vẻ khó hiểu, nhưng vẫn làm theo ý anh. Rồi cuộc anh muốn làm gì vậy nh? Cô tò mò quá đi.

Đang ngồi nghĩ ngợi, suy diễn xa xôi, thì một tay lành lạnh chạm nhẹ vào cổ khiến cô giật mình nhìn xuống. Là dây chuyền, một sợi dây chuyền có mặt giọt nước trong suốt, nhìn kỹ thì bên trong hình như vẫn còn hình thù gì đó nữa, nhưng lại nhìn không rõ được.

"Shinakawa, anh..."

"Ngồi yên tí đi nào, để anh cài xong đã."

Gin nhẹ nhàng cài dây chuyền cho cô, xong xuôi, anh vén nhẹ tóc cô qua để nhìn. Dây chuyền này thật sự rất thích hợp với cô. Anh đã đặt độc quyền của một nhà thiết kế người Pháp từ hai tuần trước, đến sáng hôm qua đi lấy, dự định tối qua tặng cho cô rồi nhưng suy đi nghĩ lại thế nào lại dời đến hôm nay.

"Anh mua hồi nào vậy?" Bảo Anh lật đặt quay người lại, hỏi anh.

"Nói ra rồi sẽ mất bất ngờ thì sao." Anh xoa xoa đôi má của cô, dịu dàng trả lời "Coi như đây là vật đánh dấu chủ quyền của anh."

Bảo Anh dờ dỗi, chẳng biết phải nói gì. Anh làm cô bất ngờ quá, cô phải biểu lộ cảm xúc gì cho thích hợp bây giờ đây?

"Miyamoto..." Anh nắm lấy tay cô, ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn cô, khiến cô ngáy ngất không thể lần tránh được "Người anh muốn sánh đôi đi chung trên một con đường đến suốt đời chính là em."

Bảo Anh đỏ mặt, đôi tay không biết từ bao giờ cũng nóng bừng bừng. Có phải còn quá sớm để nói ra điều đó không? Cô chỉ mới mười sáu tuổi thôi, đợi đến lúc thích hợp để kết hôn thì vẫn còn lâu lắm, liệu anh có chờ được không?

Thế nhưng, tương lai dù cho có ra sao, thì ngay lúc này, cô được anh, thì đó cũng chính là một niềm hạnh phúc lớn nhất của cô rồi.

Tuổi thanh xuân của em có thể được nắm lấy tay anh, bước cùng anh, được yêu anh hết lòng, thì dù mai đây có đôi tay gì đi nữa, thì quãng thời gian thanh xuân này vẫn sẽ là kỷ niệm đẹp nhất trong cuộc đời của em.

Bảo Anh tháo dây an toàn, chồm người tới ôm chầm lấy Gin, và mặc kệ con số đang làm cô dần mặt lì, cô vẫn bật cười. Anh bây giờ đã là chàng trai hai mươi tuổi một ngày rồi, chắc chắn đã có những quyết định đúng đắn cho cuộc đời của mình, thời thì cứ coi như cô chính là một trong số chúng đi vậy.

Thật sự, liệu cô có biết rằng, tính luôn cả quãng thời gian thuở nhỏ, thì anh yêu cô đến nay cũng đã tròn tám năm trời rồi không? Tám năm yêu thầm, đến nay mới được đến đáp, anh không bao giờ muốn để cô tuột khỏi vòng tay của anh lần nào nữa.

Tháng mười hai qua đi, kỳ nghỉ đông kết thúc và học kỳ ba đã bắt đầu. Ba tháng cuối cùng, Bảo Anh và mọi người đều rất cố gắng học tập thật tốt, dĩ nhiên là không thể bỏ lơ chuyện tình cảm được rồi. Gin vẫn đi học đều đặn, có điều công việc dạo gần đây hơi bận, do công ty nhận được một dự án lớn, chủ tịch lại giao cho anh làm, nên vừa tan học anh phải về ngay, không thể ở lại sinh hoạt câu lạc bộ, cũng không có nhiều thời gian để nói chuyện với Bảo Anh. Đôi lúc cô cảm thấy hơi buồn, nhưng nghĩ đến sự bận rộn của anh nên cũng tự động viên mình vui lên, bớt nhần tín gọi điện cho anh để anh tập trung hơn.

Valentine đến, anh dành đúng hai tiếng cho cô rồi ngay lập tức trở về công ty làm việc tiếp. Cứ thế, ba tháng cuối học kỳ ba trôi qua, cô và anh ít nói chuyện với nhau hẳn, anh không thể chủ động gọi thường xuyên, rất muốn gọi hỏi thăm cô nhưng lại không có thời gian. Lúc anh xong việc thì cô đã đi ngủ, còn lúc anh thức dậy để đi làm... thì cô vẫn còn ngủ, lúc lên trường thì hai người lại học khác lớp, buổi trưa anh cũng không thể đi ăn cùng cô được, chỉ có thể qua lớp dặn dò cô ăn uống đầy đủ rồi lại ôm laptop lên sân thượng làm việc.

Đến lúc thông báo kết thúc học kỳ, kết thúc cả năm học thì dự án lớn ấy mới được hoàn thành. Mọi chuyện đều thành công tốt đẹp, nhưng đối lại, sức khỏe của Gin có một chút suy nhược, mắt anh xuất hiện thâm quầng, làm Bảo Anh mỗi lần gặp là lại cảm thấy đau lòng.

"Tuần này đi lễ hội Hanami với em được không...?" Cô dụi dụi đầu mình vào cổ anh, lên tiếng mời mọc.

"Ừ ừ, dù sao công việc cũng không còn nhiều nữa, có thể đi được rồi." Anh xoa nhẹ lưng cô, mỉm cười trả lời cô "Em không thấy ngạt thở à? Nãy giờ vùi đầu vào cổ anh gần mười lăm phút đồng hồ rồi còn gì."

"Ừ!! Nhớ anh muốn chết lên chết xuống luôn rồi, không buông ra đâu." Cô ghi chặt lấy anh, phồng má đáp lại.

"Không buông thì sao anh lái xe được đây?" Anh thử dài, hôn nhẹ lên vành tai của cô.

"Thì dùng thêm một lát cũng có sao đâu?" Cô ngược mặt lên, cọ cọ mũi mình vào mũi anh và li lợm phàn bác lại. Được rồi được rồi, anh chịu thua cô rồi, cô muốn ôm anh cả đời luôn cũng được.

Cuối tuần, vào đúng ngày hẹn, cả đám hẹn nhau ở công viên Shinjuku vào lúc sáu giờ chiều. Con gái tất cả đều phải mặc kimono, đó là quy định mà hội chị em của Bảo Anh đưa ra.

Gin đến tận nhà để đón Bảo Anh. Cô nâng chỉ mới vừa mở cửa bước ra ngoài đã khiến anh một phen ngáy ngất. Cô mặc kimono màu đỏ đậm, tóc búi lên, kẹp một chiếc kẹp tóc to hình hoa anh đào bên phải đầu, khoác áo choàng ngoài màu tím than, chân đi guốc gỗ, tay cầm một chiếc túi nhỏ. Vừa bước đến gần anh, cô ngay lập tức cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Chúc mừng năm mới."

"À... ừ... chúc mừng năm mới." Anh nhìn cô chăm chăm, khó khăn lắm mới có thể đáp lại được.

"Sao hả? Anh thấy em thế nào?" Bảo Anh hớn hớ hỏi anh "Bộ này là bộ mới đó, em chưa mặc lần nào nên muốn nghe ý kiến."

Gin mỉm cười, dịu dàng vươn tay vuốt nhẹ tóc mai của cô: "Rất đẹp."

"Hả? Ngoài đẹp ra thì còn gì khác nữa không?" Cô chớp chớp mắt nhìn anh, được nước làm tới.

"Được rồi được rồi, lên xe thôi nào." Anh bật cười một tiếng, khoác vai cô và từ từ đi về phía xe của mình. Cô không cam tâm, cố muốn nghe anh khen nữa bộ không được sao?

Cả đám bạn đi đến đền để cầu bình an, sau đó, Sumire và Michio đến công viên trước và nhanh chóng tranh giành được một chỗ dưới tán cây hoa anh đào, nên cả đám mới có thể yên tâm về chỗ ngồi. Giữa không khí lạnh lẽo của cuối đông, lễ hội này giống như một tia nắng xuân đầu tiên, ấm áp và vô cùng nhộn nhịp.

Akiko làm đồ ăn cho cả bọn, Sumire và Ayane thì rình nguyên bộ dụng cụ nướng thịt đến, khiến không khí càng thêm náo nhiệt. Sake cũng được đem ra, nhưng Bảo Anh chỉ được uống bốn ly, vì Gin không cho cô uống nữa, nếu không cô say thì lại khổ. Người người nhà nhà tụ tập càng lúc càng đông, tiếng cụng ly, tiếng mời mọc, chúc nhau năm mới bình an hạnh phúc làm Bảo Anh thấy vô cùng phấn khích. Hóa ra năm mới ở Nhật Bản là như thế này sao?

Ăn uống nói chuyện tán dóc một hồi, cả đám lại đứng dậy đi dạo.

"Ayane nè!" Sumire lơ đãng đưa mắt nhìn những vì sao trên trời, bỗng quơ gọi cô bạn đang loay hoay chỉnh sửa lại cái trâm cài trên tóc mình kia.

"Gi vậy?" Ayane nghe Sumire gọi thì hớn hớ lên tiếng.

"Lúc này ở đền, tớ thấy cậu đứng đó rất lâu, có thể hỏi cậu rằng cậu đã cầu gì không?" Sumire cười nham nh.

"À ừ..." Ayane hơi ngượng ngịu, nhưng vẫn trả lời "Tớ cầu bình an cho gia đình, rồi cầu cho năm sau chúng mình vẫn học chung, rồi cầu cho tớ có thể học tốt hơn một chút, và... cầu cho anh hai của tớ..."

"Anh Hoshino ư?"

"Ừ, tớ mong anh ở thiên đường cũng có thể đón tết vui như ở đây... Tớ tin anh cũng đang cầu nguyện cho tụi mình..."

Bảo Anh đi phía trước, nghe Ayane nói vậy thì bước chân đột ngột trĩu nặng, không thể bước nổi nữa.

Gin đi kế bên thấy thế, ngay lập tức liền nắm lấy tay cô, dịu dàng siết nhẹ. Cô ngược mắt nhìn anh, chỉ thấy anh mỉm cười, không nói gì.

Bảo Anh cảm thấy trong lòng lúc này đã nhẹ nhõm hẳn, đúng vậy... nhất định Jiro ở thiên đường cũng sẽ rất hạnh phúc khi anh thấy mọi người anh yêu quý đều hạnh phúc.

Đi thêm một đoạn nữa, cả đám đột ngột tách ra để đi mua vài món đồ lìx vật, hẹn chừng mười phút sau sẽ quay lại. Bảo Anh và Gin không đi, đứng đó đợi mọi người trở về, sẵn tiện chờ màn bắn pháo hoa của tối hôm nay sắp diễn ra.

"Shinakawa!!" Bảo Anh đột ngột lên tiếng.

"Anh nghe." Gin quay sang nhìn cô, cười cười.

"Tay của em lạnh..." Cô mè nheo, đồng thời đưa đôi tay đang lạnh cóng của mình cho anh. Anh hiểu ra, liền nhẹ nhàng nắm lấy tay cô và sưởi chúng.

"Ấm chưa?" Sau một lúc, anh mới dịu dàng hỏi cô.

"Ừm, ấm hơn rồi. Nhưng mà..." Cô bật cười, trả lời anh, đồng thời rút tay của mình ra và chui vào lòng anh "... Thế này mới là ấm nhất."

Gìn xoa nhẹ lưng cô, để yên cho cô tựa quây liên tục không ngừng trong lòng mình. Tóc của cô sắp rối tung lên vì dụi vào ngực anh nhiều quá rồi đây này.

Những tưởng giây phút hạnh phúc này sẽ kéo dài thêm, nhưng lại không phải vậy.

"Shinakawa!!! Cúi chừng kia." Bảo Anh thuận mắt nhìn ra phía sau lưng Gìn, vô tình thấy một bóng người đang giờ một con dao lên không trung, hướng mũi dao về phía anh liền thét lên. Anh buông cổ ra, định quay người lại nhưng tất cả đã quá muộn, lưỡi dao đã đâm vào lưng anh.

Gìn nhón mặt lại đầy đau đớn. Anh quay người ra sau, nhìn tên vừa đâm mình đang đứng khuất trong bóng tối và lén giọng: "Là ai vậy?"

Bảo Anh nhìn tấm lưng đầy máu của anh, gương mặt trong phút chốc đã tái mét, luống cuống tìm cách cầm máu cho anh. Cô chỉ vừa mới đặt tay lên vết thương, thì ngay lập tức, một thứ gì đó cứng ngắc đập vào gáy cô khiến cô chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã quỵ.

"Miyamoto..." Gìn quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt vừa lo lắng vừa tức giận. Anh nhìn lên, là người đàn bà đó... người đàn bà năm xưa đã gián tiếp gây ra bi kịch cho cô và cho anh.

Gìn chưa kịp lên tiếng hỏi, thì một tên ở sau lưng đã nhanh tay đập vào gáy anh bằng một thanh gỗ khiến anh choáng váng. Trong cơn nửa tỉnh nửa mê, anh vẫn có thể thấy được, người đàn bà điên đó đang vác Bảo Anh lên vai và từ từ biến đi mất dạng trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 4 - Chương 16: Cuối [End phần cuối] [Toàn văn hoàn]: Em là định mệnh của đời anh

"Miyamoto..."

Không biết bao lâu đã trôi qua, Gìn cảm thấy đầu mình đau nhức không chịu được, mắt anh dần dần mở ra, làm quen với ánh sáng trong vòng ba giây.

"Tỉnh rồi, tỉnh rồi kìa." Sunire hốt hoảng kêu lên, khiến mọi người lập tức bu lại bên giường bệnh xem tình hình. Lúc này đám bạn quay lại chỗ hẹn thì thấy anh nằm ngất trên vũng máu, còn Bảo Anh thì không thấy đâu, liền lập tức gọi cấp cứu đưa anh vào bệnh viện. Vết thương ở lưng của anh khá sâu, nhưng may mắn là chưa trúng vào khu vực nguy hiểm, còn vết thương ở đầu thì đã chụp hình nào bộ, vẫn đang chờ kết quả xét nghiệm.

"Shinakawa, cậu không sao chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Akiko lo lắng đến mức run rẩy hết cả tay chân, lật đặt hỏi anh.

Gìn định hình được hiện tại, ngay lập tức ngồi bật dậy và thờ mạnh. Anh nhìn lướt qua tất cả mọi người, không thấy... không thấy Chiaki đâu cả, chẳng lẽ thật sự người đàn bà điên đó đã bắt cô đi rồi sao??

"Miyamoto đâu...?" Giọng anh khàn đục, hỏi tất cả mọi người, nhưng tất cả chỉ biết nhìn nhau trong khó xử, không dám trả lời.

"Cậu Gìn..." Cuối cùng, vì thấy sắc mặt của Gìn đang ngày càng tối sầm đi vì giận dữ, Kuro đánh phải bất đắc dĩ lên tiếng "Thật ra, Miyamoto đã biến mất khi mọi người quay lại, không ai thấy cô ấy đâu, chỉ thấy cậu nằm ngất, mắt máu nghiêm trọng."

Gìn không trả lời, hai tay anh nắm chặt lấy tấm chăn đến mức nổi gân xanh. Thân người anh run lên bần bật, đôi mắt đỏ ngầu long sông sọc vì tức giận, khiến bất cứ ai đang ở trong phòng bệnh nhìn thấy đều phải giật mình sợ hãi. Anh yêu cầu Kuro đưa điện thoại cho mình để dò vị trí điện thoại của Bảo Anh. Từ lúc ở nhà mẹ đàn bà điên kia về, anh muốn cô luôn luôn phải bất định vị điện thoại, thêm nữa, anh còn âm thầm gần thiết bị riêng vào máy của cô. Không phải anh muốn kiểm soát chặt chẽ cô, mà chỉ muốn những lúc cần kịp, chẳng hạn như lúc này, cô sẽ tìm thấy cô một cách nhanh chóng nhất.

Đã có kết quả định vị, bọn chúng vẫn chưa đưa cô ra khỏi nội thành. Điện thoại của cô đang nằm ở một khu cách bệnh viện này khoảng mười cây số.

"Tôi đi tìm cô ấy." Anh tháo dây truyền nước biển, nhanh chóng bước xuống giường.

"Cậu Gìn, cậu vẫn chưa khỏe, vết thương vẫn chưa khỏi hẳn, không thể xuất viện được." Kuro lập tức ngăn lại.

"Mạng sống của tôi đang nằm ở một chỗ cách khu này mười cây số, nếu chính tay tôi không cứu cô ấy, thì cũng giống như tôi đang kết liễu chính mạng sống của mình." Anh mặc áo khoác vào, đôi mắt đầy thù hận xen lẫn đau khổ nhìn chằm chằm vào Kuro "Cậu có bà già tránh đường, nếu không, tôi buộc lòng dùng đến vũ lực."

Kuro vuốt mặt thờ dài, đứng ba giây sau, anh ta từ từ nhích người sang một bên, đồng thời cũng lên tiếng: "Tôi đi với cậu."

Gìn không nói gì, bây giờ ai muốn làm gì anh cũng không quan tâm, anh phải cứu Chiaki bằng mọi giá, bất con mẹ điên kia trả giá cho những gì mẹ ta đã làm với cô. Nhất định phải thế. Anh không thể kiềm chế nổi mỗi lần nghĩ đến chuyện mẹ ta sẽ làm gì cô, chỉ nghĩ tới thôi đã muốn đâm vỡ cả tường ra rồi.

Anh phóng xe hết ga, hướng đến nơi cô đang bị bắt. Người đàn ra ngoài đi lễ hội nên dù đã tối xe cộ vẫn khá đông, nhưng anh không giảm tốc độ, rẽ trái, rẽ phải vô cùng điêu luyện, không màng đến nguy hiểm, đến nỗi Kuro ngồi kế bên phải vịn chặt vào thành cầm phía trên, tim đập nhanh thình thịch muốn nhảy ra ngoài. Anh ta đã từng có thể bình tĩnh trước một sát thủ chuyên nghiệp, nhưng hiện tại lại không thể bình tĩnh nổi.

Bảo Anh bị bắt đến một công trường xây dựng bị bỏ hoang. Cô ở trong một căn phòng trên lầu hai, vẫn đang bất tỉnh, tay bị khóa chế bằng còng tay, miệng bị dán chặt lại bằng băng keo, đầu tóc hoàn toàn rối tung. Người đàn bà điên kia đang đợi mục tiêu cuối cùng của mình xuất hiện. Khi Gìn xuất hiện, bà ta sẽ giết luôn cả hai cho thuận tiện, và tìm đến chủ tịch Shinakawa để kết liễu ông ta. Bà ta phải hủy hoại hết tất cả... Nỗi đau bao nhiêu năm bà ta chịu đựng, danh dự, lòng tự trọng của bà đã bị chà đạp, bà ta phải để hai tên đồn mặt năm xưa trả giá.

Gìn đã đến nơi, anh chạy xe vào trong công trường, dừng lại giữa sân và tắt máy, bước xuống. Công trường tối đen, không hề có ánh sáng. Rốt cuộc Bảo Anh đang ở đâu?

"Cuối cùng này cũng mò tới."

Đang lo lắng không biết nên đi hướng nào để tìm trước, thì giọng người đàn bà điên kia vang lên trong bóng tối khiến Gìn giật mình, mắt lập tức nhìn xung quanh, xác định vị trí của bà ta.

"Miyamoto đang ở đâu?" Anh gào lên.

"Ồ... mấy hỏi con nhỏ đó hả? Nó đang được đồng bọn của tao chăm sóc trên kia." Người đàn bà bật cười lạnh lẽo, từ từ bước ra khỏi bóng tối, ngao ngễ nhìn gương mặt của Gìn đang tái đi vì giận dữ và kinh ngạc.

"Đưa cô ấy xuống đây." Giọng anh trầm xuống, đôi mắt không biết từ bao giờ đã lạnh tanh không còn cảm xúc.

"Muốn tao giao người? Vậy thì..." Bà ta khoanh tay lại, bình thản đáp lời anh không chút sợ hãi, vừa nói vừa rút một khẩu súng từ trong túi áo ra "Tự sát đi."

"Cái gì?" Thân người Gìn sững lại, nhủ mấy nhìn bà ta. Mẹ này điên thật rồi, bà ta rốt cuộc đã bị hận thù làm cho mù mắt luôn rồi sao?

"Tao nói, Shinakawa Gìn, tự sát đi." Bà ta chậm rãi to tiếng nhắc lại, đồng thời còn nhấn mạnh từng chữ.

"Cậu Gìn, đừng nghe lời mẹ ta." Kuro đứng phía sau vội và lên tiếng. Giữa tiết trời cuối đông lạnh buốt, nhưng anh ta có thể cảm nhận được cả cơ thể của anh ta đang tủa mả hỏi không ngừng.

Gìn nhìn chằm chằm người đàn bà kia, hai tay đang nắm chặt lại bất ngờ buông lỏng. Anh khờ thờ dài, ánh mắt trong thoáng chốc lóe lên một vài tia sáng và chậm chậm nói: "Được thôi."

"Yêu nhau quá nhì?" Bà ta lại bật cười, rồi ném cây súng về phía anh "Vậy thì làm ngay đi."

"Cậu chú!!!" Kuro không kiềm chế được, hét lên.

"Kuro..." Gìn không quay đầu, chỉ đứng im và nói rất bình thản "Chăm sóc Miyamoto cho tôi."

"Không được! Nếu cậu làm theo lời bà ta, thì đồng nghĩa cậu chịu thua bà ta."

Gìn nhét súng, lên đạn và đặt nòng súng lên thái dương của mình. Động tác của anh cực kỳ chậm rãi, không hề run sợ, cũng chẳng mấy may lo lắng dù cái chết đang đến rất gần. Khi đã chuẩn bị xong, anh khẽ mỉm cười và đáp lại lời Kuro: "Nếu có thể giải thoát được cho cô ấy, tôi sẵn sàng chịu thua."

Người đàn bà điên kia cười đầy mãn nguyện. Một mạng nữa của gia đình Shinakawa sắp đi đời một cách dễ dàng. Bà ta chỉ việc giải quyết con nhỏ đang ở trên lầu ba kia và tên chủ tịch Shinakawa nữa thì mối thù này sẽ chấm dứt, bà ta cũng không còn gì hối tiếc trên cõi đời này nữa.

Ngón tay của Gìn để lên cò súng, anh ngược nhìn bầu trời đêm lần cuối cùng. Miyamoto Chiaki... khi không còn anh, em nhất định vẫn phải sống tốt và tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Giây phút anh chuẩn bị bóp cò, thì trên những tầng lầu lại vang lên những âm thanh rất to và bất bình thường.

"Con khốn, mày chết chắc với tao."

"Cái gì?" Người đàn bà hốt hoảng nhìn lên lần hai, nơi một tên đồng bọn vừa lớn giọng chửi rủa.

"Mày dám làm tao bị thương? Tao sẽ giết mày, con đĩm."

Gin dừng mọi cử động trên cơ thể lại, ngược nhìn lên vị trí vừa phát ra những tiếng động giống như đánh nhau kia. Trong lúc cả anh, Kuro và người đàn bà điên kia còn đang kinh ngạc, thì Bảo Anh từ cửa sổ lầu hai chồm người ra, đẩy mắt đẩy áp nước mắt và thét lên: "Cái tên nguê kia!! Bộ anh tưởng tự sát xong là giải quyết được vấn đề hay sao há??"

"Con khốn! Tại sao mày thoát được?" Người đàn bà điên tiét, nghiến răng lại ken két và hét lên.

"À, cái công tay rôm dơi như phũ liệu của bà tôi vào tinh dây đã bỏ dơi được rồi." Bảo Anh tỉnh queo nhìn bà ta, trả lời "Với lại, mấy thằng đồng bọn bệnh hoạn này của bà như vừa bị chích thuốc teo cơ ấy, đâm đá cái quái gì mà yếu xìu, tôi thả đi đánh nhau với mèo còn hơn."

Gin nghe Bảo Anh nói vậy, tay không biết từ bao giờ đã buông súng xuống, miệng bật cười mấy tiếng. Cô gái này đúng là không hợp với mấy chuyện hoảng tử giải cứu công chúa mà.

"Anh cười cái gì há??" Bảo Anh nghe anh cười, liền quay sang và đỏ mặt hết lên.

"Tiểu thư của tôi có muốn thả tóc xuống cho tôi leo lên tháp cứu không đây?" Anh nhìn cô đẩy dịu dàng, hỏi cô.

"Khỏi cần." Cô bủi mũi, mặt giận dỗi chống hai tay lên đầu cửa sổ và bật người lên khiến Gin mặt phen hoảng hồn. Trời đất ơi, cô có còn là con gái không vậy há? Mặc kimono mà lại đi nhảy từ lầu hai xuống là sao đây!

Anh chạy tới, đứng ở vị trí có sắp rơi xuống và đỡ lấy cô, ôm chặt cô vào lòng mình. Cô gái cười một cái, chắc chắn là tìm anh sắp rụng ra ngoài vì cô rồi đây mà.

"Em bị ngốc đấy hả? Có biết nguy hiểm lắm không?" Anh ghi chặt lấy cô, trầm giọng xuống, nửa tức giận nửa lo lắng tột cùng.

"Anh còn ngốc hơn em!! Em mà bất tỉnh thêm mấy phút nữa chắc anh đã đại đột tự bắn vào đầu mình rồi." Cô dấm vào lưng anh mấy cái, giận dữ thét lên và nhảy xuống khỏi người anh. Chưa kịp quay mặt đi để tỏ thái độ, thì anh đã ngay lập tức ôm lấy cô và hôn cô khiến cô phải trợn mắt lên kinh ngạc. Anh đúng là đồ cơ hội, thấy cô sơ hở là áp đảo cô ngay, làm cô chẳng kịp trở tay.

"Anh làm vậy, vì anh sợ mất em." Anh buông cô ra, lấy tay vuốt tóc cô, thờ hờn hển và nói.

"Nhưng khi em được giải thoát... thì em cũng sẽ mất anh." Cô không kìm được, nước mắt ngay lập tức rơi xuống đầy đau khổ "Em đã mất cha và mẹ... em không muốn mất thêm cả anh..."

Gin lau nước mắt cho Bảo Anh, nhìn cô với đôi mắt tràn ngập yêu thương. Cả đời này, anh sẽ ôm chặt lấy cô như thế này, bảo vệ cô, chăm sóc cho cô, không bao giờ buông cô ra nữa.

"Cậu Gin, coi chừng!!!"

Tiếng thét của Kuro khiến Bảo Anh ngay lập tức định hình được hiện tại. Cô rời khỏi người anh trong vòng một giây, vòng ra sau lưng anh và đẩy anh ra xa thật nhanh, tất cả chỉ xảy ra đúng ba giây, khiến tất cả đều phải bất ngờ.

Bốp!!

Thanh sắt trong tay người đàn bà điên kia vốn dĩ sẽ được nện vào đầu Gin, nhưng trong chớp nhoáng, người hứng chịu lại chính là Bảo Anh. Cô hành động nhanh đến mức anh không kịp trở tay cản lại, chỉ có thể đỡ lấy cô khi cô đã ngã quy xuống.

Mặt anh tối sầm lại, nhìn người con gái trong vòng tay mình. Đầu cô đã bắt đầu chảy máu, máu nhanh chóng chảy xuống mặt cô, một màu đỏ đầy chết chóc và đau thương.

"Tất cả... tất cả tội bấy phải chết, phải chết hết." Bà ta vung cây sắt loạn xạ, hét lên đầy điên loạn. Gin im lặng nhìn Kuro, hất mặt về phía cây súng đang nằm dưới đất và ra hiệu cho anh ta. Anh ta hiểu ý, vội vã đá nó về phía cậu chủ của mình.

Gin điên tiết chìa súng về phía bà ta, đôi mắt anh lúc này như một con quái vật, sáng quắc lên khiến bà ta có chút sợ hãi.

"Bắn đi." Nhưng ngay lập tức, bà ta trở về trạng thái bình thường, bình thần nhìn anh "Tao không còn gì để mất, cũng chẳng còn thiết tha gì cái cuộc sống này nữa, chết đi có lẽ sẽ tốt hơn."

"Vậy thì, vĩnh biệt." Gin ôm chặt lấy Bảo Anh, ngón tay anh đặt lên cổ súng, chuẩn bị bóp cò thì một kẻ nào đó đã nhanh hơn, đứng sau lưng anh bắn bà ta một lúc bốn phát đạn khiến bà ta ngã nhào.

"Đứng dậy tay mình vậy máu, cậu còn phải chăm sóc cho con bé, tôi không muốn cậu ngồi tù vì chuyện này." Là giọng của bà Mirako. Bà vừa dứt lời, thì xe cứu thương từ ngoài cổng đã chạy vào, các y tá vội vã bước xuống, đặt Bảo Anh nằm lên băng ca và đẩy lên xe.

"Đi với con bé, tôi sẽ giải quyết mọi t." Bà tiếp lời, mắt vẫn tập trung nhìn về phía người đàn bà điên đang cồm cồm bỏ dậy ở đối diện mình "Các y tá này đều là người của tôi, nên cậu cứ yên tâm về việc giữ bí mật cho chuyện này."

"Vậy thì nhờ bà." Gin đứng dậy, leo lên xe, nắm chặt lấy tay của Bảo Anh. Cô vẫn chưa bắt tỉnh, tâm trí của cô vẫn còn nhận thức được chuyện đang xảy ra, chỉ có điều cơn đau khiến cô bị mờ mắt, cô họng cổ khô rát không thể nói được gì.

Xe cứu thương hú còi, phóng đi với tốc độ nhanh nhất. Các y tá ra sức cầm máu cho Bảo Anh, sơ cứu tạm thời cho cô. Tay cô lạnh ngắt nắm chặt lấy tay Gin không rời. Cô rất sợ... cô thật sự rất sợ... máu nhiều quá, cô sẽ chết mất! Cô sẽ không còn được nhìn thấy anh nữa.

"S... Shinakawa..." Cô thều thào gọi anh, hơi thở đứt quãng vô cùng gấp gáp.

"Anh đây." Anh vội đáp lời cô, lấy tay chạm vào má cô. Thân nhiệt của cô đang giảm xuống, mặt của cô dần dần tái đi, một phần vì lạnh, một phần vì mất máu quá nhiều.

"T... tay của em lạnh... Anh sưởi tay... cho em..." Mắt của cô dần dần mờ đi, không còn thấy rõ. Cô đưa tay lên tìm kiếm anh, cố gắng chạm vào gương mặt của anh. Tìm anh như bị bóp nghẹt lại, siết tay của cô chặt hơn và cúi mặt xuống. Nhặt định phải cứu sống cô kịp thời, nhất định cô phải sống.

Ý thức của Bảo Anh dần dần mất đi, cô từ từ nhắm mắt lại, cả người như chìm vào khoảng không gian đen đặc.

Cô lịm dần, rồi cuối cùng ngắt đi, bàn tay đang nắm lấy tay anh từ từ buông lỏng, không còn sức nặng.

Bệnh viện.

Gin ngồi chờ bên ngoài phòng cấp cứu, đứng ngồi không yên. Mirako và Kuro đã đến, cả Ayane, Sumire, Akiko và Michio cũng có mặt.

"Tình hình sao rồi?" Sumire hoảng loạn hỏi Gin, nhưng kết quả chỉ nhận được một cái lắc đầu trong im lặng của anh, khiến không gian đột ngột trĩu nặng xuống.

Cửa phòng mở, một nữ bác sĩ bước ra. Cô ta cúi đầu trang và hỏi: "Cho tôi hỏi ai là người nhà của bệnh nhân Miyamoto?"

"Là tôi." Mirako chưa kịp lên tiếng. Gin đã nói trước bà "Kết quả như thế nào rồi?"

"Nhóm máu của cô ấy là AB có Rh âm tính, là nhóm máu hiếm. Hiện tại bệnh viện chúng tôi đã hết máu dự trữ, nếu đợi ngân hàng máu gửi đến sẽ rất lâu." Bác sĩ bình tĩnh giải thích tình hình cho mọi người biết "Cô ấy đang mất rất nhiều máu, cần phải truyền máu gấp. Ở đây có ai có nhóm máu tương thích với bệnh nhân hãy lên tiếng, cô ấy đang rất cần giúp đỡ."

"Là em!" Ayane vội bước lên một bước "Em cũng có nhóm máu AB Rh âm tính, hãy lấy máu của em đi bác sĩ."

"Vậy tốt quá, em mau đi theo y tá của tôi, cần phải làm một số xét nghiệm trước khi hiến máu."

Ayane không hề do dự, ngay lập tức đi theo y tá của nữ bác sĩ kia. Cả hành lang lập tức trở về trạng thái im lặng, không một ai lên tiếng, đến nỗi thờ cũng không dám thở mạnh.

Sau một lúc, Ayane quay lại, trên gương mặt phảng phất một chút mệt mỏi kia hiện lên một nụ cười mỉm. Cô ngồi xuống ghế, lập tức thông báo tình hình: "Y tá nói máu của tớ thích hợp để truyền cho Chii – chan... Yên tâm một phần được rồi."

Không biết bao nhiêu tiếng đã trôi qua, mọi người đã dần dần mệt lả, nhưng chẳng ai dám ngủ. Gin vẫn tỉnh táo, dường như anh không biết mệt là gì. Chừng nào cô chưa qua cơn nguy hiểm, anh sẽ không thể yên tâm như những gì Ayane đã nói. Tâm trí anh lúc này chỉ đặt vào bên trong phòng cấp cứu, nơi có đang trong tình trạng nguy kịch. Lẽ ra người nằm trong đó phải là anh mới đúng... Tại sao lại là cô? Tại sao cô lại tự tiện đỡ cho anh như vậy chứ? Có hành động nhanh đến mức khiến anh không thể làm gì được, chỉ có thể nhìn cô bị thương và ngất đi như vậy, cuối cùng là nằm trong phòng cấp cứu. Cứu anh, nhưng đồng thời cô cũng đang vô tình đẩy vô tâm trí của anh.

Cửa phòng cấp cứu cửa mở ra, các bác sĩ đẩy Bảo Anh ra ngoài. Ngay lập tức, tất cả mọi người đứng lên để xem xét tình hình.

"Tạm thời, cô ấy đang lâm vào tình trạng hôn mê sâu." Nữ bác sĩ điều trị chính cho Bảo Anh lên tiếng nói "Đầu của cô ấy bị chấn thương nặng, nhưng bây giờ đã qua cơn nguy kịch. Người nhà của cô ấy hãy đi theo tôi để làm thủ tục nhập viện."

Gin toan lên tiếng để đi, nhưng Mirako đã chặn anh lại: "Để tôi đi, cậu theo con bé về phòng bệnh đi."

Nói rồi, Mirako bước lại phía bác sĩ, bàn bạc với cô ấy. Gin không nghĩ nhiều nữa, liền đi theo các y tá về phòng bệnh của Bảo Anh.

Anh ngồi đó canh cho cô suốt nguyên đêm. Mũi cô được chụp ống thở, hơi thở của cô khá yếu, nhịp tim vẫn ổn định, tiếng điện tâm đồ vẫn vang lên đều đều khắp gian phòng. Bọn bè đã được anh tiễn về nhà để nghỉ ngơi, Kuro thì đã chạy đi đồ ăn sáng, nên bây giờ không gian vô cùng yên tĩnh.

"Câu Gin..." Kuro quay lại, đặt đồ ăn sáng lên bàn và lên tiếng "Chú tịch vừa gọi, nói rằng cuộc họp với hội đồng quản trị sẽ bắt đầu vào lúc chín giờ."

Gin vẫn nhìn chằm chằm vào Bảo Anh, im lặng một lúc lâu. Anh không muốn rời khỏi đây, anh không muốn gặp lại người cha của anh, người đã gây ra mọi chuyện, rồi để cho bao nhiêu người phải liên lụy, trong đó có cả mẹ, em gái của anh và cả Chiaki, người con gái anh yêu nhất. Nhưng ông ta không phải loại người tâm thường, nếu biết được lí do anh không đến, làm gián đoạn buổi họp, thì ông ta sẽ mò đến đây và làm phiền cô. Anh muốn ở bên cô, nhưng anh không thể để cô gặp nguy hiểm.

"Tôi sẽ về nhà chuẩn bị, cậu cứ đến công ty trước." Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng, Gin đứng dậy và nói với giọng quả quyết "Khoảng tám giờ rưỡi tôi sẽ đến công ty, lúc đó tôi muốn thấy tất cả tài liệu tôi cần ở trên bàn làm việc của tôi."

"Tôi hiểu rồi." Kuro kính cẩn cúi đầu chào Gin, rồi ngay lập tức rời đi.

Gin nhìn Bảo Anh vẫn đang bình yên nhắm mắt, cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, nhìn cô với đôi mắt vừa đau lòng vừa yêu thương vô hạn. Anh vén tóc cô qua, ngắm cô thêm một lúc nữa mới cất bước rời khỏi phòng.

Bảo Anh cảm thấy cơ thể mình rất lạ.

Cô lơ lửng giữa khoảng không gian đen đặc rộng lớn, không biết tìm đâu lối ra để thoát khỏi. Cô khàn cổ gọi mọi người, nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng chết chóc rợn người. Cô rất sợ, cô thật sự rất sợ, cô đang ở đâu thế này? Chừng nào cô mới có thể thoát khỏi đây?

Cô đi chuyển không ngừng nghỉ, chỉ mong tìm thấy được ánh sáng, một hy vọng mong manh, nhưng tìm mãi, đi mãi cũng không thể thấy được.

Đầu của cô bắt đầu đau, rất đau, tựa như có ai đó đang lấy mười cây búa đập vào một lúc vậy. Cô cảm thấy mắt mình nhòe đi, những hình ảnh bắt đầu hiện ra, bọn bè, thầy cô, gia đình của cô... Cô cố gắng kêu gào cứu giúp, nhưng không ai nghe thấy, họ chỉ quay lưng về phía cô, rồi cuối cùng biết mất, lại bỏ cô có đơn một mình.

Nước mắt cô rơi xuống khoảng không bao la. Cô muốn thoát khỏi đây... Có ai đó... hãy giúp cô với... Bắt cứ ai cũng được...

Cô ở trong tiềm thức kêu gào đau đớn, ở ngoài hiện thực, anh còn đau đớn hơn cả trăm lần.

Cô nằm trên giường bệnh như vậy, giữa tiếng điện tâm đồ đều đều vô cảm, giữa sự im ắng đến nghẹt thở, giữa sự đau đớn của anh, vẫn an nhiên nhắm mắt, cả thân người vẫn bất động. Bao nhiêu lần anh ngồi cả đêm trong phòng nắm lấy tay cô, chờ đợi mí mắt của cô chuyển động, chờ đợi một tín hiệu khả quan, nhưng có vẫn vậy, vẫn để cho anh chờ đợi trong vô vọng.

Anh không từ bỏ, đêm nào cũng vào vừa làm việc vừa canh chừng cô. Mỗi lần nhìn cô, tìm anh đều đau thất lại. Anh muốn nghe lại giọng nói của cô, muốn ôm lấy cô, để cho cô đắm đá tùy thích, muốn hôn lên đôi môi thích nói ra những câu mè nhoe của cô. Anh thật sự rất nhớ cô.

Cô nằm đây, anh nắm lấy tay cô, mà tựa như hai người đang cách xa ngàn dặm, không thể với tới hơn được nữa. Hơi ấm yếu ớt của cô lúc này không đủ làm ấm tay của anh nữa, trái tim của anh cũng không còn ai sưởi ấm, không còn ai khiến nó có thể đập nhanh trong hạnh phúc.

Không một ai có thể làm được, ngoại trừ cô ra, chỉ một mình cô.

Bởi vì cô chính là định mệnh của đời anh.

Xuân qua, năm học mới, hoa anh đào nở rộ, sắc hồng ngập tràn khắp nơi. Cô vẫn nằm yên bình nhắm mắt, chẳng thể hưởng thụ cảnh đẹp của loài hoa mình yêu thích nhất. Anh vẫn đến thăm cô hằng ngày, tựa như một thói quen khó bỏ. Anh kiểm tra mọi thứ, từ điều hòa cho đến quần áo của cô, xem xem hôm nay y tá có nhớ thay đồ cho cô không hay đại loại vậy. Xong xuôi rồi, anh sẽ ngồi đó làm việc cả đêm, anh muốn ngồi với cô, điều này khiến anh thoải mái và dễ tập trung.

Hè đến, nắng mặt trời chiếu rọi khắp nơi, cái nóng bắt đầu tràn về Tokyo. Cô nằm trong phòng vẫn không thể cảm nhận được sự năng động của ngày hè, không thể nghe thấy tiếng ve kêu râm ran như những ngày hè của năm trước, cũng không thể nào đến ngày gỗ đầu của Jiro... Bọn bè cũng vì chuyện của cô mà không tổ chức đi du lịch như năm trước, họ muốn ở lại Tokyo để đi thăm cô mỗi ngày.

"Hoshino Jiro chắc chắn cũng sẽ lo cho em đến phát điên giống như anh." Gin vượt lên trán cô, rồi dịu dàng hôn lên đó. Thời gian này, đối với anh, chuyện đến đây giống như đã ăn vào máu, cứ rành tay xong việc là anh lại phóng xe đến bệnh viện, không muốn ở nhà nữa. Lâu lâu nhớ Hikaru cũng có vào thăm với anh, nhớ ngôi một lúc rồi lại bị anh bắt về nhà làm bài tập nên cứ bủn mỗi lần nói nói xuống suốt.

"Em cũng muốn ngồi ở đây vừa làm vừa ngắm chị xinh đẹp giống như anh." Thăng nhóc này lạnh thật đấy!

"Sắc đẹp của chị ấy có hạn, mình anh ngắm được rồi, thêm em vào chị ấy sẽ bớt xinh, khi tình dục sẽ kiểm em trả thù đấy." Anh chàng này cũng độc miệng chẳng kém

"V... vậy hả??" Vậy mà thăng nhóc này cũng tin thật, lập tức rút lui ngay "Thôi em về đây, ngày mai lại đến thăm chị vậy."

Nói rồi, nó phóng một mạch ra ngoài hành lang, gọi Kuro, kêu anh ta đưa nó về nhà. Gin thở dài, cuối cùng cũng có thể yên tĩnh ở cạnh Chiaki được rồi.

Anh đan tay mình vào tay cô, hơi lắc nhẹ. Ngày đó cô cũng đan lấy tay anh và lắc như thế này, còn luôn miệng nói rằng tay anh thật ấm...

Lúc đó, nụ cười tươi của cô khiến anh vô cùng hạnh phúc.

Gin dứt khỏi dòng suy nghĩ, trở về thực tại. Anh chỉnh lại điều hòa rồi đi lại ngồi xuống sofa để làm việc. Đạo này anh phải lo vai chuyện ở trường nên không có nhiều thời gian giải quyết việc ở công ty, chỉ có buổi chiều tối khi vào đây chăm sóc cô thì mới có thể làm được.

Cuộc đời nhiều căng thẳng và sóng gió cách mấy, chỉ khi vào đây rồi, giữa không gian yên tĩnh, giữa tiếng thờ nhè nhẹ của cô, tất cả những gì nhọc nhằn nhất của Gin đều tan biến hết...

Thu sang, Gin ngày càng bận nhiều việc hơn. Anh quay mòng mòng trong đồng giấy tờ sổ sách, thêm nữa lại còn được đưa vào danh sách ứng cử hội trưởng hội học sinh nên càng bận.

Nhưng cho dù có cực cỡ nào, thì anh vẫn đến bệnh viện với cô. Các y tá và bác sĩ ở đây quen mặt anh, đến nỗi còn chụp lên anh và đăng tải câu chuyện của anh lên mạng xã hội, họ nói anh chính là mẫu đàn ông của năm, nói anh chính là hình mẫu người yêu lý tưởng của họ.

Thật sự không phải vậy! Một người con trai, một khi đã dành trọn tình cảm cho người con gái anh ta yêu thương, thì cũng sẽ giống như anh, có chung cảm xúc với anh thôi.

Thời gian vẫn cứ vô tình trôi, rồi cuộc, đông cũng đã ủa về từ lúc nào. Những ngày đông, anh càng để ý cô nhiều hơn, vì cô chịu lạnh không giỏi, chỉ cần để tay không ra ngoài một lát là nó sẽ lạnh công ngay lập tức. Anh sợ chấn ở bệnh viện không đủ ấm, liền ghé qua nhà của cô, đem chăn của cô lên để đắp cho cô. Điều hòa trong phòng cũng được chỉnh cho thật ấm để thân nhiệt của cô được điều hòa.

Suốt một năm học trôi nhanh như tên bắn này, đã có nhiều cô gái theo đuổi anh, từ năm nhất cho đến năm ba, vì họ thấy anh luôn luôn đi một mình, nhưng anh lại nói rằng mình đã có người yêu, họ nghĩ vì anh muốn bớt đi rắc rối mới nói như vậy nên càng làm tới, theo đuổi càng dữ hơn nữa. Anh chẳng quan tâm, chỉ lịch sự nói chuyện với họ cho có lệ, rồi nhanh chóng thôi bay hình ảnh của họ ra khỏi tâm trí.

Cũng nhờ vậy mà lớp anh lại có trò tiêu khiển mới: Ngồi đếm số người một ngày vào xin số điện thoại của anh, và tính xác suất thành công là bao nhiêu phần trăm. Ngôi trường này chỉ có ba người con gái có số của anh: Takahashi Sumire, Hoshino Ayane và Nakashima Akiko. Khó cái bà nàng này toàn thứ dữ nên không ai có thể moi được bất cứ thứ gì, đến cả cô nàng Ayane ngày tho như thỏ bông mà còn giữ bí mật được, huống hồ chỉ là hai nàng kia...

"Tóc của cậu ấy dài ra thêm rồi đấy này." Bà cô nàng thứ dữ ấy đến thăm, tiện thể xem xét xem Gin có chăm sóc tốt cho Bảo Anh hay không. Sumire là người lên tiếng đầu tiên.

"Thấy rồi... nhưng tôi không khéo lo trong việc cắt tóc cho lắm, cứ để vậy biết đâu lại đẹp hơn?" Gin ngồi lại gạt tờ báo, bình thản nói. Anh năm nay đã hai mươi mốt tuổi, vẻ ngoài đã trưởng thành hơn nhiều, chiều cao tăng lên, độ đẹp của gương mặt cũng tăng. Bởi mới nói nữ sinh của trường Keihatsu mà như thiếu đồ cũng phải.

Bọn bè ra về rồi, Mirako lại đột ngột đến thăm sau gần một năm biến mất, tiện thể nói về tình hình của người đàn bà điên kia. Sau khi bị bắn, bà ta chỉ nói đúng một câu rằng: "Kiếp này thù chưa trả hết, hẹn kiếp sau tái ngộ," và tắt thở. Mirako cho người hòa thiệu xác của bà ta, đem tro cốt rắc xuống biển, không mộ phần, không đầu tích gì còn lại, coi như bà ta chưa từng tồn tại.

Gin nhếch mép cười, chắc chắn kiếp sau, nếu như Bảo Anh và anh lại có nhân duyên, thì nhất định phải tránh cho bằng được nụ đàn bà điên này.

Ngồi được một lúc, Mirako lại ra về, không gian một lần nữa lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Ngày mai là ngày tròn một năm cô hôn mê sâu.

"Anh biết lỗi rồi... nhanh nhanh tỉnh dậy đi được không?" Anh cụng nhẹ trán mình vào trán cô, giọng nhẹ nhàng nhắc lại chất theo muôn vàn nỗi đau.

Hoa anh đào, một lần nữa lại nở rộ.

Và cô vẫn chưa hề tỉnh lại.

Sáng đầu xuân, anh siết nhẹ lấy tay cô, như mới lần hôn lên trán cô rồi mới rời khỏi phòng và đi đến công ty.

Cô hôn mê một năm, anh đợi một năm. Một năm lòng anh luôn luôn khao khát rằng một lần thấy mi mắt của cô khẽ cử động, tay của cô vô thức đan vào tay anh, nhưng tất cả chỉ là mộng tưởng của một kẻ có trái tim rí máu vì đau đớn và có đơn

mà thôi.

Tia nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi vào phòng, tạo nên không khí đầy ấm áp.

Trên chiếc giường trắng tinh khôi, giữa tiếng chim hót đầu xuân, giữa ánh nắng vàng rực rỡ, giữa tiếng điện tâm đồ vẫn vang lên vô cảm kia, tiếng thở của cô, hình như đã nặng nhọc hơn được một chút.

Khe cửa sổ chưa đóng hết, đã vô tình làm lọt một cánh hoa anh đào vào trong.

Và có phải do cánh hoa tình nghịch, bay lượn trên không, vô tình chạm nhẹ lên tay của cô, mà lần đầu tiên sau hơn một năm, không ai ngờ, không ai hay, những ngón tay của cô đã bắt đầu chuyển động.

Cánh hoa nhỏ nhắn.

Cánh hoa mong manh.

Nhưng cánh hoa đủ làm cả gian phòng ngập tràn trong sắc hồng của ngày đầu xuân ấm áp.

PHẦN 1 GỬI CHO ANH: U"RE MY DESTINY – HOÀN THÀNH.

Đôi lời của bà mẹ nhắn tâm nhất năm =))))):

Sau hai năm rưỡi, cuối cùng p1 cũng đã chấm dứt:3 Chặng đường khá dài, và sau này còn dài hơn vì hai đứa nhỏ chưa kết hôn nữa:v:v (Thế mới nói là nhắn tâm)

Dù sao thì, cảm ơn tất cả mọi người đã đồng hành với Reii trong suốt quãng đường 70 chương không dài không ngắn này. Vẫn chưa tạm biệt Gin, Bảo Anh, Kuro, Sumire, Ayane, Akiko và Michio đâu nhé:3 vì vẫn còn phần 2 nữa cơ mà!:3

Nói là thi đại học xong mới viết chương cuối, nhưng thân lại không chịu nổi, vẫn phải bật máy lên ngồi viết tới giờ này:v:v

Phần 2: "Gửi cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc" sẽ ra chương 1 vào một ngày sớm nhất, một lần nữa, cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã ủng hộ truyện ạ:* Yêu thương mọi người lắm lắm.

1: 14 AM 30/05/2016

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: You Are My Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.